

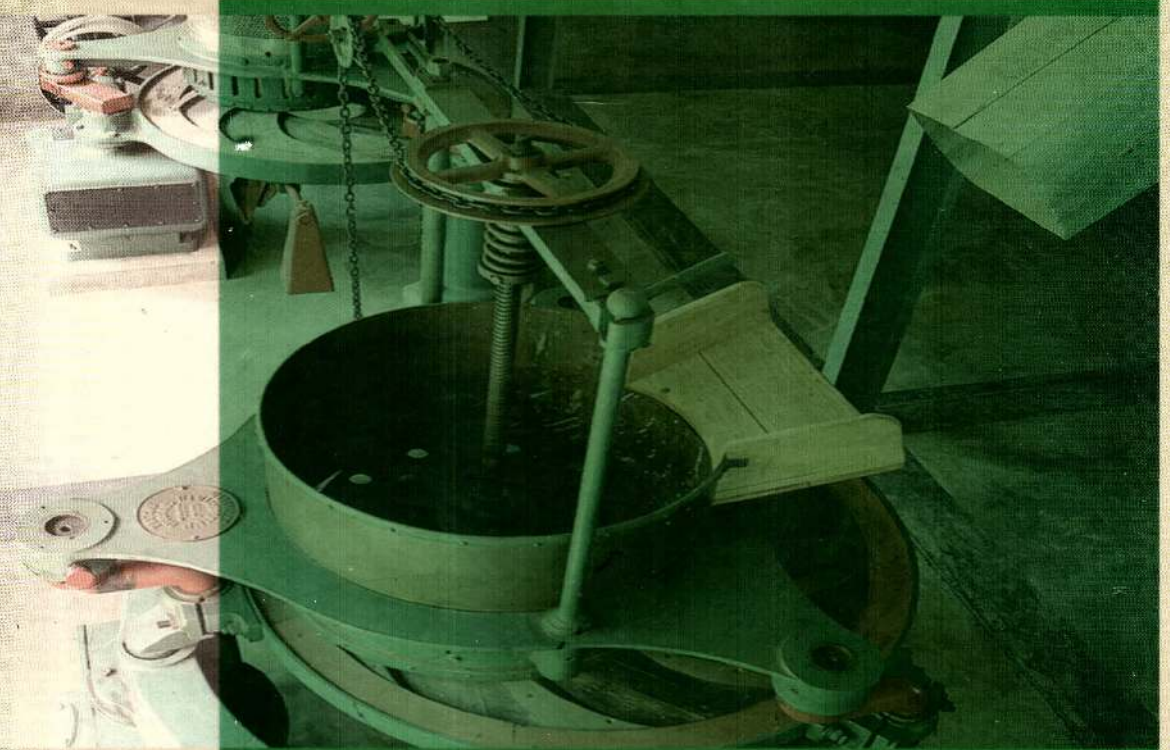
இலங்கையில்

தேயிலைப் பெருந்தோட்டச் சமூகம்

150 வருடங்கள் (1867-2017)

சமூக - பொருளாதார அரசியல் பண்பாட்டுத் தளங்களின் அசைவியக்கம்

Tea Plantation Community in Sri Lanka - 150 Years (1867 - 2017)

பதிப்பாசிரியர்கள்
ஏ.எஸ். சந்திரபோஸ்
இரா. ரமேஷ்

இலங்கையில் தேயிலைப் பெருந்தோட்டச் சமூகம்

150 வருடங்கள் (1867-2017)
சமூக-பொருளாதார அரசியல் பண்பாட்டுத்
தளங்களின் அசைவியக்கம்

Tea Plantation Community in Sri Lanka
150 Years (1867 - 2017)
An Analysis of Socio-Economic,
Political and Cultural Mobility

பதிப்பாசிரியர்கள்

ஏ.எஸ். சந்திரபோஸ்
இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகம்

இரா. ரமேஷ்
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

வெளியீடு

எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ்பேப்பர்ஸ் சிலோன் பிரைவேட் லிமிட்டெட்

2018

இலங்கையில் தேயிலை பெருந்தோட்டச் சமூகம்

150 வருடங்கள் (1867-2017)

சமூக-பொருளாதார அரசியல் பண்பாட்டுத் தளங்களின் அசைவியக்கம்

பதிப்பாசிரியர்கள் : கலாநிதி ஏ. எஸ். சந்திரபோஸ், கலாநிதி இரா. ரமேஷ்

நூலாக்கக்குழு : பேராசிரியர் எஸ். விஜேசந்திரன்
கலாநிதி சோதிமலர் ரவீந்திரன்
திரு. பெருமாள் சரவணகுமார்
திருமதி. எஸ். வசந்தகுமாரி
திரு. எம். எம். ஜெயசீலன்

வெளியீடு : எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ்பேப்பர்ஸ் சிலோன் பிரைவேட் லிமிட்டெட்
185, கிராண்ட்பாஸ், கொழும்பு 14. : 2018

அச்சுப்பதிப்பு : எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ்பேப்பர்ஸ் சிலோன் பிரைவேட் லிமிட்டெட்
185, கிராண்ட்பாஸ், கொழும்பு 14.

Tea Plantation Community in Sri Lanka: 150 Years (1867 - 2017)

An Analysis of Socio-Economic, Political and Cultural Mobility

Edited by : Dr. A. S. Chandrabose, Dr. R. Ramesh

Printed by : Express Newspapers (Ceylon) (Pvt.) Limited.

All rights reserved

© 2018, Express Newspapers (Ceylon) (Pvt.) Limited.

Colombo, Sri Lanka.

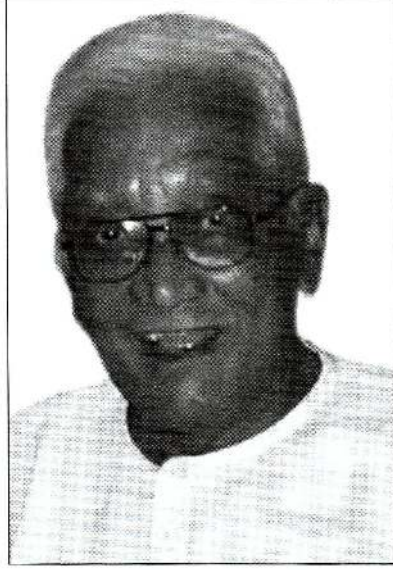
Published by : Express Newspapers (Ceylon) (Pvt.) Limited.

185, Grandpass Road, Colombo 14, Sri Lanka.

T.P.: +94 11 7322700, Fax: +94 11 7322740

ISBN : ISBN978-955-0811-15-1

சமர்ப்பணம்

1925 - 2017

1970களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட நிலச்சீர்திருத்தத்தினால் நிரக்கதியான
பெருந்தோட்ட மக்களை ஆற்றுப்படுத்தவதற்கான அடித்தளத்தை
சத்தியோதயம் நிறுவனத்தின் மூலம் முன்னெடுத்து பெருந்தோட்டமக்களின்
உரிமைகளைப் பாதுகாக்க ஒருங்கிணைப்பு செயலகம் ஒன்றினை நிறுவி
காத்திரமான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டது மட்டுமன்றி இம்மக்களின்
பிரச்சினைகளை தேசிய, சர்வதேசிய அரங்கில் விவாதப் பொருளாக்கியதோடு,
சமூக ஆர்வலர்களையும் புத்தி ஜீவிகளையும் அரவணைத்து தன் வாழ்நாள்
முழுவதையும் இச் சமூக விடுதலைக்காகவே அர்ப்பணித்த

அருட்தந்தை போல் கெஸ்பர்ஸ்

அவர்களுக்கு

இந்நூல் சமர்ப்பணம்.

Publisher's Note

This book, by authors Dr. A.S. Chandrabose and Dr. R. Ramesh, is remarkable for the simple reason it details the journey of the plantation community, that is, Indians of recent origin who were brought here by the British to work on the roads, railways and coffee and tea plantations in Sri Lanka.

To be sure, none of these workers were brought here by force, but certainly, circumstances were created for them to continue working and living here for the past 150 years as indentured labour. It is the 4th generation now, and the quality of life has not improved by much since they came. It is only a few years ago that they were all granted full citizenship in Sri Lanka, and their journey to citizenship has been a long and arduous one.

This book which Express Newspapers is privileged to publish should be made available in every school and community library to remind the 4th generation of Indian origin workers, that life has not been easy and "there are many more miles to go". They must also know and take pride in knowing their contribution to the development and progress of "Ceylon", by placing it on the world map as a country known for its Tea.

I congratulate the authors and their research team for their initiative and effort taken to compile this book which chronicles the beginning and continuing journey of the plantation workers.

Kumar Nadesan

Managing Director

Express Newspapers (Ceylon) (Pvt.) Limited

27.10.2018

Colombo

வாழ்த்துரை

இலங்கையின் தேயிலைத் தொழில் துறைக்காக நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக தமது உழைப்பை நல்கிய தொழிலாளர் சமூகத்தினை ஞாபகப்படுத்தி வெளியிடும் தொகுப்பிற்கு வாழ்த்துரை வழங்குவதில் நான் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன். இத்தொகுப்பில் உள்ளடக்கப் பட்டுள்ள கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளவர்களில் பலர் எனக்கு நன்கு அறிமுகமானவர்களாவர். இவர்களில் சிலருடன் நான் நெருங்கி பழகியிருக்கின்றேன். இந்த எழுத்தாளர்களிடம் காணப்படுகின்ற தனித் திறமைகளை அடையாளப்படுத்தி அவர்களின் உட்கிடைக்கைகளை வெளிக் கொண்டுவந்துள்ளதாகவே இத்தொகுப்பினை நான் அவதானிக்கிறேன்.

மலையக மக்கள் ஒப்பீட்டு ரீதியில் பின்தங்கியவர்களாகக் காணப்பட்டாலும் அவர்கள் மத்தியில் உருவாகிய கற்றுத் தேர்ந்தவர்கள் உள்நாட்டில் இருந்தால் என்ன வெளிநாடுகளிலில் வாழ்ந்தாலென்ன, அவர்களில் அதிகமானோர் தமது சமூகத்தில் அக்கறை கொண்டவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். இவர்களின் ஆர்வம் காரணமாக சமூகம் பற்றிய தெளிவான புரிந்துணர்வு உருவாக்கப்பட்டுள்ளதைப் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது. இத்தொகுப்பில் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ள இளம் எழுத்தாளர்களும், தமது பணியை இதனுடன் நிறுத்திக்கொள்ளாது துறைசார்ந்த விடயங்களில் ஏற்படும் மாற்றங்களைத் தொடர்ந்து எழுதி வெளியிடுமாறு கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

மேலும், இவ்வாறான தொகுப்பினை தமிழ்மொழியில் வெளியிட முடிந்தமை மிக்க மகிழ்ச்சிக்குரிய முயற்சியாகவே கருதுகிறேன். பொதுவாக மலையக சமூகத்தின் பல்வேறு விடயங்களைத் தமிழ்மொழியில் பத்திரிகைச் செய்திகளாகவே அறிய முடிகின்றது. அவ்வப்போது வெளியிடும் சில தமிழ் கட்டுரைகளிலும் வாசித்து தெரிந்து கொள்ளலாம். அத்துடன், வேறுசில நிறுவனங்களும் தமிழ்மொழியில் எழுதிவெளியிட்டுள்ளன. ஆனால், பல்வேறு விடயங்களை ஆய்விருப்படுத்தி வெளியிடப்படுகின்ற இத்தொகுப்பு பல இடை வெளிகளை நிறப்பியுள்ளதாகவே கருதுகிறேன். இந்நிலையில் இக்கட்டுரை எழுதிய யாவருக்கும் எனது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். அதுமட்டுமன்றி இலங்கைவாழ் இந்திய வம்சாவளிமக்களுக்குக் குரல்கொடுக்க வேண்டுமென்ற நோக்கில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட வீரகேசரி பத்திரிகையானது கடந்த 88 வருடங்களாக இப் பணியைச் சிறப்பாக மேற்கொண்டிருக்கின்றது. வீரகேசரியின் நீண்டகால பயணத்தில் பல நூல்களையும் அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளதை யாவரும் அறிவோம். இலங்கையின் கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக வீரகேசரியினால் 1980களில் வெளியிடப்பட்ட நாவல்களை தமிழ் வாசகர்கள் எவரும் மறப்பதற்கில்லை. இவ் வெளியீடுகளில் பல தமிழ்மொழியில் வெளிவந்த சிறந்த நாவல்களாக இன்றும் போற்றப்படுகின்றன. இதற்கெல்லாம் முத்தாய்ப்பு வைத்ததுபோல தமது பணியின் உச்சகட்டத்தை அடையாளப்படுத்தி இத்தொகுப்பினை அவர்களே வெளியிட முன் வந்திருப்பது வீரகேசரியின் வரலாற்றின் மற்றுமொரு மைல்கல்லாக போற்றப்படவேண்டும்.

வீரகேசரி பத்திரிகையின் முகாமையாளருக்கும் இதனை சிறந்த முறையில் அச்சுப்பதிவு செய்த நண்பர்கள் யாவரையும் வாழ்த்துவதில் பெருமையடைகின்றேன். இறுதியாக இத்தொகுப்பின் பிரதிகளைப் பெற்றுக் கொள்வோர், இதில் உள்ள உள்ளடக்கத்தைப் புரிந்து கொள்வதுடன் சக நண்பர்களின் எழுத்தாற்றலையும் ஊக்குவித்து தொடர்ச்சியாக இவ்வாறான முயற்சிகளில் ஈடுபடத் தூண்டுதலாக இருக்கவேண்டும் என வாழ்த்துகின்றேன்.

இப்படிக்கு

பி.பி.தேவராஜ்

முன்னாள் இராஜாங்க அமைச்சர்- இந்து கலாசாரம்
முன்னாள் தலைவர் - இந்திய வம்சாவழி மக்களுக்கான உலக அமைப்பு (GOPIO)

முன்னுரை

இலங்கையில் தேயிலைத் தொழில்துறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு 150 வருடங்களாகி விட்டன (1867-2017). இத்தொழில்துறையின் மேம்பாட்டுக்கெனக் கடந்த நான்கு அல்லது ஐந்து தலைமுறையினராக தங்களது உடலையும் உழைப்பையும் முழுமையாக அர்ப்பணித்த இந்திய வம்சாவழி மலையக சமூகத்தினரை நினைவுபடுத்தும் வகையில் இலங்கையில் தேயிலை 150 வருடம் என்ற இத்தொகுப்பு வெளியிடப்படுகின்றது. தேயிலைச் செய்கையுடன் விரிவுபடுத்தப்பட்ட இறப்பர் மற்றும் தென்னைச் செய்கையுடன் இணைந்த பெருந்தோட்டப்பயிர்களே இலங்கையின் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பு என்பது கடந்த ஒரு நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட யதார்த்தமாகக் காணப்படுகின்றது.

இருப்பினும், இத்தொகுப்பின் பிரதான உள்ளடக்கமாகக் காணப்படுவது தேயிலைத் தொழில் துறை மாத்திரமேயாகும். தேயிலைத் தொழிலானது அதற்கு பொருத்தமான மலைப்பாங்கான புவிமியில் சூழலிலேயே பயிரிடப்பட்டன. இலங்கையின் மலைப்பாங்கான மத்திய மலைநாடானது தேயிலை பயரிடுவதற்கு முன்னர் அடர்ந்த காடுகளாகவே காணப்பட்டன. மலையக மக்கள் இக்காடுகளை அழித்து, என்றுமே பசுமையாகத் தோற்றமளிக்கும் வகையில் சீரான வரிசையில் தேயிலைச் செடிகளை நாட்டி, இந்நாட்டின் நவீன பொருளாதாரக் கட்டமைப்பிற்கு வித்திட்டது மட்டுமன்றி, தமது உழைப்பில் உருவாகிய தேயிலைத் தோட்டங்களைக் காண்போரின் கண்களுக்கு இதமளிக்கும் ஒரு பிரதேசமாகவும் மாற்றியமைத்தனர். இத்தகைய மாட்சிமைக்கு கடுமையான வேலை நிபந்தனைகளில் மலைச்சரிவுகளுடன் தங்களது உழைப்பைப் பிணைத்துக் கொண்டமையால் காலவோட்டத்தில் 'மலையக மக்கள்' என்ற உணர்வுபூர்வமான சமூக அடையாளயாளத்தையும் தமதாக்கிக் கொண்டனர்.

இலங்கையின் தேயிலைச் செய்கையுடன் பிணைக்கப்பட்ட வாழ்க்கை முறையைக் கொண்ட மலையகத்தமிழ் சமூகத்தினரின் ஆரம்பம் முதல் இன்றுவரையிலான சமூக அசைவியக்கத்தை வேறுபட்ட தலைப்புகளின் கீழ் பகுப்பாய்வு செய்து அவற்றைத் தொகுத்து வழங்கும் தமிழ் மொழி மூலமான நூல் ஒன்று இன்மையானது இச்சமூகம் தொடர்பான ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதில் பெரிதொரு இடைவெளியாகக் காணப்படுகின்றது. குறிப்பாக, தமிழ் பேசும் கல்விச் சமூகம் எதிர்கொள்ளும் முக்கியப் பிரச்சினையாக இதனைக் குறிப்பிட முடியும். அத்தகையதொரு தொகுப்பு காணப்படுமாயின் அது வாசகர்களுக்கு ஒரு புதிய அனுபவமாக அமையும் என்றாலும், அவ்வாறானதொரு தொகுப்பு கிடைக்கக்கூடியதாக இல்லை என்பது வருந்தத்தக்க விடயமாகும்.

உதாரணமாக, மலையக மக்கள் தேயிலை பெருந்தோட்டங்களுக்கு உள்வாங்கப்பட்டு 1867 முதல் 1975ஆம் ஆண்டுவரை, பிரித்தானியர்களுக்கு சொந்தமான பெருந்தோட்டங்களை இலங்கை அரசாங்கம் கவீகரிக்கும் வரையிலான காலப்பகுதியில் இச்சமூகத்தில் ஏற்பட்ட சமூக பொருளாதார மாற்றங்களை வெளிப்படுத்தும் பதிவுகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலையிலேயே காணப்பட்டன. எனினும், பெருந்தோட்டக்காணிகள் சுதேசமயமாக்கப்பட்டதன் பின்னர் தோட்டங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அமைப்பாக்க சீர்திருத்தங்களால் இச்சமூகத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை யாவரும் அறியும் வண்ணம் பல ஆய்வுகள், கட்டுரைகள் மற்றும் நூல்கள் வெளிக் கொண்டுவந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பிரித்தானியரின் ஆட்சிக்காலத்தில் இம்மக்கள் தோட்ட வாழ்க்கை முறைக்குள் முடக்கப்பட்டிருந்தாலும், இவர்களுக்கும் இந்நாட்டின் அரசியலில் பங்குபற்றதலுக்கான வாய்ப்புகளையும் பிரித்தானியர்கள் ஏற்படுத்தியிருந்தனர். குறிப்பாக, 1931ஆம் ஆண்டு டொனமூர் சீர்திருத்தத்தினைத்

தொடர்ந்து 1952 வரையிலுமான சுமார் இரண்டு தசாப்த காலப்பகுதியில், இவர்களிடையே இடதுசாரி இயக்கங்களின் வளர்ச்சி, வாக்களித்தல், அரசியல் பங்கேற்பு போன்றன முற்போக்கான நகர்வாகக் காணப்பட்டன. இதன் விளைவாக, 1947ஆம் ஆண்டு பாராளுமன்றத் தேர்தலில் கல்விசுறை, தேசிய ரீதியில் மதிப்பளிக்கப்பட்ட ஏழு பிரதிநிதிகளை பாராளுமன்றத்திற்கு அனுப்பி வைத்தனர். ஆயினும், இந்நிலை நீடிக்கவில்லை— 1948ஆம் ஆண்டு இவர்களின் குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டதுடன் இக்கனவு வெறுமையாகிவிட்டது. இது தொடர்பான பதிவுகள் ஆங்கிலத்திலும் தமிழ் மொழியிலும் பரவலாகக் காணப்பட்டாலும், இச்சமூகத்தின் ஆரம்பக்கால அரசியல் நிலை, பங்கேற்பு (1880–1931 வரையிலான காலம்) விஞ்ஞான பூர்வமாக ஆராயப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அது குறித்த பதிவுகளும் இலகுவில் கிடைக்கக்கூடியதாக இல்லை. எமது தொகுப்பிலும் அது தொடர்பாக முழுமையாக ஆராயப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மலையக மக்கள் இரட்டை பாகுபாடுகளுக்கு உட்பட்ட சமூகமாகும் — ஒன்று தோட்ட முகாமைத்துவம் இம்மக்களை அடக்கி ஒடுக்கியதுடன், மறுபுறமாக சுதந்திரத்தின் பின்னர் மாறி மாறி வந்த அரசாங்கங்கள் அநீதிகளுக்குட்படுத்தியது. இவ்வாறு தொடர்ச்சியாக அநீதிகளுக்குட்பட்டு வந்துள்ள மலையக மக்கள் தொடர்பான பதிவுகளில் பெரும்பாலானவை அவர்களது வரலாறு, குடிப்பெயர்வு, தென் இந்திய கிராமங்களில் இருந்தான வருகை மற்றும் மீள திரும்புதல், குடியுரிமை பறிப்பு, தொழிற்சங்க உருவாக்கம், அதன் வளர்ச்சி என்பன பற்றியதாகக் காணப்படுகின்றன. இதற்கு அப்பால், பிரித்தானியர் ஆட்சியின்போது தொழில் சட்டங்களில் திருத்தங்களைக் கெண்டுவருதல், கல்வி, சுகாதாரம், தொழில் பாதுகாப்பு தொடர்பாக எட்டப்பட்ட இணக்கப்பாடுகள் முறையான பதிவுகளாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றை இக்காலப்பகுதியில் வெளிவந்த பத்திரிக்கைகளில், துண்டுப் பிரசுரங்களில், சஞ்சிகைகளில் காண முடிந்தது.

இக்காலப்பகுதியில் காணப்பட்ட நவீன அச்ச சாதனங்களைப் பயன்படுத்தி, பிரித்தானிய எழுத்தாளர்களும், தொழில் நுட்பவியலாளர்களும் தேயிலையை இலங்கையில் எவ்வாறு சிறந்த முறையில் பயிரிடப்படலாம், அதனைப் பதப்படுத்துவதில் காணப்பட்ட பல்நாட்டு அனுபவங்கள் யாவை, தேயிலைக்கான மண்பாதுகாப்பு முறைகள் என்ன, தொழிலாளர்களை எவ்வாறு வேலைக்கு அமர்த்தலாம், தோட்டத்தில் காணப்பட்ட வேறுபட்ட வேலைகள் என்ன, லயன் காம்பிராக்கள் எவ்வாறு அமைய வேண்டும், அதனை நிர்மானிப்பதற்கு பயன்படுத்தப்படும் பொருட்கள் போன்றவற்றினை உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட பதிவுகளை வெளியிட்டன. இவற்றில் பெரும்பாலானவை ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிடப்பட்டவையாகும். இதைவிட தொழிலாளர்களுக்கு கட்டளைகள் இடும் வகையில் தோட்ட துறைமார்கள் பயன்படுத்தக்கூடிய தமிழ் சொற்பதங்களைத் தொகுத்து 'கூலித் தமிழ்' என்ற கைநூலும் இக்காலப்பகுதியிலேயே வெளியிடப்பட்டது.

இருப்பினும், இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்ததன் பின்னர் ஆட்சியமைத்த அரசாங்கங்களின் கொள்கைகளில் பிரித்தானியருக்கு சொந்தமான உடமைகளை சுதேசமயப்படுத்தும் செயல்திட்டங்களே மேலோங்கி காணப்பட்டதனால் அதுபற்றிய விவாதங்களை உள்ளடக்கமாகக்கொண்ட பல வெளியீடுகள் வெளிவரத்தொடங்கின. அவ்வாறு வெளிவந்த நூல்களில் பல இலங்கையில் உருவாக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டங்கள் பற்றிய கற்கைகளுக்கு மாத்திரம் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட நூல்களாக அன்றி இலங்கையைப் பற்றிய அறிமுகத்திற்காகவும் இலங்கையில் ஏற்பட்டுவந்த சமூக பொருளாதார மாற்றங்களை விஞ்ஞான ரீதியாக வெளிக்கொண்டுவருவதனை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டிருந்தன. இந்நூல்களில் சில இலங்கை பற்றிய கற்கைகளுக்கு எக்காலத்திற்கும் பயன்படுத்தக்கூடிய புகழ் பெற்ற உசாத்துணை நூல்களாக உலகில் பிரசித்தி பெற்ற பல்கலைக்கழகங்களின் வாகிசசாலைகளிலும், ஆராய்ச்சி நிறுவனங்களிலும் ஆய்வாளர்களாலும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அவற்றில் சிலவற்றை இங்கு

குறிப்பிடுவதும் பொருத்தமாகும். இவ்வரிசையில் 1966இல் வெளியிடப்பட்ட Donald De Snodgrass எழுதிய Ceylon: An Export Economy in Transition என்ற நூலும், 1972 இல் வெளியிடப்பட்ட Visakha Kumari Jayawardena எழுதிய The Rise of the Labor Movement in Ceylon மற்றும் Angella W Little 2003ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட Labouring to Learn, அசோக பண்டாரகே எழுதிய (1983) Colonialism in Sri Lanka: Political economy of Kandyan highlands, 1833-1856 போன்ற நூல்களைக் குறிப்பிடலாம். இத்தகைய மிரசித்திப்பெற்ற நூல்கள் ஆங்கில மொழியிலேயே எழுதப்பட்டிருந்தன - சில நூல்கள் தமிழ் மொழியிலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இதில் சோ.சந்திரசேகரம் 1989இல் வெளியிட்ட “இலங்கை இந்தியர் வரலாறு” என்ற நூலும் குடியெயர்ந்து வந்த தொழிலாளர்களின் வரலாற்றின் பதிவுகளைக் கொண்ட நூலாக, எக்காலத்திற்கும் பயன்படுத்தக்கூடியதாகக் காணப்படுகின்றது. எனினும், துரதிஸ்டவசமாக இந்நூல்கள் மறுபிரசுரமாக வெளியிடப்படவில்லை. அதன் காரணமாக இந்நூல்கள் புத்தகசாலைகளில் சாதாரணமாக கிடைக்கக்கூடியதாக இல்லை. இக்காலப்பகுதியில் (1980, 90களில்) மக்கள் வங்கியின் வெளியீடான ‘பொருளியல் நோக்கு’ என்ற மாதாந்த சஞ்சிகையிலும் பெருந்தோட்டங்களின் கட்டமைப்பில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் மற்றும் மலையக மக்களின் சமூக நிலை பற்றி கணிசமான பதிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இப்பின்புலத்திலேயே பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல், மனித உரிமை நிலை, பண்பாட்டு அடையாளம், கல்வி, அவர்களின் கலை இலக்கிய ஈடுபாடு மற்றும் தேயிலைத் தொழில்துறையில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் அதன் இன்றைய நிலை என்பவற்றை தமிழ் மொழியில் ஆவணப்படுத்த வேண்டியதன் தேவை உணரப்பட்டது. அத்தொகுப்பினை இத்தொழில் துறைக்கு தூண்களாக இருந்த/இருக்கும் பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களை நினைவுறுத்தும் வகையில் அச்சிப்பதிவுசெய்து வெளியிடவேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. மலையக மக்கள் தொடர்பாகவும் தேயிலைத் தொழில் துறை தொடர்பாகவும் இதுவரைக் காலமும் எத்தகைய ஆய்வுகளும் வெளியீடுகளும் இடம்பெறவில்லை என்பது இங்கு அர்த்தப்படுத்தப்படவில்லை. இலங்கையின் பெருந்தோட்டத்துறை தொடர்பான ஆய்வுகளுக்காக பல நிறுவனங்கள் தனிநபர்களும் தம்மை முழுமையாக அர்ப்பணித்துள்ளார்கள் - மலையக சமூகத்தினைச் சேர்ந்த புத்திஜீவிகள் மாத்திரமன்றி ஏனைய சமூகத்தைச் சார்ந்தோரும் வெளிநாட்டவர்களும் இச்சமூகம் தொடர்பான மிகவும் ஆழமான, புகழ் பெற்ற ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளார்கள் என்பதில் மாற்றுக் கருத்தில்லை. நிறுவனங்கள் எனப் பார்க்கும்போது 1962 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட தேயிலை ஆராய்ச்சி நிலையம் மற்றும் பெருந்தோட்ட முகாமைத்துவத்திற்கான தேசிய நிறுவனம் என்பன குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். அத்துடன், பல்கலைக்கழகங்களும், அரசு சார்புடைய, அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களும் தொடர்ச்சியாக ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வருகின்றன. இவற்றில் முதல் இரண்டு நிறுவனங்களும் தேயிலைத் தொழில் தொடர்பான தொழில் நுட்பங்கள் பற்றிய ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதும், பெருந்தோட்ட தொழில் துறை, முகாமைத்துவம் தொடர்பான ஆராய்ச்சி மற்றும் பயிற்சி நிறுவனங்களாகக் காணப்படுவதுடன், சஞ்சிகைகள், நூல்கள் என்பவற்றினைத் தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டு வருகின்றன. ஏனைய நிறுவனங்கள் மலையக மக்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல், கல்வி, கலை இலக்கியம் தொடர்பான ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதுடன், தாம் மேற்கொண்ட ஆய்வுகளை நூல்களாகவும் அறிக்கைகளாகவும் வெளியிட்டு வருகின்றன. ஆயினும், மேற்குறிப்பிட்டது போல இம்மக்களின் ஒட்டுமொத்தமான சமூக நிலையினை ஒரே பார்வையில் தமிழ் மொழியில் வாசிக்கக் கூடியதான வெளியீடுகள் போதுமானதாக இல்லை என்பது இச்சமூகம் தொடர்பான ஆய்வுகளில் ஈடுபடுவோர் முன்வைக்கும் குற்றச்சாட்டாகும். அந்தவகையில், இவ்விடைவெளியை இத்தொகுப்பு ஓரளவேனும் நிறைவு செய்யும் என்பது எமக்குள்ள நம்பிக்கையாகும்.

இத்தகையதொரு தொகுப்பினை வடிவமைப்பதற்கு வேறு சில காரணங்களும் தூண்டுகோலாகக் காணப்பட்டன. அவற்றில் ஒன்று பேராதனை பல்கலைக்கழத்தில் கடமைபுரியும் இளம் விரிவுரையாளர்களுடன் அடிக்கடி ஏற்படுத்திக்கொள்ளப்பட்ட சந்திப்புகளும் கருத்தாடல்களுமாகும். இவர்கள் தமது பட்டப்பின்படிப்பிற்கான பிரதான ஆய்வுப் பொருளாக மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளை மையப்படுத்தியிருந்தமையால், அங்குள்ள Senior Common Room மற்றும் பல்கலைக்கழக உணவுச்சாலைகள் மற்றும் மாலை வேளைகளிலான சந்திப்புகளின்போது தமது ஆய்வு தொடர்பாகவும் அதன் பிரதான கண்டுப்பிடிப்புகள், வாதங்கள் மற்றும் மலையகம் சார்ந்த கற்கைகளைப் பரிமாறியபோது இத்தகையதொரு தொகுப்பின் முக்கியத்துவம் பற்றி அதிகம் உணரப்பட்டது. அந்தவகையில், இத்தொகுப்பு தொடர்பான ஆரம்பகட்ட வேலைகளை இளம் விரிவுரையாளர்களை அரவணைத்துக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்பட்டது.

இதைவிட இங்கு கற்கைநெறிகளை மேற்கொள்ளும் கலைத்துறையைச் சார்ந்த இறுதியாண்டு மாணவர்கள் கட்டாயமாக ஓர் ஆய்வு அறிக்கையைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். அதிகமான மலையக மாணவர்கள் மலையக சமூக பொருளாதார பின்னணியில் தோன்றியுள்ள பிரச்சினைகளையே ஆய்வுப் பொருளாக எடுத்துக்கொள்கின்றனர். இவர்களுக்கு மலையகம் சார்ந்து எழுதப்பட்ட நூல்கள், கட்டுரைகள் என்பன இலகுவில் கிடைக்கக் கூடியதாக இல்லை. அவ்வாறான மாணவர்களின் தேவையை ஓரளவேனும் பூர்த்தி செய்வது பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்ற நோக்கிலும் இத்தொகுப்பிற்கான அடித்தளம் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் கலைப்பீடத்திலேயே இடப்பட்டதென்பதைப் பெருமையுடன் கூறிவைக்க விரும்புகின்றோம்.

இத்தொகுப்பானது பெருந்தோட்ட மக்களின் வாழ்க்கை பற்றிய ஒரு முழுமையான பார்வை என்று கருதப்படலாகாது. இத்தொகுப்பிற்கு வழங்கப்பட்ட சகல கட்டுரைகளும் மீளாய்வு செய்யப்பட்டன - அதன் போது சில கட்டுரையாசிரியர்கள் திருத்தப்பட்ட கட்டுரைகளைத் திருப்பித் தரவில்லை. சிலரது விசேட நிபுணத்துவத்தை அறிந்து கொண்ட நாம் பல்வேறு வழிகளிலும் தொடர்பு கொண்டு கட்டுரைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள மேற்கொண்ட முயற்சிகள் படுதோல்வியில் முடிந்தன. அதனால் நாம் எதிர்பார்த்தது போல ஒரு சில விடயங்களை இத்தொகுப்பில் உள்வாங்க முடியாமல் போனமை வருந்தத்தக்க விடயமாகும். உதாரணமாக, மலையக மக்களின் காணிப்பிரச்சினைகள், சிறுவர் உரிமைகள், மலையக இளைஞர்களின் நிலை, கலை பண்பாடு என ஒரு சில தலைப்புகளைக் குறிப்பிடலாம்.

எவ்வாறாயினும், வாசகர்கள் மத்தியில் இத்தொகுப்பிற்கு கணிசமான வரவேற்பு கிடைக்குமென்று எதிர்பார்க்கின்றோம். ஆர்வமுள்ளவர்கள் மற்றும் இச்சமூகம் சார்ந்து ஆய்வு செய்வோர் இத்தொகுப்பில் அவதானிக்கப்பட்ட இடைவெளியை பூர்த்தி செய்து எதிர்காலத்தில் மலையக மக்கள் பற்றிய ஒரு முழுமையான பதிவினைத் தொகுத்து வெளியிடுவார்கள் என்பது எமக்குள்ள பிறிதொரு எதிர்பார்ப்பாகும்.

இத்தொகுப்பினை வெளியிடுவதற்கு எமக்கு சுமார் ஒரு வருடம் தேவைப்பட்டது. இப்பணி மிகவும் கடினமான, சவால்மிக்க பயணமாக அமைந்தது - அந்தவகையில் இத்தொகுப்பினை வெளிக்கொணர்வதற்கு பலரும் பக்க பலமாக இருந்துள்ளனர் - அவர்களை நினைவூட்டுவதும் பாராட்டுவதும் எமது கடப்பாடாகும். இதில் முதலில் நினைவுபடுத்த வேண்டியவர்கள் வீரகேசரி பத்திரிகையின் முகாமைத்துவ இயக்குனர் திரு. குமார் நடேசன் ஆகும். எமக்கிருந்த அபிலாசைகளை எழுத்து வடிவில் தெரிவித்தபோது எவ்வித தயக்கமும் இன்றி வீரகேசரி எக்ஸ்பிரஸ் பிரைவட் லிமிடட் பிரதம செயற்பாட்டு அதிகாரி திரு. எம். செந்தில்நாதன் அவர்களுடனும் பத்திரிகை அச்சிடுதலை முகாமைப்படுத்தும் திரு. ஜோசப் அவர்களுடன் இணைந்து செயலாற்றுவதற்கான அனுமதி மற்றும் ஆலோசனைகளை வழங்கினார். இத்தொகுப்பினை அச்சுப்பதிவு செய்யும் போது தமது நாளாந்த கடமைகளுக்கு மத்தியில் நேரம் காலம் பாராது சமூக உணர்வுடன் இத்தொகுப்பிற்கு இறுதி வடிவம்

வழங்கிய எஸ். தனுசன் மற்றும் எம். ஸ்ரீதரகுமார் அவர்களுக்கும், நாம் தொடர்பு கொண்ட எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் இன்முகத்துடன் வரவேற்று செவ்வனே இக்காரியத்தை நிறைவு செய்த வீரகேசரி நிறுவனத்தின் அனைத்து நண்பர்களுக்கும் எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

நாம் நினைத்ததற்கு அப்பால் இவ்வாறானதொரு தொகுப்பினை வடிவமைக்க வேண்டும் என்பதில் அதிகமான ஆர்வத்தைக் காட்டியவர்கள் கட்டுரையாசிரியர்களாகும். பெரும்பாலான கட்டுரைகள் உரிய நேரத்தில் கிடைக்கப் பெற்றதுடன் அடிக்கடி தொடர்பு கொண்டு அச்சு வடிவின் முன்னேற்றங்கள் பற்றியும் ஆர்வத்துடன் விசாரித்துக் கொண்டனர். இச்சமூகத்தின் பல்வேறு நிலைகளையும் காத்திரமாகப் பதிவு செய்த எழுத்தாளர்கள் யாவரையும் பாராட்டவும் நன்றி கூறவும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். ஒரு சிலரின் கட்டுரைகளைப் பல தடவைகள் மீளாய்வு செய்து அனுப்பிவைத்தோம் - அவற்றைத் தாராள மனதுடன் ஏற்று திருத்தித் தந்தமையினை உண்மையில் பாராட்ட வேண்டும்.

இத்தொகுப்பின் உள்ளடக்கம், அட்டைப்படம், தலைப்பு மற்றும் ஒட்டுமொத்த வடிவமைப்பில் ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை ஆர்வத்தைக் காட்டியதுடன், கட்டுரைகள் பலவற்றை வாசித்து தந்தது மட்டுமன்றி, நல்ல ஆலோசனைகளை வழங்கி எங்களை உற்சாகப்படுத்திய பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர்களான திரு எம். எம். ஜெயசீலன் மற்றும் பெ. சரவணகுமார் ஆகியோருக்கும் நன்றியைத் தெரிவிப்பதில் பெருமிதம் கொள்கிறோம்.

இத்தொகுப்பினை அலங்கரிக்கும் வகையில் ஒரு அணிந்துரையை எழுதித்தருமாறு சென்னை பல்கலைக்கழகத்தின் தெற்கு மற்றும் தெற்காசிய கற்கைகளுக்கான ஸ்தாப அங்கத்தவரும், இந்திய அரசாங்கத்திற்கான தேசிய பாதுகாப்பு சபையின் உறுப்பினராகவும் செயலாற்றிய, குடிபெயர்ந்த இந்திய தமிழர்கள் ஆய்வில் பாண்டித்தியம் பெற்ற ஓய்வு நிலை பேராசிரியர் வெ.சூரியநாராயணன் கேட்ட உடன் மிக்க உவகையுடன் அதனைத் துரித வேகத்தில் எழுதி அனுப்பியமைக்காக எமது உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம். மேலும் இத்தொகுப்பிற்கான வாழ்த்துரையை எழுதித்தந்த மலையக அரசியல், தொழிற்சங்க விடயங்களில் மிக நீண்ட கால அனுபவத்தினையும், உள்ளூரிலும், வெளிநாடுகளிலும் பல்துறை சார்ந்த நிறுவனங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டிருப்பவரும் பல நூல்களை வெளியிட்ட அனுபவம் உள்ள திரு பி.பி.தேவராஜ் அவர்களுக்கும் எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். மிக முக்கியமாக, இத்தொகுப்பினை அலங்கரிக்கும் வகையில் அதன் முக்கியத்துவத்தினைப் பாராட்டி குறிப்பொன்றினை அனுப்பிவைத்த சர்வதேச மட்டத்திலான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ள சூழல் மற்றும் சர்வதேச அபிவிருத்தித் துறை நிபுணருமான நோர்வே நாட்டின் உயிரியல் விஞ்ஞான பல்கலைக்கழகத்தின் தகைசார் ஓய்வுநிலை பேராசிரியர் ந.சண்முகரத்தினம் அவர்களுக்கும் எங்களது இதயம் நிறைந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம். இத்தொகுப்பின் பல பகுதிகளைத் தட்டச்சு செய்து உதவியது மட்டுமன்றி இதனை முழுமையாக வாசித்து திருத்தங்களை மேற்கொள்ள உதவிய பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறையின் உதவி விரிவுரையாளர் செல்வி அருள்விழி, கலைப்பீட மாணவிகளான ரீட்டா அந்தோனி, குளாஞ்சனி சிவகுமார், பேராதனைப் பல்கலைக்கழக விஞ்ஞானபீட மாணவன் எஸ். ஸ்ரீகாந்த் மற்றும் வத்தளை எஸ். டி. நிரோசா ஆகியோர்களுக்கும் எமது நன்றியையும் பாராட்டுகளையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

பதிப்பாசிரியர்கள்
ஏ. எஸ். சந்திரபோஸ்,
இரா. ரமேஷ்.

Foreword

Tea Industry and Upcountry People in Sri Lanka: 150 Years (1867 - 2017): An Analysis of Social Mobility, edited by two bright Sri Lankan scholars, Dr. A.S. Chandrabose and Dr. R. Ramesh, is an analytical study of the hill country Tamils of Sri Lanka during the last 150 years. The edited volume comprises of six parts - 1) Introduction to Tea sector and the Changes; 2) Education and Health; 3) Changes in Social Status of the Up Country Tamils; 4) Human Rights, Governance and Politics; 5) Social Status of Females in the Up Country and their Mobility and 6) Cultural Identity and Literature. The contributors belong to different walks of life - academia, non-governmental organizations, public administration, social activists and literary figures. All of them belong to the Indian Tamil community and, therefore, their contributions reflect rare sensitivity and candour. Their writings reflect the community's ways of life, customs and manners, joys and sorrows, longings and aspiration.

I was really surprised when the editors approached me for writing the Foreword. I have been involved in teaching and research on Sri Lanka from 1977 when I became the Founding Director of the Centre for South and Southeast Asian Studies, University of Madras. I have visited Sri Lanka several times and know some of the contributors intimately. My interaction with them enabled me to widen my intellectual horizon and develop empathy with this "forgotten children of Mother India". I consider this rare gesture as recognition of my contribution to the development of Sri Lankan Studies in India.

Few years ago, I was associated with the Department of Political Science, Peradeniya University as a Visiting Professor. Perusing the rich collections on Sri Lanka in the University library I came across the Memoirs of Philip Crowe, US Ambassador to Ceylon in the 1950's entitled *Diversions of a Diplomat in Ceylon*. To quote Philip Crowe: "The estate bungalows are roomy, surrounded by lovely gardens. Servants are plentiful and relatively cheap. Social life is mainly confined to the local club consisting of a tennis court and a bar. There at weekends the planters gather for bridge, gossip, drink, billiards and tennis. Somerset Maugham may not find the makings of a great novel immediately, but the pleasures of life in the small tea communities in Ceylon are apparent".

The British Broadcasting Corporation, a few months ago, telecast a documentary entitled *Coolies: How the British Reinvented Slavery*. The documentary portrays the lives of the planters in the British colonies as follows: "You can sit in your veranda and sip your lemonade and be fanned by a servant and have your toenails cut at the same time by some coolie and you can watch labourers working, you could sleep with any woman you wanted, more or less everything was done for you from the time you woke up to the time you went to bed. People looked after you, people obeyed you, people are afraid of you, your single word as a plantation owner could deny life".

While the planters lived in the "height of luxury, closest to paradise", to quote the BBC documentary, the workers led a life of penury and hardship. C. V. Velu Pillai, the sensitive Indian Tamil writer and political activist, has described the worker's lives as follows: "Here is but a row of tin roofed lines, the very warehouse where selfdom thrives, with a scant space of ten by twelve, there is the hearth, home drenched in soot and smoke, to eat and sleep, to incubate and breed, to meet the master's need".

Vannachirahu, a young poet of Malaiham, gives expression to the innermost feelings of his people, during times of communal violence. In a poem titled Dawn he has written: "Our nights are uncertain dear, let us look at each other, before we go to bed. This may be our last meaningful moment. Firmly press your lips on the cheeks of our children. Then let us think of our relatives for a moment. Lastly let us wipe our own tears".

The Indian nationalist leaders, especially Mahatma Gandhi, Jawaharlal Nehru and C Rajagopalachari, were sensitive to the humiliations and indignities to which the Indian labourers were subjected to in the British colonies. In fact, Gandhiji had his political baptism in South Africa, where he forged the weapon of Satyagraha to fight for justice to the Indian population. During his visit to Ceylon in 1927 to popularise Khadi and prohibition Gandhiji had the opportunity to interact with the plantation workers. Gandhiji was accompanied by C Rajagopalachari and Mahadev Desai. In his book, *With Gandhi in Ceylon*, Mahadev Desai quotes Gandhiji telling the Indian workers, "I want the labourers to understand that I am but one of you and have been casting my lot with you ever since my visit to South Africa 30 years ago". Nehru, who visited Ceylon in 1939, to study the problems of Indian workers who were retrenched by the Colombo Municipal Corporation not only appealed to the Indian community to unite under one banner, he also became conscious of the anti-India feelings and unsympathetic attitude of important Sinhalese leaders. T V Pai, who was Indian Agent in Ceylon at that time, in his book, *Raj Agent in Ceylon, 1936-1940*, has quoted S W R D Bandaranaike, then President of the Sinhala Maha Sabha, saying: "Nothing will please me more than to see the last Indian leaving the shores of Ceylon ... then I shall be a happy man".

Jawaharlal Nehru was the guest of T V Pai during his visit to Ceylon and Pai convinced Nehru that the best possible option for India was to terminate the recruitment of labour in the Madras Presidency. On his return to India Jawaharlal Nehru persuaded C. Rajagopalachari, then Prime Minister of Madras Presidency, to put an end to the recruitment of labour in Madras Presidency. Voluntary movement of people between the two countries however, continued.

In the protracted negotiations that took place after independence on the future status of the people of Indian origin, Jawaharlal Nehru emphatically maintained that they were the responsibility of Ceylon. Taking into consideration their long years of residence in the island and their contribution to the prosperity of the country, Nehru advised successive Prime Ministers to confer citizenship on them. Those who wanted to voluntarily come back to India, New Delhi will accept them as Indian citizens. The principled stance of Jawaharlal Nehru was given up by Lal Bahadur Shastri. Advised by the Commonwealth Secretary C.

S. Jha, New Delhi adopted a new policy on the issue. India wanted to come out of diplomatic isolation in South Asia following the defeat in the Sino-Indian conflict in 1962. The new policy to the question of stateless people was to solve the problem on the basis of "give and take". The astute politician that Sirimavo Bandaranaike was, she made the best out of the situation and clinched the issue in October 1964. By another agreement in 1974 the residue which was left out in the 1964 agreement was also sorted out. By these two agreements New Delhi agreed to confer citizenship on 600,000, plus their natural increase, whereas Colombo agreed to confer Sri Lankan citizenship on 3,75,000 plus their natural increase.

It is the tragedy of India-Sri Lanka relations that these two agreements, which had a great bearing in the lives of thousands of people of Indian origin in Ceylon, were finalized by the two governments without taking into consideration the feelings and views of the plantation workers. Thondaman told me that he was not granted a visa to come to India to represent his views. The two agreements were a betrayal of India's policy towards Indians Overseas. It was the policy of the Government of India to discourage the Indians Overseas from taking Indian citizenship. In that context, it was a bad precedent. What is more the 1964 Agreement was severely criticized by Indian nationalist leaders like C Rajagopalachari, Kamaraj Nadar, CN Annadurai and P Ramamurthy.

Another significant point must be highlighted. We in India have forgotten Mahatma Gandhi and often resort to violence to put forward our demands. On the other hand, the Indian Tamils stuck to Gandhian forms of struggle to remove the stigma of statelessness. The United National Party (UNP) which came to power in 1977, with the crucial support of the Hill Country Tamils gave the assurance that the Government will soon find a solution to the problem of statelessness. On that assurance Thondaman joined the Cabinet in 1978. But to his disappointment he found President Jayawardene and Prime Minister Premadasa were dragging their feet on the issue. Strikes were banned by the Government and, therefore, that course of action was ruled out. Subsequently Thondaman came up with the idea of a prayer campaign, which was essentially based on Gandhian principles. The objective was to bring about a change of heart in the Sinhalese leadership.

On 29 May 1985, the Ceylon Workers Congress (CWC) announced that a prayer campaign would be initiated from Thai Pongal (January 14) to Tamil New Year Day (April 14). The workers would pray from 7 am to 12 noon every day and then would resume work. Tea production will not be affected and, if necessary, the workers will work extra hours. The workers would pray that God should give sufficient wisdom to Jayewardene and Premadasa so that they would take immediate steps to implement their solemn promise. Gamini Dissanayake, then Minister of Plantation Industry, declared that the workers would not be paid salary for five hours. Thondaman retaliated that the workers then would pray for the whole day.

The campaign had barely started. The Government realized the gravity of the situation and came out with the assurance that it would initiate immediate legal steps to solve the problem of statelessness. The result was the Parliamentary Act 1978 which removed the stigma of statelessness once and for all. I had

the opportunity of discussing the subject of prayer campaign with Thondaman during one of my visits to Colombo. Thondaman said that he did not know what to do. One night he was pacing up and down in his room. Early in the morning the idea of prayer campaign came to his mind. I told Thondaman that Gandhiji on several occasions used to refer to such incidents as the call of the "inner voice". Mention has already been made of the unhelpful attitude of the Indian Government towards Indian Tamils in Sri Lanka. However, I will be failing in my duty if I do not highlight one incident when the Indian High Commissioner to Sri Lanka adopted a bold and positive stance towards the hill country Tamils. In Mid-1981 organised riots took place in the hill country accompanied by loot and arson. The objective of the lumpen section of Sinhalese population, encouraged by prominent Sinhalese leaders, was to drive out as many Indian Tamils as possible to India before the India-Sri Lanka Agreements ended on October 31, 1981. Thomas Abraham was the Indian High Commissioner in Sri Lanka (1978-1982). He identified himself with the hopes and aspirations of the plantation workers. His dispatches made New Delhi sensitive to the inhuman aspects of the India-Sri Lanka Agreements in general and repatriation in particular. Brought up in the Nehruvian traditions Thomas Abraham had earlier served in Burma and in Singapore, which had minority Indian population. He visited almost all the plantations in Sri Lanka and held detailed discussions with trade union leaders, NGOs and elected representatives.

When the riots took pace Thomas Abraham deputed Gopal Krishna Gandhi and Ranjan Mathai, who were First Secretaries in the Indian High Commission to the affected areas for an on-the-spot study of the situation. They reported that violence was organized. Immediately afterwards Thomas Abraham proceeded to the plantation areas to see for himself the mounting tragedy. W.T. Jayasinghe, the Foreign Secretary tried to dissuade him stating that Colombo will not be able to provide him security. Thomas Abraham responded: "I did not ask for security. It is customary for the High Commissioner to inform the Foreign Office whenever he leaves the capital".

Thomas Abraham was shocked by the senseless violence. On his return to the capital, Thomas Abraham made one of the most memorable statements, ever made by an Indian diplomat. He declared that if the Sri Lankan Government did not restore law and order immediately in the plantation areas, India will have to think of taking its own steps. The chauvinist elements in Sri Lanka accused Thomas Abraham of interfering in the internal affairs. But the High Commissioner stuck to his principled stance. The warning had the desired effect and sent shock waves throughout Colombo. President Jayewardene acted swiftly and steps were taken to restore law and order in the plantation areas.

During his next visit to India Thomas Abraham met Chief Minister M G Ramachandran and apprised him of the Sri Lankan situation. It may be mentioned that Ramachandran had lived in the hill country during his early years and was sensitive to the vulnerable status of the Indian origin Tamils. Ramachandran led an All Party Delegation to New Delhi and submitted a memorandum to the Prime Minister requesting the Government of India to terminate the India-Sri Lanka Agreements. It may also be pointed out that the personal equation between Smt. Indira Gandhi and President Jayewardene had drifted from bad to

worse. Colombo's tilt towards the West on major foreign policy issues was not to the liking of Indira Gandhi. The end result was New Delhi's decision that the two pacts would terminate on October 31, 1981. No more applications for Indian citizenship would be received by the Indian High Commission after that date

How did Colombo respond to the Indian initiative? In his book, *Indo-Ceylon Problem: The Politics of Immigrant Labour*, W.T. Jayasinghe has completely ignored the facts mentioned above. In fact, only one paragraph is devoted to the shocking incidents that took place in mid-1981. There is no mention about the organized violence, no mention about the Indian High Commissioner's visit to the plantation areas and no analysis of New Delhi's changed stance. Jayasinghe mentions that it was a bolt from the blue when in March 1982 the Indian High Commission transmitted a third person note from the Indian Government to the Ministry of Defence that the two Agreements of 1964 and 1974 were no longer binding. Jayasinghe adds that India thus delivered a coup de grace to the two agreements.

I complement Dr. A.S. Chandrabose and Dr. R. Ramesh for bringing out a refreshing book devoted to 150 years of Tea Industry and the Up Country People of Sri Lanka. I am sure the book will receive critical acclaim from the Tamil speaking people across the world

V. Suryanarayan

Prof. V. Suryanarayan is the Founding Director and former Senior Professor, Centre for South and Southeast Asian Studies, University of Madras. He was a member of the National Security Advisory Board of the Government of India for one term. He has written extensively on Sri Lankan affairs.

கட்டுரைகள் பற்றிய கண்ணோட்டம்

இத்தொகுப்பானது ஆறு பிரதான ஆய்வுப் பரப்புகளாக அல்லது இயல்களாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அவை முறையே: 1. தேயிலைத் தொழிற்றுறையின் அறிமுகமும் மாற்றங்களும்; 2. கல்வியும் சுகாதாரமும்; 3. மலையகத் தமிழரின் மாறிவரும் சமூக நிலை; 4. மனித உரிமை; ஆட்சிமுறை மற்றும் அரசியல்; 5. மலையகப் பெண்களின் சமூக நிலையும் தொழில் நகர்வும்; 6. பண்பாட்டு அடையாளமும் இலக்கியமும் என்பனவாகும். இத்தொகுப்பில் மொத்தமாக இருபத்தெட்டுக் கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. வாசகரின் நலன்கருதி இக்கட்டுரைகளின் மையப்பொருளை மிகச் சுருக்கமாக இங்கு பதிவுசெய்வது அவசியமாகும்.

தேயிலைத் தொழிற்றுறையின் அறிமுகமும் மாற்றங்களும், என்ற முதலாவது அத்தியாயத்தில் ஐந்து கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் முதலாவது கட்டுரை இலங்கையில் தேயிலைப்பயிரின் அறிமுகம், அதன் விரிவாக்கம் என்பவற்றுடன் விரிவாக்கத்தின் போது தேயிலை நிலவுடைமையிலும், அதன் நிர்வாகக் கட்டமைப்பிலும் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் போன்ற விடயங்கள் போதுமான ஆதாரங்களுடன் 'இலங்கையில் தேயிலைப்பயிரின் அறிமுகமும் விரிவாக்கமும்' என்ற கட்டுரையின் மூலம் கலாநிதி ஏ. எஸ். சந்திரபோஸ் முன்வைக்கின்றார். இலங்கையில் அதிகளவில் கட்டமைப்பு மாற்றங்களுக்குட்பட்டதாகக் காணப்படும் தேயிலை பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையின் மறுபக்க விளைவாக வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ள கிறு தோட்டங்களின் பரிணாமம், அதன் இன்றைய நிலை பற்றிய விபரங்கள் ஆராயப்பட்டுள்ளதடன், இலகுவாகக் கிடைக்கப்பெற்ற புள்ளிவிபரங்கள், தகவல்கள் போன்றவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ள இக்கட்டுரை தேயிலை உற்பத்தியின் வரலாறு, அதன் இன்றைய நிலை பற்றிய அடிப்படை தகவல்களைக் கொண்டிருப்பதால் வாசகர்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ள அனுபவத்தை வழங்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. இக்கட்டுரையின் இறுதியில் அண்மைக்காலமாக தனியார் மயப்படுத்திய தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்களில் அறிமுகப்படுத்திவரும் வெளியார் உற்பத்தி முறை பற்றியும் நோக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இலங்கையில் பெருந்தோட்டம் என்ற கட்டமைப்பு தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கைக்கு முன்னதாக கோப்பிச் செய்கையின்போதே உருவாகலாயிற்று. இந்நிலையில் கோப்பிச் செய்கையை ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கையையோ அதனைச் சார்ந்த சமூக கட்டமைப்பினையோ ஆராய முடியாது என்ற அறிமுகத்துடன் பி. ஏ. காதர் '200 வருட மலையக மக்களும் 150 வருட தேயிலையும்' என்ற கட்டுரையை எழுதியுள்ளார். மூலவளங்கள் குன்றிய இலங்கையில் அன்றைய நிலையில் பெருந்தோட்டத்தின் உருவாக்கம் அப்போதைய சர்வதேசப் போக்கில் எவ்வாறு தவிர்க்கமுடியாத பொருளாதாரமாக அறிமுகமாகியது என்பதை பல்வேறு ஆதாரங்களுடன் மிக நேர்த்தியாக ஒழுங்கமைத்துள்ளார். இக்கட்டுரையானது பெருந்தோட்டத்தால் பயன்பெற்றவர்களில் பிரித்தானியர்களுக்கு அடுத்தபடியாக கரையோர சிங்கள தனவந்தர்களே என்று மறைக்கப்படும் உண்மையை ஆதாரத்துடன் வெளிக் கொணர்வதுடன், பெருந்தோட்டக் கைத்தொழில்துறையில் ஆரம்ப காலங்களில் ஏற்பட்ட கட்டமைப்பு ரீதியான மாற்றங்கள் பற்றிய புதிய விபரங்களையும் தருகிறது. இக்கட்டுரை தமிழ்மொழி மூலமான வாசகர்களுக்கு நிச்சயமாக ஒரு புதிய அனுபவத்தை தரும் என்பதில் ஐயமில்லை. முக்கியமாக, கோப்பிச் செய்கையிலிருந்து தேயிலைத் தொழில்துறையை நோக்கி பெருந்தோட்டக் கைத்தொழில் நிலைமாறிய வரலாறு மற்றும் அதில் பங்களிப்பு செய்த காரணிகளை விரிவாக ஆராயும் கட்டுரை இதுவாகும். தேயிலைப்பயிரானது

வருடம் முழுவதும் அறுவடை செய்யக்கூடிய பயிராகும். இருப்பினும் ஒரு விவசாயப் பயிர் என்ற வகையில் காலநிலையில் ஏற்படும் குறுங்கால மற்றும் நீண்டகால மாற்றங்களுக்கு தேயிலைப் பயிரும் விதிவிலக்கானதல்ல. இவ்வகையில் காலநிலை மாற்றத்தினால் தேயிலை எவ்வாறான மாற்றங்களுக்குப் படுகின்றது என்பதை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டு வசந்தகுமாரி செல்வநாயகம் 'காலநிலை மாற்றமும், இலங்கைத் தேயிலைத் தொழிற்சாலைகளின் எதிர்காலமும்' என்ற தலைப்பிலான கட்டுரையில் ஆராய்ந்துள்ளார். மத்தியமலை நாட்டில் வேறுபட்ட தரைத்தோற்ற அமைப்பில் வளர்க்கப்படும் தேயிலைப் பயிரின் காலநிலை பாதிப்புகள் பற்றிய விளக்கங்களுக்கு இக்கட்டுரை பயனுள்ளதாகக் காணப்படும். தமிழ்மொழியில் இத்தகைய உள்ளடக்கத்துடனான கட்டுரைகள் போதுமான அளவு இல்லாத நிலையில் வாசகர்களுக்கு இக்கட்டுரை மிகவும் பயனுள்ள தகவல்களைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது எனலாம். இக்கட்டுரை காலநிலை மாற்றத்தினால் தேயிலைத் தொழில்துறைக்கு ஏற்பட்டுள்ள எதிர்மறையான தாக்கத்தினை விரிவாக விளக்குவதுடன், கொள்கை வகுப்பாளர்களுக்கும் தேயிலை ஆராய்ச்சி நிலையத்துக்கும் காலநிலைத் தாக்கத்தினைக் கையாள்வதற்கு அவசியமான சில ஆலோசனைகளையும் வழங்குகின்றது.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கான கொடுப்பனவு என்பது அவர்களில் நாளாந்த வேலைக்கு வழங்கப்படும் வேதனமாகும். பெருந்தோட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலம் முதல் 100 வருடங்களாக தொழிலாளர்களுக்கான கொடுப்பனவு என்பது திட்ட வட்டமாக இன்னதுதான் என நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. பிற்பட்ட காலத்தில் வேதனம் வழங்குவதற்கான தொழிலாளர் சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டு அடிப்படை வேதனம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பது ஆரம்ப காலத்தில் மகிழ்ச்சியளிப்பதாகவே காணப்பட்டது. ஆனாலும் இலங்கை சுதந்திரத்தின் பின்னர் ஏற்பட்ட பொருளாதார மற்றும் நிதிக்கொள்கைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், தொழிலாளர்களுக்கு வேதன சட்டங்களின்படி நிர்ணயிக்கப்பட்ட நாளாந்த வேதனம் என்பன தொழிலாளர்களை வறுமை கோட்டிற்கு இட்டுச் சென்றது. போதிய வருமானம் இல்லாத நிலையில் உணவுப்பொருட்களுக்கான பற்றாக்குறை இவர்களது வாழ்க்கையை நிலைகுலைய வைத்துவிட்டது. தொடர்ச்சியாக தனியார் மயமாக்கலின் பின்னர் போதியளவு வருமானம் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்தபோதும் கூட்டு ஒப்பந்தம் இவர்களின் நாட சம்பளத்திற்கான அதிகரிப்பினைக் கேள்விக்குறியாக்கிவிட்டது. மேற்கூறிய விடயங்களை 'பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கான வேதனம்: வரலாறும் அமைப்பு மாற்றங்களும்' என்ற கட்டுரையை வரைந்துள்ள ஏ.எஸ்.சந்திரபோஸ் மற்றும் இராசமேஷ் என்பவர்கள் போதுமான அளவு புள்ளி விபரங்களையும், வேறு பல ஆதாரங்களையும் கொண்டு தொகுத்துள்ளனர். பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வேதன வரலாறு மற்றும் அதில் அவ்வப்போதும் தொடர்ச்சியாகவும் ஏற்பட்டு வந்துள்ள அமைப்பு மாற்றங்களை விளங்கிக்கொள்வதற்கு இக்கட்டுரை உதவும் என நம்புகின்றோம்.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் ஆரம்பகாலப் போராட்டங்கள் பற்றிய தொகுப்பு தமிழ்மொழியில் இலகுவாகக் கிடைக்கக்கூடியதாக இல்லை. இந்நிலையில் தொழிற்சங்க செயற்பாடுகளுடன் நீண்ட அனுபவத்தினைக் கொண்ட பெருந்துலிங்கம் 'தோட்டத் தொழிலாளர்களின் எதிர்ப்பும் சட்டங்களும்: 1824-1940' வரையிலான காலப்பகுதியினை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு நோக்கு' என்ற கட்டுரையை வழங்கியுள்ளார். தொழிலாளர்கள் மேற்கொண்ட போராட்டங்களின் பிரதி விளைவாகத் தொழிற்சட்டங்கள் எவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டன என்பதையும் தொழிலாளர்கள் தன்னிச்சையாக மேற்கொண்ட போராட்டங்களின் பின்னணி என்னவாகக் காணப்பட்டது, ஆரம்பகாலங்களில் தொழில் துறையில் பின்பற்றப்பட்ட இறுக்கமான நடைமுறைகளைத் தொழிலாளர்கள் எவ்வாறு கையாண்டார்கள் என்பவற்றைச் சிறப்பான முறையில் ஆராயும் கட்டுரையாகக் காணப்படுகின்றது. இக்கட்டுரையில் உள்ளடக்கப் பட்டிருக்கும் பல ஆதாரங்களும் சம்பவங்களும் தொழிலாளர்களின் எதிர்ப்புகளையும், அந்த எதிர்ப்புகளை வெளிப்படுத்திய முறையினையும் அறிந்துகொள்ள முடியும். முக்கியமாக,

தொழிலாளர் எதிர்ப்புகள் சம காலத்தில் பெருந் தோட்டங்களில் எவ்வாறு மாறி வந்துள்ளது என்பதனை ஒருவர் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும் உதவும்.

இத்தொகுமில் காணப்படும் இரண்டாம் அத்தியாயமானது கல்வியும் சுகாதாரமும் என்ற தொனிப்பொருளில் அமைந்துள்ளது. இப்பகுதியில் நான்கு கட்டுரைகள் காணப்படுகின்றன. கட்டுரை ஆசிரியர் பொன். இராமதாஸ் 'பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கான ஆட்சேர்ப்பு: ஒரு வரலாற்று நோக்கு' என்ற தலைப்பில் பெருந்தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கலின் முன்னர் காணப்பட்ட நிலையினையும், பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் மூன்று காலப்பகுதிகளாக வரையறை செய்து ஆராய்ந்துள்ளார். பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் கல்வி வளர்ச்சியில் தகுதியற்ற ஆசிரியர்களின் நியமனத்திலான விளைவுகளை கணிசமான சான்றுகளுடன் எடுத்தியம்பும் இக்கட்டுரையின் பின்பகுதியில் குறிப்பாக 1990களின் பின் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியினையும் அதனால் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பற்றியும் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். இப்பகுதியில் அடங்கும் மற்றுமொரு கட்டுரையை பேராசிரியர் தை.தனராஜ் எழுதியுள்ளார். மலையகக் கல்வி அபிவிருத்தியில் வெளிநாட்டு உதவி நிறுவனங்களின் பங்களிப்பு தொடர்பாக ஆராய்வுதான், தோட்டப் பழற் பாடசாலைகள் தேசியமயமாக்கப்பட்ட பின்னர் தொடர்ந்தும் நிலவிய உட்கட்டுமான மற்றும் தரமான ஆசிரியர்களின் பற்றாக்குறை இச்சமூகத்தின் கல்வித் துறை முன்னேற்றத்திற்கு எவ்வாறு சவாலாகக் காணப்பட்டது என்பது பற்றி கட்டுரையாசிரியர் ஆராய்கின்றார். அதேவேளை, மலையகப் பாடசாலைகளில் உட்கட்டமைப்பு வளர்ச்சிக்குப் பங்களிப்பு செய்து, மலையகக் கல்வியின் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்த சர்வதேச கொடை நிறுவனங்களின் பங்களிப்பு என்பவற்றை முறையாக இக்கட்டுரையில் பதிவு செய்துள்ளார். மலையகக் கல்வியில் உட்கட்டமைப்பு வளர்ச்சி, மாற்றங்கள் பற்றிய தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பும் இளம் ஆய்வாளர்களுக்கு இக்கட்டுரை பயனுள்ளதாக அமையும்.

மலையகச் சமூகமும் அறிவும் பொருளாதாரத்தில் இணைந்து வாழவேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் ஒரு புதிய சிந்தனையை உள்ளடக்கியதாக பேராசிரியர் சோ.சந்திரசேகரம் 'இலங்கையில் எழுச்சி பெறும் அறிவுப்பொருளாதாரமும் மலையக மக்களும்' என்ற தலைப்பில் தமது கட்டுரையைத் தொகுத்துள்ளார். முற்றிலும் மாறுபட்ட வகையில் மலையக மக்கள் தேசிய ரீதியாக எழுந்துள்ள வளர்ச்சியின் பங்காளிகளாக மட்டும் தம்மை மட்டுப் படுத்திக் கொள்ளாது, சர்வதேச ரீதியாக வளர்ந்துள்ள போட்டித்தன்மைமிக்க வேலை வாய்ப்புகளுக்குத் தயாராகும் வகையில் தம்மை தயார்ப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தியிருப்பதுடன், மலையகச் சமூகத்தில் கல்விக் குறிகாட்டிகள் தேசிய மட்டங்களை எட்டவேண்டியதன் அவசியத்தையும் உணர்த்துவதாக இக்கட்டுரை வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டுரையில் உள்ளடங்கியுள்ள அறிவுப் பொருளாதாரம் என்றால் என்ன? மலையகப் பாடசாலைகளில் இவ்வாறான சிந்தனையை எவ்வாறு வளர்க்கலாம்? போன்ற விடயங்கள் தமிழ் வாசகர்களுக்கு புதியதொரு அறிவுப் பரப்பை வழங்கும் என்று எதிர்பார்க்கலாம்.

பெருந்தோட்டங்களில் குடியேறிய தமிழ்மக்களின் சுகாதாரம் மற்றும் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வந்த மருத்துவ வசதிகள் பற்றிய வரலாற்று கண்ணோட்டத்துடன் கௌசல்யா துரைசாமி எழுதியுள்ள 'இலங்கை பெருந்தோட்டத் தமிழர் வாழ்வில் சுகாதாரமும் மருத்துவமும் - ஒரு வரலாற்று நோக்கு' என்ற கட்டுரை காணப்படுகின்றது. இலங்கையில் வழங்கப்பட்டு வரும் மருத்துவ சுகாதார வசதிகள் பற்றி உலக அரங்கில் பல கோணங்களிலும் புகழாரம் வழங்கப்பட்டாலும், அவற்றின் பயனை அனுபவிக்க முடியாத வகையில் மலையக மக்கள் எவ்வாறு வாழ்ந்துள்ளனர், அரசாங்கம் எவ்வாறு நடந்து கொண்டது, அதனாலான விளைவுகள் என்ன என்பது பற்றிய பதிவுகள் மிகவும் பயனுள்ள வகையில் இக்கட்டுரையில் ஆராயப்பட்டுள்ளன. இலங்கையில் மக்கள் தொகை பரம்பலில் மலையக மக்களின் நிலை தொடர்பான விடயங்களை ஆராயும் வகையில் மூத்த பேராசிரியர் மா.செ.மூக்கையாவின் 'இலங்கையில் இந்திய வம்சாவழி மலையகத் தமிழர்களின் மக்கள்

தொகையும் அதன் பிரதான பண்புகளும்' என்ற தலைப்பிலான கட்டுரை அமைந்துள்ளது. இந்தியத் தமிழர்களின் வருகை, இலங்கையின் மக்கள் தொகை பெருக்கத்தில் அவர்களுடைய பங்களிப்பு என்பவற்றை தகுந்த புள்ளி விபரங்களுடன் விளக்கப்படுத்தும் இக்கட்டுரையானது இவர்களது இன அடையாளத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களையும் அதற்கான பின்னணியையும் விளக்குகின்றது. இக்கட்டுரையின் இறுதியில் காத்திரமான கொள்கை ஆலோசனைகளும் வழங்கப்பட்டுள்ளன. பேராசிரியர் கையாண்டுள்ள புள்ளிவிபரங்கள் இத்துறையில் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் மாணவர்களுக்கு முக்கிய வழிகாட்டியாக அமையும்.

சுதந்திரம் பெற்ற காலத்தில் இருந்து மாறிமாறி பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் வீடமைப்பு, நிலப்பகிர்வு என்பனவற்றை மிகவும் பயனுள்ள வகையில் பகிர்ந்தளித்து கிராமிய மக்களின் வாழ்வியலில் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது. ஆனாலும், இத்தகைய வாய்ப்புகளைப் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்குவதில் போதுமான அக்கறையை அண்மைக்காலம் வரை எந்த அரசாங்கமும் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனாலும், 2010 ஆண்டின் பின்னர் கிராமிய மக்களைப் போலவே பெருந்தோட்ட மக்களுக்கும் வீடமைப்புத் திட்டங்களை வழங்க வேண்டும் என்று அரசாங்கம் பல வேலைத்திட்டங்களை முன்வைத்துள்ளது. அதனால் மலையக மக்களும் வரலாற்றில் முதன் முறையாக இந்நாட்டில் தமக்கென ஒரு சொந்தமான வீட்டில் வாழ்கின்ற நிலை இன்று உருவாகியுள்ளது. அந்தவகையில் இத்துறையில் மிக நீண்டகால அனுபவத்தைக் கொண்ட எம்.வாமதேவன் 'தோட்ட வீடமைப்புக் கொள்கைகளும் அமுலாக்கமும்' என்ற கட்டுரையில் வீடமைப்புக் கொள்கைகளுடன் தொடர்புடைய விடயங்களை ஆராய்ந்துள்ளார். வீடமைப்புத் திட்டங்களில் காணப்படும் இடப்பாடுகள் என்ன, பெருந்தோட்ட வீடமைப்பின் அண்மைக்கால போக்குகள் எவ்வாறு காணப்படுகின்றன போன்ற விடயங்களை இக்கட்டுரை முன்வைக்கின்றது.

பெருந்தோட்டங்களில் அமைக்கப்படும் வீடமைப்புத் திட்டங்களில் அதிகம் பேசப்பட்டு வந்த மேல்கொத்மலை திட்டத்துடன் தொடர்புடைய சாதக பாதக விடயங்களை சுசித்ரா எழுதியுள்ள 'பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சமூக அபிவிருத்தியில் மேல் கொத்மலை நீர்மின் திட்ட மீள்சூழியேற்றத்தின் முக்கியத்துவம்' என்ற கட்டுரையில் பதிவுசெய்துள்ளார். மலையகத்தில் உருவாக்கப்பட்ட நீர்மின் திட்டத்தில் வீடுகளை இழந்த பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட குடியிருப்புகள் அவர்களின் வாழ்வியலில் எத்தகைய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது என்பது இக்கட்டுரையின் உள்ளடக்கமாக அமைகின்றது.

பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்கின்ற மக்களில் கணிசமானோர் இப்போது இடம்பெயர்ந்து செல்கின்றார்கள். இவர்களில் அதிகமானோர் நகரங்களுக்குச் செல்கின்றனர். இவ்வாறு நகர்ந்து செல்வதற்கான காரணங்கள் என்ன, பெருந்தோட்டங்களில் இவர்கள் பல இனமக்களுடன் எவ்வாறான நல்லிணக்கத்தைப் பேணி வந்தனர், லயங்களில் வாழ்கின்ற வாழ்க்கைமுறை இன ஒற்றுமையை எவ்வாறு வெளிப்படுத்தின என்பதையும், தோட்டங்களை விட்டு குடிபெயர்ந்து நகரங்களுக்கு செல்லும் மலையக மக்கள் தமது இன உறவுகளைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதில் காணப்படும் சவால்களையும், புதிதாக உருவாகும் 'கொழும்புத் தமிழர்கள்' என்ற அடையாளத்தின் பின்னணியையும் ஆய்வாளர் அனரன் பியரத்னே போதுமான ஆதாரங்களுடன் எழுதியுள்ளார். இன அடையாளம் தொடர்பாக ஆய்வுகளில் ஈடுபடும் ஆராய்வாளர்களுக்கு இக்கட்டுரை பயனுள்ளதாக அமையும். பெருந்தோட்ட சமூகம் தொடர்பாக நீண்ட காலம் ஆய்வு செய்துவரும் அனுபவத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு அனுபவ ரீதியான ஆதாரங்களுடன் இக்கட்டுரையை எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பேராசிரியர் எம்.கின்னதம்பி அவர்களின் 'உரிமைகள் மறுக்கப்படுதலும் வறுமையும்' என்ற கட்டுரை பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வறுமை பற்றிய அளவீடுகள் வெறுமனே அவர்களது வருமானத்தைக் கொண்ட அளவீடுகளாக இருப்பதைத் தர்க்க ரீதியாக மறுத்துள்ளதுடன், அவர்களது வறுமை மானிடக் காரணிகளுடன் எவ்வாறு பிணைந்துள்ளது என்பதனைச் சுட்டிக்காட்டுவதாக உள்ளது. இக்கட்டுரையின் பிரதான

வாதம் யாதெனில், தோட்ட மக்களின் வறுமை நிலையானது வருமானம் சார்ந்த ஒரு வறுமையாக மட்டுமன்றி, தமது மனித அபிவிருத்தியை மேம்படுத்திக் கொள்வதற்கான வாய்ப்புக்கள் இல்லாததால் ஏற்படும் ஒரு வறுமையாகவும் உள்ளது என்பதாகும். இதனைக் கட்டுரையாசிரியர் “பொருளாதாரம் வறுமை” என்றும், “மானுடம் சார்ந்த வறுமை” என்றும் வரையறை செய்கின்றார். இவை மனிதனது அடிப்படை பெளதீகத் தேவைகள் என்றும், மற்றையது, மனிதனது சமூக - கலாசாரத் தேவைகள் என்றும் கூறப்படும். அந்தவகையில் இச்சிறு கட்டுரையானது பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்ந்துவரும் தமிழ்மக்களிடையே நிலவிவரும் வறுமைநிலை மற்றும் அதில் பாதிப்புச் செலுத்தும் பொருளாதாரம் சார்ந்த மற்றும் சாராத காரணிகள் பற்றிய விடயங்களை அறிந்துகொள்வதற்கு உதவும்.

தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் உரிமையை உறுதிசெய்வதற்குத் தேவையான சர்வதேச மற்றும் உள்நாட்டு பொறிமுறைகளை வலுப்படுத்த இயலாமல் போனமை பற்றியும் அதன் முக்கியத்துவத்தினை வலியுறுத்தும் வரிசையில் பிபி.சிவப்பிரகாசம் ‘தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களில் உரிமைகள்’ என்ற தலைப்பில் எழுதியுள்ள கட்டுரை அமையப்பெற்றுள்ளது. பெருந்தோட்ட மக்களின் வரலாற்றில் அவர்களின் உரிமை மீறல் என்பது பல கட்டங்களில் இடம்பெற்றுள்ளதை எவரும் மறுப்பதற்கில்லை. இத்துறையில் கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக தம்மை ஈடுபடுத்தியுள்ள கட்டுரையாளரின் அனுபவங்கள் யாவருக்கும் பயனுள்ள தகவல்களைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது எனலாம். மனித உரிமை தொடர்பாக பாரபட்சமாக நடத்தப்பட்ட மலையக மக்களின் பதிவுகளைக் கொண்ட மற்றுமொரு கட்டுரையை எஸ்.ஜனகா ‘மனித உரிமைகள் சட்டத்தில் ஊடறுப்பு அனுகுமுறை - இலங்கை இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் குறித்த பார்வை’ என்ற கட்டுரையில் ஆராய்ந்துள்ளார். நீண்ட காலமாக சமமற்ற கவனிப்புகளுக்கு உள்ளாகிவரும் இந்தியத்தமிழர்களின் சமூக பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு மனித உரிமைக் கோட்பாடுகளில் பரிந்துரைக்கப்படுகின்ற நேரொத்த நடவடிக்கையினைப் பிரயோகிக்க வேண்டியதன் அவசியம் மற்றும் அதன் பொருத்தப்பாடு பற்றி ஆராய்ந்துள்ளார்.

‘நவ கொலனியமும் தேசியமும்’ என்ற கட்டுரையில் மலையக மக்கள் ஒரு தேசிய இனமாக, தமது தேசிய இருப்பை கோரும் உரிமையுடையவர்கள் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதன் அவசியத்தை உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட இக்கட்டுரையை ஓய்வு நிலையில் உள்ள பேராசிரியர் சி.சிவசேகரம் காத்திரமாகப் பதிவுசெய்துள்ளார். தேசிய இனம் தொடர்பான ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டுள்ள மாணவர்களுக்கு இக்கட்டுரை பயனுள்ள தகவல்களைக் கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது. இக்கட்டுரை தேசியம், தேசியத்துவம் மற்றும் இனத்துவம் தொடர்பான பல எண்ணக்கருக்களைக் அடிப்படையாக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இக்கட்டுரையைத் தொடர்ந்து வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ள அடுத்துவரும் இரு கட்டுரைகளும் மலையக மக்களின் அரசியல் மற்றும் அரசு நிறுவனங்களின்மீது அவர்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கை பற்றியதாக அமைந்துள்ளன.

‘இலங்கை அரசியலில் மலையக தமிழ்க் கட்சிகளின் வகிப்பகு’ என்ற தலைப்பில் எஸ். கருணாகரன் எழுதியுள்ள கட்டுரையில் ‘சிறிய கட்சிகள் பற்றிய’ கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் மலையகக் கட்சிகளின் வகிப்பாகம் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளார். கடந்த நான்கு தசாப்தங்களில் மலையக மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய கட்சிகள் சிறிய எண்ணிக்கையிலான பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டிருந்தாலும், மாறிமாறி ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கத்தை நிர்ணயிக்கும் கட்சிகளாக இவை காணப்பட்டன என்பதனையும், அதன்மூலம் இம்மக்கள் நலன்சார்ந்து பாராளுமன்றத்துக்குள்ளும் வெளிமீலும் அடைந்துகொண்ட விடயங்களை இக்கட்டுரை ஆராய்வதாக அமைந்துள்ளது.

அரசு நிறுவனங்களின் மீது மக்கள் எந்தளவு நம்பிக்கையுடையவர்களாக இருக்கின்றனர் என்பது அண்மைக்காலத்தில் இலங்கை போன்ற நாடுகளில் முன்வைக்கப்படும் முக்கியமான கேள்வியாகும். அந்தவகையில் இக்கட்டுரையானது மலையக மக்களைப்

மின்புலமாகக் கொண்டு இக்கேள்விக்கான விடையினைத் தேட முற்படுகின்றது. அரசியல் விஞ்ஞான கற்கைநெறியில் இத்தகையதொரு புதிய பார்வையை தமிழ் வாசகர்களைச் சென்றடையும் வகையில் இராஜமேஷ் 'இலங்கையின் அரச நிறுவனங்கள்மீது பிரஜைகளின் நம்பிக்கை: மலையக மக்களை ஆதாரமாகக் கொண்ட ஓர் உசாவல்' என்ற தலைப்பில் முன்வைத்துள்ளார். ஜனநாயக மரபுகளின் அடிப்படையில் செயற்படும் கடப்பாட்டினை, பொறுப்பினைக் கொண்டுள்ள அரசு பொது நிறுவனங்கள் காட்டும் பல்வேறு வடிவிலான பாதுகாடுகள் பிரஜைகள் அரசாங்க நிறுவனங்களின்மீது கொண்டுள்ள நம்பிக்கையை எவ்வாறு பாதிக்கின்றது என்பதை ஆழமாக ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

இலங்கையில் உள்ள தொழிற்துறைகளில் பெண்கள் அதிகளவில் பங்குபற்றும் துறையாக தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்களே காணப்படுகின்றன. இருப்பினும் இங்கு தொழில்புரியும் பெண்களின் தொழில் நிலைமைகள், அவர்களின் உரிமைகள் பற்றி பேசப்பட்டுவந்த போதும் அண்மைக் காலமாக இப்பெண்கள் மத்தியில் உருவாகியுள்ள தொழில்சார்ந்த நகர்வுகள் எந்தளவில் அவர்களது தொழில் உரிமைகளை உறுதிப்படுத்துகின்றது என்பது பற்றிய போதுமான அளவு ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இவ்விடை வெளியை நிரப்புவதற்காக எஸ்.விஜேசந்திரன் எழுதியுள்ள 'மலையக இளம் பெண்களின் தொழில்சார்ந்த நகர்வுகளும் தொழில் உரிமையின் நிலைமையும்' என்ற கட்டுரை அமைந்துள்ளது. மலையகப் பெண்கள் பற்றி ஆய்வுகள் மேற்கொள்பவர்களுக்கு இக்கட்டுரையில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள தகவல்கள் மிகவும் பயனுள்ளதாக அமையும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

மலையகப் பெண்கள் பற்றி ஆராய்ந்துள்ள க.கலைமகள், 'மலையகப் பெண்களின் பரிமாணங்கள்: எதிர்காலத்திற்கான மூலோபாயங்கள்' என்ற கட்டுரையில் தமது நீண்டகால ஆய்வு அனுபவங்களைப் பதிவுசெய்துள்ளார். தோட்டத்திற்கு வெளியே தொழில்புரியும் பெண்கள் சாதி, இனம் என்ற நிலையில் மட்டுமன்றி பால்நிலையிலும் எவ்வாறு ஒதுக்குதலுக்குப்படுகின்றனர், இதில் இருந்து விடுபெறுவதற்கான உபாயங்கள் யாவை என்ற வகையில் இக்கட்டுரையின் உள்ளடக்கம் அமைந்துள்ளது. இளம் ஆய்வாளரான பாலகிருஸ்ணன் அருளாசி நகரங்களை நோக்கி இடம்பெயர்ந்து செல்லும் பெண்கள் மற்றும் ஒட்டுமொத்த இளைஞர்களின் இடப்பெயர்விற்கான காரணங்களையும், அதனாலான விளைவுகளையும் தெரிவுசெய்யப்பட்ட பெருந்தோட்டம் ஒன்றில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளை கோட்பாட்டு ரீதியிலான பின்னணியுடன் வடிவமைத்துள்ளார். 'பெருந்தோட்டங்களிலிருந்து நகரங்களை நோக்கிய இடப்பெயர்வுகளுக்கான காரணங்களும் அதன் விளைவுகளும்' என்ற தலைப்பிலான இக்கட்டுரை மலையக இளைஞர்கள் நகரங்கள் நோக்கி ஈர்க்கப்படுவதற்கான காரணங்களை ஆதாரபூர்வமாக விளக்குவதுடன், அவர்களில் கலாசார நடைமுறைகளில் அது ஏற்படுத்தும் விளைவுகள் பற்றியும் ஆராய்ந்துள்ளார்.

இலங்கைக்குக் குடிபெயர்ந்து வந்த இந்தியத் தமிழர்கள் தொடர்ச்சியாக பல தசாப்தங்களாக 'இந்தியத்தமிழர்' என்ற இன அடையாளத்துடன் காணப்பட்டாலும் அதனை தக்கவைத்துக் கொள்வதில் கணிசமான இடப்பாடுகளை எதிர்நோக்கியவர்களாகக் காணப்படுகின்றமையை இங்கு உருவாகிய இலக்கியங்கள் நன்கு பதிவுசெய்துள்ளன. இவ்வரிசையில் பேராசிரியர் எம்.ஏ.நு.மான் எழுதியுள்ள 'இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் தனித்துவ அடையாளம் மலையக அடையாள உருவாக்கமும் மலையக இலக்கியமும்' என்ற தலைப்பிலான கட்டுரை பல புதிய கருத்தால்களைக் கொண்டதாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. மலையக மக்கள் என்போரைத் தேயிலைத்தோட்டங்களில் மட்டும் வேலை செய்பவர்களாக மட்டுப்படுத்தாமல், இறப்பர் தோட்டத்தில் உள்ள தமிழ்மக்களின் பார்வையையும் உள்ளடக்கியதாகக் காணப்பட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தியுள்ள இக்கட்டுரை மலையக இலக்கியத்துக்கும் அடையாள அரசியலுக்குமான உறவை வெளிப் படுத்துவதாக அமைகின்றது. தென்னிந்தியாவிலிருந்து குடிபெயர்ந்து வந்த தமிழர்களின் இன அடையாளத்தினை 'இந்தியத்தமிழர்கள்' என்று அரசாங்க ஆவணங்களில் பதிவுசெய்திருந்தாலும் அவர்களில் கணிசமானோர் தொடர்ச்சியாக

‘இந்தியத்தமிழர்கள்’ என்ற அடையாளம் கொண்டிருப்பவர்களாக இல்லை. இதற்கான சமூக அரசியல், பொருளாதார பின்னணிகள் என்ன? என்பது பற்றிய தகவல்களைக் கொண்டதாக எம்.எம்.ஜெயசீலன் மற்றும் ஏ.எஸ்.சந்திரபோஸ் ஆகியோர் இணைந்து எழுதிய ‘மலையகத் தமிழரின் இன அடையாளமும் பண்பாடும்’ என்ற கட்டுரை அமைகின்றது. பல்வேறு சான்றுகளுடன் எடுத்துரைக்கப்பட்ட இக்கட்டுரை வாசகர்களுக்கு புதிய அனுபவங்களை வழங்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

மலையகக் கலைகளில் தெய்வபக்தியும் அழகுணர்ச்சி முதலியவற்றுடன் மக்களின் வாழ்க்கையைப் பண்படுத்தும் நோக்குடன் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்றுவரும் ‘காமன்கூத்து’ பற்றிய பார்வையை சோதிமலர் இரவீந்திரன் அவர்கள் ‘மலையகத்தில் வாழும் கலை - காமன்கூத்து’ என்ற கட்டுரையில் கொடுத்துள்ளார். இக்கலையில் மறைந்திருக்கும் வாழ்வியல் கலை அம்சங்கள் இக்கட்டுரையில் கலந்துரையாடப்படுகின்றது. நீண்ட காலமாக இடம்பெற்றுவரும் இக்கலை தற்போது அருகிவருவதனைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அந்தவகையில் காமன்கூத்துப் பற்றிய பல்வேறு விளக்கங்களைக் கொண்டு காணப்படும் இக்கட்டுரையானது மலையகக் கலைகள் பற்றி ஆராயும் ஆய்வாளர்களுக்குப் பயன்படலாம்.

இலங்கையில் காணப்படுகின்ற இன முரண்பாட்டில் மலையகத் தமிழர்கள் கணிசமான பாதிப்பிற்குள்ளாகினர். பெரும்பான்மை மக்களுடனான சகவாழ்வை வலியுறுத்தியபோதும் நாட்டில் இடம்பெற்றுவந்த சுயநலப்போக்கிலான அரசியல் தீர்மானங்களால் சமூக ரீதியாகவும் அரசியல் ரீதியாகவும் அதிகமாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மலையகத் தமிழ்மக்களாகும். ஆனாலும் இவர்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட இன்னல்கள் போதுமான அளவு இலக்கியங்களில் பதிவுசெய்யப்பட்டதாக இல்லை. கிடைக்கப்பெற்ற அரிய தகவல்களைக் கொண்டு பெருமாள் சரவணகுமார் ‘இன முரண்பாட்டுச் சூழலும் மலையக இலக்கியமும்’ என்ற கட்டுரையை எழுதியுள்ளார். இன முரண்பாட்டுச் சூழலில் மலையக மக்கள் பாதிக்கப்பட்ட முறைமையை இலக்கியங்கள் எவ்வாறு பதிவுசெய்துள்ளன என்பதை அடையாளப்படுத்துவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

‘மலையகத் தமிழர்கள் சமூக அசைவியக்கத்தில் தொழிற்சங்கங்களின் வகிபாகம்’ என்ற தலைப்பில் எம்.எம்.ஜெயசீலன் எழுதியுள்ள கட்டுரையில் மலையக மக்களின் அசைவியக்கத்தில் தொழிற்சங்கங்கள் எத்தகைய பங்களிப்பினை நல்கியுள்ளன என்பதனை ஆராய்கின்றார். தொழிலாளர்களின் விழிப்புணர்விற்கு காரணமாக அமைந்த பல்வேறு சமூக, அரசியல் பின்னணியை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆராயப்பட்டுள்ள இக்கட்டுரைக்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட சில சிறுகதைகளில் சிறுஷ்டிக்கப்பட்டுள்ள பாத்திரங்கள் வழித்துணையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் ஏ.சி.ஜோனின் ‘இடப் பெயர்களும் மலையகத் தமிழர்களின் தனித்துவமான அடையாளமும்’ என்ற கட்டுரையில் மலையக மக்கள் தாம் வாழும் இடங்களை எவ்வாறு பெயரிட்டு அழைத்தனர், அதில் ஏற்பட்டுவந்த இறுக்கமான உறவுமுறைகள் எவ்வாறு வளர்ந்துவந்தன என்பதை ஆராய்ந்துள்ளார். பெரும்பாலான பெருந்தோட்டங்களிற்கு வழங்கப்பட்ட பெயர்கள் அங்கிருப்போர்கள் தாம் வாழ்ந்துவந்த அல்லது தமக்கு பிடித்தமான பிரித்தானிய கிராமங்கள் நகரங்களின் பெயர்கள், உலகில் பிரசித்திபெற்ற இடங்களின் பெயர்களில் தோட்டங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றில் வாழ்ந்த மக்கள் அத்தோட்டங்களைத் தமிழ்ப் பெயர்களிலும் அழைத்து சொந்தம் கொண்டாடினார்கள். இவற்றில் கணிசமான மாற்றங்கள் இடம்பெற்றுவிட்டன. இதுபற்றிய தகவல்களுடன் எழுதப்பட்டுள்ள இக்கட்டுரையில் இறுதியாக ஏ.சி.ஆர்.ஜோன் தோட்டங்களின் பெயர், அதன் தமிழ் வடிவம், அதில் ஏற்பட்ட மாற்றம் தொடர்பான நேர்த்தியான பட்டியல் ஒன்றையும் தந்துள்ளார். இந்நூலின் பின்னிணைப்பில் தேயிலை தொடர்பான பெறுமதியான அரிய தகவல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன - அவை இளம் தலைமுறை ஆய்வாளர்களுக்கு பயனுள்ளதாக அமையும் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை.

150 Years of Tea and the Plantation Community in Sri Lanka:

An Overview of the Book

This book is a collection of twenty six research articles exclusively written in commemoration of the 150th anniversary (1867 - 2017) of the Tea Industry in Sri Lanka. It tells the real story of the Black Gold (tea) produced from the 'Red Tears' (drudging plantation workers' labour) that made the nation: Sri Lanka. There are already a few books on this topic, for instance, there is an attractively presented work by Denys Mostyn Forrest, entitled "A Hundred Years of Ceylon Tea - 1867-1967", which provides an understanding about the tea industry during the first 100 years of tea in Ceylon, as the island was then known. In 1967, the Tea Research Institute of Sri Lanka published a special issue of Tea Quarterly Journal to mark 100 years of tea in which prominent tea researchers' home and abroad had contributed articles from various aspects of the industry and its changing dynamics. Recently, we had another book published by the Tea Traders Association, Colombo in commemoration of the 150 years of tea in Sri Lanka. Similarly, the Institute of Policy Studies, Colombo has published a volume edited by Dr. Janaka Wijayasiri, Dr. Nisha Arunatilake and Dr. Saman Kelegama, which documents the changes that has taken place in the tea industry over the time and look at the future prospects for the industry. Both these books speak more about the industry, production, market trends, challenges faced by the industry etc. and speak very little about the producers of the tea - the plantation workers.

Though the invaluable contributions of several "overseas researchers" cannot be underestimated it must be acknowledged that the impact of the works written by them in English is negligible in terms of awareness creation among the educationally deprived plantation Tamil workers due to the inevitable language barrier. Although the English publications have been playing a significant role to understand socio-economic and political status of this community, the content of these works have not reached this community in full. Undoubtedly, much of the works available in English are very influential, and widely used home and abroad to study the community and industry mainly by those who can understand English, and no attempt made to make these publications available in Tamil in a manner as to provide them access. Thus, the present volume is not just another book about the plantation industry and plantation workers. What makes this book different is that it is written by several experienced researchers, scholars and civil society activists of all levels from different perspectives. They were authored not only by academics but also by on-the-ground activists. This book offers a vast amount of detailed information on the origin and evolution of the tea industry and the history of Malayaga Tamils (Tamil people whose

origin is traced to the plantation industry of Sri Lanka). It also reflects one of the most significant developments in the history of the Malayaga Tamils: the emergence of a new indigenous intelligentsia that think and speak about their community in their own right. Every care has been taken to make intelligent partitioning of chapters, innovative chapter titles, felicitous writing style and to incorporate relevant references to inspirational sources. The extensive usage of reliable statistics and data makes these articles more authentic. It is, therefore, hoped that the use of this - well researched and key challenges identified - book will go beyond providing an understanding about the history of 150 year of Sri Lanka tea. Importantly, much of the articles in the volume are written based on empirical and theoretical evidence, therefore, we anticipate that the volume would make a policy implication over the years and pave the way for future research from different perspectives that are unexplored in this volume. We do find some gaps in some of the articles and in the volume as a whole, for instance, land issues, cultural changes, youth, child labour, politics etc. are not fully captured - therefore, there is a need to fill these gaps in the future through scientific inquiry. The collection of research articles in this book are divided into six thematic chapters as follows: 1) The introduction and evolution of the tea industry, 2) Education and health, 3) Social conditions of the Malayaga Tamils in transition, 4) Human rights, governance and politics, 5) Social conditions and labour mobility of Malayaga women, and 6) Cultural identity and literature.

Painstakingly researched and lucidly written articles in the book walks readers through the historical evolution of the Sri Lankan tea plantations system, which is not just economic and commercial production units, but rather social institutions, which controlled the lives of their resident work force. The plantation industry of Sri Lanka did not begin with the commercial planting of tea, but with the introduction of coffee in 1823. The island's economy began to assume its modern form in the 1830s and 1840s, when coffee plantations were established in the Central Highlands. The commercial cultivation of tea commenced in 1867, fortuitously supplanting coffee, which, till then, was the country's main cash crop, shortly thereafter devastated by a ravaging plant blight. A Scotsman named James Taylor is reputed to have developed the first commercial plantation and commenced the manufacture of Tea, which emerged as the main plantation crop in the country and turned the country to a primary exporting economy. As a result Sri Lanka had long been synonymous with fine tea. For more than a century the tea industry had been the main source of foreign exchange, the main employment provider and the main source of government revenue that financed the modernity and wellbeing of the entire people of the country. The liberalization in the late 1970s had changed the structure of the economy and the cash crops become as a secondary importance in export earnings next to the garment industry and migrant remittances. However, the tea industry is even today dominant in the country's economy as one of the major sources of foreign exchange earnings.

The policy changes and implications of government on the plantation industry has strongly affected the both; the industry and the plantation workers.

These policy changes are commonly categorized in to three major periods: i) the colonial period 1823 – 1948 ii) the nationalization period 1972 and 1975 – 1992 iii) re- privatization period: after 1992 to date. The expansion of plantations during the colonial period created a the high demand for a large number of cheap and docile workforce. As the indigenous labour in the country refused to work in that condition, the British colonial administration turned to South India which was already a source of cheap labour and recruited them through a notorious Kangany (labour recruiter and supervisor) system. The planters treated their labourers as neo-slaves with disgraceful injustice and cruelty. They lived and worked in deplorable conditions, responsible for much of the economic production of the nation yet largely excluded from the financial benefits of such productivity. A strict surveillance was maintained on estates and they were deliberately kept isolated from the rest of the mainstream society through a total institutional system. The Criminal Trespass Law prevented any outsiders entering into the estates until early 1970s. The plantations did not just offer employment; they were also responsible for providing housing, water, gardens, welfare, temple, cemetery, barber and many other facilities that affect the daily lives of workers. Therefore, all workers depended for their needs from womb to tomb on estate management. It was a complete and total institution. In post-independence Sri Lanka, the Malayaga Tamils' citizenship rights were retracted as soon as the country attained its independence in 1948. They became a "stateless" political outcaste and their citizenship and voting rights were restored only in 1990s due to protracted internal and external pressures. Under the Sirima- Shastri pact of 1964, a significant number of the plantation workers were repatriated to India until the "stateless" issue was resolved in 2003.

This book moves the story forward thematically and also broadly corresponds to a new chronological period. The opening article: "The Introduction and Expansion of Tea in Sri Lanka" by A.S. Chandrabose provides an overview about the socio-economic character of the Sri Lankan tea plantations system and the changes and challenges it is facing within the socio-cultural and political context of Sri Lanka and the impact of globalization on both, the industry and Malayaga Tamils. "200 years of Malayaga people and 150 years of tea" by B.A.Kader, extends our understanding about the origin of coffee plantation and the first stage of the tea industry of Sri Lanka.

Historically, the wage administration system of the tea plantation sector was used as a tool for reducing personal mobility of its workforce and extract maximum profit by keeping their daily wages artificially low. Since 1990s the restriction on personal mobility has been relaxed but the policy of keeping the wages low retained. "Wages for the plantation workers: its history and structure" co-authored by A.S. Chanda Boss and R. Ramesh is a scientific study on this subject. In the "planters raj" the captive labour system was maintained under rigid disciplinary and hierarchical structure. Nevertheless, the workers resisted at every opportunity and in many different ways spontaneously. The laws created to control the captive labour system were severe and illustrated the tensions that existed. "The resistance of and laws on plantation workers: an

overview on the period between 1824 and 1940" by P. Muthulingam, presents a fresh understanding on this subject.

Education of the children of the plantation workers has a long history of neglect and discrimination. Education was not part of plantation culture; it was neither technically necessary nor did it have any survival value under British rule and, thereafter, until their citizenship issue was resolved. Even the introduction of free education and central schools in rural areas did not cover the plantation areas. Although the 'estate schools' managed by the planters were nationalized in 1970s and the attitude of the plantation workers towards education has changed after their stateless problem was resolved, Malayaga Tamil students are faced with an inadequate number of schools and an acute shortage of qualified teachers and lack of basic requirements of the schools. In this context, most youths are excluded from higher education and public sector jobs, and are left with informal sector for work. Schools in the plantation areas rely heavily on international aid but, those assisted schools were poorly maintained and discriminated. The well-presented article "Teacher recruitment to Plantation schools: in a historical context" by Pon. Ramadas and another well-documented article written by Professor T. Thanaraj will shed new light on this issue.

"Emerging knowledge economy in Sri Lanka and Malayga people" is an uplifting article written by Professor S. Chandrasekaram that encourages the present generation of plantation students to take up the challenges thrown upon them to compete for the new opportunities opening up in the knowledge economy. The plantation sector has its own identical housing patterns known as line rooms, introduced by the colonial planters. As other welfare matters, the housing on the plantations were under the jurisdiction of the estate management. The line rooms are barrack structured with two hundred sq. feet for an entire family, with hardly any ventilation, no privacy for grown-up children and overcrowding due to larger families with their dependent parents. These were initially meant to be temporary shelters for the workers yet estate management over the years never sought to develop the living conditions of the workers. Since, nationalization of estates in 1970s pressure on the government to change the policy on estate housing, estate health care and estate schools began to mount. Since 1990s, after re-privatization, the plantation companies began to disown the responsibilities on the welfare of the plantation workers as a cost-cutting exercise and, finally, the government was compelled to shoulder these responsibilities against its will. However, the process of merging the plantation peoples' welfare with the mainstream welfare system is slow and most of the progress comes in the form of donor assisted projects. The article "The estate housing policies and implementation" by M. Vamadevan meticulously analyses the history and challenges faced by estate housing.

Historically, the plantation community treated as a separate entity. Even the British colonial government classified them as a separate category of people, officially. Most of the unchanged socio-cultural and economic identities of the Tamil people in the plantation sector have been strengthened throughout the historical periods by the restricted mobility and limited interaction

with other communities. Their ethnic consciousness formed through social and geographical isolation was strengthened by the discrimination, political isolation and intermittent ethnic violence and shaped their social construction process to develop a distinct ethnic identity. However, there is no consensus among this people in choosing a nomenclature of their identity. Whilst a large section prefers to identify themselves as "Malayaga Tamils" referring to the territory in Sri Lanka, where they originated, certain sections of the community are not in favour of disowning their roots completely; they prefer to be called as "Indian origin Tamils".

The question of ethnic identity is one of the issues that is challenging the very existence of this people as a community. To complicate matters, the exodus of the plantation Tamil people partly stimulated by the disintegration of the plantation life system, on which the youths dislike to be part of, and partly spurred by the state policy and the challenges faced by the plantation industry itself, which is entrapped in a state of confusion and has lost the capacity to provide employment to the entire plantation population any more. The Tamil people moving out of the plantation sector are on the one hand facing new challenges in negotiating with the new environment and on the other hand they are beginning to develop regional consciousness. All these factors have apparent impact on their collective strength. These complexities have been meticulously analysed in the following articles: "Population of Indian origin Malayaga Tamil in Sri Lanka and its characteristics" by Professor M.S.Mukkaiah; "The distinct identity in the Tamil literature: The formation of Malayaga identity and Malayaga literature" by Professor M.A. Nuhman; "The ethnic identity of the Malayaga Tamils and culture" by Mr. M.M. Jayaseelan and Dr. A.S. Chandrabose; "Neo-colonialism and nationalism" by professor S.Sivasekaram, and the article of Dr. Anton Piyaratne. The plantation community have experienced with many forms of human right violations throughout their history. They are the most disadvantaged and discriminated ethnic minority group in the country. The plantation system characterized by the ruthless exploitation of marginalized workers and has been patronage by the Sri Lankan state which ensures the smooth continuation of the exploitative mode of production. The multidimensional, multifaceted major political, economic and social rights violations in the mode of production are essentially human rights violations. The devalued citizenship granted to them under a different category; treating them merely as voters without entitlement to many services from and without adequate representation in the local authorities, provincial councils and central government; denial of a decent wage; gender based discrimination; discrimination in the distribution of state land; discrimination in allocating resources for housing, health care and other welfare; failure to put in place effective programme to bring this people out of poverty; all are human right violations. This aspect has been duly analysed in the following articles: "Poverty and denial of rights" by professor M. Sinnathambi; "The rights of the tea plantation workers" By P.P.Sivapragasam; and "Intersectional approach to human rights laws – a view on the Indian Origin Tamils of Sri Lanka" by S.Janaka.

Although women workers form the core of plantation industry making over 50 per cent of its workforce, their economic contribution has not been fully recognized. They tend to have multiple roles. Women have double burden as income earners and as care-takers. As a result, they do not have leisure time on a normal working day. Female workers earn relatively higher incomes than men, but they neither handle nor manage their earnings. Worse, the female workers do not collect their own wages. Women's wages are routinely handed over to the males (husbands/ fathers) by the management. This allows the males to waste the wages of females on alcohol. Women's subordination is rooted in patriarchy. Decision on major issues on family affairs are taken by men. Domestic violence is prevalent and highest among women in the tea plantation sector compared with the other sectors. Women form the majority among trade union subscribers but not even 1% of the position in the decision making level is shared by them. Gender inequality is one of the main factors that have been influenced to the household poverty. The women are highly vulnerable to the poverty than the men. The young women moving out of plantations seeking unskilled employment are more vulnerable to sexual abuse and other form of harassments. The articles: "The employment related mobility of the Malayaga young women and the position of employment rights" by S. Vijesandiran and "The dimensions of Malayaga women: Future strategies" by K.Kalaimagal; The causes and consequences of urban migration in the plantations: case study of Pitakantha Estate, by B. Arularasi skilfully analysed this subject.

Although the first trade union of Sri Lanka was formed in 1893 by the printers of H.W.Cave & Co the first trade union for the plantation workers was formed in 1931. Gradually the trade unions have become an indispensable part of the plantation workers life. During the period when the Malayaga Tamils were decitizenized and disenfranchised the plantation workers had lost their political voice and the trade unions emerged more dominant and ethnic centred. These trade unions formed their political wings since 1970 to contest parliamentary elections. With the regaining of franchise rights the party control over unions has expanded with more representatives of the Malayaga Tamils getting elected to, local authorities, Provincial Councils, and Parliament. Whilst the union subordination to political parties limits their strategic orientation to representative electoral politics, undermining union alliances and collective action or movement politics, the party-union leadership is able to play influential role in Sri Lankan politics. The articles "The role of the Malayaga Tamil parties in the politics of Sri Lanka" by S.Karunakaran and "The role of the trade union in the mobility of the Malayaga Tamils" by M.M.Jayaseelam competently analyse the role played by the Malayaga Tamil trade unions and Malayaga Tamil political parties.

Exploited, despised, enduring the unendurable, but the plantation workers managed to preserve something of their original culture and arts. Kaman Koothu is one of them. The Article "The surviving art in Malayagam - Kaman Koothu" by Dr. Sothimalar Ravindran reveals the struggle for survival of the art in the plantation setting, especially after the open economy has opened the flood gates for all kinds of arts to pour in. The article "Ethnic conflict environment and

Malayaga literature" by Perumal Saravankumar is a solid historical investigation on the subject matter. Citizenship is a crucial condition to duly recognize a section of people in a country to enjoy legally mandated public service and social rights. Though the Malayaga Tamils hold legal form of citizenship, they continue to encounter various forms of discriminations and indifferent treatments in public institutions. In this backdrop, the article "The citizens trust on the state institutions of Sri Lanka - an examination based on Malayaga people" by Dr. R.Ramesh tries to inculcate a positive attitude in the minds of Malayaga Tamils to think as citizens and to come out of the dependency syndrome, and explores the degree to what Malayaga Tamils trust public institutions and what kind of factors influence on trust and distrust.

"The climate change and the future of the plantation industry" by Vasanthakumari Selvanayagam, expounds the inevitable short term and long-term impact of climate change on the plantation industry. This is an area which has received little attention among Sri Lankan researchers - this article, thus, provides valuable contribution to understand detrimental effect of climate change on the sustainability of the industry and proposes necessary actions to mitigate the impact. The article "The significance of the resettlement programme of Upper Kotmale Hydropower Project on the socio-economic development of the plantation workers" by S. Chithra is a case study that shows how the state-initiated national programmes in the plantation areas are being used as a tool to alter the existing Tamil demography through establishing planned Sinhala colonization. The article written by A.C.R.John is an exceptional and interesting analysis of the alternative Tamil names created by the plantation workers to the estates they inhabited. These alternative Tamil estate names not only show the deep place -attachment the plantation workers had towards the estates where they lived but also demonstrate how they built a community for themselves over the course of generations outside the bounds of official Sri Lanka.

அறிமுகம்: 150 வருடங்களை பின்னோக்கிப் பார்த்தல்

இலங்கையில் தேயிலைத் தொழில்துறையின் 100 வருட மற்றும் 150 வருட நிறைவினை முன்னிட்டு ஆங்கிலத்தில் நான்கு நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. 1967ஆம் ஆண்டு டி.எம். பொரஸ்ட் என்பார் 100 வருட நிறைவினை முன்னிட்டு *Hundred Years of Ceylon Tea (1867-1967)* எனும் தலைப்பில் இலண்டனில் நூலொன்றினை வெளியிட்டார். அதேபோல், 1967ஆம் ஆண்டு தலவாக்கலை தேயிலை அராய்ச்சி நிலையம் தேயிலை உற்பத்தியின் 100 வருடத்தினை முன்னிட்டு தேயிலை காலாண்டு ஆய்விதழை சிறப்பு மலராக வெளியிட்டது. இதில் தேயிலைத் தொழில்துறையில் நிபுணத்துவம் கொண்ட பலர் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்கள். பின்னர் 2017ஆம் ஆண்டு கொழும்பு தேயிலை வர்த்தகர் சங்கம் 150 வருட நிறைவினை முன்னிட்டு பிற்தொரு நூலை வெளியிட்டது. அன்மையில் கொழும்பில் அமைந்துள்ள கொள்கை ஆய்வுக்கான நிலையம் (Institute of Policy Studies) இலங்கையில் தேயிலைத் தொழில்துறை நிலைமாற்றத்தில்: 150 வருடமும் அதற்கப்பாலும் என்ற தலைப்பில் நூல் ஒன்றினை வெளியிட்டுள்ளது. இதில் தேயிலை ஆராய்ச்சி நிலையத்தினைச் சேர்ந்தோரும் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்கள். இந்நான்கு நூல்களும் பெருந்தோட்டக் கைத்தொழில் (தோற்றம், வளர்ச்சி, உற்பத்தி, ஏற்றுமதி, ஏல விற்பனை, விலை, சவால்கள், மாற்றங்கள்) துறையினைக் குறித்து மாத்திரமே கவனம் செலுத்தியுள்ளன. இவை இத்தொழில் துறையுடன் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் பெருந்தோட்டச் சமூகத்தின் சமூக, பொருளாதார நிலை தொடர்பான விடயங்களை ஆராயவில்லை என்பது குறித்துக்காட்டப்பட வேண்டிய விடயமாகும். மேலும், இந்நூல்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பதனால் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் மாத்திரம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருப்பதுடன், அதில் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கும் விடயங்கள் என்ன என்பது அச்சமூகத்தை முழுதாகச் சென்றடையவில்லை. இப்பின்புலத்திலேயே இத்தொகுப்பு வெளியிடப்படுகின்றது. இதன் பிரதான நோக்கம் யாதெனில், 150 வருடகால தேயிலைத் தொழில் துறையுடன் பிணைக்கப்பட்ட வரலாற்றைக் கொண்டிருக்கும் மலையக மக்களின் சமூக பொருளாதார, அரசியல், மனித உரிமை நிலை, பண்பாட்டு அடையாளம், தேயிலைத் தொழில் துறையில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள், அதன் இன்றைய நிலை தொடர்பான விடயங்களைத் தமிழ்மொழியில் ஆவணப்படுத்துவதாகும். இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் கட்டுரைகளை வழங்கியிருப்பவர்களில் அதிகமானோர் பல்கலைக்கழக சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகும். அதேவேளை, மலையகம் தொடர்பாக நீண்டகாலம் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வரும் சமூக - அரசியல் செயற்பாட்டாளர்களும் தமது கட்டுரைகளின் மூலம் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார்கள் என்பது இத்தொகுப்பின் சிறப்பம்சமாகும். அதிகமான கட்டுரைகள் அனுபவ ரீதியான ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்டிருப்பது இத்தொகுப்பின் பிற்தொரு சிறப்பாகும். மிக முக்கியமாக, இம்மக்களின் ஒட்டுமொத்தமான சமூக பொருளாதார அரசியல் அசைவியக்கத்தினை ஒரே பார்வையில் தமிழ்மொழியில் வாசிக்கக்கூடியதான வெளியீடுகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இவ்விடைவெளியை இத்தொகுப்பு ஓரளவேனும் நிறைவு செய்யும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

இந்த அறிமுகப்பகுதியில் மலையக மக்களின் வரலாறு, சமூக, பொருளாதார, அரசியல், பண்பாட்டு நிலை தொடர்பாகவும் சில விடயங்களைப் பதிவுசெய்வது பொருத்தமாகும். அது இத்தொகுப்பின் உள்ளடக்கத்தினையும், மலையகச் சமூகத்தில் கடந்த 150 வருடங்களில் ஏற்பட்டு வந்திருக்கும் சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு மற்றும் அரசியல் அசைவியக்கத்தினை ஓரளவேனும் புரிந்துகொள்வதற்கு இந்த அறிமுகப்பகுதி உதவியாக அமையும் என

நம்புகின்றோம். மலையக மக்கள் தொழில் நிமிர்த்தம் புலம்பெயர்ந்து 200 வருடங்கள் பூர்த்தியாகியிருப்பதுடன், தேயிலைக் கைத்தொழிற்றுறையும் அதன் 150 வருடத்தினை நிறைவு செய்திருப்பதும் மலையக மக்களின் வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய நிகழ்வாகக் காணப்படுகின்றது. கடந்த 150 வருடத்தில் தேயிலைத் தொழிற்றுறை மாத்திரமன்றி மலையக மக்களின் சமூக பொருளாதார அரசியல் நிலைகளிலும் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதனை அவதானிக்க முடிகிறது. இலங்கையின் பெருந்தோட்ட கைத்தொழில் துறையானது 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து இலங்கையின் பொருளாதார வளர்ச்சியினை ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்துள்ளது. இலங்கையில் பெருந்தோட்டத் தொழிற்றுறையானது Beckford (1972:13) வரையறுப்பது போன்று 'பெருந்தோட்ட முறைமை' என்ற பெயரில் காலனித்துவ காலத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இம்முறையானது பெருந்தோட்ட விளைச்சலை உற்பத்தி செய்து ஏற்றுமதி செய்கின்ற ஒரு ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நிறுவனக் கட்டமைப்பினைக் கொண்டிருப்பது மாத்திரமன்றி, இறக்குமதி செய்யப்பட்ட தொழிலாளர்களைக் கொண்ட, இன, சாதி மற்றும் சமூக அடுக்கமைவின் அடிப்படையில் கட்டப்பட்ட நிலைத்திருக்கும் ஒரு சமூக முறைமையினை இத்துறை கொண்டிருப்பதுடன், 19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இது உலக பொருளாதார விரிவாக்கத்தின் ஒரு பொதுவான பண்பாகவும் காணப்பட்டது. விவசாய வர்க்கத்தின் நடைமுறைகள், விளைச்சல்கள், உற்பத்தி முறை, சந்தைப்படுத்தல், பெருந்தொகையான வதிவிட தொழிலாளர்களை உயர் தொழிற்றின் கொண்ட முகாமையாளர்கள், மேற்பார்வையாளர்கள் வழிப்படுத்துவது, குறைந்த வேதனம், குறைந்த சமூக பொருளாதார நிலை, கரண்டல், ஒதுக்கல்கள், அந்நியமயமாக்கம், பாகுபாடுகள், குடியரிமை மற்றும் வாக்குரிமை பறிப்பு என்பன பெருந்தோட்டத்துறைக்கே உரித்தான குணம்சங்களாகும் (Jayawardane & Kurian, 2015:246,47; Cepa, 2008:8).

கட்டமைப்பு நோக்கில் பார்க்கும்போது, பெருந்தோட்டங்கள் மூடப்பட்ட, இறுக்கமான நடைமுறைகளைக் கொண்டிருந்ததுடன், நாட்டின் ஏனைய பொருளாதார முறைமையில் இருந்து பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்கு இத்துறை வெளிநாட்டு முயற்சியாண்மையாக காணப்பட்டமை, தென்னிந்திய புலம்பெயர் தொழிலாளர்களை நம்பியிருந்தமை, இறக்குமதி செய்யப்பட்ட அல்லது மீன் முதலீடு செய்யப்பட்ட மூலதனத்தில் தங்கியிருந்தமை என்பன பிரதான காரணங்களாகும். பிரித்தானியர் மலிவாகவும் பரவலாகவும் கிடைக்கப்பெற்ற, பெருந்தோட்டத் தொழிற்றுறைக்கு உகந்த காலநிலையினைக் கொண்ட நிலத்தினைப் பயன்படுத்தினர். அடிப்படையில், இத்துறை ஊழியத்தையும் நிலத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட மைந்தது. இத்துறையில் மூலதனம், பணியாளர்கள் மற்றும் முகாமைத்துவம் என அனைத்தும் இறக்குமதி செய்யப்பட, நிலம் மட்டுமே உள்ளூர் மூலதனமாகக் உபயோகிக்கப்பட்டது. மொத்தத்தில் இப்பொறிமுறை ஒரு இலாபகரமான வர்த்தக செயற்பாட்டிற்குத் தேவையான சகல சேவைகளையும் கட்டியெழுப்ப உதவியது. இத்துறை வேறுபட்ட வர்த்தக நிதி, போக்குவரத்து, தொடர்பாடல் துறை மற்றும் ஏனைய சேவைகள் மூலம் ஆதரவளிக்கப்பட்டது (Snodgrass, 1966:4). தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை முறைமை, சுதந்திரமான அசைவு, தொழில் சட்டங்கள் என்பன இலங்கையில் பிணிக்கப்பட்ட ஊழியப்படையொன்றை (captive labour force) உருவாக்கியது.

தொழிலாளர்களமீது ஒரு பக்கம் பெருந்தோட்டத்துறை இறுக்கமான கட்டுப்பாட்டை, இயன்றளவு வேதனத்தைக் குறைத்து வைத்திருந்ததுடன், மறுபக்கம், மேற்பார்வை மற்றும் முகாமைத்துவ பதவி நிலைகளில் கடமையாற்றியவர்களுக்கு உயர் வேதனம், சன்மானம், ஊக்குவிப்பு மற்றும் ஏனைய பல நன்மைகளை வழங்கியதுடன், அவர்களிடமிருந்து தனிப்பட்ட பொறுப்புக்கூறலையும், விசுவாசத்தினையும் வேண்டி நின்றது (Peiris, 1996). பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களுக்குத் தேவையான சேவைகள் வரையறுக்கப்பட்ட தோட்டக் கட்டமைப்புக்குள் மாத்திரம் வழங்கப்பட்டதுடன், அவர்களின் சேமநலனுக்கு, குறிப்பாக, தொட்பில் முதல் கல்லறை வரை தோட்ட முகாமைத்துவமே பொறுப்பாகவிருந்தது.

தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட வீடானது 'வதிவிட ஊழியம்' என்ற எண்ணக்கரு உருவாக வழிசெய்ததுடன், இது தொழிலாளர்களைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களாகவும், அங்கேயே வதிப்பவர்களாகவும் கட்டியது. இத்தொழில் துறை நாட்டின் அந்நிய செலாவணி வருவாய்க்கு, மொத்த தேசிய உற்பத்திக்கு முக்கிய பங்களிப்பு செய்து வந்தமையால், இது அரசாங்கத்தின் மிகவும் பிடித்தமான குழந்தையாகக் காணப்பட்டது மாத்திரமன்றி, பெருந்தோட்ட உரிமையாளர்கள் மாறிமாறி வந்த அரசாங்கங்களுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து சாதகமான கொள்கை மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியதுடன், இத்தொழில்துறையின் விஸ்தரிப்புக்கும் இலாபத்திற்கும் அவற்றை சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். அந்தடிப்படையில், இது நீண்ட காலமாக இலங்கையின் மிகப்பெரிய ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட தொழில் துறையாகக் காணப்பட்டது (Jayawardane & Kurian, 2015:246).

1947ம் ஆண்டு ஜப்பானியர்கள் கொழும்பின் மீது குண்டுதாக்குதல் நடத்தியபோது இந்திய வர்த்தகர்கள் நாடு திரும்பினார்கள். சிங்கள வர்த்தகர்கள் தெற்கிற்கும் மலையகத்திற்கும் ஓடினார்கள். அப்போது எத்தகைய அச்சமும் இன்றி உறுதியோடு இந்த நாட்டின் அந்நிய செலாவணிக்காக இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் அச்சத்திலும் உழைத்தவர்கள் மலையக மக்களாகும் (Kader, 2016). அதற்கான ஒரு நன்றிக்கடனாகவே இலங்கையின் தேசிய தலைவர்கள் சுதந்திரம் பெற்று எட்டு மாதத்தில் இம்மக்களின் குடியரிமை மற்றும் வாக்குரிமையினைப் பறித்தார்கள் என்பது வரலாறு. 1950களில் இலங்கைக்கு வந்த பொருளியல் நிபுணரான நிகொலஸ் கால்டர் (Nicholas Kaldar) என்பார் இலங்கை ஏனைய நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்போது செல்வ செழிப்பினைக் கொண்டுள்ளது. அதற்கு பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரமே காரணமாகும் என்றார். அத்துடன், தேசிய பொருளாதார வளர்ச்சிக்குப் பெருந்தோட்ட பொருளாதாரமே உதவமுடியும் என்றார் (1959: 25). இவர் இலங்கையின் வருகைதரு பொருளியலாளராகச் செயற்பட்டதுடன், இலங்கை பொருளாதார அபிவிருத்திப் பிரச்சினைகள் தொடர்பான தமது அவதானிப்புகளில் இதனைக் குறிப்பிட்டார். ஆயினும், இவர் ஒரு விடயத்தினைக் குறிப்பிடத் தவறிவிட்டார். இவ்வாறான பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு முக்கிய அடித்தளமாக விளங்கியவர்கள் மலையக மக்களே என்ற யதார்த்த உண்மையிணையாகும்.

இலங்கையில் பிரித்தானியரின் வருகையானது சமூக பொருளாதாரக் கட்டமைப்பில் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியதுடன், அதுவரைகாலம் நிலவிய மானியமுறை மாபார்ப்பட்ட சமூக பொருளாதார நிலையில் இருந்து விடுபட்டு நவீன முதலாளித்துவ பொருளாதாரக் கட்டமைப்பினை நிறுவியது. அந்தவகையில், இலங்கையின் மலையக மக்களையும் பிரித்தானிய ஆட்சியின்பாற்பட்ட உப விளைவாகவே ஆய்வாளர்கள் பார்க்கின்றார்கள். தென்னிந்திய தொழிலாளர்கள் பெருந்தோட்டத்துறையில் மாத்திரமன்றி அதற்கு உறுதுணையாக அமைந்த உட்கட்டமைப்பு வசதிகளை உருவாக்குவதிலும் ஈடுபட்டார்கள். குறிப்பாக, துறைமுகம், நெடுஞ்சாலை அமைப்பு, புகையிரத பாதையமைப்பு, சுகாதார சேவைகள் போன்றவற்றிலும் ஈடுபட்டனர். இதற்கப்பால், இலங்கையில் தென்னிந்திய வர்த்தக சமூகமொன்று சிறியளவில் வேரூன்றியது (Bandarage, 1983; Ganeshamorthy, 2010). பெருந்தோட்டத்துறைக்கு வெளியில் வாழ்ந்த இந்தியத்தமிழர்களில் பலர் ஒன்றில் பெரும்பான்மை சமூகத்துடனோ இஸ்லாமிய சமூகத்துடனோ நிரூபண உறவுகளை செய்துகொண்டு அவ்வவ் சமூகங்களால் உள்வாங்கப்பட்டதுடன், தமது அடையாளங்களையும் இழந்து விட்டனர். எவ்வாறாயினும், இச்சமூகத்தின் பெரும்பான்மையினர் பெருந்தோட்டத்துறையில் வாழ்ந்ததுடன், இவர்கள் அரசாங்க உத்தியோகப்பூர்வ ஆவணங்களில் 'இந்தியத்தமிழர்கள்' எனவும், இவர்கள் வாழும் துறை 'தோட்டத்துறை' எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது.

பெருந்தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை முறையானது ஆரம்பத்தில் மூன்று விடயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டமைந்தது. அவையாவன, வேலை செய்தல், ஓய்வை அனுபவித்தல், வாழ்க்கையைக் கொண்டு நடத்தல் என்பனவாகும்

(Guffman, 1969). பெரும்பாலான பெருந்தோட்டங்கள் சிங்களக் கிராமங்களுக்கு மத்தியில் அமைந்திருந்தன. புதிதாக வெளிநாட்டில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்ட வேற்று மொழிச் சமூகத்தை மலைநாட்டு சிங்களவர்கள் விரும்பவில்லை. இயல்பாகவே வெள்ளையர்கள் மீது சிங்கள மக்கள் கொண்டிருந்த காமுப்புணர்வினை இந்தியத்தமிழ் தொழிலாளர்கள் மீதும் காட்டினர். இது பிற்பட்ட காலங்களில் இடம்பெற்ற இன வன்முறைகளில் மலையகத் தமிழர்கள் தாக்கப்படுவதற்கும் தோட்டங்களைவிட்டு வெளியேறி வடகிழக்கு நோக்கி புலம்பெயர்ந்தமைக்கும் காரணமாயிற்று (Jayawardana, 2000).

காலனித்துவ அரசாங்கமானது தோட்ட சொந்தக்காரர்களின் வர்த்தகம் சார்ந்த விடயங்களுக்கே அதிக முக்கியத்துவம் வழங்கின. பிரத்தானியர் உள்ளூர்வாசிகளுக்கு தமது அதிகாரங்களில் ஒரு பகுதியைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் வகையில் 1920களில் அமைத்த சட்டசபையில் பெருந்தோட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த நடு சையருக்கு வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டது. அதன் மூலம் அரசியலில் பிரவேசிப்பதற்கான கதவு திறக்கப்பட்டது. ஆயினும், அது நீடிக்கவில்லை. 1948ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற முதலாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலில் இந்தியத்தமிழர்கள் சார்பில் 7 பேர் தெரிவு செய்யப்பட்டமையானது அவர்களின் அரசியல் நிலைக்குப் பெரிதும் வலுச் சேர்த்தது. இது, வடகிழக்கில் இருந்து தெரிவுசெய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளுக்கு சமனாகக் காணப்பட்டது. இது சிங்கள அரசியல் தலைமைகள் மத்தியிலும் வடகிழக்கு அரசியல்வாதிகள் மத்தியிலும் காமுப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது என்பது இவ்விரு பிரிவினரும் பின்னர் இணைந்து மேற்கொண்ட செயற்பாடுகள் மூலம் புலனாகியது. தெரிவுசெய்யப்பட்ட 7 பேரில் எத்தனை பேர் தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது ஆய்வுக்குரிய விடயமாகும். இது இன்றுவரையில் தொடரும் பிரச்சினையாகும்.

ஆரம்பத்தில் பருவகாலத் தொழிலாளர்களாகவும் பின்னர் நிரந்தரத் தொழிலாளர்களாகவும் குடியேறிய மலையக மக்கள் இன்று இந்நாட்டின் தனித்துவமான இனக்குழுவாகவும் நாட்டின் பன்மைத்துவ சமூக அரசியல் கட்டமைப்பில் பிரிக்கமுடியாத ஓர் அங்கமாகவும், சமூக பிரிவினராகவும் மாறியுள்ளார்கள். இலங்கையின் ஆட்சிமுறை, ஜனநாயகக் கட்டமைப்பு, சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரான தேசியவாதச் சிந்தனைகளின் எழுச்சி என்பன பக்கச்சார்பான சட்டங்களுக்கு வழிசெய்துடன், பல்மட்ட வடிவங்களிலான பாகுபாடுகள், அந்நியமயமாக்கல் என்பவற்றுக்கு காலாய் அமைந்து, நாட்டின் உள்வாங்கும் ஜனநாயகத்தைச் (inclusive democracy) சவாலுக்குட்படுத்தியது. குடியரிமை மற்றும் வாக்குரிமை பறிப்பு மற்றும் அதனுடன் தொடர்புடைய பிரச்சினைகள் படிப்படியாக 1980களில் இருந்து தீர்க்கப்பட்டாலும், இன்னும் இம்மக்கள் முழுமையற்ற குடியரிமையினை (incomplete citizenship) அனுபவிப்பதாக வாதிடப்படுகின்றது (Bass, 2013; Jawawardana & Kurian, 2015). எவ்வாறாயினும், 1980களின் பின்னர் இம்மக்களின் சமூக பொருளாதார அரசியல் கட்டமைப்பில் குறிப்பிடத்தக்களவிலான முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதனையும் இங்கு பதிவு செய்ய வேண்டும்.

குடியரிமைப் பறிப்பின் காரணமாக 1970களின் இறுதிப்பகுதிவரை அரசியல் பிரவேசம் முடக்கப்பட்டிருந்த நிலையில் 1977ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற ஆட்சி மாற்றம், செளமியமூர்த்தி தொண்டமான் அமைச்சரவையில் அங்கத்துவம் பெற்றமை, அந்நேரம் இணைந்த வகையில் ஏற்பட்ட அரசியல் எழுச்சி, வாக்குரிமை, குடியரிமை, கிடைக்கப்பெற்றமை என்பன இச்சமூகம் இழந்த உரிமைகளைப் படிப்படியாகப் பெற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்பினை வழங்கியது. இதன் காரணமாக, சமூக பொருளாதார நிலைகளில் ஓரளவு முன்னேற்றம் ஏற்பட்டதுடன், அதுவரைகாலமும் தோட்ட முகாமைத்துவத்துக்கு பொறுப்பாகவிருந்த சேம நல வசதிகளை ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு அரசாங்கம் பொறுப்பேற்பதற்கு வழிசெய்தது. ஆயினும், பல ஆய்வாளர்கள் அடையாளம் கண்டிருப்பதனைப்போன்று சட்டரீதியான பிரஜாவுரிமை வழங்கப்பட்டிருந்தாலும் அதன் முழுமையான பயன்களை இன்னும் இச்சமூகத்தவர்கள் அனுபவிக்க முடியாதுள்ளனர். இது முழுமையற்ற குடியரிமையினை

மாத்திரமன்றி, இந்த நாட்டின் தேசிய ஒருமைப்பாடு, ஐக்கியம், சகவாழ்வு என்பவற்றினையும் கேள்விக்குறியாக்கியுள்ளது. இதற்கு சுதந்திரத்திற்கு முன்னரும் பின்னரும் உருவாக்கப்பட்ட பாகுபாடான சட்ட திட்டங்கள், கொள்கைகள், நிறுவனக்கட்டமைப்பு என்பன பிறிதொரு காரணமாகும்.

மிக முக்கியமாக, 1970களில் இருந்து வடகிழக்கில் தோற்றம் பெற்ற தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் எழுச்சி, அதனுடன் இணைந்த வகையில் 1980களில் ஆரம்பித்த ஆயுத மோதல் என்பன மலையகத்தைத் தாயகமாகக் கொண்டு வாழ்ந்த மலையக மக்களிடத்திலும் தேசியவாதச் சிந்தனைகள், அடையாள நெருக்கடி என்பவற்றைத் தோற்றுவித்ததுடன், இலங்கை அரசுடன் தமது உறவினை மீள்கட்டமைப்பதன் அவசியத்தை பெரியளவில் உணர்த்தியது. இப்பாங்கானது மலையக மக்கள் தம்மை ஒரு தனியான இனமாக எண்ணுவதிலும், அக்கருத்து நிலையைப் பரப்புவதிலும் பங்களிப்பு செய்துள்ளது. இம்மக்களுக்கேயுரிய தனித்துவமான கலாசார மரபுகள், பரம்பரியங்கள், பழக்க வழக்கங்கள் என்பன இன்று ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு விடுபட்டுச் சென்றாலும் அவற்றின் அடிப்படைப் பண்புகள் தொடரவே செய்கின்றன. இவர்கள் நுவரெலியா, கண்டி, பதுளை, இரத்தினபுரி, மாத்தளை ஆகிய இடங்களில் செறிவாகவும், காலி, மாத்தளை மற்றும் களுத்தறை ஆகிய மாவட்டங்களில் பரந்தும் வாழ்கின்றார்கள். தனியார் கம்பனிகளுக்கு நீண்ட கால அடிப்படையில் குத்தகைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள தோட்டங்களிலும், தனிநபர்களுக்கும் அரசு பெருந்தோட்ட கூட்டுத்தாபனங்களுக்கும் சொந்தமான தோட்டங்களிலும் தொழில் புரிவதோடு அங்கு பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்தும் வருகின்றனர். கடந்த மூன்று தசாப்தங்களில் அச்சமூகத்தின் அரசியல், பொருளாதார, சமூக தளங்களில் ஏற்பட்ட மேல் நோக்கிய அசைவின் காரணமாக இன்று ஒரு வகையான இயங்குதன்மையினைக் காணமுடிவதுடன், பல புதிய வகுப்புகளும் இச்சமூகத்தில் இருந்து எழுச்சி பெற்றுள்ளன. இவர்களின் அடையாளமானது தொடர்ந்தும் இயங்குதன்மை கொண்டதாகவும் புதிய பரிணாமத்தினைப் பெற்று வருவதனையும் காண முடிகின்றது. அரசு ஆவணங்களில் உத்தியோகபூர்வமாக இந்தியத் தமிழர்கள் அல்லது இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்கள் என்ற அடையாளம் தொடர்ந்து பேணப்படுவதுடன், அதற்கு எதிரான கருத்துநிலையும் 1970களின் பின்னர் எழுச்சி பெற்று வருவதனைக் காணமுடியும் - அவை மலையக மக்கள், மலையகத் தமிழர்கள் என்ற அடையாளத்தினைப் பரப்பரை செய்வதாகக் காணப்படுகின்றது. தோட்ட மக்கள் அல்லது பெருந்தோட்ட மக்கள் என்ற நாமங்களும் இம்மக்களைக் குறிப்பதாகவே காணப்படுகின்றது. அதேபோல் மலையக மக்களின் குடிசனக் பரம்பலானது பல ஏற்ற இறக்கங்களுக்கு உள்ளாகியிருப்பதனையும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். 1931ஆம் ஆண்டு மொத்த சனத்தொகையில் 15 விகிதமாகக் காணப்பட்ட மலையகத்தமிழர்கள் இன்று (2012) 4.1 விகிதத்திற்கு வீழ்ச்சியடைந்திருப்பதுடன், இரண்டாவது சிறுபான்மையினர் என்ற நிலையில் இருந்து இன்று மூன்றாவது சிறுபான்மையினர் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். இதற்குப் பல காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளன. குறிப்பாக, பிரஜாவுரிமைச்சட்டம், சிறிமா-சாஸ்திரி உடன்படிக்கை அதனைத் தொடர்ந்து சுமார் 480,000 பேர் தாயகம் திரும்பியமை, இன வன்முறைகளினால் ஏற்பட்ட வடகிழக்கு நோக்கிய இடப்பெயர்வும் அவர்கள் தம்மை இலங்கைத் தமிழர்கள் என பதிவு செய்தமை (சுமார் 2 லட்சத்துக்கு மேல்), மலையக மாவட்டங்களில் இடம்பெறும் இத்தகைய போக்குகள், திட்டமிடப்பட்ட குடும்பக்கட்டுப்பாடு போன்ற பல காரணிகள் மலையக மக்களின் குடித்தொகையில் பெரியளவிலான வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தலாயின.

பெருந்தோட்டக் கைத்தொழில் துறையும், குறிப்பாக, தேயிலைத் தொழில்துறை கடந்த 150 வருடங்களில் பல்வேறு மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகியிருப்பதனைக் காணமுடிகின்றது. தொழிலாளர் பற்றாக்குறை, உற்பத்தி வீழ்ச்சி, பராமரிப்பின்மையால் தோட்டங்கள் காடாதல், மீள் நடுகையின்மை, பராமரிப்புச் செலவு குறைக்கப்பட்டமை, விலை வீழ்ச்சி, தொழிற்சாலைகள்

மூடப்பட்டமை, வேதனப் பற்றாக்குறை என வரிசைப்படுத்த முடியும். மேலும், மாறிவரும் காலநிலையும் அதன் எதிர்க்கணியத் தாக்கமும் இத்தொழில் துறையை, விளைச்சலை பெரிதும் பாதித்துள்ளது. ஆயினும், உலகத் தேயிலை உற்பத்தி மற்றும் விற்பனை என்பவற்றில் தொடர்ந்தும் இலங்கை முதல் ஐந்து நாடுகளில் ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது. அதேபோல், இலங்கையின் ஏற்றுமதி வருமானத்திலும் பிரதான இடத்தினை வகிக்கின்றது. பெருந்தோட்டங்களைப் பாதுகாக்க பெருந்தோட்டக் கைத்தொழில் அமைச்சு, தேயிலை ஆராய்ச்சி நிலையம், தேசிய பெருந்தோட்ட முகாமைத்துவ நிறுவனம், தேயிலை சபை போன்ற நிறுவனக் கட்டமைப்புகள் காணப்படுகின்ற போதும், அவை பெருந்தோட்டத் தேயிலைத் துறையை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு எத்தகைய நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டுள்ளன என்பது ஆய்வுக்குரிய விடயமாகும். அத்துடன், 1992ஆம் ஆண்டு பெருந்தோட்டங்கள் தனியார் மயமாக்கப்பட்ட பின்னர் தனியார்துறை பங்காளர்கள் எழுச்சி பெறுவதற்கு வழிசெய்தது. கொழும்புத் தேயிலை வர்த்தக சங்கம், கொழும்புத் தரகர்கள் சங்கம், இலங்கைத் தேயிலை சங்கம், பெருந்தோட்டப் பயிர்செய்கையாளர் சங்கம் என்பன தனியார் மயமாக்கலின் பின்னர் ஏற்பட்ட மாற்றங்களாகும். இவை உற்பத்தி, ஏற்றுமதி, இலாபம் என்பவற்றில் அதிகம் அக்கறை காட்டின. ஆயினும், தேயிலை தொழிற்றுறை எதிர்கொள்ளும் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளுக்கு விடைதேடத் தவறியுள்ளன. வேதனத்தைப் பொறுத்தவரை, தனியார்மயமாக்கத்தின் பின்னர், ஒரு சில முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ள போதும் அவை அதிகரித்துச் செல்லும் வாழ்க்கைச் செலவினை ஈடுசெய்வதற்குப் போதுமானதாக இல்லை என்பது பல அனுபவ ரீதியான ஆய்வுகளின் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. வேதன அதிகரிப்பு, கல்வி ரீதியான எழுச்சி, அரசாங்கத்தின் வறுமை ஒழிப்புத்திட்டங்கள், தொழில் நோக்கிய புலம்பெயர்வு போன்ற பல காரணிகள் வறுமை நிலையில் குறிப்பிடத்தக்க வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருந்தாலும், இன்னும் குறிப்பிடத்தக்க எண்ணிக்கையிலானோர் வறுமையின் பிடியிலிருந்து விடுபட முடியாத நிலையிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

இன்று அரசியல் ரீதியாக பலமான சமூகமாக மலையக மக்கள் எழுச்சி பெற்றிருந்தாலும், அதன் மூலம் பிரமாண்டமான கொள்கை மாற்றங்கள், சட்ட கீர்த்திருத்தங்கள் கொண்டு வரப்பட்டதா என்பது பலரும் முன்வைக்கும் வினாவாகும். உதாரணமாக, பெரும்பான்மையாகத் தமிழ் பேசும் மக்களைக் கொண்டுள்ள பெருந்தோட்டக் கைத்தொழில்துறையைக் கையாளும் அமைச்சு அச்சமூகத்தை சார்ந்த அரசியல்வாதிகளிடமின்றி பெரும்பான்மையின அரசியல்வாதிகளின் கைகளில் இருப்பதானது மலையக மக்களின் சமூக பொருளாதார அரசியல் செல்நெறிகள் எத்திசையில் நகரும் என்பதனைப் புரிந்துகொள்ளப் போதுமானதாகும். எவ்வாறாயினும், இச்சமூகத்தில் இன்று ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களையும் குறிப்பிட வேண்டும். இலங்கையில் மொத்தமாக 15 லட்சம் மலையகத் தமிழர்கள் வாழ்வதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதில் இன்று இரண்டு லட்சத்திற்குக் குறைவானவர்களே தோட்டத் தொழிலாளர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். ஏனையோர் தோட்டங்களிலும் வெளியிலும் நகர்ப்புறங்களிலும் அரசு தனியார் துறைகளிலும் தொழில் வாய்ப்பினைப் பெற்றுள்ளார்கள். இன்று 13000 ஆசிரியர்கள் காணப்படுகின்றனர் - ஆரம்பப் பிரிவுக்கு 90 சதவீதத்திற்கு மேல் மாணவர் அனுமதி அதிகரித்துள்ளது. சாதாரண, உயர்தரத்தில் மாணவர் அனுமதி கணிசமாக அதிகரித்துள்ளது. வருடாந்தம் 150 மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகம் செல்கின்றனர். கல்வி நிர்வாக சேவையில் இச்சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் எண்ணிக்கை கணிசமாக அதிகரித்துள்ளது. தோட்ட நிர்வாகத்தின்கீழ் நிர்வகிக்கப்பட்ட தோட்ட வைத்தியசாலைகள் படிப்படியாக அரசு நிர்வாகத்தின்கீழ் கொண்டுவரப்பட்டு அவை அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டுள்ளன. தனிவீட்டுத் திட்டங்கள், உட்கட்டமைப்பு அபிவிருத்தி, தோட்டத்துறை அபிவிருத்திக்கான தனியான அமைச்சு, புதிய அதிகார சபை, தபால் சேவையை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றமை என்பன வெளிப்படையாகவே காணக்கூடிய அண்மைக்கால மாற்றங்களாகும்.

ஆசிரியர் தொழிலுக்கு அப்பால் இன்று பிரதேச செயலகம், மாவட்ட செயலகம், மாகாண சபை மற்றும் பிரதேச சபை என அரசு நிறுவனங்களில் மலையக இளைஞர்கள் தொழில் செய்யும் நிலை அதிகரித்துள்ளது. கல்வித்துறையில் ஏற்பட்ட அசைவியக்கத்தின் காரணமாக இச்சமூகத்தைச் சேர்ந்தோர் பொறியியலாளர்களாகவும், வைத்தியர்களாகவும், பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்களாகவும் உயரும்நிலை தோன்றுகிறது. குறிப்பாக, அண்மைக்காலங்களில் சட்டத்தரணிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்திருப்பதனை அவதானிக்க முடிகின்றது. பெண்களின் எழுத்தறிவு உயர்வடைந்திருப்பதுடன், கல்வி அறிவிலும் தொழில் வாய்ப்பிலும் இணையும் விகிதம் அதிகரித்துள்ளது. அரசு நிறுவனங்களின் சேவைகள் மடிப்படியாக அதிகரித்து வருவதுடன், அதற்கான நிறுவனக் கட்டமைப்புகளும் விஸ்தரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இதற்கு உதாரணமாக, பிரதேச சபைச் சட்டத்தில் திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டமை, அவற்றின் எண்ணிக்கையினை அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளமை, பிரதேச செயலகங்களின் அதிகரிப்புக்கான முயற்சிகள் இடம்பெறுதல், காணி உரித்து வழங்கப்படுதல், தோட்டத்துறைக்கான ஐந்தாண்டுத் திட்டம் அமுலாக்கப்படுகின்றமை என்பன இன்று இச்சமூகத்தில் வெளிப்படையாகவே காணக்கூடிய மாற்றங்கள் ஆகும். இத்தகைய அபிவிருத்தி ஏற்படுவதற்கு வெளிநாட்டு நன்கொடை நிறுவனங்களும், அரசியல் மாற்றங்களும் (அரசியல் உரிமைகள், பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கப்பெற்றமை) முக்கிய பங்காற்றியுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும். ஆயினும், தேசிய ரீதியான அபிவிருத்தியுடன் இவற்றை ஒப்பிட முடியாது. ஏனைய சமூகத்தவர்களின் சமூக பொருளாதார அரசியல் நிலைமைகளுடன் ஒப்பிடும்போது, பெரியதொரு இடைவெளி காணப்படுவதனை அவதானிக்க முடியும். இதற்கு மேலாக, மலையக மக்களுக்கும் ஏனைய சமூகத்தவர்களுக்கும் இடையிலான அறிவு இடைவெளி பெரியளவில் காணப்படுவதாகவும், ஆகையால், மலையக மக்கள் வேகமாக எழுச்சிபெற்று வரும் அறிவுப் பொருளாதாரத்தை நோக்கி நகர வேண்டுமெனவும், அதன் மூலம் சமூக பொருளாதார நிலைகளில் தொடர்ந்து காணப்படும் இடைவெளியினை எட்டிப்பிடிக்க முடியும் என ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அதேபோல் மலையக மக்கள் சமூக பொருளாதார நிலைகளில் தொடர்ச்சியாக எதிர்கொள்ளும் பின்னடைவினைச் சரிசெய்ய, சட்ட ரீதியான பாகுபாடுகளை, மனித உரிமை மீறல்களை முடிவுக்குக் கொண்டுவர நேரொத்த நடவடிக்கைகள் அல்லது குறைதீர் ஏற்பாடுகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற வாதமும் தொடர்ந்து முன்வைக்கப்பட்டு வருவதனைக் காணமுடிகின்றது.

மலையக மக்கள் இலங்கையில் சுமார் 200 வருடங்களாக வாழ்ந்து வருகின்றபோதும், இவர்களின் அடையாளமானது இலங்கையின் உத்தியோகப்பூர்வ ஆவணங்களில் இந்தியத் தமிழர்கள் என்றவாறே தொடர்கின்றது. இந்தியவிலிருந்தும் சீனாவில் இருந்தும் 19ஆம் நூற்றாண்டில் குடிப்பெயர்ந்தோர், தாம் குடியேறிய நாட்டின் பிரஜைகளாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஆயினும், இலங்கையைப் பொறுத்தவரை நிலை வேறுபட்டதாகவே காணப்படுகின்றது. இதற்கு காரணம் இலங்கையின் வடக்கு கிழக்கு பகுதிகளில் நீண்ட பாரம்பரியங்களை, வரலாற்றை, பொதுவான மரபுகளைக் கொண்டு, செறிவான தமிழர் இனக்குழுவொன்று நீண்ட காலம் இந்நாட்டில் வாழ்ந்து வருவதாகும் (Devaraj, 1984). இது மலையகத் தமிழர்களின் அடையாள நெருக்கடிக்கு ஒரு முக்கிய காரணமாக அமைந்துள்ளது என்பதில் தவறில்லை. மிக முக்கியமாக, நன்கு வளர்ச்சியடைந்த தேசிய இனத்துக்குரிய பண்புகளைக் கொடுக்கும் பாரம்பரிய பிரதேசம் ஒன்றினை வட கிழக்குத் தமிழர்கள் கொண்டிருப்பதானது அவர்கள் தேசிய இனமாக எழுச்சி பெறுவதிலும், சுயாட்சிக்கான கோரிக்கைகளைக் கட்டியெழுப்புவதிலும் பெரிதும் பங்களிப்பு செய்துள்ளன. ஆயினும், மலையக மக்களைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் நிலத்தொடர்பற்று பரந்தும் சில இடங்களில் செறிந்தும் வாழ்வதானது அவர்களின் தேசியத்துக்கான கோரிக்கையினை வலுப்படுத்துவதில், அதனை நியாயப்படுத்துவதில் எதிர்க்கணியுள் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளது என வாதிட முடியும். உண்மையில், தேவராஜ் அவர்கள் குறிப்பிடுவது

(1984) போன்று மலையகத் தமிழர்களின் பொதுவான இயலாமைகளும், புவியியல் ரீதியான தனிமைப்படுத்தலும், தொடர்ச்சியான பாகுபாடுகளும் அவர்களின் இன தனித்துவப் பிரக்ஞையை நீண்டகாலமாகப் பலப்படுத்தி நிலைப்படுத்தியுள்ளன.

இன்று மலையக மக்கள் ஏனைய சமூகங்களைப் போன்று இன அடையாள அடிப்படையில் அரசியல் அணிதிரட்டல்களில் ஈடுபட்டு வருவதுடன், அதன்மூலம் தமது உரிமைகளை கோரும் நிலை உருவாகியுள்ளது. வரலாற்று ரீதியான பாகுபாடுகளுக்கும் புறக்கணிப்புகளுக்கும் உள்ளான சமூகம் என்ற வகையில் சம உரிமைக்கான கோரிக்கைகளை முன்வைக்கின்றனர். ஆயினும், இன்றைய இலங்கைச் சூழலில் இத்தகைய கோரிக்கைகள் சாத்தியமாகுமா? - ஒரு குறிப்பிட்ட சிறுபான்மை சமூகத்துக்கு விசேட சலுகைகளை வழங்கும் 'சட்ட, கொள்கை கீர்திருத்தங்களை முன்வைக்க முடியுமா' என்பன ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டிய விடயங்களாகும். இலங்கையின் தற்போதைய இன உறவுகளை பார்க்கும்போது எந்தளவுக்கு சாத்தியப்படும் என்பது சிந்திக்கவேண்டிய விடயமாகும். மலையக மக்கள் முன்னுள்ள பிரதான சவால் யாதெனில், தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கோ பாதுகாப்பிற்கோ அச்சுறுத்தல் ஏற்படாதவாறு தமது உரிமைகளுக்கான கோரிக்கைகளை முன்வைப்பதாகும். Thomas W. Pogge (1997) என்பவர் குறிப்பிட்டதன்படி சிறுபான்மை மக்கள் அரசிடம் முன்வைக்கும் கோரிக்கைகள் நடுநிலையானதாக அமைய வேண்டும். குறிப்பாக, சிறுபான்மை மக்கள் சகல பிரஜைகளையும் அவர்களின் இன அடையாளம் மற்றும் ஏனைய பிணைப்புகளைக் கவனத்தில் கொண்டு சமமாக மதித்தல் வேண்டும். சகல இனத்தவர்களுக்கும் நாட்டின் அரசியல் சட்ட சமூக நிறுவனங்களில் சம பெறுமானம் உண்டு என்ற அடிப்படையில் கோரிக்கைகளை முன்வைக்க வேண்டும். அந்தவகையில், மலையக மக்களைப் பொறுத்தவரையில் கலாசார உரிமை, பிரதிநிதித்துவ உரிமை, பாதுகாப்பு உரிமை, அபிவிருத்தி உரிமை, அரசு அதிகாரத்தை பங்கிடுவதற்கான உரிமை, உள்ளூர் மட்டத்தில் அரசு நிறுவனங்களைச் சமமாக அணுகுவதற்கான உரிமை, அங்கிகாரத்திற்கான உரிமை, வேறுபட்ட குடியுரிமைக்கான உரிமை ஆகியவற்றிற்காகத் தமது கோரிக்கைகளை முன்வைக்க முடியும் - அதற்கான காலமும் இன்று ஏற்பட்டுள்ளது.

மேற்கூறிய விடயங்களில் கடந்த நான்கு தசாப்தங்களில் ஒரு சில முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதனையும் அவதானிக்க முடியும். இங்கு குறிப்பிட்டுக் காட்டவேண்டியது யாதெனில், வேறுபட்ட குடியுரிமை பற்றிய (differentiated citizenship) விடயமாகும். பல்லினத்தன்மை கொண்ட நாடுகளில் சிறுபான்மை இனத்தவர்களின், மதத்தவர்களின், மொழி பேசுபவர்களின் மற்றும் பெண்களின் தாராள குடியுரிமையினை (liberal citizenship) விஸ்தரிப்பதற்கு, அவர்களுக்கு எதிரான சமூக பொருளாதாரக் கட்டமைப்புகளில் பிணைந்திருக்கும் அசமத்துவத்தைச் சரிசெய்வதற்காக இந்நடைமுறை பொதுவாகவே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இவ்வெண்ணக்கருவை முன்வைத்தவர் கனேடிய நாட்டின் அரசியல் விஞ்ஞான பேராசிரியர் Will Kymlicka (2005) என்பார் ஆகும். இவ்வெண்ணக்கருவானது குடியுரிமை தொடர்பான சட்டங்களானவை எல்லா பிரஜைகளையும் தேசிய அரசின் தனிப்பட்ட அங்கத்தவர்கள் என்ற அடிப்படையில் கவனிக்க வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றது. இதனடிப்படையில் பார்க்கும்போது, இன்று மலையக மக்கள் அனுபவிப்பது வேறுபடுத்தப்படாத குடியுரிமை (undifferentiated citizenship) என்பது புலனாகின்றது. அது பெரும்பான்மை சமூகத்திற்குச் சார்பாகவும் சிறுபான்மையினத்தவருக்குப் பாகுபாடானதாகவும் காணப்படுகின்றது. இது சமூகத்தில் காணப்படும் பாகுபாடுகளைக் களைவதற்குத் துணைபுரிவதில்லை. அத்துடன், பாகுபாட்டிற்கு உள்ளான இனக்குழுக்களைச் சமநிலைக்குக் கொண்டு வருவதற்கு, அவர்கள் அனுபவித்த பாகுபாடுகள், ஏறுமை, ஒதுக்கல்கள் என்பவற்றில் இருந்து மீட்டெடுப்பதற்கான கொள்கைகளை உருவாக்குவதற்கு துணைபுரியப் போவதில்லை. ஆகவே, மலையக மக்கள் வேறுபட்ட குடியுரிமைக்கான கோரிக்கைகளை முன்வைப்பதன் ஊடாக அவற்றை ஜனநாயக மயப்படுத்துவதற்கும் ஏனைய இனத்தவர்களுக்கு அச்சுறுத்தல் இன்றி முன்கொண்டு

செல்வதற்கும் வாய்ப்பளிக்கும். இதற்கு ஜனநாயகத்தை ஆழமாக்குதல், அரசை ஜனநாயக மயப்படுத்தல், இனங்களுக்கிடையிலான உறவுகளை ஜனநாயக மயப்படுத்தல், அரசு - சிறுபான்மையினருக்கிடையிலான உறவுகளை ஜனநாயக மயப்படுத்தல், சிறுபான்மை இனத்தவர்களுக்கு ஜனநாயக அங்கிகாரத்தினையும் பாதுகாப்பினையும் வழங்குதல் என்பன அவசியமாகும் (Uyangoda, 2013:113).

மலையக மக்களுக்கு வழங்கப்பட்ட சட்ட ரீதியான பிரஜாவுரிமை சம அரசியல், சமூக பொருளாதார அந்தஸ்தினை வழங்கவில்லை என்பது பலரின் வாதமாகும் (Jayawardane & Kurian, 2015; Uyangoda, 2013; Ramesh, 2017). இது ஜனநாயகம், ஆட்சிமுறை மற்றும் அரசு நிறுவனங்களில் பாகுபாடுகள் தொடர்வதற்குக் காரணமாகின்றது. இதனைச் சரிசெய்வதற்கு உள்வாங்கும் குடியுரிமை மற்றும் ஜனநாயகம் (inclusive citizenship and democracy) அவசியமாகும். அது முழுமையற்ற குடியுரிமையின் மட்டுப்பாடுகளைச் சரிசெய்ய உதவும். மலையக மக்கள் இன்று ஆட்சிமுறையின் விளிம்புநிலையில் இருப்பதாக உணர்கின்றார்கள். எவ்வாறாயினும், குடியுரிமை வழங்கப்பட்டமையானது அரசுடன் தமது உறவினை மீள்வரையறை செய்வதற்கு வழிசெய்துள்ளது என்பதனையும் மறுப்பதற்கில்லை. அத்துடன், உரிமைகளைக் கோருவதற்கு சட்டத்தன்மையினை வழங்கியுள்ளது. ஆயினும், நீண்ட காலமாக இம்மக்கள் அனுபவித்த பாகுபாடுகளுக்கு நியாயம் வழங்கும் வகையில் சட்டங்கள், கொள்கைகள் உருவாக்கப்பட்ட போதெல்லாம், உரிமைகளைக் கோரிய போதெல்லாம் சிங்கள தேசியவாதிகள் அதன் சட்டத்தன்மையினைச் சவாலுக்குட்படுத்தினர். அவர்களை இந்தியர்கள், புலம்பெயர் தொழிலாளர்கள் என்ற தளத்தில் இருந்து இந்தியாவிற்கு மீண்டும் திரும்பிச் செல்லுமாறு வாதிட்டனர். இதுவே சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் வந்த அரசாங்கங்கள் குடியுரிமைச் சட்டங்களை உருவாக்குவதற்கும், அந்நியர்களாக இம்மக்களை நோக்குவதற்கும் காரணமாயிற்று. இப்போக்கினைப் பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தினைத் திருத்துவதில் காணப்பட்ட விருப்பமின்மையிலும் சமூக உரிமைகளை வழங்குவதில் காணப்பட்ட, காணப்படுகின்ற நீண்டகால தாமதம் என்பவற்றிலும் காணமுடியும்.

இன்று மலையக மக்களுக்கு சட்ட குடியுரிமை இருப்பது வரவேற்கத்தக்க விடயமாயினும், அதன் பயன்களை முழுமையாக அனுபவிப்பதற்கு இலங்கை அரசு தொடர்ந்தும் பொதுச் சேவைகளை இலவசமாக வழங்கும் நலன்புரி அரசு அல்ல என்பதனையும் நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இன்று இலங்கை அரசு தாராள கொள்கைகளைப் பின்பற்றி வருகின்றது. இது சமூக பொருளாதார ரீதியாக பின்னடைந்துள்ள மலையக மக்கள் எவ்வாறு சமூக பிரஜாவுரிமையினைக் கோருவது என்ற கேள்வியை எழுப்புகின்றது. இது இன்னும் விடை காணாத கேள்வியாக உள்ளது. சமூக ஜனநாயகத்தினை உறுதிப்படுத்தாது அதிகாரத்தினைப் பகிர்வது, அரசு மறுசீரமைப்புகளை மேற்கொள்வது இச்சமூகத்திற்கு எத்தகைய பயனையும் வழங்கப் போவதில்லை - அதன் மூலம் இச்சமூகத்தில் தோற்றம் பெற்றுள்ள உப உயர் குழாம் (sub-elite) மாத்திரமே நேரடியாகவே நன்மையடைவர். ஆகவே, சிறுபான்மை இனத்தவர்களின் கோரிக்கைகளைத் தேசத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்கான சாதகமான சக்தியாக நோக்க வேண்டும். கிம்லிகா கூறுவது போன்று மலையக மக்கள் அரசிடமிருந்து உரிமைகளைக் கோர வேண்டும், அதற்கான தளத்தினை உருவாக்க வேண்டும். அது பரந்தளவிலான ஜனநாயக மயப்படுத்தலை ஏற்படுத்தும். அரசு மறுசீரமைப்பு முயற்சிகள் இந்தச் சமூகத்துடனான அரசின் உறவினை, மறுபுறம், அரசுடனான இச்சமூகத்தின் உறவினை மாற்றியமைப்பதாக அமைய வேண்டும்.

மலையக மக்களின் வரலாறு, சமூக பொருளாதார அரசியல் மற்றும் கலாசார நிலை தொடர்பாக பல தளங்களில் இருந்து உள்ளூர் மட்டத்திலும் வெளிநாடுகளிலும் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன - இவற்றில் பெரும்பாலான ஆய்வுகள் வெளிநாட்டவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன - இவை பெரும்பாலும் அவர்களின் பட்டப் பின்படிப்புக்கான ஆய்வுகளாகவே அமைந்துள்ளன. மலையகச் சமூகம் தொடர்பாக இலங்கையில் ஆய்வுகளை

மேற்கொள்வோர் வெளிநாட்டவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளையே அடிப்படை ஆதாரங்களாகப் பயன்படுத்துகின்ற நிலை காணப்படுகின்றது. அந்தவகையில், இத் தொகுப்பானது இலங்கை ஆய்வாளர்களால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக காணப்படுகின்றது. இத்தொகுப்பு மலையக மக்களின் பல சமூக பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளுக்கு விடைதேட முற்படுகின்றது - ஆகவே, இந்நூல் மலையகச் சமூகத்தைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் கொள்கை வகுப்பாளர்களுக்கும் உதவும் என நம்புகின்றோம்.

References

- Bandarage, A. (1983). Colonialism in Sri Lanka: Political economy of Kandyan highlands, 1833-1856. Colombo: Lakehouse Investment Ltd.
- Bass, D. (2013). Everyday ethnicity in Sri Lanka: Upcountry Tamil identity politics, London: Routledge.
- Beckford, G.L. (1972). Persistent poverty: underdevelopment in the plantation economies of the third world, London: Oxford University Press.
- Center for Poverty Analysis, (2008). The estate workers' dilemma: tensions and changes in the Tea and Rubber Plantations in Sri Lanka, Colombo: Cepa.
- Devaraj, P.P. (1984). Ethnicity and social change in Sri Lanka, Colombo: Social Scientist Association.
- Ganeshamoorthy, M. (2010). Socio-economic status of Upcountry Tamils: a historical view. R. Sivalingam Memorial Committee. Colombo.
- Guffman, E. (1969). The presentation of self in everyday life, London: Penguin Press.
- Jayawardane, K. (2000). No bodies to some bodies: the rise of the colonial Bourgeoisie in Sri Lanka, Colombo: SSA.
- Jayawardane, K., and Kurian, R. (2015). State, citizenship and democratic deficits: multiple patriarchies and women workers on Sri Lankan Plantations, In; Jayadeva Uyangoda (ed), Local government and local democracy in Sri Lanka. Colombo: SSA.
- Kader, B. (2016). Upcountry Tamils of Sri Lanka: A Forgotten People or an Endangered Community., London: Malayagam Solidarity Forum.
- Kaldor, Nichola. (1959). Observations on the Problem of Economic Development of Ceylon, In; Papers by Visiting Economists. Colombo: National Planning Council.
- Kymlika, W. (1995). Multicultural citizenship: a liberal theory of minority rights, Oxford: Oxford University Press.
- Peiris, G.H. (1996). Development and Change in Sri Lanka, Colombo: ICES.
- Pogge, Thomas W. (1997). Group rights and ethnicity. In; Ian Shapiro and Will Kymlicka (eds), Ethnicity and Group Rights. New York: New York University Press.

- Ramesh, R. (2017). Party politics in the plantation community: growth and changes, In, Amita Shastri and Jayadeva Uyangoda (eds), Political Parties in Sri Lanka: change and continuity, New Delhi and London: Oxford University Press.
- Snodgrass, D.R. (1966). Ceylon: an export economy in transition, R.D. Irwin, Homewood: Yale University Press.
- Uyangoda, J. (2013). Minority rights, political inclusion and state reform: the case of the Upcountry Tamil community in Sri Lanka, In, Jayadeva Uyangoda and Neloufer de Mel (eds), Reframing Democracy in Sri Lanka, Colombo: SSA.

பதிப்பாசிரியர்கள்

பொருளடக்கம்

<i>Publisher's Note</i>	iv
<i>வாழ்த்துரை</i>	v
<i>முன்னுரை</i>	vi
<i>Foreword</i>	xi
<i>கட்டுரைகள் பற்றிய கண்ணோட்டம்</i>	xvi
<i>An Overview of the Book</i>	xxiii
<i>அறிமுகம்</i>	xxx
<i>அட்டவணைகளின் பட்டியல்</i>	xliv
<i>வரைபடங்கள், விளக்கப்படங்கள் மற்றும் படங்களின் பட்டியல்கள்</i>	xlvi
<i>List of Abbreviations</i>	xlix

பகுதி ஒன்று

தேயிலைத் தொழிற்றுறையின் அறிமுகமும் மாற்றங்களும்

1. இலங்கையில் தேயிலைப் பயிரின் அறிமுகமும் விரிவாக்கமும் 1867–2017 3
– ஏ. எஸ். சந்திரபோஸ்
2. 200 வருட மலையக மக்களும் 150 வருட தேயிலையும் 42
– பி. ஏ. காதர்
3. காலநிலை மாற்றமும் இலங்கைத் தேயிலைத் தொழிற்றுறையின் எதிர்காலமும் 62
– வசந்தகுமாரி செல்வநாயகம்
4. பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கான வேதனம்: வரலாறும் அமைப்பு மாற்றங்களும் 88
– ஏ. எஸ். சந்திரபோஸ் மற்றும் இரா. ரமேஷ்
5. தோட்டத் தொழிலாளர்களின் எதிர்ப்பும் சட்டங்களும்: 1824–1940 வரையிலான 115
காலப்பகுதியினை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு நோக்கு
– பெ. முத்துலிங்கம்

பகுதி இரண்டு

கல்வியும் சுகாதாரமும்

6. பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பு: 141
ஒரு வரலாற்று நோக்கு
– பொன். இராமதாஸ்
7. மலையகக் கல்வி அபிவிருத்தியில் வெளிநாட்டு உதவி நிறுவனங்களின் பங்களிப்பு 163
– ஐத. தனராஜ்

8. இலங்கையில் எழுச்சி பெறும் அறிவுப் பொருளாதாரமும் மலையக மக்களும் 175
- சோ. சந்திரசேகரம்
9. இலங்கைப் பெருந்தோட்டத் தமிழர் வாழ்வில் சுகாதாரமும் மருத்துவமும்:
ஒரு வரலாற்று நோக்கு 189
- கௌசல்யா துரைசாமி

பகுதி மூன்று

மலையகத் தமிழரின் மாறிவரும் சமூகநிலை

10. இலங்கையில் இந்திய வம்சாவழி மலையகத் தமிழர்களின் மக்கள்
தொகையும் அதன் பிரதான பண்புகளும் 211
- எம். எஸ். மூக்கையா
11. தோட்ட வீடமைப்பு: கொள்கைகளும் அமுலாக்கமும் 229
- எம். வாமதேவன்
12. பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களின் சமூக அபிவிருத்தியில் மேல்கொத்மலை
நீர்மின் திட்ட மீள்குடியேற்றத்தின் முக்கியத்துவம்: இரத்தினலகல்
மீள்குடியேற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் ஆய்வு 238
- எஸ். சித்ரா
13. பட்டணத்து வாழ்க்கை ஓர் ஆசை: கொழும்பு நகரில் தமக்கான இல்லத்தை
அமைத்துக்கொள்வது பற்றிய தோட்டத் தமிழர்களின் நாட்டம் 250
- அன்டன் பிரதன்

பகுதி நான்கு

மனித உரிமை, ஆட்சிமுறை மற்றும் அரசியல்

14. உரிமைகள் மறுக்கப்படுதலும் வறுமையும்: பெருந்தோட்ட மக்களின் வறுமைநிலை 269
- எம். சின்னத்தம்பி
15. தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் உரிமைகள்: இலங்கை - இந்திய
தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளிகள் பற்றிய ஒரு நோக்கு 282
- பி. பி. சிவப்பிரகாசம்
16. மனித உரிமைகள் சட்டத்தில் ஊடறுப்பு அணுகுமுறை: 'இலங்கையின்
இந்திய வம்சாவழித் தமிழர் குறித்த பார்வை' 294
- எஸ். ஜனஹா
17. நவ கொலனியமும் தேசியமும்: மலையகத் தமிழரின் தேசிய இன
அடையாளத்தை மனதிலிருத்தி நவகொலனியத்தின் கீழ்த் தேசியமும்
தேசமாதலும் பற்றிய குறிப்புகள் 305
- சி. சிவசேகரம்
18. இலங்கை அரசியலில் மலையகத் தமிழ்க் கட்சிகளின் வகிபாகம் 320
- எஸ். கருணாகரன்

19. இலங்கையின் அரசு நிறுவனங்கள் மீது பிரஜைகளின் நம்பிக்கை:
மலையக மக்களை ஆதரமாகக் கொண்ட ஓர் உசாவல் 338
- இரா. ரமேஷ்

பகுதி ஐந்து

மலையகப் பெண்களின் சமூக நிலையும் தொழில் நகர்வும்

20. மலையக இளம்பெண்களின் தொழில்சார்ந்த நகர்வுகளும்
தொழில் உரிமைகளின் நிலையும் 371
- எஸ். விஜேசந்திரன்
21. மலையகப் பெண்களின் பரிமாணங்கள்: எதிர்காலத்திற்கான மூலோபாயங்கள் 384
- த. கலைமகள்
22. பெருந்தோட்டங்களிலிருந்து நகரங்களை நோக்கிய இடப்பெயர்வுகளுக்கான
காரணங்களும் அதன் விளைவுகளும்: விடய ஆய்வு பிட்டகந்த பெருந்தோட்டம் 393
- பாலகிருஷ்ணன் அருளரசி

பகுதி ஆறு

பண்பாட்டு அடையாளமும் இலக்கியமும்

23. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் இனத்துவ அடையாளம்:
மலையக அடையாள உருவாக்கமும் மலையக இலக்கியமும் 411
- எம். ஏ. நுஃமான்
24. மலையகத் தமிழரின் இன அடையாளமும் பண்பாடும் 423
- ஏ. எஸ். சந்திரபோஸ் மற்றும் எம். எம். ஜெயசீலன்
25. மலையகத்தில் வாழும் கலை - காமன் கூத்து 441
- சோதிமலர் இரவீந்திரன்
26. இனமுரண்பாட்டுச் சூழலும் மலையக இலக்கியமும்: இனமுரண்பாட்டுச்
சூழலில் பாதிக்கப்பட்ட மலையகத் தமிழர்கள் குறித்த இலக்கியப் பதிவுகளை
முன்னிறுத்திய ஓர் உசாவல் 457
- பெ. சரவணகுமார்
27. மலையகத் தமிழரின் சமூக அசைவியக்கத்தில் தொழிற்சங்கங்களின் வகிபாகம்:
சிறுகதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் ஆய்வு 471
- எம். எம். ஜெயசீலன்
28. இடப் பெயர்களும் மலையகத் தமிழர்களின் தனித்துவமான அடையாளமும் 486
- ஏ. சி. ஆர். ஜோன்

- தேயிலைத் துணுக்குகள் 500
- தோட்டங்களின் ஆங்கிலம் மற்றும் தமிழ் பெயர்கள் 504
- கட்டுரையாளர்களின் விபரம் 520

அட்டவணைகளின் பட்டியல்

அட்டவணை	தலைப்பு	பக்கங்கள்
1.1:	இலங்கையில் தேயிலை உற்பத்தி 1867 – 1927	6
1.2:	இலங்கை – மாவட்ட ரீதியாக தேயிலை உற்பத்தி 1980 – 2002 (எக்டேயரில்)	9
1.3:	இலங்கை – தேயிலைப் பயிர்ச் செய்கை வலயங்கள்	10
1.4:	நுவரெலியா மாவட்டம் – பதனிடப்படும் தேயிலை வகைகள்	13
1.5:	இலங்கை தேயிலை ஏற்றுமதிகள் 1990 – 2015 (வீதத்தில்)	17
1.6:	இலங்கை – தேயிலை நிலவுடைமைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் 1952-1972 (எக்டேயரில்)	19
1.7:	இலங்கை- நிலச் சீர்திருத்தத்தின் கீழ் கவிகரிக்கப்பட்ட தேயிலைக் காணிகள் – 1972-1975 (எக்டேயரில்)	20
1.8:	இலங்கை- தேயிலைக் காணிகளின் உடைமைகள்-1982 வரை	21
1.9:	தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்களில் பதிவுசெய்துள்ள தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை (1980-2015)	24
1.10:	இலங்கை: மாவட்ட ரீதியாக தேயிலை சிற்றுடைமைகளின் பரம்பல் 1983-2014 (எக்டேயரில்)	30
1.11:	இலங்கை- தேயிலை சிற்றுடைமைகளின் எண்ணிக்கையும் பரம்பலும் – 2014	31
1.12:	இலங்கை-பெருந்தோட்டங்களிலும் சிற்றுடைமகளிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட தேயிலை உற்பத்தி – 1995- 2014 (மில்லியன் கிலோகிரேமில்)	31
3.1:	இலங்கையில் தேயிலை பயிரிடப்படும் நிலப்பரப்பு (உயர அடிப்படையில்)	68
3.2:	உலக தேயிலை ஏற்றுமதியில் (மி.தொன்) இலங்கை: 2013 – 2016	69
3.3:	காலநிலை மாற்றத்தினால் 2050 ஆண்டளவில் எதிர்பார்க்கப்படும் தேயிலை விளைச்சல்	76
4.1:	பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு சிபாரிசு செய்யப்பட்ட நாளாந்த வேதனம் (சதத்தில்) 1927	91
4.2:	தொழிலாளர்களின் வேதனம் – 1930	92
4.3:	பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கான நாளாந்த வேதனமும் வாழ்க்கைச் செலவும் புள்ளி கொடுப்பனவும் 1972 – 1980 (ரூபாயில்)	95
4.4:	அத்தியாவசிய நுகர்வு பொருட்களின் விலைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றம் – 1960 – 1980 (அடிப்படை ஆண்டு 1959 – 100)	96
4.5:	தேயிலை ஏற்றுமதி – 1981-1983	100
4.6:	பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட நாளாந்த வேதனம் – ஏப்ரல்- 1984	101
4.7:	மாதாந்த கழிவுகள்	102

4.8:	பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கான ஊக்குவிப்பு கொடுப்பனவு	103
4.9:	கூட்டு ஒப்பந்தத்தின்படி நாளாந்த சம்பளத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்கள் (1994 – 2016)	106
4.10:	அத்தியாவசியப் பொருட்களின் சில்லரை விலை (ரூபா) 2010-2016	111
5.1:	இலங்கைக்கான பயணத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோரின் பங்களிப்பு – 921-30	119
6.1:	1958 இல் தோட்டப் பாடசாலைகளில் சேவையாற்றிய ஆசிரியர் விபரம்	145
6.2:	1970 களில் தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கை விபரம்	147
6.3:	தோட்டப் பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை வீழ்ச்சி விபரம்.	149
6.4:	PSTP திட்டத்தில் நியமனம் பெற்ற ஆசிரியர் விபரம்	151
6.5:	1990 களில் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களது விபரம்	153
6.6:	கொட்டக்கலை அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலையில் பயிற்சிப்பெற்ற ஆசிரியர்கள் விபரம் (1979-2017)	153
6.7:	ஸ்ரீபாத தேசிய கல்விக் கல்லூரியில் பயிற்றப்பட்டோர் விபரம் (1992-2015)	154
7.1:	PSEDП இன் அபிவிருத்திப் பணிகள்	169
7.2:	PSEDП பாடசாலைகள் மற்றும் செலவினங்கள்	170
8.1:	அறிவுப் பொருளாதாரச் சுட்டெண் –2008	179
8.2:	இலங்கை – கல்வி மட்டங்களும் கல்வி அடைவுகளும்	181
8.3:	இலங்கை – தேசிய ஆரம்பக்கல்வி மாணவர் சேர்வு –தென்னாசிய நாடுகள்	181
8.4:	இலங்கை – துறைவகைப்படி கணினி அறிவும், எண்ம அறிவும்	183
8.5:	இலங்கை – மக்களின் கல்வி மட்டம் துறை வகைப்படி, 2012/2013	184
9.1:	இலங்கையில் நோயாளர்கள் மருத்துவ சிகிச்சைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளும் மூலங்கள்	204
10.1:	இலங்கை – இலங்கைத் தமிழர்கள் (1881 – 1901)	213
10.2:	இந்திய வம்சாவழித் தமிழ் மக்கள் (1911 – 2012)	214
10.3:	தாயகம் திரும்பிய இந்திய வம்சாவழித் தமிழ் மக்கள் – 1971 – 1984	215
10.4:	இனங்களிடையேயான வளர்ச்சி வீதம் (வருடாந்த சராசரி) 1911-1981 மற்றும் 1981-2012.	216
10.5:	போர்க்கால இலங்கையில் ஏற்பட்ட மக்கள் தொகைப் பெருக்கம் – 1981-2012	217
10.6:	இலங்கை –ஒப்பளவிலான சில ஆரோக்கியம் தொடர்பான விபரங்கள்-2016	219
10.7:	இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களது மாவட்ட ரீதியான பரம்பல் – 2012	220
10.8:	மக்கள் தொகை வயதமைப்பு 1981/82-2012 (வீதத்தில்)	221
10.9:	இலங்கை எழுத்தறிவு (வீதம்) – 2012	222
10.10:	இலங்கை – கல்வி பெறுபேறுகள்-2012 (வீதத்தில்)	223
10.11:	பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் மற்றும் நெற்பயிர்செய்கை ஆறைத் தொழிலாளர்களின் (மாதாந்த சராசரி ரூபாவில்) வேதனங்கள்-2010	225

11.1:	வீடமைப்பு நிகழ்ச்சித்திட்டங்கள் 1994-2014 (24.01.2015 இல் உள்ளவாறு)	232
12.1:	இரத்னீலகல மீள்குடியேற்றத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள நிரந்தர கட்டிட கட்டமைப்பு	242
12.2:	மீள்குடியேற்றத்தின்போது பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு வழங்கப்பட்ட உரிமங்கள் - இரத்னீலகல மீள்குடியேற்றம்	246
14.1:	இலங்கையில் வறுமையின் துறைசார் போக்குகள் -1990/91-2012/13	272
14.2:	வறிய வீட்டுத்துறைகளின் விகிதாசாரம் - துறைசார் 2012/13 அடிப்படையில், 1990/91	273
14.3:	துறைசார் வீட்டுத்துறை நுகர்வுச் செவீடுகள், 2012/13 (ரூபா)	274
18.1:	மலையகப் பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் நியமனங்கள்	328
19.1:	பிரதான அரச மற்றும் அரசியல் நிறுவனங்கள் மீதான பிரஜைகளின் நம்பிக்கை	348
19.2:	கொள்கை அமுலாக்க நிறுவனங்கள் மீதான பிரஜைகளின் நம்பிக்கை	348
19.3:	அரச நிறுவனங்கள் மற்றும் அதிகாரிகள் தொடர்பாக பிரஜைகளின் எண்ணப்பாங்கு	352
19.4:	அரச நிறுவனங்கள் மீதான பிரஜைகளின் நம்பிக்கை - இன அடிப்படையிலான தரவுகள்	361
22.1:	குழுக்கலந்துரையாடல்கள் இடம்பெற்ற தோட்டங்களின் பிரிவுகள்	396
28.1:	பெருந்தோட்ட மாவட்டங்களில் மூடப்பட்டத் தோட்டங்கள் குறித்த ஒருபார்வை	496

வரைபடங்கள், விளக்கப்படங்கள் மற்றும் படங்களின் பட்டியல்

வரைபடம் 1.1:	இலங்கை: தரை உயர வேறுபாடுகளுக்கேற்ப தேயிலை நிலப்பரப்பு 1961-2009 (எக்டேயரில்)	11
வரைபடம் 1.2:	இலங்கையில் தேயிலை உற்பத்தி 1968 - 2017. (நான்கு வருட சராசரியில் / மில்லியன் கிலோகிரேமில்)	14
வரைபடம் 1.3:	இலங்கை: தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்கள் 1990 எக்டேயரில்	26
வரைபடம் 1.4:	இலங்கை: தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்கள் தனியார் மயமாக்கப்பட்ட பின் 1995 எக்டேயரில்	27
வரைபடம் 1.5:	இலங்கை: தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்கள் 2016 எக்டேயரில்	27
வரைபடம் 1.6:	இலங்கை: தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்களின் பரம்பல் 1980 (ஒரு புள்ளி 200 எக்டேயர்கள்)	32
வரைபடம் 1.7:	இலங்கை: தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்களின் பரம்பல் (ஒரு புள்ளி 200 எக்டேயர்கள்)	32
படம் 3.1:	இலங்கையில் தேயிலை வளரும் பிரதேசங்கள்	67
வரைபடம் 3.1:	இலங்கையில் தேயிலை உற்பத்தி போக்கு : 1980 - 2016	68
வரைபடம் 3.2:	இலங்கை மற்றும் கென்யாவின் தேயிலை உற்பத்தி (M.Kgs) 2003 - 2016	69
விளக்கப்படம் 3.1:	தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கையில் காலநிலை மாற்றத்தின் விளைவுகள்	70
வரைபடம் 3.3:	இலங்கையில் பெருந்தோட்டப் பயிர்களின் தேசிய உற்பத்தி (1990 - 2008)	72
வரைபடம் 3.3.1:	இலங்கையில் உயர், இடை, தாழ்நிலத்தேயிலை உற்பத்தி போக்கு: 1960 -2016	77
வரைபடம் 3.4:	காலநிலை மாற்றத்தினால் உலக தேயிலை விலையில் ஏற்படக்கூடிய மாற்றம் (USD/Kg) (இலங்கையையும் இந்தியாவையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது)	79
படம் 5.1:	கடித நகல்	134
விளக்கப்படம் 8.1:	அறிவுப் பொருளாதாரத்தின் பண்புகள்	177
படம் 9.1:	பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கான ஆபத்துமிக்க கடற்பயணம்	191

படம் 9.2:	19ம் நூற்றாண்டு பிரித்தானிய காலனித்துவ இலங்கைப் பெருந்தோட்டமொன்றில் கங்காணியின் மேற்பார்வையின் கீழ் உழைக்கும் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள்	192
வரிபடம் 10.1:	இனங்களிடையேயான வளர்ச்சி வீதம் (வருடந்த சராசரி) 1911 - 1981 மற்றும் 1981 - 2012	216
படம் 12.1:	பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் குடியிருப்பு அலகு (லயன் அறைகள்)	244
படம் 12.2:	மீள்குடியேற்றத்தின்போது பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பெற்றுக்கொண்ட குடியிருப்பு அலகு	244
வரைபடம் 14.1:	இலங்கையில் வறுமையின் துறைசார்போக்குகள்	273
வரைபடம் 14.2:	வறிய வீட்டுத்துறைகளின் விகிதாசாரம் - துறைசார் 2012/13 அடிப்படையில், 1990/91	273
படம் 15.1:	உலக தேயிலை ஏற்றுமதி	283
படம் 15.2:	தேயிலை மூலமான வருமானம்	284
விளக்கப்படம் 22.1:	லீமினுடைய இடப்பெயர்விற்கான ஆரம்ப மற்றும் இறுதிமைய மாதிரி	394
படம் 22.2:	மாத்தளை மாவட்டம் - ஓரங்குல இட விளக்கப்படம்	395
வரைபடம் 22.3:	இடப்பெயர்வுக்கு உட்பட்ட இளைஞர்களின் கல்வித் தகைமைகள் - 2014	397
வரைபடம் 22.4:	பெருந்தோட்ட இளைஞர்களின் இடப்பெயர்வின் இறுதி மையங்கள்	397
படம் 22.5:	இளைஞர்களின் இடப்பெயர்வின் புவியியல் ரீதியான மையங்களின் பரம்பல்	398
புகைப்படம் 22.1:	இயக்கமின்றி தோற்றமளிக்கும் பிட்டகந்த தோட்டத்தின் தேயிலைத் தொழிற்சாலை	399
வரைபடம் 22.6:	நகரங்களில் இருக்கின்ற நண்பர்கள் மற்றும் உறவினர்களின் உள்ளூர் வலைப்பின்னல்	401
வரைபடம் 22.7:	பிட்டகந்த தோட்டத்தில் இடப்பெயர்விற்கான காரணங்களின் விகிதாசாரங்கள்	403
வரைபடம் 22.8:	லீமின் மாதிரியின் படி பிட்டகந்ததோட்ட இளைஞர்களின் இடப்பெயர்வினைத் தீர்மானிக்கும் பிரதான தள்ளு விசைகளும் இழுவிசைகளும்	404
வரைபடம் 22.9:	விளைவுகள் சுற்றோட்ட வடிவில் இடப்பெயர்வுக்கான சூண்டற் காரணிகளாக செயற்படுதல்	407

List of Abbreviations

ADB	: Asian Development Bank
BIRDP	: Badulla Integrated Rural Development Project
CEDAW	: Convention on Elimination of all forms of Discrimination Against Women
CEPA	: Center for Poverty Analysis
CPA	: Center for Policy Alternatives
CBSL	: Central Bank of Sri Lanka
CPI	: Consumer Price Index
CRC	: Convention on Rights of the Child
CWC	: Ceylon Workers Congress
ETP	: Ethical Tea Partnership
EFC	: Employees' Federation of Ceylon
FTC	: Fair Trade Certification
GTZ	: German Technical Co-operation
ICCPR	: International Convention on Civil and Political Rights
ICERD	: International Convention on Elimination of all forms of Racial Discrimination
ICESCR	: International Convention on Economic, Social and Cultural Rights
ILO	: International Labour Organization
IPCC	: Intergovernmental Panel on Climate Change
IWMI	: International Water Management Institute
JEDB	: Janatha Estate Development Board
JPTUC	: Joint Plantation Trade Union Cooperation
LJEWU	: Lanka Jathika Estate Workers Union
MNCs	: Multi National Companies
MoE	: Ministry of Education
MWC	: Migrant Workers Rights Convention
NORHED	: Norwegian Higher Education Development Project
OECD	: Organization for Economic Cooperation and Development
PSDP	: Plantation School Development Project
PSEDP	: Plantation Sector Education Development Programme
PSTP	: Plantation Sector Teacher Programme
SDG	: Sustainable Development Goals
SIDA	: Swedish International Development Agency
SLEAS	: Sri Lanka Educational Administrative Service
SLSPC	: Sri Lanka State Plantation Cooperation
TI	: Transparency International
TRI	: Tea Research Institute
UN	: United Nations
UNDP	: United Nations Development Program
WB	: The World Bank
WHO	: World Health Organization

பகுதி 01

தேயிலைத் தொழில் துறையின்
அறிமுகமும் மாற்றங்களும்

இலங்கையில் தேயிலைப் பயிரின் அறிமுகமும் விரிவாக்கமும்

1867 - 2017

ஏ. எஸ். சந்திரபோஸ்

சுருக்கம்

தேயிலைக் கொழுந்தில் இருந்து தயார் செய்யப்படும் தேனீரே, தண்ணீருக்கு அடுத்த நிலையில் குறைந்த விலையில் பருகக்கூடிய பானமாகும். குடான தேனீரிலிருந்து வரும் நறுமணமும், அதனைப் பருகும்போது கிடைக்கும் உவப்பு சுவையுமே உடலுக்கு புத்துணர்வைத் தருகின்றது. தேனீர் ஒரு குதூகலம் அளிக்கும் பானமாகவே உலகில் வர்ணிக்கப்படுகின்றது. உலகில் நாளாந்தம் சுமார் 3000 மில்லியன் கோப்பைத் தேனீர் பரிமாறப்படுகின்றது (International Tea Committee Report, 2016). என்றுமே பசுமையான தோற்றத்தைக்கொண்ட தேயிலைச் செடியானது 'காமாலியா தியா' அல்லது 'தியா சினசிஸ்' என்ற தாவரப் பெயரைக் கொண்டுள்ளது. கைத்தொழில் புரட்சியின் பின்னர் உருவாகிய புதிய சமூகத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ஒரு புதிய பானமான தேனீரே இலங்கையையும் ஒரு வலிமைமிக்க பொருளாதாரமாக மாற்றியமைத்தது. தேயிலைக் கைத்தொழில் இந்நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் சுமார் 150 ஆண்டுகாலமாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு துறையாகக் காணப்படுகின்றது. இன்று ஏறக்குறைய 25 நாடுகளில் உற்பத்தி செய்யப்படும் தேயிலையானது எவ்வாறு இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது, அதன் வளர்ச்சி நிலைகள் என்பனவற்றுடன் இலங்கையின் தேயிலை உற்பத்தி, வர்த்தகம் மற்றும் அதனை முகாமைத்துவப்படுத்துவதில் ஏற்பட்டுவந்த மாற்றங்கள், மற்றும் சிற்றுடமைகளின் வளர்ச்சி என்பனவற்றுடன் புதிதாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட உற்பத்திமுறைகள் பற்றியும் குறிப்பிட்டுக் காட்டுவது இக்கட்டுரையின் உள்ளடக்கமாகும்.

திறவுச் சொற்கள்: தேயிலை, பெருந்தோட்டங்கள், உற்பத்தி, ஏற்றுமதி, சிற்றுடை மைகள், வெளிநிலை உற்பத்திமுறை, தொழிற்படை

1. தேயிலை அறிமுகம்

சீனர்களே மிக நீண்டகாலமாக தேயிலையை ஒரு பானமாக பருகி வந்துள்ளனர். சீனாவின் விவசாய வளர்ச்சிக்கு பெரும் பங்காற்றியவரும் அந்நாட்டின் விவசாயத்தின் தந்தை என்று வர்ணிக்கப்படுபவருமான Shennong (神農) என்பவரே தேயிலையை சீனர்களுக்கு அறிமுகப் படுத்தியிருக்கின்றார். Shennong தேயிலையை ஒரு பானமாக தயார்செய்து அப்போதிருந்த சீன மன்னர்களுக்கு (கிறிஸ்துவுக்கு முன் 2737 முதல்) வழங்கி வந்ததாகவும், இதற்காக இவர் சீன மன்னர்களிடமிருந்து விசேட கௌரவத்தினையும் பெற்றுக்கொண்டுள்ளதாக அறியக் கிடைக்கின்றது. தேயிலையை உலரவைத்து தேனீர் தயாரிக்கப்படுவது பற்றியும் சீன மற்றும் ஐப்பானிய பழங்கதைகளில் கூறப்பட்டுள்ளதாகவும் அறியக்கிடைக்கின்றது. கிறிஸ்துவுக்குப் பின் 780 இல் LuYu என்பவரினால் வெளியிடப்பட்ட 'சீன தேயிலை' (Chai Ching) என்ற கட்டுரையில் அங்கு எவ்வாறு தேயிலை பதப்படுத்தப்பட்டு அதனை ஒரு பானமாக தயாரிக்கின்றனர்

என்பது பற்றி எழுதிய விடயங்களே அதனை ஒரு பிரபல் பானமாக வெளிக்கொணர்வதற்குத் துணை புரிந்துள்ளன (Ukers, 1935). இச்சீனத் தேயிலையானது 1602 ஆம் ஆண்டில் 'East Indian Company'யினரால் ஒல்லாந்து நாட்டிற்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டது. இவ்வாறு ஒல்லாந்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்ட தேயிலையானது 17ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இங்கிலாந்திற்கும், வேறு பல ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் அறிமுகமாகியது. கைத்தொழில் புரட்சியுடன் ஐரோப்பாவில் வளர்ச்சியடைந்திருந்த மத்தியதர சமூகத்தினருக்கு மாலைவேளைகளில் தமது குடும்பத்தினர்களுடனும், உறவினர்களுடனும் இருந்து அருந்துவதற்குச் சிறந்த பானமாகவும் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து ஐரோப்பாவில் தேயிலைக்கான கேள்வியும் அதிகரிக்கலாயிற்று. பிரித்தானியர்கள் தமது குடியேற்ற நாடுகளிலும் தேயிலையைப்பயிரிட்டு, அதனை ஒரு சர்வதேச வர்த்தகப் பொருளாக மாற்றுவதற்கும் முனைந்தனர். இதன் விளைவாக 1834 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியாவின் குடியேற்ற நாடான இந்தியாவில் சீனாவிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தேயிலை பயிரிடப்படலாயிற்று.

எனினும், பிரித்தானியர்கள் சீனர்களைப் போல, தேயிலை பயிரிடுவதிலும், அதனைப் பதப்படுத்துவதிலும் போதுமானளவு பயிற்சியினைப் பெற்றிருக்கவில்லை. எனவே, சீனாவிலிருந்து இத்தொழிலில் அனுபவமுள்ள தொழிலாளர்களை வரவழைக்க முயற்சித்தனர். ஆனாலும், சீனர்கள் இதற்கு உடன்படவில்லை. சீனர்கள் தேயிலையில் தமக்கிருந்த தனியுரிமையினை விட்டுக் கொடுப்பவர்களாகவுமில்லை. இதன்போது, சீனமொழியில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்ற பிரித்தானியரும், தாவரவியலாளருமான Robert Fortune என்பவர் தேயிலைத் தொழிலை நன்கு கற்றறிந்து வருவதற்காகச் சீனர்களின் விருந்தாளியைப் போல சீனாவுக்கு சென்றார். அங்கு இவர் தேயிலைச் செய்கை பண்ணப்படும் இடத்தில் நான்கு வருடங்கள் வாழ்ந்து தேயிலைப் பயிர்ச் செய்கையைப் பற்றி அறிந்து கொண்டதுடன், அங்கிருந்து 20,000 தேயிலைக் கன்றுகளுடன் இந்தியாவிற்குத் திரும்பினார். இந்தியாவில் கல்கத்தாவில் உள்ள தாவரப் பூங்காவில் பயிரிடப்பட்டு பின்னர் இந்தியாவில் தேயிலைச் செய்கைக்குச் சார்பான வேறு இடங்கள் சிலவற்றிலும் தேயிலைச் செய்கையானது ஆரம்பிக்கப்படலாயிற்று. இவ்வாறு இந்தியாவிற்குக் கொண்டு வரப்பட்டு உற்பத்தி செய்யப்பட்ட தேயிலையானது, நாளடைவில் பிரித்தானியர்களின் குடியேற்ற நாடாகக் காணப்பட்ட இலங்கைக்கும் கொண்டு வரப்பட்டுப் பயிரிடப்பட்டமையானது வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது.

1.1. இலங்கையில் தேயிலை

1824ஆம் ஆண்டு சீனாவில் இருந்தும், 1839ஆம் ஆண்டு அசாமில் இருந்தும் தேயிலை விதைகள் கொண்டு வரப்பட்டு இலங்கையின் தாவரப் பூங்காவில் பரிசீலித்ததாக பயிரிடப்பட்டதாக Macmillan இன் பதிவுகளில் இருப்பதாக Elliott மற்றும் Whitehead (1926) இன் குறிப்புகளில் காணலாம். ஆனாலும், இலங்கையில் முதன்முதலாக தேயிலைப் பயிர்ச் செய்கைக்கெனக் காணியை அடையாளப்படுத்தியவர்கள் Solomon மற்றும் Gabriel de Worms சகோதரர்களாகும். இவர்கள் ரம்பொடை மாவட்டத்தில் (அப்போதைய தேயிலை மாவட்டம்) உள்ள லபுக்கல தோட்டத்தில் சீனாவில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தேயிலையைப் பயிரிட்டனர். இதே காலப்பகுதியில் சீன மற்றும் அசாமில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தேயிலை விதைகள் தொலஸ்பாகே - பென்யன்லேன் (Penyanlan) தோட்டத்திலும், ஹேவாஹோன்டாக்கு அருகில் உள்ள லூல்கந்தார தோட்டத்திலும் நடப்பட்டன. கோப்பி செய்கைக்காக பயன்படுத்தப்பட்ட நிலத்திலேயே தேயிலைச் செய்கை விஸ்தரிக்கப்பட்டதனால் எதிர்பார்த்த அளவிலும் பார்க்க மிக குறிதமாக தேயிலைச் செய்கையின் பரப்பு அதிகரித்துச் சென்றது. எடுத்துக்காட்டாக, 1873இல் 113 ஏக்கடேயராக காணப்பட்ட தேயிலைச் செய்கையின் பரப்பானது அடுத்து வந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் சுமார் பதினாறு மடங்காக அதிகரிக்கப்பட்டு 1878 இல் 1902 ஏக்கடேயரில்

பயிரிடப்பட்டிருந்தன. ஆயினும், 1867 ஆம் ஆண்டில் அசாம் பிரதேசத்தில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தேயிலை விதைகளைக் கொண்டு தெல்தோட்டைக்கு அருகில் உள்ள லூல்கந்தூர (Loolecondera) எனும் தோட்டத்தில் பயிரிடப்பட்ட தேயிலையை நுகர்விற்கு ஏற்றவாறு பதப்படுத்தி காட்டியதன் பின்னரே தேயிலை தொழிலில் ஒரு கவர்ச்சி ஏற்பட்டது. தேயிலையை பயிரிட்டு அதனை சுவைமிக்க ஒரு பாணப்பொருளாக இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தியவர் James Taylor (29.03.1835) ஆவார். இவர் பிரித்தானியாவின் ஸ்கொட்லாந்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவராவார். இலங்கையின் தேயிலைச் செய்கையை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு வருகைதந்த Thomas Lipton என்ற மற்றுமொரு ஸ்கொட்லாந்தை சேர்ந்தவருடன், James Taylor தமது இளம்பராயத்திலேயே (17 வயதில்) இந்நாட்டிற்கு வருகை தந்தவராகும். தேயிலைச் செய்கையை அபிவிருத்தி செய்வதில் அதீத நாட்டம் கொண்டவராக காணப்பட்ட Taylor மேற்படி லூல்கந்தூர தோட்டத்தைத் தெரிவு செய்து அங்கேயே வாழ்ந்தார். பிரம்மச்சாரியாகவே வாழ்ந்த இவர் தேயிலைப் பயிர்செய்கைக்காக தமது வாழ்நாளை அர்ப்பணித்தவராவார். 1867ஆம் ஆண்டு மேற்படி லூல்கந்தூர தோட்டத்தில் பயிரிடப்பட்ட தேயிலைச் செடிகளில் இருந்து ஆறு ஆண்டுகளின் பின்னர் (1873) கொழுந்துகளைப் பறித்து தமது முயற்சியால் உருவாக்கப்பட்ட உபகரணங்களைக் கொண்டு சுமார் 10 கிலோகிராம் தேயிலையை உற்பத்தி செய்தார். இதுவே இலங்கையில் முதன்முதலாக ஏற்றுமதிக்காக உற்பத்தி செய்யப்பட்ட தேயிலையாகக் கருதப்படுகின்றது. Taylor அவர்களினால் அறிமுகம் செய்துவைக்கப்பட்ட தேயிலையை பதனிடும் இயந்திரங்கள் இங்கிலாந்திலேயே வடிவமைக்கப்பட்டன. தேயிலைத் தயாரிப்பதற்காக இவர் மேற்கொண்ட அயராது முயற்சியை அப்போதைய இலங்கையின் கவர்னராக இருந்த Sir Arthur Hamion Gordan அவர்கள் பாராட்டியிருந்தார். மேலும், மிக குறுகிய காலத்தில் தெல்தோட்டையை சுற்றியுள்ள தோட்ட தொழிலாளர்களின் நன்மதிப்பினைப் பெற்றவராகவும் காணப்பட்டதுடன், இவரை எல்லோரும் மரியாதையுடன் 'சாமிதுரை' என்றே கூறுவர். இவர் சிறிது காலம் சுகமீனம் அணை நதிருந்த நிலையில் தனது 57 வயதில் 02.05.1892 அன்று காலமானார். இவரது பூத உடலை லூல்கந்தூரையில் அவர் வாழ்ந்த பங்களாவில் இருந்து கண்டியில் உள்ள மகியாவ மயானத்தில் இடம்பெற்ற இறுதி கிரியைக்காகத் தோட்ட தொழிலாளர்கள் தமது கரங்களிலேயே சுமார் 40 கிலோமீற்றர் தூரம் வரை சுமந்து வந்து தமது நன்றியையும் பரிவையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர் (Forrest, 1976).

இவ்வாறு James Taylor இன் அயராது முயற்சியில் உருவாக்கப்பட்ட வேறு பல சாதகமான நிலவரங்களால் 1873 இல் சுமார் 113 ஏக்கர்களில்மட்டுமே பயிரிடப்பட்ட தேயிலை அடுத்து வந்த 25 ஆண்டுகளில் அதன் பயிரிடப்படும் நிலப்பரப்பு பலமடங்காக அதிகரிக்கப்பட்டு 1898 ஆம் ஆண்டில் ஏறக்குறைய 50 மில்லியன் கிலோகிராம் தேயிலை உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. இதனை 48 மில்லியன் ரூபாவிற்கு ஏற்றுமதியும் செய்யப்பட்டது. 1867 ஆம் ஆண்டு முதல் 1924 ஆம் ஆண்டு வரையிலான காலப்பகுதியில் தேயிலை நிலப்பரப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் உற்பத்தியில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பினையும் அட்டவணை 1.1 இல் காணலாம்.

அட்டவணை 1.1: இலங்கையில் தேயிலை உற்பத்தி 1867 - 1927

வருடம்	பரப்பு (எக்டேயரில்)	ஏற்றுமதி (கிலோ கிராம்)	பெறுமதி
1867	4.0	-	-
1873	113	10	Rs.58
1878	1902	88,893	Rs.20,900
1883	12,955	7,556,033	Rs.966,172
1888	74,089	10,804,898	Rs.1.2 மில்லியன்
1893	110,520	37,316,590	Rs.4.0 மில்லியன்
1898	147,368	55,517,438	Rs.4.7 மில்லியன்
1903	153,846	67,688,228	Rs.5.8 மில்லியன்
1908	158,704	81,373,563	Rs.7.3 மில்லியன்
1915	165,789	99,809,029	Rs.12.2 மில்லியன்
1920	163,376	83,819,262	Rs.8.0 மில்லியன்
1924	169,285	92,354,128	Rs.20.0 மில்லியன்

Source: Compiled from the data published in Tea Planting in Ceylon, by Elliott, E.C. & Whitehead, F.J. (1926). Printed and published by the Times of Ceylon Co.Ltd, Times Buildings, Fort, Colombo pp x-xi.

அட்டவணை 1.1 இன் விபரங்களின்படி 1924ம் ஆண்டில் தேயிலைப் பயிரானது 169,285 எக்டேயர்களில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டதுடன் இதில் இருந்து அறுவடை செய்யப் பட்டு, பதப்படுத்தப்பட்டு சுமார் 92 மில்லியன் கிலோகிராம் அளவிலான தேயிலையை ஏற்றுமதி செய்யக் கூடியதாகவும் இருந்தது. இதன் மூலம் நாட்டிற்கு 20 மில்லியன் ரூபா வருமானம் கிடைக்கப்பெற்றது. இக்காலப்பகுதியில் சராசரியாக ஒரு எக்டேயரில் இருந்து 160 ஸ்டேர்லிங் பவுண்ட் (£160) பெறுமதியான வருமானத்தை பெற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இருந்துள்ளதாக கணிப்பிட்டுகாட்டியுள்ளனர். சில தேயிலைத் தோட்டங்களில் இதன் பெறுமானம் இரண்டு அல்லது மூன்று மடங்காக அதிகரித்துக் காணப்பட்டதும் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கையில் இவ்வாறு விஸ்தரிக்கப்பட்ட தேயிலைப் பயிரில் இருந்து பெருமளவு வருமானத்தை ஈட்டிக்க்கதாக இருந்தமையினால் அப்போதிருந்த அரசாங்கம் இத்தொழிலிற்கு அதிக ஊக்குவிப்பை வழங்கியது. பெருமளவு பிரித்தானிய முதலீட்டாளர்கள் வருகை தந்ததுடன், அவர்கள் நவீன பிரித்தானிய தொழில் நுட்பங்களைப் பயன்படுத்தி வண்டி போக்குவரத்து பாதைகள், புகைமிரதப் போக்குவரத்து பாதைகள் என்பவற்றுடன் தேயிலை தொழிற்சாலைகளையும் நிர்மாணித்தனர். தொழிற்சாலைகளில் உற்பத்தி செய்யப்படும் தேயிலையை உடனடியாக கொழும்பு துறைமுகத்திற்கு கொண்டு செல்லக் கூடியதாக பாதைகள் விஸ்தரிக்கப்பட்டன. பெரும்பாலான தோட்டங்களை பிரதான நகரங்களுடன் இணைக்கத்தக்கதாக புகைமிரதப் பாதைகளும் விஸ்தரிக்கப்பட்டன. வண்டி போக்குவரத்து பாதைகளுக்கு மேலதிகமாக பிரித்தானியர்களது புகைமிரதப் பாதைகளின் விஸ்தரிப்பானது ஒட்டுமொத்தமாக பெரும் எண்ணிக்கையிலான கிராமிய மக்களின் தொட்புகளுக்கும் உறுதுணையாக இருந்துள்ளதை மறுப்பதற்கில்லை. 1890இல் முதன்முதலாக புகைமிரதப் போக்குவரத்து அறிமுகப்படுத்தப்பட்டாலும் 1930களில் (அதாவது 40ஆண்டு காலப்பகுதியில் இன்றுவரை பயன்படுத்தக் கூடியதான) புகைமிரதப் பாதைகளின் நிர்மாண வேலைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட்டிருந்தன. இப்போக்குவரத்து வலைப் பின்னல்களுக்கான முதலீடுகள் யாவும் தேயிலை, இறப்பர் போன்ற பெருந்தோட்ட பொருட்களின் ஏற்றுமதியில் இருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட வருமானமே பயன்படுத்தப் பட்டதென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும் (Snodgrass, 1966; Gamini Corea, 1975;

Wesumperuma, 1986; Indrani Munasinghe, 2002). இவ்வாறு இலங்கையின் தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கைக்கான உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் விருத்தி செய்யப்பட்ட அதேவேளை, இத்துறை பற்றிய ஆய்வுகளும் கணிசமான அளவில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இலங்கையின் தேயிலைத்தொழில் பற்றிய தொழில்நுட்ப தேவைகளுக்காக தேயிலை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட காலப்பகுதியில் தலவாக்கலையில் St.Cooms தோட்டத்திற்கு அருகில் 1910 ஆம் ஆண்டு தேயிலை ஆராய்ச்சி நிலையமும் நிர்மாணிக்கப்பட்டது. இந்த ஆராய்ச்சி நிலையத்தினால் இலங்கைக்கே உரித்தான உயர்தரத் தேயிலையினங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதுடன், தேயிலைச்செடி, மண்பாவணை, பதப்படுத்தல் போன்ற துறைகளில் தொடர்ச்சியாக ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதுடன், வருடாந்த சஞ்சிகைகளும், நூல்களும் வெளியிடப்பட்டன. இத்துறையில் ஆர்வத்தைக் காட்டிய தனிநபர்கள் தமது தொழில் அனுபவங்களை முன்னி றுத்தி நூல்களையும் எழுதினர். இதில் R.J.Johnson எழுதிய Jonson's note book (1951), E.C Elliott மற்றும் F.J. Whitehead (1926) எழுதிய Tea Plantation in Ceylon என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. மேலும், இலங்கையின் தேயிலை பற்றி 'Tropical Agriculturist' என்ற வருடாந்த சஞ்சிகையில் கணிசமான கட்டுரைகளும் வெளிவந்த வண்ணம் இருந்தன. இச்சஞ்சிகையில் தேயிலையுடன் கோப்பியையும் சேர்த்து எவ்வாறு கலப்பு இனப்பயிராக பெருந்தோட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தலாம் என்பது பற்றியும் இதற்கு மறுப்பு தெரிவித்து எழுதிய கட்டுரைகளும் 1882-83 காலப்பகுதியில் வெளிவந்த 'Tropical Agricultural Magazine' என்ற சஞ்சிகையில் இடம்பெற்றிருந்தன. இவ்வாறு இத்துறை சார்ந்த ஆய்வுகள் மட்டுமன்றி தேயிலை பதனிடல், பழுதுபார்த்தல் போன்றனவும் இலங்கையில் வளர்ச்சியடையலாயின. இதே காலப்பகுதியில் இந்தியாவிலும் தேயிலைப்பயிர்ச் செய்கை விஸ்தரிக்கப்பட்டமைமினால், இத்தொழிலில் வெவ்வேறு நிலைகளிலும் பயன்படுத்தக்கூடிய இயந்திரங்களை இவ்விருண்டு நாடுகளுக்கும் பிரித்தானியாவில் இருந்தே கொண்டுவரப்பட்டன. இலங்கையில் உள்ள பல பெரிய தோட்டங்களில் குறிப்பாக ரக்துவான, இம்புல்பிட்டிய, வனராஜா, லிட்ல்வெனி போன்ற இடங்களில் அமைக்கப்பட்ட மிகப்பெரிய அளவிலான தொழிற்சாலைகளுக்கு மட்டுமன்றி தேயிலைத்தோட்டத்தில் அமைக்கப்பட்ட சகல தொழிற்சாலைகளிலும் பிரித்தானியாவில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட இயந்திரங்களே பொருத்தப்பட்டன. இந்த இயந்திரங்களுக்கான மின்சாரத்தினை சிறிய நீர்மின்வலு உற்பத்தி நிலையத்தை தொழிற்சாலைகளில் நிறுவினர். நீர்மின்வலுவைப் பயன்படுத்த முடியாத இடங்களில் 'டீசல் இயந்திரங்களும்' பயன்படுத்தப்பட்டன. இதற்கான உபகரணங்களைப் பிரித்தானியாவில் உள்ள Belpast நகரின் அமைந்திருந்த Chicago நிறுவனமும், இலண்டனில் உள்ள A Sanis & Son, கெமின்ஸ்பரோவில் மார்சன் கம்பனி மற்றும் John Walter போன்ற நிறுவனங்கள் தயாரித்தன. இலங்கையில் அதன் கிளைகள் பல இடங்களில் நிறுவப்பட்டிருந்தன, அட்டன் நகரில் அமைக்கப்பட்டிருந்த Brown & Company (இப்போது இந்த இடத்தில் Food City அமைக்கப்பட்டுள்ளது) அட்டனில் இருந்து கொட்டகலை செல்லும் வழியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த Colombo Commercial Company தலவாக்கலையில் அமைக்கப்பட்டிருந்த Walkers & Sons என்பன அவற்றில் பிரதான கிளைகளாகும். இது போன்ற கிளைகள் பதுளை, நுவரெலியா, கண்டி போன்ற இடங்களிலும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றின் பிரதான வேலைத்திட்டங்களாக தேயிலைத் தோட்டங்களில் உள்ள தொழிற்சாலை இயந்திரங்களைப் பராமரித்தல், பழுது பார்த்தல், தொழில்நுட்ப ஆலோசனைகள் வழங்கல் என்பனவாகக் காணப்பட்டன (Forrest, 1976). தேயிலை பதனிடும் தொழிற்சாலைகளை நிர்மானிக்கும் போது ஏறக்குறைய 50 முதல் 200 ஹெக்டேயர்கள் பரப்பிலான தேயிலைத் தோட்டங்களை வைத்திருப்பவர்களுக்கு ஒரு தேயிலைத் தொழிற்சாலை என்ற நிலையில் அமைக்கப்படுவது சிக்கனமானதாக இருக்கலாம் என்ற ஆலோசனையும் வழங்கப்பட்டது. அதேவேளை குறித்த பிரதேசத்தில் உள்ள பல தோட்டங்களின் தேயிலையை பதனிடும் வகையில் மாவட்ட தேயிலைத் தொழிற்சாலைகள் அமைக்கப்படலாம் என்ற ஆலோசனைகளும் வழங்கப்பட்டிருந்தன.

1.2. தேயிலைப் பெருந்தோட்டம்

தேயிலைப் பயிர்ச் செய்கையானது, கோப்பிச் செய்கை போலவே பெருந்தோட்டச் செய்கையாக மேற்கொள்ளப்படலாயிற்று. 'பெருந்தோட்டங்கள்' என்பதற்குப் பல்வேறான விளக்கங்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன (Beckford, 1972). இவற்றுள் இலங்கையில் அமைந்துள்ள தேயிலைப் பெருந்தோட்டமானது பின்வருமாறு எடுத்துக் கூறப்படும் வரையறைகளுக்கு மிகவும் பொருந்துவதாகவுள்ளது.

1. பெரிய நிலப்பரப்பிலான பயிர்ச்செய்கை முறை.
2. உற்பத்திச் செயல்முறையில் பெரும் எண்ணிக்கையான தொழிலாளர்களை ஈடுபடுத்துகின்றமை.
3. பெருமளவில் ஒரே இனப்பயிரை மாத்திரம் ஓர் உற்பத்தி அலகாகக் கொண்டிருக்கின்றமை.
4. உற்பத்தியானது பெருமளவில் ஏற்றுமதிமதினையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருத்தல்.
5. நிதி, மற்றும் முகாமைத்துவம் ஆகியவற்றின் உயர்ந்த அதிகாரமானது, பெருமளவில் வெளி நாட்டவர்களிடம் இருத்தல்.

இவற்றில் ஐந்தாவதாக எடுத்துக் கூறப்பட்ட விடயமானது இலங்கையின் காணிச் சீர்திருத்த நடவடிக்கையின் பின்னர் பெருமளவில் இலங்கை அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டிற்குக் கொண்டு வரப்பட்டமை குறிப்பிடக்கூடாகும். இதைவிட ஏனைய நான்கு அம்சங்களும், இலங்கை மின்பிறவிவசாயநடவடிக்கைகளிலிருந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்ட சில பண்புகளைக் கொண்டதாகவே காணப்படுகின்றன. மேலே குறிப்பிட்டது போல தேயிலைப் பயிரிடப்படும் நிலப்பரப்பினை துரிதமாக விஸ்தரித்த பிரித்தானிய முதலீட்டாளர்கள் 1930களில் இலங்கையில் தேயிலைச் செய்கையை மேற்கொள்ளவதற்கு சாதகமாக காணப்பட்ட பௌதிக காலநிலை மற்றும் கிடைக்கக்கூடியதான நிலம் மற்றும் அரசியல் சூழ்நிலை என்பவற்றிலிருந்து உச்சப் பயணப் பெற்றுக்கொண்டனர். வேறுவகையில் கூறுவதாயின், இலங்கையில் தேயிலைச் செய்கையை மேலும் விஸ்தரிப்பதற்கான இடமே இல்லை என்று கூறுமளவுக்கு நிலத்தினை உச்சளவில் பயன்படுத்தினர் எனலாம். இங்கு கவனிக்கத்தக்க விடயம் என்னவென்றால், இப்போதுள்ள நுவரெலியா நகரத்தின் இயற்கைத் தோற்றமானது பிரித்தானியாவில் உள்ள England நகரத்தின் கால சூழ்நிலையை ஒத்திருந்ததாக அவதானித்த பிரித்தானியர் அதனை 'Little England' என பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்கள் அவனைத்துக் கொண்டதுடன், அதனை தக்கவைத்துக்கொள்ளும் நோக்கில் சூழ் உள்ள இயற்கை காடுகளைப் பாதுகாத்ததுடன், இயற்கை காடுகளுடனான நுவரெலியா நகரை தவிர அதனை சூழ உள்ள பகுதிகளில் தேயிலைச் செய்கையை இயன்றளவு விஸ்தரித்துள்ளனர்.

கொழும்பில் இருந்து நுவரெலியா நகரிலுள்ள பதுளையை கடந்து மகியங்களை அல்லது மட்டக்களப்பிற்கு வாகனங்கள் மூலம் பயணிக்கும் ஒருவர் கம்பனை நகரை அடுத்துள்ள அட்டபாகே தேயிலை தோட்டத்தில் இருந்து பதுளையை அடுத்து லுணுகல் தேயிலை தோட்டம் வரையில் சுமார் 6 முதல் 8 மணித்தியாலங்கள் பயணம் செய்பவர்களுக்கு தமது பயணத்தின் போது இரு மருங்கிலும் கண்களுக்கு எட்டிய தொலைவில் தேயிலைச் செடிகளை காணமுடியும். இப்படியானதொரு அனுபவத்தினை கொழும்பில் இருந்து கினிகத்தேன, அட்டன், நுவரெலியா, பண்டாரவளை ஊடாக பதுளையையும் கடந்து பிரயாணம் செய்யும் போது பெருந்தோட்டங்களை விஸ்தரிக்க எவ்வகையான உழைப்பு பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது என்பதை உணரலாம் அதேவேளையில், ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லையில் காடுகளைக் கவசமாகக் கொண்டு நுவரெலியா நகரம் என்றவாறு இயற்கை வனங்களுடன் கூடிய நகரமாக பாதுகாப்பதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன என்பதையும் இதனுடாகப் பயணிப்பவர்கள் உணரலாம்.

1.3 தேயிலை நிலப்பரப்பின் பரம்பல்

இலங்கையில் விஸ்தரிக்கப்பட்ட தேயிலை நிலப்பரப்பின் பரம்பலினை மாவட்டரீதியாகவும், தரைத்தோற்ற வேறுபாடுகள் என்றவாறும் வேறுபடுத்தி அவதானிக்கலாம். மாவட்டரீதியாக அவதானிக்கும்போது இலங்கையில் உள்ள மாவட்டப்பிரிவுகளில் (25) ஏறக்குறைய 12 மாவட்டங்களில் தேயிலைச் செய்கை மேற்கொள்ளப்பட்டாலும் 8 மாவட்டங்களே தேயிலைப் பயிரிடப்படும் பிரதான மாவட்டங்களாக காணப்படுகின்றன. மாவட்ட ரீதியாக 1980 முதல் 2002 வரையான காலப்பகுதியில் தேயிலைச்செய்கை மேற்கொள்ளப்பட்ட பரப்பளவினை அட்டவணை 1.2 இல் காணலாம். 1980 ஆம் ஆண்டின் தகவல்படி கண்டி (33.7 வீதம்), நுவரெலியா (18.90 வீதம்), பதுளை (16.30 வீதம்) போன்ற மாவட்டங்களிலேயே இலங்கையின் மொத்த தேயிலை பயிரிடும் பரப்பில் 68.90 வீதமான நிலப்பரப்பில் தேயிலைச் செய்கை மேற்கொள்ளப்பட்டதைக் காணலாம். இந்நிலைமை 22 ஆண்டுகளின் பின்னர் 2002 ஆண்டில் நுவரெலியா (25.92 வீதம்), இரத்தினபுரி (19.77 வீதம்), காலி (13.21 வீதம்), பதுளை (9.13 வீதம்), கண்டி (9.62 வீதம்) என்றவாறு தேயிலைச் செய்கையில் மாவட்ட ரீதியான பரம்பலில் ஒரு மாற்றத்தைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது (Ministry of Plantation Industry, 2002). இவ்வாறான மாற்றத்திற்கு 1980 களின் பின்னர் இரத்தினபுரி, காலி, மாத்தறை போன்ற மாவட்டங்களில் ஊக்குவிக்கப்பட்ட சிறு தேயிலைத் தோட்டங்களின் வளர்ச்சியே பிரதான காரணமாகும். இவ்வாறு வளர்ச்சி யடைந்த சிறுதோட்டங்கள் தொடர்பான விடயங்கள் இன்னுமொரு பகுதியில் விரிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

அட்டவணை 1.2 :
இலங்கை மாவட்ட ரீதியாக தேயிலை உற்பத்தி 1980 - 2002 (எக்டேயரில்)

மாவட்டம்	உற்பத்திப் பரப்பு		வீதம்	
	1980	2002	1980	2002
கண்டி	71,105	18,667	33.70	9.62
நுவரெலியா	39,930	50,266	18.90	25.92
பதுளை	34,368	17,714	16.30	9.13
காலி	16,554	25,629	7.80	13.21
மாத்தறை	16,156	23,704	7.60	12.22
இரத்தினபுரி	11,155	38,352	5.20	19.77
கேகாலை	10,164	7,658	4.80	3.94
மாத்தளை	7,142	5,130	3.50	2.64
களுத்துறை	4,022	7,171	1.90	3.24
குருநாகல்	352	41	0.10	0.02
கொழும்பு	308	153	0.14	0.07
அம்பாந்தோட்டை	129	440	0.06	0.22
மொத்தம்	211,256	193,925	100.00	100.00

Source: Compiled from various issues of Economic and Social Statistics of Sri Lanka, Department of Statistics, Central Bank of Sri Lanka.

அட்டவணை 1.2 இல் அவதானித்தது போல பிரித்தானியர் காலத்தில் இருந்து 1980கள் வரையிலும் தேயிலைச் செய்கையானது இலங்கையின் மத்திய மலைநாட்டில் கண்டி, நுவரெலியா, பதுளை போன்ற மாவட்டங்களிலேயே செறிவாகக் காணப்பட்டது. அதனால்தான் தேயிலைச் செய்கை என்றாலே மத்திய மலைநாட்டின் பொருளாதாரம் என்றும் இப் பொருளாதாரத்துடன் ஒன்றிணைந்த மக்களை 'மலைநாட்டு மக்கள்' அல்லது 'மலையக மக்கள்' என்ற பெயரிலும் அழைக்கப்பட்டனர். தேயிலைச் செய்கை அண்மைக்காலம் வரையில் பெருந்தோட்டமாகக் காணப்பட்டதனால் இதில் தொழில் புரிந்தவர்களை 'பெருந்தோட்ட மக்கள்' அல்லது 'தோட்ட மக்கள்' என்றவாறும் அடையாளப் படுத்தப்படுவது குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். தேயிலைப் பொருளாதாரத்தை முன்னிலைப்படுத்தி மலைநாட்டில் ஒன்றிணைந்த தேயிலை உற்பத்தியினை தமக்கு கிடைத்த வருமானமாகக் கருத்தில் கொண்ட இம் மக்களின் வாழ்வின் அடையாளமே 'மலையக மக்கள்' என்பதாகவும் கருதலாம். மேலும், தேயிலைச் செய்கையானது தரையுர வேறுபாடுகளுக்கேற்பவும் வேறுபட்ட பரப்பளவினையும் கொண்டிருக்கின்றது. இவ்வகையில், இலங்கையில் தேயிலைச் செய்கை மேற்கொள்ளப்படும் நிலங்கள் மூன்று புவியியல் வலையங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. கடல் மட்டத்திலிருந்து இவ்வுயர வேறுபாடுகளையும், இவ்வலையங்களில் உற்பத்தி செய்யப்படும் தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கையின் பரப்பளவினையும் அதில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களையும் அட்டவணை 1.3 இல் காணலாம்.

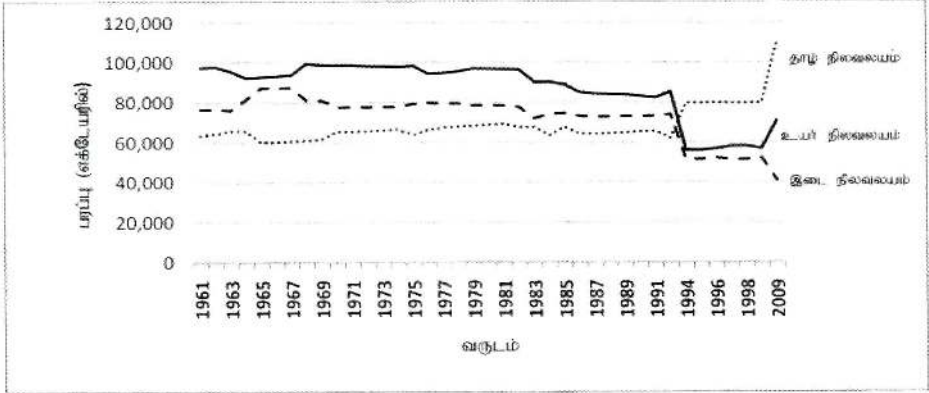
அட்டவணை 1.3: இலங்கையில் தேயிலைப் பயிர்ச் செய்கை வலயங்களின் பரப்பில்

வலயம்	கடல் மட்டத்திலிருந்து தரையுரம் (மீட்டரில்)	உற்பத்தி செய்யப்படும் பரப்பளவு			
		1980-83		2014-16	
		எக்டேரில்	வீதம்	எக்டேரில்	வீதம்
உயர் நிலவலயம்	1200 மேல்	123,112	55.42	41,137	18.55
இடை நிலவலயம்	600-1200	60,192	27.22	71,018	32.03
தாழ் நிலவலயம்	400-600	38,806	17.36	109,814	49.42
மொத்தம்	-	222,110	100.00	221,969	100.00

Source: Compiled from the Annual Report (1989), Tea Board of Sri Lanka and the Annual Report of Central Bank, 2016.

அட்டவணை 1.3 இல் காட்டப்பட்டவாறு 1980-83 காலப்பகுதியில் பெரும்பகுதியான தேயிலை நிலப்பரப்பு உயர் நிலவலையம் (55.22% மற்றும் (27.22%) இடை நிலவலையத்திலேயே காணப்பட்டிருந்தன. உயர் நிலவலையத்தின் பெரும்பகுதியான நிலப்பரப்பு நுவரெலியா மாவட்டத்திலேயே பரந்து காணப்படுகின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஆனாலும், கடந்த இருபது வருட காலப்பகுதியில் இந்த புவியியல் வலையங்களுக்கிடையிலான தேயிலை நிலப்பரப்பில் தலைகீழான மாற்றங்கள் இடம்பெற்றுள்ளதைக் காணலாம். உதாரணமாக, 1980-83 காலப்பகுதியில் உயர் நிலவலையத்தில் 123,112 ஹெக்டேயர்களாக மொத்த நிலப்பரப்பில் 55.42 வீதமாக காணப்பட்ட தேயிலையின் நிலப்பரப்பு 2014-16 ஆண்டுகளில் சுமார் 66.58 வீதமாக வீழ்ச்சியடைந்து (41,137 எக்டேயர்களாக) மொத்த நிலப்பரப்பில் 18.55 வீதமாகக் காணப்படுகின்றது. இந்த இருபது ஆண்டுகாலப்பகுதியில் தாழ் நிலவலையத்தின் தேயிலை நிலப்பரப்பானது 1980-85 தினும் பார்க்க ஏறக்குறைய 2 மடங்கிற்கு சற்று அதிகமாக விஸ்தரிக் கப்பட்டு 109,814 எக்டேயர்களாகவும், மொத்த தேயிலை நிலப்பரப்பில் 49.42 வீதமாகவும் காணப்படுகின்றமையையும் அவதானிக்கலாம் (Ministry of Plantation Industry, 2016). தரை உயர வேறுபாடுகளுக்கேற்ப தேயிலை நிலப்பரப்பில் 1961 முதல் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை வரைபடம் 1.1 இல் காணலாம்.

**இலங்கையில் : தரை உயரவேறுபாடுகளுக்கேற்ப
தேயிலை நிலப்பரப்பு 1961-2009 (ஏக்டேயரில்)**

வரிபடம் 1.1

Source: Compiled from the relevant data presented in the Annual Reports (1970, 1980, & 2016) of the Central Bank of Sri Lanka.

வரைபடம் 1.1 இல் காட்டப்பட்டுவாறு 1961 முதல் 1992ஆம் ஆண்டு வரையும் தரை உயர வேறுபாடுகளுக்கேற்ப தேயிலை நிலப்பரப்பில் பெருமளவு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டதாக இல்லை. எனினும், 1992 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் சடுதியான மாற்றங்கள் ஏற்படுவதை அவதானிக்கலாம். இதற்கான காரணம் 1992இல் Tea Commissioner அலுவலகத்தினால் வெளியிடப்பட்ட தேயிலை நிலங்கள் பற்றிய திட்டவாட்டமான நில அளவீடு பற்றிய விபரங்களாகும். உண்மையில், பிரித்தானியர் காலத்தின் பின்னர் மிக நீண்டகாலமாக தேயிலை நிலப்பரப்பு தொடர்பாக அறிவிக்கப்பட்ட தரவுகள் யாவும் திட்டவாட்டமானதாக அறிவிக்கப்படவில்லை. 1992 இல் நில அளவீடு மேற்கொள்ளப்படுவதற்கு முன்னர் உயர், இடை, தாழ் நிலவலயங்களில் காணப்பட்ட தேயிலைப் பயிர்களின் பரப்பளவு உயர், இடை வலயங்களின் மொத்தப்பரப்பில் ஏறக்குறைய 30 வீத வீழ்ச்சியைக் கொண்டதாகக் காணப்பட்டது, இதற்கு எதிர்மாறான நிலையில் தாழ்நிலவலயத்தின் பரப்பளவோ சுமார் 27 வீதமாக அதிகரித்துக் காணப்பட்டது. இந்த உயர், இடை, தாழ் நிலவலயங்களில் காணப்பட்ட தேயிலை நிலப்பரப்பானது 2000 ஆம் ஆண்டுகளின் பின்னரும் கணிசமான மாற்றத்திற்குள்ளாகின. இதன்படி உயர் மற்றும் இடைநிலத் தேயிலை வலயங்களின் பரப்பளவு மேலும் வீழ்ச்சியடைந்ததுடன் தாழ்நிலத்தின் பரப்பளவு அபரிமிதமாக அதிகரித்துச்சென்றது. 2017 ஆம் ஆண்டு தேயிலைச் சபையின் ஆண்டறிக்கையின்படி இலங்கையின் உயர்நிலவலயத்தின் மொத்த பரப்பு 41,137 ஹெக்டேயரும், இடைநிலவலயத்தில் இதன் பரப்பளவு 71,018 ஹெக்டேயரும், தாழ்நிலவலயத்தில் 109,841 ஹெக்டேயருமாக மொத்தமாக 221,996 ஹெக்டேயர் பரப்பில் தேயிலைச்செய்கை மேற்கொள்ளப்படுவதாக அறியமுடிகின்றது (Sri Lanka Tea Board Report, 2017. எவ்வாறெனினும் 2010 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் தரையுயர வேறுபாடுகளுக்கேற்ப தேயிலை நிலப்பரப்பு தொடர்பாக வெளியிடப்படும் புள்ளிவிபரங்களில் குறிப்பிடத்தக்க பாரிய மாற்றத்தினை அவதானிக்கக்கூடியதாக இல்லை.

மேற்குறிப்பிட்டது போல தேயிலை நிலப்பரப்பினைப் பொதுவாகத் தாழ்நிலவலயம், இடை நில வலயம், உயர்நில வலயம் என்று எடுத்துக் கூறப்பட்டாலும், சில ஆய்வாளர்கள் மேலும் பல பிரிவுகள் உள்ளதாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். உதாரணமாக, Marby Heidran (1972) தமது வெளியீட்டில் இலங்கையின் தேயிலை உற்பத்தி செய்யப்படும் பிரதேசங்களை ஏழு பிரிவுகளில் காட்டியுள்ளார். இவரது பிரிவுகளை நோக்கில் ஒவ்வொரு வலயத்திற்கும் இடையில், காணப்படும் இரண்டு வேறுபட்ட வலயங்களிலும் பொதுவான சில பண்புகள் காணப்படுகின்றமையை அறிந்து கொள்ளலாம். அவ்வாறான வலயத்தை 'இடைமறு

வலயங்கள் எனவும் வகுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதைவிட இலங்கையில் தேயிலைச் செய்கை நடைபெறும் பகுதிகளை அதன் வேறுபட்ட சுவை, நிறம் போன்றவற்றிற்கு ஏற்றவாறும் சந்தைப்படுத்தலை நோக்கமாகக் கொண்டும் 49 (Tea Regions) பிரதேசங்களாகவும் வகுத்துக் காட்டியுள்ளார். இவற்றில் டிக்கோயா, டிக்கோயா கீழ், டிம்புளா, கொத்தலை, மஸ்கெலியா, மதுரட்ட, நுவரெலியா, பூண்டுலோயா, ரம்பொடை, உடபுசல்லாவ, வலப்பனை கீழ் ஆகிய 11 பிரதேசங்கள் நுவரெலியா மாவட்டத்திலேயே அமைந்துள்ளன.

1.4 தேயிலையைப் பதனிடுதல்

தேயிலைச் செடியிலிருந்து இரண்டு இலைகளும் ஒரு குருத்தும் கொய்த்தெடுக்கப்படும். இவ்வாறு கொய்த்தெடுக்கப்படுவனவற்றைத் 'தேயிலைக் கொழுந்து' என்பர். இக்கொழுந்துகள் ஓர் இடத்தில் சேகரிக்கப்பட்டு, தேயிலைத் தொழிற்சாலைக்கு எடுத்துச் செல்லப்படும். தொழிற்சாலையில் தேயிலைக் கொழுந்துகளில் உள்ள நீர்த்தன்மை குறையும் வரை அதற்கென அமைக்கப்பட்டிருக்கும் தட்டுகளில் பரவவிட்டு வாட்டி எடுக்கப்படும். தேயிலைக் கொழுந்தின் ஈரத்தன்மையானது வானிலை, காலநிலைத் தன்மைகளுக்கேற்ப வேறுபட்டதாகவும் காணப்படும். வரட்சியான நாட்களில் கொழுந்தில் 70 வீதமான ஈரத்தன்மையும், குளிரந்த அல்லது மழை பெய்யும் நாட்களில் 80 வீதமான ஈரத்தன்மையும் காணப்படும். தேயிலைக்கொழுந்தில் உள்ள ஈரத்தன்மைகள் 50 வீதமாகக் குறையும் வரை வாடவிடப்படுதலே சிறந்ததாகும். பொதுவாகத் தேயிலை பதனிடுதலில், கொழுந்தினைச் சரியான அளவில் வாட விடுதல் என்பது பிரதானமாகும். இவ்வாறு இயற்கையாக வாடவிடுவதாயின், கொழுந்தின் ஈரத்தன்மைக்கேற்ப 10 மணித்தியாலங்கள் முதல் 18 மணித்தியாலங்கள் வரை எடுக்கும். செயற்கையாக வாட வைப்பதாயின் ஒரு சில மணித்தியாலங்களே செலவாகும். நுவரெலியா மாவட்டத்தினைப் பொறுத்தவரையில், இங்குள்ள தொழிற்சாலைகளில் ஏறக் குறைய 70 வீதமானவற்றில் செயற்கையாக வாடவைக்கும் இயந்திர சாதனங்கள் பொருத்தப் பட்டிருக்கின்றன. இவை தேயிலை உற்பத்தியில் இலாபமான முறையாகவும் உள்ளன (Field notes, 2014).

இவ்வாறு வாடிய தேயிலைக் கொழுந்துகள் சேகரிக்கப்பட்டு 'ஹோலர்' எனப்படும் இயந்திரத்தில் இடப்பட்டிருக்கக் துகள்களாக்கப்படும். இவ்வியந்திரம் தனியானதொரு பகுதியில் பொருத்தப்பட்டிருக்கும். இவ்வாறு துகள்களாக்கப்பட்டவைகள் ஒன்றாகச் சேகரிக்கப்பட்டு, பிரத்தியேகமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் குளிர்த்தியான அறையில் பரப்பி செப்பு நிறமாக இரசாயன மாற்றம் அடையும் வரை விடப்படும். இத்தகைய செயன்முறைக்குட்பட்டிருக்கும் காலம் 2 மணித்தியாலங்கள் முதல் 3 மணித்தியாலங்கள் வரையினதாகும். செப்பு நிறமாக இரசாயன மாற்றத்திற்குள்ளான தேயிலைக் கொழுந்தின் துகள்கள், மீளவும் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு 65 சென்ரிகிறேட் முதல் 75 சென்ரிகிறேட் வரையிலான வெப்பமுடைய காற்றில் உலர்த்தப்படும். உலர்த்தலின்போது தேயிலைத் துகள்கள் கடுமையான நிறத்தினையடைகின்றன. இதன் பின்னர் இவை சேகரிக்கப்பட்டு, தூசிகள் நீக்கப்பட்டு, தரம் பிரித்து எடுக்கப்படும். தரம் பிரிக்கும் வேலைகள் இதற்கென விசேடமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் 'சல்லடைகளினால்' செயற்படுத்தப்படுகின்றன (Field notes, 2014).

தேயிலையில் இருந்து 14 வகையினங்கள் தரம் பிரித்து எடுக்க முடியும். ஆனால், எல்லாத் தொழிற்சாலைகளிலும் அத்தகைய வசதிகள் இல்லை. அதிகமாக ஆறு முதல் பத்து வகையிலான தேயிலை வகைகளே தரம் பிரித்து எடுக்கப்படுகின்றன. வெவ்வேறுபட்ட வகைகளில் தேயிலைத் தூளின் இழையங்களும், சாரத் துகுதியும் வேறுபட்டதாக இருக்கும். பொதுவாக நுவரெலியா மாவட்டத்திலுள்ள தேயிலைத் தொழிற்சாலைகளில் எடுக்கப்படும் தேயிலைத்தூள் இனங்களையும், நாளாந்த உற்பத்தியில் அவற்றின் வீதாசாரங்களையும் அட்டவணை 1.4 இல் காணலாம்.

அட்டவணை 1.4 : நுவரெலியா மாவட்டம் - பதனிடப்படும் தேயிலை வகைகள்

இல.	தேயிலை வகைகள்	பதனிடப்படும் அளவு
1	பி.ஓ.பி. பெனிங்ஸ்	34%
2	பி.ஓ.பி	32%
3	டஸ்ட் இல 1	10%
4	பெக்கோ	9%
5	எப்.ஜி.எஸ். பெனிங்கஸ்	7%
6	எப்பி	4%
	மொத்தம்	100%

Source: The Information have derived from a retired tea factory officer, Talawakella, 2014

அட்டவணை 1.4 இல் காட்டப்பட்ட வாறு, மொத்த உற்பத்தியில் 66 வீதமானது பி.ஓ.பி.பெனிங்ஸ், பி.ஓ.பி.யும் ஆகும். இவ்வகைகளுக்கு பெரும்பாலும் ஐரோப்பிய சந்தையில் நல்ல வாய்ப்புக்கள் இருந்து வருகின்றன. மேலும், ஏற்றுமதிக்காகத் தயாரிக்கப்படும் தேயிலைத் தூள்களில் பெக்கோ, டஸ்ட் இலக்கம் 1 என்பனவற்றில் அதிகளவு நிறம் காணப்படுவதுடன், இவற்றிற்கு மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் நல்ல சந்தை வாய்ப்புகள் இப்போது வளர்ச்சியடைந்துள்ளன.

1.5 தேயிலை உற்பத்தியும் வர்த்தகமும்

தேயிலை உற்பத்தியின் ஆரம்பகால வளர்ச்சியினை இக்கட்டுரையின் முதற்பகுதியில் அவதானித்துள்ளோம். இதன்படி 1924 ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் மொத்தமாக சுமார் 9 மில்லியன் கிலோகிராம் தேயிலையே உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருந்தது. எனினும் தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதியில் தேயிலைக்கான நிலப்பரப்பில் அதிகரிப்பு ஏற்பட்டது போல உற்பத்தியும் பல மடங்கு அதிகரிக்கப்பட்டது. Ferguson's Ceylon Directory தகவல்களின்படி 1940 களில் இலங்கையில் மொத்தமாக 193,522 ஹெக்டேயர் பரப்பில் சுமார் 130 மில்லியன் கிலோகிராம் தேயிலை உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருந்தன. அடுத்துவந்த இருபது ஆண்டு காலப்பகுதியில் குறிப்பாக 1960 இல் தேயிலையின் நிலப்பரப்பு மேலும் 34,000 ஹெக்டேயர்களாக அதிகரிக்கப்பட்டு 238,000 ஹெக்டேயரில் 144 மில்லியன் கிலோகிராம் உற்பத்தி செய்யப்பட்டது (Peiris 1984).

தொடர்ந்துவந்த காலப்பகுதியிலும் தேயிலையின் உற்பத்தி அதிகரிக்கப்பட்ட வாறே காணப்பட்டது. எனினும், இந்நிலைமையில் ஒரு தளம்பல் நிலை ஏற்படலாயிற்று. இத் தளம்பல் நிலைக்கு வெறுமனே முதிர்ச்சியடைந்துக் கொண்டிருந்த தேயிலைப் பயிர்கள் ஒரு காரணமாக இருந்தபோதும் பெருந் தோட்டங்கள் தொடர்பாக ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கங்களின் கொள்கைகளில் ஏற்பட்டு வந்த மாற்றங்கள் என்பனவும் நூற்றாண்டு காலமாக இருந்துவந்த பெருந்தோட்டக் கட்டமைப்பில் மாற்றங்கள் ஏற்படுவதற்கு காரணமாகின. இதுபற்றிய விளக்கங்களை இப்போது அவதானிக்கலாம்.

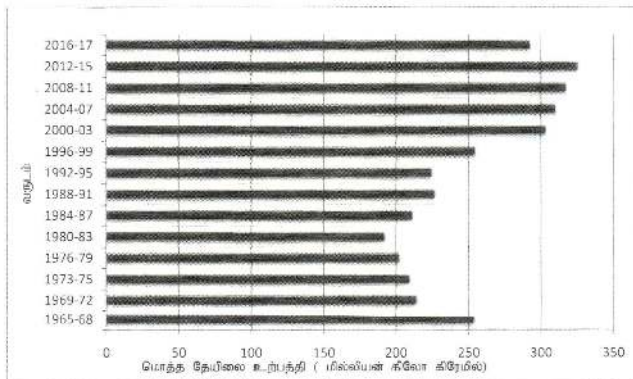
தேயிலை உற்பத்தியினைக் கடந்த காலங்களுடன் ஒப்பிடுும் போது, 1965 ஆம் ஆண்டு ஆகக் கூடிய அளவினதாக 228.7 மில்லியன் கிலோகிராம் உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. இதன் பின்னர் 1988 ஆம் ஆண்டே கூடுதலாக உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாண்டில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட அளவு 227 மில்லியன் கிலோகிராம் ஆகும். தேயிலை உற்பத்தியில் 1983 ஆம் ஆண்டே மிகவும் தாழ்நிலையில் 179.3 மில்லியன் கிலோகிராம் உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு வீழ்ச்சியடைந்து காணப்பட்டமைக்கு, இவ்வாண்டில் இலங்கையில் இடம் பெற்ற இனக் கலவரங்களும், அதனால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகளுமே காரணமாகும். குறிப்பாக, இடைநிலையத்திலும், தாழ் வலயத்திலும் தேயிலைப் பயிர்ச்

செய்கையில் ஈடுபட்ட தொழிலாளர்களில் பெரும்பாலானோர் அவர்கள் மீதான தாக்குதலினால் இடம் பெயர்ந்திருந்தனர். இதனால் தேயிலை உற்பத்தி பாதிப்படைந்திருந்தது. இதைவிட, மேலும் பல காரணிகளால் தேயிலை உற்பத்தியானது ஏற்ற இறக்கங்களைக் கொண்டதாகவே காணப்பட்டு வந்துள்ளது. இவ்வாறு, 1965 ஆம் ஆண்டு முதல் 2017 ஆம் ஆண்டுவரையில் சராசரியாக ஒவ்வொரு நான்கு வருட காலப்பகுதியிலும் இலங்கையில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட தேயிலையின் அளவினை வரைபடம் 1.2 இல் காணலாம்.

1989 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் 207.0 மில்லியன் கிலோகிராம் தேயிலை உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. இவற்றில் 35.7 வீதமான உற்பத்தியானது பெருமளவில் நுவரெலியா மாவட்டத்தினை உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட உயர்நில வலையத்தில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டதாகும். 1989 ஆம் ஆண்டின் உற்பத்தியானது, 1988ஆம் ஆண்டு உற்பத்தி செய்யப்பட்ட 226.9 மில்லியன் கிலோகிராமுடன் ஒப்பிடும்போது குறைவானதாகவே உள்ளது (Sinnathamby, 1993, 2015).

இலங்கையின் தேயிலை உற்பத்தியானது கடந்த ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேலாக ஏற்ற இறக்கங்களைக் கொண்டிருக்கின்றமையை அறியலாம். இதன் பரம்பலை வரைபடம் 1.2 இல் காணலாம். படத்தில் காட்டியவாறு 1965 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் 1972, 1975 காலப்பகுதிகளில் தேயிலை உற்பத்தியானது தொடர்ச்சியான வீழ்ச்சிப்போக்கினைக் கொண்டதாகவுள்ளது. இவ்வீழ்ச்சிக்கு காணிச்சீர்திருத்தத்தின் பின்னர் உருவாக்கப்பட்ட பெருந்தோட்ட முகாமைத்துவத்தின் அசமந்தப் போக்கே காரணமாகும் என்று கூறுகின்றனர். நிலச்சீர்திருத்தத்தின் உடனடி விளைவானது தேயிலை உற்பத்திக்குச் சாதகமாக அமையவில்லை என்பதும் பலரினதும் கருத்தாகும் (Peiris, 1984). மேலும், உற்பத்தி வீழ்ச்சிக்கு, 1975 ஆம் ஆண்டு முதல் 1980 ஆண்டுவரை நீடித்த சார்பற்ற காலநிலையும் மற்றுமொரு காரணமாகவும் அமைந்தது (CBSL, 1982). ஆனால், வரைபடம் 1.2 இல் காட்டியவாறு 1984 ஆம் ஆண்டினைத் தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதியில் தேயிலை உற்பத்தியானது படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளமையை அவதானிக்கலாம். இந்த அதிகரிப்புக்கு உயர்நிலப்பகுதியில் புனர்நடுகையின்போது பயிரிட்ட தாவர முளையினங்களில் VP (Vegetative Propagation) இருந்து பெருமளவு பயனைப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தமையும், இக்காலப்பகுதியில் பெருமளவில் பிரயோகிக்கப்பட்ட வளமாக்கிகளும், கிருமிநாசினி தெளித்தல் போன்றவற்றிற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட முதலீடுகளும் பிரதான காரணங்களாகும் (Sinnathanmy, 1993).

இலங்கையில் தேயிலை உற்பத்தி - 1968 - 2017.
(நான்கு வருட சராசரியில்/மில்லியன் கிலோ கிராமில்)

வரிபடம் 1.2

Source: Indraratna, A.D.V.de. S. (1998). Compiled from the data presented in the Fifty years of Sri Lanka's independence: a social economic review. Sri Lanka Institute of Social and Economic Studies.

மொத்ததேயிலை உற்பத்தியில் உயர், இடை, தாழ் நில வலயங்களுக்கிடையில் வேறுபாடுகளும் உள்ளன. குறிப்பாக, 1984 ஆம் ஆண்டில் மொத்த தேயிலை உற்பத்தியில் 40வீதம் உயர்நில வலயத்திலும் 20வீதமானது இடைநில வலயத்திலும் மிகுதியான 40வீதம் தாழ்நில வலயத்திலிருந்தும் பெறப்பட்டது. இவ்வாண்டில் உயர்நில வலயமும் தாழ்நில வலயமும் ஒரேஅளவிலான தேயிலையை உற்பத்தி செய்துள்ளமையையும் அறிய முடிகின்றது. ஆனால், 1984 ஆம் ஆண்டினை தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதியில் ஏனைய தேயிலை உற்பத்தி வலயங்களை விட தாழ்நிலச் செய்கையின் வருடாந்த உற்பத்தியானது வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளது. 1989 ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் உற்பத்தியெய்யப்பட்ட தேயிலையில் 39.8 வீதமானவை, இத்தாழ்நில வலயத்திலேயே உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இங்குள்ள நிலங்களில் அதிகமானவை சிறுநடைமைகளாகும். இதற்கு தேயிலைச் சிறுதோட்ட உரிமையாளர்களுக்கு அரசாங்கத்தினால் அளிக்கப்பட்டு வந்த மானியங்களும் உதவிகளும் துணைபுரிந்துள்ளன (Economic Review, 1988).

மேலுள்ள வரைபடத்தின்படி இலங்கையின் தேயிலை உற்பத்தியானது 1996 - 99 காலப் பகுதியின் பின்னர் ஒரு வளர்ச்சி நிலையில் காணப்படுவதை அறிய முடிகின்றது. இக்காலப் பகுதியில் வருடாந்தம் சுமார் 255 மில்லியன் கிலோ கிராம் தேயிலை உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. இவ்வற்பத்தி 2004-2007 காலப்பகுதியில் 310.3 மில்லியன் கிலோ கிராமாகவும் 2012-2015 காலப்பகுதியில் சுராசரியாக 325.1 மில்லியன் கிலோ கிராமாகவும் உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. இதில் இலங்கையின் தேயிலை உற்பத்தி வரலாற்றில் அதிகூடிய உற்பத்தியாக 328.17 மில்லியன் கிலோ கிராம் 2015 ஆம் ஆண்டே உற்பத்தி செய்யப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும் 2016-2017 காலப்பகுதியில் சடுதியான வீழ்ச்சியை அவதானிக்கலாம். இத்தகைய வீழ்ச்சிக்கு 2016 ஆம் ஆண்டின் மொத்த உற்பத்தியில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியே காரணமாகும். இவ்வாண்டில் 282.36 மில்லியன் கிலோ கிராம் தேயிலையே உற்பத்தி செய்யப்பட்டது (Annual Report of CBSL, various issues & Ministry of Plantation Industry data, 2015). இக்காலப்பகுதியில் நீடித்துக் காணப்பட்ட வரண்ட காலநிலைமையே இதற்கு காரணமாகவும் கூறப்பட்டது. மேற்குறிப்பிட்டது போல உற்பத்தி அதிகரிக்கப்பட்டிருந்தாலும், இவ்வற்பத்தியில் 70 வீதத்திற்கு அதிகமான பங்களிப்பை தேயிலை சிறுதோட்ட உடைமைகளே மேற்கொண்டிருந்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும். இதுபற்றிய விளக்கங்களை இக்கட்டுரையில் தேயிலை சிறுநடைமைகள் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பகுதியில் காணலாம்.

1990கள் வரையில் இலங்கையின் ஏற்றுமதிக்கான வர்த்தகப் பயிர்களில் தேயிலையே முதலிடத்தை வகித்துவந்தது. உதாரணமாக, இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்தபோது இலங்கைக்கு கிடைக்கப்பெற்ற அன்னிய செலாவணியில் 90 வீதமானவை தேயிலை ஏற்றுமதி மூலமே கிடைக்கப்பெற்றது. 1977 ஆம் ஆண்டின் ஏற்றுமதி வருவாயில் 53 வீதமானவை தேயிலை ஏற்றுமதி மூலமே கிடைக்கப்பெற்றிருந்தது. இவ்வருமானம் 1960 ஆம் ஆண்டிற்கும், 1975 ஆம் ஆண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் 65 வீதமாகக் காணப்பட்டிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். 1980ஆம் ஆண்டிற்கும் 1989க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில், மொத்த ஏற்றுமதியில் 30.9 வீதமான வருமானமானது தேயிலையில் இருந்தே கிடைக்கப்பெற்றுள்ளது. இறப்பர், தென்னை என்பனவற்றின் ஏற்றுமதி மூலம் 14.8 வீதமான வருமானமே கிடைக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. எனினும், இலங்கையின் மொத்த ஏற்றுமதிகளின் அமைப்புகளுடன் அவதானிக்கும் போது, 1980 ஆம் ஆண்டினைத் தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதியில் பெருந்தோட்டப் பயிர்களின் ஏற்றுமதி வருமானமானது வீழ்ச்சியடைந்து செல்கின்றமையையும் காணலாம். ஏற்றுமதி வருமானத்தில் 1980 ஆம் ஆண்டிற்கும், 1988 ஆம் ஆண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலப் பகுதியில் கைத்தொழில் உற்பத்திகள் பிரதானமாக தைத்த ஆடை வகைகள், இரத்தினக்கற்கள், இறப்பர் உற்பத்திகள் போன்றனவற்றின் ஏற்றுமதிமதிக்கு அச்சாங்கத்தால் ஊக்குவிப்புகள் அளிக்கப்பட்டன. இதன் காரணமாக 1977 ஆம் ஆண்டில் 14 வீதமாகவே

மேலும் வரையிடும் 1.2 இல் காட்டப்பட்டுள்ளது போல இலங்கையில் 1965 ஆம் ஆண்டினைத் தொடர்ந்து தேயிலை உற்பத்தியில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியினைச் சாதகமாகக் கொண்டு உலகில் தேயிலை உற்பத்தி செய்யும் ஏனைய சில நாடுகள் தமது உற்பத்தியினை அதிகரித்துக் கொண்டன. எடுத்துக்காட்டாக 'சென்யா' தனது உற்பத்தியை 1965 ஆம் ஆண்டிற்கும் 1982 ஆம் ஆண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் 38.0 வீதத்தால் அதிகரித்துக் கொண்டதுடன் உலகிற்கான தேயிலை வழங்கும் முதன்மை நாடாகவும் மாற்றம் அடைந்தது (Kimathi & Muriukui, 2000).

எனினும், 1977 ஆம் ஆண்டுகளின் பின்னர் இலங்கையின் தேயிலையைப் பெருமளவில் மத்திய கிழக்கு நாடுகளே கொள்வனவு செய்யலாயின. இக்காலப்பகுதியில் இலங்கையில் இருந்து மொத்தமாக ஏற்றுமதி செய்த தேயிலையில் 62 வீதம் மத்திய கிழக்கிற்கே விற்பனை செய்யப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக மத்திய கிழக்கில் ஐக்கிய அரபுக் குடியரசு ஈராக், சவுதி அரேபியா என்பன இவற்றில் முதன்மையான நாடுகளாகும்.

இலங்கையில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற தேயிலை பெருமளவில் உலக சந்தைக்கு ஏற்றுமதி செய்வதையே இலக்காகக் கொண்டு காணப்பட்டதால், உலக சந்தையில் காலத்திற்கு காலம் ஏற்படும் சாதக பாதக நிலைமைகள் இலங்கையின் தேயிலை பொருளாதாரத்தில் கணிசமான செல்வாக்கினை செலுத்திவந்துள்ளன. உதாரணமாக, 1907 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் உலக சந்தையில் பெருமளவில் பேசப்பட்ட சீனாவின் தேயிலையில் ஒரு பின்னடைவு ஏற்பட்டது. இச்சந்தர்ப்பத்தினை இலங்கையின் தேயிலை உற்பத்தியாளர்கள் தமக்கு சாதகமாகப் பயன் படுத்திக் கொண்டனர். இதனூடாக ஐரோப்பிய சந்தையில் இலங்கையின் தேயிலையை மேலும் பிரபலப்படுத்தவும் முடிந்தது. எவ்வாறாயினும், இந்த சாதகமான நிலைமை முதலாம் உலகப்போரின் போது பின்னடைவை எதிர்நோக்க வேண்டியேற்பட்டது. இதன் போது Indian Tea Association (ITA) மேற்கொண்ட உபாயத்தின் அடிப்படையில் தமது உற்பத்தியில் கட்டுப்பாட்டினைக் கொண்டுவருவதன் மூலம் உலக சந்தையில் இலங்கையின் தேயிலைக்கான சந்தை வாய்ப்பினையும் தக்கவைத்துக் கொண்டனர்.

எவ்வாறாயினும், 1930களில் ஏற்பட்ட 'உலக மந்தம்' தேயிலைக்கான சந்தை விலையிலும் ஒரு வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. இதன்போது உலகின் தேயிலை உற்பத்தியைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு அமைக்கப்பட்ட International Tea Regulation (ITR) முறைமையின் கீழ் தேயிலை உற்பத்தி செய்யும் ஒவ்வொரு நாடும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க உற்பத்தி முறையை நடைமுறைப்படுத்தலாயின. ITR நடைமுறையை இலங்கையும் பின்பற்றினாலும் அடுத்துவந்த பத்தாண்டுகளில் இலங்கையின் தேயிலை உற்பத்தி தளம்பல் நிலையில் காணப்பட்டதால் 1960கள் வரையிலும் அதன் உற்பத்தி சந்தைப்படுத்தல் என்பன தேயிலை உற்பத்தியாளர்களுக்கு சாதகமான நிலையில் வளர்ச்சியடைந்து காணப்பட்டன.

நாம் மேலே அவதானித்ததுபோல 1960கள் வரை தேயிலைக்கான பிரதான சந்தையாக ஐரோப்பிய நாடுகளே அதிலும் குறிப்பாக பிரித்தானியாவே காணப்பட்டது. ஆனால், பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் இலங்கை தேயிலைக்கான சந்தை வாய்ப்புகள் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு பதிலாக மத்திய கிழக்கு மற்றும் மேற்கு ஆபிரிக்க நாடுகளாக மாற்றமடைந்தன. ஒரு வகையில் வளர்ந்த மேற்குலக நாடுகளுக்கு சந்தைப்படுத்துவதில் இருந்து விடுபட்டு வளர்முக நாடுகளுக்கே பெருமளவு தேயிலையை ஏற்றுமதி செய்கின்ற போக்கினை அவதானிக்கலாம். இதற்கு சென்யா மற்றும் இந்தோனேசியா, ஆர்ஜெந்தீனா போன்ற நாடுகளில் இருந்து ஒப்பீட்டளவில் மலிவான விலையில் தேயிலை கிடைக்கப் பெற்றமையும் ஒரு காரணமாகும். இந்நாடுகள் இலங்கை தேயிலைக்கான போட்டியாளர்களாகவும் பிற்காலத்தில் வளர்ந்துவிட்டன. அட்டவணை 1.5 இல் கடந்த 25 வருடங்களாக இலங்கையின் தேயிலையைக் கொள்வனவு செய்யும் நாடுகளைக் காணலாம்.

அட்டவணை 1.5: இலங்கை தேயிலை ஏற்றுமதிகள் 1990 - 2015 (வீதத்தில்)

நாடுகள்	1990	2000	2010	2013
ரஷ்யா உட்பட மத்திய கிழக்கு நாடுகள்	52.04	53.2	56.12	68.39
ஆசிய நாடுகள்	10.41	24.1	22.16	8.12
ஐரோப்பிய நாடுகள்	9.96	8.51	5.65	4.00
ஆபிரிக்க நாடுகள்	9.50	5.67	7.31	6.30
அமெரிக்க, கனடா, ஆஸ்திரேலியா	6.33	2.15	2.32	2.16
ஏனைய நாடுகள்	11.76	6.38	5.98	11.03
மொத்தம்	100.00	100.00	100.00	100.00

Source: Compiled from various issues of Statistical Information on Plantation Crops. The Ministry of Plantation Industry of Sri Lanka.

அட்டவணை 1.5 இல் உள்ள தரவுகளின்படி 1990 இல் இருந்து 2013 ஆம் ஆண்டு வரை ரஷ்யா மற்றும் மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு 50 வீதத்திற்கும் அதிகமான தேயிலை இலங்கையிலிருந்தே ஏற்றுமதியாகின்றதைக் காணலாம். 1990 இல் ஏறக்குறைய 10 வீதத்தினை மட்டுமே இறக்குமதி செய்த ஐரோப்பிய நாடுகள் 2013இல் 4 வீதமாக குறைத்துக் கொண்டுள்ளது. இதற்கு எதிர்மாறாக ஆபிரிக்க நாடுகள் 1990இல் 6 வீதத்தினை மட்டுமே இறக்குமதி செய்துள்ளன. இந்நாடுகள் இப்போது இலங்கையிலிருந்து 16 வீதமான தேயிலையை இறக்குமதி செய்கின்றன. குறிப்பாக, 1958ஆம் ஆண்டில் இலங்கையின் தேயிலையைத் தனியாகவே பெருமளவில் இறக்குமதி செய்த பிரித்தானியா 1979 ஆம் ஆண்டில் தனது இறக்குமதியை ஆகக்கூடியளவில் மட்டுப்படுத்திக் கொண்டது. 1987 ஆம் ஆண்டு லண்டனில் இடம் பெற்ற ஏலங்களில் விற்பனை செய்யப்பட்ட தேயிலையில் 29.91 வீதமானது கென்யாவின் தேயிலையாக இருந்தபோது, இலங்கை 3.02 வீதத்தினையே விற்பனை செய்யக்கூடியதாக இருந்தது (Chandrabose and Sivapragasam, 2012).

1978ஆம் ஆண்டின் பின்னர் இலங்கையின் பொருளாதாரத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட கட்டமைப்பு மாற்றங்கள் தேயிலை வர்த்தகத்திலும் கணிசமான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியது. அதுவரைக் காலமும் தேயிலை, இறப்பர், தேய்க்கு பொருட்களின் ஏற்றுமதியே இலங்கை மின் அன்னியச் செலவாணியை ஈட்டித்தரும் பிரதான ஏற்றுமதி பெருட்களாகக் காணப்பட்டன. ஆனால், 1978 இன் பின்பு ஏற்படுத்தப்பட்ட சுதந்திர வர்த்தக வலயம், மாற்றுப்பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்வதற்கான ஊக்குவிப்புகள் என்பனவும், வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பிற்கான குடிப்பெயர்வுகள் போன்றனவும் வெளிநாட்டு வருமான கட்டமைப்பில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. இதன் காரணமாக இலங்கைக்குக் கிடைக்கும் வெளிநாட்டு வருமானத்தில், வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பில் கிடைக்கின்ற வருமானம் முதன்மையானதாகவும், ஆடை ஏற்றுமதி இரண்டாவது நிலையிலும், தேயிலை ஏற்றுமதி மூன்றாவது நிலையிலும் காணப்படுகின்றது. எவ்வாறாயினும், தேயிலையின் ஏற்றுமதி அளவிலும், அதனால் கிடைக்கின்ற வருமானமும் வருடா வருடம் அதிகரித்துக் கொண்டே செல்கின்றன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. உதாரணமாக, 1980 இல் 0.15 பில்லியன் அமெரிக்க டொலராகக் காணப்பட்ட தேயிலைக்கான ஏற்றுமதி வருமானம் 1990 இல் 0.33 பில்லியன் அமெரிக்க டொலராக அதிகரித்தது. 2000 ஆம் ஆண்டில் அதன் வருமானம் 0.425 பில்லியன் டொலராகவும் 2010 இல் 1.43 பில்லியன் டொலர் வருமானம் கிடைத்தது. இது 2015 ஆம் ஆண்டில் 1.52 பில்லியன் டொலர்களாக அதிகரித்திருப்பதையும் காணலாம். ஏற்றுமதியை பொறுத்தவரையில் கடந்த மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாக வருடாந்தம் சுமார் 200,000 அமெரிக்க டொலர்

பெறுமதியான இலங்கை தேயிலையை ரஷ்யாவே இறக்குமதி செய்கின்றது. ரஷ்யாவிற்கு அடுத்தநிலையில் மத்தியகிழக்கு நாடுகள் குறிப்பாக ஈரான். ஈராக் என்பன இலங்கையின் மொத்த ஏற்றுமதியில் தலா 30 வீதமானவற்றையும் ஐக்கிய அரபு ஏமிரேட்ஸ் மற்றும் டோக்கி போன்ற நாடுகளுக்கு தலா 11 வீதமானவற்றையும் ஏற்றுமதி செய்கின்றது. ரஷ்யாவே 2016 ஆம் ஆண்டில் 245,000 அமெரிக்க டொலர் பெறுமதியான தேயிலையை இறக்குமதி செய்தது என்பதும் குறிப்பிடக்கதாகும் (Statistical Information on Plantation Crops, 1992 and 2016).

1.6 தேயிலை நிலவுடைமையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள்

இலங்கையில் 1972 ஆம் ஆண்டிலும், 1975 ஆம் ஆண்டிலும் காணிச்சீர்திருத்த நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படும் வரை, தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்களில் அதிகமானவை அந்நியர்களின் உடைமைகளாகவே காணப்பட்டன. பெரும்பாலும் ஸ்டேர்லிங், ரூபா கம்பனிகளோடு தனியார்களும் 65 வீதத்திற்கும் மேற்பட்ட உடைமைகளைக் கொண்டிருந்தனர். எனினும், இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்ததன் பின்னர் ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் பெருமளவில் தேசியமயக்கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தன. குறிப்பாக, உள்நாட்டிலும், சர்வதேச வர்த்தகத்திலும் பெருமளவு இலாபம் ஈட்டிக் கொண்டிருந்த தனியார்களினதும் பொதுக் கம்பனிகளினதும் உடைமைகளை அரசு உடைமைகளாக மாற்றுவதன் மூலம் தமது செல்வ நிலையை உயர்த்திக் கொள்ள விரும்பின. இவற்றில், குறிப்பாக இலங்கைக்குப் பெருமளவில் அந்நியச்செலவாணியைப் பெற்றுத்தந்த தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்களைத் தேசிய உடைமையாக மாற்றுவதில் அதிகளவு ஆர்வம் காட்டப்பட்டது. இதனை அடைவதன் மூலம் வெளிநாட்டு வருமானத்தைப் பெருமளவில் பெற்றுக் கொள்வது மட்டுமன்றி, பெருமளவு முதலீட்டில், இலாபத்துடன் இயங்கி வந்த இத்துறையில், உள்ளூர் மக்களுக்கு மேலதிக தொழில்வாய்ப்பினை அமைத்துக்கொடுக்கலாம் எனவும் உணரப்பட்டது. அத்துடன், பெருந்தோட்டங்களை அரசு உடைமையாக மாற்றுவதன் மூலம், 1840 ஆம் ஆண்டு தரிசு நிலச் சட்டத்தின் கீழ் கண்டிப் பிரதேசத்திலிருந்து பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்களால் கவிகரிக்கப்பட்டதாக கூறப்படும் நிலங்கள் பெரும்பாலும் பெருந்தோட்டச் செய்கைக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருந்தன. அவற்றினை மீளவும் காணியற்ற சுண்டிய விவசாயிகளின் குடியேற்றத்திற்குப் பயன்படுத்தலாம் எனவும் எடுத்துக்கூறப்பட்டது. இதைவிட, இப்பகுதிகளில் பல்வேறுபட்ட பொருளாதார முயற்சிகளை ஆரம்பிப்பதற்கும் தேசியமயமாக்கல் என்பது அவசியமானதாகவும் உணரப்பட்டது. இத்தேவைகளைப் படிப்படியாக அடையும் நோக்குடன், இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற காலம் முதல் பெருந்தோட்ட உடைமைகளைக் கொண்ட அந்நிய முதலீட்டாளர்களுக்கு வேறு முதலீடுகளை மேற்கொள்ளவும் ஊக்கமளிக்கப்பட்டு வந்தது. இவ் வகையில், 1952 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் 1972 ஆம் ஆண்டுவரையிலுமான காலப்பகுதியில், தேயிலை நிலவுடைமைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை அட்டவணை 1.6 இல் காணலாம்.

அட்டவணை 1.6 இல் காட்டப்பட்டவாறு, 1952 ஆம் ஆண்டு தேயிலைக் காணிகளில் 59.6 வீதமானவை அந்நியக் கம்பனிகளுக்கும் இலங்கையர் அல்லாத தனியார்களுக்கும் சொந்தமாகக் காணப்பட்டன. 1952 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் அந்நியக் கம்பனிகளினதும், தனியார்களினதும் உடைமைகள் படிப்படியாக வீழ்ச்சியடைந்து செல்கின்றமையையும் அட்டவணை 1.6 இல் காணலாம். அதேவேளை இலங்கையர்களது தேயிலைச் சிற்றுடைமைகளானவை அதிகரித்து வந்துள்ளன.

அட்டவணை 1.6

இலங்கை - தேயிலை நிலவுடைமைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் 1952-1972 (எக்டேயரில்)

நிறுவனங்கள்	1952		1967		1972	
	பரப்பு	வீதம்	பரப்பு	வீதம்	பரப்பு	வீதம்
ஸ்டேர்லிங் கம்பனி	81,741	35.4	71,933	29.2	64,027	26.5
ருபி கம்பனி	33,498	14.5	62,206	25.7	61,088	25.2
இலங்கையர் அல்லாதவர்களின் தனியுடைமைகள்	22,294	9.7	6,097	2.5	4,396	1.8
இலங்கையர்களின் தனியுடைமைகள்	60,137	26.0	58,393	29.0	61,727	25.5
வேறு உடைமைகள்	3,531	1.5	1,919	0.8	1,653	0.7
இலங்கை அரசு	-	-	921	0.4	5,477	2.3
சிறுநுடைமைகள்	29,795	12.9	40,961	16.9	43,597	18.0
மொத்தம்	230,996	100.0	192,440	100.0	246,965	100.0

Source: Nimal, A. Fernando, (April/September 1983). Some Socio Economic Aspects of Tea Plantation in Sri Lanka. During the Post Independence to Pre - Reform Period, Staff Studies, Vol 13, No 2 Central Bank of Sri Lanka.

இத்தகைய மாற்றங்களுடன், 1972 ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட காணி உச்ச வரம்புச் சட்டமும், அதன் தொடர்ச்சியான நடவடிக்கைகளுமே தேயிலைக் காணிகளின் உடைமைகளில் பாரிய மாற்றங்களைச் செய்தன. 1972 ஆம் ஆண்டு முதல் அமூல் படுத்தப்பட்ட காணி உச்சவரம்புச் சட்டத்தின் கீழ் இலங்கையில் பயிர்ச்செய்கை மேற்கொள்ளப் படும் காணிகளின் உடைமைகளுக்கு உச்சவரம்பு விதிக்கப்பட்டது. இதன்படி, நெற்செய்கை மேற்கொள்ளப்படும் நிலங்களாயின், 10 எக்டேயருக்கு (25 ஏக்கர்) மேற்பட்ட தனியுடைமைகளும், பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கை மேற்கொள்ளப்படும் நிலங்களாயின், 20 எக்டேயருக்கு மேற்பட்ட தனியார் உடைமைகளும் நிலச்சீர்திருத்த ஆணைக்குழுவினரால் சவீகரிக்கப் பட்டன. பொதுவாக, 1972 ஆம் ஆண்டு காணிச்சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளின் போது, பெருந்தோட்டக் காணிகளில் சிறிய பகுதியினை மட்டுமே சவீகரிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. எனினும், 1972 ஆம் ஆண்டினைத் தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதியில், தேயிலைக் காணிகளைப் பொறுத்தவரையில், மேலும் 13,862 எக்டேயர்கள் காணிச்சீர்திருத்த ஆணைக்குழுவினால் சவீகரிக்கப்பட்டன (Peiris, G.H, 1978). இருந்த பொழுதிலும், 1975 ஆம் ஆண்டு காணிச் சீர்திருத்த ஆணைக்குழுவின் இரண்டாவது நடவடிக்கையின்போதே பெரும்பாலான பெருந்தோட்டக் காணிகள் சவீகரிக்கப்பட்டன. இவ் விபரங்களை அட்டவணை 1.7 இல் காணலாம்.

**அட்டவணை 1.7 இலங்கை - நிலச் சீர்திருத்தத்தின் கீழ் சுவீகரிக்கப்பட்ட
தேயிலைக் காணிகள் 1972-1975 (எக்டேயரில்)**

காணிகள்	1972	%	1972-73	%	1975	%
தேயிலை	56418	24.1	13862	632	96191	96.8
இறப்பர்	33426	14.7	2702	12.3	38390	22.6
தென்னை	45555	20.0	-	-	2593	1.6
ஏனையவை	92700	40.5	5390	24.5	32034	19.0
மொத்தம்	228099	100.0	21954	100.0	169208	100.0

Source : Peiris.G.H (1978). Land Reform and Agrarian Change in Sri Lanka, Modern Asian Studies, p.614.

இதன்படி, 1972 ஆம் ஆண்டு தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்களிலிருந்து 56 எக்டேயர் காணிகள் மட்டும் அரசுவுடைமையாக்கப்பட்டன. இவ்வளவானது, இலங்கையில் தேயிலைப் பயிர்ச் செய்கை மேற்கொள்ளப்படும் பரப்பில் 24.1 வீதமாகும். ஏனைய பெருந்தோட்டங்களுடன் ஒப்பிடும் போது, இவ்வாண்டில் சுவீகரிக்கப்பட்ட தேயிலைக் காணியின் அளவானது 24.7 வீதமாகவே காணப்பட்டது. அட்டவணை 1.7 இல் காட்டப்பட்டு வந்து, 1975 ஆம் ஆண்டு தேயிலைக் காணிகளைப் பொறுத்தவரையில் மேலும் 96,191 எக்டேயர்கள் அரசுடமையாக் கப்பட்டன. அதுமட்டுமன்று, ஏனைய பெருந்தோட்டக் காணிகளும் இவ்வகையில் சுவீகரிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு, 1972 ஆம் ஆண்டு முதல் 1975 ஆம் ஆண்டு வரையிலுமான காலப்பகுதியில் 169,208 எக்டேயர் தேயிலைக் காணிகள் அரசுவுடைமையாக்கப்பட்டன. ஏனையவை சிற்றுடை மைகளாகக் காணப்பட்டன.

இவ்வாறு அரசுவுடைமையாக்கப்பட்ட காணிகள் பொதுக் கூட்டுத்தாபனங்களிடமும், கூட்டுறவு இயக்கங்களுக்கும் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டவற்றில் 28.1 வீதமானது, அரசு பெருந்தோட்டக் கூட்டுத்தாபனத்திடமும், 25 வீதமானவை மக்கள் தோட்ட அபிவிருத்திச் சபையிடமும், 7.8 வீதமானவை மலை நாட்டுக் கூட்டுறவுத் தோட்ட அபிவிருத்திச் சபையிடமும், 1.06 வீதமானவை தேயிலை இறப்பர் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்திடமும், 5.1 வீதமானவை ஜனவசமவிடமும், 19 வீதமானவை தேர்தல் தொகுதிவாரியான கூட்டுறவு அமைப்புக்களிடமும், 4.3 வீதமானவை விசேட கூட்டுறவு அமைப்புக்களிடமும், 9.5 வீதமானவை மாவட்ட நிலச்சீர்திருத்த அதிகாரசபையிடமும், மாவட்ட அரசாங்க அதிபரிடமும் கையளிக்கப்பட்டன (Peiris, 1978; Fernando, 1980; Sinnathamby, 1993; Ranasinghe, 1995).

எனினும், 1977 ஆம் ஆண்டு ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கமானது, பெருந்தோட்டக் காணிகளின் நிர்வாக அமைப்பில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. குறிப்பாக, இவ்வரசாங்கமானது பெருந்தோட்ட நிர்வாகத்தை சீரமைத்ததுடன், அதனை இரு பெரும் அரசு கூட்டுத் தாபனங்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவந்தது. அவையாவன 'ஜனவசம்' என்று அழைக்கப்படும் மக்கள் தோட்டக் அபிவிருத்திச் சபை (Janatha Estate Development Board- JEDB) மற்றும் இலங்கை அரசாங்கப் பெருந்தோட்டக் கூட்டுத்தாபனம் (Sri Lanka State Plantation Corporation-SLSPC) என்பனவாகும். இந்நிறுவனங்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட தேயிலைக் காணிகளின் விவரங்களை அட்டவணை 1.8 இல் காணலாம்.

அட்டவணை 1.8 இலங்கை தேயிலைக் காணிகளின் உடைமைகள் 1982 வரை

நிறுவனங்கள்	தோட்டங்களின் எண்ணிக்கை	பரப்பு (எக்டேயர்)	பரப்பு (வீதத்தில்)
அரசு நிறுவனங்கள்			
அ) JEDB	305	75,021	31.00
ஆ) SLSPC	351	63,350	26.00
வேறு அரசு முகவர்கள்	259	9,575	00.40
மொத்தம்	915	1,47,937	61.00
சிற்றுடைமைகள்			
அ) 4.1 முதல் 20.25 எக்டேயர் வரை	2,968	41,162	17.00
ஆ) 4.1 எக்டேயருக்குக் கீழ்	1,36,250	53,092	22.00
மொத்தம்	1,39,218	24,254	39.00
கூட்டு மொத்தம்	1,40,133	2,42,191	100.00

Source: Compiled from various issues of Statistical Abstract of Sri Lanka, Department of Census and Statistics.

அட்டவணை 1.8 இன் விபரங்களின்படி, அப்போது நிறுவகிக்கப்பட்ட தேயிலைக் காணிகளில் 61 வீதமானவை அரசு நிறுவனங்களிடம் காணப்பட்டன. இவற்றில் JEDB மற்றும் SLSPC ஆகியவற்றிடம் 93 வீதமான தோட்டங்கள் காணப்பட்டன. மொத்தமாகச் சுவீகரிக்கப்பட்ட காணிகளில் 39 வீதமானவை சிற்றுடைமைகளாகக் காணப்படுகின்றன. இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் காணி உரிமையில் அடிக்கடி மாற்றங்கள் கொண்டு வரப்பட்ட காணிகளாக பெருந்தோட்டக் காணிகளை காணப்படுகின்றன (Sinnathamby, 2015). 1972 வரை பிரித்தானிய கம்பனிகளுக்கு சொந்தமான காணிகள் அதன் பின்னர் தேசிய மயமாக்கப்பட்டன. அரசுடமையாக்கப்பட்ட காணிகளில் கணிசமானவை வெவ்வேறு நிறுவனங்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. இறுதியில் மேலே கூறப்பட்டது போல் JEDB மற்றும் SLSPC நிறுவனங்கள் அவற்றை நிர்வகித்தன. 1990களின் பின்னர் அவை மீண்டும் தனியாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன.

பெருந்தோட்டங்களின் சுவீகரிப்பின்போது 1980இல் பயனற்ற தேயிலைக் காணிகள் என சுமார் 10,000 ஹெக்டேயர் காணிகள், கம்பளை, கண்டி, உலப்பளை, கடுகண்ணாவை பகுதியில் அடையாளப்படுத்தப்பட்டன. இந்நிலத்தை மாற்றுப்பயிர் நடவடிக்கைகளுக்கு National Agricultural Diversification and Settlement Authority (NADSA) பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று திட்டமிட்டனர். உலக வங்கியும் இத்திட்டத்திற்கு அனுசரணையாக இருந்தது. இத்திட்டத்தின் கீழ் ஏலக்காய், கராம்பு போன்ற வாசனைப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்ய வேண்டும் என்று அரசாங்கம் திட்டமிட்டு சுவீகரிக்கப்பட்ட தேயிலைக் காணிகளை காணியற்ற கிராமிய மக்களுக்கு பகிர்ந்தளித்தனர். இதன்போது இத்தோட்டங்களில் வேலை செய்த இந்திய தமிழர்களுக்கும் அருகிலுள்ள கிராமிய மக்களுக்கும் இக்காணிகளை வழங்கவேண்டுமென்று கோரிக்கை விடுவிக்கப்பட்டது (Fernando, 1980). இறுதியில் மேற்குறிப்பிட்ட கிராமங்களில் வாழ்ந்த மக்களுக்கு மட்டுமே பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன.

மாற்றுப்பயிர் நடவடிக்கையின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்ட தோட்டங்களில் சுமார் 1400 குடும்பங்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்களில் கணிசமானவர்களுக்கு இலங்கை பிரஜாவுரிமை இல்லை என்பதால் இத்திட்டத்தின் கீழ் காணிகள் வழங்க மறுத்தனர். இறுதியாக 827 பேருக்கு வழங்க உத்தேசிக்கப்பட்டிருந்தாலும் முடிவில் 20 தமிழ் குடும்பங்களுக்கு மட்டுமே காணிகள் வழங்கப்பட்டன. ஏனையோர் அங்கிருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர். உண்மையில், NADSA என்ற அதிகாரசபையினால் வெளியேற்றப்பட்டவர்களில் கணிசமானவர்கள் மாற்று

தொழில் வாய்ப்பைப் பெற முடியாத இக்கட்டான நிலையில் கிராமிய எல்லைகளில் வாழ வேண்டிய நிர்க்கதியான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள். (Shanmugavadivoo, 2007).

1.7. தொழிற்படையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள்

தேயிலைத்தொழில் ஊழியச்செறிவுமிக்க தொழிலாகும். சாதாரணமாக ஒரு ஹெக்டேயர் பரப்பிலான தேயிலைச் செடியை பராமரிப்பதற்கு 2½ வேலையாட்கள் தேவைப்படுகின்றனர். பெருந்தோட்ட விவசாயத்திற்கு உள்வாங்கப்படுவதுபோல இந்தளவிலான வேலையாட்கள் வேறு விவசாயப் பயிர்களுக்கு உள்வாங்கப்படுவதில்லை. பிரித்தானியர்களால் அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட தேயிலை மட்டுமன்றி கோப்பி, கிராம்பு போன்ற பெருந்தோட்டப்பயிர்களும் ஊழியச் செறிவுமிக்கதாகவே காணப்படுகின்றன (Beckford, 1972). இலங்கையில் உருவாக் கப்பட்ட ஊழியச் செறிவுமிக்கதான பெருந்தோட்ட தொழிற்துறைக்கு தொழிலாளர்களை திரட்டிக்கொள்ள மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளும் இறுதியில் தென்னிந்தியத் தொழிலாளர் கள் வரவழைக்கப்பட்ட வரலாற்று செய்திகளையும் திருப்திகரமான முறையில் தமிழ் மொழியில் வெளிவந்த சோ.சந்திரசேகரம் எழுதிய 'இலங்கை இந்தியர் வரலாறு' என்ற நூலின் உள்ளடக்கங்கள் தமிழ் வாசகர்களின் அபிமானங்களை பூர்த்தி செய்வதாக அமைந்தி ருக்கின்றன. இவ்விடயம் பற்றி சில தகவல்களை இத்தொகுப்பில் உள்ள கட்டுரைகளிலும் காணலாம். மேற்குறிப்பிட்டது போல ஊழியச் செறிவுமிக்கதான தேயிலைத்தொழில் இன்று பல மாற்றங்களுக்குட்பட்டிருக்கின்றன. பிரித்தானியர்களின் முகாமைத்துவத்தின் போதான ஊழியச் செறிவுமிக்கதான தோட்டத்தொழிலை பிற்பட்ட காலத்தில் இத்தொழில் துறையை நிர்வகித்த உள்ளூர் முகாமைத்துவ நிறுவனங்கள் கேள்விக்குறியாக்கிவிட்டன. ஒரு கட்டத்தில் தொழிலாளர் பற்றாக்குறைக் நிலவியதும், பின்னர் மறைமுகமாக திட்டமிட்ட வகையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஊழியக்குறைப்பும் இடம்பெற்றுவந்த நிலையில் சமீபகாலமாக தோட்டவேலையை கைவிட்டு தொழிலாளர்கள் வெளியேறுகின்ற ஒரு காலகட்டமாக தேயிலைத்தொழில் மாற்றமடைந்துவிட்டது. இதுபற்றிய விபரங்களை அடுத்துவரும் பந்திக ளில் காணலாம். இலங்கையில் உள்ள பெருந்தோட்டங்களில் ஊழியச்செறிவுமிக்க தொழில் அமைப்பு பிரித்தானியர்களின் முகாமைத்துவத்தின்போதே உன்னதமான நிலையில் காணப்பட்டதாகக்கருதலாம். இருப்பினும், 1965 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் நடைமுறைக்கு வந்த தாயகம் திரும்பும் திட்டத்தின்போது தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்களில் ஊழியச் செறிவின் உன்னதநிலை படிப்படியாக வீழ்ச்சியடை ய ஆரம்பிக்கலாயின. 1968 முதல் நடைமுறைக்கு வந்த தாயகம் திரும்பும் செயல்திட்டத்தினால் 1984 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் 480,000 பேர் இலங்கையில் இருந்து இந்தியாவிற்கு திரும்பிவிட்டனர். இவர்களில் கணிசமானவர்கள் பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்தவர்களாகும். 1980 இல் மொத்தமாக 530,000 பேர் பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்துள்ளனர். இது இலங்கையில் மொத்தமாக வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கையில் 18 வீதமாக காணப்பட்டதாகவும் அறியப்படுகின்றது (Sinnathamby and Wickramasekara, 1984). தாயகம் திரும்பியோர்போக ஏனையோர் தோட்டங்களிலேயே கட்டாயமாக தங்கியிருக்க வேண்டியவர்களாகினர். இவர்கள் தொடர்ந்தும் பெருந்தோட்டங்களிலேயே இருப்பதற்கு இரண்டு காரணங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

1. இவர்களிடம் இந்நாட்டில் வாழ்வதற்கான குடியுரிமை இல்லாமல் இருந்தமை.
2. இலங்கையில் உள்ள ஏனைய மக்களுக்கு இருந்த 'பங்கீட்டு அரிசி விநி யோக புத்தகம்' இவர்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை. ஆனாலும், ஏனைய மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டது போல தோட்டங்களில் இவர்களுக்கு பங்கீட்டு முறையிலான அரிசியை தோட்ட நிர்வாகம் வழங்கியது. தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேறியவர்களுக்கு இவை கிடைக்காமல் போயின.

ஒருபுறம் மேற்கூறிய காரணங்களால் இவர்கள் தோட்டங்களிலேயே முடங்கிப்போய் இருக்கவேண்டிய நிலையில் 1972-75 காலப்பகுதியில் நடைமுறைப்படுத்திய நிலச் சீர்திருத்த சட்டமும் இவர்கள் மத்தியில் ஒரு புதிய பிரச்சினையைத் தோற்றுவித்தது. உதாரணமாக, இக்காலப்பகுதியில் தோட்டங்களை பராமரிக்க உருவாக்கப்பட்ட அரசு முகாமைத்துவ அமைப்புகளில் ஒன்றான Usawasama மற்றும் Janawasama என்பன கூட்டுறவு முகாமைத்துவ பண்ணைகளாக செயல்பட்டன. இவ்வமைப்புகளில் குடியுரிமை இல்லாதவர்கள் அங்கத்தவர்களாக பதிவு செய்துகொள்ள முடியவில்லை. மேற்குறிப்பிட்டது போல ஒருபுறம், குடியுரிமை இன்மையால் தோட்டங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட மாற்றங்களுக்கு இம்மக்கள் உள்வாங்கப்படாத நிலையில், மறுபுறம், தோட்டக்காணிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட மகாவலி ஆற்று அபிவிருத்தி வேலைத்திட்டங்கள், கிராமிய விஸ்தரிப்பு போன்ற அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளின் போது தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களில் இருந்து வெளியேற வேண்டியவர்களாயினர். இவ்வாறான நிலையில் நிலச்சீர்திருத்தத்தின் கீழ் அங்கீகரிக்கப்பட்டு பெருமளவிலான தோட்டங்களை பராமரித்து வந்த SLSPC மற்றும் JEDB தோட்டங்களிலேயே தொழிலாளர்கள் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டியவர்களாயினர்.

இந்நிலையில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தொடர்ந்தும் தோட்டவேலைகளுக்கு மட்டும் தன்னை கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிய கட்டாய நிலைக்கு தள்ளப்பட்டனர். மேல் குறிப்பிட்டதுபோல மாற்றுப் பயிர் நடவடிக்கைகளில் மலையக தொழிலாளர்கள் பங்குகொள்ள தகுதியற்றவர்களாகவே ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டனர். இதன் காரணமாக தோட்டங்களில் உள்ள வேலைகளில் ஆண்கள், பெண்கள் மட்டுமன்றி சிறுவர்களும் வேலை செய்யும் கட்டாய நிலைமை உருவாகியது. தோட்டங்களில் வேறு வேலைகளுக்குச் செல்லமுடியாதவர்களாகவும் காணப்பட்ட நிலையில் தோட்டத்துறையில் தொழிலாளர்களின் பங்களிப்பு அதிகமாகவே காணப்பட்டது. உதாரணமாக, முழு இலங்கையிலும் துறைசார்ந்த தொழிலாளர்களின் பங்களிப்பு 40.7 வீதமாக காணப்பட்டபோது, பெருந்தோட்டங்களில் அதிகடியான நிலையில் 53.3 வீதமாக காணப்பட்டது. இதுபற்றிய தகவல்களை இலங்கை மத்திய வங்கியினால் வெளியிடப்பட்ட நுகர்வோர் நிதி மற்றும் சமூக பொருளாதார அளவீட்டு அறிக்கையில் காணலாம்.

குடியுரிமைக்கான நிலவரங்கள் சீரமைக்கப்பட்டாலும் (1986) தொழிலாளர்கள் தொடர்ந்தும் பெருந்தோட்டங்களிலேயே வாழவேண்டிய நிலை காணப்பட்டது. தனியார் மயப்படுத்திய தோட்டங்களில் (1992) மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆட்குறைப்பு பெருந்தோட்டக் கட்டமைப்பில் இருந்து தொழிலாளர்கள் வெளியேறுவதற்கு காரணமாகியது. இதற்கான முதன்மையான காரணம் 1980களின் பின்னர் இடம்பெற்ற யுத்த நிலைமையால் பெரும்பாலான தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களைவிட்டு வெளியேற முடியாத நிலையில் காணப்பட்டனர். ஆயினும், இந்த நிலைமையில் தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதியில் மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. தனியார் கம்பனிகள் பெருமளவு தொழிலாளர்களை வேலைக்கமர்த்தும் பிரித்தானியர்களின் சாமர்த்தியத்தைக் கொண்டவர்களாக இருக்கவில்லை. இதனால் மறைமுகமாக கணிசமான ஆண் தொழிலாளர்களை ஓய்வு பெறவேண்டிய வயதிற்கு முன்னதாகவே ஓய்வூதியங்களை வழங்கி ஆட்குறைப்பு வேலைகளை தனியார் கம்பனிகளின் முகாமைத்துவம் தீவிரப்படுத்தின. இதனூடாக பெருந்தோட்டங்களில் காணப்பட்டதாகக் கூறப்படும் தொழிலாளர்களுக்கான செலவைக் கட்டுப்படுத்தவும், தொழிற்சட்டப்படி வழங்க வேண்டிய சமூகநல பாதுகாப்பு, சுகாதாரம் போன்ற செலவுகளையும் கட்டுப்படுத்தி உயரிய இலாபத்தைப் பெறுவதற்கு முயற்சித்தனர். இதன் விளைவாக 1992 இல் பெருந்தோட்டங்களில் பதிவு செய்துள்ள தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை 343,536 ஆகக் காணப்பட்ட போதும் பின்னர் அது படிப்படியாக வீழ்ச்சியடைந்து செல்கின்றமையைக் காணலாம். உதாரணமாக, 1992 ஆம் ஆண்டுடன் ஒப்பிடும்போது 1998 இல் தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை 18 வீதமாக வீழ்ச்சியடைந்து 280,572 ஆகக் காணப்பட்டது. இந்நிலை 2015 ஆம் ஆண்டு மேலும் 35

வீதமாக குறைவடைந்து 180,000 ஆகக் காணப்பட்டது. இவ்வாறு 1980 முதல் 2015 ஆம் ஆண்டு வரையிலுமான காலப்பகுதியில் பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை பின்வரும் அட்டவணையில் காணலாம்.

அட்டவணை: 1.9 தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்களில் பதிவுசெய்துள்ள தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை (1980-2015)

வருடம்	அரச நிறுவனங்கள்		தனியார் கம்பனிகள்	மொத்தம்
	JEDB	SLSPC		
1980	270,558	271,413	-	541,971
1985	238,321	220,296	-	458,617
1990	217,183	191,601	-	408,784
1995	11,566	10,605	280,572	302,743
2000	8,258	8,211	261,417	277,886
2005	6,917	6,515	233,046	246,478
2010	5,810	4,812	202,204	212,826
2015	4,827	3,578	149,917	158,322

Source: Compiled from various issues of Statistical Information on Plantation Crops, The Ministry of Plantation Industry of Sri Lanka.

அட்டவணை 1.9 தகவல்களின்படி பெருந்தோட்டங்களில் பதிவு செய்யப்பட்ட தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை 1995களின் பின்னர் சடுதியாக வீழ்ச்சியடைந்து செல்வதைக் காணலாம். 1995 இல் மொத்தமாக 302,743 பேர் பதிவுசெய்துள்ள தொழிலாளர்களாக காணப்பட்ட நிலையில் 2015 ஆம் ஆண்டு 47.7 வீதமாக வீழ்ச்சியடைந்து 158,322 ஆகக் காணப்படுகின்றது. இவ்வீழ்ச்சி JEDB மற்றும் SLSPC நிர்வாகத்தின் கீழ் உள்ள தோட்டங்களில் மிகப்பெரிய சரிவினைக் காட்டுகின்றது. அதாவது, 1995இல் இந்த இரண்டு நிறுவனங்களிலும் பதிவு செய்யப்பட்ட தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை (11,566+10,605) 21,711 ஆகக் காணப்பட்ட நிலையில் 10 வருடங்களின் பின்னர் 2015ஆம் ஆண்டில் (4567+4274) மொத்தமாக 8,841 பேராக காணப்படுகிறது. இது 60 வீதம் வீழ்ச்சியினைக் காட்டுகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்ட தகவல்களின்படி தோட்டங்களில் பதிவு செய்துள்ள தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கையில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டிருப்பது என்பது அவர்கள் யாவரும் தோட்டங்களை விட்டு வெளியேறிவிட்டனர் என்று கூறுவதற்கில்லை. பதிவுகளில் இருந்து விலகிக்கொண்டவர்களில் அநேகர் தோட்டங்களிலேயே வசிக்கின்றனர் என்பதையும் அவதானிக்க வேண்டும். 2004 ஆம் ஆண்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட மதிப்பீட்டின்படி தோட்டங்களில் வசிப்பவர்களில் சுமார் 56 வீதமானவர்கள் தோட்ட வேலைகளில் ஈடுபடுகின்றவர்களாக இருக்கும்போது சுமார் 30 வீதமானவர்கள் தற்காலிக வேலையாட்களாக தோட்டங்களில் வேலை செய்வர்களாக காணப்படுகின்றனர். மிகுதியான 14 வீதமானவர்கள் மட்டுமே தோட்டங்களை விட்டு வெளியேறி வேறு இடங்களில் தங்கி வேலை செய்பவர்களாக உள்ளனர்.

இந்நிலை தோட்டங்களின் அமைவிடம் பொறுத்தும் வேறுபடுகின்றமையையும் அவதானிக்கலாம். பொதுவாக மலையகத்தில் உள்ள நகரங்களான அட்டன், தலவாக்கலை, பதுளை, பண்டாரவளை, கந்தபாளையம், அவிசாவலை, பலாங்கோட போன்ற நகரங்களுக்கு அண்மையில் உள்ள தோட்டங்களில் வாழ்கின்ற தொழிலாளர்களில் சுமார் 20 வீதமானவர்கள் மட்டுமே தோட்டங்களில் பதிவு செய்துகொண்ட தொழிலாளர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். மிகுதி 80 வீதமானவர்கள் தோட்டங்களில் வாழ்ந்து வருபவர்களாகவும், தோட்ட வேலைகளில் தற்காலிகத் தொழிலாளர்களாகப் பணிபுரிவதுடன் பெரும்பாலான நாட்களில் அண்மையில் உள்ள நகரங்களில் வேலை செய்வதற்கு காலையில் சென்று மாலையில் வீடு திரும்புவர்களாகவும்

காணப்படுகின்றனர். இன்னும் சிலர் நாட்டில் உள்ள பெரிய நகரங்கள் அல்லது வேறு தொழில்களான கட்டட நிர்மாணம், விவசாயம், பாதை அமைத்தல், சிற்றுண்டிச்சாலைகள், போக்குவரத்து, பொதிகளில் அடைத்தல் போன்ற பல்வேறு தொழில்களை புரிபவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் ஆண் தொழிலாளர்களாகவே காணப்படுகின்றனர்.

ஆண் தொழிலாளர்கள் இடம்பெயர்ந்து வேலை செய்வதுபோல கணிசமான பெண் தொழிலாளர்களும் இப்போது இடம்பெயர்ந்து செல்கின்றனர். இவர்களில் பெரும்பாலானோர் மத்தியகிழக்கு நாடுகளுக்கு பணிப்பெண்களாக இடம்பெயர்ந்துள்ளனர். ஒவ்வொரு தோட்டத்திலும் சுமார் 5-10 வரையிலான குடும்பப் பெண்கள் இவ்வாறு வெளிநாடுகளில் பணிப்பெண்களாக இடம்பெயர்ந்திருப்பதையும் தோட்டங்களில் காணலாம்.

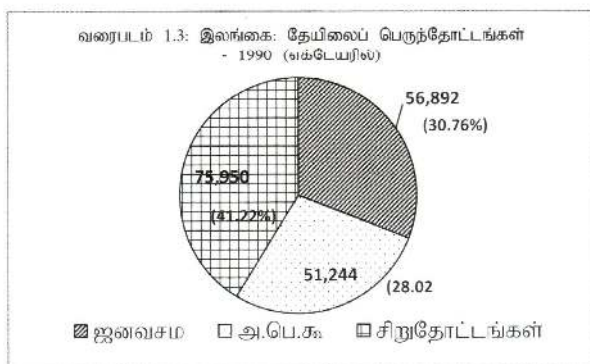
இவ்வகையில் இப்போது பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தொழில்களில் கணிசமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. நகரங்களுக்கு இடம்பெயர்ந்து தொழிற்புரியும் ஆண்கள் நாளடைவில் குடும்பத்துடன் இடம்பெயர்வதும் அவதானிக்க முடியும். இது அதிகமாக எல்லைப்பிறங்குகளில் உள்ள தோட்டங்கள் குறிப்பாக காவத்தை, தெரணியாகல், இரத்தினபுரி, அபநாயக்க, பலாங்கொட, கொஸ்லாந்தை போன்ற தோட்டங்களில் காணலாம். அவர்கள் கொழும்பு போன்ற நகரங்களில் வளர்ந்துள்ள உபநகரங்களில் புதிய சமூகப் பிரிவினராக வளர்ந்துள்ளதையும் அவதானிக்கலாம்.

1.8. பெருந்தோட்டங்களைத் தனியார் மயப்படுத்தல்

தேசியமயமாக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டங்களைச் சுமார் 15 ஆண்டுகாலமாக (1975 - 1990) அரசாங்க நிறுவனங்களான JEDB மற்றும் SLSPC என்பன பெருமளவு முதலீடுகளைக் கொண்டு நிர்வகித்தன. முதலீட்டிற்கான நிதியின் பெரும்பகுதியை ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கியில் கடனாகவே பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இவ்வாறு கடனாகப் பெற்றுக்கொண்டு தேயிலை பெருந்தோட்டத்திற்கென மேற்கொள்ளப்பட்ட முதலீடுகளின் தொகையானது 5,527 மில்லியன் ரூபாவாகும். இதனைக் கொண்டு தேயிலையின் உற்பத்தி திறனை அதிகரித்தல், தேயிலை மீள் நடுகை, புனருத்தாரண அபிவிருத்தி திட்டம், இடைக்கால முதலீட்டு திட்டம், தொழிற்சாலைகள் புனரமைப்பு, ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட கிராமிய அபிவிருத்தி திட்டம் போன்ற திட்டங்களுக்கு செலவு செய்யப்பட்டன. இருப்பினும் பெற்றுக்கொண்ட கடனில் ஒரு பகுதியையேனும் திரும்பிக்கொடுக்க வேண்டிய நிலையில், பெருந்தோட்டங்களின் உற்பத்தி திறன் வளர்ச்சியடையவில்லை. உதாரணமாக, 1975களில் ஒரு எக்டேயரில் இருந்து வருடாந்த சராசரி உற்பத்தி சுமார் 1300 கிலோ கிராமாகக் காணப்பட்டது. இதன் அளவு மேற்குறிப்பிட்டது போல பெருமளவு முதலீடுகளின் பின்னரும், குறிப்பாக, 1990களில் 1306 கிலோ கிராமாக வெறுமனே 6 கிலோகிராமாக மட்டுமே அதிகரித்துக் காணப்பட்டது (Sinnathamby, 1993, 2015). பெருமளவு முதலீடுகளை மேற்கொண்டிருந்தாலும் எதிர்பார்க்கப்பட்ட உற்பத்தி திறனை இவ்விரண்டு நிறுவனங்களும் பெற்றுக்கொள்ள தவறி விட்டன என்பதனை இது காட்டுகின்றது. இங்கு குறிப்பிட வேண்டிய விடயம் யாதெனில், பெருந்தோட்டங்களைத் தேசியமயமாக்கி அதனாலான அனுகூலங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்ற இலங்கை அரசின் அபிவிருத்திகள் எதிர்பார்த்தனவில் வெற்றிய ளிக்கவில்லை என்பதாகும். இந்நிலையிலேயே, 1975 இல் தேசியமயமாக்கப்பட்டு அரசாங்க நிறுவனங்களின்கீழ் நிர்வகிக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டங்கள் மீளவும் 1992ஆம் ஆண்டில் தனியார்களிடம் கையளிக்க வேண்டிய கட்டாய நிலை ஏற்பட்டது. உண்மையில், அரசாங்க நிறுவனங்களான JEDB மற்றும் SLSPC என்பவற்றின் கட்டமைப்பில் மாற்றம் கொண்டுவர வேண்டியதன் அவசியம் பற்றி 1990 களிலேயே கலந்துரையாடப்பட்டன. இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்ததன் பின்னர் சுமார் 25 வருடங்களின் பின்னர் கடுமையான பிரயத்தனங்களால் அதுவரைகாலமும் பிரித்தானியர்களால் நிர்வகிக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டங்களை அரசுடைமையாக்கப்பட்டப்போதும் அதன் உண்மையான பயன்களைப்

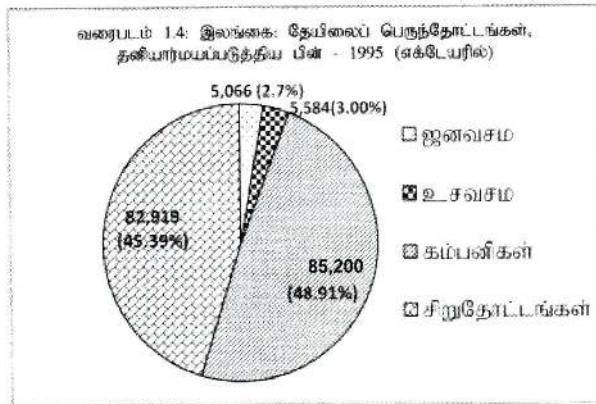
பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. பெருந்தோட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு சுமார் (1867-1975) 108 வருடங்களாக அதிக இலாபம் உழைக்கக்கூடிய பொருளாதாரமாகவும், இலங்கையின் பெருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பு என்று வர்ணிக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டத்தை அரசு கவீக ரித்து 15 ஆண்டுகள் நிர்வகித்தப்போதும் அதன் மூலம் எதிர்பார்த்த இலக்கினை அடைய முடியாத நிலையில் மேற்குறிப்பிட்டது போல 'இலங்கையின் பெருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பு' என்ற வர்ணணையையும் கேள்விக்குறியாக்கிவிட்டது. கட்டமைப்பு மாற்றம் என்ற நிலையில் JEDB மற்றும் SLSPC நிர்வாகத்தின் கீழ் இருந்த 449 பெருந்தோட்டங்களில் பெரும்பாலானவற்றை 23 பிராந்திய பெருந்தோட்ட கம்பனிகளின் முகாமைத்துவத்தின்கீழ் கொண்டுவருவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

பெருந்தோட்டங்களை தனியார் மயப்படுத்தும் திட்டத்தின் கீழ் சராசரியாக ஒரு கம்பனிக்கு 18 தோட்டங்கள் வரையில் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன. ஏறக்குறைய எல்லா கம்பனிகளுக்கும் உயர், இடை, தாழ் என்ற மூன்று புவியியல் வலையங்களிலும் பெருந்தோட்டங்களை நிர்வகிக்கும் வகையில் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன. கம்பனிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட 449 தோட்டங்களில் 425 தோட்டங்கள் முழுமையாக தேயிலைச் செய்கையை மட்டும் மேற்கொள்ளும் தோட்டங்களாகக் காணப்பட்டன. மிகுதி 24 தோட்டங்கள் இறப்பர் தோட்டங்களாகும். பகிர்ந்தளிப்பின்போது கிராமங்களை அண்டியுள்ள தோட்டங்களைப் பெரும்பாலும் JEDB மற்றும் SLSPC போன்ற அரசாங்க நிறுவனங்களின் கையில் தொடர்ந்தும் நிர்வகிக்கும் வகையில் வழங்கப்பட்டன (Sinnathamby, 1993, 2015). இவ்வுபாயமானது, இத்தோட்டங்களை எதிர்காலத்தில் கிராமிய விஸ்தரிப்புக்கும் பயன்படுத்தலாம் என்ற எண்ணத்தில் அரசாங்கம் தக்கவைத்துக் கொண்டதாக சிலர் குறிப்பிட்டனர். 23 கம்பனிகளில் ஒன்றான எல்கடுவ பெருந்தோட்ட கம்பனி தமது தோட்டங்களை மீளவும் அரசாங்கத்திடமே கையளித்துவிட்டது. இந்நிலையில் இப்போது, JEDB மற்றும் SLSPC என்பவற்றுடன் எல்கடுவ மற்றும் குருநாகலில் உள்ள சிலதோட்டங்களும் அரசாங்க நிர்வாகத்தின் கீழ் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். JEDB மற்றும் SLSPC தோட்டங்களை நிர்வகித்தபோது காணப்பட்ட தேயிலை நிலப்பரப்பையும், அதன் பின்னர் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுடன், சிறுதோட்டங்களின் அபரிதமான வளர்ச்சியினையும் அதன் பின்னணி விளக்கங்களையும் பின்வரும் வரைபடங்களான 1.3, 1.4, 1.5 ஆகியவற்றில் காணலாம்.

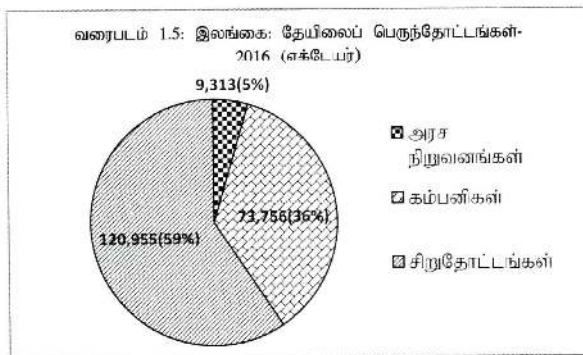

1972 மற்றும் 1975 காணிச் சீர்திருத்தத்தின் போது பிரித்தானிய கம்பனிகளிடம் இருந்து பெற்றுக்கொண்ட தேயிலைத்தோட்டங்களை 1992இல் மீண்டும் தனியார் கம்பனிக ளுக்கு வழங்குவதற்கு முன்னர் காணப்பட்ட பரம்பலை வரைபடம் 1.3 இல் காணலாம். இதன்படி 1990களில் மொத்தமாகக் காணப்பட்ட 184,086 ஹெக்டேயர் காணிகளில் அரசாங்க நிறுவனங்களான ஜனவசம் மற்றும் அ.பெ.சு என்பனவற்றிடம் மொத்தமாக 71.98 வீதமான தேயிலைக்காணிகளும் மிதமான 28.02 வீதமான தேயிலைக்காணிகள் மட்டுமே சிறுதோட்டங்களாகக் காணப்பட்டன.

பெருந்தோட்டங்களை தனியார் மயப்படுத்திய பின்னர் 1995 ஆம் ஆண்டளவில் அரசு நிறுவனங்கள் உட்பட கம்பனிகள் மற்றும் சிறு தேயிலைத்தோட்ட உரிமையாளர்களிடம் காணப்பட்ட தேயிலை நிலப்பரம்பலை வரைபடம் 1.4 இல் காணலாம். இதன்படி அரசு நிறுவனங்களிடம் மொத்தமாக 5.7 வீதமான காணிகள் மட்டுமே காணப்பட்டபோது கம்பனிகளிடமும் சிறுதோட்டங்களிடமும் காணப்பட்ட காணிகளின் பரப்பளவு சிறிய வித்தியாசங்களுடன் முறையே 48.91 வீதமாகவும், 45.59 விதமாகவும் காணப்பட்டது.

தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 150 வருடங்கள் நெருங்கிய நிலையில் 2016 ஆம் ஆண்டில் எவ்வாறு தேயிலை நிலங்கள் காணப்படுகின்றதென்பதை வரைபடம் 1.5 இல் காணலாம். இதன்படி அரசு நிறுவனங்கள் (9,313 ஹெக்டேயர்கள்) உட்பட கம்பனிகளிடம் (73,756 ஹெக்டேயர்கள்) காணப்படும் தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்களின் மொத்தப்பரப்பு 83,069 ஹெக்டேயர்களைக் கொண்டதாக 41% நிலப்பரப்பில் மட்டுமே பெருந்தோட்டங்கள் என்பது குறுகிவிட்டதாக அறியமுடிகின்றது. இதற்கு எதிர்மறையாக சிறுதேயிலை தோட்ட உரிமையாளர்களிடம் காணப்படும் தேயிலை நிலப்பரப்பானது பல மடங்காக அதிகரித்து மொத்தப்பரப்பில் 59% காணப்படுகின்றமையும் காணலாம்.

இருப்பினும், எதிர்பார்த்ததுபோல கம்பனிகளும் பெருந்தோட்டங்களை வெற்றிகரமாகக் கொண்டு நடத்த இயலாதவர்களாகினர். இதற்கு முதலாவது காரணம் கம்பனிகள் பெருமளவு முதலீடுகளை மேற்கொண்டு அதிக விளைச்சல் தரும் தேயிலைப்பயிர்களை நடுவதற்கோ இருக்கின்ற தேயிலைச் செடிகளைப் பராமரிக்கவோ போதுமான முதலீடுகளை மேற்கொள்ளாமையாகும். இன்றும் கூட கம்பனிகள் பெருந்தோட்டங்களை அபிவிருத்தி செய்வதற்கான, பராமரிப்பதற்கான முதலீடுகளை மேற்கொள்வதில் பெரியளவிலான விருப்பமின்மையைக்

காட்டிவருவதனை அவதானிக்க முடிகின்றது. குறிப்பாக, இக் கம்பனிகள் ஏற்கனவே இருந்த உயர் விளைவுகளும் தேயிலையின் பயன்பாட்டை உச்ச நிலையில் பயன்படுத்தி வருவதுடன், தமக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட மொத்தக் காணியின் பரப்பளவான 92,108 ஹெக்டேயரில் சுமார் 17000 ஹெக்டேயர் பரப்பிலான காணிகளைக் கைவிடப்பட்ட காணிகளாகப் பராமரிக்கமுடியாத நிலையில் ஒதுக்கிவைத்துள்ளனர். தனியார் மயப்படுத்தும்போது கம்பனிகளிடம் வழங்கப்பட்ட (தேயிலை 92,108, இறப்பர் 58,909 உட்பட) 151,017 ஹெக்டேயரில் சுமார் 37000 ஹெக்டேயர் பரப்புள்ள காணிகள் இன்று கைவிடப்பட்டுள்ளதாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இறுதியாக கிடைக்கப்பெற்ற (2015ம் ஆண்டு) புள்ளிவிபரங்களின்படி 23 கம்பனிகளிடம் 73,226 ஃக்டேயர் பரப்பளவிலான காணிகள் மட்டுமே தேயிலை செய்கைக்காகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இவற்றில் சுமார் 50 வீதமான பரப்பில் மிகப் பழமையான 100 வருடங்களுக்கு முன்பு நடப்பட்ட மிகவும் குறைந்த விளைச்சல் தரும் தேயிலைச் செடிகளே (Seedling) காணப்படுகின்றன (Ministry of Plantation Industries, 2015).

இக்கம்பனிகள் ஊழியச் செறிவுமிக்க தேயிலைத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள பெருமளவு தொழிலாளர்களைப் பராமரிக்கும் பக்குவத்தினைத் தங்களிடம் வைத்துக்கொள்ளவில்லை. இதனால் தோட்டங்களில் இருந்து பெருமளவு தொழிலாளர்களை வெளியேற்றுவதற்கான மறைமுகவேலைகளை மேற்கொண்டனர். இதன் பயனாக தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை 1990 களில் சுமார் 400,000 காணப்பட்ட நிலையில் 2015 ஆம் ஆண்டளவில் 50 வீதமாக வீழ்ச்சியடைந்தது, இன்று சுமார் 197,000 பேர் வரையில் மட்டுமே பதிவு செய்யப்பட்ட தொழிலாளர்களாகக் காணப்படுகின்றனர் (Living Wage Report, Institute of Policy Studies, 2017). கம்பனிகளின் நோக்கில், தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்படும் கொடுப்பனவானது தேயிலையின் மொத்த உற்பத்தி செலவில் 60% காணப்படுவதாகவும், அதனால் கம்பனிகள் நடத்தத்தில் செல்வதாகவும் தொடர்ச்சியாக முறையிட்டு வருகின்றன. இப்பின்புலத்திலேயே ஆட்குறைப்பு வேலைகளையும் மறைமுகமாக செயல்படுத்தியபோதும் தொடர்ந்தும் மொத்த உற்பத்திக்கான செலவைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய நிலையில் இல்லை. இவ்வாறான காரணங்களால் பிராந்தியப் பெருந்தோட்டக் கம்பனிகளின் தேயிலைச் செய்கை மேற்கொள்ளப்படும் பரப்பிலும், உற்பத்தியிலும் தொழிலாளர்களின் பங்களிப்பில் ஒரு வீழ்ச்சி நிலை காணப்பட்டதுடன், அது பிராந்திய பெருந்தோட்டக் கம்பனிகளின் தேசிய ரீதியான பங்களிப்பிலும் எதிர்க்கணிய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியது (Living Wage Report, Institute of Policy Studies, 2017). 1992 இல் தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்களின் முகாமைத்துவத்தினை பொறுப்பேற்றுக்கொண்ட பிராந்திய பெருந்தோட்ட கம்பனிகள் அதனை முதல் கட்டமாக 50 ஆண்டுகளுக்கே குத்தகைக்கு அரசாங்கத்திடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்டன. இந்நிலையில் இதுவரை (2017) 25 ஆண்டுகளே பூர்த்தியடைந்த நிலையில் அடுத்துவரும் 25 ஆண்டுகளிலும் இத்தோட்டங்களைக் கொண்டுவந்துவதற்கு அவசியமான புதிய வியூகங்களை உருவாக்க முயற்சித்துள்ளன. இதில் இலாபத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும் கம்பனிகள் அங்குள்ள தொழிலாளர்களை மேலும் வெளியேறி செல்வதை நிறுத்தி கைவிடப்பட்ட அல்லது குறைந்த விளைவுகளும் தேயிலைகளில் இருந்து பயன் பெறுவதற்கான உபாயங்களை இப்போது முன்வைத்து வருகின்றன. இக்கட்டுரையின் பிற்தொரு பகுதியில் இதுதொடர்பாகக் கலந்துரையாடுகின்றது.

1.9. தேயிலை சிற்றுடைமைகளின் வளர்ச்சி

தேயிலைத் தொழில் ஆரம்பிக்கப்படும் காலத்திலேயே சிற்றுடைமைகளும் உருவாக்கப்பட்டன. ஆரம்பத்தில் இவை தனியார் தோட்டங்களாக அடையாளப்படுத்தப்படாது, காணிச் சீர்திருத்தத்தின் பின்னர் இத்தனியார் தோட்டங்கள் யாவும் சிற்றுடைமைகள் என்ற வரையறைக்குள் கொண்டுவரப்பட்டன. காணிச்சீர்திருத்தத்தின்போது தேயிலை நிலங்கள் யாவும் இலங்கையருக்கே சொந்தம் என்று அப்போதைய அரசாங்கம் அறிவித்தது. அதனால்

இந்தத் தேயிலை நிலங்கள் இனிமேல் நமக்கும் சொந்தமாகப்போகின்றன என தோட்டத் தொழிலாளர்களும் வாசலில் காத்திருந்தனர். ஆனால், இறுதியில் ஏமாற்றமே மிகுதியாகக் காணப்பட்டதுடன், முழு மலையகத்தையுமே சோகமாக்கிய நிகழ்வொன்றும் இடம்பெற்றது. அதுவே, தேயிலைக் காணிகளைச் சுவீகரிக்கும் நோக்கில் நில அளவை செய்தமைக்கு எதிராகப் போராடிய டெவன் தோட்டத் தொழிலாளர் சிவனுலெட்சுமன் பொலிசாரினால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட சம்பவமாகும்.

ஆனாலும், அரசாங்கம் சிறு நில உரிமையாளர்களுக்கு பக்க பலமாக இருந்து சிறு தேயிலைத் தோட்டங்களை ஊக்குவிக்க உறுதியான வேலைத்திட்டங்களை முன் வைத்தது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல 1975இல் 117,000 ஆக இருந்து சிறு நில தோட்ட உரிமையாளர்களின் எண்ணிக்கை 1982 இல் 236,000 ஆக அதிகரித்ததுடன் 2006 இல் ஏறக்குறைய 319,000 பேர் சிறு நில தோட்டங்களுக்கு உரிமையாளர்களாகவும் இருந்தனர். இவர்களின் எண்ணிக்கை இப்போது 400,000 பேராக அதிகரித்துள்ளதுடன், இவர்களில் 88 வீதமானவர்களுக்கு அரை ஹெக்டேயருக்கு குறைவான தேயிலை நிலம் சொந்தமாக உள்ளது (Chandrabose, 2017). இவர்கள் பெரும்பாலும் காலி, மாத்தறை, இரத்தினபுரி, கேகாலை ஆகிய மாவட்டங்களில் காணப்படுகின்றனர். தேயிலை சிறு தோட்ட உரிமையாளர்களுக்கான அதிகார சபை பல்வேறு நலத் திட்டங்களை மேற்கொண்டு வருவதுடன், இந்நிறுவனக்கட்டமைப்பு சிறு உடைமையாளர்களைப் பாதுகாக்கும் பொறிமுறையாகவும் விளங்குகின்றது. இது உயர் விளைவு தரக்கூடிய தேயிலைக்கன்றுகளை 1980களின் பின் வழங்கி வருகின்றது. ஏறக்குறைய எல்லா சிறு நிலத் தோட்டங்களும் உயர் விளைவு தரும் தேயிலைச்செடிகளைக் கொண்ட நிலப்பரப்பாகவே காணப்படுகின்றன. இலகு வட்டியில் கடன்கள் வழங்கியமை, பசளை மானியம் வழங்கியமை, பச்சைக் கொழுந்துக்கு உயர்ந்த விலையை பெற்றுக் கொடுத்தமை, ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கியின் திட்ட உதவியுடன் நவீன தொழில்நுட்ப வசதிகளுடன் கூடிய தொழிற்சாலைகளும் நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த நன்மைகளில் எவையும் கடந்த 150 வருடங்களுக்கு மேலாக தேயிலைத் தொழிலைச் செய்யும் தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைத்துள்ளதாகத் தெரியவில்லை. தேயிலைத் தொழில் என்பது பெருந்தோட்டங்களுக்கே மட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஒரு தொழில் என்ற கோட்பாட்டை சிற்றுடைமைகளின் வளர்ச்சியானது பொய்மைப்படுத்திவிட்டது. வளர்ச்சியடைந்துள்ள சிறுதோட்டங்கள் எவ்வாறான பரம்பலினைக் கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது என்பதை அவதானிப்பதும் பயனுள்ளதாக அமையும்.

**அட்டவணை 1.10 இலங்கை: மாவட்ட ரீதியாக தேயிலை
சிற்றுடைமைகளின் பரம்பல் -1983-2014 (எக்டேயரில்)**

மாவட்டங்கள்	1983	1994	2005	2014
இரத்தினபுரி	9,815	15,667	28,232	30,447
மாத்தறை	13,342	15,818	22,971	27,427
காலி	13,603	17,080	25,325	25,417
கண்டி	19,269	9,733	12,486	16,058
பதுளை	7,030	6,244	7,863	9,020
களுத்துறை	881	1,962	7,587	7,823
நுவரெலியா	6,559	6,303	5,971	7,205
தேகாலை	3,242	2,128	5,753	6,093
மாத்தளை	1,694	1,235	1,190	1,672
வேறு	334	399	896	1,173
மொத்தம்	75,769	76,569	118,274	132,335

Source: Compiled from the Statistical Information on Plantation Crops, 1990.
2008 and 2016 published by the Ministry of Plantation Industries, Colombo.

மாவட்டரீதியாக தேயிலை சிற்றுடைமைகளின் பரம்பலை அட்டவணை 1.9 இல் காணலாம். 1983 ஆம் ஆண்டில் இலங்கையின் மொத்த தேயிலை நிலப்பரப்பில் 75,769 எக்டேயராக, அதாவது 36 வீதமான பரப்பில் காணப்பட்ட சிற்றுடைமைகள் 31 வருடங்களின் பின்னர் ஏறக்குறைய இரண்டு மடங்கை நெருங்கிய நிலையில் 132,335 ஹெக்டேயராக விஸ்தரிக்கப்பட்டதுடன் மாவட்ட ரீதியான பரம்பலிலும் கணிசமான மாற்றங்கள் இடம் பெற்றுள்ளதைக் காணலாம். 1983 களில் கண்டி மாவட்டத்திலேயே சிறுதோட்டங்களின் பரப்பளவு அதிகமானதாக (19,269 ஹெக்டேயர்கள்) காணப்பட்டது. ஆனால் 2014 ஆம் ஆண்டு இரத்தினபுரி மாவட்ட மே அதிக பரப்பளவிலான (30,447 ஹெக்டேயர்கள்) கொண்ட மாவட்டமாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. இன்று சிறுதோட்டங்களின் நிலப்பரப்பில் ஏறக்குறைய 62 வீதமானவை இரத்தினபுரி, மாத்தறை, காலி ஆகிய மூன்று மாவட்டங்களிலேயே காணப்படுகின்றன (Chandrabose, 2017a). இம்மாவட்டங்கள் யாவும் தாழ்நிலவலயத்தில் அமைந்துள்ள மாவட்டங்களாகும். ஒரு வகையில் தேயிலை உற்பத்தியில் தாழ்நிலவலயத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் மாற்றங்கள் பெருமளவில் சிறுதோட்டங்களில் ஏற்பட்டிருக்கும் அபிவிருத்தியின் பிரதிபலிப்பாகக் காணப்படுகின்றது என்ற முடிவிற்கும் வரலாம்.

மேற்குறிப்பிட்டது போல சிற்றுடைமைகளுக்கான நிலப்பரப்பில் பாரியளவு விஸ்தரிப்பு ஏற்பட்டிருப்பதுபோல, இலங்கையில் தேயிலை சிறு உடைமையாளர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்துள்ளது. 1970களில் சுமார் 120,000 பேர் மட்டுமே சிறுதோட்டங்களை நடத்துபவர்களாகக் காணப்பட்டனர். ஆனால் இன்று அவர்களின் எண்ணிக்கை 400,000 ஆக அதிகரித்துள்ளது. இவர்களில் 88.16 வீதமானவர்களுக்கு, ஹெக்டேயருக்கு குறைவான தேயிலை நிலம் இருப்பதுடன், இவர்களில் பெரும்பாலானோர் தமது குடும்ப உறுப்பினர்களை பயன்படுத்தியே உற்பத்தியை மேற்கொள்கின்றனர். இவர்களில் 10.32 வீதமானவர்களுக்கு ஹெக்டேயரில் இருந்து 2 எக்டேயர் வரையிலான காணிகள் உள்ளன. 2 எக்டேயர்களுக்கு தேயிலை தோட்டங்களை வைத்திருப்போர்களின் எண்ணிக்கை 5,173 ஆகவும் (1.52 வீதத்தினர்) காணப்படுகின்றனர். இவர்களில் சுமார் 200 பேர் வரையில் 50 எக்டேயர்களுக்கு அதிகமான பரப்பில் தேயிலை நிலப்பரப்பை வைத்துள்ளனர். எவ்வாறெனினும் இவர்கள்

யாவரும் சிறுதோட்ட உரிமையாளர்கள் என்ற வரையறைக்கு உட்பட்டவர்களாகவே கருதப் படுகின்றனர் (Ministry of Plantation Industry, 2015). இவ்விபரங்களை அட்டவணை 1.10 இல் காணலாம்.

அட்டவணை 1.11: இலங்கை - தேயிலை
சிறுதுடைமைகளின் எண்ணிக்கையும் பரம்பலும் - 2014 (பரப்பு எக்டேயரில்)

மாவட்டங்கள்	< ½ எக்டேயர்கள்		½-2 எக்டேயர்கள்		2-5 எக்டேயர்கள்		> 5 எக்டேயர்கள்		மொத்தம்	
	எண்ணிக்கை	பரப்பு	எண்ணிக்கை	பரப்பு	எண்ணிக்கை	பரப்பு	எண்ணிக்கை	பரப்பு	எண்ணிக்கை	பரப்பு
மொத்தம்	350,292	67,982	41,758	33,005	3,715	10,732	1,458	20,610	397,223	132,329
வீதத்தில்	88.16	50.75	10.55	25.00	0.93	8.65	0.36	15.6	100.00	100.00

Source: Compiled from Statistical Information on Plantation Crops-2015, Ministry of Plantation Industry, Colombo.

சிறுதோட்டங்கள் குறுகிய காலப்பகுதியில், இலங்கையில் விஸ்தரிக்கப்பட்டுள்ளதையும், தெற்கு மாவட்டங்களில் அவை செறிவாகக் காணப்படுவதையும் அவதானித்தோம். அதேபோல் உற்பத்தியை பொறுத்தவரையிலும் தேயிலை சிறுதுடைமையே முன்னிலையில் இருக்கின்றன. அட்டவணை 1.11 இல் கடந்த 22 வருடங்களில் பெருந்தோட்டங்களினதும், சிறுதோட்டங்களினதும் உற்பத்தியின் அளவு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதன்படி பெருந்தோட்டங்களின் உற்பத்தி படிப்படியாக வீழ்ச்சியடைந்து செல்கின்றமையினையும், இதற்கு எதிர்மாறாக சிறுதோட்டங்களின் உற்பத்தி அதிகரித்திருப்பதனையும் புள்ளிவிபரங்கள் ஊடாக அவதானிக்கலாம். உதாரணமாக, 1995ல் பெருந்தோட்டங்களின் உற்பத்தி 168.8 மில்லியன் கிலோ கிராமாகக் காணப்பட்டது. இது இலங்கையின் மொத்த தேயிலை உற்பத்தியில் 59 வீதமாகும். இதன்போது சிறுதுடைமைகள் 41 வீதமான உற்பத்தியினையே வழங்கின (111.3மி. கி.கிராம்). ஆயினும், இரண்டு தசாப்தங்களின் பின்னர், 2017ம் ஆண்டு சிறு தோட்டங்களின் உற்பத்தியானது பெருந்தோட்டங்களின் உற்பத்தியை மிஞ்சிய நிலையில் மொத்த தேயிலை உற்பத்தியில் 70வீதத்திற்கு அதிகமான (244.0 மி.கி.கிராம்) பங்களிப்பு செய்திருப்பதனை அட்டவணை மற்றும் தரவுகளின் மூலம் காணலாம்.

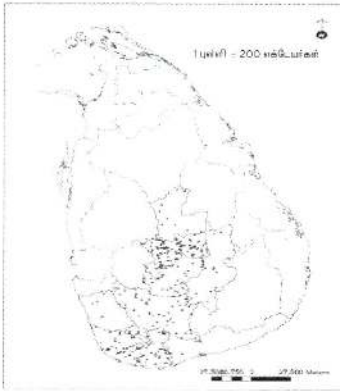
அட்டவணை 1.12: இலங்கை-பெருந்தோட்டங்களிலும் சிறுதுடைமைகளிலும்
மேற்கொள்ளப்பட்ட தேயிலை உற்பத்தி - 1995 - 2014 (மில்லியன் கிலோகிராமில்)

வருடம்	பெருந்தோட்டம்	சிறுதோட்டங்கள்	மொத்தம்
1995	168.8	111.3	280.1
2000	100.1	183.8	280.9
2005	111.5	205.7	317.2
2010	100.8	230.1	330.9
2017	104	244.0	348.0

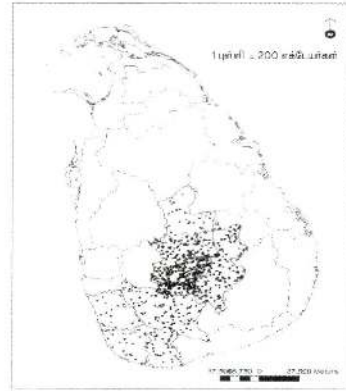
Source: Compiled from the Statistical Information on Plantation Crops (2000 and 2011), Ministry of Plantation Industry, Sri Lanka.

மேற்குறிப்பிட்ட அட்டவணை 111 இன் தகவல்களில் இருந்து தேயிலை பொருளாதாரம் என்பது, பெருந்தோட்டங்களில் இருந்து இப்போது சிறுதோட்டங்களை நோக்கி நகர்ந்து வருவதனை அறிய முடிகின்றது. இலங்கையில் பிரித்தானியர் காலம் முதல் மத்திய மலை நாடே தேயிலை பெருந்தோட்டத்தின் உறைவிடம் என்ற நிலை மாற்றமடைந்து, தேயிலைத் தோட்டம் என்பது தெற்குநோக்கி நகர்ந்துள்ளதை வரைபடம் 1.6, 1.7, 1.8 மற்றும் 1.9 இல் காணலாம். இவ் வரைபடங்களில் தேயிலைத்தோட்டங்களின் பரம்பல்கள் புள்ளிகள் இட்டு காட்டப்பட்டுள்ளன. ஒரு புள்ளி 200 ஏக்கர் தேயிலைக் காணிக்கு சமமானதாகும். படங்களை அவதானிக்கும் போது 1980களில் தேயிலைச் செய்கையின் பரம்பலானது மத்திய மலைநாட்டில் அமைந்துள்ள மாவட்டங்களில் செறிவாகக் காணப்படுவதைக்காணலாம். அதேவேளை இக்காலப்பகுதியில் சிற்றுடைமைகளின் பரம்பல் எந்த மாவட்டத்திலும் செறிவாக இருப்பதை அவதானிக்க முடியவில்லை. மாறாக அடுத்துவந்த 20 வருட காலப்பகுதியில் இப்பரம்பலில் கணிசமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இதனைக் வரைபடம் 1.8 மற்றும் 1.9களில் காணலாம். இதன் படி மத்திய மலைநாட்டில் செறிவாகக்காணப்பட்ட பெருந்தோட்டங்கள் நலிவடைந்து சென்றுள்ளமையையும், அதேவேளை சிற்றுடைமைகளோ தென்மாகாணத்தை நோக்கி செறிவாக பரவியுள்ளதையும் அவதானிக்கலாம்.

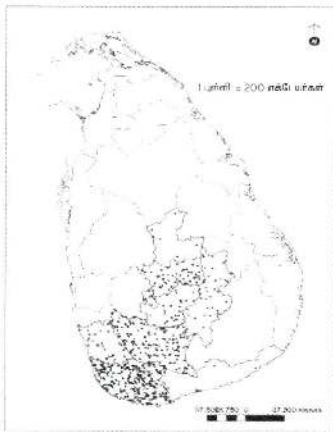
இலங்கை:
தேயிலை சிற்றுடைமைகளின்
பரம்பல்-1980

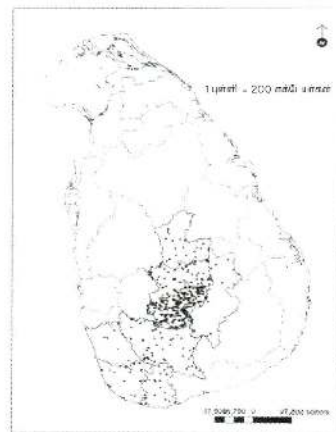
இலங்கை:
தேயிலை பெருந்தோட்டங்களின்
பரம்பல்-1980

இலங்கை:
தேயிலை சிற்றுடைமைகளின்
பரம்பல்-2010

இலங்கை:
தேயிலை பெருந்தோட்டங்களின்
பரம்பல்-2010

பொதுவாக அவதானிக்கும்போது காலனித்துவ முகாமைத்துவமும் கூலித் தொழில் போன்ற பெருந்தோட்ட முகாமைத்துவத்தினால் சாதிக்கமுடியாதவற்றைச் சிற்றுடைமைகள் இன்று மிகக் குறுகிய காலத்தில் சாதாரியமாகச் செய்திருக்கின்றன. தேயிலைச் செய்கையில் சிறு தோட்டங்களின் வெற்றிகரமான போக்கு இலங்கையில் மட்டுமல்ல கென்யா, கெமரூன், இந்தியாவில் நீலகிரி போன்ற இடங்களிலும் உற்பத்தி, சந்தை, தொழிலாளர் நலன் போன்றவற்றில் உன்னத நிலை காணப்படுகின்றன (Chandrabose, 2017a). இன்று இவர்களின் உற்பத்தியே இலங்கையின் மொத்த தேயிலை உற்பத்தியில் 72 வீதமாகக் காணப்படுகிறது. இவ்வாறு காணிகளைப் பெற்றவர்கள் இன்று தேயிலைச் சிற்றுடைமையாளர்களாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளனர். ஏறக்குறைய இன்று தேயிலைச் சிற்றுடைமையின் பரப்பு 132,335 எக்டேயர்களாக காணப்படுகின்றது. இது இலங்கையில் மொத்த தேயிலை பயிர் செய்யப்படும் பரப்பில் 63.76 வீதமாகும். இவற்றில் பெரும்பாலானவை தாழ்நிலப் பகுதிகளிலேயே பரந்து காணப்படுகின்றன. இதில் ஏறக்குறைய 400,000 பேர் சிறு தோட்ட உரிமையாளர்களாக உள்ளனர். ஆகக்குறைந்தது 1/8 ஹெக்டயர் பரப்பிலான காணித் துண்டுகளைப் பெருமளவில் கொண்டுள்ள சிற்றுடைமை தேயிலைக் கைத்தொழிலில் மேலோங்கிய நிலையில் காணப்படுகின்றது (மேலது).

1.10. பெருந்தோட்டங்களில் உருவாகி வரும் புதிய உற்பத்தி முறை

பெருந்தோட்டங்களைக் கையேற்ற கம்பனிகள் இன்று அதனைக் கொண்டு நடத்தமுடியாத அளவில் மாற்று யோசனைகளை விரைவுபடுத்துகின்றன. பெருந்தோட்ட முகாமைத்துவம் தன்னிச்சையாக மேற்கொண்டுவரும் இந்த செயன்முறைகளால் தவிர்க்க முடியாதவாறு மலையகத்தில் ஒரு புதிய சமூக கட்டமைப்பு உருவாகி வருகின்றது எனலாம். பெருந்தோட்டங்களில் இப்போது விரைவாக விஸ்தரிக்கப்படும் கட்டமைப்பு மாற்றம் என்பது இருக்கின்ற தேயிலைச் செடிகளைத் தொழிலாளர்களே பராமரித்து, அதன் அறுவடையை அதாவது தேயிலையில் இருந்து பறித்தெடுக்கப்படும் கொழுந்தினைக் கம்பனிகளுக்கு வழங்கி தமது வாழ்வாதாரத்தைப் பராமரித்துக் கொள்ளும் நடவடிக்கையாகும். இந்த ஏற்பாடுகள் என்பது தோட்டங்களில் நிரந்தரமாகப் பதிவுசெய்துகொண்டு தோட்ட முகாமைத்துவம் வழங்கும் வேலைகளை அதாவது அவர்களால் கட்டளையிடப்பட்ட வேலைகளை மட்டும் நிர்ணயிக்கப்பட்ட வேதனத்திற்காக மேற்கொள்ளப்படும் வேலைகளில் இருந்து விடுபெறுகின்ற செயன்முறையாகும். இதனை ஆங்கிலத்தில் 'OUT GROWING SYSTEM' என்று அழைக்கின்றனர். தமிழில் இதனை வெளியார் உற்பத்தி முறை, வெளிநிலை உற்பத்தி முறை மற்றும் வெளியார் பயிரிடல் என பல பெயர்களில் அழைக்கும் வழக்கமும் காணப்படுகின்றது. குறிப்பாக, இம்முறையானது வேறுபட்ட கம்பனிகளில் வேறுபட்ட நடைமுறைகளில் செயற்படுத்தப்பட்டு வருவதனையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. இந்த உற்பத்தி முறையின் கீழ் தொழிலாளர்களுக்கு நிலத்தின் மீதான உரிமையோ, தேயிலைச் செடியின் மீதான உரிமையோ வழங்கப்படுவதில்லை. மற்றொரு வகையில் தேயிலை சிற்றுடைமையாளர்கள் என்ற வரையறைக்குள்ளும் உள்வாங்க முடியாத ஒரு உற்பத்தி உறவின் அடிப்படையில் எழுச்சிபெற்று வரும் ஒரு தொழில் படையை மலையக சமூகத்தில் அடையாளம் காண முடிகின்றது. இப்பாங்கினைத் தேயிலைத் தொழில் துறையில் தொழிலாளர்களைத் தக்கவைத்துக்கொள்வதற்கான இறுதியான ஒரு கட்டமைப்பு மாற்றமாக தோட்ட முகாமைத்துவம் கையாளுகின்றது. மறுபுறமாக, இது தோட்டத்தொழிலாளர்களுக்கு மேலதிக வருமானத்தை தோட்டக்கட்டமைப்புக்குள்ளேயே பெற்றுக் கொள்வதற்கான வழிமுறையெனவும் வாதிடப்படுவதுடன், இம்மாதிரியினை பெருந்தோட்டக் கம்பனிகள் ஊதிய முறையில் இருந்து வருமான பகிர்வினை நோக்கிய நகர்வாக (wage based model to revenue sharing model) அடையாளப்படுத்துகின்றார்கள். தொழிற் சங்க மற்றும் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையிலான தொழிலாளர்களின் எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியில் இம்முறை படிப்படியாக

பல தோட்டங்களில் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றது (Chandrabose, 2017b). முதலாவதாக ஏன் இந்த 'OUT GROWING' முறை அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றது, அதற்கான காரணங்கள் என்ன என்பதை அவதானிப்பது அவசியமாகும். இதற்கு தோட்ட முகாமைத்துவம் கூறும் காரணங்களாக பின்வருவனவற்றை வரிசைப்படுத்தலாம்.

1. தோட்டங்களில் உற்பத்தித் திறன் வீழ்ச்சி
2. தொழிலாளர்களால் முன்வைக்கும் வேதன அதிகரிப்பை வழங்க முடியாதுள்ளமை.
3. தேயிலைக்காணிகள் கணிசமானவை கைவிடப்பட்டமை.
4. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வேறு தொழில்களை நாடுகின்றமை
5. மேலதிக வருமானத்துக்கான உபாயம்

மேற்கூறிய காரணங்களில் இருந்து விடுபெறுவதாயின் தொழிலாளர்களுக்கு தேயிலைக் காணிகளை குறுங்கால அடிப்படையில் (6 மாதம், ஒரு வருடம்) வழங்கி அவர்களையும் அத்தொழிலின் பங்காளர்களாக இணைத்துக் கொள்வதன் மூலம் தோட்டத் தொழிலை கொண்டு நடத்தலாம் என்பது கம்பனிகளின் நம்பிக்கையாகக் காணப்படுகின்றது. இதைவிட ஒவ்வொரு இரண்டு வருட இடைவெளியின் போதும் கூட்டு ஒப்பந்தப் பேச்சு வார்த்தையின்போது முன்வைக்கப்படும் வேதன அதிகரிப்பை தோட்டக்கம்பனிகள் வழங்க முடியாமை மற்றும் அதற்கான விருப்பமின்மை, தேயிலை உற்பத்தியில் ஏற்பட்டுள்ள வீழ்ச்சி என்பனவும் இம்முறையை நோக்கி செல்வதற்கான காரணங்களாக முன்வைக்கப்படுகின்றன.

இதனுடாக தோட்டங்களில் நிரந்தரமாகப் பதிவு செய்துள்ள தொழிலாளர்களுக்கும் சராசரியாக 1500 தேயிலைச் செடிகளைக் கொண்ட பரப்பு வழங்கப்படுகின்றது. இதனைத் தொழிலாளர்களே தமது செலவில் பராமரிக்க வேண்டும். பராமரிப்பிற்கு தேவையான பசளை, மருந்துகள் போன்றனவற்றை தோட்ட முகாமைத்துவமே வழங்கும். இதற்கான செலவீனங்களை தொழிலாளர்களிடம் இருந்து தவணை முறையில் தோட்டக்கம்பனிகள் மீளவும் பெற்றுக்கொள்ளும். தேயிலைச் செடிகளைப் பராமரிக்கும் தொழிலாளர் அதில் அறுவடை செய்யும் கொழுந்தினைத் தோட்டக்கம்பனிகளுக்கு வழங்கவேண்டும். எக்காரணம் கொண்டும் தாம் அறுவடை செய்யும் கொழுந்தினை வெளியாளர்களுக்கு விற்பனை செய்ய முடியாது. கொழுந்திற்கான விலையைத் தோட்ட கம்பனிகளே நிர்ணயிக்கும். அவ்வாறு நிர்ணயிக்கப்பட்ட விலையில் சுமார் 65 வீதம் மாத்திரமே தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்படும். மிகுதி 35 வீதம் இதனை பராமரிப்பிற்கான தோட்டத்தில் நிர்வாகத்தினருக்கு வழங்கப்படும் கொடுப்பனவுகளுக்காக ஒதுக்கப்படும். இதுவே 'OUT GROWING' முறையாக தோட்டங்களில் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றன. இதுவரை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ள இந்த 'OUT GROWING' முறையின் கீழ் அவதானிக்கப்பட்ட சில விடயங்களை பின்வருமாறு காணலாம்.

இந்த 'OUT GROWING' முறையை முதலில் பெருந்தோட்ட கம்பனிகளே ஆரம்பித்தன. இதனது ஆரம்ப வேலைகள் 2005 ஆம் ஆண்டளவில் பிட்டகந்த என்ற தோட்டத்தில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. பிட்டகந்த தோட்டத்தில் (அத்தோட்டத்தின் உப பிரிவுகளான, இராவத்த குரூப் - ஒவிலி கந்த டிவிசன், மவுசாகல் டிவிசன், எனசல்மட டிவிசன் மற்றும் அலகொல்ல) உள்ளங்கலாக அங்கு வாழும் சுமார் 732 தொழிலாளர்களில் 265 பேருக்கு, சுமார் 12% தொழிலாளர்களுக்கு 48 ஹெக்டேயர் காணிகள் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன. இக்காணிகளுக்கான உரிமைப்பத்திரங்கள் எதுவும் வழங்கப்படவில்லை. இவ்வேலையில் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களில் நிரந்தரமான பதிவில் இருந்து நீக்கப்பட்டனர். மேலே குறிப்பிட்டது போல வழங்கப்பட்ட காணிகளில் அறுவடை செய்யப்படும் கொழுந்தினைத் தோட்ட முகாமைத்துவம் வழங்குவதன் மூலம் சுமார் ரூபா 1000 முதல் 10,000 ரூபா வரையிலான வருமானத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாகக் காணப்படுகின்றது (Chandrabose, 2017b).

ஆரம்பத்தில் இத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்கு தோட்டத் தொழிலாளர்கள் உடன்படவில்லை. ஆனாலும், அவ்வாறு தொழிலாளர்கள் உடன்படாவிட்டால் அருகில் உள்ள சிங்கள கிராமவாசிகளுக்கு இக்காணிகள் பகிர்ந்தளிக்கப்படும் என்று தொடர்ச்சியாக கம்பனியின் முகாமைத்துவம் கூறிவந்த நிலையில் நிலம் பறிபோகும் என்ற அச்சத்தில் கம்பனிகளின் கட்டளைகளுக்கு மக்கள் உடன்பட்டுவிட்டனர். இவ்வாறான வேலைத்திட்டத்தின்போது கம்பனிகள் குறைந்தபட்சம் தொழிலாளர்களுடனோ அவர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் தொழிற்சங்களுடனோ கருத்துப் பரிமாற்றங்களில் ஈடுபடவில்லை. இதனைத் தோட்டக்கம்பனிகள் தன்னிச்சையாகவே நடைமுறைப்படுத்தின (சில தொழிற்சங்க அரசியல் எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியிலும்). மேற்குறிப்பிட்டதுபோல பிட்டகந்த என்ற தோட்டத்தில் மட்டுமன்றி எல்கடுவ கம்பனிக்கு சொந்தமான மற்றுமொரு தோட்டத்திலும் இந்த “OUT GROWING” முறை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இதேபோன்ற செயன்முறையை காவத்தையில் உள்ள ‘என்தான்’ என்ற தோட்டத்திலும் 2005ஆம் ஆண்டளவில் நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டன. மிக அண்மைக்காலமாக மதுரட்ட பெருந்தோட்டக் கம்பனிக்குச் சொந்தமான வலப்பனைக்கு அண்மையில் உள்ள மாவவு தோட்டத்திலும் இந்த முறை விரிவாக்கம் பெற்றுள்ளது.

இந்த “OUT GROWING” முறை காவத்த பெருந்தோட்டக் கம்பனிக்கு சொந்தமான தோட்டங்களில் எவ்வாறு நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றது என்பதை அவதானிப்பதும் அவசியமாகும். இரத்தினப்புரி மாவட்டத்தின் பெல்மதுளை பிரதேசத்தின் ‘என்தான்’ தோட்டத்தில் இரண்டு வகையான தேயிலைச் செடிகள் உள்ளன. ஒன்று மிகவும் குறைந்த விளைவு தரும் தேயிலைச் செடிகள் மற்றது உயர் விளைவு தரும் தேயிலைச் செடிகள். இதில் கிராமங்களின் எல்லைமீல் உள்ள குறைந்த விளைவு தரும் தேயிலைச் காணிகளை தலா ஒவ்வொருவருக்கும் சுமார் 1500 தேயிலைச் செடிகள் என்றவாறு தோட்டத்தில் பதிவுசெய்துள்ள தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. இவர்கள் நல்ல நிலையில் பராமரிக்கப்படும் உயர் விளைச்சல் தரும் தேயிலைத் தோட்டத்தில் வாரத்தில் மூன்று நாட்கள் வேலை செய்யவேண்டும். ஏனைய நாட்களில் தாம் விரும்பியது போல தமக்கு பிரித்து வழங்கப்பட்டுள்ள 1500 தேயிலை செடிகளை பராமரித்தல் வேண்டும். அவ்வாறு பராமரித்து அறுவடை செய்யும் தேயிலைக் கொழுந்தினை ‘என்தான்’ தோட்டத்திற்கே விற்பனை செய்யும் நடைமுறை காணப்படுகின்றது. கடந்த சுமார் 15 வருடங்களுக்கு மேலாக இவ்வாறான நடை முறை ‘என்தான்’ தோட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. தேயிலை பராமரிப்பவர்களுக்கான செலவாக சுமார் ரூபா 10,000 முதல் ரூபா 20,000 வரையில் தொழிலாளர்கள் தமக்கு வழங்கியுள்ள 1500 தேயிலைச் செடிகளுக்குச் செலவு செய்கின்றனர். இதனை மாதாந்தம் தவணையில் மூன்று மாதத்திற்குள் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்படும் கொடுப்பனவில் இருந்து மீளவும் பெற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது.

இந்த முறைப்படி தொழிலாளர்கள் மாதாந்தம் சுமார் 10 நாட்கள் வரையில் தோட்டத்தில் வேலை செய்வதுடன் மிகுதி நாட்களில் தமக்கு வழங்கப்பட்ட காணியில் வேலை செய்கின்றனர். இங்கு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட இந்த செயல் முறையை “OUT GROWING” என்பதற்கு பதிலாக “CONTRACT” என்ற வார்த்தையே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இதனூடாக தொழிலாளர்கள் யாவரும் பெரும்பாலும் தோட்டங்களிலேயே தங்கியிருந்து வேலை செய்யவேண்டியவர்களாக உள்ளனர். இங்குள்ள எல்லாத் தொழிலாளர்களுக்கும் இச்சலுகை வழங்கப்படவில்லை. தோட்ட முகாமைத்துவம் நம்பிக்கை வைத்துள்ள சுமார் 45 பேருக்கு மட்டுமே இவ்வாறு தேயிலைச் செடிகள் பகிர்ந்து வழங்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு மொத்தக் காணியில் அதாவது சுமார் 350 ஹெக்டேயர் காணியில் 45 பேருக்குப் பிரித்து வழங்கப்பட்ட பழைய தேயிலைக் காணியைக் கொண்ட பரப்பு சுமார் 120 ஹெக்டேயர்களாகும். களை எடுத்தல் முதல் சகல விதமான பராமரிப்புகளையும் 43 தொழிலாளர்களும் பராமரிக்க வேண்டும். இவர்களால் அறுவடை செய்யப்படும் தேயிலையின் சந்தை விலையில் 65 வீதத்தினை மட்டும் இவர்கள் வருமானமாகப் பெற்றுக் கொள்வர். களத்தகவல்களின் படி

2016ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் இவ்வாறு வேலைசெய்த தொழிலாளர்களின் வருமானம் சுமார் 8000 - 15000 ரூபா வரையில் காணப்பட்டது (Chandrabose, 2017b). இந்த வருமானம் மேலே குறிப்பிட்டது போல நாளாந்த தோட்ட வேலையை உள்ளடக்கிய வருமானமாகும். சில தோட்டங்களில் தேயிலைச் செடி மற்றும் காணி பகிர்வின்போது தொழிற் சங்கத் தலைவர்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்படுகின்றது - இதன் மூலம் தோட்ட முகாமைத்துவம் தொழிற்சங்க எதிர்ப்புகளை வெற்றிகரமாகச் சமாளிக்கின்றன. இம்முறையின் கீழ் தொழில் சங்கத் தலைவர்களுக்கு வழங்கப்படுகின்ற ஒரு சில சலுகைகள் (பராமரிப்புச் செலவு) தொழிற்சங்கங்களின் வலிமையினை மழுங்கடிப்பதுடன், அவர்களுக்குள்ள உரிமைகளையும் மறுதலிப்பதாக அமைகின்றது.

விசேடமாக, வலப்பணையில் உள்ள மாவுவ தோட்டத்தில் முழு அளவிலான “OUT GROWING” முறை நடைமுறையில் உள்ளதாக குறிப்பிடலாம். இதன்படி காவத்தைமில் உள்ள எந்தான தோட்டத்தில் போல் அல்லாமல் தோட்டக் காணிகள் தலா ஒருவருக்கு சராசரியாக 1500 தேயிலைச் செடிகள் என்றவாறு சுமார் 80 தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு பெற்றுள்ளவர்கள் பெரும்பாலும் ‘டேம்’ டிவிசனில் உள்ளவர்களாகும். உண்மையில் ‘டேம்’ டிவிசனில் உள்ளவர்களில் சுமார் 30 குடும்பங்களைத் தவிர ஏனையோர் முழுமையாக இந்த “OUT GROWING” முறையில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவர்களுக்கான முகாமைத்துவப் பணிகளைத் தனியார் நிறுவனம் பொறுப்பேற்றுள்ளது. அறுவடை செய்யும் ஒரு கிலோ பச்சைக் கொழுந்திற்கு ரூபா 50/= வரை வழங்கப்படுகின்றது. இவர்கள் பராமரிக்கும் தேயிலையானது குறைந்த விளைச்சல் தரும் பழைய தேயிலை இனமாகும். மிகவும் மோசமான சரிவுமிக்க மலைச்சாரலில் தொழில் செய்யும் இவர்களது வாழ்க்கை மிகுந்த சவால் மிக்கதாகும். எனினும் மூன்று அல்லது நான்கு பரம்பரைகளாக இங்கு வாழும் இவர்கள் அங்குள்ள புவியியல் சூழலிற்கு இசைவாக்கம் பெற்றுள்ளனர் எனலாம். ஒரு சிலர் மிகப்பெரிய முதலீட்டில் தமக்கு வழங்கப்பட்ட தேயிலைச் செடிகளைக் கள்வாத்து வெட்டுதல் போன்ற பராமரிப்பு வேலைகளிலும் இன்னும் சிலர் வேறுபட்ட பராமரிப்பிற்காக சுமார் ரூபா 50000/= வரையிலும் செலவு செய்துள்ளனர். இவையெல்லாம் பெரியளவிலான முதலீடுகள் என்றாலும் இந்த “OUT GROWING” முறையினாலான பலாபலன்களை இத்துறையில் ஆர்வமுள்ளவர்கள் போதுமான ஆதாரங்களுடன் கலந்துரையாடுவது அவியமாகும். இது குறித்த எதிர்கால ஆய்வுகள் பின்வரும் மூன்று விடயங்களின் அவதானிப்பாக அமைய வேண்டும்.

1. தொழிலாளர்களின் வாழ்வாதாரத்தில் “OUT GROWING” ஏற்படுத்தும் தாக்கங்கள்
2. தோட்ட மக்களின் குடிசை பரம்பல் மற்றும் சமூகக் கட்டமைப்பில் இம்முறை ஏற்படுத்தப்போகும் விளைவுகள்
3. பெருந்தோட்ட தொழில்துறையின் கட்டமைப்பில் ஏற்படுத்தப்போகும் மாற்றங்கள்.

இம்முறை நடைமுறையில் உள்ள தோட்டங்களில் வாழும் தொழிலாளர்களின் வாழ்வாதாரத்தை எடுத்து நோக்குவோமாயின், சில தோட்டங்களில் இம்முறையின் மூலம் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையிலான தொழிலாளர்கள் மத்தியில் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு வருமானம் அதிகரித்துள்ளது குறிப்பாக, விளைச்சல் காலங்களில். தமக்கு வழங்கப்பட்ட (தற்காலிகமாக) தேயிலைச் செடிகளின் விளைச்சலை விற்பனை செய்து அதன் மூலம் கிடைக்கும் வருவாயை அனுபவிக்கும் நிலை தோன்றியுள்ளது என சிலர் வாதிடுகின்றனர். இது பெரும்பாலும் தோட்ட முகாமைத்துவத்தின் வாதமாகக் காணப்படுகின்றது. மேலும், இம்முறை ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் 1500 தேயிலைச் செடிகள் வழங்கப்பட்டமை நாளடைவில் இவை தமக்கே உரித்தாகப்போகும் காணி என்று உரிமை கொண்டாடக்கூடிய ஒரு பொற்காலம் தொலைவில் இல்லை என்ற நம்பிக்கையினை மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தியுள்ளதாக குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதைவிட தோட்டத்தில் ‘வேதனத்தையும்’ வேறு சலுகைகளையும் நம்பி தங்கி வாழ்கின்ற நிலையில் இருந்து தனது உழைப்பை மட்டுமே

உறுதியாக நம்பி வாழ்கின்ற ஒரு சமூகமாக தொழிலாளர்கள் வளர்வதற்கான வாய்ப்புகள் இதன் கீழ் ஏற்படும் என்ற வாதமும் காணப்படுகின்றது. தற்போது தேயிலைப் பயிரினை மட்டுமே நம்பியிருந்தாலும், நாளடைவில் வேறு பயிர்கள், கால்நடை என்பனவற்றையும் வளர்ப்பதற்கான வாய்ப்புகள் உண்டு என நம்பப்படுகின்றது. ஆனால், இப்போதைய சூழ்நிலையில் இவ்வாறான முயற்சிகளுக்கு தடைகள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதனையும் குறிப்பிட வேண்டும். மேலும், இம்முறையானது இம்மக்களின் இனபரம்பல் மற்றும் அடையாளம் என்பவற்றினைத் தொடர்ந்து பேணிக்கொள்வதற்கான வாய்ப்பினையும் வழங்கும் என்ற கருத்தும் காணப்படுகின்றது. காரணம், தேயிலைக் காணிகள் ஏதோ ஒரு வகையில் உற்பத்தி மற்றும் பயிரிடல் செயற்பாடுகளுக்காகப் பயன்படுத்தும்போது, அதன் மூலம் வெளியாட்களின் ஆக்கிரமிப்பினைத் தடுக்க முடியும் எனவும், அது இத்தொழில் துறையின் நிலைத்தல் தன்மைக்கும், பெருந்தோட்ட மக்களின் சமூக, பண்பாட்டு அடையாள இருப்புக்கும் உதவுமென வாதிடப்படுகின்றது.

இம்முறையின் கீழான பல நன்மைகள் குறித்து பேசப்பட்டாலும், இதன் எதிர்க்கணிய விளைவுகளையும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். பெரும்பாலும் தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரை அவர்களுக்கு தமது ஓய்வு காலத்தில் கிடைக்கப்பெற்ற EPF/ETF என்பன அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் உணர்வு பூர்வமான சமூகப் பாதுகாப்பாகும். இந்த சலுகைகள் "OUT GROWING" முறையின்கீழ் கிடைக்கப்பெற மாட்டாது. இம்முறை முழுமையாக அமலுக்கு வரும்போது இத்தகைய ஆபத்து ஏற்படும் - இதனையே மாவூவ தோட்டத்தில் காணமுடிகின்றது. இந்நிலையில் இவர்களது சமூக பாதுகாப்பிற்கான காப்புறுதி போன்ற வேலைத்திட்டங்களை முறையாகச் செயற்படுத்துவது அவசியமாகும். அதேவேளை, இம்முறையின் கீழ் இதுவரைகாலமும் தோட்ட முகாமைத்துவத்தால் வழங்கப்பட்ட ஒரு சில சேமநல வசதிகளும் வழங்கப்படப் போவதில்லை என்பதனையும் இங்கு பதிவு செய்வது பொருத்தமாகும். இவற்றுடன், இம்முறையினை விரிவாக்கம் செய்வதற்கு சட்டரீதியான நிறுவனக்கட்டமைப்பொன்று இன்மையானது பிறிதொரு குறைபாடாகும். அத்துடன், கம்பனிகள் நல்ல நிலையில் உள்ள உயர்வு விலையைத் தரும் தேயிலைத் தோட்டங்களில் "OUT GROWING" முறையினைச் செயல்படுத்தமாட்டார்கள். அதில் ஏறக்குறைய சுமார் 100,000 தொழிலாளர்களும் அவர்களது குடும்பங்களும் தொடர்ந்தும் தங்கிவாழ்வர். இவற்றுக்கப்பால், இம்முறையானது பெருந்தோட்ட தொழில்துறையின் கட்டமைப்பு, நிர்வாகம், பராமரிப்பு, தொழிலாளர் உறவு மற்றும் தொழில்துறை நடைமுறை என்பவற்றிலும் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களைப் படிப்படியாக ஏற்படுத்தி வருவதனையும் காண முடிகின்றது. இந்நிலை எதிர்காலத்தில் தீவிரத்தன்மையை அடையும் என எதிர்வுக்கூறப்படுகின்றது. உண்மையில், இந்த வெளியால் உற்பத்தி முறையானது நவ தாராள பொருளாதாரத்தின் ஒரு வடிவமாகவே நோக்கப்பட வேண்டும். தொழிலாளர்களை மறைமுகமாக உச்சளவில் சுரண்டுவதனை இதன் மூலம் காண முடிகின்றது. இதனை சில சமயங்களில் தொழிலாளர்களால் உணர முடிவதில்லை. உண்மையில், இம்முறை தொழிலாளர்களின் சமூகப் பாதுகாப்பு மற்றும் அவர்களின் உழைப்பில் ஏற்படுத்தும் எதிர்க்கணிய தாக்கம் தொடர்பாக முறையான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியது பெரிதும் அவசியமாகும். எவ்வாறாயினும், இம்முறை தொழிலாளர்களின் நலன், உரிமைகள், சமூக பாதுகாப்பு, சேம நல வசதிகள், சமூக பாதுகாப்புக் கொடுப்பனவுகள், சட்டத்தன்மை என்பவற்றை உறுதி செய்யும் வகையில், சகல கம்பனிகளாலும் பின்பற்றக்கூடிய வகையில் பொதுவான சட்டகத்துக்குள் கொண்டுவரப்பட வேண்டும். இத்தகையதொரு சட்டகத்தை உருவாக்கும் பணியில் தோட்டக் கம்பனிகள், தொழில் சங்கங்கள், மலையக அரசியல் தலைமைகள், மலையக புத்திஜீவினிகள், சிவில் அமைப்புகள் மற்றும் அரசாங்கம் என்பன ஈடுபட வேண்டும்.

1.11. முடிவுரை

கடந்த 150 வருடகால இலங்கையின் தேயிலை உற்பத்தியில் ஏற்பட்டுவந்த மாற்றங்கள் மற்றும் அண்மைக்காலப் போக்குகள் என்பன இக்கட்டுரையில் சுருக்கமாகக் கலந்துரையாடப்பட்டுள்ளன. கோப்பிப் பயிர்தேயிலையில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டபோது சற்றும் மனம் தளராதது பிரித்தானிய முயற்சியாளர்கள் அதனை ஈடுசெய்யக்கூடிய அளவில், ஒப்பிட்டளவில் குறைந்தபட்ச செலவுகளுடன் தேயிலையை விரிவாக்கம் செய்தனர். தேயிலையின் உற்பத்தியும் அதன் விரிவாக்கமுமே இலங்கையை உலகிற்கு அறிமுகம் செய்தது என்பதை எவரும் மறுப்பதற்கில்லை. முதல் 100 ஆண்டுகளில் பல்வேறு இடர்பாடுகளிலும், அதாவது முதலாம் உலகப்போர், இரண்டாம் உலகப்போர், சர்வதேச மந்தம் ஏனைய நாடுகளுடனான கடுமையான போட்டி என்றெல்லாம் சவால்கள் காணப்பட்டபோதும், இலங்கைக்கு அதிக வெளிநாட்டு வருமானத்தை தேடித்தந்த பொருளாகத் தேயிலை விளங்குகின்றது. எனினும், அடுத்துவந்த 75 ஆண்டுகளில் சுதேச நிறுவனங்களால் இதனை தொடர்ச்சியாக நடத்தி செல்வது பெரிதும் சவால்மிக்க காரியமாகக் காணப்பட்டது. இத்துறையில் ஏற்பட்டுள்ள பல எதிர்க்கணிய விளைவுகளையும் மாற்றங்களையும் இக்கட்டுரை விளக்குகின்றது. தேயிலை உற்பத்தியானது பெருந் தோட்டங்களில் மட்டுமே மேற்கொள்ளலாம் என்ற எண்ணப்பாங்கானது காணி களீகரிப்பின் பின்னர் தேசியமயமாக்கப்பட்ட காணிகளைச் சிறுதோட்டங்களாகப் பகிர்ந்தளித்ததன் விளைவாக படிப்படியாக மாற்றம் காணலாயிற்று. குறிப்பாக, சிறு உடைமையாளர்களின் அத்த வளர்ச்சியும், இலங்கையின் மொத்த தேயிலை உற்பத்திக்கான பிரமாண்டமான பங்களிப்பும் இந்திலையினைப் பெரியளவில் மாற்றியுள்ளது என வாதிடுவதில் தவறில்லை. இது 150 வருடகால வரலாற்றைக் கொண்ட இலங்கைத் தேயிலை தொழில்துறையில் ஏற்பட்டுவந்துள்ள பல்வேறு அமைப்பாக்க மாற்றங்களில் குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும். இது நீண்டகாலமாக, சுமார் 110 வருடங்கள் தேயிலை உற்பத்தி மற்றும் வர்த்தகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த இன்று பிராந்தியப் பெருந்தோட்டக் கம்பனிகளின்கீழ் நிர்வகிக்கப்படும் தோட்டங்களின் நிலை மற்றும் அவற்றின் உற்பத்தி பங்களிப்பு வீழ்ச்சியை தழுவுவதற்கும், அதன் மீதான அரசாங்கத்தின் கரிசனையும் உதவித்திட்டங்களும் பெருமளவுக்கு வீழ்ச்சியடைவதற்கும் காரணமாயிற்று. எவ்வாறாயினும், தேயிலைத் தொழில் துறையின் வளர்ச்சிக்காக மூன்று அல்லது நான்கு தலைமுறையின் உட்களை உரமாக்கிய இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களின் மூதாதையர்களை நினைவு கூரும், அடையாளச் சின்னமாக விளங்கும் பெருந்தோட்டங்களைத் தொடர்ந்தும் பேணி வேண்டிய தார்மிகப் பொறுப்பு மலையக மக்களுக்குண்டு என்ற வாதமும் பலராலும் முன்வைக்கப்பட்டு வருகின்றது.

இலங்கையிலேயே ஒரு நவீன பொருளாதாரமாக விவசாயமும் கைத்தொழிலுமாக இணைந்த, புதிய தொழில்துட்பங்களையும் பெருமளவிலான சிந்தனைகளையும் உள்வாங்கி மிகுந்த தேயிலைப் பெருந்தோட்டம், இலங்கையின் கைத்தொழில் ஆக்கத்திற்கும், பிரித்தானியர்களின் பாணியிலான நிர்வாக முறைகளுக்கும், சர்வதேச வர்த்தக பங்குபற்றுதலுக்கும், இறுதியாக பிரித்தானியர்கள் பேசிய ஆங்கிலமொழியையே மேன்மையான மொழியாக பேசுகின்ற வழக்கத்தினையும் இலங்கைக்கு அறிமுகமாக்கியது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இவையாவும் பெருந்தோட்டங்களின் பிரதிவிளைவுகளாகும். ஆனால், பெருந்தோட்டத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட இறுக்கமான கட்டமைப்பானது அங்கு குடியேறிய மக்களுக்கான இயற்கை நியதியின்படி வழங்கப்பட்ட வளர்ச்சியைகூடத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டன. பெருந்தோட்ட வருமானங்கள் மூலம் கிராமங்கள் வளர்ந்தன. பெருந்தோட்ட பொருட்களின் ஏற்றுமதி மூலம் இலாபம் கிடைக்கப்பெற்ற வருமானத்தில் கிராமங்களிலும், நகரங்களிலும் பிரமாண்டமான உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் மேம்படுத்தப்பட்டன. ஆயினும், இம்மக்களின் உழைப்பின் மூலமாக ஏனையவர்கள் அனுபவித்த அபிவிருத்திப் பயன்கள் எதுவும் இம்மக்களுக்குச் சென்றடைவதற்கான பொறிமுறையொன்று உருவாக்கப்படவில்லை. எவ்வாறாயினும்,

இலங்கையின் பெருந்தோட்டக் கைத்தொழில் துறையின் வளர்ச்சி மற்றும் விரிவாக்கம் அதன் மூலமான நிலையான வெளிநாட்டு வருமானம் என்பவற்றுக்கு மலையக மக்கள் ஆற்றியுள்ள, ஆற்றிவரும் பங்களிப்பினைக் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது.

References

- De Silva, C. R. (1962). Ceylon under the British Occupation 1795-1833: Its Political and Administrative Development - Volume Two. The Colombo Apothecaries Co. Ltd: Colombo.
- Amerasinghe, Y.R. (1993). Recent trends in employment and productivity in the plantation sector of Sri Lanka with Special reference to the tea sector, Plantation in Transition: The Changing Prospects of Sri Lanka's Tea Economy, ARTEP Working Paper. New Delhi: ILO.
- Bastian, Sunil. (1981). The tea industry since nationalization. Colombo: Center for Society & Religion.
- Ben, Crow and Mary, Thorpe. (1998). Survival and change in the third world. New York: Oxford University Press.
- Beckford, G.L. (1972). Persistent poverty: under development in plantation economics of third world. London: Oxford University Press.
- Caspersz, Paul. (1976). Sri Lanka and the changing world tea economy. MARGA, 3,(1), MARGA Institute.
- Central Bank of Sri Lanka, (1980, 1990, 2005 & 2016). Annual report, Central Bank of Sri Lanka, Colombo.
- Chandrabose, A.S. (2006). Labour turnout in small tea holdings: A comparative study of Nilgiri tea gardens in south India and tea region of low elevation. Economic Review, Sri Lanka: Peoples Bank.
- Chandrabose, A.S (1999). Production and marketing of tea in India & Sri Lanka: A Comparative Regional Analysis, 1971-95. (Unpublished M.Phil Dissertation). Center for the Study of Regional Development. Jawaharlal Nehru University: New Delhi.
- Chandrabose, A.S. (2015). Hired labour in the tea smallholding in Kotapola in the district of Matara in Sri Lanka. Paper presented at the Annual Academic Session held on 19th and 20th of November 2015 at the Open University of Sri Lanka.
- Chandrabose, A.S. (2017a). Tea smallholdings in Sri Lanka: nature of growth and development. In Mahim Mendis (ed.), A Tribute to a Pioneer in Social Sciences at OUSL. pp.119-138. Department of Social Studies, Faculty of Humanities and Social Sciences: The Open University of Sri Lanka.
- Chandrabose, A.S. (2017b). A study on the impact of out-growing system in the Plantations unpublished report. Kandy: Institute of Social Development.
- Chandrabose A.S., and Sivapragasam, P. (2012). Red Colour of Tea. Kandy: CCFD and HDO, Kandy.
- Charles, K, Kimathi. & Francis, M, Muriukui. (2000). A showcase of smallholder agriculture in the EAC: The case of the smallholder tea in Kenya. Retrived from: <https://www.kilimotrust.org/documents>.

- Gamini, Corea. (1975). The export instability of an export economy. Sri Lanka. Colombo: MARGA Institute.
- Snodgrass, D.R. (1966). Ceylon: an export economy in transition. R.D. Irwin, Homewood: Yale University Press.
- Elliott, E.C. & Whitehead, F.J. (1926). Tea planting in Ceylon. Colombo: Published by the Times of Ceylon Co.Ltd.
- Fernando, A. Nimal. (1980). A study of the impact of the land reform laws of 1972 and 1975 on tea production in Sri Lanka. Staff Studies. 10, (1&2). Central Bank of Sri Lanka.
- Gupta Das Manas. (1999). Labour in tea gardens. C-143, Preet Vihar, Delhi: GyanSagar Publications.
- Institute of Policy Studies, (2017). Living wage report: Sri Lanka Estate Sector (unpublished report). Colombo: IPS.
- Indraratana, A.D.V.De. S. (1998). Fifty years of Sri Lanka independence: a social economic review. Sri Lanka. Colombo: Sri Lanka Institute of Social and Economic Studies.
- Johnson, J, Reginald. (1951). Johnson's note book for tea planters. Colombo: Published by Minister of Agriculture, lands, Irrigation and Power.
- Marby Heidran, (1972). Tea in Ceylon and attempt at regional and temporal differentiation of tea growing areas in Ceylon. Weisbaden: Franz Steiner Verlag.
- Mookiah, M.S. (1996). Recent developments in the tea industry of Sri Lanka. Madurai India: Kavidha Publishers.
- Ministry of Plantation Industries. (1996, 2008 & 2016). Statistical information on plantation crops. Colombo: Ministry of Plantation Industries.
- Munasinghe Indrani. (2002). The colonial economy on track, road and railway in Sri Lanka 1800-1905. Colombo: The Social Scientists' Association.
- Patric, Mendis. (1991). A survey of estate size and tea productivity debate in India, Sri Lanka and Kenya. MARGA. 11 (4). Colombo: MARGA Institute.
- Peiris, G.H. (1984). Structural changes in plantation agriculture in Sri Lanka. In Gooneratne, W. & Wesumperuma.D (Eds). Plantation agriculture in Sri Lanka, issues in employment and development. Bangkok: ARTEP.
- Ranasinghe, Sudatta. (1995). Land reform in the 1970s: its impact and subsequent changes in management. Economic Review. 21(6). Sri Lanka: Peoples Bank.
- Sanderatne, Nimal. (1983). Plantation agriculture: economic opportunities and challenges, Staff Studies, pp. 203-27.15 (2). Central Bank of Sri Lanka.
- Shanmugartnam, N. (1997). Privatization of tea plantations, the challenges of reforming production relations in Sri Lanka: An institutional historical perspective. Colombo Social Scientist Association.
- Shyamalie, H.W., & Wellala, N.N.K. (2012). Implementation of Out Grower system in Tea Plantation, Tea Bulletin. pp.16-24. 21(2). Sri Lanka: Tea Research Institute.
- Sinnathamby, M. (1993). The state sector plantations; recent trends in productivity, employment and earnings of workers. Plantation in transition: the changing prospects of Sri Lanka's tea economy. ARTEP Working Paper. New Delhi: ILO.

- Sinnathamby, M. (2015). Prosperity of tea and poverty of labours: tea industry in Sri Lanka: a socio-economic study. Colombo: Kumaran Book House.
- Silva, K,T and Sasikumar, B,(2007). Transition from tea workers to out-grower? the impact of an out-grower pilot scheme on workers in selected tea plantations in Sri Lanka. Kandy: ISD.
- Sivaram. B. (2000). Plantation management in the new millennium. Athrugiriya, Sri Lanka: National Institute of Plantation Management.
- Snodgrass, R, Donald, (1966). Ceylon: An export economy in transition. Illinois: Richard D Irwin.
- Tea Board of Sri Lanka. (1977,1988, 2003 & 2016). Annual report. Colombo 2: Tea Board of Sri Lanka.
- Tea Small Holding Authority. (1996 & 2011). Annual report, No. 30 Parliament Road, Pelawatte, Batharamulla, Sri Lanka: Tea Small Holding Authority.
- Ukers, W.A. (1935). All about tea. The Tea and Coffee Journal. New York:
- Wesumperuma, D., Goonaratne, W., & Fernando, A. Nimal. (1985). Labour Absorption in the Plantation Crop Sector of Sri Lanka. Colombo: Sri Lanka Foundation.
- Wijesinghe, E, Mallory. (1981). Sri Lanka's development thrust. Colombo: Aitken Spense & Co.Ltd.
- சண்முகவடிவு. ஆ. (2007). பெருந்தோட்டக் காணிப்பங்கீட்டில் இன ஒதுக்கல்: இந்திய வம்சாவளி தமிழர்கள் பற்றிய கண்ணோட்டம், தனராஜ். தைரூ சந்திரபேரஸ்.ஏ.எஸ் (தொகுப்பு). இனத்துவமும் முரண்பாடும் மலையக மக்களும்: பல்பக்கப்பார்வை. கொழும்பு: அமரர். இரா.சிவலிங்கம் ரூபகார்த்தக் குழு.

200 வருட மலையக மக்களும் 150 வருடத் தேயிலையும்

பி.ஏ.காதர்

சுருக்கம்

இலங்கையில் தேயிலைப் பெருந்தோட்டம் உருவான நூற்றி ஐம்பதாவது ஆண்டை அதனை உருவாகிய மலையக தமிழ் மக்களது சுமார் 200 வருட வரலாற்றை ஒதுக்கிவிட்டு ஆராய முடியாது. அத்துடன், பெருந்தோட்டத்துறையின் வரலாறு தேயிலை உற்பத்தியோடு ஆரம்பமானதல்ல. மலையகத்தமிழரின் தோற்றத்தையும் தேயிலையின் பிறப்பையும் கோட்காலத்தில்தான் தேடவேண்டும். இவ்வாய்வுரை அதைத்தான் செய்ய விழைகிறது. பெருந்தோட்டத்துடன் உருவான இலங்கையின் முதலாளித்துவம் இயந்திரக் கைத்தொழிலை ஆதாரமாகக் கொண்ட மேற்கத்தைய முதலாளித்துவத்துடன் ஒப்பிடுகையில் வளர்ச்சி குன்றியதுதான். ஆயினும், சிதைந்துபோன இலங்கையின் நிலப்பிரபுத்துவத்தை விடவும் அது முற்போக்கானது என்பதையும் மூலவளங்கள் குன்றிய இலங்கையில் அன்றைய பெருந்தோட்ட உருவாக்கம் அப்போதைய சர்வதேச போக்கின் தவிர்க்கமுடியாத விளைவாகும் என்பதையும் அது எதிர்நோக்கிய சவால்களுக்கெல்லாம் பதிலைத் தந்தது தேயிலையே என்பதையும் இந்நூட்டின் முகத்தை பெருந்தோட்டம் எவ்வாறெல்லாம் மாற்றியது என்பதையும் அகற்று விஞ்ஞானத்தின் வளர்ச்சி எந்தளவுக்கு துணைபோனது என்பதையும் இத்தகைய மாற்றங்கள் ஏன் இதற்கு முன்னர் நடைபெறவில்லை என்பதையும் இக்கட்டுரை விளக்குகிறது. இக்கட்டுரையானது பெருந்தோட்டத்தால் பயன்பெற்றவர்கள் பிரித்தானியர்களுக்கு அடுத்தபடியாக கரையோர சிங்கள தனவந்தர்களே என்ற மறைக்கப்படும் உண்மையை ஆதாரத்துடன் வெளிகொணர்வதுடன் மலையக தமிழரின் தோற்றம் பற்றிய புதிய விபரங்களையும் தருகிறது. 20 பக்கங்களில் 200 வருட வரலாற்றை ஆராயமுடியாது என்பதால் தேயிலை உருவான காலத்துடன் இவ்வாய்வு நிறுவிடுகிறது. இலங்கையின் காலனித்துவ வரலாற்றையும் பெருந்தோட்டத்தின் ஆரம்ப வரலாற்றையும் மலையகத் தமிழ் மக்களது தோற்றத்தையும் வரலாற்று பொருள்முதல்வாத கண்ணோட்டத்தில் ஆராய்ந்து பல சர்ச்சைகளுக்கு விடைதேடுகிறது. இதுவே புதிய சர்ச்சைகளைத் தோற்றுவிக்கவும் கூடும்.

திறவுச் சொற்கள்: மலையக மக்கள், கோப்பி, தேயிலை, காலனித்துவ வரலாறு, பெருந்தோட்டம்

2.1. பின்னணி

பெருந்தோட்டத்துறைப் உருவாக்கப்படுவதற்கு முன்னர் இலங்கை பொன்கொழிக்கும் பூமியாகத் திகழ்ந்தது பெருந்தோட்டத்துறை அதனைச் சீர்குலைத்து விட்டது என்ற புனைவினை நம்பி கடந்தகாலத்தைப் பொற்காலமாக பின்னோக்கி வழிபடும் பொய்மைவாதம் மலையக தமிழருக்கெதிராகக் கிளப்பப்படும் இனவாத சித்தாந்தத்தின் உட்கூறுகளில் ஒன்றாகும். வளர்ச்சியடைந்த நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாயத்தை விட குறைவளர்ச்சி கொண்ட முதலாளித்துவ சமூகம்கூட எவ்வளவோ முன்னேற்றகரமானது - முற்போக்கானது - என்ற அடிப்படை வரலாற்று இயங்கியலை இப்பொய்மை மறுக்கிறது. அன்றைய நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாய அமைப்பிலே மின்னொளியின்றி ஆள்நடமாட்டமற்ற சும்மிருட்டு சூழ்ந்த இரவில் பேய், பூதங்கள் பற்றிய பீதிமிலே பெரும்பாலான கோவணம் கட்டிய கந்தலாண்டி ஆண்களும் மேலாடையற்ற பெண்களும் மண்குடிசையில் வாழ்ந்து கொண்டு பகல் முழுவதும் சாதி

ஒடுக்குமுறைக்குள்ளான பண்ணை அடிமைகளாக நிலச்சுவான் தார்களுக்கு ஊழியம் செய்துகொண்டிருந்தனர். பல்வேறு இராச்சியங்களில் ஒன்றொடொன்று தொடர்பற்ற ஆங்காங்கே சிதறிக்கிடந்த கிராமங்களில் இயற்கைத் தடைகளால் சிறைப்பட்டுக் கிடந்தனர். அன்றாட வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையில் தேவையானவற்றை மாத்திரம் உற்பத்தி செய்யும் சுயதேவைப் பொருளாதாரம் (subsistence economy) கிராமத்தை ஆதரப்பட்டிருந்தது. தூரப்பிரதேசங்களுடன் தொடர்பு கொள்வதற்கான தேவை அதிகம் இல்லாமலிருந்ததால் போக்குவரத்து-தொலைத்தொடர்பு வசதிகள் முன்னேறியிருக்கவில்லை. அத்துடன் வழிப்பறி கொள்ளைகளும் தூர பயணங்களை அதேறியப்படுத்தின. மறுக்க முடியாத உண்மை என்னவென்றால் இலங்கையில் இயல்பான முதலாளித்துவ வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருந்தால்கூட முன்னைய பின்தங்கிய நிலப்பிரபுத்துவ பொருளாதாரம் சிதைந்துதான் போயிருக்கும்.

இலங்கையின் நீண்ட வரலாறு பல்வேறு வெளியார் படையெடுப்புகளைக் கண்டிருக்கிறது. தென்னிந்திய மன்னர்களின் ஆக்கிரமிப்புக்கு மாத்திரமல்ல சீனாவின் சீற்றத்திற்குக் கூட உள்ளாகியிருக்கிறது. வாமிங் சக்கரவர்த்தியின் காலத்தில் அட்மிரல் செங் (Admiral Zheng) என்பவரின் கடற்படை கடல் பயணத்தை மேற்கொண்டு இலங்கைக்கரைக்கு மூன்று தடவைகள் வந்தது. கோட்டை மன்னன் கடற்கொள்ளையில் ஈடுபட்டும் பல்வேறு இடையூறுகளை விளைவித்தும் தொல்லை கொடுத்தான். இதனால் ஆத்திரமடைந்த சீனப்படை 1410இல் கோட்டை இராச்சியத்திற்குள் நுழைந்து - மறைந்திருந்து தாக்கும் கொறில்லா தாக்குதலை முறியடித்து - கோட்டை மன்னனையும் அவனது குடும்பத்தினரையும் கைதுசெய்து சீனாவுக்குக் கொண்டு சென்றது. சீன சக்கரவர்த்தி அவர்களை எச்சரித்து விடுதலை செய்தான் (Dreyer Edwards, 2007). இவையாவும் நிலப்பிரபுத்துவ காலத்திற்கு பொதுவான படையெடுப்புகளாகவே இருந்தன. சீனப்படைமீன் சீற்றம் இலங்கையை ஆக்கிரமிக்கும் நோக்கத்தைக் கொண்டிருக்காததால் அதனை ஏனைய படையெடுப்புடன் ஒப்பிட முடியாது. 16ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் ஐரோப்பியர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட படையெடுப்பு முற்றிலும் மாறுபட்டது. நான்கரை நூற்றாண்டுகள் (1505-1948) தொடர்ச்சியாக இலங்கையில் அவர்களது ஆதிக்கம் நீடித்தது. இந்தளவு நீண்டகாலம் அந்நியர் எவரும் தொடர்ச்சியாக இலங்கையில் ஆட்சி செலுத்தியதில்லை. அவர்களது பாதிப்பு இன்றளவும் இலங்கையில் உள்ளது. அப்போது இங்கு நிலவிய நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாய அமைப்பைவிட வெவ்வேறுமட்ட முதலாளித்துவ சமுதாய அமைப்பைக் கொண்டிருந்த ஐரோப்பியர்களின் ஆளுகையின் கீழ்தான் இந்நாடு முதலாளித்துவ யுகத்துக்குள் நுழைந்தது. இக்காலனியல் முதலாளித்துவம் மேற்கத்தைய இயந்திரக் கைத்தொழிலை ஆதாரமாகக்கொண்ட முதலாளித்துவத்துடன் ஒப்பிடுகையில் வளர்ச்சி குன்றியதுதான். ஆமினும் அது அன்றைய பின்தங்கிய நிலப்பிரபுத்துவத்தை விட முன்னேற்றகரமானது.

இரத்தக்கறையாலும் கொள்ளையாலும் நிரம்பிய காலனித்துவ ஆக்கிரமிப்பை எவரும் ஆதரிக்க முடியாதுதான். ஆனால், முன்னேறிய ஆக்கிரமிப்பாளர்களால் பின்தங்கிய சமூகங்கள் மீது முன்னேற்றகரமான சமூக அமைப்பு திணிக்கப்பட்டுள்ளதை உலக வரலாறு முழுவதும் காணமுடியும். ரோமர்களின் ஆக்கிரமிப்பால் ஐரோப்பாவின் பெரும்பகுதி மறைமுகமாகப் பயன்பெற்றது என்ற உதாரணமே இதற்குப் போதுமானது. அன்று பிரித்தானியரின் ஆட்சியால் இந்தியாவிலே எதிர்காலத்தில் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளைப் பற்றி ஆராய்ந்த கார்ல் மார்க்ஸ் 'பிரித்தானியரின் வானினால் திணிக்கப்பட்ட ஐக்கியம் இனிமேல் மின்சாரத்தாலும் தந்தி-பரிவர்த்தனையாலும் இடைவிடாமல் வலுப்படுத்தப்படும்' (Marx Karl, 1853) என எதிர்வு கூறியது இந்த அர்த்தத்தில் தான்.

இலங்கையில் ஆட்சியை நிறுவிய முதலாவது ஐரோப்பியரான போர்த்துக்கேயர் 1505 கோட்டையில் கால்பதித்து 1656வரை நிலைகொண்டிருந்தபோது உப-இராச்சியங்களாகப் பிளவுண்டிருந்த இலங்கையை தமது கட்டுப்பாட்டில் கொண்டுவருவதற்கும் அவற்றின் தாக்குதல்களை முறியடிப்பதற்கும் பெருமளவு காலத்தைச் செலவிட நேர்ந்தது. அவர்களால்

கரையோரப் பகுதிகளை மாத்திரமே இணைக்கமுடிந்தது. இவர்கள் நாடுகாணும் பயணத்தினதும் காலனியல் சாம்ராச்சியத்தை உருவாக்குவதிலும் முன்னோடிகளாகத் திகழ்ந்ததால் பின்னர் உருவான ஐரோப்பிய காலனித்துவ வல்லரசுகளுடனான போட்டியிலே சர்வதேச அரங்கிலும் இடைவிடாத யுத்தத்தில் ஈடுபடவேண்டியிருந்தது. அனைத்திற்கும் மேலாக 1501இல் தான் உலகின் முதலாவது கரும்பு பெருந்தோட்டம் இன்றைய டொமினிக்கன் குடியரசில் ஸ்பானியர்களால் உருவாக்கப்பட்டது. 1506இல் போர்த்துக்கேயர் தனது முதலாவது கரும்பு பெருந்தோட்டத்தை மேற்கு ஆபிரிக்காவில் சாஓடோமி (Sao Tome) தீவில் அமைத்தனர். பிரித்தானியர் தமது முதலாவது பெருந்தோட்டத்தை 1556இல் அயர்லாந்திலே உருவாக்கினர். எனவே, ஏற்றுமதிக்காக காகப்பயிர்களை உற்பத்தி செய்யும் பெருந்தோட்டங்கள் இக்காலத்திலேயே சர்வதேச அரங்கில் உருவாகி ஒரு புதிய பொருளாதாரத் துறையாக வளர்ச்சிபெற்றது. சர்வதேச கறுவா வியாபாரத்தில் அராபியர்களிடமிருந்த ஏகபோகத்தைத் தமதாக்கிக் கொண்ட போர்த்துக்கேயர் இலங்கையில் இயற்கையாக விளையும் கறுவா ஏற்றுமதியில் பிரதான குறியாக இருந்ததுடன் பாக்கு, மிளகு, ஏலக்காய், முத்து, யானை, தந்தம் ஆகியவற்றையும் ஏற்றுமதி செய்தனர். இலங்கையில் மன்னர் ஆட்சிக்காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட நிர்வாக முறையை அப்படியே தொடர்ந்த இவர்களது ஆட்சிக்காலத்தில், கிறிஸ்துவ மதம் அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட அளவுக்கு வேறெந்த, பெரும் மாற்றங்களும் நடைபெறவில்லை.

போர்த்துக்கேயருக்கு பின்னர் கரையோரப் பகுதிகளை ஆட்சிசெய்த ஒல்லாந்தர் (1656-1796) நிர்வாக அமைப்பில் பெரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தாதபோதும் ரோமன்டீசுச் சட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தி ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட முறையில் நிர்வாகத்தை நடத்தினர். இவர்களது காலத்தில் பல்வேறு பயிர்ச்செய்கை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. முஸ்லீம்களின் படையெடுப்பாலும் பஞ்சத்தாலும் பாதிக்கப்பட்ட 2000 அகதிகளைத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வரவழைத்து 1659இல் கொழும்புக்கு வெளியே நெல் உற்பத்தியில் ஈடுபடுத்தினர். இதுவே தென்னிந்திய தொழிலார்கள் காலனிய அரசால் இலங்கைக்கு கொண்டுவரப்பட்ட முதலாவது சந்தர்ப்பமாகும் (Moldrich, 1990: 2). 1740இல் கோப்பிப் பயிர்ச்செய்கை காலியைச் சுற்றிவரவுள்ள பகுதிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டு கிறிய அளவில் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. இவை சிறுடமைகளாகத் திகழ்ந்தன (Amarasinghe, 2011:35). ஆயினும் போக்குவரத்து வசதியின்மையாலும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியின்மையாலும் சர்வதேச நிலைமை காரணமாகவும் அவை விரிவடையவில்லை. உலகின் முதலாவது கறுவா பெருந்தோட்டத்தை மருதானையில் 1769இல் ஆரம்பித்தவர்களும் ஒல்லாந்தர்களே. இயற்கையாக வளரும் கறுவாவை தோட்டப்பயிராக வளர்க்க இயலாது என்றே அதுவரை கருதப்பட்டு வந்தது. 1796இல் இலங்கையைக் கைப்பற்றிய ஆங்கிலேயர் 1803ல் கண்டிமீது பன யெடுத்து படுதோல்வியடைந்தனர். அவர்களது படை முற்றாகத் துவம்சம் செய்யப் பட்டது. அதன் பின்னர் இயற்கை அரணால் பாதுகாக்கப்பட்ட கண்டி இராச்சியத்தை யுத்தத்தால் வெற்றிகொள்ள முடியாது என்பதை உணர்ந்த பிரித்தானியர் அதனை நயவஞ்சக சூழ்ச்சியின் மூலம் ஒரு தோட்டாவைக் கூட பயன்படுத்தாமல் மார்ச் 10ஆம் திகதி 1815 ஆம் ஆண்டு கண்டிய பிரதானிகளுடன் ஒப்பந்தம் ஒன்றைச் செய்து கொண்டு பிரித்தானும் தந்திரத்தால் தமது ஆட்சியின்கீழ் கொண்டுவந்தனர். அத்துடன் இலங்கையின் 2358 வருடகால முடியாட்சி முடிவுக்கு வந்தது. கண்டி இராச்சியம் வீழ்ச்சியடையும்வரை மூலவளங்கள் குன்றிய இலங்கையைப் பொருளாதார காரணங்களுக்காக அன்றி - அதன் கேந்திரமூக்கியத்துவம் காரணமாக - பிராந்திய பாதுகாப்பு நோக்கத்திற்காகவே காலனித்துவவாதிகள் கைப்பற்றினர்.

2.2. அன்றைய கண்டி இராச்சியம்

கண்டி இராச்சியத்தின் கீழ்தான் மத்திய மலைப்பிரதேசத்தின் பெரும்பகுதி இருந்தது. இங்கிருந்துதான் 103 பிரதான நதிகள் உற்பத்தியாகின. மகாவலி படுக்கையில் அமைந்திருந்த உடதும்பறை, யட்டவத்த, உடுநுவர, ஹரிஸ்பத்து, ஹேவாஹேட்ட, கொத்மலை, வலப்பனை, ஊவா ஆகிய பகுதிகளில் வளம்கொழிக்கும் விவசாய பூமிகள் இருந்தன. ஆயினும் உரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் இன்மையால் மலைப்பாங்கான இவற்றின் பெரும் பகுதிகள் வானம் பார்த்த பூமியாக அல்லது சேனைப்பயிர்ச்செய்கைக்கு உட்பட்டவையாக இருந்தன. இங்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட நெல் உற்பத்தி, புராதன நீர்ப்பாசன திட்டங்களைக் கொண்டிருந்த அன்றைய அருராதபுர பொலன்னறுவ இராச்சியங்களைப் போன்று பெரும் உபரியைத் தரவில்லை. அதற்கு மற்றுமொரு பிரதானமான காரணமும் இருந்தது. கடல்மட்டத்திலிருந்து 2000 அடிகளுக்கு மேற்பட்ட மலைப்பிரதேசத்தில் நெல் விளைவதில்லை என்பதுதான் அதுவாகும். ஆகவே உயரமான மலைநாட்டில் மனித குடியேற்றம் எதுவும் ஏற்படுவதற்கான சாத்தியம் அப்போது இருக்கவில்லை. அதில் முதன்முதலில் குடியேறியவர்கள் மலையகத்தமிழர்களே (Iyer K Natesa, State Council Speeches, date na.). அப்பகுதிகளில் அவ்வப்போது இக்காடுகளுக்கு அரசர்கள் வேட்டையாடச் செல்வதுண்டு. அத்துடன் சிவனொளிபாத மலைக்கு பக்தர்கள் யாத்திரை சென்றுவருவதுண்டு அவ்வளவுதான். அதனால்தான் இங்கெல்லாம் இருநூறு வருடங்களுக்கு முற்பட்ட ஒரு கட்டடத்தைக்கூட இன்றளவும் காண முடியவில்லை.

இங்கு சனத்தொகை மிகவும் குறைவாகவே இருந்தது. சனத்தொகையின் அழுத்தமோ நவீன தேவைகளின் அழுத்தமோ அன்றிருக்கவில்லை. பிரித்தானியர் இலங்கையை ஆக்கிரமித்த 1796இல் நாட்டின் சனத்தொகை 8 லட்சம் மாத்திரமே என மதிப்பிடப்படுகிறது (விக்கிப்பீடியா). இன்னொருவிதத்தில் கூறுவதெனில் இன்றைய கேகாலை மாவட்டத்தின் சனத்தொகையை விட முழு இலங்கையின் சனத்தொகை அன்று குறைவாகவே இருந்தது. விஞ்ஞானபூர்வமாக முறைப்படியான சனத்தொகைக் கணிப்பீடு 1871 மார்ச் 27ஆம் திகதி முதற்தடவையாக மேற்கொள்ளப்பட்டபோது இலங்கையின் மொத்த சனத்தொகை 2400380 (இருபத்து நான்கு லட்சம்) மாத்திரமே (Census, 1871). இத்தொகை இன்றைய கொழும்பு மாவட்டத்தின் சனத்தொகைக்கு நிகரானது. இதில் புதிய சமூகமாக அப்போது உருவாகி இரு தலைமுறைகளைக் கண்டிருந்த மலையகத் தமிழரும் உள்ளடங்குவர்.

கண்டி இராச்சியத்தில் விளைந்த மிளகு, ஏலம் போன்ற வாசனைத் திரவியங்களும் கோப்பிரம், பாக்கும் வணிகர்களால் ஆடைகளுக்கும் உப்புக்கும் கருவாடுக்கும் ஆபரணப் பொருட்களுக்கும் பண்ட பரிமாற்றம் செய்யப்பட்டன. நுவரெலிய, ஹட்டன், தலவாக்கலை, புதுளை போன்ற புதிய நகரங்கள் பெருந்தோட்ட காலத்தில் உருவானவை. பீட்குட், கரட், கோவா, உருளைக்கிழங்கு போன்ற ஆங்கில மரக்கறிகளும் பெருந்தோட்ட காலத்திற்குரியவை. கண்டி, ஹங்குரன்கெத்த, கம்பளை ஆகிய பழைய நகரங்களே அரசரின் வாசஸ்தலங்களைக் கொண்டிருந்தன. 1590களின் பின்னர் கண்டி அதன் தலைநகராகத் திகழ்ந்த போதும் 14ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலே கம்பளை இராச்சியத்தை ஐந்தாம் புலனேகபாகு ஆட்சிசெய்த காலத்தில் தென்னிந்திய வணிக குலத்தைச் சேர்ந்த போர் நிபுணத்துவம் மிக்க அழகேஸ்வரா என்ற சேனாதிபதி அப்போது படையெடுத்து வந்த பலம்மிக்க தமிழ்ப்படையை விரட்டியத்து முடிதுடா மன்னனாகத் திகழ்ந்த வரலாறும் உண்டு. கண்டி இராச்சியத்தின் வலிமை அதன் பொருளாதாரத்திலோ இராணுவ பலத்திலோ இருக்கவில்லை மாறாக அட்டையும் மலேரியா நுளம்பும் நிறைந்த அடர்ந்த காடுகளையும் கொரில்லா தாக்குதலுக்கு ஏற்ற மலைகளையும் கொண்ட அதன் இயற்கை அரணில்தான் இருந்தது. பாதுகாப்பு காரணங்களுக்காக அங்கு பாதைகள் திட்டமிட்டே கைவிடப்பட்டிருந்ததுடன் அறிமுகமற்றவர்களின் நடமாட்டம் கண்காணிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. (De Silva, K.M, 1959; Davy, 1821).

2.3. இலங்கையின் முதலாவது கோப்பிப் பெருந்தோட்டம்

விவசாய பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்வது இலங்கைக்குப் புதியவிடயம் அல்ல. போர்த்துகேயர் இலங்கையைக் கைப்பற்றியமைக்கு இங்கு இயற்கையில் விளைந்த உலகின் மிகச்சிறந்த கறுவா பிரதான காரணங்களில் ஒன்றாகும். 1796இல் கரையோரப் பிரதேசங்களை ஒல்லாந்தர்களிடமிருந்து கைப்பற்றிய பிரித்தானியர் இலாபநோக்கோடு பருத்தி, கோப்பி, இன்டிகோ, புகையிலை, தென்னை, மிளகு, கரும்பு போன்ற பல காகப்பயிர்களை அங்கு பரிசோதனை செய்தனர். ஆனால் அம்முயற்சிகள் எதிர்பார்த்த வெற்றியைத் தரவில்லை. ஏற்கனவே அரசின் ஏகபோகமாக இருந்த இலங்கைக் கறுவாவால் ஜாவாவில் விளையும் மலிவான காசியா வகையோடு போட்டியிட முடியவில்லை. மேற்கிந்தியநீவுகள், தென்னமெரிக்கா, பிரேசில் போன்ற நாடுகளில் புதுவிதமான நவீன பெருந்தோட்டங்களின் மூலமாக பெரும் லாபம் கிடைத்ததால் இலங்கையில் அத்தகைய வாய்ப்புகளை பிரித்தானியர் தேடினர். இத்தகை தேடலின்போதுதான் 1815இல் கண்டி இராச்சியம் கைப்பற்றப்பட்டது. அங்கு கோப்பிப் பயிர்ச்செய்கைக்கு உகந்த காலநிலையும் மணவளமும் நீர்வளமும் இருப்பது கண்டியியப்பட்டது. ஹங்குராங்கெத்தயில் இருந்த அரச பூங்காவில் பூச்செடியாக கோப்பி வளர்க்கப்பட்டிருந்தது. பௌத்த விகாரைகளில் புத்தருக்கு படைக்கும் பூவுக்காகக் கோப்பிச் செடி நாட்டப்பட்டிருந்தது. வீட்டுப் பயிராகவும் கோப்பி பயிரிடப்பட்டிருந்தது. அன்றைய மன்னர் காலத்தில் 1800 - 1804ஆம் ஆண்டுகளில் வீட்டுப்பயிராக விளைந்த 1116 குவாட் கோப்பி ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது (Weeraratna, 2016). அன்றைய கோப்பி இலங்கையில் அராயியர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. பிற்காலத்தில் பிரித்தானியரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கோப்பி விளைச்சல்கூடிய புதிய வகையைச் சேர்ந்தது.

இறுதியாக, முன்னாள் இராணுவ அதிகாரியாயிருந்து முழுநேர விவசாயத்தில் ஈடுபட்ட, அப்போது இலங்கையில் இருந்த ஒரே விவசாயவியாளரான-ஜோர்ஜ் பேர்ட் (George Bird 1792 - 1857) என்ற வேல்ஸ்காரர் கம்பனைக்கு அருகிலிருந்த தற்போது மரியாவத்த என்று அழைக்கப்படும் பகுதிக்கு அருகே இருந்த சிங்கபிட்டியவில் 1823ம் ஆண்டு முறைப்படி உருவாக்கிய கோப்பித் தோட்டமே பெருந்தோட்டத்தின் வெற்றிப்பயணத்தின் தொடக்கமாக அமைந்தது. இவரது தந்தையான கேர்ணஸ் ஹென்றி பேர்ட் (Col. Hendry Byrde) என்பவரே இலங்கையில் பிரித்தானிய அரசாங்கத்தால் இனாமாகக் காணி வழங்கப்பட்ட முதலாவது ஐரோப்பியராவார். இவருக்கு 200 ஏக்கர் காணி இனாமாக சிங்கபிட்டியவில் வழங்கப் பட்டது. இந்நிலத்தில் தான் அவரது மகன் ஜோர்ஜ் பேர்ட்டால் இந்த சாதனை நிலைநாட்டப்பட்டது (Dawood, 1980: 31). கோப்பிப் பெருந்தோட்ட வளர்ச்சிக்கு அன்றைய ஆன்பதி சேர் எட்வார்ட் பார்ன்ஸ் பெரிதும் உறுதுணையாக இருந்தார். இவர் கண்ணொறுவையில் 200 ஏக்கர் பரப்புள்ள தோட்டம் ஒன்றை ஆரம்பித்து முதலில் கரும்பு நடுகை செய்தார். அது வெற்றிபெறாததால் 1825இல் அதில் கோப்பித் தோட்டத்தை உருவாக்கினார். அது 'ராஜா தோட்டம்' என்றழைக்கப்பட்டது. பின்னர் அது பேராதெனிய தாவரவியல் பூங்காவுடன் இணைக்கப்பட்டது (Moldrich, 1990 :2).

அதுவரை அதிகம் அறியப்படாத சிங்கபிட்டியவில்-1823ல் உருவான முதலாவது கோப்பிப் பெருந்தோட்டம் இலங்கையின் தலையெழுத்தையே மாற்றப் போகிறது என்பதை அப்போது யாரும் எதிர்பார்த்திருக்க முடியாது. ஆனால் அதுவரை கறுவாத் தோட்டங்களைக் கொண்டிருந்த தென்பகுதியில் அரும்புநிலையில் மையம் கொண்டிருந்த பொருளாதர நடவடிக்கை மத்திய மலைநாட்டுக்கு இடம்பெயர்ந்து இலங்கையின் முகத்தையே மாற்றிவிட்டது. சிங்கபிட்டிய கோப்பித்தோட்ட வெற்றியை அடுத்து பிரித்தானிய அரசாங்க ஊழியர்களும் சிறுமுதலீட்டாளர்களும் மிகுந்த ஆர்வத்தோடு இத்துறையில் ஈடுபட்டனர். பெருந்தோட்டத்துறைக்கு அத்தியவசியமான ஐந்து அடிப்படைத் தேவைகள் உகந்த காலநிலை, நிலம், பாதுகாப்பும் ஸ்தித்தன்மையும், தொழிலாளர், போக்குவரத்து வசதி ஆகியனவாகும். உகந்த காலநிலை இயற்கையாக கண்டிப் பிரதேசத்தில்

இருந்தது. பயன்படுத்தப்படாத நிலமும் தராளமாக இருந்தது. பாதுகாப்பான நிலைமையும் ஸ்தித்தன்மையும் அப்போது ஏற்பட்டிருந்தது. பெருந்தோட்டத்தின் இலாபமானது நிலம், உழைப்பு, போக்குவரத்து ஆகிய மூன்றும் மலிவாகக் கிடைப்பதிலேயே தங்கியிருந்தது. அப்போது செல்வாக்குச் செலுத்திய 'வேக்ஃபீல்ட்' தத்துவத்தின் (Walkfieldian Theory) அடிப்படையில் காலனிய அரசாங்கம் மலிவாக நிலம் கிடைப்பதை உறுதிப்படுத்தியது. போக்குவரத்துப் பாதைக்கும் ரயில்வேக்கும் பெருமளவு அரசாங்கமே செலவுசெய்தது. தோட்டத்தொழிலாளர்களின் ஊதியம் மிகக்குறைவாக இருப்பதை அரசாங்கத்தின் துணையோடு தோட்டத்துரைமார் உறுதிப்படுத்திக்கொண்டனர். இதனால் கோப்பித்தோட்டங்கள் முதற் தடவையாக பழைய கண்டி இராச்சியத்தில் வேகமாகப் பரவின.

1848 வரை அனைத்து கோப்பித்தோட்டங்களும் பேராதெனியவைச் சுற்றி 30 மைல்களுக்குள் சிங்களக் கிராமங்களுக்கும் சேனைகளுக்கும் அண்மையில் அமைந்தன. 1700 அடிக்கு மேற்பட்ட பிரதேசங்களில் கோப்பி செழிப்பாக வளர்வது கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பின்னர் கோப்பித்தோட்டங்கள் 1850களில் உயர்மலைப்பிரதேசத்தின் சிவனொளிபாதமலை அடிவாரத்தின் டிம்புள்ள பகுதிக்கும் ஊவா பிரதேசத்திலுள்ள அப்புத்தளை பகுதிகளுக்கும் சப்பரகமுவ பகுதிகளுக்கும் நகர்ந்தன. 1860களில் தென்பகுதியின் மொறவக்க பகுதிக்கும் கோப்பி பரவியது. இதற்கு ரயில்வேயின் வளர்ச்சி பெரிதும் காரணமாயிருந்தது (De Silva, 1965: 2). 1834இல் 26000 குவாட் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட கோப்பி 1840-44இல் வருடாந்தம் சராசரியாக 97,000 குவாட்டாகவும் 1845-49இல் 2,60,000 குவாட்டாகவும் 1855-59ல் 5,37,000 குவாட்டாகவும் 1865-69இல் 9,39,000 குவாட்டாகவும் அதிகரித்தது. அதேசமயம் 1840-44இல் 23,000 ஏக்கரில் பயிரிடப்பட்ட கோப்பி 1855-59இல் 1,38,000 ஏக்கராகவும் 1865-69இல் 2,43,000 ஏக்கராகவும் அதிகரித்தது (Snodgrass, 1966:20). சிங்கப்பூயில் கோப்பி பெருந்தோட்டம் உருவான காலத்தில் அது நிலைபெறுவதற்கான சர்வதேச உள்நாட்டு நிலைமைகள் கனிந்திருந்தன. அவற்றில் பிரதானமானவற்றை இங்கு பார்ப்போம்.

2.3.1. சாதகமான சர்வதேச நிலைமைகள்

1. கண்டி இராச்சியம் பிரித்தானியர் வசமான அதே ஆண்டு 1815 ஜூன் 18ஆம் திகதி வோட்டர்லா யுத்தத்தில் நெப்போலியனின் பிரான்ஸ் படை வெலிங்டன் பிரபுவின் பிரித்தானிய படையிடம் தோல்வியடைந்தது. அதன் பின்னர் பிரித்தானியரின் கடலாதிக்கம் இந்து சமுத்திரத்தில் நிலைநாட்டப்பட்டு உலகின் சூரியன் அஸ்தமிக்காத சாம்ராச்சியமாக விரிவடைந்தது. முதலாவது உலகமகா யுத்தம் ஹெட்க்கும் வரை சுமார் நீண்ட 100 வருடங்கள் இப்பிராந்தியத்தில் ஸ்திரத்தன்மை நிலவியது.
2. இக்காலப்பகுதியில்தான் இயந்திரக் கைத்தொழில் புரட்சி இங்கிலாந்தில் ஹெட்க்கும் முன்னொருபோதும் இல்லாதளவுக்கு தொழில்நுட்பமாற்றம்நடைபெற்றது. போக்குவரத்து தொலைத்தொட்பு சாதனங்கள் துரிதவளர்ச்சி பெற்றன. 1820ல் தான் ஸ்கொட்லாந்தைச் சேர்ந்த ஜோன் லவுடன் மக்ஆம் (Johon Loudon MacAdam) என்பவரால் முதற்தடவையாக பாதைகள் கற்களால் சம்பந்தப்பட்டு கற்றூர்களால் ரெப்பனிடும் 'மெக்கடம் முறை' அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. 1902இல் கவிஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த ஏர்னஸ்ட் குக்லிமினெட்டி (Earnest Guglielminetti) என்பவர்தான் முதற்தடவையாக தார் பாதைகளை அமைத்தார். இவை ஆச்சரியப்படும் வகையில் இலங்கையில் விரைவாக அறிமுகம் செய்யப்பட்டன. 1804இல்தான் உலகின் முதலாவது நீராவி புகைமயிரதமான பென் வை டாரன் "Pen-y-Darren" சேவையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டது. 1808இல் முதலாவது நீராவிச் சுப்பல் வெள்ளோட்டம் விடப்பட்டது. 1857இல்தான் முதலாவது பெற்றோலியக் கிணறு பென்சில்வேனியாவில் திறக்கப்பட்டது. 1876இல்தான் தொலைபேசி அலெக்சாந்தர் கிரகம் பெல் (Alexander Graham Bell) என்ற ஸ்கொட்லாந்துகாரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. 1885இல் தான் பெற்றோலால் இயங்கும்

முதலாவது மோட்டார்வண்டி உருவாக்கப்பட்டது. கக்லில்மோ மார்க்கோனி என்ற இத்தாலியரால் வானொலி 1895ல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. 1903 டிசெம்பர் 17ஆம் திகதி ரைட் சதோதரர்களின் விமானம் முதற்தடவையாக வானில் பறந்தது. நாடுகள் இணைக்கப்பட்டன. தேசிய இனங்களின் உருவாக்கம் துரிதமடைந்தது.

3. அப்போது இலாபமீட்டும் ஒரு புதிய துறையாக பெருந்தோட்டத்துறை சர்வதேச அரங்கில் உருவாகியிருந்ததுடன் ஐரோப்பாவெங்கும் அப்போது கோப்பிப்பானம் மிகவும் பிரபல்யமடைந்து பருகுவோர் தொகை அதிகரித்திருந்தது. அதற்கு பிரதானகாரணம் 1801ல் பிரன்ஸ் அகார்ட் (Franz Achard) என்பவரால் ஐரோப்பாவில் முதலாவது சீனித் தொழிற்சாலை அமைக்கப்பட்ட பின்னர் சீனியின் விலை வெகுவாகக் குறைந்தது. அதுவரை தனவுந்தர்களால் மாத்திரமே பயன்படுத்தப்பட்ட சீனி சாதாரண மக்களாலும் கோப்பியுடன் கலந்து அருந்தப்பட்டு ஜனரஞ்சகமானது.
4. அதுவரை பிரித்தானியாவுக்கு இலாபகரமான கோப்பி பிரதானமாக மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலிருந்தே கிடைத்துவந்தது. அடிமைமுறை ஒழிக்கப்பட்டதை அடுத்து அங்கு மலிவான உழைப்பு கிடைக்காமற்போனது. அத்துடன் கங்கவரியில் செய்யப்பட்ட மாற்றங்களும் மேற்கிந்திய கோப்பிக்குப் பாதகமாக அமைந்தன. இதனால் இலங்கைக் கோப்பிக்கு நல்ல கிராக்கி ஏற்பட்டது.
5. 1835இல் கோப்பி மீதான இலங்கைக்கான இறக்குமதி தீர்வையை இங்கிலாந்து குறைத்ததால் கோப்பி ஏற்றுமதி இலாபகரமான வியாபாரமாக மாறியது (Mendis, 1944: 50).

2.3.2. உள்நாட்டில் நிலவிய சாதகமான நிலைமைகள்

1. உகந்த காலநிலையும் பொருத்தமான மண்வளமும் நீர்வளமும் கொண்ட கண்டி இராச்சியம் முதற் தடவையாக சர்வதேச சந்தையைத் தமது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்த ஒரு ஐரோப்பிய நாட்டின் ஆளுகையின்கீழ் வந்தது. 1818 கிளர்ச்சியும் 1848 கிளர்ச்சியும் குரூரமாக அடக்கப்பட்ட பின்னர் உள்நாட்டில் நீண்டகாலம் அமைதி நிலவியது.
2. கோப்பி விளையும் பகுதிகளையும் கொழும்பையும் இணைக்கும் பாதைகளும் ரயில் போக்குவரத்தும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. இயந்திர கைத்தொழில் புரட்சிக்கு முன்னர் இது சாத்தியமற்ற விடயமாகும். இராணுவ தேவைக்காக அவசரமாகப் போடப்பட்ட கண்டியை கொழும்போடு இணைக்கும் குதிரைவண்டிப் பாதை இங்கு உற்பத்தியான கோப்பியைக் கொழும்பு துறைமுகத்திற்கு மாட்டு வண்டியில் கொண்டு செல்லக்கூடிய விதத்தில் மத்திய மலைநாட்டின் பல பகுதிகளுக்கு விரிவுபடுத்தப்பட்டது. மோட்டார் வாகனம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அது இலங்கையில் அறிமுகமான பின்னர் இப்பாதைகள் தார் இடப்பட்டு செப்பனிடப்பட்டன. மாட்டு வண்டிச் சொந்தக்காரர்கள் அறிவிட்ட கட்டணம் அதிகமாக இருந்தது. கண்டியிலிருந்து கொழும்புக்கு மாட்டுவண்டி மூலம் கோப்பியைக் கொண்டு செல்வதற்கு உண்டாகும் செலவு கொழும்பிலிருந்து இங்கிலாந்துக்கு கப்பல் மூலம் அதனை அனுப்பிவைப்பதற்காகும் செலவைவிட அதிகமாக இருந்தது (Perera, 1947/1948:169). ஆள்பதி சேர் ஹென்றி வார்ட்டின் கூற்றின்படி அவர்காலத்தில் (1855-60) வருடாந்தம் 30,000 மாட்டு வண்டிகள் கண்டிக்கும் கொழும்புக்குமிடையே பிரயாணம் செய்தன. அவற்றின் இருப்பு சக்கரங்களால் பாதைகள் விரைவில் பழுதடைந்தன. மழைக் காலங்களில் நிலமை மேலும் மோசமடைந்தது. இந்நிலையை மாற்றுவதற்காக ரயில்வே பாதைகளை அமைக்கும் பணிகள் துரிதப்படுத்தப்பட்டன. இதற்கான நிதிக்கு அரசு தடுமாறியபோது தம்மிடம் வருவிக்குமாறு தோட்டத்துறைமார்

1856இல் ஆள்பதி சேர் ஹென்றி வார்ட்டிடம் தாமாகவே வேண்டுகோள் விடுத்தமை ரயில்வேயின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகிறது. இவ்வாறு தோட்டத்துரைமார் 2வீத வரியைச் சுயமாக செலுத்தியதன் மூலமாக அடுத்த 11 வருடத்தில் பாதையமைப்பதற்கான செலவில் சுமார் நாலில் ஒருபங்கான 450000 ஸ்ரேர்லிங் பவுண்டுகளை செலுத்தினர் (The Planters' Association of Ceylon, 1854-1954: 14). ஆனால் பாதையமைப்பதற்காக பொதுமக்களின் உழைப்பு இலவசமாகவே கவரப் பட்டது. 1848இல் நிறைவேற்றப்பட்ட பாதைகள் சட்டம் (Road Ordinance of 1848) தோட்ட தொழிலாளர் அல்லாத 18-55 வயதுக்குட்பட்ட அனைத்து ஆண்களும் வருடத்திற்கு தலா ஆறுநாள் இலவச உழைப்பை அல்லது அதற்கீடாக 3 சிலிங் காசைக் கொடுக்க வேண்டும் என விதித்தது.

3. முன்னர் அரசாங்கத்தின் ஏகபோகமாக இருந்த ஏற்றுமதி தளர்த்தப்பட்டதுடன் பெருந்தோட்டத்துறையில் முதலீட்டாளர்கள் ஈடுபடுவது ஊக்குவிக்கப்பட்டது. ஆள்பதி பரின்ஸ் 1825இல் கோப்பிமீதும் சீனிமீதும் விதிக்கப்பட்டிருந்த ஏற்றுமதி வரியை நீக்கினார். 1829இல் கோப்பி, பருத்தி, சீனி, இண்டிகோ, அபின் ஆகியவற்றை உற்பத்தி செய்வோருக்கு 12 வருடகால நிலவரிச் சலுகை வழங்கப்பட்டது. அத்துடன் பெருந்தோட்டங்களில் உழைக்கும் தொழிலாளர்கள் ராஜகாரியச் சேவையிலிருந்து விதிவிலக்களிக்கப்பட்டனர் (Mendis, 1944: 50).
4. இலங்கையில் ஐரோப்பியர் நிலம் வாங்குவதற்கு இருந்த தடை 1810இல் தளர்த்தப்பட்டு தலா ஒருவர் 4000 ஏக்கர் காணிவரை வாங்குவதற்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டது.
5. 1823இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பெருந்தோட்டத்துறைக்குச் சார்பான கோல்புருக் - கெமரன் ஆணைக்குழுவின் அரசியல் நிருவாக நீதித்துறை சீர்திருத்தங்கள் பெருந்தோட்டத்துறையின் அபிவிருத்திக்கான கட்டுமானத்தை உருவாக்கிக் கொடுத்ததுடன் இத்துறையின் வளர்ச்சிக்கான பல சலுகைகளையும் வழங்கியது. உதாரணமாக, சிவில் சேவை ஊழியர்களின் அதீத சம்பளமும் ஓய்வூதியமும் குறைக்கப்பட்டு அதனை ஈடுசெய்யும் விதத்தில் வர்த்தகப் பயிர் செய்கையில் அவர்கள் ஈடுபடுவதற்கு ஏதுவாக - அதுவரை அத்தகைய பொருளாதார நடவடிக்கையில் ஈடுபடுவதற்கு இருந்த தடை நீக்கப்பட்டது. அக்காலப்பகுதியில் சிவில்சேவையில் உயர்பதவிகளை வகித்தோர் பிரித்தானியரே. அவர்கள் பெருந்தோட்டங்களை நிறுவுவதில் முண்டியடித்தனர். இதனால் சிவில் சேவையில் அவர்களது கவனம் குறைவதாக காலனியல் செயலகம் கவலைகொண்டு சந்தர்ப்பமும் உண்டு.
6. ஆள்பதிகள் தொடக்கம் உயர்மட்ட சிவில் உத்தியோகத்தார்கள் வரை அனைவரும் பெருந்தோட்டத்துறையில் ஈடுபட்டதால் இத்துறையில் முதலீடுசெய்வோருக்கு பாதுகாப்பும் பல சலுகைகளும் கிடைத்தன. அவற்றில் ஒன்று இனாமாக அல்லது குறைந்த விலைக்கு காணிகளைப் பெறக்கூடியதாக இருந்தமையாகும்.

2.4. கோப்பி காலத்தின் சில போக்குகள்

1. கானா, ஜாவா போன்ற காலனித்தவ நாடுகளில் ஐரோப்பியர்களால் சிறுதுடமை - விவசாயமுறை மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால், இலங்கையில் பெருந்தோட்டமுறையே பின்பற்றப்பட்டது. அதற்கு இங்கு விளைச்சலுக்கேற்ற தொடர்நிலம் தாராளமாகக் கிடைத்தமை ஒரு பிரதான காரணமாக இருக்கலாம்.
2. கோப்பிப் பயிர்செய்கையிலே முதலில் அரசாங்க ஊழியர்களும் பின்னர் தொழில் முனைவர்களும் (entrepreneurs) ஈடுபட்டனர். கோப்பிப் பயிர்செய்கைக்கு தேவையான நிலம் மலிவாகவும் தாராளமாகவும் கிடைத்தபோது அதற்கு அதிக மூலதனம் தேவைப்படவில்லை. ஆதலால் உள்ளூர்வாசிகளும் அதில் ஈடுபடமுடிந்தது கோப்பிக்காலம்

முழுவதும் உள்ளூர்வாசிகளின் சிறியதும் பெரியதுமான கோப்பித்தோட்டங்கள் மொத்த பெருந்தோட்டத்தின் மூன்றில் ஒரு பங்கினை வகித்தது (De Silva, 1973: 293).

3. ஆனால் கையில் மூலதனமோ இத்தகைய பெருந்தோட்ட பொருளாதார நடவடிக்கையில் ஈடுபட்ட அனுபவமோ கண்டியச் சிங்களவர்களிடம் இருக்கவில்லை. எனவே கோப்பிப் பெருந்தோட்ட உடமையாளராவதற்கோ அல்லது புதிதாக உருவெடுத்த பெருந்தோட்ட நகரங்களிலும் கடை வீதிகளிலும் வியாபாரம் செய்வதற்கோ அவர்கள் தயாராக இருக்கவில்லை. இவ்வெற்றிடம் கரையோரச் சிங்களவாரால் நிரப்பப்பட்டது. அதுமாத்திரமல்ல மிகப்பெரிய அளவில் பெருந்தோட்டங்களுக்காக காடுகளை அழிப்பதற்கு பயன்படுத்தப்பட்ட திறமையும் வலிமையும் உள்ள உழைப்பாளர்களில் பெரும்பாலானோர் கரையோர சிங்களவர்களே எனக்கருதுவதற்கு ஏதுக்கள் உள்ளன. இவ்வாறு கோப்பிப் பெருந்தோட்ட வளர்ச்சியின் மற்றொரு விளைவு கரையோரச் சிங்களவர்கள் மலையகத்தில் பரவியமையாகும்.
4. கண்டிய சிங்களவர்கள் தமது வீட்டுத் தோட்டங்களில் கோப்பி நட்டு அவற்றை சிறுவியாபாரிகளிடம் விற்பனர். இவற்றை வாங்கி கொழும்புக்கு ஏற்றுவதன் மூலம் கரையோர சிங்களவரே இலாபம் சம்பாதித்தார்கள் என்பதற்கு ஆதாரம் இக்கட்டுரையில் தரப்படும்.
5. நீண்டகாலமாக ஐரோப்பியர்களின் ஆளுகையின் கீழ் இருந்த கரையோர சிங்களவர் ஓரளவுக்கு முதலாளித்துவத்திற்குப் பரிச்சயமாகியிருந்தனர். சிலர் ஒல்லாந்தருக்கு சேவைசெய்து நிதிவசதி படைத்தவர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் பிரித்தானியரின் கீழ் உருவான அத்தனை வாய்ப்புகளையும் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். பாதை அமைக்கும் குத்தகைகளில் இராஜகாரியமுறையின்கீழ் இலவச உழைப்பை ஈடுபடுத்தியும், சாராயத் தவறணைகளை வாடகைக்கு விட்டும், கோப்பி பெருந்தோட்டத்திற்குக் காடுகளை வெட்டும் குத்தகைகள் மூலமும், அரசாங்கக் கட்டடங்களை அமைக்கும் குத்தகையாலும், மாட்டு வண்டி மூலம் கொழும்பு துறைமுகத்திற்கு அத்த விலைக்கு போக்குவரத்து செய்தல் போன்ற நடவடிக்கைகளாலும், விரைவிலே பெரும் தனவந்தராயினர். தமது இலாபத்தை கோப்பிப் பெருந்தோட்டத்தில் முதலீடு செய்தனர். அத்துடன் புதிதாக இங்கு உருவான நகரங்களிலும் கடைவீதிகளிலும் இந்திய வர்த்தகர்களும் கரையோர சிங்களவர்களுமே ஆதிக்கம் செலுத்தினர்.
6. விரைவாக வளர்ச்சியுற்ற கோப்பித்தோட்டங்களுக்கு ஏராளமான கோப்பிக்கன்றுகள் தேவைப்பட்டன. இதனால் அதன் விலை அதிகரித்தது. அத்துடன் கோப்பிப் பழத்தை அப்படியே வியாபாரிகளுக்கு உடனடியாக விற்கக் கூடியதாக இருந்தது. இதனால் கிராமங்களையும் நகரங்களையும் அண்டிய கோப்பித்தோட்டங்களில் கோப்பிக் கன்றுகளும் கோப்பிக்காயும் திருடப்படும் தொல்லை அதிகமாக இருந்தது. எனவே கோப்பித்திருட்டுக்கு எதிராக கடும் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. பின்னர் 1876இல் நிறைவேற்றப்பட்ட 13ம் இலக்க கோப்பித்திருட்டுச் சட்டத்தின்படி (The Coffee Stealing Ordinance Number 13 of 1876) குற்றம் சுமத்துபவர் அல்ல கோப்பி வைத்திருப்போரே அது எங்கிருந்து பெறப்பட்டது என்பதை நிரூபிக்க வேண்டியிருந்தது. அத்துடன் தோட்டங்களுக்குள் அனுமதியின்றி நுழைவது தடைசெய்யப்பட்டு பின்னர் அவ்வாறு நுழைவது 1883ஆம் ஆண்டு 2ஆம் இலக்கச் சட்டத்தின்படி (Penal Code Ordinance No. 2 of 1883) கிரிமினல் குற்றமாக்கப்பட்டது.
7. 1832வரை கோப்பிப் பயிர்ச்செய்கைக்கான காணி இலவசமாகவே ஆள்பதியின் விருப்பப்படி வழங்கப்பட்டது (De Silva K.M, 1959). பிரித்தானியர் தம்விருப்பப்படி தமக்குத் தேவையான நிலத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். பின்னர் ஒரு ஏக்கருக்கு 5 சிலிங் (அப்போது சுமார் 25 சதம்) வீதம் அளவைக் கட்டணம் விதிக்கப்பட்டது. ஊர்வணிகர்களும் காணிவாங்க போட்டியிட்டதால் அளவியலாளர்களுக்குப் பெருந்தட்டுப்பாடு

ஏற்பட்டதுடன் அளவைக்கான கட்டணமும் பின்னர் 20 சிலிங்காக உயர்ந்தது (De Silva, K.M, 1965). நாளடைவில் அளக்கப்பட்ட காணிகள் அரசாங்கத்தால் பத்திரிகை ஒன்றில் விளம்பரம் செய்யப்பட்டு ஏலத்தில் விடப்பட்டன (Wickramasinghe and Cameron, 2005). மன்னராட்சியின் கீழ் மக்கள் குடியிருக்காத - மக்களால் பயன்படுத்தப்படாத - விகாரைகளுக்கும் பிரதானிகளுக்கும் சேவகர்களுக்கும் சன்மானமாக வழங்கப்படாத - நிலம் அனைத்தும் அரசனுக்கு சொந்தமானதாகக் கருதப்பட்டது. இம்மரபை காலனிய அரசுகள் பயன்படுத்திக் கொண்டன. அப்போது காணிகள் சந்தையில் விற்பனைக்கான சாதனமாக மாறியிராததால் காணி உரிமம் பற்றிய கரிசனையும் ஆர்வமும் இருக்கவில்லை. பெருந்தோட்ட அறிமுகத்துடன் முதற் தடவையாகக் கண்டிய நிலம் விற்பனைக்குரியதாக மாறியது. ஆனால் பெரும்பாலான கண்டிய சிங்களவரிடம் காணி உரிமைப்பத்திரம் இருக்கவில்லை. 1841 முதல் 1844 வரை 'கோப்பி மேனியா' (Coffee Mania) என வர்ணிக்கப்பட்ட காணிக்கான போட்டி தீவிரமாக இருந்தது. இவ்வாறு வாங்கப்பட்ட நிலங்கள் யாவும் கோப்பி பயிர்ச்செய்கைக்கு உட்படுத்தப்படவில்லை. எதிர்காலத்தில் பயிரிடுவதற்காகவும் இலாபத்திற்கு விற்பதற்காகவும் மலிவாகக் கிடைத்த பெருமளவு காணிகள் முடக்கப் பட்டன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இவ்வாறு 1.6 மில்லியன் ஏக்கர் காணிகளை காலனியல் அரசாங்கம் இலவசமாக வழங்கியிருந்தது. அவற்றில் நாலில் ஒரு பங்கிற்கும் குறைவான நிலமே ஐரோப்பிய தோட்ட உரிமையாளருக்கு சொந்தமாக இருந்தது. மீதிக்காணிகள் கிராமவாசிகளுக்கும் இலங்கை முதலீட்டாளர்களுக்கும் விகாரைகளுக்கும் சொந்தமாகின (De Silva, K.M, 1959: 285-6).

8. 1838 ஆகஸ்ட் மாதம் தங்கல்லையைச் சேர்ந்த ஒருவரது மேன்முறையீட்டை விசாரித்த உச்சநீதிமன்றம் காணிக்கான உறுதிப்பத்திரங்களை வழங்கவேண்டிய பொறுப்பு அரசாங்கத்தையே சாரும் எனத் தீர்ப்பளித்தது. இதனை சமாளிப்பதற்காகத் தரிசுநிலச் சட்டம் என்ற பெயரில் (The Crown Lands Encroachment Ordinance No 12 of 1840 and NO. 9 of 1841) கடுமையான சட்டங்களைக் காலனியல் அரசு நிறைவேற்றியது. இச்சட்டங்கள் அரசர்காலத்தில் காணிகளை தடையின்றி பயன்படுத்திய விவசாயிகளுக்கு நியாயம் வழங்கவில்லை. எனினும் சனத்தொகை குறைவாகவும் நிலம் தாராளமாகவும் இருந்த அன்றைய சூழலில் காணி உரிமையை சட்டரீதியாக நிரூபிக்க முடியாத கண்டிய விவசாயிகள் குறிப்பிடத்தக்களவு வெளியேற்றப்பட்டதாகச் சான்றுகள் கிடையாது. ஆயினும், அதுவரை பொதுவில் இருந்த மேய்ச்சல் நிலங்களும் சேனைப்பயிர்ச்செய்கை நிலங்களும் பறிபோனதால் அவர்கள் பெரும் சிரமங்களுக்கு உள்ளாயினர் (Bandarage, 1983; Vaden Driesen, 1997; Jayawardene, 1963; Duncan S James 1990; Peebles, 1976; Michael and Wickremaratne, 1973; Wenzlhuemer, 2005, 2007).
9. கோப்பிப் பெருந்தோட்டத்தின் நலனுக்காக முதன்முதலில் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டம் 1835ல் ஆண்டின் 2ஆம் இலக்க கால்நடை அத்துமீறல் சட்டமாகும் (Cattle Trespass Ordinance No 2 of 1835). இச்சட்டம் மேற்குறிப்பிட்ட சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட பின்னர் மேலும் கடுமையான முறையில் அமுல்படுத்தப்பட்டது. தோட்டங்களுக்குள் நுழையும் கால்நடைகளைப் பிடிப்பதில் தோட்டத்தொழிலாளர் துரைமாருக்கு உதவிசெய்தனர். அடையாளம் பொறிக்கப்படாத கால்நடைகளைத் துரைமார் துப்பாக்கியால் சுட்டு அவற்றின் இறைச்சியை அதனைப் பிடித்துவந்த தோட்டத்தொழிலாளருடன் பகிர்ந்து கொண்டனர். உரிமையாளர்கள் வந்து தமது கால்நடைகள் ஏற்படுத்திய சேதங்களுக்கு நஷ்டஈடு செலுத்தி மீட்டு செல்லா விடில் அவற்றிற்கும் இதேகதிதான் ஏற்பட்டது. இது தோட்டத்தொழிலாளர்களுக்கும் கிராமவாசிகளுக்கும்மிடையிலான உறவைப் பாதிக்கும் ஒருவிடயமாகவும் இருந்தது.

10. ஆயினும், பொதுவாக கண்டியச் சிங்களவர்களுக்கும் தோட்டத்தொழிலாளருக்குமிடையே பகையற்ற நிலைமையே நிலவியது. இதற்கு ஒரு சிறந்த உதாரணம் 1848இல் வெடித்த மாத்தளைக் கிளர்ச்சியின்போது சில பிரித்தானிய தோட்டத்துரைமார்களின் உடமைகள் சேதப்படுத்தப்பட்டன. ஆயினும் மிகவும் பாதுகாப்பற்ற நிலையில் இருந்த தோட்டத் தொழிலாளர் எவரும் தாக்கப்படவில்லை. கிளர்ச்சியாளர்கள் இவ்விடயத்தில் தெளிவாகவே இருந்தனர். அவர்களது தோட்டத்தொழிலாளருக்கான பிரகடனத்தில்: 'எமது மன்னர் கண்டியைத் தனதாக்கிக்கொண்டுள்ளார். அவர் உங்களுக்கு அரிசி தருவார். சம்பளம் தருவார். உங்களை நாம் காயப்படுத்தமாட்டோம், எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது (Claude Markovits, Jacques Pouchepadass & Sanjay Subrahmanyam, 2006).
11. தோட்டத்தொழிலாளருக்கும் சிங்களவர்களுக்கும்மிடையே நல்லுறவு நிலவியது என்று உறுதியாகக் கூறமுடியாவிடினும் பொதுவாக பகைமை நிலவாததற்குப் பிரதான காரணம் எல்லா கட்டங்களிலும் சிங்களவர்களுக்குப் பெருந்தோட்டத்தால் பொருளாதார பயன்கள் இருந்தமையாகும் (Jayawardena, 1972). கிராமவாசிகள் கள்ளு, மரக்கறி, அரிசி போன்ற பொருட்களைத் தோட்ட தொழிலாளருக்கு விற்கனர். நெல் பயிரிடும் காலங்களிலும் அறுவடைக்காலங்களிலும் தமதும் தமது எஜமானர்களினதும் வயல்களில் வேலை செய்துவிட்டு அவ்வப்போது காட்டு மரம் வெட்டுவது, விறகு பிளப்பது, கட்டடம் கட்டுவது தச்சவேலை செய்வது போன்ற பணிகளில் கூடிய சம்பளத்திற்கு வேலை செய்தனர். கோப்பியினதும் ஆரம்பகாலத் தேயிலையினதும் மாட்டுவண்டிப் போக்குவரத்து இவர்களின் ஏகபோகமாக இருந்தது. பெருந்தோட்ட நகரங்களில் வியாபாரம் செய்வதன் மூலமும் சிங்களவருக்கு பெருந்த லாபம் கிடைத்தது (SLNA Despatches 5/34, 21 April, 1847).
12. 1946-48 பொருளாதார நெருக்கடி கோப்பிப்பெருந்தோட்டத்தின் இருப்பையே கேள்விக்குறியாக்கி பீதியை ஏற்படுத்தியது. சுமார் பத்தில் ஒரு கோப்பித்தோட்டங்கள் நடத்த்தால் கைவிடப்பட்டன. 1843இல் பத்தாயிரம் பவுனுக்கு விற்கப்பட்ட தோட்டங்களின் விலை 1847இல் வெறுமனே 440 பவுண்களாகக் குறைந்தன (Planter's Association of Ceylon: 1854-1954). போக்குவரத்துப்பாதைகள் போடப்படுவது நிறுத்தப்பட்டது. தாம் ஒருமித்து செயற்படுவதற்காகவும் அரசுக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதற்கும் புதிதாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருந்த சட்டநிருபணசபைக்குத் தமது பிரதிநிதிகளை அனுப்புவதற்கும் 1842இல் ஏற்றெனவே அமைத்திருந்த முதலாவது தோட்டத்துரைமார் அமைப்பான இலங்கை விவசாய சமூகம் (Ceylon Agricultural Society) செயலிழந்து போனது. அது மீண்டும் 17 பெப்ரவரி 1854 திகதி இலங்கை தோட்டத்துரைமார் சம்மேளனமாக மறுஅவதாரம் எடுத்தது. பீதியடைந்த தோட்டத்தரிமையாளர் மாற்றுப்பயிர்களைத் தேடும் முயற்சியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர்.
13. ஆயினும் எதிர்பார்த்ததைவிட துரிதமாகவும் புதுவீரியத்தோடும் கோப்பிப்பெருந்தோட்டம் தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டது. உண்மையில், 1848 வரை கோப்பிப்பெருந்தோட்டம் லாபகரமான துறையாக இயங்கவில்லை. அது ஆரம்ப பரிட்சாத்திக காலமாக குழப்பநிலையிலே இருந்தது. 1848இன் பின்னரே அதன் தன்மை மாற்றம் பெற்றது. விரைவாக இலாபமிட்ட விரும்பிய கத்துக்குட்டிகளுக்கு பதிலாக அனுபவமும் துறைசார் நிபுணத்துவமும் உடையவர்களால் தோட்டங்கள் நிர்வகிக்கப்படும் போக்கு அதன் பின்னரே உருவானது. பெரும் முகவர் நிறுவனமான ஆக்லண்ட் போய்ட் அன் கொம்பெனி (Ackland Boyd and Co) வரவழைக்கப்பட்டு முகாமைத்துவம் முறைப்படுத்தப்பட்டது (De Silva K.M, 1959, 270).

2.5. கோப்பித்தோட்டத்துறையில் சிங்களத் தோட்ட உரிமையாளர்

கோப்பிப் பெருந்தோட்டம் ஐரோப்பியர்களின் ஏகபோகமாக இருக்கவில்லை என்பதையும் கோப்பிக்காலம் முழுவதிலும் மூன்றில் ஒரு பங்கு தோட்டங்கள் சிங்களவர்களின் உடமைகளாக இருந்தன என்பதையும் முன்னர் பார்த்தோம். இப்போது ஒரு உதாரணத்தைப் பார்ப்போம்: பிரித்தானியருக்கு நிகராக அல்லது அவர்களோடு போட்டிபோட்டுக் கொண்டு பெருந்தோட்டத்துறையில் ஈடுபட்ட முதலாவது இலங்கையர் கேட்முதலியார் ஜோரோனியஸ் டி. சில்வா என்ற கரையோரச் சிங்களவராவார் (Peebles, 2006 : 59). இவர் ஹங்குராங்கெத்தமில் முன்னர் அரசருக்கு சொந்தமாயிருந்த 482 ஏக்கர் பரப்புள்ள 'ராஜ்மல்' உயன் பூங்காவையும் மாளிகையையும் ஜோர்ஜ் பேர்ட்டுடன் ஏலத்தில் போட்டியிட்டு 411 பவுண் கொடுத்து வாங்கினார். ரமில்சேவை ஆரம்பமாகும் வரை மலையகத்தில் விளையும் கோப்பியை மாட்டுவண்டி மூலம் கொழும்புக்கு கொண்டு செல்லும் போக்குவரத்து இவரது கட்டுப்பாட்டிலே இருந்தது. அத்துடன் மத்திய மாகாணம் முழுவதிலும் மேல் மாகாணத்தில் சில பகுதிகளிலும் சாராய விற்பனையின் ஏகபோகம் சி.எச். டி. சில்வா என்ற மற்றொரு தனவந்தரும் இவரும் கூட்டாக இருந்த கார்ட்டல் ஒன்றிடம் இருந்தது. கோப்பிப்பயிர் நலிவுற்றதும் இவர் தேயிலை இறப்பர் தோட்ட உரிமையாளராக மாறினார். 1890ஆம் ஆண்டாகும்போது இவருக்கு சொந்தமான 74 கோப்பி தேயிலை, தென்னை, கறுவா, சிட்ரோனிலா பெருந்தோட்டங்கள் இருபத்தேழாயிரம் ஏக்கர்களில் பரந்து கிடந்தன (Wright,Arnold, 1907)

பெருந்தோட்ட சொந்தக்காரராகமலே பெருந்தோட்டத்துறையின் மூலம் மிகப்பெரிய தனவந்தவரான ஒருவரைப்பற்றி இனி பார்க்கலாம். துண்டுசுல் டொன் பிலிப் விஜய வர்த்தன என்பவர் மர வியாபாரத்தினால் கோடீஸ்வரரானவர். கோப்பிப் பெருந்தோட்டம் உருவானபோது பெருமளவு மரங்கள் வெட்டப்பட்டு காடுகள் அழிக்கப்பட்டன. இதனால் பலகையின் விலை வெகுவாகக் குறைந்தது. இவர் இத்துறையில் இலக்கு வைத்தார். அட்டன், மஸ்கெலியா, தலவாக்கலை, யட்டியாந்தொட்ட, அவிசாவளை ஆகிய பகுதிகளில் பெருந்தோட்டத்திற்காகக் காடுகளை வெட்டும் குத்தகைகளை எடுத்து இருவழிகளில் இலாபம் சம்பாதித்தார். காடுகளை அழிப்பதற்கு தோட்ட உரிமையாளர்கள் பெருந்தொகை வழங்கினர். அம்மரங்களை யானைபூட்டிய வண்டிகளின் மூலம் களனி ஆற்றில் மிதக்கவிட்டு சீதாவத்தையிலிருந்த தனது ஆலைக்கு அனுப்பி பலகை கிழித்து கொள்ளை இலாபம் ஈட்டினார். இவர் அரசாங்கத்திற்குத் தேவையான பலகைகளை மாத்திரமல்ல புகையிரத தண்டவாளத்திற்குத் தேவையான கட்டைகளையும் விநியோகித்தார். கொழும்புத் துறைமுகத்தின் நீர்த்தடுப்புக்குத் தேவையான பலகைகளும் இவரிடமிருந்தே பெறப்பட்டன (Sunday Times, 17.12.2000).

2.5.1. சிங்களவர் பெருந்தோட்ட துறையில் நிரந்தர தொழிலாளர்களாக மாறாததேன்?

கோப்பிப் பெருந்தோட்டங்கள் உருவானபோது அதற்கு தேவையான நிலம் தாராளமாக இருந்தது. ஆனால் தேவையானளவு தொழிலாளர்கள் கிடைக்கவில்லை. நிலத்தைத் தோட்டமாக மாற்றுவதற்கும் கன்று நடுவதற்கும் பராமரிப்பதற்கும் காய் பிடுங்குவதற்கும் சுமப்பதற்கும் உலர்த்துவதற்கும் பெருமளவு தொழிலாளர்கள் திடீரென தேவைப்பட்டனர். இதற்குத் தேவையான சுதந்திர தொழிலாளர்களைப் பெறுவதை நோக்கமாகக் கொண்டுதான் இராஜகாரியமுறை 1833இல் நீக்கப்பட்டது. ஆயினும் தேவையான அளவு சிங்களத் தொழிலாளர்கள் கோப்பித் தோட்டங்களில் நிரந்தரமாகப் பணிபுரிய முன்வரவில்லை. இதற்கு பல காரணங்கள் இருந்தன. அவற்றில் பிரதானமானவை:

1. கரையோரங்களில் மீன்பிடித் தொழில் ஒரு நவீன துறையாக அப்போது வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. அதில் கரையோரச் சிங்களவர் பெரிதும் உற்சாகம் காட்டினர். வேறு பல அபிவிருத்தி வேலைகளும் அங்கு இடம்பெற்றுக்கொண்டிருந்தன. அவற்றில் அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புகள் உருவாகின. கொழும்பு நகரம் பெருந்தோட்டத்துறையின் பயனாக மாநகரமாக வளர்ச்சி பெற்றுக்கொண்டிருந்தது. கோப்பிமினாலும் பின்னர் தேமிலையாலும் கிடைத்த இலாபத்தினால் கொழும்புத் துறைமுகம் புகையிரத நிலையங்கள், அரசாங்க அலுவலகங்கள், பாடசாலைகள், மருத்துவமனைகள், கடைகள், வீடுகள், இப்படி வரலாற்றில் முன்னொருபோதும் இல்லாத அளவு புதிய அபிவிருத்தி வேலைகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்ததால் புதிய வேலைவாய்ப்புகள் உருவாகின. இவற்றில் படிப்படியாகக் கரையோர சிங்களவர் ஈடுபடத் தொடங்கினர். இவற்றில் கிடைக்கும் வருமானத்தையும் வசதியையும் தோட்டத்துறை வழங்கி அவர்களை ஈர்க்கவில்லை. பெருந்தோட்டத்துறையின் வளர்ச்சியின் மற்றொரு நல்ல விளைவு நகரத் தொழிலாளர்களின் உருவாக்கமாகும்.
2. இந்தியாவில் இருந்ததைப் போன்று நிலமற்ற உழைப்பாளர் அணியொன்று இலங்கையில் இருக்கவில்லை (Jayawardena, 1972). கண்டிய சிங்களவரைப் பொறுத்தளவில் அவர்களுக்கு முதலாளித்துவ பொருளாதாரமுறை அந்நியமாக இருந்தது. 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் கூட இங்கு நிலப்பிரபுத்துவம் கரையோரத்தில் இருந்ததைவிட இறுக்கமாக இருந்தது (Wilson, 2000: 26). அவர்களால் விரைவில் மாற்றத்திற்கேற்ப தகவமைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அத்துடன் நெற்பயிர்ச் செய்கையில் ஆதாரப்பட்டிருந்த அவர்களது வாழ்க்கை அதிகம் பாதிக்கப்படவில்லை. அதற்கு பிரதான காரணம் நெல் விளையும் நீர் நிரம்பிய சேற்று நிலம் கோப்பிப் பயிர்ச்செய்கைக்கு பொருத்தமற்றதாக இருந்தது. ஆகவே அவர்கள் அதில் வயல்களை விளைத்துக்கொண்டு அதே சமூகக் கட்டமைப்பில் வாழ்ந்தனர். அவர்களது தேவை குறைவாகவே இருந்தது. அவற்றைத் தமது கிராமியச் சூழலிலே பெற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. அவர்களுக்கு உழைப்பதற்கு நிலமும் வாழ்வதற்கு வீடும் இருந்தது. அவர்கள் நிலத்தோடும் குடும்பத்தோடும் பிணைந்திருந்தனர். மனைவிக்குப் பரிசுகொடுப்பது தனக்கு நல்லாடை ஒன்று வாங்குவது போன்ற விசேட காரணங்களுக்காக அவர்கள் சில நாட்கள் தோட்ட வேலைக்குச் செல்வதுண்டு. ஆனால் அங்கிருந்த வாழப் பொருத்தமற்ற கூடாரங்களில் தங்க விரும்பாது இரவு தமது வீட்டுக்கே திரும்பினர். கோப்பி ஒரு பருவகாலப் பயிர். பழம் பறிக்கும் மாதங்களில் அதிக உழைப்பாளர் தேவைப்பட்டனர். இம்மாதங்கள் சிங்கள விவசாயிகளுக்கும் அறுவடைக்காலமாகும். எனவே அவர்களின் உழைப்பை கோப்பித் தோட்டங்களால் அம்மாதங்களில் பெறுமுடியாமல் இருந்தது. கண்டிய விவசாயிகளைக் கவரக்கூடிய எந்த அம்சத்தையும் பெருந்தோட்டம் கொண்டிருக்கவில்லை.
3. கண்டிய விவசாயிகளை நிலத்தை விட்டு வெளியேற்றி, பட்டினிபோட்டு, கோப்பித்தோட்டத்தில் வேலைசெய்யாவிட்டால் சாகவேண்டும் என்ற நிலையை உருவாக்கி, வேலைசெய்யுமாறு நிர்ப்பந்திக்க பிரித்தானியர் எத்தனிக்கவில்லை. எனவே பிரித்தானியாவில் 1700 களில் இடம் பெற்றதைப்போன்ற 'வேலி இயக்கம்' (Enclosure Movement) இங்கு நடைபெறவில்லை. அதற்கு ஒரு பிரதான காரணம் மிக அருகிலிருந்த தென்னிந்தியாவிலிருந்து தேவையானளவு மலிவான உழைப்பாளர்களைப் பெறக்கூடியதாக இருந்தமையாகும். ஏற்கனவே அவர்கள் தாமாகவே வரத்தொடங்கியிருந்தனர். அத்துடன் அந்நிய மண்ணிலிருந்து வேரோடு பிடுங்கிவரப்பட்ட உழைப்பாளர்களைக் கட்டுப்படுத்தி அதை கரண்டலுக்கு உட்படுத்துவது சுலபம் என்ற அனுபவத்தைப் பிரித்தானியர் ஏற்கனவே பிறநாடுகளில்

தமது பெருந்தோட்ட காலனிகளில் பெற்றிருந்தனர் (Meyer, 1976: 40). சுதேசிகள் உரிமைகள் பற்றிச் சிந்திப்பார்கள். குடியேற்றவாசிகள் அந்நிய மண்ணில் வருமானத்தைப் பற்றியே கரிசனை காட்டுவார்கள் என்பதுதான் பொது நியதி.

2.6. தென்னிந்திய தொழிலாளர்களின் வருகையும் இறக்குமதியும்

தென்னிந்தியாவிலிருந்து எப்போது முதன்முதலில் தொழிலாளர்கள் வரவழைக்கப்பட்டனர் அல்லது நாமாக வந்தனர் என்பதை திட்டவாட்டமாகக் கூறமுடியாது என்பதை சகல ஆய்வாளர்களும் ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். இந்தியாவும் இலங்கையும் ஒரே பிரித்தானிய சாம்ராச்சியத்தின்கீழ் இருந்ததாலும் இருநாடுகளுக்கிடையில் எல்லைக்கட்டுப்பாடுகள் எதுவும் இல்லாததாலும் தென்னிந்தியாவிலிருந்து உழைப்பாளர்கள் கடல்வழியே இலங்கை வருவது சகஜமாகியிருந்தது. இவ்வாறு கொழும்புக்கு வந்தவர்களில் பெரும்பாலானோர் கொழும்புத் துறைமுகத்திலும் நகரத்திலும் தொழில் புரிந்தனர். இதற்கு முன்னர் கண்டி மன்னனின் தோட்டங்களிலும் பூங்காவிலும் பணிபுரிவதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்டவர்கள் அனைவரும் தாயகம் திரும்பியதாகக் கூறமுடியாது. இவர்களின் பரம்பரையினரின் சிலர் 1983 வன்செயலால் பாதிக்கப்பட்டு நாடுதிரும்பும்வரை கண்டிக்கருகில் இருக்கும் கெங்கலையில் வாழ்ந்ததை நான் கண்டிருக்கிறேன்.

ஏற்கனவே பார்த்ததைப்போல ஒல்லாந்தர்காலத்தில் முஸ்லீம்களின் படையெடுப்பாலும் பஞ்சத்தாலும் பாதிக்கப்பட்ட 2000 அகதிகள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டு 1659இல் கொழும்புக்கு வெளியே நெல் உற்பத்தியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். அவர்களுக்கு என்னவாயிற்று என்பதற்கான பதிவுகள் கிடைக்கவில்லை.

பிரித்தானியரின் ஆரம்ப காலத்தில் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட தென்னிந்தியத் தொழிலாளர்கள் பற்றிய சிலகுறிப்புகள் உள்ளன. 1803ல் கண்டிப்படையெடுப்பின்போது இலங்கையின் முதலாவது ஆள்பதியான பிரெடிக் நோர்த் தனது படைக்குத் தேவையான உதவிப்படைக்கு தென்னிந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர்களைத் திரட்டினார். அவருக்குப்பின்னர் ஆள்பதியான தோமஸ் மெயிட்லன்ட் மலேசியவிலிருந்து 100 சீனர்களை இறக்குமதி செய்தார். ஆயினும் அது செலவுமிக்கதாக இருந்ததுடன் பயனளிக்கவுமில்லை (Moldrich, 1990 : 22).

1818ஆம் ஆண்டு கிளர்ச்சியின்போது 5000 தென்னிந்திய தொழிலாளர்களை இரானுவத்திற்கு உதவியாக இறக்குமதி செய்தார் ஆள்பதி ஹோபர்ட் பிரவுனரிக். 1821இல் ஆள்பதி பார்ன்ஸ் பாதைகள் அமைப்பதற்கு தேவையான துணைப்படை ஒன்றினை அமைத்து தேர்ச்சியுடைய தொழிலாளர்களையும் தேர்ச்சியுற்ற தொழிலாளர்களையும் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்தார் (Kuruppu, 1951: 405). இவ்வாறு பாதையமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டவர்களின் வாய்மூலமாகவே தென்னிந்தியாவுக்கு இலங்கை கோப்பிப் பெருந்தோட்டத்திற்கு ஆள் தேவைப்படுகிறது என்ற தகவல் சென்றிருக்கக்கூடுமென சில ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

எப்படியோ முதலாவது சிங்கப்பிடிய கோப்பித்தோட்டம் சுயமாக தேடிவந்த தென்னிந்திய தொழிலாளர்களையும் கண்டிய உழைப்பாளர்களையும் கொண்டே உருவாக்கப்பட்டது. பிற்காலத்தில் அதன் ஸ்தாபகர் ஜோர்ஜ் பேர்ட் தனது தோட்டத்தில் அவ்வாறு தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்களில் சிலர் நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டதாக கூறியிருக்கிறார். எனவே பெருந்தோட்டத்துறையின் ஆரம்பத்தோடு தொடங்கிய மலையகத் தமிழர்களின் வரலாற்றை முதலாவது கோப்பித்தோட்டம் உருவான 1823இல் இருந்து கணிப்பதே பொருத்தமானது.

ஆரம்பகால கோப்பித் தோட்டங்கள் கிராமங்களுக்கு அருகே உருவானதால் கண்டிய விவசாயிகள் சிலர் அவற்றில் பங்குகொண்டனர். ஆனால் அவர்களிடமிருந்து கிராமமான முறையில் நிரந்தரமாக வேலை வாங்க முடியவில்லை. அவர்களைத் தினமும்

வேலைக்கு தவறாமல் வருமாறு நிர்ப்பந்திக்க இயலாமல் இருந்தது. அவர்கள் தமது வயல் வேலைக்கும் வீட்டு வேலைக்குமே முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். குடும்பத்தில் எவருக்காவது சுகமில்லை என்றாலும் யாராவது இறந்தாலும் நெருங்கியவருக்கு திருமணம் என்றாலும் வேலைக்குத் திரும்பமாட்டார்கள். நாளாந்த கோப்பித்தோட்ட வேலையை விட காடு வெட்டுதல் போன்ற குத்தகை வேலைகளையே விரும்பினர் (Wenzlhuemer, 2007). எனவே தோட்டத்துரைமார் சுயமாக தேடிவந்த தென்னிந்திய தொழிலாளர்களையே பெரிதும் விரும்பினர். தொழிலாளர் பற்றாக்குறை கடுமையாக இருந்தது. ஆயினும் சம்பளத்தை உயர்த்திக்கொடுத்து சிங்கள தொழிலாளரைக் கவர்வதற்கு தோட்டத்துரைமார் நினைக்கவில்லை. மாறாக தென்னிந்தியாவிலிருந்து வரும் தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்து வேதனத்தைக் குறைந்த நிலையில் வைத்திருப்பதையே விரும்பினர். எனவே கோப்பித்தோட்ட ஸ்தாபகரான ஜோர்ஜ் பேர்ட்டும் ஆள்பதி பார்னசும் 150 தென்னிந்திய தொழிலாளர்களை 1828இல் இறக்குமதி செய்தனர். கோப்பித்தோட்டத்திற்கு தொழிலாளர்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டது இதுவே முதந்த வையாகும். ஆயினும் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட அனைவரும் ஒரு வருடத்திற்குள்ளாகவே தோட்டத்தை விட்டு ஓடிவிட்டனர் (Weerakoon, 1986: 3).

சுயமாகத் தேடிவந்த தென்னிந்திய தொழிலாளர்கள் கோஷ்டிகளாகவே வந்தனர். இது அவர்களது கிராமிய பண்பாடு. இவர்கள் நண்பர்களாகவோ உறவினர்களாகவோ இருந்தனர். பெரும்பாலும் ஆரம்பத்தில் அவ்வாறு வந்தவர்கள் ஆண்களே. அவர்கள் தமது தலைவர்களைத் தாமே தேர்ந்தெடுத்தனர். அவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் மூத்த வராகவோ அல்லது உறவினராகவோ இருந்ததால் அத்தெரிவு ஜனநாயகபூர்வமானதாக இருந்தது. அவர்கள் கங்காணி என அழைக்கப்பட்டாலும் அவர்களும் மற்றவர்களோடு சேர்ந்து தோட்டத்தில் வேலை செய்தனர். புல்லுருவித்தனமான பெரிய கங்காணிமுறை இன்னும் அறிமுகமாகவில்லை. தாயகம் திரும்பியோர் மீண்டும் வந்தபோது மேலதிக மானவர்களை அழைத்து வந்தனர். படிப்படியாக வருவோர் தொகை அதிகரித்தது. நாளடைவில் குடும்பங்கள் வரத்தொடங்கின. கம்பளையும் கண்டியும் இவ்வாறு சுயமாக வரும் தென்னிந்திய தொழிலாளர்கள் வந்து குவியும் மையமாகத் திகழ்ந்தன. இவர்கள் தங்குவதற்காக கண்டி குளத்திற்கும் போகம்பரைக்குமிடையே இதற்கான நீண்ட லைன்கள் மண்கவரால் அமைக்கப்பட்டிருந்தன (Moldrich, 1990: 31). இவர்களுக்கு சேவை செய்வதற்காக 'கண்டி ஆபத்தில் உதவும் நண்பர்கள் அமைப்பு' (Kandy Friends in Need Society) என்ற தொண்டர் நிறுவனம் ஒன்று 1837இலிருந்து செயற்பட்டது. இவ்வமைப்பால் இவர்களுக்காக நடத்தப்பட் ஒரு சிறிய மருத்துவகூடமே இன்று கண்டி பெரிய ஆஸ்பத்திரியாக மாறியிருக்கிறது.

1839ஆம் ஆண்டுவுரை கோப்பித்தோட்டத்திற்குத் தேவையான தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை பற்றிய நம்பகமான விபரங்கள் கிடையாது. ஆள்பதி காலனித்துவ செயலாளருக்கு 1839இல் அனுப்பிவைத்த உத்தியோகபூர்வமான குறிப்பில் இதுபற்றிய தகவல் முதற்தடவையாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. இதில் அவ்வாண்டில் 2432 ஆண்களும் 188 பெண்களும் 99 சிறுவர்களும் வருகைகந்தாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பிரித்தானிய இந்திய அரசின் கணக்கின்படி அவ்வாண்டாகும்போது இலங்கை கோப்பித்தோட்டத்திற்கு தென்னிந்தியாவிலிருந்து சென்றவர்களின் தொகை சுமார் பத்தாயிரமாகும். அவ்வாறு வந்த அனைவரும் தென்னிந்திய துறைமுகங்கள் வழியாக வரவில்லை. அவர்கள் வெவ்வேறு கரைகளிலிருந்து பயணத்தை மேற்கொண்டனர். எனவே சரியான எண்ணிக்கைப்பதிவு என்பது அப்போது சாத்தியமில்லை (Chattopadhyaya, 1979; Hollup, 1994).

ஒருவரை ஆள்பதிர்டுவதற்காகவே இலங்கையிலிருந்து அனுப்பி தென்னிந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர்களைத் தருவித்த முகலாவது பதிவு துரைமார் சம்மேனத்தின் நூற்றாண்டு மலரில் காணப்படுகிறது. இதன்படி சிக்கபிட்டிய தோட்ட உரிமையாளரான ஹென்றி பேர்ட்

(Henry Byrde) 1844இல் தனது மற்றொரு தோட்டமான பிளக் பொரஸ்ட்டில் (Black Forest) பணியாற்றிய கொண்டக்டர் ஒருவரிடம் தென்னிந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர்களைக் கொண்டுவரும் பொறுப்பினை ஒப்படைத்தார். அந்த கொண்டக்டர் திருகோணமலை சென்று ஒரு தமிழ் நண்பரின் உதவியை நாடினார். அந்த நண்பர் தென்னிந்தியா சென்று 14 தொழிலாளர்களை அழைத்து வந்தார். இதுவே துரைமார் செலவில் நேரடியாகத் தென்னிந்திய தொழிலாளர்கள் தருவிக்கப்பட்ட முதற்சம்பவமாகும் (Anonymous, 1854-1954: The Planters' Association of Ceylon, 59). இதுவே பெரிய கங்காணி முறையின் தோற்றத்திற்கு வழிவகுத்திருக்கக் கூடும் எனக்கருதப்படுகிறது. ஏனெனில் 1840களின் இறுதியில்தான் தோட்டத்தில் தொழிலாளராகப் பணிபுரியாமல் துரைமார் கொடுக்கும் அட்வான்ஸ் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டுபோய் தென்னிந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர்களை ஏமாற்றி வழிப்பறியும் காலராவும் மலேரியாவும் வனவிலங்குகளின் ஆபத்தும் நிறைந்த தலைமன்னார் - மாத்தளை காட்டுப்பாதைவழியாக 150 மைல் நடக்கவைத்து இறந்தவர் போக மீதிப்பேரை நடைப்பிணங்களாக அழைத்து வந்து மீளாக் கடன்காரர்களாக்கி நவீன அடிமைகளாக்கிய பெரிய கங்காணிமுறை நடைமுறைக்கு வந்தது.

அதன்பின்னர் தோட்டங்களுக்கு தேவையான தொழிலாளர்கள் கங்காணிமுறையின் மூலமே 1939ஆம் ஆண்டுவரை சுமார் 95 வருடங்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டனர். அதன்பின்னரும் இக்கங்காணிமுறை தொழிலாளரைக் கண்காணித்து வேலைவாங்கும் நிர்வாகத்தின் உயர்மட்ட அங்கமாக 1960கள் வரை தொடர்ந்தது. இக்கங்காணிமுறையின் பரிணாமம் மறைவு ஆகியவைப் பற்றியும் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பட்ட அவலம் பற்றியும் இங்கு ஆராயப்படவில்லை.

2.7. கோப்பி இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சி

1870களில் கோப்பிப் பெருந்தோட்டம் தனது சுபீட்சத்தின் உச்சத்தைத் தொட்டது. 1871-1872இல் 196000 ஏக்கராக இருந்த கோப்பிப் பெருந்தோட்டம் 1878இல் 273000 ஆக உயர்ந்தது. முதற் தடவையாக 1868இல் கோப்பி ஏற்றுமதி 10 லட்சம் குவாட்டைத் தாண்டியது. அதற்கேற்ப விலையும் அதிகரித்து பெருத்த இலாபம் கிடைத்தது (De Silva, 1982: 293). ஆனால் அந்த சுபீட்சம் நீடிக்கவில்லை. அதன் அழிவு ஏற்கனவே தொடங்கிவிட்டது. ஹெமிலியா வெஸ்ட்ராட்ரிக்ஸ் (Hemileia Vastatrix) என்ற இலைச்சுருட்டினோய் கோப்பிச் செடிகளைத் தாக்கத் தொடங்கிவிட்டது. முதலில் இந்நோய் மடுல்சீமைமீதுள்ள கல்லூரித் தோட்டத்தில் 1869இல் காணப்பட்டது. 1880களில் அதன் வேகம் தீவிரமடைந்தது. பேராதெனிய தாவரவியல் பூங்காவின் ஆராய்ச்சிகள் பயன் தரவில்லை. 1890களில் அதன் மரணம் நிச்சயமாகிவிட்டது. ஏக்கமும் அவலமும் பீதியும் அலைமோதிய இக்காலத்தில் தொழிலாளர்கள் மாத்திரமல்ல தோட்டத்துரைமாரும் வேலையிழந்து தவித்தனர். முதற்தடவையாக தோட்டத் துரைமார் சம்மேளனம் அப்போது தொழிலாளர்களுக்கு சேவைசெய்து கொண்டிருந்த கண்டி ஆபத்தில் உதவும் நண்பர்கள் அமைப்பிடம் உதவிகேட்டு கையேந்தியது.

2.8. கைகொடுத்த தேயிலை

கோப்பியை நம்பி உருவாக்கப்பட்ட பரந்து விரிந்த தோட்டங்கள், அதனைச் சார்ந்து நின்ற குணை வர்த்தகங்கள், நிருவனங்கள் அத்தனையும் ஆட்டங்கண்டன. கோப்பி வருமானத்தில் கிடைக்கும் வரியின் மூலம் இயங்கும் அரசாங்கம் திணறியது. அழிவின் விளிம்பில் இலங்கையின் ஒற்றைப் பயிர்ப்பொருளாதாரம் தாங்கிக்கொண்டிருந்தது.

ஆரம்பத்திலிருந்தே பல்வேறு காசுப்பயிர்கள் பரிசோதனை செய்யப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. அவற்றில் ஒன்று சிங்கோனா. அது ஓரளவு நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்கு உதவியது. ஆனால் தேயிலைதான் இரட்சகனைப்போல வந்து நிலைமையைக் காப்பாற்றியதுடன் நில்லாமல்

கோப்பியிட்ட அதே கட்டமைப்பைப் பாதுகாத்து பெருந்தோட்ட துறையை இன்னொரு கட்டத்திற்கு எடுத்துச்சென்றது. அதற்கான பெருமை பிறவி-தொழில்நுட்பவியலாளரான ஜேம்ஸ் டெய்லர் என்ற ஸ்கொட்லாந்துகாரரையே சாரும். அவர் ஜால்கந்தர தோட்டத்தில் அவரது பரிசோதனைக்காக தோட்ட உரிமையாளாளரால் 7ஆம் இலக்க நிலத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட 19 ஏக்கரிலே 10 ஏக்கரில் 1867இல் வெற்றிகரமாக நடுகைசெய்து தானே உருவாக்கிய தேயிலைச் தொழிற்சாலையில் தயாரித்த 23 இராத்தல் தேயிலையை இரண்டு பெக்கர்களில் இங்கிலாந்துக்கு 1873இல் அனுப்பி ஏலத்தில் விட்டு உலகத்தையே திரும்பிப் பார்க்கவைத்தவர் அவர்தான். அதன் பின்னர் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேலாக 1977இல் திறந்த பொருளாதாரம் அறிமுகப்படுத்தப்படும் வரை இந்த நாட்டை அது வாழவைத்தது. இன்றும் அது இலங்கைப் பொருளாதாரத்தில் முக்கிய பங்கை வகிக்கிறது.

இலங்கையின் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்த நிபுணர்களில் ஒருவரான நிக்கலஸ் கஸ்தோர் 1959இல் சமர்ப்பித்த தனது ஆய்வில் 'இப்பிராந்தியத்திலுள்ள ஏனைய நாடுகளுடன் ஒப்பிடுகையில் இலங்கை தனது இன்றைய கபீட்சத்திற்கு பெருந்தோட்ட பொருளாதாரத்திற்கே கடமைப்பட்டிருக்கிறது' எனக் குறிப்பிட்டு இத்துறையை மேலும் அபிவிருத்தி செய்யவேண்டுமென பரிந்துரைத்தார் (Kaldor Nicholas, 1959: 25). ஆனால், அவர் இரு விடயங்களைக் குறிப்பிடத் தவறிவிட்டார். இந்நாட்டின் நவீனத்துவத்திற்கும் கபீட்சத்திற்கும் இந்நாடு மற்றொரு சமூகத்தையும் விட மலையகத் தமிழ்த் தோட்ட தொழிலாளருக்கே கடமைப்பட்டிருக்கிறது என்பதும் அதற்கான நன்றியைச் செலுத்தாவிட்டாலும் பரவாயில்லை இவர்களைச் சகபிரஜைகளாகவேனும் மதிக்கத் தவறிய இந்நாடு அதற்காக வெட்கப்பட வேண்டும் என்பதும் தான் அது.

2.9. முடிவுரை

இந்நாட்டில் பெருந்தோட்ட பொருளாதாரம் உருவானமை தற்செயலான விடயமல்ல - அது எளிதாக வாய்க்கப்பட்ட ஒன்றுமல்ல. சில நூற்றாண்டுகளாக மேற்கொள்ளப்பட்ட இடைவிடாத விஞ்ஞான ஆய்வுகளினதும் பரிசோதனைகளினதும் பயனாகவும் பல்வேறு சவால்களை வெற்றிகொண்ட நீண்டகால கரும் உழைப்பாலும் உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். மூலவளங்கள் குறைந்த ஆனால் இயற்கை வளம் நிறைந்த இலங்கையைப் பொறுத்தளவில் பெருந்தோட்டதுறை ஒரு பொன் முட்டைமீடும் வாத்து. அது பின்தங்கியிருந்த இந்நாட்டை முன்னேற்றி நவீன உலகத்துக்குள் கொண்டுவந்தது. இன்றுள்ள மருத்துவமனைகளாகட்டும் பாடசாலைகளாகட்டும் அரசாங்க கட்டடங்களாகட்டும் அவையனைத்தும் பெருந்தோட்டத் துறையால் ஈட்டப்பட்ட இலாபத்தினால் உருவானவை. இன்னொரு வார்த்தையில் கூறுவதானால், தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வியர்வையாலும் இரத்தத்தாலும் கடின உழைப்பாலும் உருவானவை. கடின உழைப்பாளர்கள் ஒரு நாட்டின் விலைமதிப்பற்ற செல்வம். 150 ஆண்டுகளாக இந்நாட்டை வாழவைத்துக்கொண்டிருக்கும் தேயிலை ஒரு பொக்கிஷம். இவ்விரண்டும் பேணிக்காப்பாற்றப்படாவிட்டால் அதற்கான விலையை இந்நாடு செலுத்தியே தீரும். பெருந்தோட்டத்துறையை காலனித்துவத்தின் மிச்சசொச்சமாகப்பார்க்கும் திறந்த தேசியவாத-இனவாத கண்ணோட்டம் இத்துறை எதிர்நோக்கும் பெரும் சவாலாகும். காலனியல்வாதிகள் அமைத்த பாதைகளும் மருத்துவமனைகளும் ஏன் அரசியல் முறைகூட அவ்வாறு பார்க்கப்படுவதில்லை. பெருந்தோட்டத்திற்கு எதிரான மனோபாவம் யாரால் யாருடைய நலனுக்காக உருவாக்கப்படுகிறது என்பதை பிற்தொரு அத்தியாயத்தில் ஆராயலாம். ஆனால் ஒன்றுமட்டும் உறுதி அதுவே, பெருந்தோட்டத்திற்கு எதிரான மனோபாவம் நாட்டின் நலனுக்கு உகந்ததல்ல என்ற யதார்த்தமாகும்.

References

- Amarasinghe, S. (2011). Independence to Freedom. Retrieved from Lulu.com. (Accessed on 10.12.2017).
- Anonymous. 112th death anniversary of C. H. de Soysa, patriot and philanthropist unequalled, retrieved from <http://infolanka.com/org/srilanka/people/81.htm>. (Accessed on 06.12.2017).
- Anonymous. (1854-1954). The Planters' Association of Ceylon. Retrieved from the Times of Ceylon. Association. (Accessed on 10.12.2017).
- Anonymous. When the 'nobodies' made their mark. Retrieved from Sunday Times. (Accessed on 17.12.2000).
- Bandarage, A. (1983). Colonialism in Sri Lanka: The Political Economy of the Kandyan Highlands, 1833-1886. Berlin; New York: Mouton.
- Department of Census & Statistics, Sri Lanka. (2012). Census population and housing of Sri Lanka. Colombo: DCS.
- Chattopadhyaya H. (1970). Indians in Sri Lanka: A Historical Study. Calcutta: OPS Publishers.
- Claude Markovits, Jaques Pouchepadass and Sanjay Subrahmanyam (eds). (2006). Society and Circulation: Mobile People and Itinerant Cultures in South Asia, 1750-1950. London: Anthem Press.
- Davy, J. (1821). An Account of the Interior of Ceylon and of its Inhabitants. London: Cambridge University Press.
- Dawood N. (1980). Tea and Poverty: Plantations and the Political Economy of Sri Lanka. HongKong: Urban Rural Mission, Christian Conference of Asia.
- De Silva K.M. (1959). History of Ceylon: Volume I Part 1. Ceylon: University of Ceylon Press.
- De Silva K. M. (1973). The Kandyan kingdom and the British - the last phase, 1796 to 1818. In: De Silva K. M., (ed.). University of Ceylon: Colombo.
- De Silva, K M. (ed.), (1973). History of Ceylon: From the Beginning of the Nineteenth Century to 1948. Peradeniya: University of Peradeniya.
- De Silva, K. M. (1961). 'Indian Immigration to Ceylon: The First Phase C. 1840-1855. Ceylon Journal of Historical and Social Studies, Vol.4.
- De Silva, C. R. (1953). Ceylon under the British Occupation, 1795-1833. Colombo: Colombo Apothecaries.
- De Silva, C. R. (1962). Ceylon under the British Occupation 1795-1833: Its Political and Administrative Development - Volume Two. The Colombo Apothecaries Co. Ltd: Colombo.
- De Silva, K M. (1965). Social Policy and Missionary Organizations in Ceylon, 1840-1855. London: Longmans.
- De Silva, S. B. D. (1982). The Political Economy of Underdevelopment. London: Routledge & Kegan Paul.
- Demographics of Sri Lanka. Retrieved from Wikipedia - demography of Sri Lanka. Accessed on 12.12.2017.
- Dreyer E. (2007). Zheng He: China and the Oceans in the Early Ming Dynasty, 1405-1433. New York, NY

- Duncan S.J. (1990). *The City as Text: The Politics of Landscape Interpretation in the Kandyan Kingdom*. London: Cambridge University Press.
- Hollup, O. (1994). *Bonded Labour: Caste and Cultural Identity among Tamil Plantation Workers in Sri Lanka*. New Delhi: Sterling Publishers.
- Iyer Natesa K, *Collection of Speeches made in the State Council*, accessed in June 1999, at Sarvodaya Library Kandy.
- Jayawardene I.R. (1963). *The supply of Sinhalese Labour to Ceylon Plantations (1830 -1930): A study of Imperial Policy in a Peasant Society*. (PHD Thesis, University of Cambridge).
- Jayawardena, K. (1972). *The Rise of Labour Movement in Ceylon*. Duke University Press, Durham.
- Wilson, A.J. (2000). *Sri Lankan Tamil Nationalism: Its Origins and Development in the Nineteenth and Twentieth Centuries*. UBC Press.
- Kaldor, Nicholas (1959) *Observations on the Problem of Economic Development of Ceylon*. In: *Papers by Visiting Economists*. National Planning Council: Colombo.
- Kuruppu, N.S.G. (1951). *A History of the Working-Class Movement in Ceylon. Labour and the Rise of Capitalism*. *Ceylon Historical Journal*, Vol. 1, No. 2 (129-46).
- Marx, Karl (1853). *The future results of the British Rule in India*. *The New-York Daily Tribune*, August 8, 1853.
- Mendis, G. C. (1944). *Ceylon under the British*. Asian Education Services: New Delhi.
- Mendis, G. C. (1956). *The Colebrooke-Cameron Papers: Documents on British Colonial Policy in Ceylon 1796-1833, Volume I & II*. London: Oxford University Press.
- Meyer, E. (1979). *Between village and plantation: Sinhalese estate labour in British Ceylon*. (C.N.R.S.).
- Moldrich, D. (1990). *Bitter Berry Bondage: The Nineteenth Century Coffee Workers of Sri Lanka*. Satyodaya: Kandy, Sri Lanka.
- Peebles, Patrick (2006). *The History of Sri Lanka*. Canada: Greenwood Publishing Group.
- Perera, S.G. (1948). *A history of Ceylon for schools*. Colombo: Associated Newspapers of Ceylon.
- Michels, R., and L. A. Wickremaratne. (1973). *Export Agriculture in the Nineteenth Century*. In: K.M.DeSilva (ed.), *History of Ceylon*. University of Ceylon.
- Rowlands Ed (Undated): *A Bean Two Leaves and a Bud*: Retrieved from <http://rowlands-in-ceylon.blogspot.co.uk/2008/11/forward.html>. (accessed on 10.12.2017).
- SLNA Despatche 5/47 No 15 of June 1860.
- SLNA Despatches 5/34, 21 April 1847 and 5/34, 9 April 1847.
- Snodgrass, D. R. (1966). *Ceylon: an Export Economy in Transition*. Homewood, Illinois: R. D. Irwin.
- Vanden, Driesen, Ian H. (1997). *The long Walk: Indian Plantation Labour in Sri Lanka in the Nineteenth Century*. New Delhi: Prestige Books.
- Weerakoon, R. (1986). *The Evolution of Labour Law in Sri Lanka: Tea Plantation to Free Trade Zone*. Colombo: Ceylon Federation of Labour.

- Weeraratna, S. (2016). British Crimes in the enactment and implementation of waste lands laws during colonial rule in Sri Lanka (1796 - 1948). Retrieved from Lanka web.com. (accessed on 10.12.2017).
- Wenzlhuemer, R. (2007). Indian Labour Immigration and British Labour Policy in Nineteenth-Century. Ceylon Centre for British Studies: Humboldt-Universitaet zu Berlin.
- Wenzlhuemer, R. (2005). The Sinhalese Contribution to Estate Labour in Ceylon, 1881- 1891. *Journal of the Economic and Social History of the Orient*, vol. 48, no. 3.
- Wickramasinghe, D. W. A., and D. C. Cameron. (2005). British Capital, Ceylonese Land, Indian Labour: The Imperialism and Colonialism of Evolution of Tea Plantations in Sri Lanka', Paper presented at the Critical Management Studies Conference (Management and Organizational History), Cambridge, 4-6 July 2005.
- Wright, A. (ed). (1907). *Twentieth Century Impressions of Ceylon: Its History, People, Commerce, Industries and Resources*. London: Asian Educational Services.

காலநிலை மாற்றமும் இலங்கைத் தேயிலைத் தொழில்துறையின் எதிர்காலமும்

வசந்தகுமாரி செல்வநாயகம்

சுருக்கம்

இலங்கைப் பொருளாதாரத்தின் உந்துசக்தியாக விளங்கும் தேயிலைத் தொழில்துறையானது காலநிலை மாற்றத்தினால் அதிக சவால்களை எதிர்கொண்டு வருகின்றது. தேயிலைமரின் உச்ச வளர்ச்சியினைத் தீர்மானிப்பதில் குறித்த பிரதேசத்தில் நிலவுகின்ற வானிலை நிலைமைகளும் மண்ணின் தன்மையும் முக்கிய செல்வாக்கினைக் கொண்டுள்ளதனால், காலநிலையில் ஏற்படும் குறுங்கால மற்றும் நீண்டகால மாற்றங்கள், அதிக உணர்திறன் மிக்க தேயிலைப் பயிரை பல வழிகளிலும் பாதிப்பதையச் செய்கின்றன. இந்நிலையில் காலநிலை மாற்றத்தின் பாதக விளைவுகள் இலங்கையின் தேயிலைப் பயிர்களை ஏற்கனவே அச்சுறுத்த ஆரம்பித்திருப்பதுடன், சில பிராந்தியங்கள் அதிக பாதிப்புக்களை எதிர்கொண்டு வருகின்றன. இதன் பின்னணியில் இக்கட்டுரையானது காலநிலை மாற்றத்தினால் தேயிலைத் துறைக்கு எழுந்துள்ள சவால்கள் தொடர்பில் ஆராய்வதனையும் அதற்கான பரிந்துரைகளை முன்வைப்பதனையும் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. இலங்கையில் காலநிலை மாற்றத்தின் முக்கிய ஆதாரங்களான உயர் வெப்பநிலை, படிவுவீழ்ச்சியில் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்கள், தீவிரமான வானிலை நிலைமைகள், வெள்ளப்பெருக்கு, வறட்சி மற்றும் புயல் ஆகியவற்றின் பல்வகைப்பட்ட தாக்கங்கள் தேயிலைப் பயிர்களின் உற்பத்தி திறனிலும், தரத்திலும் மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தி வருகின்றன. இந்நிலையில் எதிர்கால நிலைமைகளுக்கு ஈடுகொடுப்பதற்கு ஏற்ற வகையில் பொருத்தமான வழி முறைகளுடன் தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கையினை காலநிலை மாற்ற விளைவுகளில் இருந்து பாதுகாப்பதும் அதனை நம்பிவாழும் மக்களின் சமூகப் பொருளாதாரப் பாதுகாப்பினை உறுதிசெய்வதும் கட்டாயத் தேவையாகக் காணப்படுகின்றது.

திறவுச் சொற்கள்: தேயிலை, காலநிலை மாற்றம், சவால்கள், இலங்கை

3.1 காலநிலை மாற்றமும் விவசாயத் துறையும்: அறிமுகம்

இன்றைய நவீன உலகில் பல்கிப் பெருகிக் கொண்டிருக்கும் நன்மைதரு மாற்றங்கள் பலவற்றுடன் முன்னேற்றகரமானவொரு நகர்வினை அவதானிக்க முடிந்தாலும், மறுபுறம் காலநிலை மாற்றம் மனித இருப்பிற்கே அச்சுறுத்தலாக மாறிவருகின்றது. IPCC மதிப்பீட்டு அறிக்கைக்கு இணங்க காலநிலை மாற்றமானது ஏற்கனவே உலகில் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது என இனங்காணப்பட்டுள்ளது (Mark et al., 2008). இதன் விளைவாக உலகின் அனைத்துப் பிராந்தியங்களும், நாடுகளும், சமூகங்களும் காலநிலை மாற்றத்தினால் பாரிய அச்சுறுத்தலை எதிர்கொண்டு வருகின்றன.

அண்மைக் காலமாக காலநிலை மாற்றத்தின் விளைவுகள் வெகுவாக அதிகரித்துக் கொண்டு வரும் போக்கினை அவதானிக்க முடிகின்றது. இந்நிலையில் காலநிலை மாற்றமானது இயற்கை மற்றும் மனிதத் தொகுதிகளுக்கு தற்போது காணப்படும் ஆபத்து

நிலைமைகளை மேலும் அதிகரிப்பதுடன், புதிய ஆபத்து நிலைமைகளையும் உருவாக்கும் என 2014 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட IPCC அறிக்கையில் எதிர்வுகூறப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய போக்கில் தற்போதைய நிலைமையினை விட எதிர்காலத்தில் பூகோள மற்றும் பிராந்திய ரீதியான வானிலை நிலைமையானவை குறாவளி, வெள்ளப்பெருக்கு, வறட்சி மற்றும் பனிமழை என தீவிர வானிலை நிகழ்வுகளை (extreme weather events) மேலும் அதிகரிப்பதுடன், அவற்றின் தீவிரத்தன்மையும் அதிக மாறுபாடுகளை கொண்டிருக்கும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது (Schmidhu & Tubiello, 2007). எனினும் இவ் ஆபத்து நிலைமைகள் சமமற்ற முறையில் பரம்பியுள்ளதுடன் பொதுவாக அபிவிருத்தியின் அனைத்து மட்டங்களிலும் பின்தங்கிய நிலையில் வாழும் மக்கள் மற்றும் அவர்களைச் சார்ந்த சமூகங்களுக்கே அதிக ஆபத்து நிலைமைகளை ஏற்படுத்துகின்றது (IPCC, 2014).

காலநிலை மாற்றமானது நீண்டகால மற்றும் மெதுவான மாற்றங்களை காலநிலையில் ஏற்படுத்தி வருவதனாலும், எதிர்வு கூறமுடியாத தீவிர வானிலை நிகழ்வுகளாலும் இன்று விவசாயம், உணவுற்பத்தி, நீர்வளம், வனவளம், போக்குவரத்து, கைத்தொழில், சுற்றுலாத்துறை, என பல்வேறு துறைகள் பாரிய அச்சுறுத்தலை எதிர்கொண்டு வருகின்றன. எனினும் காலநிலை மாற்றத்தின் பாதக விளைவுகளை எதிர்கொள்ளும் அதிக நலிவுறுநிலைமிக்க (Vulnerability) துறைகளுள் மிக முக்கியமானவொரு துறையாக விவசாயத் துறை விளங்குகின்றது (Elbehri et al., 2011). குறிப்பாக காலநிலைக் காரணிகளிலேயே அதிகம் தங்கியுள்ள விவசாயத்துறையானது, அதில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்களினால் நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் பாரிய சவால்களை எதிர்கொண்டு வருகின்றது.

2050 ஆம் ஆண்டளவில் பூகோள சராசரி மேற்பரப்பு வெப்பநிலை 1.9-2.6°C ஆகவும் 2100ஆம் ஆண்டளவில் 3.1-5.2°C ஆகவும் அதிகரிக்கும் என எதிர்வு கூறப்பட்டுள்ளது (Chen et al., 2016). அதேநேரம் 2050 ஆம் ஆண்டளவில் பூகோள சராசரி படிவுவீழ்ச்சி 3.9-5.3% ஆகவும் 2100 ஆம் ஆண்டளவில் 7.1-11.4% ஆகவும் அதிகரிக்கும் என எதிர்வு கூறப்பட்டுள்ளது (ibid). இத்தகைய மாற்றங்களுடன் அடிக்கடி மண் தரமிழக்கப்படுவதனாலும், வரையறைக்குட்பட்ட நீர் வளங்களாலும் காலநிலை மாற்றத்தின் விளைவுகள் மென்மேலும் அழுத்தத்தினைத் தோற்றுவிக்கும் என எதிர்பார்க்கப்படுவதனால், உலக விவசாயமானது அதிகரித்துவரும் சனத்தொகைக்கு இணங்க கேள்வியினை பூர்த்தி செய்வதில் பாரிய அழுத்தத்தினை எதிர்நோக்க வேண்டி ஏற்படும் (Mark et al., 2008).

உலகின் சில பகுதிகளில் காலநிலை மாற்றத்தின் விளைவுகளால் விவசாயத்துறை சாதகமான பிரதிபலிப்பினைக் கொண்டிருப்பினும், மாறிவரும் காலநிலையுடன் தொடர்புடைய அதிக வெப்பம் மற்றும் வறட்சி ஆகியன பெரும்பாலான நாடுகளில் பயிர்விளைச்சல் பாதிக்கப்படுவதற்கான வாய்ப்பினை அதிகரிக்கும் போக்கு காணப்படுகின்றது. இந்நிலையில், காலநிலை மாற்றத்தின் மிக மோசமான நிலைமையையும், காலநிலை மாற்றம் இல்லாவிடின் இருக்கக்கூடிய சாதகமான நிலைமையையும் ஒப்பிட்டு நோக்கிய உலக வங்கியின் அறிக்கையில், உலகில் பெரும்பாலான ஏழை விவசாயிகளின் வாழ்வாதாரத்திற்குப் பங்களிப்பதில் விவசாயத் திற்கு முக்கிய வகிப்பங்கு இருப்பதுடன் காலநிலை மாற்றத்திற்கு அதிகளவிலான நலிவுறு தன்மையினையும் அது கொண்டுள்ளது என்பது உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது (Hallegatte et al., 2015).

இந்நிலையில் காலநிலை மாற்றத்தின் செறிவான தாக்கங்களுடன், துரித சனத் தொகை வளர்ச்சி மற்றும் பலவீனமான பொருளாதாரம் ஆகியனவும் இணைந்து ஏற்படுத்தக்கூடிய பாதக நிலையானது 2030 ஆண்டளவில் மேலதிகமாக 122 மில்லியன் மக்களை ஆகக்கூடிய வறுமை நிலையில் வாழ்வதற்கு இட்டுச் செல்லும் எனவும் இதில் எதிர்வு கூறப்பட்டுள்ளது (Hallegatte et al., 2015). அத்துடன் காலநிலை மாற்றத்தின் மிக மோசமான நிலையின் (worst-case scenario) கீழ் ஏழை மக்களின் எண்ணிக்கை

ஆபிரிக்காவில் 43 மில்லியனாகவும், தென்னாசியாவில் 62 மில்லியனாகவும் அதிகரிக்க வாய்ப்புண்டு என எதிர்வுகூறல்கள் குறிப்பிடுகின்றன (ibid). விவசாயத்துறையின் மீது நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் தங்கியிருக்கும் மக்களின் சதவீதம் உயர்வாகக் காணப் படுவதனாலேயே இப்பிராந்தியங்கள் இத்தகைய சவால்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளன.

இத்தகைய பின்னணியில், காலநிலைக் காரணிகளிலேயே அதிகம் தங்கியுள்ளதும், மக்களது வாழ்வாதாரத்துடன் மிக நெருங்கிய பிணைப்பினைக் கொண்டதுமான விவசாயத் துறையின் மீதான தாக்கமானது ஏனைய தாக்கங்களை விட தீவிரமான பிரச்சினையாக இருப்பது மாத்திரமன்றி, இலங்கைக்கு அடிப்படைப் பொருளாதார மூலமாக விளங்கும் விவசாயத்துறையின் உற்பத்தி மற்றும் உற்பத்தித் திறன் மீதும் தாக்கம் செலுத்துவதனால் பாதகமான சமூகப் பொருளாதார தாக்கங்களை ஏற்படுத்துகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

3.2 இலங்கையில் காலநிலை மாற்றமும் விவசாயத்துறையும்

விவசாயத்தினை அடிப்படை பொருளாதார மூலமாகக் கொண்ட சமூகங்களையே இலங்கை அதிகளவில் கொண்டுள்ளது. இலங்கையில் 2017 ஆம் ஆண்டின் முன்னரைப் பகுதியின் தரவுகளின்படி மொத்த தொழிற்சாலைக்கான பங்களிப்பில் விவசாயத்துறை 26 சதவீதத்தினை வகிக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது (மத்திய வங்கி, 2017). இந்நிலையில் விவசாயத்துறையில் காலநிலை மாற்றம் ஏற்படுத்திவரும் தாக்கம் இலங்கைக்குப் பாரிய சவாலாக எழுந்துள்ளதுடன், சமூகப் பொருளாதார ரீதியாகவும் பாரிய நெருக்கடியினை ஏற்படுத்தக்கூடியது. விவசாயத் துறையில் ஏற்படுகின்ற தளம்பல் நிலைமையானவை உணவுப் பொருட்களில் விலையைப் பாதிப்பதுடன், உயர் பணவீக்கத்திற்கும் இட்டுச் செல்வதனால் இலங்கையின் பொருளாதாரத்தினையும் அதனுடாக மக்களையும் பாதிக்கின்றது (மத்திய வங்கி, 2017).

இலங்கையில் காலநிலை மாற்றத்திற்கான ஆதாரங்களை அண்மைக் காலமாக இலங்கையில் இடம்பெற்று வரும் வழமைக்கு மாறான நிகழ்வுகள் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. குறிப்பாக இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் உயர் வெப்பநிலையின் தாக்கம், மாறிமாறிக் கிடைக்கும் படிவுவீழ்ச்சி, தீவிரமான வானிலை நிலைமைகள், வெள்ளப்பெருக்கு, வறட்சி மற்றும் புயல் ஆகியன முக்கியமான காலநிலை மாற்ற விளைவுகளாக விளங்குவதுடன் அவற்றின் தீவிரத்தன்மையும் அதிகரித்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றுடன் சர்வதேச நீர் முகாமைத்துவ நிலையம் (International Water Management Institute) 2010 ஆம் ஆண்டு மேற்கொண்ட ஆய்வொன்றில் இலங்கையின் காலநிலையானது எதிர்காலத்தில் அதிகளவிலான நிச்சயமற்ற தன்மைகளைக் கொண்டிருக்கும் என எதிர்வுகூறியுள்ளது (Eriyagama, 2013).

2012 ஆம் ஆண்டு தரவுகளுக்கு இணங்க பூகோள பச்சைவீட்டு வாயுக்களின் வெளியேற்றத்தில் 1% பங்கு மாத்திரமே இலங்கைக்குரியது எனினும், காலநிலை மாற்றத் திற்கு அதிக நலிவுறுநிலை மிக்க நாடாக இலங்கை விளங்குகின்றது (Zylva, 2017). குறிப்பாக இலங்கை 2016, 2017 ஆம் ஆண்டுகளில் வறட்சி, வெள்ளம் போன்ற தீவிரமான வானிலை நிகழ்வுகளுடன் தொடர்புடைய காலநிலை-சார் அனர்த்தங்களை அதிகளவில் எதிர்கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. அது மாத்திரமன்றி கடந்த நூற்றாண்டினுள் இலங்கையில் வளிமின் வெப்பநிலை (Air Temperature) நாடு முழுவதும் அதிகரித்து வந்துள்ளதுடன் அண்மைய தசாப்தங்களாகச் சூடாகும் போக்கும் (Warming Trend) துரிதமாகியுள்ளது. இவற்றுடன் வழமையான மழைவீழ்ச்சிப் பாங்கில் குழப்பமான அல்லது மாறான பாங்கு, வறட்சி, அதிகளவிலான வெள்ளப்பெருக்கு நிகழ்வுகள் ஆகியன காலநிலை மாற்றம் தொடர்பில் அவதானிக்கப்பட்ட முக்கிய ஆதாரங்களாக விளங்குகின்றன. இவற்றின் விளைவுகளால் இலங்கையின் விவசாயத்துறை நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும்

பாதிக்கப்பட்டமையானது விவசாயத்தில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சி மற்றும் முழுமையான இழப்புக்கள் ஊடாகத் தெளிவாகின்றது. குறிப்பாக விவசாயத்துறையின் மீது தங்கியிருக்கும் மக்களின் சதவீதத்தில் கூட மாற்றங்கள் ஏற்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

விவசாயத்துறையில் தொழில் புரிபவர்களின் தொகை 2015 ஆம் ஆண்டுடன் ஒப்பிடும் போது 2016 ஆண்டின் முதல் அரைப்பகுதியில் 8.1 சதவீதத்தினால் வீழ்ச்சியடைந்தமைக்கு சீரற்ற வானிலை நிலைமைகளால் விவசாயத்துடன் தொடர்புடைய நடவடிக்கைகளின் பொருளாதார வளர்ச்சியில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியே காரணமாகும் (மத்திய வங்கி, 2016). இதேபோல் வேளாண்மை, காடாக்கம், மற்றும் மீன்பிடி ஆகியவற்றினது மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்திக்கான பங்களிப்பு 2015 இல் 7.8 சதவீதத்திலிருந்து 2016 இல் 7.1 சதவீதமாகக் குறைவடைந்தமைக்கும் மோசமான வானிலை நிலைமைகளே முக்கிய காரணமாகும் (ibid). இவற்றுடன் அண்மைக்காலமாக அடுத்தடுத்து நிலவிவரும் தீவிரமான வானிலை நிலைமைகள் காரணமாக நாட்டில் குறிப்பிட்ட சில கிராமப் பகுதிகளில் இளைஞர்கள் வேறு தெரிவுகள் இன்றி விவசாயத்துறையில் இருந்து ஏனைய துறைகளுக்குத் தற்காலிகமாக நகர்கின்ற ஒரு போக்கினையும் அவதானிக்க முடிகின்றது (மத்திய வங்கி, 2017).

இவ்வாறு அண்மைக் காலமாக விவசாயத் துறையில் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்று வரும் நிச்சயமற்ற தன்மைகள் காரணமாக அடிக்கடி குறைந்தளவிலான உற்பத்தித்திறன் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. விவசாயத்துறையில் தொழில் புரிபவர்களின் எண்ணிக்கையில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சிக்கு புறம்பாக, மோசமான வானிலை நிலைமைகளினால் விவசாயத்துறையில் சேர்க்கப்பட்ட மொத்தப் பெறுமதியில் ஏற்பட்ட குறைவினாலேயே உற்பத்தித் திறன் வீழ்ச்சி அடைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது (மத்திய வங்கி, 2017). தொழில்நுட்ப குறைபாடுகளுக்கு மேலதிகமாக அடிக்கடி ஏற்படும் தீவிரமான வானிலை நிலைமைகள் காரணமாகவே விவசாயத்துறையில் அடிக்கடி வீழ்ச்சி ஏற்படுகின்றமை நிரூபணமாகியுள்ளது.

இத்தகைய போக்கில் வழமைக்கு மாறான காலநிலை விளைவுகளால் விவசாயப் பயிர்களும் அதனை நம்பி வாழும் சமூகங்களும் பாதிப்புக்களை எதிர்கொண்டு வருகின்றன. இவற்றுள் இலங்கை நாட்டின் பொருளாதாரத்தினை நிலையாகப் பேணுவதில் முன்னணி வகிக்கும் தேயிலை, தென்னை, இறப்பர் போன்ற பண்பயிர்கள், நெல் போன்ற வாழ்வாதாரப் பயிர்கள் மீதான காலநிலை மாற்றத்தின் தாக்கமே அதிக கரிசனை செலுத்த வேண்டிய விடயமாக விளங்குகின்றது. காலநிலையின் அசாதாரண விளைவுகளுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத இப்பயிர்களுள், மிக நீண்ட காலமாக இலங்கை நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் முதுகெலும்பாகத் திகழ்ந்து வரும் தேயிலைப் பாரிர் மீதான காலநிலை மாற்றத்தின் தாக்கமானது அதனை நம்பி வாழும் மக்களுக்கு மாத்திரமன்றி இலங்கை அரசுக்கும் பாரிய சவாலாக மாறிவருகின்றது. இப்போக்கானது தேயிலை உற்பத்தியினையும் அதனை நம்பிவாழும் மக்களையும் பாதிப்பதுடன் மீளமுடியாத விளைவுகளையும் தேயிலைத் துறைக்கு ஏற்படுத்துகின்றது.

இதனால் தேயிலைப் துறையினைச் சார்ந்த மக்களின் அடிப்படை வாழ்வாதார மூலமாக விளங்கும் தேயிலைத் தொழில் துறையின் எதிர்காலம் எவ்வாறு அமையப் போகின்றது என்ற கேள்வி எழுந்துள்ளது. இதனால் காலநிலை மாற்றமானது வெறுமனே ஒரு சூழல் பிரச்சினையாக மட்டுமன்றி சமூகப் பொருளாதார ரீதியாக பாரிய நெருக்கடியினை ஏற்படுத்துகின்றது. நிலைமை எவ்வாறு இருப்பினும், தேயிலைச் செய்கையுடன் தொடர்புடைய பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள், சிறுவுடமையாளர்கள் ஆகியோர் இவை தொடர்பில் குறைவான விழிப்புணர்வினையே கொண்டிருக்கின்றனர். காலநிலை மாற்றம் முக்கிய பிரச்சினையாக இருப்பினும் கூட, தமது அடிப்படை தேவைகளுக்காக போராடிக் கொண்டிருக்கும் மக்கள் மத்தியில் இப்பிரச்சினை மூன்றாம் தரப்புப் பிரச்சினையாகக் கருதப்படும் நிலை காணப்படுகின்றது. எனினும் நீண்ட கால நோக்கில் இத்தாக்கங்களைக் குறைத்து மதிப்பிடவோ அல்லது தவிர்த்து விடவோ முடியாது. இதனால் காலநிலை மாற்றம்

தேயிலைத்துறை மீது எத்தகைய தாக்கத்தினைக் கொண்டுள்ளது தொடர்பிலான உண்மை நிலவரம் பற்றிய தேடல் அவசியமாகியுள்ளது.

3.3. காலநிலை மாற்றமும் இலங்கையின் தேயிலைத்துறையும்

3.3.1. இலங்கையில் தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கையின் நிலை

உலகளாவிய ரீதியில் 58 நாடுகளில் தேயிலை உற்பத்தி இடம்பெறுகின்றதெனினும் ஆசியாவிலேயே அதிக பரப்பில் தேயிலை பயிரிடப்படுகின்றது. எனினும், இலங்கைத் தேயிலை 'சிலோன் தேயிலை' (Ceylon Tea) என்ற பிரசித்தமான நாமத்துடன் மிக நீண்டகாலமாக தனித்துவமான இடத்தினை வகித்து வருகின்றது. இலங்கை, அடிப்படையில் கறுப்புத் தேயிலை உற்பத்தியாளராக விளங்குவதுடன் தற்போது உலகச் சந்தைக்கு அதிகளவான கறுப்புத் தேயிலையை ஏற்றுமதி செய்யும் நாடாகவும் திகழ்கின்றது. தேயிலையானது, இலங்கையில் செய்கைப் பண்ணப்படும் பணப்பயிர்களுள் முதன்மையானதாகவும், கிராமிய அபிவிருத்தி, வறுமை ஒழிப்பு ஆகியவற்றினை உறுதி செய்வதில் மிக முக்கிய இடத்தினையும் வகிக்கின்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் கோப்பிப் பெருந்தோட்டங்களில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியுடன் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட தேயிலைப் பயிர் 1867 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 150 வருடங்களாக இலங்கையில் தேசியப் பொருளாதாரத்தினைக் கட்டியெழுப்புவதிலும், மேம்படுத்துவதிலும் முக்கிய பங்கினை வகித்து வருகின்றது.

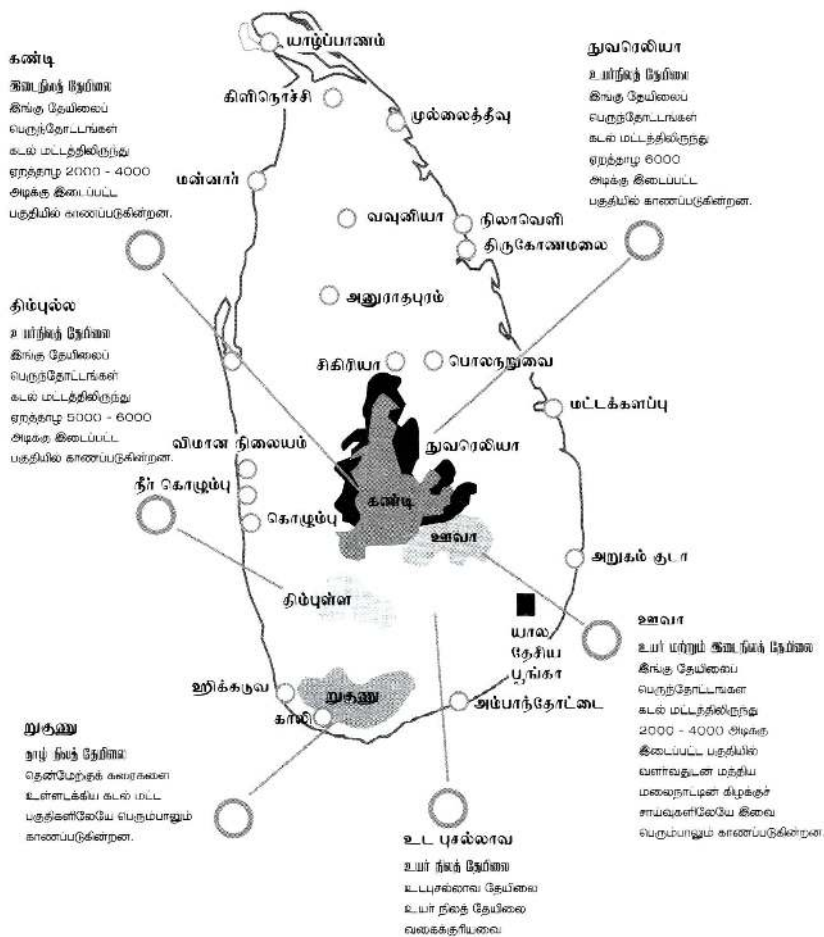
காலநிலை அடிப்படையில் நோக்குகையில் தேயிலை வளரும் பிரதேசங்கள் அதிகளவில் ஈரவலயத்திலும் ஏனையவை இடை வலயத்திலும் காணப்படுகின்றன. இலங்கையின் வேறுபட்ட விவசாய சூழலியல் வலயங்களில் (Agro Ecological Zones) கடல் மட்ட உயரம் 2200m amsl இற்கு மேல் தேயிலைப் பயிர் சிறப்பாக வளரக்கூடிய தன்மைமினைக் கொண்டுள்ளது. இலங்கையின் வருடாந்த மொத்த மழைவீழ்ச்சி, அதன் இட ரீதியான பரம்பல், வெப்பநிலை மற்றும் சூரியக் கதிர்வீசல் ஆகியனவே தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கையினைத் தீர்மானிப்பதில் அதிக செல்வாக்குச் செலுத்தும் சூழல் காரணிகளாக விளங்குகின்றன. தேயிலை வளரும் நிலங்களின் தனித்துவமான வானிலை நிலமைகள் மற்றும் மண்ணின் தன்மையிலேயே உற்பத்தித்திறன் தங்கியுள்ளதனால் இலங்கையில் வேறுபட்ட உயர அடிப்படையில் வளரும் தேயிலை, பல்வகைப்பட்ட தேயிலை வகை உற்பத்திக்குச் சார்பாக அமைகின்றது. அவ்வகையில் இலங்கையில் தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கை இடம்பெறும் மூன்று உயர அடிப்படைகளும் பின்வருமாறு.

உயர்நிலத் தேயிலை: நுவரெலியா மற்றும் பதுளை மாவட்டங்களில் வளரும் தேயிலையானது பொதுவாக 1200 மீற்றர் உயரத்திற்கு மேல் உள்ளடங்குவதனால் அவை உயர்நிலத்தேயிலை என சிறப்புப் பெறுகின்றது.

தாழ்நிலத் தேயிலை: தாழ் நிலப்பிரதேசங்களில் 600 மீற்றர் உயரத்திற்கு கீழ் வளரும் தேயிலை பொதுவாக தாழ்நிலத் தேயிலை என சிறப்புப் பெறுவதுடன் பொதுவாக காலி, மாத்தறை, இரத்தினபுரி, கேகாலை மற்றும் களுத்துறை மாவட்டங்களில் இது செய்கைப் பண்ணப்படுகின்றது.

இடைநிலத் தேயிலை: கண்டி மற்றும் மாத்தளை மாவட்டங்கள் இடைநில வலயத்தினுள் உள்ளடங்குவதனால் (600 - 1200 மீற்றர் உயரங்களுக்கு இடையில்) அங்கு வளரும் தேயிலை இடைநிலத் தேயிலை என சிறப்புப் பெறுகின்றது.

படம் 3.1: இலங்கையில் தேயிலை வளரும் பிரதேசங்கள்

மூலம்: இலங்கை தேயிலைச் சபை, வருடாந்த அறிக்கை 2011

இம் மூன்று வலயங்களிலும் பயிரிடப்பட்டுள்ள தேமிலை நிலப்பரப்பின் அளவினை அட்டவணை 3.1 காட்டுகின்றது. அதன் அடிப்படையில் நோக்குகையில் ஏறத்தாழ 50 சதவீத தேமிலையானது தாழ்நிலப் பரப்பிலேயே பயிரிடப்படுகின்றது. உயர்நிலத் தேமிலை ஏறத்தாழ 20 சதவீதமாகக் காணப்படுகின்றது.

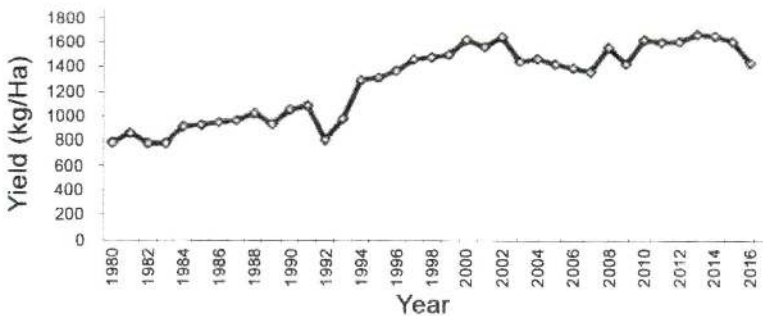
அட்டவணை 3.1: இலங்கையில் தேயிலை பயிரிடப்படும் நிலப்பரப்பு (உயர அடிப்படையில்)

பிரதேசம் (உயர அடிப்படையில்)	வெப்பநிலை (°C)	பயிரிடப்பட்டுள்ள நிலப்பரப்பு (Ha)	சதவீதத்தில் 100%
உயர்நிலத் தேயிலை	10 - 27°C	41,137	19%
இடைநிலத் தேயிலை	19 - 30°C	71,018	32%
தாழ்நிலத் தேயிலை	21 - 34°C	109,814	49%
மொத்தம்		221,969	100%

மூலம்: இலங்கை தேயிலைச் சபை

இதன் அடிப்படையில் வருடாந்தம் ஏறத்தாழ 330 மில்லியன் கிலோ தேயிலையை இலங்கை உற்பத்தி செய்து வருவதுடன் இதில் ஏறத்தாழ 300 மில்லியன் கிலோ தேயிலையை வருடந்தோறும் ஏற்றுமதி செய்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. நாட்டின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 2.5 சதவீத பங்களிப்பினை இது வழங்குவதுடன் தேயிலை உற்பத்தி செய்யும் நாடுகளுள் நான்காம் இடத்தினை வகிக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. 1980 - 2016 ஆம் ஆண்டு வரையான தேயிலை உற்பத்திப் போக்கினை கீழ்வரும் வரைபடம் 3.1 காட்டுகின்றது. சில ஆண்டுகள் தவிர்த்து ஏனையவற்றில் தேயிலை உற்பத்தி முன்னேற்றகரமான நிலைமையினையே காட்டுகின்றது. சிறப்பான முகாமைத்துவத்திற்கான இசைவாக்க நடவடிக்கைகளுடன் கூட்டுறவுத் துறையில் நிறந்த விவசாய நடைமுறைகளைப் பின்பற்றியமை, தோட்டங்கள் தனியார் மயப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றமை, சிறு உடமையாளர்களின் எண்ணிக்கையில் அதிகரிப்பு ஏற்பட்டுள்ளமை, பாரிய பரப்பில் VP தேயிலை வகைகள் நடுகை செய்யப்பட்டமை, குறைவான விளைச்சலைத் தரும் விதை அடிப்படையிலான தேயிலையை அகற்றி VP வகைகளை நடுகல் போன்ற பல்வேறு நடவடிக்கைகளினாலேயே உற்பத்தியில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுள்ளதனை அவதானிக்க முடிகின்றது (Mohamed & Zoysa, 2006).

வரைபடம் 3.1: இலங்கையில் தேயிலை உற்பத்தி போக்கு : 1980 - 2016

மூலம்: மத்திய வங்கி ஆண்டறிக்கையினை அடிப்படையாகக் கொண்டது

1930 இல் இருந்து இலங்கையின் தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்களின் அரசரி உற்பத்தித்திறன் ஒட்டுமொத்த அதிகரிப்பினைக் காட்டினாலும், தேயிலையின் எதிர்காலம் நிச்சயமற்ற ஒரு தன்மையினை எதிர்கொள்வதற்கான சாத்தியக் கூறுகளை அதிகளவில் கொண்டிருப்பதனை தேயிலை உற்பத்தி போக்கில் ஏற்பட்டுவரும் தளம்பல் நிலைகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, இலங்கை 300 மில்லியன் Kg தேயிலையை 2000 ஆம் ஆண்டிலேயே உற்பத்தி செய்துள்ளதெனினும் 16 வருடங்களுள் ஆகக்கூடிய அளவாக

350 மில்லியன் தேயிலையை மாத்திரமே இலங்கையினால் உற்பத்தி செய்ய முடிந்துள்ளது. அத்துடன் 2016, 2017 ஆம் ஆண்டுகளில் இத்தொகை வெகுவாகக் குறைந்துள்ளதனையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

இலங்கையின் நிலை இவ்வாறு காணப்பட, உலகத் தேயிலை உற்பத்தி வெகுவாக அதிகரித்துக் கொண்டு வருகின்றது (2016 ஆம் ஆண்டில் 5.4 பில்லியன் kg). உலக தேயிலை உற்பத்தியில் இலங்கையின் பங்கு 2000 ஆம் ஆண்டில் 10.5 சதவீதமாக இருந்து தற்போது 6 சதவீதமாகக் குறைவடைந்துள்ளது. இவ்வாறு தேயிலை உற்பத்தியில் ஏற்படும் தளம்பல், வீழ்ச்சி நிலைமைகளினால் தேயிலையின் ஏற்றுமதி அளவில் மாத்திரமன்றி பெறுமதியிலும் பிரச்சினைகள் ஏற்படுகின்றன. அட்டவணை (02) உலக தேயிலை ஏற்றுமதியில் இலங்கையின் நிலை தொடர்பான விபரங்களை காட்டுகின்றது. அதன் அடிப்படையில் இலங்கையில் தேயிலை ஏற்றுமதி கடந்த 4 ஆண்டுகளில் நிலையற்ற தன்மையினைக் கொண்டிருப்பதனை அவதானிக்கலாம்.

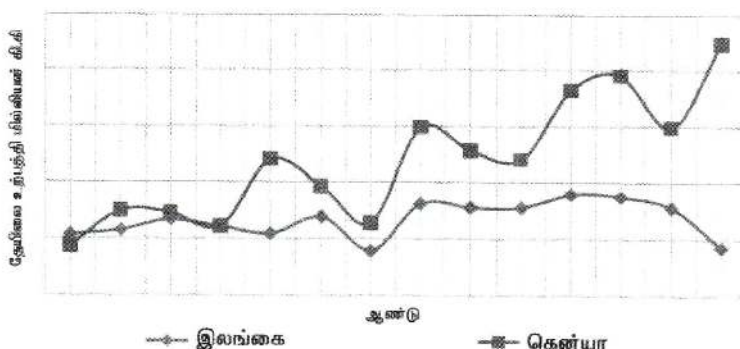
அட்டவணை 3.2: உலக தேயிலை ஏற்றுமதியில் இலங்கை: 2013 - 2016 (மி.தொன்)

நாடுகள்		2013	2014	2015	2016
1	சீனா	332,416	301,484	324,956	328,692
2	கென்யா	494,347	499,380	443,461	480,330
3	இலங்கை	309,199	317,885	301,316	280,874
4	இந்தியா	219,060	207,440	228,660	216,790

மூலம்: இந்திய தேயிலைச் சபை அறிக்கை

இது மட்டுமன்றி தேயிலை ஏற்றுமதியில் இலங்கை பிடித்திருந்த இடத்தினை தற்போது கென்யா பிடித்துள்ளது. வரைபடத்தில் (3.2) காட்டப்பட்டுள்ளவாறு, இலங்கையின் தேயிலை உற்பத்தி கென்யாவுடன் ஒப்பிடும்போது தளம்பல் நிலையினை மாத்திரமன்றி வீழ்ச்சிப் போக்கினையும் வெளிப்படுத்துவதனை அவதானிக்க முடிகின்றது.

வரைபடம் 3.2: இலங்கை மற்றும் கென்யாவின் தேயிலை உற்பத்தி (M.Kgs) 2003 - 2016

மூலம் : மத்திய வங்கி ஆண்டறிக்கையினை அடிப்படையாகக் கொண்டது

இவ்வாறு 150 வருடங்களாக, தேயிலை உற்பத்தி செய்யப்படும் பரப்பு, உற்பத்தி, ஏற்றுமதி, உரிமை, விலை ஆகியவற்றில் பல்வேறு மாற்றங்களையும் சவால்களையும் தேயிலைத் குறை எதிர்கொண்டு வந்துள்ளது. குறிப்பாக

1. உயர்வான உற்பத்திச் செலவு
2. குறைவான உற்பத்தித்திறன் (களத்திலும் தொழிற்சாலையிலும்)
3. தொழிலாளர் பற்றாக்குறை
4. தேயிலை உற்பத்தியில் பிரசித்திபெற்றுவரும் புதிய நாடுகளுடனான போட்டி
5. ஒத்த தேயிலை வகையினை மிகவும் குறைவான விலையில் உற்பத்தி செய்யும் நாடுகள்.

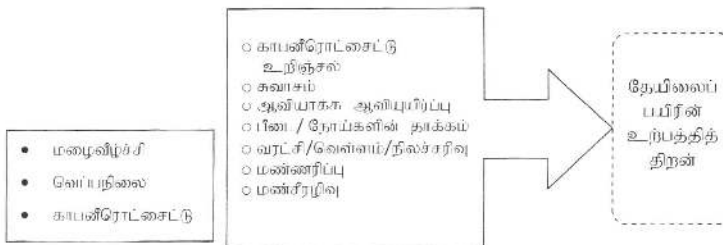
போன்ற பல்வேறு பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டுவரினும் இவற்றுள் காலநிலை மாற்றம் மிக முக்கிய தாக்கத்தினைக் கொண்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

3.3.2. தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கை மீது காலநிலை மாற்றத்தின் தாக்கம்

காலநிலைக் காரணிகளுக்கு மிகவும் உணர்திறன் மிக்க பயிராக தேயிலை விளங்குவதனால் காலநிலை மாற்ற விளைவுகளுக்கு அதிக நலிவுறுதன்மையினைக் கொண்டுள்ளது. இப்பயிர் பிரதானமாக மழையை நம்பிய ஓரினப் பயிர்ச்செய்கை (rain-fed-mono-cropping) முறைமையின் கீழ் அதிகளவில் செய்கை பண்ணப்படுவதனால் தேயிலையின் உச்ச வளர்ச்சியினைத் தீர்மானிப்பதில் குறித்த பிரதேசத்தில் நிலவுகின்ற வானிலை நிலைமைகளே முக்கியமானவையாகும். வளியின் வெப்பநிலை, மண்ணின் வெப்பநிலை, மழைவீழ்ச்சி, மண்ணீர், வளியின் செறிவு மற்றும் குறைவு, சுதிர்வீசல், சூரிய ஒளி கிடைக்கும் மணித்தியாலங்கள், ஆவியாக்கம் ஆகியவற்றிலேயே தேயிலைப் பயிர்கள் அதிகம் தங்கியுள்ளன, (Carr, 1972, Stephens & Carr, 1991). இவ்வாறு வானிலை நிலைமைகளில் அதிகம் தங்கியிருப்பதன் காரணமாக குறுங்கால மற்றும் நீண்டகால அடிப்படையில் காலநிலையில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கு மிகவும் உணர்திறன்மிக்க (Sensitive) ஒரு பயிராக இது விளங்குகின்றது.

தேயிலைப் பயிரின் ஒளித்தொகுப்பு செயன்முறையானது சுற்றுப்புற வெப்பநிலை, CO₂ செறிவு, மண் ஈரம் ஆகியவற்றினாலேயே தீர்மானிக்கப்படுவதனால், இச்சூழல் காரணிகளில் ஏற்படக்கூடிய மாற்றமானது ஒளித்தொகுப்பினைப் பாதிப்பது மாத்திரமன்றி தேயிலைப் பயிரின் வளர்ச்சியையும் விளைச்சலையும் மட்டுப்படுத்துகின்றது. இந்நிலையில் இலங்கையில் காலநிலை மாற்ற விளைவுகளின் முக்கிய போக்குகளான வெப்பநிலை உயர்வு, சூழலில் CO₂ செறிவின் அதிகரிப்பு, தீவிரமான மழைவீழ்ச்சி நிகழ்வுகள் (அதிக மழைவீழ்ச்சி மற்றும் வறட்சி) ஆகியன தேயிலை உற்பத்தி மற்றும் தரம் என்பனவற்றை மாற்றியமைக்கின்றன (Wijeratne et al., 2009). குறிப்பாக தேயிலை நிலங்களில் பீடைகளின் அதிகரிப்பு, எளிதில் ஆவியாகக் கூடிய நிலமைகள், தொடர்ச்சியான இயற்கை அனர்த்தங்கள், நோய்களின் பரவல், உயர் செலவுகள் ஆகியன உள்ளடக்கிய பல்வேறுபட்ட காலநிலைசார் பிரச்சினைகளால் இலங்கையின் தேயிலைத் துறை பாதிப்புக்களை எதிர்கொண்டு வருகின்றது. இவற்றை பின்வரும் விளக்கப்படம் (3.1) சுருக்கமாக விபரிக்கின்றது.

விளக்கப்படம் 3.1: தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கையில் காலநிலை மாற்றத்தின் விளைவுகள்

மூலம்: Wijeratne et al, 2009

இக்காரணிகள் ஒவ்வொரு இடத்தினதும் பௌதீகச் சூழல் நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப சில இடங்களில் தேயிலைப் பயிரின்மீது சாதகத் தாக்கங்களையும் சில இடங்களில் பாதகமான தாக்கங்களையும் கொண்டுள்ளன. மழைவீழ்ச்சி, வெப்பநிலை மற்றும் CO₂ ஆகியவற்றில் ஏற்படும் மாற்றத்திற்கு மேலதிகமாக வெள்ளப்பெருக்கு, வறட்சி ஆகிய அனர்த்தங்களும் உற்பத்தியினைப் பாதிக்கும் பிரதான தீவிர நிகழ்வுகளாக விளங்குகின்றன. அவற்றில் பருவக்காற்று மழையுடன் தொடர்புடைய வெள்ளப்பெருக்கு இலங்கையை பொறுத்தவரையில் ஒவ்வொரு வருடமும் முக்கியமானதாக விளங்குகின்றது.

3.3.3 மழைவீழ்ச்சியில் ஏற்படும் மாற்றமும் தேயிலையின் எதிர்காலமும்

மழைவீழ்ச்சி தேயிலைப்பயிர் மீதும் விளைச்சல் மீதும் அதிக தாக்கத்தினைக் கொண்டிருக்கின்றது. தேயிலை வளர்ச்சிக்கு மிகப் பொருத்தமான மழைவீழ்ச்சியினைக் குறிப்பிட்டுக்கூறுவது என்பது சிக்கலான விடயமாக இருப்பினும், இலங்கையைப் பொறுத்த வரையில் வருடாந்தம் 2500 - 3000 mm மழைவீழ்ச்சியானது பொருத்தமானதாக விளங்குகின்றது (Mohamed & Zoysa, 2006). மத்தியகோட்டு வலயப்பகுதியில் இலங்கை அமையப்பெற்றிருப்பதனால் இங்கு வளரும் தேயிலை முறையே வடகீழ் மற்றும் தென்மேல் என இரண்டு பருவப்பெயர்ச்சியின் செல்வாக்கின் மூலம் மிக நீண்ட மழைப் பருவங்களை அனுபவிக்கின்றது. இலங்கையின் மழைவீழ்ச்சி எதிர்வு கூறலின்படி அனைத்து சம உயரங்களிலும் மழைவீழ்ச்சி மேலதிகமாகக் கிடைக்கப் பெற்றாலும் உயர்நிலப் பகுதிகளில் காணப்படும் தோட்டங்களிலேயே (Up-Country Estates) அதிகளவு மழை பொழியும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. குறிப்பாக உலர் (Dry Season) மற்றும் ஈர பருவங்களில் (Wet Season) ஈரவலயமானது வருடத்திற்கு 10 சதவீத அதிகரிப்பினைப் பதிவு செய்யும். இவ் அதிகரிப்பானது தேயிலை மீது மாறுபட்ட தாக்கத்தினைக் கொண்டிருக்கும். ஏனெனில் மழைக்காலத்தில் தேயிலை செழிப்பான இலைகளுடனும் அதிகமான தளிர்களுடனும் காணப்படுவதனால் விளைச்சல் அதிகமான இருக்கும். அதேநேரம் தேயிலையின் மணமும் சுவையும் குறைவடையும். ஏனெனில் அதிக மழை தேயிலையின் மணத்தினையும் சுவையினையும் பாதிக்கின்ற முக்கிய காரணியாகும். இதன் விளைவாக மாறிவரும் மழைவீழ்ச்சிப் பாங்கினால் இலங்கைத் தேயிலையின் தரத்தில் ஏற்படும் மாற்றமானது கேள்வி குறைவடைவதற்கும் வழிவகுக்கின்றது. மறுபுறம் மழைவீழ்ச்சியில் ஏற்படும் குறைவினால் இலங்கையில் தேயிலை வளரும் எல்லா பிரதேசங்களிலும் விளைச்சல் குறைவடைவதற்கான சாத்தியக் கூறுகளே காணப்படுகின்றன. மழைவீழ்ச்சியானது ஒரு மாதத்திற்கு 100 mm இனால் குறைவடையும்போது வெவ்வேறு பிரதேசங்களில் தயாரிக்கப்பட்ட தேயிலையின் ஹெக்டேயருக்கான உற்பத்தித்திறன் ஒருமாதத்திற்கு 30-80 கிலோகிராமினால் குறையும் என எதிர்வு கூறப்பட்டுள்ளது (Wijeratne et al., 2007). அத்துடன் 1200 mm விட குறைவான மழைவீழ்ச்சியானது தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கைக்கு மிக ஆபத்தான நிலைமையினை ஏற்படுத்தும். இதனால் ஏற்கனவே மழைவீழ்ச்சி 1900mm - 2525 mm இடைப்பட்டதாகவும் வெப்பநிலை உயர்வாகவும் (21 -34°C) காணப்படும் இலங்கையின் தாழ்நாட்டு தேயிலை வளரும் பிரதேசங்கள் அதிகளவு பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ள வேண்டியுற்படும்.

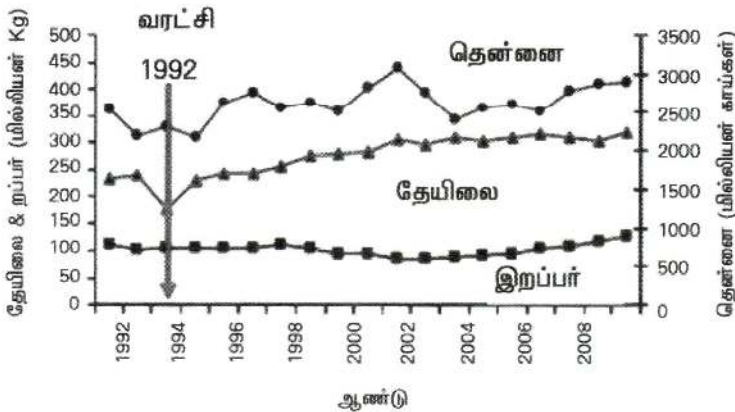
3.3.4 வெப்பநிலையில் ஏற்படும் மாற்றமும் தேயிலையின் எதிர்காலமும்

வெப்பநிலையினை பொறுத்தவரையில் 18-25°C தேயிலைப்பயிருக்கு மிகவும் சாதகமானதாகும். தரவுகளின் அடிப்படையில் நோக்குகையில் உலகின் வெப்பநிலை கடந்த நூற்றாண்டில் 1 செல்சியஸ் பாகையினால் அதிகரித்துள்ளது. எனவே புவிமியல்சார் அமைவிடத்தின் அடிப்படையில் காலநிலையின் வேறுபட்ட பாங்குகள் தேயிலை உற்பத்தி மீதான காலநிலை மாற்றத்தின் மாறுபட்ட தாக்கங்களைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன (Ahmed, 2014). காலநிலை மாற்றத்திற்கான இலங்கை நாட்டு அறிக்கை 2070 ஆம் ஆண்டளவில் +0.4°C - 3.0°C

வரை வெப்பநிலை அதிகரிப்பானது மாறுபடும் என எதிர்வு கூறியுள்ளது. தேயிலைப் பயிருக்கான உச்ச வெப்பநிலை ஏறத்தாழ 22°C ஆகும். இதனைவிட அதிகரிக்கும்போது அது பயிருக்கு சாதகமற்ற நிலமையினைத் தோற்றுவிக்கும். 30°C விடக் கூடிய நிலைமை தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கைக்கு மிக ஆபத்தான வெப்பநிலையாக அமையும். இலங்கையின் சராசரி வெப்பநிலையில் ஏற்படும் மாற்றம் இந்நூற்றாண்டு முழுவதும் அனைத்து சம உயரங்களிலும் ஒத்ததாகக் காணப்படும் என இனங்காணப்பட்டுள்ளது (Gunathilake et al., 2017). அதேபோல் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சராசரி வெப்பநிலை மேலதிகமாக 3.5 டிகிரி செல்சியஸ் இனால் அதிகரிக்கும் எனவும் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது (ibid). மூன்று பிரதான கால கட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கொண்ட ஆய்வின் அடிப்படையில் நோக்குகையில் (2026-2035, 2046-2055 மற்றும் 2081-2090) இம்மூன்று கட்டங்களிலும் உயர்நிலத்தில் (Up-country) அதிகளவு வெப்ப உயர்வானது நிலவும் என எதிர்வு கூறப்பட்டுள்ளது. உயர்நில, இடை நில மற்றும் தாழ்நில பிரதேசங்களில் முறையே 1.9°C , 1.6°C மற்றும் 1.4°C என வெப்பநிலை அதிகரிப்பு நிலவும். உயர்நிலப் பிரதேசங்களில் வெப்ப உயர்வு அதிகமாகக் காணப்படும் அவற்றின் தாக்கங்கள் தேயிலைச் செய்கைக்குச் சாதகமாகவே அமையும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. எனினும் ஏற்கனவே வெப்பநிலை உயர்வாகக் காணப்படும் ($21-34^{\circ}\text{C}$) தாழ்நாட்டு தேயிலை வளரும் பிரதேசங்களை வெப்பநிலை மாற்றங்களினால் அதிகளவில் சிக்கலை எதிர்நோக்க வேண்டி ஏற்படும். தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கையில் நீர்ப்பாசனம் மிகவும் அரிதாகவே பயன்படுத்தப்படுவதனால் வானிலைக் காரணிகளால் (குறிப்பாக வறட்சியினால்) தேயிலை விளைச்சலானது அதிகளவில் பாதிக்கப்படுவதுடன் மீள முடியாத இழப்புக்களையும் ஏற்படுத்துகின்றது. இதற்கு சிறந்த உதாரணமாக 1992 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் ஏற்பட்ட வறட்சியினால் தேயிலை உற்பத்தியில் ஏற்பட்ட பாரிய வீழ்ச்சியினைக் குறிப்பிடலாம் (வரைபடம் 3.3).

வரைபடம் 3.3

இலங்கையில் பெருந்தோட்டப் பயிர்களின் தேசிய உற்பத்தி (1990 - 2008)

மூலம்: Wijeratne et al, 2009

தாழ்நிலத் தேயிலை 56% இனாலும் உயர்நிலத் தேயிலை 26% இனாலும் இடைநிலத் தேயிலை 18% இனாலும் உற்பத்தி வீழ்ச்சியினால் பாதிக்கப்பட்டது. தாழ்நிலத் தேயிலை வளரும் பிரதேசங்களிலேயே இவ்வறட்சியானது அதிக தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியமை தெளிவாகின்றது. இப்பாதிப்பானது, தேசிய உற்பத்தியில் அதிக பங்களிப்பினைச் செலுத்தும் தாழ்நாட்டு தேயிலை வளரும் பிரதேசங்களில் குறிப்பாக இரத்தினபுரி, காலி மற்றும் மாத்தறை மாவட்டங்களில் ஏற்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இவற்றைவிட உயர் வெப்பநிலையின் மற்றுமொரு விளைவு முன்கூட்டியே தேயிலையை அறுவடை செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு உட்படுத்துகின்றமை ஆகும். அதிக வறட்சி நிலைமைகள் அண்மைக் காலமாக அடிக்கடி ஏற்படுவது மாத்திரமன்றி தேயிலை குறைவான துளிர்களைக் கொண்டிருப்பதற்கும், தேயிலை இலைகள் விரைவில் உலர்ச்சியடைவதற்கும் கூட இது ஏதுவாகின்றது. இருப்பினும் உயர்வெப்பநிலையினால் ஒரு சில நன்மைகளையும் தேயிலை வளரும் பிரதேசங்கள் சில அனுபவிக்கின்றன. இதில் முக்கியமான நன்மையாக இருப்பது வெப்பமான காலங்களில் அறுவடை செய்யப்படும் தேயிலையின் மணமும் சுவையும் செறிவாக இருப்பதனால் குறித்த தேயிலைக்கு அதிக கேள்வி கிடைக்கின்றது. அத்துடன் அதிகரித்து வரும் வெப்பநிலை இலங்கையில் அதிக குளிர் நிலவும் பகுதிகளில் குறிப்பாக குளிர் பருவங்களில் காலம் முந்திய அறுவடைக்கான வாய்ப்பினை மாத்திரமன்றி நீண்டகால அறுவடைக்கான நன்மையையும் ஏற்படுத்துவதனால் சாதகமாக அமைகின்றது.

அதிகரித்து வரும் வெப்பநிலையின் மற்றுமொரு தாக்கம் தேயிலைப் பயிர் வளரும் மண்ணை உலர்ச்சியாக்குவதுடன் தேயிலை விளைச்சலையும் பாதிக்கின்றமை ஆகும். தேயிலை நிலங்கள் உரிய முறையில் முகாமை செய்யப்படாவிடின் வெப்பநிலை காரணமாக பயிர்கள் அதிக பாதிப்புக்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியேற்படும். இது மாத்திரமன்றி வெப்பநிலை மிக உயர்வாக இருக்கும்போது தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கைக்கு வேறு பொருத்தமான நிலங்களை தேட வேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது. இதன் பொருட்டு புதிய தேயிலை நிலங்களுக்காக நிலங்கள் துப்புரவு செய்யப்படும்போது காடழிப்பு இயல்பாகவே இடம்பெறுவதனால் காபண்டையொக்கைட்டு வளிமண்டலத்திற்கு விடுவிக்கப்படுகின்றது. இவற்றுடன் சில பிரதேசங்களில் தேயிலை உற்பத்தி வீழ்ச்சியானது தேயிலை பயிர்ச் செய்கைக்கென கிடைக்கக் கூடிய நிலங்களில் பற்றாக்குறையினை ஏற்படுத்துவதுடன், விவசாயக் காலநிலை வலயங்களின் (Agro-climatic zones) கீழ் பயிர்விளைச்சலைக் கூட்டுவதற்கான அழுத்தம் அதிகரிப்பதனால் காலநிலை மாற்றத்தின் தாக்கம் மேலும் அதிகரிக்கும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

இவ்வாறு வெப்பநிலை அதிகரிப்பு, நிச்சயமற்ற மழைவீழ்ச்சிப் பாங்குகள் ஆகியவற்றுடன் வரையறைக்குட்பட்ட தரைக்கீழ் நீர் மற்றும் மேற்பரப்பு நீர் வளங்கள் ஆகியனவும் இணைந்து நீருக்கான கேள்வியினை மென்மேலும் அதிகரிப்பதுடன், எதிர்காலத்தில் தேயிலை விளைச்சலைப் பாதிக்கும் மிக முக்கிய சவாலாக இது மாற்றமடையும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. குறிப்பாக நீர்ப்பாசனத்திற்கான தேவையினை இது அதிகரிக்கின்றது.

3.3.5 CO₂வின் அதிகரிப்பும் தேயிலைச் செய்கையின் எதிர்காலமும்

தேயிலைச் செய்கையில் தாக்கம் செலுத்தும் மற்றுமொரு முக்கிய காரணியாக CO₂ வின் செறிவு விளங்குகின்றது. IPCC தரவுகளுக்கு இணங்க வளிமண்டல CO₂ மட்டம் 2100 ஆம் ஆண்டளவில் 600 - 700 ppm ஆக இருக்கும் என எதிர்வு கூறப்பட்டுள்ளது. சூழலில் CO₂ வின் அதிகரிப்பு தேயிலைச் செய்கையில் சாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்துகின்றது. எனினும் இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் CO₂ வின் செறிவு உயர்நிலத் தேயிலைக்குச் சாதகமாகவும் தாழ்நிலத் தேயிலைக்குப் பாதகமாகவும் அமையும். CO₂ வின் தற்போதைய செறிவு மட்டத்தில் இருந்து 600 ppm ஆக அதிகரிக்கும் போது தேயிலை விளைச்சல் ஏறத்தாழ 33 - 37 வீதமாக அதிகரிக்கும் என எதிர்வுகூறப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில் காபனீரொட்சைட்டின் அதிகரிப்பானது உயர்சமவயரங்களில் தேயிலை விளைச்சல் அதிகரிப்பதற்கு வாய்ப்பாக அமைகின்றது. எனினும் தாழ் சமவயரக்கோடுகளில் உயர் வெப்பநிலை காரணமாக, CO₂ பசனையாக்கலின் தாக்கமானது பயிர் விளைச்சலுக்கு எதிர்மாறானதாகக் அமையும்.

3.4 தேயிலைப் பயிர்களைத் தாக்கும் பீடைகளின் பெருக்கம்

மழைவீழ்ச்சியும் வெப்பநிலையும் தேயிலைப் பயிர்களைத் தாக்கும் பீடைகளின் பெருக்கத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்துவதனால் தற்காலத்தில் காலநிலை மாற்றத்தின் விளைவுகளில் இது முக்கியவொரு பிரச்சினையாக எழுந்துள்ளது. சூடான வெப்பநிலை, மழைவீழ்ச்சிப் பாங்குகளில் ஏற்படும் நகர்வு ஆகியன தேயிலைத் தோட்டங்களில் பீடைகளினதும், களைகளினதும் வகையினையும் அளவினையும் தீர்மானிக்கின்றன. இதன் விளைவாக பயிர்விளைச்சல் அதிகளவில் பாதிப்படையும் நிலை ஏற்படுகின்றது.

3.4.1 மண்ணரிப்பு மற்றும் மண்சீரழிவு

காலநிலை மாற்றத்துடன் தொடர்புடைய மற்றுமொரு மறைமுக பிரச்சினைகளாக (குறிப்பாக உயர் பிரதேசங்களில்) மண்ணரிப்பும் மண்சீரழிவும் விளங்குகின்றன. இலங்கையின் தேயிலை வளரும் நிலங்களில் குறிப்பாக மத்திய மற்றும் ஊவா பிரதேசங்களில் மண் அதிகளவில் தின்னலுக்கு உட்பட்டு அகற்றப்பட்டு வருகின்றது (Mohamed & Zoysa, 2006). இலங்கையில் தேயிலைச் செய்கையில் பின்பற்றப்பட்ட பழமையான முறைமையே இதற்கு அடிப்படைக் காரணமாகும். இலங்கையின் ஊவா பகுதிகளில் விதை அடிப்படையிலான பழைய முறையில் வருடாந்த கழிவுநீரோட்ட மண் இழப்பு 25.52 tons/ha/yr ஆகவும் VP பகுதிகளில் 3.41 tons/ha/yr ஆகவும் மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது(Dharmasena & Bhat, 2011). விதை அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்படும் முறைமையில் பயிர்களுக்கு இடையிலான இடைவெளி அதிகமாக காணப்படுவதனால் மழைவீழ்ச்சி செறிவாகக் கிடைக்கும்போது நிலம் நேரடியாக மண்ணரிப்பிற்கு உட்படுகின்றது. காலநிலை மாற்றத்தின் மற்றுமொரு விளைவான செறிவான மழைவீழ்ச்சிப் பாங்குகளும் மண்ணரிப்பினைத் துரிதப்படுத்துகின்றன.

இவ்வாறு தேயிலை நிலம் தொடர்ச்சியாக மண்ணரிப்பிற்கு உட்படும்போது வளமான றேற்படை மண் இழக்கப்பட்டு மண்சீரழிவுக்கும் உட்படுகின்றது. இதன் தொடர்ச்சியான செயன்முறை நிலச்சரிவு இடருக்கும் வழிவகுக்கின்றது. அதேபோல் தீவிரமான வானிலை நிலைமைகளின் காரணமாக அதிக ஆவியாக்கம் ஏற்பட்டு மண்ணின் ஈரத்தன்மை விரைவில் இழக்கப்படுவதுடன் அதன் விளைவாக வரட்சி நிலமைகள் உருவாகவும் ஏதுவாகின்றது. அத்துடன் தரம் குறைவான மண், வயது முதிர்ந்த தேயிலைச் செடிகள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய நிலமைகள் காலநிலை மாற்றத்தின் மோசமான தாக்கங்களுக்கு அதிக நலிவுறுநிலை மிக்கனவாக விளங்குகின்றன. இவ்வாறு தொடர்ந்தேர்ச்சியான நிகழ்வுகள், தேயிலையின் வளர்ச்சியில் பாரிய பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்துவதுடன் காலப்போக்கில் சில பிரதேசங்களில் (தாழ்நிலப் பகுதிகள்) தேயிலை செய்கை சாத்தியமற்றுப் போகக்கூடிய நிலையும் உருவாக வாய்ப்புள்ளது.

3.4.2 அமைவிடம் மற்றும் குத்துயரம்

அமைவிடம் மற்றும் குத்துயரம் ஆகிய இரண்டினையும் கருத்தில் கொண்டு நோக்கும்போது தேயிலை வளர்ச்சியில் இவையிரண்டிற்கும் முக்கிய பங்களிப்புண்டு. உதாரணமாக இலங்கையில் மிகவுயரமான பிரதேசத்தில் காணப்படும் மாவட்டங்கள் கென்யாவின் மத்திய மலைநாட்டிற்கு ஒத்ததான வெப்பநிலை வீழ்ச்சினைக் கொண்டுள்ளன. வெப்பநிலை மற்றும் ஆவியுயிப்பு இழப்புக்களை மாற்றியமைப்பதில் தேயிலை வளரும் பிரதேசங்களின் குத்துயரங்கள் மிக முக்கியமான தாக்கத்தினைக் கொண்டிருக்கின்றன. தேயிலை வளர்ச்சிக்கான வெப்பநிலையினைத் தீர்மானிப்பதில் குத்துயரமானது முக்கிய தாக்கத்தினைக் கொண்டிருப்பதனாலேயே இலங்கையின் உயர்நாட்டுத் தேயிலை வெப்பநிலை அதிகரிப்பினால் பாரிய பாதிப்பினை எதிர்நோக்காமல் இருக்கின்றது. மாறாக குறைவான குத்துயரங்களைக் கொண்ட தாழ்நிலத் தேயிலை வளரும் பகுதிகள் பாதுகாமான விளைவுகளை அனுபவித்து வருகின்றன.

3.5 தேயிலைத்துறை மீது காலநிலை மாற்றத்தின் வேறுபட்ட பரிமாணங்கள்

மேற்கூறிய காரணிகளின் அடிப்படையில் காலநிலை மாற்றத்தின் பல்வேறுபட்ட பரிமாணங்கள் இலங்கைத் தேயிலை உற்பத்தியில் சாதக மற்றும் பாதக தாக்கங்களை ஏற்படுத்தி வருகின்றன. குறிப்பாக பாதக தாக்கங்கள் இலாபகரமான இக்கைத்தொழில் மீது அதிகளவிலான ஆபத்து நிலையினை கொண்டிருக்கின்றமையினால் தேயிலைத் துறையினை நிலையாக பேணுவதில் சந்தேகத்தினை எழுப்புகின்றது. அதேநேரம் இலங்கையின் சில பிரதேசங்கள் நன்மையான மாற்றங்களை அனுபவிக்கும் எனவும் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

FAO, (2015) வின் ஆரம்ப மதிப்பீட்டு அறிக்கையில் இலங்கையில் தேயிலைப் பயிர்கள் புவியியல் சார் பரம்பலில் தங்கியிராமல், எதிர்கால தேயிலை உற்பத்தியில் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தினைக் கொண்டிருக்கும் என எதிர்வு கூறப்பட்டுள்ளது. இதேபோல் காலநிலையை அடிப்படையாகக் கொண்ட பயிர்மாதிரிக்கு (Crop Model) இணங்க 2050 ஆம் ஆண்டுக்கான தேயிலை விளைச்சல் எதிர்வு கூறலை நோக்கும் போது IU, WM மற்றும் WL ஆகிய பிரதேசங்களில் விளைச்சல் குறைந்து செல்லும் போக்கினையும் WU பிரதேசத்தில் அதிகரிக்கும் போக்கினையும் கொண்டிருக்கும் என எதிர்வு கூறப்பட்டுள்ளது.

இதேபோல் பூகோள காலநிலை மாதிரியினை (GCM) அடிப்படையாகக் கொண்ட எதிர்வுகூறலும், காலநிலை மாற்றத்தினால் உயர் சமவயரக்கோட்டுப்பகுதிகளில் தேயிலையின் விளைச்சல் அதிகரிப்பதாகவும், தாழ் சமவயரக்கோட்டுப் பகுதிகளில் தேயிலைப் நிலங்களின் உற்பத்தித்திறன் குறைவடைவதாகவும் எதிர்வுகூறியுள்ளது. எனவே, தாழ் மற்றும் இடை சமவயரக்கோட்டுப் பகுதிகளே காலநிலை மாற்றத்தின் தீவிரமான விளைவுகளால் பாதிக்கப்படக் கூடிய நிலையில் உள்ளன என்பது தெளிவாகின்றது. அதேநேரம் உயர் சமவயரக்கோட்டுப்பகுதிகளில் மழையை நம்பி செய்கைப் பண்ணப்படும் தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்கள் காலநிலை மாற்றத்தின் நன்மையான விளைவுகளையே பெரும்பாலும் அனுபவிக்கும் எனினும் இவற்றின் உற்பத்தித்திறனின் வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுக்கக்கூடிய மண்ணரிப்பு மற்றும் மண்சீரழிவு என்பன இங்கு உயர்வாகக் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கென்யாவில் காலநிலை மாற்றம் தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்பட்ட பொருத்தப்பாட்டு பரிசீலனையின் பெறுபெற்றின் அடிப்படையில் 2020 ஆம் ஆண்டில் தேயிலைக்குப் பொருத்தமான இடங்கள் தற்போதைய இடங்களாக அல்லாமல் நகர்ச்சியடைவதற்கான வாய்ப்பு காணப்படுகின்றது என இனங்காணப்பட்டுள்ளது (ETP, 2011). உதாரணமாக 2050 ஆம் ஆண்டில் மத்திய கென்யாவில் தேயிலைச் செய்கை செறிந்திருக்கும் என எதிர்வு கூறப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய நகர்ச்சி நிலைமைகள் எதிர்காலத்தில் இலங்கையிலும் ஏற்படுவதற்கான சாத்தியப்பாடுகள் ஏற்பட்டு வருகின்றன.

இதேபோல் காலநிலை மாற்றத்தினால் 2050 ஆம் ஆண்டில் தேயிலை விளைச்சலில் ஏற்படக்கூடிய மாற்றம் தொடர்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வின் பெறுபெறுகளின்படி சில பகுதிகள் நன்மையான விளைவுகளையும் சில பகுதிகள் பாதகமான விளைவுகளையும் அனுபவிக்கும் என இனங்காணப்பட்டுள்ளது (Wijerathne, 2010). 1-2°C வெப்பநிலை அதிகரிப்பு, 10 சதவீத மழைவீழ்ச்சி அதிகரிப்பு, 10 சதவீத மழைவீழ்ச்சி குறைவடைதல், சுற்றுப்புற CO₂ மட்டம் 435 ஆக அதிகரித்தல் ஆகிய நிபந்தனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வின் எதிர்வுகூறலின்படி இரத்தினபுரியில் வெப்பநிலை அதிகரிப்பும், கண்டியில் மழைவீழ்ச்சி குறைவும் தேயிலை உற்பத்தியில் பாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் என இனங்காணப்பட்டுள்ளது. அதேநேரம் இந்நிலைமைகள் நுவரெலியா மற்றும் பதுளை மாவட்டங்களில் விளைச்சல் அதிகரிக்கக்கூடிய சாதகத் தன்மையினை ஏற்படுத்துகின்றன.

**அட்டவணை 3.3: காலநிலை மாற்றத்தினால் 2050
ஆண்டளவில் எதிர்பார்க்கப்படும் தேயிலை விளைச்சல்**

CO ₂ (ppm)	மழைவீழ்ச்சி மாற்றம்	வெப்பநிலை மாற்றம்	விளைச்சல் (Kg/Ha/Yr)			
			இரத்தினபுரி	கண்டி	நுவரெலியா	பசறை
370	0	0	2489	2217	2454	2651
370	0	1	2282	2177	2651	2569
370	0	2	2070	2117	2760	2469
370	-10	0	2456	2161	2418	2591
370	10	0	2482	2305	2480	2749
435	0	0	2710	2695	3035	3080
435	0	1	2502	2567	3035	2998

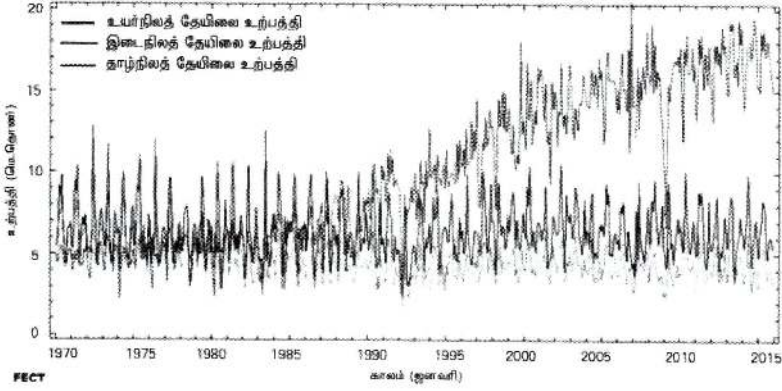
மூலம்: Wijerathne, 2010

குறிப்பாக CO₂ மட்டம் மற்றும் வெப்பநிலை அதிகரிப்பு ஆகியன நுவரெலியா மாவட்டத்தில் தேயிலை உற்பத்தி அதிகரிக்க வாய்ப்பாக அமையும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய நிலைமைகள் காணப்படினும் இலங்கையின் தேயிலை உற்பத்திப் போக்கினைப் பொறுத்தவரையில் தாழ்சமவுயரக் கோட்டுப் பகுதிகளிலேயே அண்மைக்காலமாக உற்பத்தி அதிகரித்து வருகின்றது (வரைபடம் 3.3). இடைநிலத் தேயிலை 1985 இற்கு பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் வீழ்ச்சியடைந்து வருவதனை அவதானிக்கலாம் (Zubair et al., 2017). அதேநேரம் தாழ்நிலத் தேயிலை மூன்று மடங்கு அதிகரித்துள்ள போக்கினையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

இந்நிலையில் தாழ் சமவுயரக்கோட்டுப் பகுதிகளில் காணப்படும் தேயிலைப்பயிர்களே காலநிலை மாற்றத்தினால் தீவிரமாகப் பாதிக்கப்படக்கூடியன என்பதனால் இலங்கையின் ஓட்டுமொத்த தேயிலை உற்பத்திக்கும் இது சவாலாக அமையக்கூடிய வாய்ப்பு காணப்படுகின்றது. அத்துடன் காலநிலை மாற்றத்திற்கு நலிவுறுநிலை மிக்க தாழ்நிலப்பகுதிகளிலேயே மலிவான தேயிலை பொதுவாக வளர்கின்றது. இதனால் இப்பகுதிகளில் தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபடும் மக்கள் குறிப்பாக சிறுவுடமையாளர்கள் மாற்றுத் தேர்வுகள் இன்றி அவதியுறும் நிலை ஏற்படும். ஏனெனில் சிறு உடமையாளர் தேயிலைத் துறையானது 2016 இல் மொத்த தேயிலை உற்பத்தியில் 74.5 சதவீதத்திற்கு பங்களிப்பினை வகித்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது (மத்திய வங்கி, 2016).

மறுபுறம் காலநிலை மாற்றம் உயர்நாட்டுத் தேயிலை மீது ஏற்படுத்தக்கூடிய சாதகமான நிலைமை காரணமாக அதன் மீதான கவனம் அதிகரிக்கவும் வழியேற்படுகின்றது. அரசு மாத்திரமன்றி தேயிலைச் செய்கையில் ஈடுபடுபவர்களும் உயர் சமவுயரக் கோட்டுப்பகுதிகளில் செழித்து வளரக்கூடிய இலாபகரமான உயர்நாட்டுத் தேயிலையினைப் பாதுகாப்பது தொடர்பிலேயே அதிக நாட்டம் கொள்வர். இதனால் தாழ்சமவுயரக் கோட்டுப்பகுதிகளில் தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபடுபவர்கள் படிப்படியாக காலநிலை மாற்றத்திற்கு எதிர்ப்புத் திறன் மிக்கதும் அதிக இலாபகரமானதுமான பயிர்களை வளர்ப்பது தொடர்பில் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது.

இலங்கையில் உயர், இடை, தாழ்நிலத் தேயிலை உற்பத்தி போக்கு: 1960 - 2016

மூலம்: Zubair, et al. (2017)

அண்மைக் கால தேயிலை உற்பத்தி அளவுகளை நோக்கும் போதும் காலநிலைக் காரணிகளின் தாக்கத்தினைத் தெளிவாக அறிய முடிகின்றது. 2009 இல் முதல் காலாண்டுப் பகுதியில் நிலவிய உலர் வானிலை நிலமைகள் காரணமாக 20 சதவீத இலாபம் கிடைக்கப் பெற்றது. 2010 ஆம் ஆண்டு இலங்கை மொத்த தேயிலை உற்பத்தியில் முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவு அதிகமான ஆண்டு உற்பத்தி பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது (மத்திய வங்கி, 2010). 2010 ஆம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியினை மட்டும் தவிர்த்து நோக்குகையில் தேயிலை பயிரிடப்படும் மாவட்டங்கள் அனைத்திலும் நிலவிய சாதகமான வானிலை நிலமைகளே உற்பத்தி அதிகரிப்பிற்கு வழிவகுத்தன.

இதேபோல் 2013 ஆண்டு இலங்கையின் தேயிலை உற்பத்தியில் வரலாற்றிலேயே அதிக உற்பத்தி அளவினை (340 மில்லியன் kg) பதிவு செய்த ஆண்டாகும். 2014 ஆம் ஆண்டும் இந்த அளவினை ஏறத்தாழ தேயிலை உற்பத்தி அளவு நெருங்கிய போதும் (338 மில்லியன் kg) 2014 ஆம் ஆண்டு முதல் காற்பகுதியில் எல்லா உயரங்களிலும் வரட்சி நிலமைகள் நிலவியதன் காரணமாக தேயிலை உற்பத்தி அளவு குறைவடைந்தது. இறுதிக் காற்பகுதியில் இடைநிலத் தேயிலையும் குறிப்பிடத்தக்களவு வீழ்ச்சியினைக் காட்டியது. சீரற்ற வானிலை நிலமைகள் 2014 ஆம் ஆண்டு உற்பத்தியினைப் பாதித்தாலும் உயர் மற்றும் தாழ்நிலத் தேயிலை உற்பத்தி இக்காலப்பகுதியில் உயர்வாகக் காணப்பட்டமைமீனால் ஆண்டுக்கான உற்பத்தி அளவு உயர்வாகவே காணப்பட்டது (மத்திய வங்கி, 2014).

2015 ஆம் ஆண்டுடன் ஒப்பிடும்போது 2016 ஆம் ஆண்டின் முதல் அரையாண்டில் மோசமான வானிலை நிலமைகளால் விவசாயத்துடன் தொடர்புடைய நடவடிக்கைகளின் பொருளாதார வளர்ச்சியில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியினால் விவசாயத் துறையில் தொழில் புரிபவர்களின் எண்ணிக்கை வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது. 2017 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் நிலவிய சீரற்ற வானிலை நிலமைகள் குறிப்பாக மோசமான வெள்ளப் பெருக்குகள் காரணமாக ஏற்பட்ட சேதங்கள் மற்றும் சராசரி விளைச்சலில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சி ஆகியன இறுதி அரைப்பகுதியில் தேயிலைச் சிறுவுடமையாளர்களின் உற்பத்தியளவில் வீழ்ச்சிநிலை ஏற்படுவதற்கு வழிவகுத்தன (மத்திய வங்கி, 2017).

2017 ஆம் ஆண்டு ஐனவரி - நவம்பர் வரையான காலப்பகுதிக்குரிய தேயிலை உற்பத்தித் தகவல்களின் அடிப்படையில் நோக்குகையில் 283.38 மில்லியன் kg உற்பத்தி கிடைத்துள்ளது. கடந்த 3 ஆண்டுகளிலும் முதல் 11 மாதங்களுக்குரிய மொத்த உற்பத்தி 305, 313 மற்றும் 309 மில்லியன் kg ஆக இருந்துள்ளது. எனவே 2017 ஆம் ஆண்டுகளில் தேயிலை உற்பத்தி வீழ்ச்சியடைந்தமைக்கு தீவிர வானிலை நிலமைகள் முக்கிய பங்களிப்பினைக் கொண்டிருக்கின்றன (மத்திய வங்கி, 2017). இவ்வாறு இலங்கைத் தேயிலை

உற்பத்தியில் மாறிவரும் காலநிலைக் காரணிகளினால் ஏற்பட்டுவரும் தளம்பல் நிலமைகள் இலங்கைக்கு மாத்திரமன்றி உலக தேயிலை விநியோக சங்கிலியில் கூட தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துகின்றது. குறிப்பாக 2014 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கை காலநிலை மாற்றம் இலங்கையின் தேயிலைத் துறையின் பொருளாதார ரீதியான நம்பகத்தன்மையினை அச்சுறுத்தும் என எதிர்வு கூறியுள்ளது.

உலக தேயிலை விநியோகத்தில் இலங்கையின் பங்கு 2000ஆம் ஆண்டில் 10.5 சதவீதமாக இருந்து தற்போது 6 சதவீதமாகக் குறைவடைந்துள்ளது. அத்துடன் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் தேயிலையின் பங்களிப்பு வீழ்ச்சி அடைவதுடன் வருவாயிலும் பாரிய பாதிப்பினை ஏற்படுத்துகின்றது. அது மாத்திரமன்றி தேயிலையின் மூலம் கிடைக்கப்பெறும் அந்நியச் செலாவணியையும் இலங்கை இழக்க நேரிடும். குறிப்பாக தேயிலை ஏற்றுமதி வருவாய் 2016 ஆம் ஆண்டு -5.3 சதவீதம் வீழ்ச்சியடைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது (மத்திய வங்கி, 2016).

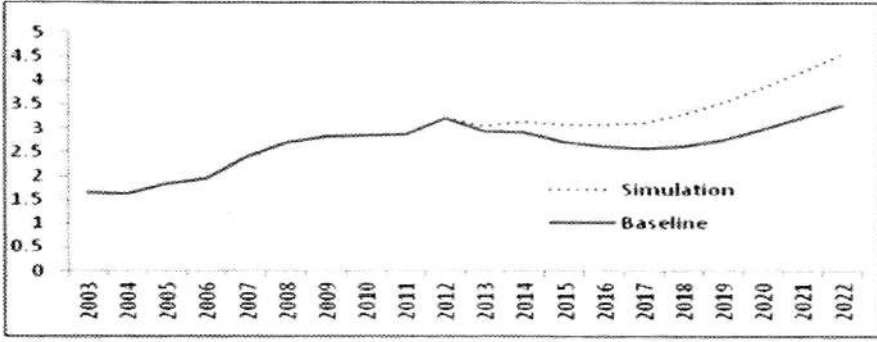
தேயிலை விலையினைப் பொறுத்தவரையில் உயர்நிலத் தேயிலையை விட மத்திய நிலத் தேயிலை மற்றும் தாழ்நிலத் தேயிலைக்கே அதிக விலை நிலவுகின்றது. உலக சந்தை நிலமை முன்னேற்றமடைந்தாலும், 2017 இல் அதிலிருந்து பூரணமான நன்மைகளை அடைந்து கொள்வதற்கு உள்நாட்டு நிரம்பலின் இறுக்கத் தன்மை மற்றும் அதிகரித்துச் செல்லும் உற்பத்திச் செலவு என்பன உள்நாட்டு தேயிலைக் கைத்தொழிலுக்கு சவாலாகக் காணப்படக்கூடும். வயது முதிர்ந்த மரங்கள் (சராசரியாக 80 வருடத்தினை விட அதிகம்) மாற்று களைநாசினிகளின் கிடைப்பனவில் காணப்படும் குறைபாடுகள், வளமாக்கிகளின் குறைவான பாவனை போன்ற பல்வேறு காரணிகள் இதில் தாக்கம் செலுத்துகின்றன. அரசு மீள்நடுகைக்கான மானியத்தினை வழங்கிய போதும் அறுவடைக்காகக் காத்திருக்க வேண்டும் என்பதனால் சிறுவுடமையாளர்கள் அதில் ஈடுபடுவதற்குப் பின்வாங்கும் நிலமை காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு படிப்படியாக பயிர் தட்டுப்பாடு மற்றும் உயர் விலை காரணமாக இலங்கையானது தேயிலை கொள்வனவு செய்யும் நாடுகளை இந்தியா, கென்யா, மற்றும் வியட்நாம் போன்ற நாடுகளுக்கு இழந்து வருகின்றது.

வெளிநாட்டு கொள்வனவாளர்கள் ஏனைய தேயிலை இனங்களுக்கு இசைவாக்க மடைந்தால் குறித்த சந்தைகளை மீள்ப் பெறுவது என்பது கடினம். அத்துடன் புதிய சந்தைகளைத் தேடுவது என்பது இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் கடந்த காலத்தினை விடவும் சிக்கல் வாய்ந்தவொன்றாகும். எவ்வாறாயினும் சரியான வகை தேயிலைக் கலப்பினை போட்டிவிலையில் இலங்கை கொண்டிராமல் ஐரோப்பா மற்றும் USA நாடுகளுக்கு தமது வர்த்தகத்தினை விரிவாக்க முடியாமல் போகும். இத்தகைய பாதக நிலமைகள் இலங்கையின் தேயிலைத் துறையினை நீண்ட கால அடிப்படையில் பாதிக்க வாய்ப்புண்டு.

World Group on Climate Change (WGCC) இன் அறிக்கையில் தேயிலை பயிரிப்பும் பிரதான பகுதிகளின் உற்பத்தியில் ஏற்படும் வீழ்ச்சியின் விளைவால் சர்வதேச தேயிலை விலை குறிப்பிடத்தக்களவு (26% இற்கு மேல்) அதிகரிப்பதற்கான வாய்ப்புள்ளது என எதிர்வு கூறப்பட்டுள்ளது. இலங்கையில் கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக தேயிலை விலை நிர்ணயங்கள் தொடர்பில் காணப்பட்ட பிரச்சினைகள் புதிதாக அமுல்படுத்தப்பட்ட சந்தை மீள் கட்டமைப்பு முறைகளின் ஊடாக ஓரளவு தீர்க்கப்பட்டுள்ளதனால் தேயிலையின் உள்ளார்ந்த விலையும், உண்மை விலையும் அதிகரித்துள்ளது. எனினும் இம்முன்னேற்றமானது காலநிலை மாற்றத்தினால் இன்று அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகி வருகின்றது. இலங்கையையும் இந்தியாவையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எதிர்வு கூறப்பட்டுள்ள உலக தேயிலை விலையின் போக்கு மற்றும் காலநிலை மாற்றத்தினால் விலையில் ஏற்படக்கூடிய மாற்றம் ஆகியவற்றினை வரைபடம் (3.4) காட்டுகின்றது.

வரைபடம் 3.4

காலநிலை மாற்றத்தினால் உலக தேயிலை விலையில் ஏற்படக்கூடிய மாற்றம் (USD/Kg)
(இலங்கையையும் இந்தியாவையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது)

மூலம்: FAO, 2015

இவ்வாறு உற்பத்தி அளவுகளிலும் விலையிலும் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கு மேலாக தேயிலையின் தரத்தில் ஏற்படக்கூடிய மாற்றமும் முக்கிய சவாலாக எழுந்துள்ளது. இலங்கையின் காலநிலைத் தன்மைகள் கோப்பியை விட தேயிலைக்கு மிகப் பொருத்தமாக அமைந்ததன் விளைவாகவே அதன் தனித்துவத் தன்மைகளை ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளாகப் பேணிக்கொண்டு உலகின் மிகச் சிறந்த தேயிலை உற்பத்தி நாடாக வரலாற்றில் இலங்கை பதிவு செய்துள்ளது. இன்றும் போட்டி நாடுகளுக்கு மத்தியில் தனது தரத்தினைத் தொடர்ச்சியாக பேணிக்கொண்டிருக்கின்றது. இலங்கையின் வேறுபட்ட காலநிலைத் தன்மைகள் தேயிலையின் பல்வகைப்பட்ட சுவை, மணம் ஆகியவற்றுடன் கூடிய தரத்துடனான தேயிலை வகைகளின் உற்பத்திக்கு ஏதுவாக அமைகின்றது. உதாரணமாக உயர்நில மற்றும் ஊவாப்பகுதிகளில் பருவரீதியான சிறந்த தரத்தினையும் சுவையினையும் கொண்ட தேயிலை வகையின் விருத்திக்கு சூழல் காரணிகள் அதிலும் குறிப்பாக காலநிலைக் காரணிகளே பொறுப்பாக உள்ளன. இந்நிலையில் காலநிலைக் காரணிகளில் ஏற்படும் மாற்றமானது குறித்த தேயிலையின் தனித்துவமான தரத்தினை மாற்றியமைப்பதில் முக்கிய பங்களிப்பினை வகிக்கின்றது.

தென் யுனான் இல் மேற்கொண்ட ஆய்வில் தீவிரமான உலர் மற்றும் மழைக் காலப்பகுதியில் கிழக்காசிய பருவப் பெயர்ச்சியின் தொடக்கத்துடன் தேயிலையின் பிரதான சுகாதார கலவைகள் 50% வரை குறைவடைய வாய்ப்புண்டு என இனங்காணப்பட்டுள்ளது (Ahmed, 2014). இதன் அடிப்படையில் நோக்குகையில் காலநிலை மாற்ற விளைவுகளால் தேயிலையின் சுவை மற்றும் மணம் ஆகியவற்றிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுவதனால் இலங்கை தேயிலையின் தரத்தில் உறுதியற்ற நிலைமையினை எதிர்நோக்க வேண்டியேற்படும்.

இவ்வாறு பல்வேறு வழிகளிலும் தேயிலைத் துறையில் ஏற்படும் வீழ்ச்சியானது அதனை நம்பி வாழும் மக்களை நெருக்கடிகளுக்கு உள்ளாக்குவதுடன் மாற்று வழிகளின்றி இம்மக்கள் தமது வாழ்வாதாரத்தினை இழக்கும் ஆபத்தான நிலையினையும் ஏற்படுத்தும். இலங்கையில் மாத்திரமன்றி உலகம் முழுவதிலும் தேயிலை உற்பத்தி செய்யும் நாடுகளில் உள்ள தேயிலைப் பண்ணையாளர்கள் மாறிவரும் படிவவீழ்ச்சிப் பாங்கிற்கு நலிவுறுநிலை மிக்கவர்களாக விளங்குவதுடன் அவர்களது வாழ்வாதாரத்திற்கும் இது பாதிப்பினை ஏற்படுத்துகின்றது (Ahmed, 2014). இப்போக்கில் காலநிலை மாற்றம் ஏற்படுத்தும் தாக்கமானது தேயிலைத்துறையின் மீது தற்காலத்தில் மட்டுமன்றி எதிர்காலத்திலும் பாரிய நெருக்கடிகளையும் தேசிய மற்றும் சர்வதேச மட்டத்திலும் ஏற்படுத்தும். ஏனெனில் நாட்டில் நேரடியாக அல்லது மறைமுகமாக ஏறத்தாழ 2 மில்லியனுக்கு மேற்பட்ட மக்கள் தேயிலைக் கைத்தொழில் மற்றும் அதனுடன் தொடர்புடைய வர்த்தகத் துறையில் தொழில்புரிகின்றனர்.

இப்பின்னணியில் இவர்கள் வறுமை மற்றும் வாழ்வாதாரம் தொடர்பான பிரச்சினைகளுக்கு மென்மேலும் முகம் கொடுக்க வேண்டிய ஏற்படும். அதிலும் குறிப்பாக பெருந்தோட்டத்துறை மக்களைப் பொறுத்தவரையில் தேயிலை என்பது வெறுமனே ஒரு பயிராக மட்டுமன்றி மக்களது கலாசார அடையாளங்களுடன் பின்னிப் பிணைக்கப்பட்டவொன்றாகக் காணப்படுவதனால் உரிய இசைவாக்க நடைமுறைகள் வினைத்திறனாக அமுல்படுத்தப்படாவிடின் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வாதாரம் பெருமளவில் பாதிப்படையக்கூடிய வாய்ப்பு காணப்படுகின்றது. அவ்வடிப்படையில் தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கு சவாலாக அமையக்கூடிய சில முக்கிய விடயங்களாக பின்வருவன அமைகின்றன:

1. வழமைக்கு மாறான கன மழைப்பாங்கு காரணமாக தேயிலை நிலங்களின் மேல் மண்படை அதிகளவில் அரித்துச் செல்லப்படுதல். இது தேயிலை உற்பத்தியில் பாதகமான தாக்கத்தினைக் கொண்டிருத்தல்.
2. மண்வளத்தினைப் பேணுவதற்காக அதிகரித்த வளமாக்கிகளைப் பயன்படுத்துதல்.
3. உலர் பருவங்களின்போது அதிக கிருமி நாசினிகள் பாவனை மற்றும் பீடைகளால் தேயிலைப் பயிர்கள் அதிக பாதிப்பிற்குள்ளாதல்.
4. சில பகுதிகளில் நீண்ட உலர் பருவங்கள், கனமழை நிலவுவதனால் ஏனைய பருவங்களில் நீர்ப்பாசனத்திற்கான தேவை ஏற்படல்.

இவை முக்கிய சவால்களாக இருப்பினும் இவற்றை எதிர்கொள்வது என்பது இலகுவான விடயமல்ல. அதிகரித்த வளமாக்கி, கிருமிநாசினிப் பாவனைகள் அதேபோல் நீர்ப்பாசன முறைகள் மற்றும் அவற்றை கட்டியெழுப்புவதற்கான செலவுகள், காலநிலையின் பாதிப்புக்களை கட்டுப்படுத்தும் வழிமுறைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான செலவுகள் ஆகியன ஒன்றிணைந்து தேயிலை உற்பத்திச் செலவு அதிகரிப்பிற்கு வழிவகுப்பதனால் தோட்டப்புறங்களில் சமூகப் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளை மென்மேலும் அதிகரிக்க வாய்ப்புண்டு.

அதாவது வானிலைப் பாங்குகளில் ஏற்படும் மாற்றத்தினால் தேயிலை பறிக்கும் நாட்கள் குறைவடைதல், சம்பளம் குறைவடைதல், தொழில்வாய்ப்புக்கள் குறைவடைதல், ஏனைய கொடுப்பனவுகள் குறைவடைதல், சமூக நல சேவைகள் மட்டுப்படுத்தப்படல் போன்ற பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு மக்கள் தொடர்ந்தேர்ச்சியாக முகம் கொடுக்க வேண்டி ஏற்படுகின்றது. அத்துடன் இந்நிலமை மக்களின் வறுமை மட்டத்தினைத் தீவிரப்படுத்துவதன் மூலம் உணவுப் பாதுகாப்பின் மீதும் மறைமுகமான எதிரொலியினை ஏற்படுத்துகின்றது. ஏனெனில் மக்களின் வருமானம் இழக்கப்படுவதுடன் எதிர்கால உணவுப் பாதுகாப்பும் கேள்விக்குரியாகின்றது. எனவே இவற்றின் ஒட்டுமொத்தத் தாக்கத்தினால் தேயிலைத் துறையினையே நம்பிவாழும் மக்கள் நிரக்கதியான நிலைக்கு தள்ளப்படும் நிலை ஏற்படும். இவற்றை நோக்கும்போது இலங்கையில் காலநிலை மாற்றத்தின் போக்கானது தேயிலைப் பயிரின் உற்பத்தித்திறனையும் தரத்திறனையும் பலவழிகளில் மாற்றியமைக்கக் கூடியது என்பது தெளிவாகின்றது. எனினும் காலநிலை மாற்றத்தினால் தேயிலைத்துறை எதிர்நோக்கி வரும் நெருக்கடிகள் இலகுவில் தீர்க்கப்படக்கூடியவை அல்ல. எனினும் அண்மைக்காலமாக இலங்கை காலநிலை மாற்றத்தின் பாதகமான தாக்கங்களைக் குறைப்பதற்காக பல்வேறு முன்னெடுப்புக்களை மேற்கொண்டு வருகின்றது.

3.6. இலங்கையின் அண்மைக்கால முன்னெடுப்புக்கள்

இலங்கை தேயிலை உற்பத்தி செய்யும் நாடுகளுக்கு மத்தியில் காலநிலை மாற்றத் தாக்கத்தினைக் குறைப்பதற்கான நீண்ட கால தொழில்நுட்பங்களை விருத்தி செய்வதற்கான முன்னேற்பாடுகளைப் பரவலாக்கி வருகின்றது. குறிப்பாக தேயிலை வியாபாரத்தில் ஈடுபடும் விற்பனை தலைவர்கள், கல்விமான்கள், சூழலியல் வாதிகள் காலநிலை மாற்றம் தொடர்பான

விழிப்புணர்வினை ஏற்படுத்துவதிலும் நடவடிக்கை எடுப்பதிலும் குறிப்பிடத்தக்க வகிப்கினைக் கொண்டுள்ளனர்.

இலங்கை அரசின் தேயிலை ஆராய்ச்சி நிறுவனம் (Tea Research Institute) பீடைகளை எவ்வாறு கட்டுப்படுத்துவது முதல் மாறிவரும் காலநிலைக்கு தேயிலை வளர்ப்பவர்கள் எவ்வாறு முகம் கொடுப்பது, மாற்றங்களுக்கு எவ்வாறு இசைவாக்கம் அடைவது வரை பல்வேறு விடயங்கள் தொடர்பில் ஆராய்ந்து வருகின்றது. அத்துடன் இலங்கை தேயிலைச் சபை இலங்கையில் பொதியிடப்பட்ட சுத்தமான சிலோன் தேயிலை என்ற வர்த்தக நாமத்தின் கீழ் தேயிலையின் சிறப்புப் பண்புகளை மேம்படுத்தும் சந்தைப்படுத்தும் உபாயங்களை ஆரம்பித்துள்ளது. அத்துடன் தேயிலை தொழிற்சாலை நவீனமயப்படுத்தல் நிகழ்ச்சித் திட்டத்தின் கீழ் உதவித்தொகைகள் வழங்கப்பட்ட வேளையில் தேயிலை ஆராய்ச்சி நிறுவனமும் காலநிலை மாற்றங்களுக்கும் ஏனைய அழுத்த நிலமைகளுக்கும் தாக்குப் பிடிக்கக்கூடிய தேயிலை இனங்களை அறிமுகப்படுத்தியிருக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது (மத்திய வங்கி, 2016).

இது தவிர சேதனத் தேயிலை உற்பத்தியில் முன்னோடியாக விளங்கும் இலங்கை, பொதுவாக நன்மையினை அளிக்கும் வகையில் தந்திரோபாயங்களைத் தீட்டுவதற்கு இலங்கைத் தேயிலை ஆய்வு நிலையத்தினால் முன்னெடுக்கப்பட்ட ஆய்வுகளின் தகவல்களை தேயிலை உற்பத்தி நாடுகள் அனைத்திற்கும் வழங்குவதற்கு இணங்கியுள்ளது (Sirimanna, 2011). இது சர்வதேச மட்டத்தில் இலங்கையின் பங்களிப்புக்கு ஆதாரமாய் அமைகின்றது. இதேபோல், இலங்கையின் Dilmah Tea இன் 'காலநிலை மாற்றத்தின் சாத்தியமான தாக்கங்கள் மற்றும் அவற்றை கட்டுப்படுத்துவதற்கான எதிர்கால நடவடிக்கைகள்' பற்றி ஆராய்வதற்காக காலநிலை மாற்ற ஆய்வு நிலையம் (Climate Change Research Station) மிக முக்கியமானவொரு முயற்சியாகும். இதேபோல் Unilever போன்ற ஏனைய கம்பனிகள் உடனடித் தேயிலைத் தொழிற்சாலைகளை (Instant Tea Factory) நடாத்துவதுடன் நீர் முகாமைத்துவம் போன்ற சூழல் பிரச்சினைகளுக்கான முகாமைத்துவம் தொடர்பில் தொழிலாளர்களுக்கு விழிப்புணர்வு நிகழ்ச்சித் திட்டங்களை நடாத்தி வருகின்றன. இவற்றுடன் காலநிலை மாற்றத்திற்கான இரைவாக்கத்தின் கீழ் வானிலை மாற்றம், தீங்கு விளைவிக்கக்கூடிய நோய்கள் ஆகியவற்றினைக் கருத்தில் கொண்டு தேயிலை செய்கை பண்ணப்படும் முக்கியமான பிராந்தியங்கள் அனைத்திலும் டி-ஆர்ஐ 5000 போன்ற அதிக தாக்குப்பிடிக்கும் தன்மையுடன் கூடிய புதிய தேயிலைத் தொடர்கள் பயிர் முன்னேற்றத்தின் கீழ் அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது (மத்திய வங்கி, 2016). இதேபோல், மீள் நாற்றிடல் நிலங்களில், மண் புனர்வாழ்வு நடைமுறைகள் தொடர்பில் தீர்மானம் மேற்கொள்ளல் செயன்முறையை வசதிப்படுத்துவதற்கான மண்ணின் தரக்கட்டுண்ணைப் பரிசோதிப்பதனூடாக சேதங்களைக் குறைப்பதற்கும் சுகாதாரம், பாதுகாப்பு மற்றும் சூழல் சார்ந்த பிரச்சினைகளைக் குறைப்பதற்கும் மண் கருவூற்று முகாமைத்துவத்தினை நோக்கி ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட பயிர் முகாமைத்துவம் மற்றும் பாதுகாப்பு அணுகுமுறைகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன (மத்திய வங்கி, 2016). இதனைவிட FTC (Fair Trade Certification) இன் கீழ் தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு வழங்கப்படும் காப்பீட்டுப் பணம் தேயிலைத்துறையில் எதிர்நோக்கப்பட்டுவரும் சமூக மற்றும் சூழல் பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்வதற்கு உறுதுணையாக அமைகின்றது. இவ்வாறு காலநிலை மாற்றத்தில் இருந்து தேயிலைப் பயிரைப் பாதுகாப்பதற்காக பல்வேறுபட்ட முன்னெடுப்புக்களை அரசும் ஏனைய நிறுவனங்களும் முன்னெடுத்து வருகின்றன. எனினும் காலநிலை மாற்றப் பிரச்சினைகளைச் சிறந்த முறையில் எதிர்கொள்வது சவாலாகவே அமைந்து வருகின்றது.

3.7 தேயிலைத் துறையினைப் பாதுகாப்பதற்கு அவசியமான நடவடிக்கைகள்

தேயிலைத் துறையுடன் நேரடியாக மற்றும் மறைமுகமாக தொடர்புடைய அனைவரும் காலநிலை மாற்ற சவால்களை எதிர்கொள்வதற்கும், எதிர்கால நிலைமைகளுக்கு ஈடுகொடுப்பதற்கும் ஏற்ற வகையில் பொருத்தமான வழிமுறைகளுடன் தயாராக வேண்டியுள்ளது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் காலநிலை மாற்றத்திற்கு இணங்க தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கைக்கு இசைவாக்கம் அடைதலும் நீண்ட கால அமுலாக்க நுட்பங்களும் இரு பிரதான விடயங்களில் தங்கியுள்ளது. ஏனெனில் தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபடுபவர்கள் (பெருநீரோட்டக் கம்பனிகள் மற்றும் சிறுவுடமையாளர்கள்) அதிக இலாபத்தினை ஈட்டுவதற்காக தேயிலைச் செய்கையில் வினைத்திறனான இசைவாக்க நடைமுறைகளை அமுல்படுத்த பின்வாங்கும் நிலை காணப்படுகின்றது.

அத்துடன் சிறந்த விவசாய நடைமுறைகளை வினைத்திறனாக முன்னெடுப்பதற்கு அவசியமான தொழிலாளர் மற்றும் ஏனைய வளங்களின் கிடைப்பை ஆகியன தேயிலை வளரும் பிரதேசங்களில் இன்னும் முழுமையாக உறுதிப்படுத்தப்படாத நிலையே தொடர்கின்றது. எனவே முதலில் இந்நிலைமை மாற்றியமைக்கப்படல் அவசியமாகும். தேயிலைச் செய்கையில் ஈடுபடுபவர்கள் காலநிலை மாற்றத்தின் குறுங்கால மற்றும் நீண்ட கால விளைவுகளைக் கருத்தில் கொண்டு இசைவாக்க நடைமுறைகளை பின்பற்றுவதற்கான இயலுமையினை அதிகரிக்க வேண்டியது அவசியமாகும். இவற்றுள் தீவிரமான நிலைமையினைக் குறைப்பதற்கு பொருத்தமான இசைவாக்க நடைமுறைகளை அமுலாக்குவதில் அதிக கவனத்தினைச் செலுத்த வேண்டும்.

இலங்கையில் தேயிலை உற்பத்தியில் சிறுவுடமையாளர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துள்ளதுடன் இதனை விருத்திசெய்வதிலே அதிக அக்கறை கொண்டிருப்பதனால் சிறு உடமையாளர்கள் அவர்களது உள்ளூர் சூழல் நிலைமைகளுக்குப் பொருந்தும் வகையில் பொருத்தமான தொழில்நுட்பங்களுக்கு இசைவாக்கமடைய வேண்டியது கட்டாயமாகும். உயிர்ப் பல்வகைமை மற்றும் சேதன உற்பத்தி உள்ளடங்கலான இயற்கை சூழல் தொகுதி போன்று தோற்றமளிக்கக் கூடிய நிலையான விவசாய நடைமுறைகளை சிறுவுடமையாளர்கள் பின்பற்றுவதற்கு ஊக்குவித்தலே தேயிலை முறைமையில் காலநிலை மாற்றத்தின் தாக்கத்தினைக் கட்டுப்படுவதுவதற்கான ஒரே தீர்வாகக் காணப்படுகின்றது (Ahmed, 2014).

இவற்றுள் தீவிரமான வெப்பநிலையும், ஈரப்பத அதிகரிப்பும் ஏற்படுத்தக்கூடிய அழுத்தம் ஆகியவற்றின் மோசமான தாக்கங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கும் CO₂ செறிவின் நன்மைதரும் விளைவுகளை உறுதிப்படுத்துவதற்கும் நிலையான தேயிலை விளைச்சலை முறையாக அமுல்படுத்துவதற்கும் இசைவாக்க நடைமுறைகள் அவசியமாகும். இச்செயற்பாடுகள் தேயிலை உற்பத்தித்திறனுடன் தொடர்புடைய வகையில், அழுத்த நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப பயிரின் இசைவாக்கத் தன்மையினை அதிகரித்தல், மற்றும் தேயிலை வளரும் மண்ணை உரிய முறையில் முகாமை செய்தல், ஆகியன கட்டாய தேவையாகக் காணப்படுகின்ற அதேவேளை, தேயிலைப் பயிர் காணப்படும் பகுதிகளில் சுற்றுப்புறச் சூழலை விருத்தி செய்வதும் முக்கியமானதாகும். தீவிரமான வானிலை நிகழ்வுகளால் அதிக பாதிப்புக்களை தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கை எதிர்கொள்வதனால் அவற்றைக் குறைப்பதற்கு சிறப்பான விவசாய நடைமுறைகளை முன்னெடுப்பதனுடாக தேயிலை வளரும் பகுதிகளில் நுண்காலநிலைத் தன்மையினைப் தரமானதாகப் பேணி பாதிப்பினைக் குறைத்தல் அவசியமாகும். காலநிலை மாற்றத்திற்கான உலகக் குழு (World Group on Climate Change - WGCC) இலங்கையின் தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கை எதிர்நோக்கும் காலநிலை மாற்றப் பிரச்சினைகளை ஆழமாக ஆராய்ந்ததன் பின்னணியில் பின்வருவனவற்றை இசைவாக்க நடைமுறைகளாக பரிந்துரை செய்துள்ளது.

1. வறட்சி மற்றும் அழுத்தத்தினைத் தாங்கக்கூடிய தேயிலைப் பயிர்களைப் பயிரிடல்
2. உற்பத்தியைப் பல்வகைப்படுத்தல், தேயிலை வளரும் பிரதேசங்களில் குறைந்த விளைச்சலைத் தரும் நிலங்களை குறைந்தளவிலான வளம் கொண்ட மண்ணில் செழித்து வளரக்கூடிய ஏனைய பயிர்களுக்கு மாற்றியமைத்தல்
3. நிழல் மரங்களை வளர்த்தல்: இவை தேயிலைச் செடிகளை பாதுகாப்பதுடன் மரங்கள் முதிர்ந்ததும் தேயிலையை உலர்த்துவதற்கான எரிபொருளாக அவற்றைப் பயன்படுத்த முடியும். மறுபுறம் ஊடுபயிர்களாக உணவுப் பயிர்களையும் இக்குழு பரிந்துரை செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவை பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு வருமானத்தினை வழங்குவதுடன், ஊடுபயிர் முறைமையின் மூலம் மண்ணையும் வளப்படுத்தக் கூடியதாகவுள்ளது. போஞ்சி போன்ற நைதரசன் பதிப்பு பயிர்கள் (Nitrogen-fixing crops) மரவள்ளி போன்ற நைதரசன் பதிக்காத பயிர்கள் (Non-Nitrogen-fixing crops) இவற்றுக்குப் பொருத்தமானதாகும் (FAO, 2015)
4. சேதனப் பயிர்ச்செய்கை முறைமையினை நடைமுறைப்படுத்தல்
5. விளைத்திறன் மிக்க செயற்கையான நீர்ப்பாசனம், வடிகால் முறைகள் ஆகியவற்றின் ஊடாக நீரை முறையாகப் பயன்படுத்தலும் முகாமை செய்தலும்.

இவை அனைத்தையும் தொகுத்து நோக்குகையில் பின்வரும் பரிந்துரைகள் இலங்கைத் தேயிலைத் துறைக்கு அவசியமான முன்னெடுப்புக்களாக விளங்குகின்றன.

அதிகரிக்கும் வெப்பநிலைக்கு ஈடு கொடுக்கும் வகையில் நீர் வளங்களைப் பேணுதல்: மண் ஈரப்பதனைப் பேணுவதற்கும், மழை இல்லாத காலங்களில் வறட்சி மற்றும் நீர்ப்பற்றாக்குறையைத் தடுப்பதற்கும் நீர்ப்பாசனத்தில் தங்கியிருக்க வேண்டி ஏற்படுவதனால் நீர் வளங்களைச் சேமித்தலும் விளைத்திறனான முறையில் முகாமை செய்தலும் அவசியமாகும். குறிப்பாக மழைநீர் சேகரிக்கும் நுட்பங்கள், மூங்கில் மரங்கள் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தி நீரேந்து பிரதேச முகாமைத்துவத்தினை மேற்கொள்ளல், ஆற்றங்கரையோரப் பாதுகாப்பு, நீர் சேகரிப்பு கட்டமைப்புக்களை உருவாக்குதல், நுண் நீரேந்துப் பிரதேச (Micro catchment area) முறைமையினை பின்பற்றுதல் ஆகியன முக்கியமாகும்.

சிறந்த முறையிலான பயிர்த்தெரிவு : காலநிலை மாற்றத்திற்கு சிறந்த முறையில் இயைந்து கொடுக்கக்கூடிய கலப்புத் தேயிலை இனங்களைப் பெருக்குவதற்கான வழிமுறைகள் தொடர்பில் அதிக கவனம் செலுத்துதல் வேண்டும். தேயிலைப் பயிர்களைப் புதிதாக நடும் போதும் மீள் நடுகை செய்யும் போதும் காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் பொருத்தமான பயிர்களையும் நிலங்களையும் தெரிவு செய்தல் முக்கியமாகும். இதன் பொருட்டு பயிர்ப்பல்வகைமையினைப் பேணுதல் அவசியமாகின்றது. வானிலை மாற்றங்களுக்குத் தாக்குப்பிடிக்கும் தன்மையுடன் கூடிய டி-ஆர்-ஐ 5000 போன்ற புதிய தேயிலை இனங்களைக் கூடியவரை பயன்படுத்துதல் அவசியமாகும்.

தாழ்நாட்டுப் பகுதிகளில் வறட்சி மற்றும் அழுத்தத்தினைத் தாங்கக் கூடிய தேயிலைப் பயிர்களைப் பயிரிடல் : வறட்சி மற்றும் வெப்பத்தினைத் தாங்கி வளரக்கூடிய பயிரினங்களையும் குறைவான நீர் கேள்வியினை உடைய பயிரினங்களையும் அறிமுகப்படுத்தல் இன்றியமையாததாகின்றது. குறிப்பாக இலங்கையின் தாழ்நாட்டுப் பகுதிகளில் வறட்சி மற்றும் வெப்பத்தினைத் தாங்கி வளரக்கூடிய பயிரினங்களை நடுதல் இதற்கு இசைவாக்கமானவொரு நடைமுறையாக இருக்கின்றது.

சுற்றுப் புறச் சூழல் முகாமைத்துவம் : தேயிலைப் பயிருக்கு சாதகமான முறையில் சூழலை முகாமை செய்தல் வேண்டும். தேயிலைப் பயிருக்கு சிறந்த நுண்காலநிலைத் தன்மை அவசியமாதலால் தேயிலை நிலங்களைச் சூழவுள்ள காடுகளை நிலையான முறையில் பேணுதல், மண்ணீர் பாதுகாப்பு வழிமுறைகள், பயிர்ப் பல்வகைமை (வலயப்படுத்தல், வன வளர்ப்பு, வனத் தோட்டங்கள்), ஹெட்டு மரப் பெருந்தோட்டங்கள், பசுவையைத் தரும்

வகையில் ஓர நிலங்களை பல்வகைப்படுத்தல், ஊடுபயிர் முறைமையினை மேம்படுத்தல் ஆகியன முக்கியமானவையாகும்.

மண்வளம் பேணலும் ஈரப்பாதுகாப்பும்: மலைநாட்டில் பாரியளவில் இடம்பெற்று வரும் மண்ணரிப்பினாலும் தொடர்ச்சியான பயிர்ச்செய்கை முறையினாலும் மண்வளம் வெகுவாக இழக்கப்பட்டுள்ளதனால் சேதனப் பதார்த்தங்களைச் சேர்ப்பதன் மூலம் மண்ணின் பௌதீக, இரசாயன மற்றும் உயிரியல் தன்மைகளை விருத்தி செய்தல் அவசியமாகும். பௌதீக மட்காப்பு முறைகளுக்கு மேலதிகமாக விவசாய பொருளியல் நடைமுறைகளையும் பின்பற்றுவதல், மண்ணின் ஈரத்தன்மையினைப் பேணுவதற்கான இயலுமையினை விருத்தி செய்தல், சேதனக் காபன் மட்டங்களை விருத்தி செய்தல், சாய்வு நில விவசாயத் தொழில்நுட்பத்தினை அறிமுகப்படுத்தல் ஆகியனவும் முக்கிய நடைமுறைகளாகும்.

நிழல்மரங்கள் வளர்த்தலும் முகாமைத்துவம் செய்தலும்: தேயிலைப் பயிருக்கு சாதகமான நுண்காலநிலைத் தன்மை அவசியமாதலால் அதனைச் சிறந்த முறையில் பேணுவதற்கு தேயிலைப் பயிர் நிலங்களுக்கென பரிந்துரைக்கப்பட்ட உயரமான மற்றும் நடுத்தர நிழல் மரங்களை வளர்த்தல், மற்றும் வானிலை மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப நிழல் மரங்களை முகாமை செய்தல் வேண்டும். அத்துடன் வேகமான காற்றில் இருந்து தேயிலைப் பயிர்களைக் காப்பதற்கும் முறையான காற்றுத்தடைகள் அவசியமாகின்றது. திடீரென ஏற்படும் வேகமான காற்றுக்களால் தேயிலைத் தளிர்கள் பாரியளவில் சேதமாவதால் அவற்றை உரிய முறையில் பாதுகாப்பது அவசியமாகின்றது.

மீள்நடுகை மட்டத்தினை அதிகரித்தல்: தேயிலை உற்பத்தியாளர்கள் தமது பயிர்ச்செய்கை நிலப்பரப்பில் மீள்நடுகை மட்டத்தினை வருடாந்தம் 2-3 என்ற வீதத்தில் பேண வேண்டும். எனினும் இலங்கையில் உண்மையான மீள்நடுகை மட்டமானது 1 சதவீதமாகக் காணப்படுகின்றது. பெருந்தோட்டப்பகுதிகளில் ஓரளவேனும் மீள்நடுகைத் திட்டங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்ற போதிலும் பெரும்பாலான சிறுவுடமையாளர்கள் மீள்நடுகையில் மிகக் குறைவான கவனத்தினையே செலுத்துகின்றனர். எனவே மீள்நடுகை மட்டத்தினை அதிகரித்தல் முக்கிய தேவையாக உள்ளது.

சேதனப் பயிர்ச்செய்கை முறைமையினை அதிகரித்தல்: அசேதன தேயிலைச் செய்கை முறைமையானது அதிகளவான பீடைகள் மற்றும் நிச்சயமற்ற தன்மையுடைய பீடைகள் உள்ளடங்கலான அதிக பிரச்சினைகளைக் கொண்டிருக்கின்றது, (Ahmed, 2014). இதனால் காலநிலை மாற்றத்திற்கு மிகவும் எதிர்ப்புச் சக்தி மிக்கதாக விளங்கும் சேதனத் தேயிலைச் செய்கைமீது அதிக அக்கறை செலுத்த வேண்டியுள்ளது.

நிதி உதவிகளை வழங்குதல் : தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு நிதி உதவிகளை வழங்குவதனுடாக இத்தகைய இசைவாக்க மட்டத்தினை விருத்தி செய்வதற்கு குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பினை வழங்கும் அதேவேளை காலநிலை மாற்றத்தின் மோசமான தாக்கங்களைக் குறைக்கவும் அடிப்படையாக அமைகின்றது.

மாற்று வாழ்வாதார மூலங்களை ஊக்குவித்தல்: மக்கள் எதிர்நோக்கும் சமூகப் பொருளாதார பிரச்சினைகளுக்கு ஈடு கொடுக்கும் வகையில் மாற்று வாழ்வாதார மூலங்களை மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தல். கால்நடை வளர்ப்பு, மற்றும் பிற பயிர் வளர்ப்பு மூலம் விளைச்சல் குறைவான கால்ப்பகுதிகளில் வருமானங்களைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். அத்துடன் வரட்சி, வெள்ளம், நிலச்சரிவு போன்ற இயற்கை இடர்களில் இருந்து பாதுகாப்புப் பெறுவதற்கு பயிர்க் காப்புறுதி செய்தலை ஊக்குவித்தல் அவசியமாகும்.

பெருந்தோட்ட மக்களின் வாழ்வாதாரம் தொடர்பில் விசேட திட்டங்களை மேற்கொள்ளல்: தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்களில் தொழில் புரியும் மக்கள், காலநிலை மாற்றத்தின் அசௌகரிய நிலைமைகளை எதிர்கொள்வதற்கு தேவையான முன்னேற்பாடுகளையும் மாற்று நடவடிக்கைகளையும் அமுல்படுத்தல் வேண்டும். அத்துடன் விவசாயம் மற்றும்

சமூகப் - பொருளாதார ரீதியான மாற்றுத் தெரிவுகள் மற்றும் அவற்றை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கான செலவு ஆகியனவற்றை உறுதிப்படுத்தல் அவசியமாகும்.

3.8 முடிவுரை

பூகோள வெப்பமாதலால் ஏற்பட்டு வரும் காலநிலை மாற்றமானது இலங்கை நாட்டின் பிரசித்தமான தேயிலைப் பயிருக்கு அச்சுறுத்தலாக அமைவதுடன் அதன் பிரசித்தமான வியாபார நாமத்தினையும் நிலையாகப் பேணுவதில் சந்தேகத்தினை எழுப்பியுள்ளது. இந்நிலைமையானது தேயிலைத் துறையினை நேரடியாக நம்பி வாழும் தேயிலைப் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களையும் சிறுவுடமையாளர்களையும் அதிக பாதிப்பிற்கு உள்ளாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. காலநிலை மாற்றத்தினால் அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகிவரும் தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கையினைக் குறித்த தாக்கங்களில் இருந்து பாதுகாப்பதும் பெருந்தோட்டத் துறையினையும் தேயிலை சிறுவுடமையாளர்களையும் காப்பதும் தவிர்க்க முடியாத விடயமாகியுள்ளது. எனவே தேயிலைத் துறையுடன் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் தொடர்புடைய அனைத்து பங்குதாரர்களும், தேயிலைத்துறை மீதான காலநிலை மாற்றத்தின் உண்மை நிலவரங்களைச் சரியாக விளங்கிக்கொள்ளல், உரிய முன்னெடுப்புக்களை மேற்கொள்ளல் ஆகியவற்றின் ஊடாக காலநிலை மாற்ற சவால்களை வெற்றிகரமாக எதிர்கொள்வதனுடாகவே 150 வருடமாக இலங்கையின் பொருளாதாரத்தினை வளப்படுத்திய தேயிலைத்துறையின் நிலைப்பினையும் மக்களின் வாழ்வாதார மேம்பாட்டினையும் உறுதிப்படுத்த முடியும்.

References

- Ahmed, M. and Suphachalasai, S. (2014). Assessing the costs of climate change and adaptation in South Asia. Mandaluyong City, Philippines: Asian Development Bank.
- Aziz Elbehri, Alexandre Genest and Mary Burfisher (2011). Global Action on Climate Change in Agriculture: Linkages to Food Security, Markets and Trade Policies in Developing Countries, Food and Agriculture Organization of the United Nations.
- Carr MKV & Stephens W (1992). Climate, weather and the yield of tea, In: Tea Cultivation to consumption (Eds. KC Willson & MN Clifford) Chapman Hall, London, pp 87-135.
- Carr, M. K. V. (1972). The climatic requirements of the tea plant: A review. Experimental Agriculture 8, No. 1: 1-14.
- Central Bank of Sri Lanka. Annual reports, Central Bank of Sri Lanka, Colombo, Sri Lanka.
- De Costa, W.A.J.M. (2010). Adaptation of Agriculture crop production to climate change: A policy framework for Sri Lanka. Journal of the National Foundation of Sri Lanka. 38(2). P. 79-89.
- Eriyagama, N., Smakhtin, V., Chandrapala, L., and Fernando, K. (2010). The Impacts of Climate Change on Water Resources and Agriculture in Sri Lanka: A Review and Preliminary Vulnerability Mapping. Colombo: International Water Management Institute.
- Ethical Tea Partnership. (2011). Climate Change Adaptation in the Kenyan Tea Sector. Report from the adaptation workshop held in Kericho on 19 May 2011. [Online] Available from <http://www.ethicalteapartnership.org/wp-content/uploads/Climate-change-140611LRFi.pdf>. [Accessed on 15th December, 2017].

- Gunathilaka, R.D., Smart, J.C. and Fleming, C.M. (2017). The impact of changing climate on perennial crops: the case of tea production in Sri Lanka. *Climatic Change*, 140(3-4), pp.577-592.
- Helleatte, S. (2009). Strategies to adapt to an uncertain climate change. *Global Environmental change. Human policy dimension* 19, 240-247.
- IPCC, (2014). Summary for Policymakers. In: *Climate Change 2014: Mitigation of Climate Change. Contribution of Working Group III to the Fifth Assessment Report of the Intergovernmental Panel on Climate Change* [Edenhofer, O., R. Pichs-Madruga, Y. Sokona, E. Farahani, S. Kadner, K. Seyboth, A. Adler, I. Baum, S. Brunner, P. Eickemeier, B. Kriemann, J. Savolainen, S. Schlömer, C. von Stechow, T. Zwickel and J.C. Minx (eds.)]. Cambridge University Press, Cambridge, United Kingdom and New York, NY, USA.
- Kaison Chang & Margarita Brattlof. (2015). Socio-economic Implications of the Climate Change for Tea Producing Countries. Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations. P. 1-7.
- Mark W. Rosegrant, Mandy Ewing, Gary Yohe, Ian Burton, Saleemul Huq, Rowena Valmonte-Santos (2008). *Climate Change and Agriculture Threats and Opportunities*, Deutsche Gesellschaft für Technische Zusammenarbeit (GTZ) GmbH, Germany.
- Mohamed, M.T.Z. & Zoysa, A.K.N. (2006). Current status and future research focus of tea in Sri Lanka. *Journal of Agricultural Sciences*. 2(2), pp.32-42. DOI: <http://doi.org/10.4038/jas.v2i2.8129>.
- Schmidhuber, J., and Tubiello, F.N. (2007). Global food security under climate change. *Proceedings of National academy of Science*. 104, 19703-19708, doi:10.1073/pnas.0701976104.
- Sri Lanka Tea Board (SLTB). (2010-2016). Annual Reports. Colombo.
- Stephane Hallegatte, Mook Bangalore, Laura Bonzanigo, Marianne Fay, Tamaro Kane, Ulf Narloch, Julie Rozenberg, David Treguer, and Adrien Vogt-Schilb. (2015). *Managing the Impacts of Climate Change on Poverty*. International Bank for Reconstruction and Development / The World Bank.
- Stephens, W. and Carr, M.K.V. (1991). Responses of tea (*Camellia sinensis*) to irrigation and fertilizer. II. Water use. *Experimental Agriculture*, 27(2), pp.193-210.
- Survey Department of Sri Lanka. (2007). *National Atlas of Sri Lanka*, Survey Department, Colombo.
- Vasanthakumary, S. (2012). Climate Change Impacts on Tea Cultivation: Current Status and Future Challenges, Elangadhir Annual publication, 2011/12, Tamil Society, Department of Tamil, University of Peradeniya. Sri Lanka. 63-71.
- Wijeratne, M.A. (1996). *Vulnerability of Sri Lanka tea production to global climate change*. Kluwer academic publishers. Netherlands.
- Wijeratne, M.A., Anandacoomaraswamy, A., Amarathunga, M.K.S.L.D., Janaka Ratnasiri, R.S.B. & Kalra, N. (2007). Assessment of Impact of Climate Change on Productivity of Tea (*Camellia Sinensis L.*) Plantations in Sri Lanka. *Journal of the National Foundation of Sri Lanka*. 35(2). P. 119-126.

- Wijeratne, M.A. (2010). Impact of Climate change and Land degradation on productivity of Tea. Proceedings of the 221st Experiments and Extension Forum, 30th July 2010, TRI, Talawakelle, 221.P.4-9.
- Wijeratne, M.A. (2012). Pros and cons of Mechanical Harvesting: A Review of Experience on Tea Harvesters Tested by the Tea Research Institute of Sri Lanka. Sri Lanka. Tea Bulletin 21 (2), P.1-9.
- Zoysa, A. K. N. (2015). Hand Book on Tea. Tea Research Institute (TRI), Colombo.
- Zubair, L., Lokuhetti, R., Visvanathan, J., Zahid, and Michael, B. (2017). Climate Monitoring and Prediction for Maldives, FECT Technical Report 2017-04 Foundation for Environment Climate and Technology, Kandy Sri Lanka.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கான வேதனம்: வரலாறும் அமைப்பு மாற்றங்களும்

ஏ.எஸ்.சந்திரபோஸ் - இரா. ரமேஷ்

சுருக்கம்

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கான கொடுப்பனவு என்பது அவர்களின் நாளாந்த வேலைக்கு வழங்கப்படுகின்ற வேதனமாகும். இதனை நாட்கூலி அல்லது சம்பளம் என்று கூறுவதும் வழக்கமாக உள்ளது. இக்கட்டுரையில் சம்பளம் மற்றும் வேதனம் ஆகிய இரு பதங்களும் மாறி மாறி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன குறிப்பிடத்தக்கது. பெரும் எண்ணிக்கையிலான தொழிலாளர்களை வேலைக்கு அமர்த்தியுள்ள பெருந்தோட்டத் தொழிலை வெற்றிகரமாகக் கொண்டு நடத்துவதற்கு உருவாக்கப்பட்ட தொழிற் சட்டங்களின் வரையறையிலேயே நாட்கூலிகள் நிர்ணயித் கப்படுகின்றன. பெருந்தோட்ட தொழில் துறையை பொறுத்தவரை ஊழியச்சந்தை ஒழுங்கமைக்கப்பட்டதாகக் காணப்பட்ட மையால் அவர்களது வேதனங்களையும் ஏனைய நிபந்தனைகளையும் திட்டவட்டமாக நிர்ணயிக்க வேண்டிய நிலை காணப்பட்டது. இங்கு தொழிலாளர்களின் உழைப்பால் பெற்றுக்கொள்ளப்படும் உற்பத்திக்கு ஏற்ப இலாபங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளுதல், தொழிலாளர்களையும் உற்பத்தியின் பங்குதாரர்களாக மாற்றுவதல் போன்ற விடயங்கள் உள்ளடக்கப்படுவதில்லை. மாறாக, தொழிலைக் கொண்டு நடத்துவதற்கு முதலாளிமார்கள் மேற்கொண்டுள்ள முதலீடுகளை தக்கவைத்துக்கொண்டு தொழிலை நடத்துவதற்கு குறைந்தபட்ச கூலியை நிர்ணயித்து அதனை தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்தலே இம் பெறுகின்றது. இவர்களது வேதன அமைப்பு எளிமையானதாகவும், நேரடியானதாகவும், யாவருக்கும் எந்த வேறுபாடுமின்றி சமமானதாகவும், அதனை நிர்வகிப்பது இலகுவானதாகவும் காணப்படுகின்றது.

திறவுச் சொற்கள்: வேதனம், நாட்கூலி, பஞ்சம், வாழ்க்கைச் செலவுப்புள்ளி, சட்டப்படியான கொடுப்பனவு, கூட்டு ஒப்பந்தம், தோட்டத் தொழிலாளர்கள்

4.1 அறிமுகம்

இலங்கையின் சமூகக் கட்டமைப்பில் குறைந்த வருமானம் பெறுகின்ற, சமூக - பொரு ளாதார அபிவிருத்தியில் பின்னடைந்துள்ள ஒரு சமூகமாக பெருந்தோட்ட மக்களே காணப்படுகின்றனர் என்பது பல ஆய்வுகளின் மூலம் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது. இவர்களுடைய வருமானம், வேலை, அதற்கான கொடுப்பனவுகள் என்பவற்றை நிர்ணயிப் பதற்கு சட்டப்படியான ஏற்பாடுகள் இருந்தப்போதும், இவர்களுடைய வருமானத்தில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை என்பது பொதுவான வாதமாகும். ஆனாலும், இவர்கள் ஈடுபட்டிருக்கும் பொருளாதாரத்துறை இன்று வரையும் ஒரு வளமிக்க ஏற்றுமதி வருமானத்தினை தொடர்ச்சியாக பெற்றுவரும் துறையாகவே காணப்பட்டாலும், அதன் முழுமையான பயன்களை அனுபவிக்க முடியாத ஒரு பிரிவினராகவே காணப்படுகின்றனர். இந்நிலையில் இவர்களுடைய வருமானத்தை நிர்ணயித்த சட்டப்படியான ஏற்பாடுகள், வரலாறு,

அமைப்பு மாற்றங்கள், வருமானம் பற்றியும், அதன் இன்றைய நிலைப்பற்றியும், குறைந்த வருமானம் காரணமாக இவர்கள் எதிர்நோக்கியுள்ள சவால்கள் என்பவற்றை இயலுமானவரை ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இக்கட்டுரையானது வெளியிடப்பட்ட மற்றும் வெளியிடப்படாத பல அறிக்கைகளையும், நம்பத்தகுந்த ஆதாரங்களையும், குறிப்பிட்ட அளவிலான முதலாம் நிலைத்தரவுகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. இதன் அமைப்பு பின்வருமாறு: முதலாவது பகுதி ஆரம்பகாலத்தில் வேதனத்தை நிர்ணயித்த பின்னணி தொடர்பாகவும், இரண்டாவது பகுதி அதைத் தொடர்ந்து இடைக்காலத்தில் அரசாங்கத் தலையீடு காரணமாக ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்கள், உணவுப் பஞ்சம் பற்றியும், இறுதியாக இலாபத்தினை மாத்திரமே குறிக்கோளாகக் கொண்ட கம்பனி நிர்வாகத்தின் கீழ் வேதனம் நிர்ணயிக்கப்படும் முறை, அதனுடன் தொடர்புடைய பிரச்சினைகள் என்பன ஆராயப்பட்டுள்ளன. இவற்றைவிட, பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வேதன வரலாற்றை அதன் அமைப்பு மாற்றங்களைத் தமிழில் பதிவு செய்யும் நோக்கத்தினையும் இக்கட்டுரை கொண்டுள்ளது.

4.2 வேதனம் 1927-1980 வரை

இலங்கையில் பெருந்தோட்டங்கள் அமைக்கப்பட்ட நான் முதல் (1830) வேறுபட்ட தொழிற்சட்டங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. அவற்றில், 1889 ஆம் ஆண்டு 13 ஆவது இலக்க (இந்திய) தோட்ட தொழிலாளர் சட்டம், 1921ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட துண்டுமுறை ஒழிக்கும் சட்டம் மற்றும் 1923 ஆம் ஆண்டு 1ஆம் இலக்க குடிபெயர்ந்து வரும் தொழிலாளர் சட்டம் என்பன குடிபெயர்ந்து வந்த தொழிலாளர்களின் சமூக நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதாகும். இருப்பினும், 1830களில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டங்கள் 1929 ஆம் ஆண்டு வரையிலுமான சுமார் 100 வருடங்களாக இங்கு வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கென அடிப்படையில் குறைந்தபட்ச சம்பளம் ஒன்றை நிர்ணயிக்கும் சட்டத்தைக் கொண்டுவரவில்லை (Wesumperuma, 1986). பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கு குறைந்தபட்ச கொடுப்பனவை நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்ட போதெல்லாம் இக்கோரிக்கையானது தோட்ட முகாமையாளர்களுக்கு எரிச்சல் ஊட்டும் விடயமாகக் கருதப்பட்டது. இது அவர்களின் விருப்பங்களுக்கு எதிராக மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கையாகக் கருதப்பட்டது மட்டுமன்றி சோம்பேறிகளே குறைந்தபட்ச கொடுப்பனவைக் கோ்பார்கள் என்று வேதனம் மறுக்கப்பட்டது. எவ்வாறெனினும், இந்திய அரசாங்கம் தொழிலாளர்களுக்கான குறைந்தபட்ச கொடுப்பனவு வழங்குவதை நிர்ணயிக்கத் தவறுமாயின் தமிழகத்திலிருந்து இலங்கைக்கு வரும் தொழிலாளர்களைக் கட்டுப்படுத்தவேண்டியேற்படும் என்ற தொடர்ச்சியான மிரட்டல்கள் காரணமாக 1927ஆம் ஆண்டு இந்திய தொழிலாளர்களுக்கான குறைந்தபட்ச வேதன சட்டம் (The Minimum Wages (Indian Labour) Ordinance 1927) கொண்டு வரப்பட்டது. இந்திய தொழிலாளர்களது சம்பளத்தை நிர்ணயிப்பதற்குக் கொண்டு வரப்பட்ட முதலாவது சட்டமும் இதுவாகும். அதேபோல், 1925ஆம் ஆண்டு வேமிட் என்பவரின் (Wait) தலைமையில் குழுவொன்றும் நிறுவப்பட்டு, தொழிலாளர்களின் வேதனங்கள் தொடர்பாக விசாரணை செய்து நியாயமான வேதனத்தை சிபாரிசு செய்யுமாறு பணிக்கப்பட்டது (Sinnathamby, 2015:115-16). இக்குழுவின் சிபாரிசுகளை 1929இல் நடைமுறைப்படுத்தக்கூடியதாக இருந்தது. குறைந்தபட்ச வேதன சட்டமும் வேமிட் கமிட்டியும் வேதனம் தொடர்பாக முன்வைத்த சில முக்கிய விதிகள் பின்வருமாறு.

1. தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கென வேதன சபை ஒன்றை அமைத்தல்.
2. குறைந்தபட்ச வேதனத்தை நிர்ணயித்தல்.
3. தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு மணித்தியாலத்திற்கான பகல் நேர விடுமுறையுடன் ஒன்பது மணித்தியால வேலை வழங்குதல்.

4. மேலதிக வேலைகளுக்கு மேலதிக கொடுப்பனவுகள்.
5. 10 வயதிற்கும் குறைந்த பிள்ளைகளைக்கொண்டு பெற்றோருக்கு, அவர்கள் 16 வயது வரும் வரையிலான காலப்பகுதிவரை மாதாந்தம் இலவசமாக 1/8 புசல் அரிசி வழங்குதல்.
6. சிறுவர்களை வேலைக்கமர்த்துவதை தடைசெய்தல்.
7. தொழிலாளர்களுக்கான மாதாந்த கொடுப்பனவு மாதத்தில் 10ஆம் திகதிக்கு முன்பதாக வழங்கப்பட வேண்டும்.
8. மொத்த கொடுப்பனவும் தொழிலாளர்களுக்கே நேரடியாக வழங்கப்பட வேண்டும்.

மேற்குறிப்பிட்டவாறு, 'Wait' கமிட்டியின் சிபாரிசுகளின்படியும் குறைந்தபட்ச வேதனச் சட்டத்தின் விதிகளின் படியும் வேதனச் சபை அமைக்கப்பட்டதுடன், இந்த வேதனச் சபையின் அங்கத்தவர்களாக, தொழில் வழங்குனர் சார்பில் இருவரும், தொழிலாளர்கள் சார்பில் இருவரும், அரசாங்க பொது அலுவலர் ஒருவருமாக ஐவர் காணப்படுவர் எனவும், அரசாங்க சார்பிலான அலுவலரே இச்சபையின் தலைவராகச் செயல்படுவார் எனவும் பரிந்துரைக்கப்பட்டது. வெமிட் கமிட்டியானது பல்வேறு இடங்களில் தகவல்களைத்திரட்டி அப்போதிருந்த பிரித்தானிய அரசுக்கு சிபாரிசுகளை முன்வைத்தபோது பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்கள் இவ் சிபாரிசுகளை கடுமையான விமர்சனத்திற்குள்ளாக்கினர் (Unpublished Manuscript, 1985, Ceylon Workers Congress).

பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கான குறைந்தபட்ச வேதனம் திரு ரெங்கநாதன் என்பவரின் பாதிட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டது. இவர் இலங்கைக் கான இந்தியாவின் முதலாவது அரசாங்க முகவராக நியமிக்கப்பட்டவராகும். இவர் உயர், இடை, தாழ் நில வலயங்களுக்கு ஏற்றவாறு அங்கு வாழுகின்ற தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைச் செலவினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்க்கைச்செலவுப் புள்ளியைத் தயார் செய்தார் (மேலது, 1985). மேலும் குடிப்பெயர்ந்து வந்த தொழிலாளர்களின் சமூக நலனை மேம்படுத்துவதில் நிபுணத்துவத்தைக் கொண்டிருந்த இவர், அது தொடர்பாக தோட்டத் துறைமார்கள், அரசாங்க உயர் மட்ட அதிகாரிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடாத்தியதுடன், தொழிலாளர்களின் வேதனத்தைத் தீர்மானிக்கும்போது அத்தியாவசிய நுகர்வுப் பொருட்களின் விலைகளைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்பன போன்ற மிக பயனுள்ள ஆலோசனைகளை முன்வைத்தார். இதில் முக்கிய ஆலோசனையாகக் காணப்பட்டது யாதெனில், தொழிலாளர்களின் வேதனத்தை நிர்ணயிக்கும்போது அத்தியாவசிய நுகர்வுப் பொருட்களின் விலைகள் நிலையாக இருக்க வேண்டும் என்பதாகும். இதன்படி ஒரு புசல் அரிசி ரூபா 6.40 சதமாக இருக்கும்போது தொழிலாளர்களின் நாளாந்த வேதனம் பின்வரும் அட்டவணையில் உள்ளவாறு அமைய வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இருப்பினும், இச்சிபாரிசுகள் முழுமையாக அமுல்படுத்தப்படவில்லை. சிபார்க் செய்யப்பட்ட நாளாந்த வேதனத்தில் உயர்நில வலயத்தில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்கள் ஆகியோரின் வேதனம் முறையே 5.43 சதங்களாக வேதனச்சபையினால் குறைக்கப்பட்டு வழங்கப்பட்டது (Gunawardena, 1960). இது பற்றிய விரிவான பின்வரும் அட்டவணை 4.1 இல் காணலாம்.

**அட்டவணை 4.1: பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு சிபாரிசு
செய்யப்பட்ட நாளாந்த வேதனம் (சதத்தில்) 1927**

நிலம்	ஆண்கள்			பெண்கள்			சிறுவர்கள்		
	அ	ஆ	இ	அ	ஆ	இ	அ	ஆ	இ
உயர் நிலவலயம்	54	49	05	43	39	04	32	29	03
இடை நிலவலயம்	52	47	10	41	37	04	31	28	03
தாழ் நிலவலயம்	50	45	05	40	36	04	30	27	03

Source: E. Gunawardena (1961). The structure and movement of earnings and income of workers in Plantations in Ceylon, Monthly Bulletin, CBSL.

குறிப்பு:

அ. ரெங்கநாதனின் வரவு செலவு திட்டத்தின்படி சிபாரிசு செய்யப்பட்ட வேதனம்.

ஆ. வேதன சபையினால் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வேதனம்.

இ. வேறுபாடு

அட்டவணை 4.1 இல் பரிந்துரைக்கப்பட்ட வேதனமும் அதில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களையும் காணலாம். ஆனால் ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்கள் என்ற நிலையில் முன்மொழியப்பட்ட நாளாந்த வேதனத்திலிருந்து சராசரியாக 10 வீதம் குறைக்கப்பட்ட நிலையிலேயே வேதனங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. ஒப்பீட்டளவில் உயர்நிலவலயத்தில் வழங்கப்பட்ட வேதனத்திலும் பார்க்க தாழ்நிலவலயத்தில் உள்ள பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வேதனம் சுமார் 20 வீதம் குறைவாக இருந்ததுடன், ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்களுக்கான வேதனமும் முறையே 40 வீதத்தாலும் 10 வீதத்தாலும் (சிறுவர்களின்) குறைத்து வழங்கப்பட்டுள்ளமையையும் அவதானிக்கலாம். மேற்குறிப்பிட்ட அட்டவணையில் சிபாரிசு செய்யப்பட்ட வேதனக்கட்டமைப்பை வேதனச்சபையானது திருத்தியது மாத்திரமன்றி, இறுதியில் குறைந்தளவான கொடுப்பனவையேனும் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கும் முயற்சியும் கைகூடவில்லை. காரணம், 1930களில் உலக பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்ட பின்னடைவு காரணமாக தோட்டத்துறையை சர்வதேச நெருக்கடியிலிருந்து காப்பாற்றிக்கொள்ளும் உபாயமாக தொழிலாளர்களுக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட கொடுப்பனவுகளில் மேலும் பல மாற்றங்களை அறிமுகப்படுத்தினர். இதன்படி 1930இல் உயர்நில வலயத்தில் ஆண் தொழிலாளர்களுக்கென தீர்மானிக்கப்பட்ட நாளாந்த கொடுப்பனவான 49 சதத்திற்குப் பதிலாக 41 சதத்திலைக் கொடுப்பதற்கு தீர்மானித்தனர் (Gunawardena, 1960). இவ்வாறு இறுதியாக 1930ஆம் ஆண்டு வழங்கப்பட்ட நாளாந்த வேதனத்தை பின்வருமாறு காணலாம்.

அட்டவணை 4.2: தொழிலாளர்களின் வேதனம் - 1930

		ரெங்கநாதனின் சிபாரிசு (1929)	வேதன சபையின் சிபாரிசு (1930)	1930களில் பொருளாதார நெருக்கடியை சமாளிப்பதற்கு இறுதியாக வழங்கப் பட்ட கொடுப்பனவு	விகிதாசார மாற்றம் 1929 - 1930
உயர் நிலவலயம்	ஆண்கள்	54	49	41	24%
	பெண்கள்	43	39	33	23%
	சிறுவர்கள்	32	29	25	22%
இடை நிலவலயம்	ஆண்கள்	52	47	37	28%
	பெண்கள்	41	37	30	22%
	சிறுவர்கள்	31	28	21	32%
தாழ் நிலவலயம்	ஆண்கள்	50	45	35	30%
	பெண்கள்	40	36	28	30%
	சிறுவர்கள்	30	27	20	33%

Source: E. Gunawardena (1960). The structure and movement of earnings and income of workers in Plantations in Ceylon, Monthly Bulletin, CBSL.

1930ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்றது போன்று வேதனக் கொடுப்பனவை இறுதித் தருவாயில் மாற்றுதல் அல்லது குறைத்தல் அல்லது மறுசீலனையின்போது சிபாரிசு செய்யப்பட்ட கொடுப்பனவை பலமடங்கு குறைத்துக் கொடுப்பது என்பன அன்று ஆரம்பிக் கப்பட்டது போலவே இன்று வரையும் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. இந்நிகழ்ச்சி 1984ஆம் ஆண்டு நிர்ணயிக்கப்பட்ட வேதனத்தின்போது மாத்திரமே விதிவிலக்காக தொழிலாளர்களுக்குச் சார்பாகக் காணப்பட்டது. கிடைக்கப்பெறுகின்ற தகவல்களின்படி 1930-1945 காலப்பகுதியில் தொழிலாளர்களுக்கான கொடுப்பனவுகளில் எட்டுத் தடவைகள் மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. இம்மாற்றங்களின்போது 1930 களின் பின்னர் இலங்கையில் கணிப்பீடு செய்யப்பட்ட வாழ்க்கைச் செலவுகளின் அடிப்படையில் தொழிலாளர்களின் நாளாந்தக் கொடுப்பனவுகளிலும் மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. எனினும், இம்மாற்றங்கள் தொழிலாளர்களுக்கு மகிழ்ச்சியளிப்பதாக இருக்கவில்லை. ஒருபுறம் பெரும்பாலான தொழிலாளர்கள் தமது வேதனம் தொடர்பான பூரண விளக்கங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதவர்களாகக் காணப்பட்டனர். மறுபக்கம், தொழிலாளர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் கங்காணிமார்கள் வேதனப் பேச்சுவார்த்தையின்போது தொழில்வழங்கும் முதலாளிமார்கள் எதிர்பார்த்தது போல சாதகமாகச் செயற்படாத நிலைமைகள் காரணமாக வேதன சபையில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முனைந்தனர். எவ்வாறாயினும், 1927ஆம் ஆண்டு முதல் நடைமுறையில் இருந்த வேதனச்சபை 1941ஆம் ஆண்டு 21ஆம் இலக்க தொழிலாளர் சட்டத்தின்படி மாற்றியமைக்கப்பட்டது. இதன்படி, வேலை நேரங்கள் மீள் நிர்ணயிக்கப்பட்டதுடன், மேலதிக ஊதியம் வழங்குவது தொடர்பாகவும் புதிய அணுகுமுறைகள் கொண்டுவரப்பட்டன (Gunawardena, 1960).

அதனடிப்படையில், வாழ்க்கைச் செலவு புள்ளிக்கு ஏற்ப மேலதிக கொடுப்பனவு வழங்கத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதன்படி வாழ்க்கைச் செலவுபுள்ளி 99.2 ஆகக் காணப்படும்போது நாளாந்த வேதனம் 74 சதமாகும். இங்கு வாழ்க்கைச் செலவுப் புள்ளி என்பது, நுகர்வுப்பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்வதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் செலவுகளில் இருந்து கணித்தெடுக்கப்படும் சுட்டியாகும். குறிப்பிட்டதொரு வருடத்தில் நுகர்வுக்காகச் செலவிடும் தொகையினை அடிப்படை ஆண்டின் பெருமானத்துடன் பெறுக்கிப் பெற்றுக் கொள்ளப்படுவதாகும். இலங்கையில் பொதுவாக கொடும்பு நுகர்வோர் சுட்டெண்ணையே

நாடு முழுவதற்குமான வாழ்க்கைச் செலவுப் புள்ளியாகக் கணிப்பிட்டுவருகின்றனர். வாழ்க்கைச் செலவுப்புள்ளி 99.2இல் இருந்து அதிகரிக்கப்படும் ஒவ்வொரு 1.8 புள்ளி அதிகரிப்பிற்கும் ஆண் தொழிலாளர்களுக்கு நாளாந்த வேதனத்தில் 2 சதவீதம் மேலதிக கொடுப்பனவாக வழங்கப்பட்டது. 1947 - 1954 காலப்பகுதியில் பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களின் நாளாந்த வேதனம் மூன்று முறை திருத்தியமைக்கப்பட்டது. 1954 ஆம் ஆண்டில் தொழிலாளர்களுக்கான குறைந்தபட்ச வேதனம் ரூபா 1 ஆக இருக்க வேண்டும் என்று கோரிக்கைகள் முன்வைக்கப்பட்டன. ஆனால், உலக பொருளாதார நிலவரங்களை முன்னிறுத்தி இக்கோரிக்கைகள் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டன (Gunawardena, 1960).

1955 - 1967 வரை சுமார் 12 ஆண்டுகள் தொழிலாளர்களின் வேதனங்களில் எவ்வித மாற்றமும் கொண்டுவரப்படவில்லை. இக்காலப்பகுதியில் இலங்கையில் ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மீது காட்டிய எதிர்ப்புணர்வு, சிறிமா-சாஸ்த்ரி (30.10.1964) உடன்படிக்கையின் கீழ் பெருமளவிலான தொழிலாளர்கள் தாயகம் திரும்புவதற்குத் தயாராகிய நிலமைகள், மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவிலான உற்பத்தி செயன்முறைகள் என்பன காரணமாக வேதனங்கள் ஸ்தம்பிதமாகின. எவ்வாறாயினும், 1967ஆம் ஆண்டு பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களின் நாளாந்த வேதனத்தில் 10 சதவீதம் அதிகரிக்கப்பட்டது. இந்த 10சதவீத அதிகரிப்பானது 1967 ஆம் ஆண்டு நிலையான காரணி விலைகளில் இழக்கப்பட்டதை ஈடுசெய்யும் வகையில் வழங்கப்பட்டதாகும். உண்மையில், பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட இந்த வேதன அதிகரிப்பானது பாரபட்சமானதாகவே காணப்பட்டது. காரணம், காரணி விலைகளில் இழக்கப்பட்டதை ஈடுசெய்யும் நோக்கில் ஏனைய துறைகளில் தொழில் தேர்ச்சியற்ற தொழிலாளர்களுக்கு 63வீதம் முதல் 90வீதம் வழங்கப்பட்ட போது தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு 15 வீத அதிகரிப்பு மட்டுமே வழங்கப்பட்டது (Economic Review, 1985:13). 1967 - 1979 வரையிலான காலப்பகுதியில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நாளாந்த வேதனத்தில் மேலும் பல கொடுப்பனவுகள் சேர்க்கப்பட்டன. இவையாவும் சட்டப்படி வழங்கப்பட்ட (Statutory Allowance) கொடுப்பனவுகளாக வரையரை செய்யப்பட்டன. இவ்வாறு சட்டப்படி வழங்கப்பட்ட கொடுப்பனவுகளை அல்லது படிக்களைப் பின்வருமாறு காணலாம்.

அடிப்படை வேதனம் (Basic Wage)	1967 ஆண்டு ஆண், பெண், சிறுவர்களுக்கு அடிப்படைச் சம்பளமாக முறையே ரூபா. 1.35, ரூபா. 1.15, மற்றும் 0.90 சதம் வழங்கப்பட்டது.
இடைக்கால நாணய மதிப்பிழக்கத்திற்கான கொடுப்பனவு அல்லது படி (Interim Devaluation Allowance - IDA)	1968ம் ஆண்டு ஆண், பெண், சிறுவர்களுக்கு இடைக்கால பண மதிப்பிழக்கத்திற்கான கொடுப்பனவாக 0.30 சதம் வழங்கப்பட்டது.
பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கான மேலதிக விசேட கொடுப்பனவு Plantation Workers Additional Special Allowances (PWASA) 1972ம் ஆண்டு அவசரகால விதி இல.1 இன் படியும், தொடர்ந்து 1978ம் ஆண்டு தொழிலாளர் விசேட படிகள் சட்டம் இல.17 இன் படியும் 1.11.1972 முதல் செலுத்தப்பட்டது.	இக்கொடுப்பனவானது ஆண், பெண், சிறுவர்களுக்கு முறையே 0.18 சதம், 0.12 சதம், 0.12 சதம் என வழங்கப்பட்டது.
தனியார் துறை விசேட கொடுப்பனவு அல்லது படி (1) (Private Sector Special Allowance (PSSA) 1.1.1974 முதல் அவசரகால விதியின் படியும், பின்னர் 1978 ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் படியும் செலுத்தப்பட்டது.	அடிப்படை வேதனத்தில் 20% அல்லது 50 ரூபா வழங்கப்பட வேண்டும் என குறிப்பிடப்பட்டது. ஆமினும், நடைமுறையில் 10வீதம் அல்லது ரூபா 20 மட்டுமே வழங்கப்பட்டது.
விசேட வாழ்க்கைக் கொடுப்பனவு (Special Living Allowance -SLA)	1974ஆம் ஆண்டு ஆண், பெண், சிறுவர்களுக்கு முறையே 1.36 ரூபா, 1.00 ரூபா, 0.90 சதம் வழங்கப்பட்டது.
தனியார் துறை விசேட கொடுப்பனவு (2) (Private Sector Special Allowance)	1975ஆம் ஆண்டு அடிப்படை வேதனத்தில் 20 வீதம் வழங்கப்பட்டது.
பரீட்சை நிவாரணக் கொடுப்பனவு (Budgetary Relief Allowance -BRA)	1976இல் அடிப்படை வேதனத்தில் 6 வீதமும் 1977இல் அடிப்படை வேதனத்தில் 25 வீதமும் வழங்கப்பட்டது.
வில்லை - வேதன கொடுப்பனவு: 10 ஏக்கருக்கு மேற்பட்ட பரப்புக்கொண்ட தேயிலைத் தோட்டங்களில் ஏப்ரல் 1975 முதல் செலுத்தவேண்டியது	நாளொன்றுக்கு 0.30 சதம்

குறிப்பு: கொடுப்பனவு மற்றும் படிகள் என்பன ஒரே அர்த்தத்தினையே குறித்து நிற்கின்றன.
Source: Unpublished manuscript. 1985: Ceylon Workers Congress; Sinnathamby, (2015:130-32)

இவ்வாறு வழங்கப்பட்ட கொடுப்பனவுகளினால் தொழிலாளர்களின் நாளாந்த வேதனத்தில் 1972 - 1980 வரையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை பின்வரும் அட்டவணை 4.3 இல் காணலாம்.

அட்டவணை 4.3: பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கான நாளாந்த வேதனமும் வாழ்க்கைச் செலவும் புள்ளி கொடுப்பனவும் 1972 - 1980 (ரூபாயில்)

ஆண்டு		குறைந்தபட்ச வேதனம்	வாழ்க்கைச் செலவுப்புள்ளிக்கான கொடுப்பனவு மற்றும் ஏனைய சட்டப்படியான கொடுப்பனவுகள்	மொத்த வேதனம்
1972	ஆண்	1.35	2.28	3.63
	பெண்	1.15	1.70	2.85
	சிறுவர்	0.90	1.63	2.53
1973	ஆண்	1.35	2.89	4.26
	பெண்	1.15	2.05	3.20
	சிறுவர்	0.90	1.85	2.75
1974	ஆண்	1.35	3.53	4.88
	பெண்	1.15	2.49	3.64
	சிறுவர்	0.90	2.36	3.26
1976	ஆண்	1.35	4.99	6.34
	பெண்	1.15	3.82	4.97
	சிறுவர்	0.90	3.62	4.52
1977	ஆண்	1.35	7.76	9.11
	பெண்	1.15	5.70	6.85
	சிறுவர்	0.90	5.46	6.36
1979	ஆண்	2.21	11.49	14.00
	பெண்	2.32	9.37	11.69
	சிறுவர்	2.07	9.06	11.13
1980	ஆண்	4.51	9.62	14.13
	பெண்	4.32	7.53	11.85
	சிறுவர்	4.07	7.18	11.25

Source: Statistical Abstract of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka, (1985)
Ministry of Plan Implementation, Department of Census and Statistics.

அட்டவணை 4.3 இல் காட்டப்பட்டவாறு 1972 இல் இருந்து தொழிலாளர்களின் வேதனம் படிப்படியாக அதிகரிக்கப்பட்டிருப்பதை காணலாம். ஆனாலும், அவர்களுக்கான அடிப்படை வேதனம் 1977 வரையில் எவ்வித மாற்றங்களுக்கும் உட்படவில்லை. தொழிலாளர்களுக்கான ஓய்வகாலக் கொடுப்பனவுகள் போன்றவற்றில் இந்த அடிப்படை வேதனமே கணக்கிடப்பட்டுவருகின்றது. இதனைக் குறைந்த மட்டத்தில் வைத்திருக்கவே தொழில் வழங்குனர்கள் விரும்பியிருந்தனர். ஏனைய கொடுப்பனவுகளில் தளம்பல் நிலை காணப்பட்டமையால் தொழிலாளர்களின் நாளாந்த மொத்த வேதனம் தளம்பல் நிலையிலேயே காணப்பட்டது. அக்காலப்பகுதியில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் போதுமானளவில் கல்வித் தகுதியினைப் பெற்றிருப்பவர்களாக இருந்திருக்கவில்லை. இவர்களுக்குப் புரிந்துகொள்ள முடியாதவாறான பல்வேறு விளக்கங்களுடனான கொடுப்பனவுகளை நாளாந்த வேதனத்தில் இணைத்துக்கொண்டமை வேடிக்கையான விடயமாகக் காணப்பட்டது. அதுமட்டுமன்றி,

இணைத்துக்கொள்ளப்பட்ட ஒவ்வொரு அலகும் பெறுமதியான வார்த்தைகளைக் கொண்டிருந்தாலும் அதற்கான பெறுமானம் சதக்கணக்கில் பெருமளவில் 10சதத்திற்கும் குறைவான ஒற்றை இலக்கம் கொண்ட பெறுமதியாகவே காணப்பட்டது.

என்னும் 1979 மற்றும் 1980களில் தொழிலாளர்களின் நாளாந்த குறைந்தபட்ச வேதனம் பல மடங்கு அதிகரிக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. அட்டவணை 4.3 இன்படி 1979 இல் குறைந்தபட்ச வேதனமாக ஆண்களுக்கு ரூபா 2.21 சதம் வழங்கப்பட்டது. இத்தொகையானது அடுத்த ஆண்டில் ஏறக்குறைய இரட்டிப்புத் தொகையாக ரூபா 4.51 சதம் வழங்கப்பட்டது. 1959 ஆம் ஆண்டுடன் ஒப்பிடும்போது 1980களில் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட நாளாந்த வேதனமானது சுமார் 278 சதவீத அதிகரிப்பாகும். இந்த அதிகரிப்பானது இக்காலப்பகுதியில் தொழிலாளர்கள் நாளாந்தம் நுகர்வு செய்யும் பொருட்களின் விலை அதிகரிப்பினை ஈடு செய்யக்கூடியதாக இருந்துள்ளதா என்பதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல் பொருத்தமானதாக இருக்கும். பின்வரும் அட்டவணை 4.4இல் 1960 - 1980 காலப்பகுதியில் அத்தியாவசிய உணவுப்பொருட்களில் (1959 ஆம் ஆண்டு நிலையான விலைகளின் படி) ஏற்பட்ட விலை அதிகரிப்பினைக் காணலாம்.

அட்டவணை 4.4: அத்தியாவசிய நுகர்வு பொருட்களின் விலைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றம் - 1960 -1980 (அடிப்படை ஆண்டு 1959 -100)

பொருட்கள்	விலைகளில் ஏற்பட்ட விகிதாசார மாற்றம்
அரிசி	135.00
கோதுமை மா	715.00
சீனி	993.00
தேங்காய்	500.00
தேங்காய் எண்ணெய்	887.00
மண்ணெண்ணெய்	1095.00

Source: Annual Review (1960 - 1981), Central Bank of Ceylon (1961 & 1981).

அட்டவணை 4.4 இன்படி 1960 - 1980 காலப்பகுதியில் அரிசியை தவிர்த்த ஏனைய நுகர்வுப் பொருட்களின் விலைமட்டங்களில் அபரிதமான அதிகரிப்பு ஏற்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். தொழிலாளர்களின் வேதன வருமானம் மேலே குறிப்பிட்டது போல் 278வீதத்தால் அதிகரித்திருந்தாலும், அவை கோதுமை, சீனி, எண்ணை போன்ற அத்தியாவசிய உணவு பொருட்களில் ஏற்பட்ட 750 முதல் 1000 என்ற அளவிலான விகிதாசார அதிகரிப்புடன் ஈடுகொடுக்கக் கூடியதாக இருக்கவில்லை. பொருட்களில் ஏற்பட்ட விலை அதிகரிப்பைச் சமாளிக்கும் வகையில் வேதனங்கள் அதிகரிக்கப்படாமையானது பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தமது அன்றாட வாழ்க்கைச்செலவைச் சமாளிக்க முடியாத இக்கட்டான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

4.3 வேதன வருமானமும் உணவுப்பஞ்சமும்

பொருட்களில் ஏற்பட்ட விலை அதிகரிப்பினை பெருந்தோட்டங்களில் கிடைக்கப் பெறுகின்ற வருமானத்தைக் கொண்டு சமாளிப்பதே சவாலாக இருக்கும் நிலையில் மற்றுமொரு சவாலையும் பெருந்தோட்ட மக்கள் எதிர்நோக்க வேண்டியவர்களாயினர். இக்காலப்பகுதியில் ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கம் கடைப்பிடித்த பொருளாதாரக் கொள்கையும் சர்வதேச ரீதியில்

உணவு பொருட்களின் உற்பத்தியில் ஏற்பட்ட மந்த நிலையும் பெருந்தோட்ட தொழிலாளிகளின் வாழ்க்கையை நிலைகுலைய செய்தது. 1970 ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி இலங்கையில் முன்னிலையில் இருந்த இடதுசாரி கட்சிகளுடன் சேர்ந்து ஐக்கிய முன்னணி என்ற பெயரில் ஆட்சியை அமைத்தது. ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கம் இறக்குமதிக்கான செலவைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் உள்ளூரில் அதற்கான பதிலீடு பொருட்களை உற்பத்தி செய்யமுடியும் எனவும், இறக்குமதி செலவையும் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் நாட்டின் பொருளாதாரத்தை உச்ச கட்டத்திற்குக் கொண்டு செல்லலாம் என்ற நோக்குடன் 'இறக்குமதி பதிலீட்டுப் பொருட்களை உள்நாட்டில் உற்பத்தி செய்யும் பொருளாதார திட்டத்தினை' நடைமுறைப்படுத்தியது (CBSL, Annual Report, 1977).

நடைமுறைக்கு கொண்டுவந்த இத்திட்டம் போதிய முன்னாயத்தம் இல்லாது அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமையால் பெரியளவிலான சமூக பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியது. இறக்குமதி கட்டுப்பாடுகளின்போது உணவுப்பொருட்களின் இறக்குமதிக்கும் கட்டுப்பாடு விதிக்கப் பட்டது. அடிப்படை உணவுப்பொருட்களான அரிசி, மா, சீனி, பருப்பு, பயறு, கடலை, உழுந்து, மாசி, டின்களில் அடைக்கப்பட்ட மீன்கள் போன்றவற்றின் பெரும்பகுதியை இறக்கு மதி செய்துவந்த இலங்கை அரசாங்கத்தின் 'இறக்குமதி கட்டுப்பாடு' கொள்கையால் இப்பொருட்களுக்கான தட்டுப்பாடுகள் தீவிரமாகக்காணப்பட்டது. இப்பொருட்களைப் பெற்றுக் கொள்வதில் பெரும் சிரமத்தை எதிர்நோக்கியவர்கள் பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்ந்தவர்களே ஆகும். ஏனெனில் பெருந்தோட்டத்தில் தேயிலை, இறப்பர் என்பன தவிர வேறு அத்தியாவசிய உணவுப்பொருட்கள் பயிரிடப்படுவதில்லை. பெருந்தோட்டங்களில் உள்ளவர்கள் தமக்கு தேவையான உணவுப் பொருட்களில் சிறியளவையேனும் உற்பத்தி செய்துகொள்வதற்கான வாய்ப்புகள் காணப்படவில்லை. வீட்டுத்தோட்டங்கள் என்று பெரும் பாலான குடும்பத்தினருக்கு சராசரியாக சுமார் 10 சதுரடி பரப்பில் காணிகள் வழங்கப் பட்டிருந்தாலும், அதில் தமக்கான உணவுப்பொருட்களைப் பயிரிடுவதற்கான சூழ்நிலைகள் தோட்டங்களில் உருவாக்கப்படவில்லை.

மேலும், பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களது முழு கவனமும் அங்கு விளைவிக்கப் பட்டிருக்கும் தேயிலை, இறப்பர் போன்ற பயிர்களைப் பராமரிப்பதும், அதில் அறுவடை செய்வது மட்டுமே ஆகும். அந்தவகையில், தொழிலாளர்களின் கவனம் வேறுபக்கம் திரும்பி விடக்கூடாது என்பதற்காகவே பெருந்தோட்ட முகாமைத்துவம் மேற்குறிப்பிட்ட அடிப்படை உணவுப்பொருட்களைத் தொழிலாளர்களுக்கு வாராந்த அடிப்படையில் விநியோகித்தது. இதற்கான மொத்தப் பெறுமதியை தோட்ட முகாமைத்துவம் தொழிலாளர்களின் மாதாந்த சம்பள கொடுப்பனவில் இருந்து மீட்டுக்கொள்வதும் வழக்கமானதாகும். இவ்வாறு தமக்கு தேவையான உணவுப்பொருட்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு தோட்ட முகாமைத்துவத்தையே தங்கியிருந்ததனால் இவர்களில் அதிகமா னோர் கடைவீதிகளுக்குச் சென்று தமக்குத் தேவையான பொருட்களை தாமாகவே தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளும் பக்குவம் போதிய அளவு இல்லாதவர்களாகவே காணப்பட்டனர். இந்நிலையில், அடிப்படை உற்பத்திப் பொருட்களில் பெருமளவிலானவை கிராமியத் துறையிலேயே உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. ஆனால், அவர்களால் மேலதிக உற்பத்தியை மேற்கொண்டு பெருந்தோட்டங்களின் தேவைக்கேற்ப விநியோகிக்கக்கூடிய நிலையில் இல்லை. உணவுத் தட்டுப்பாடானது வயோதிகர்களையும் சிறுவர்களையும் பெரியளவில் தாக்கியது. முதியோர்கள் மாண்டதுடன், ஆரோக்கியமான உணவின்மையால் போசாக்குக் குறைந்த குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை தோட்டங்களில் அதிகமாகக் காணப்பட்டது. இதுபற்றிய பதிவுகள் அல்லது ஆதாரங்கள் இலகுவில் கிடைக்கக்கூடியதாக இல்லை. பற்றாக்குறை நிலவிய அடிப்படை உணவுப்பொருட்களை கிராமிய மக்கள் உற்பத்தி செய்தா லும் அவை அதிக விலையில் விற்கப்பட்டன. அவற்றை கறுப்புச்சந்தையில் அதிகூடிய விலையில் வாங்க வேண்டிய நிலையில் மலையக மக்கள் காணப்பட்டனர். மிக முக்கியமாக,

தோட்டத் தொழிலில் இருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தைக் கொண்டு தமது நாளாந்த நுகர்வுத்தேவைகளைச் சமாளிக்க முடியாத நிலை தீவிரமடைந்தமையால் தன்னிம் இருந்த, தமது மூதாதையர்கள் இந்தியாவிலிருந்து கொண்டுவந்து பயன்படுத்திய தங்கனது கலாசாரத்தின் சின்னமாகப் பாதுகாத்துவந்த, பெறுமதிமிக்க, வெண்கலம், பித்தளை, சில்வர் போன்றவற்றினால் செய்யப்பட்ட பாத்திரங்களான தட்டுகள், தாம்பாளம், குடம், செம்பு, குத்துவிளக்கு, பாணை, கும்பா, பொத்தான்கள் (shirt button), போன்ற பெறுமதிமிக்க உபகரணங்களையும் விற்று தமது பசியைப் போக்கிக்கொள்ளவேண்டிய இக்கட்டான நிலைக்கு இம்மக்கள் தள்ளப்பட்டனர். இன்று கண்டி, மாத்தளை, கொழும்பு போன்ற இடங்களில் உல்லாசப்பயணிகளைக் கவர்ந்திழுக்கும் இடங்களில் ஒன்றாகக் காணப்படும் பித்தளை, வெண்கலப் பொருட்களை விற்பனை செய்யும் நிலையங்களில் இம்மக்கள் பயன்படுத்தியது போலவுள்ள பொருட்களில் சிலவற்றைக் காணலாம். கண்டியில் உள்ள சமூக அபிவிருத்தி நிறுவனம், இவ்வாறான பெறுமதிமிக்க பொருட்களைச் சேகரித்து இம்மக்களின் கலாசார சின்னங்களை மற்றும் அடையாளத்தைப் பாதுகாக்கும் வகையில் புசல்லாவையில் ஒரு காட்சியகம் வைத்திருப்பதும் குறிப்பிடக்கூடிய விடயமாகும்.

இக்காலப்பகுதியில் பெருந்தோட்ட சமூக கட்டமைப்பில் குறிப்பிடத்தக்கதொரு மாற்றமும் இடம்பெற்றது. அதுவரைகாலமும் தோட்ட தொழில்களும், அதில் இருந்து கிடைக்கும் வருமானமும், உணவுப் பொருட்களின் விநியோகமும் தோட்டவேலையில் கவர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருந்தது. தோட்டத்தில் வேலை செய்பவர்கள் பெருமளவில் வெளியே வேறு வேலைகளுக்குச் செல்பவர்களாக இருக்கவில்லை. ஒப்பீட்டளவில் பெருந்தோட்ட தொழில் என்பது பாதுகாப்பான வேலையாகவே கருதப்பட்டது. ஆனால், உணவுப் பஞ்சமும், அதனால் ஏற்பட்ட எதிர்க்கணிய பாதிப்புகள், அதனை ஈடு செய்ய போதியளவு வருமானத்தை தோட்டத்தில் தேடிக்கொள்ள முடியாத நிலை காணப்பட்டமை என்பன தோட்டத்தொழிலாளர்கள் தோட்ட வேலைகளில் மட்டும் நம்பியிருக்கக்கூடாது என்ற எண்ணத்தினை ஏற்படுத்தியது. கணிசமானவர்கள் தமக்குக் கிடைக்கும் 'போனஸ்' விடுமுறை மற்றும், சம்பளம் அற்ற விடுமுறையைப் பயன்படுத்தி கிராமங்களில் அல்லது நகரங்களில் வேலை செய்ய ஆயத்தமாயினர். பெரும்பாலும் நெல் அறுவடை காலங்களில் கிராமங்களுக்குச் சென்று செய்தனர். நாளடைவில் கணிசமான ஆண் தொழிலாளர்கள் கிராமங்களில் பல்வேறு தொழில்களில் நீண்டகால அடிப்படையில் ஈடுபட்டனர். பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கான கேள்வி யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி, வவுனியா, அம்பாறை மாவட்டங்களில் அதிகமாகக் காணப்பட்டது. இது தொழிலாளர்களைத் தோட்டவேலையிலேயே தொடர்ந்தும் தங்கியிருக்காமல் வேறு தொழில்வாய்ப்புகள் மூலம் வருமானத்தை திரட்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைத் தூண்டிய முதலாவது சந்தர்ப்பமாகக் கருத முடியும். உணவு பஞ்சமானது மலையக பாடசாலை மாணவர்களின் கல்வியையும் பாதித்தது. குறிப்பாக, போதுமான உணவில்லாமையால் மாணவர்கள் பாடசாலைக்கு செல்ல முடியாதவர்களாயினர். கணிசமானவர்கள் பாடசாலைக் கல்வியை இடைநிறுத்திவிட்டு தோட்டங்களைவிட்டு வெளியேறி யாழ்ப்பாணம் போன்ற இடங்களுக்கு வேலைதேடிச் சென்றனர். 1981/82 இல் வெளியிடப்பட்ட இலங்கை மத்திய வங்கியின் நுகர்வோர் நிதியும் மற்றும் சமூக பொருளாதார அறிக்கையின்படி பாடசாலையைவிட்டு விலகியோரின் எண்ணிக்கை இக்காலப்பகுதியில் நகர மற்றும் கிராமியத் துறைகளில் முறையே 7.0, 10.5 வீதமாக இருந்தபோது, பெருந்தோட்டங்களில் 31.5 வீதமாகக் காணப்பட்டது. தோட்டங்களில் வசதியாக இருந்த சிலர் தாயகம் திரும்பும் திட்டத்தில் தமது பயணத்தைத் துரிதப்படுத்தி தோட்டங்களை விட்டு வெளியேறினர். பாடசாலையை விட்டு விலகியோர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருப்பதற்கு தாயகம் செல்வதற்காக பாடசாலையை விட்டு விலகியவர்களின் எண்ணிக்கை ஒரு காரணமாக இருந்தபோதும் உணவுப் பஞ்சம் பாடசாலைக் கல்வியை அதிகளவில் இடைநிறுத்தியதற்கு மற்றுமொரு காரணமாகவும் இருக்கலாம் என்றும் கூறப்படுகின்றது. 1976 ஆம் ஆண்டுவரை பஞ்சம் நீடித்தமையால் தோட்டங்களில்

காணப்பட்ட பயன்படுத்தாத நிலங்களில் தொழிலாளர்கள் இயலுமான உணவுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்ய தோட்ட நிர்வாகத்தால் அனுமதிக்கப்பட்டனர். இதன்போது தோட்டங்களில் கோதுமை மாவூக்கு பதிலாக வழங்கப்பட்ட சோள மாவடன், சீனிவாழைக்கிழங்கு, மரவள்ளிக்கிழங்கு, வற்றாளைக்கிழங்கு போன்றவற்றை பயிர்செய்து இவற்றையே பிரதான உணவாக உட்கொள்ளவேண்டிய நிர்வகத்திற்குள்ளாயினர்⁵. உணவுபஞ்சத்தின் தாக்கமானது இம்மக்கள் மத்தியில் தேசிய அரசியல் செயற்பாடுகள் தொடர்பாக ஒருவகையான சிந்தனை மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தியது. குறிப்பாக, அரசாங்கம், அதன் கொள்கைகள், பணிகள், மக்களின் எதிர்பார்ப்புகளை நிறைவுசெய்வதில் அதன் பொறுப்பு, தேர்தல்கால வாக்குறுதிகள் என்பன தொடர்பாக படிப்படியாகச் சிந்திக்கலாயினர். மறுபுறமாக உணவு பஞ்சத்தினால் இம்மக்கள் பட்ட துன்பங்கள் அப்போதைய சிறிமா பண்டாரநாயக்கவின் அரசாங்கத்தின் மீது கடும் விரக்தியினை ஏற்படுத்தியதுடன், அவர்களின் அரசியல் பிணைப்பினை தமக்கு பல வழிகளிலும் அநீதிகளை செய்த (பிரஜாவரிமை, வாக்குரிமை பறிப்பு, 1983 கறுப்பு ஜூலை) ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் ஏற்படுத்தியது - இதனை இன்று வரையில் காணமுடியும். எனினும் இந்நிலைமை 1977 ஆம் ஆண்டு ஆட்சிக்கு வந்த தாராளப் பொருளாதாரக் கொள்கையினால் மாற்றியமைக்கப்பட்டது. 1977 ஆம் ஆண்டு ஆட்சிக்கு வந்த புதிய அரசாங்கம் முன்னைய அரசாங்கம் கடைப்பிடித்த மூடப்பட்ட பொருளாதாரக் கொள்கைகளை மாற்றியமைத்து ஏற்றுமதி இறக்குமதியை தாராளமயப்படுத்தியதுடன், சுதந்திர வர்த்தகக் கொள்கைகளையும் கடைப்பிடித்தது. இந்நிலையில் பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்கள் கடந்த காலங்களில் எதிர்நோக்கிய உணவுக்கட்டுப்பாடு சற்று தளர்த்தப்பட்டது. எனினும், 1978, 1979 மற்றும் 1983ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் தமிழர்கள் மீதான தாக்குதல்கள் பெருந்தோட்ட தொழிலாளர் சமூகத்தை மேலும் பாதித்தது. இக்காலப்பகுதியில் வன்முறைகாரணமாக இந்திய வம்சாவழி தமிழ் தொழிலாளர்களில் ஒரு பகுதியினர் வட கிழக்கு பகுதிகளுக்கு இடம்பெயர்ந்தனர். இன்னுமொரு பகுதியினர் தாயகம் திரும்பினர். மேற்கூறியவாறு ஒரு புறம் உணவுத்தட்டுப்பாடு மறுபுறம் இன வன்முறைகள் தொழிலாளர்களைப் பெரிதும் பாதித்ததுடன், இடப்பெயர்வானது தொழிலாளர் பற்றாக்குறையினையும் ஏற்படுத்தியது. இதன் விளைவாக புதிய வேதன முறையினைக் கொண்டு வருவதற்கு தொழிற்சங்கங்கள் முனைந்தன. இது தொடர்பான விடயங்களைப் பின்வரும் பகுதியில் ஆராய்வோம்.

4.4 வேதனக்கட்டமைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் 1984-1995

1984ஆம் ஆண்டு பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களின் சம்பளத்தில் பெருமளவு மாற்றங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. இம் மாற்றங்களில் பின்வருவன குறிப்பிடத்தக்கவை.

1. ரூபா 4.51 சதமாகக் காணப்பட்ட அடிப்படை சம்பளம் ரூபா 23.75 சதமாக உயர்த்தப்பட்டமை.
2. ஆண்கள் பெண்கள் வேறுபாடின்றி யாவருக்கும் சம சம்பளம் நிர்ணயிக்கப்பட்டமை.
3. வாழ்க்கைச் செலவு புள்ளியின் மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப கொடுப்பனவு வழங்கப்பட்டமை.
4. மாதாந்தம் குறைந்தபட்சம் 26 நாட்கள் வேலை வழங்குதல்.

மேற்குறிப்பிட்டவாறான மாற்றங்கள் 1983ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற தமிழர்கள் மீதான தாக்குதலின் அடுத்த ஆண்டிலேயே ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1983 ஜூலை தாக்குதலில் மலையக மக்கள் அதிகளவிலான பொருட்சேதங்களையும் உயிர்சேதங்களையும் எதிர்கொண்ட வர்களாகக் காணப்பட்டனர். நாட்டில் உள்ள பல்வேறு பொருளாதார நடவடிக்கைகள் பெரிதும் ஸ்தம்பிதமாகின. தேயிலை செய்கை செறிவாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வரும் நுவரெலியா மாவட்டத்தினுள் தாக்குதல்கள் நடத்தியமையால் தேயிலை தொழிலும் முறையாக நடைபெறவில்லை. இதனால் தேயிலை உற்பத்தியில் குறிப்பிடத்தக்களவு வீழ்ச்சி காணப்பட்ட போதும் 1983 ஆம் ஆண்டு சர்வதேசச் சந்தையில் தேயிலை விலையைப்

பொறுத்தவரையில் இலங்கைக்கு சாதகமான நிலைமை காணப்பட்டது. இதன் காரணமாக, முன்னைய ஆண்டுகளைக் காட்டிலும் ஏற்றுமதி தொகையில் குறிப்பிடத்தக்க வீழ்ச்சி காணப்பட்ட போதும் எதிர்பாராத அளவு விலை ஏற்றம் கிடைக்கப்பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது (CBSL, Annual Report, 1983). 1981 - 1983 காலப்பகுதியில் தேயிலை ஏற்றுமதி தொடர்பான விபரங்கள் பின்வரும் அட்டவணை 4.5 இல் காணலாம்.

அட்டவணை 4.5: தேயிலை ஏற்றுமதி 1981-1983

வருடம்	உற்பத்தி மில்லியன் கிலோகிராம்	விகிதாசார மாற்றம்	ஏற்றுமதி வருமானம் மில்லியன்	விகிதாசாரம்
1981	210.1	-	6,444.00	-
1982	187.8	10.9%	6,342.20	-1.58
1983	179.3	-4.4%	8,295.00	30.79

மூலம்: இலங்கை மத்திய வங்கி ஆண்டறிக்கையின் பின்னிணைப்பு
அட்டவணை இலக்கம் 26, 1986

அட்டவணை 4.5 இன்படி, தேயிலை உற்பத்தியானது 1983ஆம் ஆண்டு வீழ்ச்சியடைந்திருந்தாலும், 1982ஆம் ஆண்டுடன் ஒப்பிடும்போது சுமார் 30 வீத அதிகரித்த விலை கிடைக்கப்பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு தேயிலை விலையில் பெற்றுக்கொண்ட எதிர்பாராத அளவிலான வருமானத்தை அப்போதிருந்த பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களின் அரசியல் தொழிற்சங்க தலைமைத்துவம் சரிவர பயன்படுத்திக்கொள்ளத் தவறவில்லை. இச்சந்தர்ப்பத்தில் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொடுக்கக் கூடியவகையில் பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்கள் அங்கம் வகிக்கும் தொழிற்சங்கங்களில் பெரும்பாலானவை கூட்டிணைந்து செயற்பட்டன. இக்கூட்டமைப்பிற்கு இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தலைமை வகித்தது. இக்கூட்டமைப்பின் கோரிக்கைகளில் பின்வருவன முக்கியமானதாகக் காணப்பட்டது (Sahadevan, 1995).

1. தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நாளாந்த வேதனம் குறைந்தபட்சம் ரூபா. 30.00 அதிகரிக்கப்பட வேண்டும்.
2. அதிகரிக்கப்பட்ட வருமானம் ஆண், பெண், சிறுவர் என்ற வேறுபாடின்றி வழங்கப்பட வேண்டும்.
3. குறைந்த பட்சம் மாதாந்தம் 26 நாட்கள் சேவை வழங்கப்பட வேண்டும்.

தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு குறைந்த பட்சம் மாதாந்தம் ரூபா 780 பெற்றுத்தர வேண்டும் என்பதே தொழிற்சங்க கூட்டமைப்பின் கோரிக்கையாகக் காணப்பட்டது. இவற்றினை வென்றெடுப்பதற்காக 1984 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் முதல் அகிம்சை போராட்டத்தினை இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் ஆரம்பித்ததுடன், தொழிலாளர்களைக் குறிப்பிட்ட மணித்தியாலத்தில் தோட்டங்களில் அமைந்துள்ள ஆலயங்களில் ஒன்றுகூடி பிரார்த்தனைகளில் ஈடுபடுமாறும் வேண்டியது (இப்பிரார்த்தனைத் தொர்பாக அமர்த்துவு மடைந்த அரசறிவியல் துறை பேராசிரியர் அம்பலவாணர் சிவராசா அவர்கள் விரிவான ஆய்வினை மேற்கொண்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும்). இதன் விளைவாக அரசாங்கமும் தோட்ட நிர்வாகமும் ஆண், பெண், சிறுவர்களுக்கு சம சம்பளம் மற்றும் 26 நாட்கள் வேலை என்பவற்றிற்கு உடன்பட்டதுடன், நாளாந்த வேதனத்தை ரூபா 20.15 சதமாக உயர்த்துவதற்கும் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தன. இவற்றிற்கு உடன்பாடு தெரிவித்து ஒருசில தொழிற்சங்கங்கள் கூட்டமைப்பில் இருந்து விலகின. இருப்பினும், இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் நாட் சம்பளத்தை மேலும் அதிகரிக்க வேண்டும் என்ற உறுதிப்பாட்டினை கைவிடவில்லை - ரூபா. 30.00 ஆக அதிகரிக்காவிட்டால் வேலை

நிறுத்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபட வேண்டியேற்படும் என்றும் வலியுறுத்தியது. ஆயினும், அரசாங்கமும் தோட்ட நிர்வாகமும் உடன்பாட்டிற்கு வருவதாகத் தெரியவில்லை. இந்நிலையில் 1984 மார்ச் மாதம் வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தில் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் இறங்கியது. 10 நாட்கள் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்ற வேலைநிறுத்தத்தின்போது பின்வரும் விடயங்களுக்கு உடன்பாடு காணப்பட்டன (Unpublished manuscript, 1985: Ceylon Workers Congress).

1. நாளாந்தம் பல்வேறு கொடுப்பனவுகளையும் உள்ளடக்கியதாக சம்பளம் ரூபா.23.75 அதிகரிப்பு.
2. வாழ்க்கைச் செலவுப்புள்ளி ஒன்றின் அதிகரிப்பிற்கு 0.3 சதத்தினை நாளாந்தம் சம்பளத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளுதல்.

இவ்வாறு உள்வாங்கப்பட்ட நாளாந்த சம்பளம் பின்வருமாறு காணப்பட்டது.

அட்டவணை 4.6: பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட நாளாந்த வேதனம் ஏப்ரல் - 1984

கொடுப்பனவுகள்		ரூபாவில்
1.	அடிப்படைச் சம்பளம்	4.51
2.	வாழ்க்கைச் செலவுப் புள்ளி கொடுப்பனவு	8.46
3.	விலையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்கேற்ப வழங்கப்பட்ட கொடுப்பனவு	0.30
4.	தோட்டத் தொழிலாளிக்கான மேலதிக கொடுப்பனவு	0.29
5.	தனியார் துறைகளுக்கு வழங்கப்பட்ட விசேட 20% கொடுப்பனவு	2.75
6.	தனியார் துறைகளுக்கு வழங்கப்பட்ட 10% மேலதிக கொடுப்பனவு	1.63
7.	வரவு செலவு திட்டத்திலான அ). நிவாரணம் ஆ). நிவாரணம்	1.06 4.75
மொத்தம்		23.75

Source: Department of Labour, (1985). Labour Gazette - 1984 & Sinnathamby (2015:134-36).

இவ்வாறு மாற்றம்செய்யப்பட்ட நாளாந்த சம்பளம் ஏப்ரல் மாதம் 1984 இல் நிர்ணயிக்கப்பட்டாலும் அதிகரிக்கப்பட்ட சம்பளம் ஜனவரி 1984 இல் இருந்து வழங்கப்பட்டமை அவதானிக்கத்தக்கது. மேலே குறிப்பிட்டதுபோல ரூபா 23.75 என்பது அடிப்படை நாளாந்த வேதனமாகும். இதனுடன் வாழ்க்கைச் செலவுப் புள்ளியின் அதிகரிப்பிற்கு ஏற்ப நாளாந்த வேதனத்திலும் அதிகரிப்பு வழங்கப்பட வேண்டும் என்று ஏற்றுக்கொண்டதற்கிணங்க அதிகரிப்பும் வழங்கப்பட்டது. இதன்படி 1984 ஆம் ஆண்டு டிசெம்பரில் நாளாந்த வேதனம் ரூபா 36.52 ஆக காணப்பட்டது. இது வாழ்க்கைச்செலவுப் புள்ளி அதிகரிக்கும்போது நாளாந்த வேதனத்தில், ஒவ்வொரு வாழ்க்கைச் செலவு புள்ளிக்கும் 3 சதம் அதிகரிக்கப்படவேண்டுமென ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உடன்படிக்கையினால் ஏற்பட்ட விளைவாகும். இது ஏப்ரல் மாதத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட நாளாந்த சம்பளத்திலும் பார்க்க ரூபா 12.77 ஆல் அதிகரித்துக் காணப்பட்டது. உண்மையில், அடிப் படை

வேதனத்துடன், வாழ்க்கைச் செலவு அதிகரிப்பிற்கேற்ப கொடுப்பனவுகளும் தொடர்ச்சியாக வழங்கப்பட்டு வந்தமையினால் தொழிலாளர்களின் நாளாந்த வருமானமும் அதிகரித்து சென்றது. ஆயினும், இந்நிலை கூட்டு ஒப்பந்தமுறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பின்னர் முற்றாகக் கைவிடப்பட்டமை தொழிலாளர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதியாகும். நாளாந்த அடிப்படையில் காணப்படும் வேதனம் மாத இறுதியில் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்படும்போது வேறுபட்ட கழிவுகளும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. சாதாரணமாக இக்கழிவுகள் மொத்தமாகக் கிடைக்கக்கூடியதான வருமானத்தில் சுமார் 20 வீதம் முதல் 25 வீதம் வரை வேறுபட்டதாகக் காணப்படும். இக்கழிவுகளில் பின்வருவன இன்றுவரை நடைமுறையில் உள்ளன.

அட்டவணை 4.7: மாதாந்த கழிவுகள்

இல.	மாதாந்த கழிவுகள்	கழிவுகளின் பெறுமானம்
1	ஊழியர் சேமலாப நிதி (10%) ஊழியர் நம்பிக்கை நிதி (5%)	மொத்த சம்பளத்தில் 15%
2	தொழிற்சங்க சந்தா	ரூபா 50 முதல் ரூபா 150 வரை
3	சிகை அலங்காரம் செய்யவருக்கான கட்டணம்	ரூபா 100
4	சலவை செய்யவருக்கான கட்டணம்	ரூபா 100
5	உணவு தானியங்கள்	ரூபா 500 - 2000
6	பெருநாள் கொடுப்பனவு	ரூபா 500 - 1000
7	மரணச்சடங்கிற்கான நிதி	ரூபா 100
8	மாதாந்த முற்பணம்	ரூபா 500 - 2000
9	பண்டிகை காலத்தில் வழங்கப்பட்ட முற்பணக்கழிவு	ரூபா 500
10	சம்பளப்பட்டியல் எழுதுவதற்கான கட்டணம்	ரூபா 5
11	கோவில் கொடுப்பனவு	ரூபா 100
12	தேயிலை (ஒரு கிலோ கிராம்) ரூபா 1.50 சதம்	
13	வங்கிக் கடன் அல்லது வீட்டுக்கடன்	தொகை வேறுபடும்

Source: Compiled from the monthly salary sheet distributed to the tea estate workers in Kotagala for the month of October 2016 & Field notes, 2017.

தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரை அடிப்படை சம்பளத்திற்குப் புறம்பாக மேலதிக வருமானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்புகள் உள்ளன. அவற்றினைப் பின் வருமாறு காணலாம்.

1. நிர்ணயிக்கப்பட்ட நாளாந்த சம்பளத்திற்கான கொழுந்தினை விட மேலதிகமாகக் கொய்யப்படும் கொழுந்திற்கான / இறப்பர் பாலுக்கான கொடுப்பனவு.
2. விடுமுறை காலங்களில் வேலை வழங்கப்படுமாயின் 11 / 2 நாள் சம்பளம்.
3. மேற்பார்வை செய்யும் கங்காணி, இரசாயன மருந்து தெளித்தல், பசளை இடுவோர், தொழிற்சாலை பகல், இரவு வேலை
4. தபால் கொண்டு வருவோருக்கான கொடுப்பனவு.
5. தோட்ட வைத்தியசாலையில் உதவியாளர்களுக்கான கொடுப்பனவு.

6. சுத்திகரிப்பு தொழிலாளர்களுக்கான விசேட கொடுப்பனவு

7. தோட்ட துறைமार्களின் பங்களாக்களில் வேலை செய்பவர்களுக்கான விசேட கொடுப்பனவு (Field notes, 2017).

இதை விட தொழிலாளர்களுக்கு ஊக்குவிப்பு பணம் (Bonus) வழங்கப்படுகின்றன. உதாரணமாக ஒரு வருடத்தில் தொடர்ச்சியாக 288 நாட்களுக்கு மேல் வேலை செய்பவர்களுக்கு வருடத்தில் 17 நாட்கள் சம்பளத்துடன் (விசேடமாக நிர்ணயிக்கப்பட்ட தொகை) விடுமுறை வழங்கப்படும். இவற்றை அட்டவணை 4.8 இல் காணலாம்.

அட்டவணை 4.8:

பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கான ஊக்குவிப்பு கொடுப்பனவு

வேலை நாட்கள்	சம்பளத்துடன் வழங்கப்படும் விடுமுறை நாட்கள்
72 முதல் 143 வரை	4
144 முதல் 215 வரை	8
216 முதல் 287 வரை	12
288 நாட்களுக்கு மேல்	-
பெண்களுக்கு 266 நாட்கள்	17

Source: Navaratne, P., (1983). Wages, terms and condition of employment in Sri Lanka, P.22. Colombo & (Field notes, 2017).

4.5 மாற்று வருமானங்கள்

பெருந்தோட்டங்களில் பெரும்பாலானோர் தொழில் உறவு சட்டங்களுக்கு ஏற்ப தோட்ட முகாமைத்துவத்தினால் நிர்ணயிக்கப்படும் தொழில்களைச் செய்பவராகவும் அதன் மூலம் கிடைக்கப்பெறுகின்ற வருமானத்தைப் பெற்றுக்கொள்பவர்களாகவுமே காணப்படுகின்றனர். பெரும்பாலான பெருந்தோட்டங்களில் தோட்டத் தொழிலுக்கு அப்பால் பொழுது போக்காகவேனும் வேறு தொழில் முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் தொழிலாளர்களுக்கு இல்லை என்றே கூறவேண்டும். பயிரிடக்கூடிய காணிகள் யாவற்றிலும் தேயிலை, இறப்பர் என்று முழுமையாகப் பயன்பாட்டிற்குட்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறே பயன்படுத்தாத காணிகள் யாவும் தோட்ட முகாமைத்துவத்திற்கு உரித்துடையவனவாகவே காணப்படுவதுடன், அவை பெருமளவில் சதுப்பு நிலங்கள், கற்பாறைகள், பயன்படுத்த முடியாத புல்நிலங்கள், சரிவான நிலங்கள், குளங்கள் என்றவாறு எவ்வகையிலும் பொருளாதாரப் பயன்பாட்டிற்கு உகந்த நிலையில் இல்லை.

இருப்பினும், அதிக சிரமத்துடன் மாடு வளர்ப்பு, ஆடுவளர்ப்பு, கோழி வளர்ப்பு என ஒரு சிலர் மேலதிக உழைப்பில் ஈடுபட்டு மேலதிக வருமானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள முனைகின்றனர். குறிப்பாக, பெருந்தோட்டங்களில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வெறுமனே பெருந்தோட்டத்தில் கிடைக்கும் சம்பள வருமானத்தை மட்டும் நம்பியவர்களாக இருக்கக் கூடாது, அவர்கள் தம்மிடமுள்ள திறன்களைப் பயன்படுத்தி மேலதிக வருவதனையும் திரட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணப்பாங்கு தற்போது அதிகரித்து வருவதனையும் காணமுடிகின்றது. இவ் விடயத்தில், நலன் விருப்பிகள், அரசு-சார்பற்ற நிறுவனங்கள், சமூக மைய அமைப்புகள் மட்டுமன்றி கால்நடை மற்றும் சமூக அபிவிருத்தி அமைச்சுக்களும் தோட்டத்தொழிலாளர்களுக்கு பயிற்சிப்பட்டறைகளை நடாத்துவதுடன், அது தொடர்பான ஆலோசனைகளும் வழங்கப்படுகின்றன. ஆனால், தாம் பெற்றுக்கொண்ட பயிற்சிகளை

நடைமுறைப்படுத்தி மேலதிக வருமானத்தினைப் பெற்றுக்கொள்ள பெருந்தோட்ட கட்டமைப்பு அனுமதிப்பதில்லை என்ற குற்றச்சாட்டும் தொடர்ந்தும் முன்வைக்கப்படுகின்றது. பெருந்தோட்ட காணிகள் அங்கு வாழ்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கு சொந்தமானதல்ல. அவற்றின் உரிமையாளர்களான தோட்ட முகாமைத்துவம் அல்லது அரசாங்கம் மட்டுமே திட்டமிட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளலாமே அன்றி தொழிலாளர்களோ அல்லது அவர்கள் சார்ந்துள்ள தொழிற்சங்கங்களோ அல்லது அரசியல் அமைப்புகளோ பெருந்தோட்ட நிலங்களுக்கு உரிமை கொள்பவர்களாக இல்லை. ஆகையால், தொழிலாளர்களுக்கு தமது வருமானத்தை பெருக்கிக்கொள்ள ஆற்றல் உள்ளபோதும் தோட்டங்களில் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்த முடியாத நிலை தொடர்கிறது. இவ்வாறான நிலையில் தொழிலாளர்கள் யாவரும் ஒரு மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவில் தோட்டத்தொழில் மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தை நம்பி வாழ வேண்டிய நிலைக்கு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இருப்பினும் ஒரு சிலர் மாடு வளர்ப்பு, ஆடு வளர்ப்பு என்றவாறு பகுதி நேர தொழில் புரிவதையும் காணலாம். இவ்வாறான வாய்ப்புகள் சராசரியாக ஒவ்வொரு தோட்டத்திலும் வாழ்கின்ற தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கையில் சுமார் 10 பேருக்கு குறைவானவர்களே மேற்கொள்கின்றனர். தேயிலைப்பெருந்தோட்டங்களைப் பொருத்தவரையில் 10 முதல் 15 பேர்வரையில் மட்டுமே மேற்குறிப்பிட்ட பிராணிகளை பராமரிப்பதற்கான வளங்களை தோட்டப்புறங்களில் கொண்டிருக்கின்றனர். இதை விட தோட்டங்களின் அமைவிடத்திற்கேற்ப வீட்டுத்தோட்டங்களும் தொழிலாளர்களுக்கு வருமானத்தைப் பெற்றுத் தரக்கூடியதாக உள்ளபோதும் அதற்கான வாய்ப்புகள் இன்னும் இம்மக்களுக்கு முழுமையாக கிட்டவில்லை. ஆயினும், நுவரெலியா, கந்தப்பளை, இராகலை, நானுலுயா, வலப்பளை போன்ற இடங்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையிலான தொழிலாளர்கள் வீட்டுத்தோட்டங்கள் வைத்திருப்பதுடன், அதன் மூலம் நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ மேலதிக வருமானத்தை பெற்றுக்கொள்ளுகின்றார்கள். எவ்வாறாயினும், பெரிய நிலப்பரப்பில் காய்கறி செய்கையோ, விவசாயமோ, வேறும் பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடும் நிலையோ அல்லது அதனை உரிமைக்கொள்ளும் நிலையோ இன்னும் ஏற்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும் (Chandrabose and Sivapragasam, 2012). தேயிலைத் தோட்டங்களினூடாக மத்திய மலைநாட்டுப் பகுதியில் பிரயாணம் மேற்கொள்ளும் ஒருவர் பாதையின் இரு மருங்கிலும் தேயிலைக்கு அடுத்த நிலையில் காய்கறிச்செய்கை, பழச்செய்கை, உல்லாசப் பயண விடுதிகள், பூந்தோட்டங்கள், பண்ணைகள் என்று பல்வேறு பொருளாதார நடவடிக்கைகளை காணலாம். ஆனால், அவை யாவும் அங்கு வாழ்கின்ற தொழிலாளர்களுக்குச் சொந்தமானதல்ல. இவ்வாறான முயற்சிகளை மேற்கொள்பவர்கள் வெளியிடங்களில் உள்ள தனிப்பட்ட முயற்சியாளர்களும், வர்த்தகர்களும், அரசியல்வாதிகளும் கம்பனிகளுமாகும். இத்தகைய முயற்சிகளில் இன்று ஈடுபட்டு வருபவர்களில் கணிசமானவர்கள் 1965களில் கூட்டுறவு கடைகள் மூலம் பொருட்களை விநியோகிப்பதற்கான காலி, மாத்தறை போன்ற இடங்களில் இருந்து தோட்டங்களுக்கு வருகைத்தவர்களாகும். வர்த்தகச் செயற்பாடுகளுக்காக இவர்கள் உருவாக்கிய கூட்டுறவு கடைகள் நாளடைவில் இவர்களது நிரந்தரக் குடியிருப்புகளாகவே மாறிவிட்டன.

4.6 கூட்டு ஒப்பந்தமும் தொழிலாளர்களின் வேதனமும்

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நாளாந்த சம்பளத்தில் 1984ஆம் ஆண்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட மாற்றங்களும் அதன் பின்னரான விளைவுகளையும் நாம் முந்திய பகுதிகளில் அவதானித்தோம். 1990களின் பின்னர் நாளாந்த சம்பளத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் அதன் விளைவுகளையும் இனிவரும் பகுதிகளில் அவதானிக்கலாம். தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பத்தில் பெருந்தோட்டங்கள் தனியார் கம்பனிகளுக்குக் குத்தகைக்கு வழங்கப்பட்ட போது கூட்டு ஒப்பந்த அடிப்படையில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வேதனம் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை.

குறிப்பாக, சம்பளமானது சம்பள நிர்ணய சபையினூடாக தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆயினும், இந்நிலை தொடரவில்லை -1996ஆம் ஆண்டிலிருந்து தொழிலாளர்களின் வேதனமானது கூட்டு ஒப்பந்தத்தின் மூலம் தீர்மானிக்கப்படும் நிலை ஏற்பட்டது. அந்தவகையில், இன்று இலங்கையின் பெருந்தோட்டத்துறையில் மேற்கொள்ளப்படும் கூட்டு ஒப்பந்தமானது பெரும் எண்ணிக்கையான தொழிலாளர்களின் நலன்களோடு தொடர்புடையதாகும். ஒரு வகையில் அது முழு மலையக மக்களினது வாழ்வியலைத் தீர்மானிக்கும் அம்சம் என்றே கூறலாம். மறுபுறமாக, இது அரசியல் தொழிற்சங்க ரீதியில் மலையகத்தில் மிகுந்த முக்கியத்தும் பெற்றுள்ளது.

1994ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற வேதன அதிகரிப்பு கூட்டு ஒப்பந்த முறையொன்று அறிமுகப்படுத்தப்படுவதற்குக் காரணமாயிற்று. உண்மையில், 1994ம் ஆண்டு தொழிலாளர்களின் சம்பளம் ரூபாய் 72.24 சதத்தில் இருந்து 83 ரூபாவாக உயர்த்தப்பட்டது. இதற்கு அப்போதைய ஜனாதிபதி சந்திரிக்கா பண்டாரநாயக்க அவர்களின் அழுத்தம் மற்றும் ஆதரவு காரணமாக அமைந்தது. ஜனாதிபதி குமாரதுங்க அவர்களின் தலையீட்டினால் முன் மொழியப்பட்ட அதிகரிப்பினை முதலாளிமார்கள் சம்மேளனம் கட்டாயமாக அமுல்படுத்த வேண்டியவர்களாயினர். உண்மையில், தோட்டங்கள் தனியார் மயமாக்கப்பட்ட பின்னர் தொழிலாளர்களின் வேதன வியங்களைத் தீர்மானிப்பதில் அரசாங்கம் தலையிடுவதனை முதலாளிமார் சம்மேளனம் விரும்பவில்லை. இந்நிலைமை நீடித்தால் தோட்டத் தொழிலுக்கே ஆபத்து ஏற்படும் எனவும், சம்பளத்தை நிர்ணயிப்பதில் அரசாங்கம் விலகிக்கொள்ளும்போதே தோட்டத்தினை கொண்டு நடத்தலாம் என்ற வற்புறுத்தல் ஏற்பட்டதுடன், அதன் காரணமாக அதுவரைகாலமும் நடைமுறையில் இருந்த சம்பளச்சபைக்கு பதிலாக 'கூட்டு ஒப்பந்தம்' என்ற முறையை அரசாங்கம் உருவாக்கியது. அத்துடன், 1994க்குப் பின்னர் அரசாங்கம் சம்பள நிர்ணய விடயத்திலிருந்து விலகிக் கொண்டது. அதன் பின் பெருந்தோட்டக் கம்பனிகள் தொழிற்சங்கங்களைக் கொண்டு கூட்டு ஒப்பந்தம் ஒன்றின் மூலம் தொழிலாளர்களின் சம்பளத்தை நிர்ணயிக்க ஆரம்பித்தன. இக்கூட்டு ஒப்பந்தத்தின்படி வேலை வழங்குனரும் தொழிலாளர்களின் பிரதிநிதிகளுமே நாளாந்த வேதனத்தை நிர்ணயிக்கும் உரிமையை பெற்றுக்கொண்டன (Chandrabose and Sivapragasam, 2011; Sinnathamby, 2015). அக்காலப்பகுதியில், நாளாந்த வேதன அதிகரிப்புக்கான கோரிக்கை என்பது தோட்டத் தொழிலுக்கான 'சாவு மணி' என்ற தலைப்பில் ஒருப்புக்க விளம்பரங்களையும் கம்பனிகள் தொடர்ச்சியாக பத்திரிக்கைகளின் ஊடாக விளம்பரப்படுத்தியதனையும் இங்கு நினைவூட்டுவது பொருத்தமாகும்.

இக்கூட்டு ஒப்பந்தத்தில் வேலை வழங்குனர் (முதலாளிமார் சம்மேளனம் EFC) மற்றும் தொழிற்சங்க பிரதிநிதிகளான இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் (CWC) லங்கா ஜாதிக தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கம் (LJEWU) மற்றும் இலங்கை தொழிற்சங்க கட்டமைப்பின் சிறிய தொழிற்சங்க கூட்டமைப்பு (JPTUC) போன்றன அங்கத்தவர்களாக உள்ளனர். தொழிற்சங்க கூட்டமைப்பு சிறிய தொழிற்சங்கங்களின் பிரதிநிதிகள் சார்பில் கூட்டு ஒப்பந்தம் தொடர்பான கூட்டங்களில் கலந்து கொள்வர். இக்கூட்டு ஒப்பந்தங்களின் தீர்மானங்களை அரசாங்கம் சார்பில் தொழில் ஆணையாளர் கையொப்பமிடும்போது அதனை நடைமுறைப்படுத்தலாம். இக்கூட்டு ஒப்பந்தம் இரண்டு வருடங்களுக்கு ஒரு முறை கைச்சாத்திடப்படுகின்றது. 1997ம் ஆண்டு கூட்டு ஒப்பந்தப்படி தொழிலாளர்களின் அடிப்படை வேதனம் 83 ரூபாவாகக் காணப்பட்டது. இது 1999ம் ஆண்டு 95 ரூபாவாக உயர்த்தப்பட்டது. உண்மையில், தொழிலாளர்களின் வேதனக் கட்டமைப்பில் 2000க்குப் பின்னரேயே குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அதனை பின்வரும் அட்டவணை 4.9 இன் மூலம் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

**அட்டவணை 4.9: கூட்டு ஒப்பந்தத்தின்படி நாளாந்த
சம்பளத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்கள் (1994 - 2016)**

கூட்டு ஒப்பந்தம் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆண்டுகள்	அடிப்படை சம்பளம்	வேலைக்கு வருதலுக்கான ஊக்குவிப்பு கொடுப்பனவு	விலை தளம்பலுக்கான கொடுப்பனவு	மொத்தம்	
				<75%	>75%
1994					83.00
1998/99					95.00
2001	101.00	5.00	5.00	101.00	116.00
2004	135.00	20.00	25.00	135.00	185.00
2007	200.00	70.00	20.00	200.00	290.00
2009	285.00	90.00	30.00	285.00	405.00
2011	380.00	105.00	30.00	380.00	515.00
2013	450.00	140.00	30.00	480.00	620.00
2016	500.00	60 (140.00)	30.00	590.00	720.00

மூலம் : கடந்த கால கூட்டு ஒப்பந்தங்களில் இருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட தகவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு கட்டுரையாசிரியர்களால் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இக்கூட்டு ஒப்பந்தத்தில் தீர்மானிக்கப்படும் சம்பளம் பின்வரும் அடிப்படை விடயங்களைக் கொண்டிருந்தன.

1. குறைந்தபட்ச அடிப்படை சம்பளம் (basic wage)
2. தேயிலை விற்பனை விலையில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கு அதில் ஒரு பங்கினை நாளாந்தக் கொடுப்பனவில் இணைத்துக்கொள்வது (price share supplement -PSS)
3. தோட்டங்களில் வழங்கப்படும் வேலைகளுக்கு அதிகளவில் வருகைதரும் தொழிலாளர்களுக்கான விசேட நாளாந்த கொடுப்பனவு (attendance incentive)

கூட்டு ஒப்பந்தத்தின்படி 1994 முதல் 2015ஆம் ஆண்டு வரையிலான காலப்பகுதியில் தொழிலாளர்களின் நாளாந்த சம்பளத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்கள் அட்டவணை 9இல் காணலாம். அட்டவணைப்படி 2001ஆம் ஆண்டு தொழிலாளர்களுக்கான அடிப்படை சம்பளம் ரூபா 101.00 ஆகவும் தோட்டங்களில் வழங்கப்படும் வேலைகளில் 85 வீதமான வேலை நாட்களுக்கு மேலதிகமாக வருகைதரும் தொழிலாளர்களுக்கு மேலதிக கொடுப்பனவாக ரூபா 5.00 மற்றும் PSS ரூபா 5.00 ஆக மொத்தமாக ரூபா 111.00 சம்பளமாக வழங்கப்பட்டது. கூட்டு ஒப்பந்த பிரதிநிதிகள் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு தடவை பெரும்பாலும் மார்க் மாதத்தில் கூடி தொழிலாளர்களின் நாட்சம்பளத்தில் மாற்றம் கொண்டுவரப்பட வேண்டுமா? என்பதை நிர்ணயிப்பர். அட்டவணையில் காட்டப்பட்டுள்ள தரவுகளை அவதானிக்கும் போது 1994 - 2013 இற்கு இடைப்பட்ட ஒன்பது ஆண்டு காலப்பகுதியில் தொழிலாளர்களின் அடிப்படை சம்பளம் தொடர்ச்சியாக அதிகரிக்கப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம். இந்த கூட்டு ஒப்பந்தங்களில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட நாளாந்த சம்பளம் குறித்த முதலாளிமார் சம்மேளனமும் அதில் அங்கம் வகித்த தொழிற்சங்கங்களும் பெருமதிம் அடையும்போது ஏனைய தொழிற்சங்கங்கள் தொடர்ச்சியாக தமது அதிருப்தியை வெளியிட்டு வரும் போக்கினையும் தோர்ந்தும் அவதானிக்க முடிகின்றது. தற்போதைய நடைமுறையில் உள்ள கூட்டு ஒப்பந்தத்தின்படி (2015 கைச்சாத்திடப்பட்ட) அடிப்படைச் சம்பளம் 500 ரூபாவாகவும், விலை பங்கிட்டு (Price Share Supplement) கொடுப்பனவு 30 ரூபாயும், 60 ரூபாய் வருகை கொடுப்பனவாகவும், 140 ரூபாய் உற்பத்தி ஊக்குவிப்பு கொடுப்பனவாகவும் மொத்தம் நாளொன்றுக்கு ரூபா 730 வழங்கப்படுகின்றது.

இங்கு குறிப்பிடப்படும் ரூபா 140 ஊக்குவிப்புக் கொடுப்பனவு என்பது குறைந்தபட்சம் நாளொன்றுக்கு 18 கிலோ கிராம் பச்சைக் கொழுந்து பறிப்பவர்களுக்கே வழங்கப்படுமென கூட்டு ஒப்பந்தத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஆயினும், கம்பனிகள் நடாத்தும் தோட்டங்களில் இவ்வாறு 18 கிலோ கிராம் பச்சைக் கொழுந்தினைப் பறித்தெடுப்பதற்கான சாதகமான சூழ்நிலைகள் அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. கம்பனி தோட்டங்களில் 50 வீதமான நிலப்பரப்பில் 100 வருடங்கள் பழமையான தேயிலைச்செடிகளை காணப்படுவதுடன், இவை போதுமானளவு பராமரிப்பின்றி, உற்பத்தித்திறனின்றி கைவிடப்பட்ட நிலையிலேயே காணப்படுகின்றன. இவ்வாறான கள நிலவரங்களை நன்கு புரிந்துக்கொண்ட தொழிற் சங்கங்கள் முறையான பராமரிப்பு இல்லாத தேயிலைச் செடிகளில் இருந்து தொழிலாளர்களை 18 கிலோ கிராம் பறிப்பதற்கு உடன்பட்டமையானது தொழிலாளர்களின் நலனில் தொழிற்சங்கங்கள் எந்தளவுக்கு அக்கறை கொண்டுள்ளன என்பதனை புலப்படுத்துகின்றது.

கூட்டு ஒப்பந்தத்தின்படி, சாதாரணமாக தோட்ட முகாமையானது மாதாந்தம் 25 அல்லது 26 நாட்கள் வேலை வழங்குவதாக நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் குறைந்தபட்சம் 19 நாட்கள் அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நாட்கள் வேலைக்கு வருபவர்களுக்கு அடிப்படை சம்பளத்துடன் மேலதிக கொடுப்பனவும் வழங்கப்படும். 19 நாட்களுக்கு மேலதிகமாக பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்பவர்களுக்கான நாளாந்த கொடுப்பனவு 2007 இல் (ரூபா. 200 + 70 + 20 = 290.00) ரூபா 290.00 வழங்கப்பட்டது. தற்போது நடைமுறையில் உள்ள கூட்டு ஒப்பந்தப்படி இது (ரூபா 500 + 60 + 30 + 140) 720 ஆக காணப்படும். ஆனால், தோட்ட முகாமைத்துவம் வழங்கிய வேலை நாட்களில் 75 வீதத்திற்கும் குறைவாகவோ அல்லது 18 அதற்கு குறைவான நாட்கள் வேலைக்கு சமூகமளித்திருப்பின் அடிப்படை சம்பளமாக ரூபா 200 மட்டுமே பெற்றுக்கொள்பவர்களாகக் காணப்பட்டனர். அட்டவணை தரவுகளின்படி 2013 இல் நிர்ணயிக்கப்பட்டவாறு அடிப்படை சம்பளம் ரூபா 480 என நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இதன்படி, 75 வீதத்திற்கு அதிகமாக வேலைக்கு வருபவர்களுக்கு (480 + 110 + 30 = 620.00) ஒரு நாளைக்கு ரூபா 620 என்ற அடிப்படையில் சம்பளம் வழங்கப்பட்டது.

4.7 வரவு கொடுப்பனவும் (75%) அதன் விளைவுகளும்

கூட்டு ஒப்பந்தத்தின்போது உடன்பட்டவாறு தொழிலாளர்கள் யாவரும் தோட்ட வேலைகளில் தொடர்ச்சியாக ஈடுபாடு காட்ட வேண்டும் என்பற்காக அடிப்படை சம்பளத்திலும் பார்க்க சுமார் 30வீதம் வரையிலான அதிகரிக்கப்பட்ட ஊக்குவிப்பு கொடுப்பனவுகள் வழங்கப்படுகின்றன. ஆனால், ஒரு பக்கம் தோட்டத்தில் உள்ள முழுத்தொழிலாளர்களுக்கும் இவை கிடைக்கக்கூடியதாக இல்லை என்பதனையும் மனங்கொள்ள வேண்டும். பெருந்தோட்டங்களில் தொழில் செய்பவர்களில் சுமார் 20 வீதமானவர்கள் மட்டுமே 75 வீதத்திற்கும் அதிகமான வரவினைக் காட்டி நிர்ணயிக்கக்கூடிய நாளாந்த சம்பளத்தினைப் பெற்றுக்கொள்பவராக உள்ளனர் என்பதனை தொழிலாளர்களின் வேதனம் தொடர்பாக மேற்கொண்ட ஆய்வுகளின் மூலம் அடையாளம் காணமுடிந்தது (Sinnathamby, 1985; Chandrabose and Sivapragasam, 2012). குறிப்பாக, 75 வீதத்திற்கும் அதிகமாக வேலைக்கு சமூகமளிக்கக்கூடியவர்கள் பெரும்பாலும் தேயிலை பதப்படுத்தப்படும் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்பவர்கள், காவல்காரர்கள், தபால் கொண்டு வருபவர்கள், தோட்ட முகாமையாளர்களின் பங்களாக்களில் வேலை செய்பவர்கள், மருத்துவ மற்றும் சிகிச்சை நிலையத்தில் வேலை புரிபவர்களாவர். ஒரு தோட்டத்தில் 300 தொழிலாளர்கள் இருப்பார்களாயின் மேற்படியான வேலைகளில் ஈடுபட்டவர்களின் எண்ணிக்கை சுமார் 30 பேருக்கு குறைவாகவே காணப்படும்.

இதைவிட கொழுந்து காலங்களில் குறிப்பாக மழைக்காலங்களான: ஊவாவில் நவம்பர், டிசம்பர், மத்திய மலைநாட்டில் ஜூலை, ஆகஸ்ட் மாதங்களில் பெண் தொழிலாளர்கள் மாதம் முழுவதும் வேலை செய்யக்கூடியதாக இருப்பதனால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட அதிகூடிய

கொடுப்பனவுகளைப் பெற்றுக்கொள்வதையும் காணலாம். ஆனால் ஏனைய காலங்களில் ஆண், பெண் இருபாலாரும் பெருமளவில் கொழுந்து கொய்தலை மேற்கொண்டாலும், கூட்டு ஒப்பந்தத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டது போல் தோட்ட முகாமைத்துவத்தால் வழங்கப்படும் 25 வேலை நாட்களில் 75 வீதிதம் வருகை தந்து அதிகூடிய சம்பளத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் நிலை ஒப்பீட்டளவில் குறைவாகும். இவ்வாறான நிலைமைக்கு இரண்டு காரணங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

1. தோட்டத்தில் மாதாந்தம் 25 நாட்கள் வேலை வழங்கப்பட்டாலும் சராசரியாக ஒரு தொழிலாளி 18 நாட்கள் மட்டுமே வேலை செய்வதாக உள்ளார். இதற்கு, குடும்ப அங்கத்தவர்களின் உடல் சோர்வு, வீட்டு வேலை, சுகாதார தேவைகள், திருமணம், பண்டிகைகள், திருவிழாக்கள், பாடசாலை கூட்டங்கள் போன்ற காரணிகள் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன.
2. பெருந்தோட்டத் தொழிலை முகாமைத்துவப்படுத்தும் கம்பனிகள் தொழிலாளர்களுக்கான கொடுப்பனவை குறைந்த மட்டத்தில் வழங்குவதனுடாகவே தோட்டத் தொழிலை தக்கவைத்துக்கொள்ளலாம் என்ற விடயமும் இதில் செல்வாக்குச் செலுத்துவதாக வாதிடப்படுகின்றது.

தோட்ட முகாமைத்துவம் 25 நாட்கள் வேலை வழங்கினாலும் வழங்கப்பட்ட எல்லா நாட்களிலும் தொழிலாளர்கள் யாவரும் வேலைக்கு வருவதில்லை. தோட்ட வேலைநாட்கள் தொடர்பாக மேற்கொண்ட பல ஆய்வுகளில் (Sinnathamby, 1985; David Dunhum, 1999, மற்றும் Chandrabose, 2004) இது பற்றித் தெளிவாக கலந்துரையாடப்பட்டுள்ளது. இவர்களின் கணிப்பீடுகளின்படி தோட்ட முகாமைத்துவம் 25 நாட்கள் வேலை வழங்கினாலும் சராசரியாக ஒரு தொழிலாளி 18 அல்லது 19 நாட்கள் மட்டுமே வேலைக்கு வருகைத் தருவதாக அறியப்பட்டுள்ளது. கூட்டு ஒப்பந்தத்தின் படி 75 வீதிதம் வேலைக்கு வருபவர்களுக்கே மேலதிக கொடுப்பனவுடனான முழு சம்பளமும் வழங்கப்படும். இந்நிலையில் மாதத்தில் 25 நாட்கள் வழங்கப்படும் வேலையில் தொழிலாளர்கள் 19 நாட்கள் வேலை செய்திருப்பின் அது 76 வீதமான வருகை எனக்கொள்ளப்பட்டு முழுமையான சம்பளம் வழங்கப்படும். மறுபுறமாக, 18 நாட்கள் வேலைக்கு சமூகமளித்திருப்பின் அது 72 வீதமான வரவு என எடுத்துக்காட்டப்பட்டு அடிப்படை சம்பளம் மாத்திரமே வழங்கப்படும். தோட்டத்தில் வழங்கப்படும் வேலை நாட்களில் உச்சபயணைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் 19 அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நாட்களாவது வேலை செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் தொழிலாளர்கள் வேலைக்கு வருகைத்தந்தாலும் கங்காணி மற்றும் மேற்பார்வையாளர்கள் பல்வேறு உபாயங்களைப் பயன்படுத்தி ஆகக்கூடியது 18 நாட்கள் மாத்திரமே வேலைக்கு வருகைத்தந்துள்ளனர் என்று பதிவுகளைக் காட்டி அடிப்படை சம்பளத்தினை மாத்திரமே வழங்கும் அந்திகள் பரந்தளவில் இடம்பெற்றுவருவதனை அனுபவரீதியான ஆதாரங்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன (Field notes, 2017). இது மாதாந்தம் வேலை வழங்கப்படும் நாட்களில் 75 வீதத்திற்கும் குறைவான வருகையாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆய்வுகளின் கணிப்பீடுகளைப் பின்னணியாகக் கொண்டே கூட்டு ஒப்பந்தத்தில் 75 வீத வருகை நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என வாதிட முடியும். அதாவது, தொழிலாளர்கள் யாவரும் வேலைக்கு வருகை தருவது அவசியம் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றபோதும், தோட்டத்தில் வழங்கப்படும் வேலை நாட்களிலிருந்து 75 வீத வருகையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஏனைய கொடுப்பனவுகளைத் தீர்மானிக்கும்போது அது பெரும் எண்ணிக்கையிலான தொழிலாளர்களுக்கு ஏமாற்றம் தரும் நிகழ்வாகவே காணப்படுகின்றது. வேதன அமைப்பின் முழுப்பயனையும் பெறும் வாய்ப்பு யாவருக்கும் கிட்டுவதில்லை எனலாம்.

இங்கு 25 நாள் வேலை வழங்கப்படும்போது அதில் 19 நாட்கள் வேலைக்குச் சென்றிருத்தல் என்பது 75 வீதத்திற்கும் அதிகமான வருகையாகும். இதன்போது அடிப்படைச் சம்பளத்துடன் ஏனைய கொடுப்பனவுகளுடன் (கூட்டு ஒப்பந்தத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டதன்படி) அதிகூடிய

நாட்சம்பளத்தினைப் பெற்றுக்கொள்பவர்களாக காணப்படுவர். ஆயினும், நடைமுறையில் 75 வீத வருகை என்பது கூட்டு ஒப்பந்தத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட குறைந்தபட்ச சம்பளத்தைத் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்க வேண்டும் என்ற ஏற்பாட்டிற்கே பெரும்பாலும் சாதகமாக அமைகின்றது. குறைந்தபட்ச நாளாந்த சம்பளத்தை வழங்குவதற்கான ஏற்பாடுகள் கூட்டு ஒப்பந்தத்தின் மூலம் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றன என்றும் வாதிட முடியும். அதேவேளை, குறைந்தளவு சம்பளத்தை நிர்ணயிக்க வேறு வழிமுறைகளும் தோட்டங்களில் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றன. குறிப்பாக, தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வழங்கப்படும் முறைகள், அதனை மேற்பார்வை செய்பவர்களுக்கு வழங்கும் விசேட சலுகைகள் போன்றவற்றின் மூலம் இவை நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன.

இவற்றில் இரண்டு முறைகள் பின்பற்றப்படுவதனை அனுபவ ரீதியான ஆதாரங்கள் மூலம் அடையாளம் காண முடிகின்றது. ஒன்று, குறிப்பாக, பெண் தொழிலாளர்களைத் தொடர்ச்சியாக வேலைக்கு வருமாறு அழைத்து அவர்களை கணைப்படையச் செய்வதன் மூலம் மேற்கொள்ளப்படும் உபாயம். இதன் மூலம் வாரத்தில் 6 நாட்களும் வேலை வழங்கி இதனுடாக மாதத்தில் 24 நாட்கள் வரையில் வேலை செய்யலாம் எனத் தூண்டப்படுவதுடன், தொழிலாளர்களுக்கு 7ஆவது நாளான ஞாயிற்றுக் கிழமையிலும் வேலை வழங்கப்படுகிறது. ஞாயிறு தினங்களில் மேற்கொள்ளும் வேலை தோட்டங்களில் உத்தியோக பூர்வமாக வழங்கப்படும் நாளாகக் கருதப்படவில்லை. இது கைக்காக வேலையாகவே கருதப்படும். அன்றைய நாளுக்கான கொடுப்பனவு தனியாக வழங்கப்படும். ஞாயிறு தினங்களில் வேலை செய்பவர்களை மேற்பார்வை செய்யும் கங்காணி மற்றும் அலுவலக உத்தியோகத்தர்களுக்கு புறம்பான ஊக்குவிப்பு கொடுப்பனவுகளும் வழங்கப்படும். இவ்வாறு ஞாயிற்று தினங்களில் வேலை செய்வதால் தோட்டத்தின் தேயிலை உற்பத்தியை உச்ச நிலையில் வைத்திருப்பது கம்பனிகளின் இலக்காகும். ஆயினும், இதில் பாதிக்கப்படுவது தொழிலாளர்களே ஆகும். இதன்படி 6 நாட்கள் தோட்டத்தில் வழங்கப்படும் உத்தியோக பூர்வமான வேலை செய்யும் பெண் தொழிலாளர்கள் 7ஆவது நாளாக ஞாயிறு தினமும் கைக்காக்காக வேலை செய்வதால் குறிப்பிட்ட அந்த வாரத்தில் ஓய்வு கிடைக்காத காரணத்தினால் அடுத்து வரும் வாரத்தில் முதல் நாள் திங்கட்கிழமையன்று ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளவேண்டிய நிலைக்குள்ளாகின்றனர். இவ்வாறான ஏற்பாடுகள் 75 வீதத்திற்கும் அதிகமாக வேலை செய்வதனை மற்றும் நாட்சம்பளத்தை உச்ச அளவில் பெற்றுக்கொள்வதைத் தடுப்பதாக அமைகின்றது. மிக முக்கியமாக, தோட்டங்களில் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் வேலைநாட்களில் 75 சதவீதம் தொழிலாளர்கள் கட்டாயம் வருகைதர வேண்டும் என்பதற்கு உத்தரவாதமாக ஒரு கொடுப்பனவை வழங்குவது தொழிலாளர்களின் மனதை வேதனைப்படுத்தும் ஒரு விடயம் என்ற கருத்தும் காணப்படுகின்றது. பொதுவாக தோட்டத்துறையைப் பொறுத்தமட்டில் தொழிலாளர்களை முழுமையாக உள்வாங்குவதற்கு முகாமைத்துவம் நடைமுறைப்படுத்தும் ஒரு உபாயமாகவே இது கருதப்பட்டாலும், முன்னேற்றம் காணுகின்ற ஒரு தொழில் துறைக்கு இது ஒரு பொருத்தமற்ற அணுகுமுறையாகும். ஒருவகையில் தொழிலாளர்களைத் தொடர்ச்சியாக தேயிலைத் தோட்டத்திலேயே வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு உபாயமாகவே இது காணப்படுகின்றது. நவீன தொழில் முகாமைத்துவத்திற்கான எதிர்மாறான செயல்முறையாகவும் இது விமர்சிக்கப்படுகின்றது. இலங்கையில் எந்தத் தொழில் துறையிலும் இவ்வாறான நடமுறைகள் இல்லை. எனவே, இந்நடைமுறை நீக்கப்பட்டு தொழிலாளர்களை மேலதிகமாக வேலைசெய்வதற்குத் தூண்டும் வகையில் அதற்குரிய ஊக்கப்பணத்தை வழங்கி உற்சாகப்படுத்தும் நடைமுறையைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பது பொதுவான வாதமாகும்.

4.8 தொழிலாளர்களின் உழைப்பும் கம்பனிகளின் இலாபமும்

மிக முக்கியமாக, பெருந்தோட்டக் கம்பனிகள் தோட்டங்கள் தொடர்ச்சியான நடப்பதில் செல்வதாக வாதிடுகின்றன. ஆயினும், இவ்வாதம் எந்தளவுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியது என்ற கேள்விக்கான விடையினையும் தேட வேண்டும். ஆகையால், தோட்டங்களின் வருமானத்திற்கு தொழிலாளர்களின் பங்களிப்பு குறித்தும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டியது அவசியமாகும். இதன் மூலம் நாளாந்த வேதனம் பற்றிய முரண்பட்ட கருத்துக்குத் தெளிவு கிடைக்கலாம். சராசரியாக தேயிலை பறிக்கும் தொழிலாளி ஒரு நாளைக்கு 16 கிலோகிராம் பச்சை தேயிலையைப் பறிக்கின்றார். இதன்மூலம் (மொத்தப் பச்சைக்கொழுந்தில் 23 வீதம்) ஏறக்குறைய 3.68 கிலோகிராம் இறுதித் தேயிலையைத் தொழிற்சாலையில் உற்பத்தி செய்து கொள்ள முடிகிறது. இதனை (3.68 கிலோகிராம்) ஏற்றுமதி செய்வதன் மூலம் கம்பனிகள் ரூபா 1442.62 வருமானமாகப் பெற்றுக் கொள்கின்றன (குறிப்பாக 2012 இல் ஏல விற்பனையின்போது சராசரி ஒரு கிலோ கிராம் தேயிலையின் விலை 392.00) (Annual Report, Tea Board of Sri Lanka, 2012). இந்த 3.68 கிலோகிராமினை உற்பத்தி செய்வதற்கு கம்பனிகளின் மொத்தச் செலவு (தொழிலாளர்களது வேதனம், ஏனைய கொடுப்பனவுகள், போக்குவரத்து, எரிபொருள்களுக்கான செலவு, முகாமைத்துவத்திற்கான செலவு மற்றும் இதர செலவு உற்பட்டதாக -60 வீதம்) ரூபா 865.60 ஆகும். இதன்படி, ஒரு தொழிலாளியின் உழைப்பில் (அதாவது, 3.68 கிலோகிராம் பச்சைக் கொழுந்து) கம்பனிகளுக்கு (ரூபா 1442.67 - ரூபா 865.60) ரூபா 577.07 இலாபம் கிடைக்கின்றது. இது ஏறக்குறைய நாளாந்த தொழிலாளர்களின் உழைப்பில் பெற்றுக்கொள்கின்ற 45 வீதமான இலாபமாகும். இதனை இன்னும் எளிமையாகக் கூறுவதாயின், சராசரியாக ஏற்றுமதி செய்யப்படும் ஒவ்வொரு கிலோகிராம் தேயிலையின் விலை ரூபா 392.03 ஆக இருக்கும் பொழுது (2012) அதற்கான உற்பத்திச் செலவு ரூபா 235 ஆகவும், மிகுதி ரூபா 157 ஒவ்வொரு கிலோகிராம் தேயிலை ஏற்றுமதியின் மூலம் இலாபமாகப் பெற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது என்ற முடிவுக்கு வரலாம்.

தொழிலாளர்களின் வேதனக்கட்டமைப்பில் காணப்படுகின்ற குறைபாடுகள், தொழில் கவர்ச்சியின்மை மற்றும் தொழில் கௌரவம் காரணமாக இன்று தோட்டங்களில் இருந்து கணிசமான தொழிலாளர்கள் வேறு தொழில்களை நோக்கி செல்கின்றார்கள். உதாரணமாக, 1980 களில் தோட்டங்களில் பதிவு செய்யப்பட்ட தொழிலாளர்களாக ஏறக்குறைய 420,000 பேர் காணப்பட்டது. இன்று இந்நிலை 200,000 ஆக வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது. இவ்வாறு தோட்ட வேலைகளில் இருந்து விலகிச் சென்றவர்களில் கணிசமானவர்கள் ஆண் தொழிலாளர்களாகவும், ஓய்வூதியக் கொடுப்பனவுகளை குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு முன்னரே பெற்றுக்கொண்டு வெளியேறியவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர் (Institute of Policy Studies, 2017). இவர்கள் பெருமளவில் தோட்டங்களுக்கு வெளியே கட்டட நிர்மாணப் பணிகளில் தொழிலாளர்களாக நாளாந்தம் ரூபா 800 முதல் 1000 வரையிலான வருமானத்தைப் பெற்றுக்கொள்கின்ற பல்வேறு தொழில்களைப் புரிகின்றனர். தோட்ட வேலைகளில் வழங்கப்படும் வருவாயைக் கொண்டு குடும்பத்தை நடத்த முடியாத நிலையில் ஆண் தொழிலாளர்கள் இவ்வாறான நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர். வாழ்க்கைச் செலவு அதிகரிப்பு, மனித தேவைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், அண்மைக்காலத்தில் அத்தியாவசியப் பொருட்களின் விலைகளில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பு என்பன இவர்களை இவ்வாறான சூழ்நிலைக்கு இட்டுச் சென்றுள்ளது. இது பற்றிய விபரங்கள் பின்வரும் அட்டவணை 4.10 இல் காணலாம். இது கடந்த 6 ஆண்டுகளில் பொருட்களின் விலை 70 வீதம் முதல் 500 வீதத்திற்கும் அதிகமாக அதிகரித்துள்ளதைக் காட்டுகின்றது. ஆனால், இக்காலப்பகுதியில் தொழிலாளர்களின் சம்பளம் ஏறக்குறைய 45 வீதம் மட்டுமே அதிகரித்துள்ளது. தொழிலாளர்களின் வேதனத்தில் அண்மைக்காலங்களில் ஒரு சில முன்னேற்றங்கள் காணப்பட்டாலும், அவை எவ்வகையிலும் தொடர்ச்சியாக ஏற்றம் காணும் நுகர்வுப்பொருட்களின் விலை அதிகரிப்புடன் ஒப்பிட முடியாது.

அட்டவணை 4.10: அத்தியாவசியப் பொருட்களின் சில்லறை விலை (ரூபா) 2010 - 2016

அத்தியாவசிய பொருட்கள்	2010	2011	2013	2014	2015	2016
அரிசி (நாட்டரிசி) வெள்ளை	59	59	60	71.92	74.85	78.71
அரிசி (நாட்டரிசி) சிவப்பு	-	-	-	-	-	81.24
கோதுமை மா	69.75	83.56	110	98.07	86.29	89.66
சீனி	93.79	97.37	110	101.95	86.92	100.69
தேங்காய்	30.48	36.41	42	40.05	45.30	46.12
தேங்காய் எண்ணெய் (750ml)	173.44	211.75	200	210.77	203.17	215.33
வெங்காயம் (இறக்குமதி)	-	-	-	-	-	81.54
வெங்காயம் (உள்ளூர்)	99	142	90	102.46	125.91	102.99
கிழங்கு (உள்ளூர்)	96	108	120	121.26	125.96	151.64
கிழங்கு (இறக்குமதி)	-	-	-	-	-	102.88
பருப்பு - மைசூர்	164	149	150	161.37	181.88	182.17
கோழி இறைச்சி	398	383	450	458.79	458.79	538.56
முட்டை	14	13	17	14.94	14.94	16.10
டின் மீன் (425கி)	196	232	270	242.87	236.58	-
அங்கூர் (400g)	234	256	375	379.77	330.27	325.00
பான்	40	48	60	59.74	53.87	56.65
கடலைப் பருப்பு	112	141	140	156.10	171.01	-
மண்ணெண்ணை (1லீட்டர்)	51	59	126	99.82	61.70	-
மிளகாய் தூள் (100g)	35	41	45	40.61	43.93	-
செத்தல் மிளகாய்	202	275	230	230.85	275.76	364.37
நெய்தல்	316	325	675	495.14	493.22	633.61

Source: Economic and Social Statistics of Sri Lanka 2011-2017, Central Bank of Sri Lanka.

பெறப்பட்ட தரவுகளைக் கட்டுரையாசிரியர்கள் தொகுத்துள்ளார்கள் (அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அத்தியாவசியப் பொருட்கள் அதிகளவில் பெருந்தோட்ட மக்களால் கொள்வனவு செய்யப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது). இவ் அட்டவணையானது நுகர்வுப் பொருட்களில் கடந்த சில ஆண்டுகளில் ஏற்பட்டுள்ள வேகமான விலை அதிகரிப்பினைக் காட்டுகின்றது. ஆயினும், இவ் அதிகரிப்பிற்கு ஏற்றவாறு தொழிலாளர்கள் வேதனம் அதிகரிக்கப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

4.9 முடிவுரை

இக்கட்டுரையானது தொழிலாளர்களின் வேதன வரலாறு, அதில் ஏற்படுவதுள்ள அமைப்பு மாற்றங்கள், அதில் செல்வாக்குச் செலுத்திய காரணிகள், சட்டதிட்டங்கள், தனியார் மயமாக்கத்தின் பின்னர் வேதன முறையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் என்பனபற்றி ஆராய்ந்துள்ளது. உண்மையில், பெருந்தோட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 150 வருடங்கள் கடந்துள்ளபோதும் அதில் தொழில் செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்படும் வேதன முறையில் பெரிதாக மகிழ்ச்சியடையும் அளவுக்கு முன்னேற்றங்கள் ஏற்படவில்லை என்றே கூற முடியும். அத்துடன், வேதனத்தை நிர்ணயிக்கும் முறைகள் தொடர்ந்தும் குறைபாடுகள் நிறைந்த ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது. உண்மையில், தொழிற்சட்டங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டதன் பின்னரே

வேதனமும் வேறு சலுகைகளும் தோட்டத்தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. இம்மக்களின் உழைப்பின் மூலம் கிடைத்த வருமானத்தை இலங்கை அரசாங்கம், குறிப்பாக சுதந்திரத்தின் பின்னர், கிராமிய, நகரத்துறைகளில் பாரிய அபிவிருத்தி வேலைகளை ஆரம்பித்தனர். கிராமத்தவர்கள் அரசாங்க பொது நிர்வாகக் கட்டமைப்பின்கீழ் கொண்டுவரப்பட்டனர். இவ்வாறான வேலைத்திட்டங்களால் பாடசாலைகள், வைத்தியசாலைகள், வங்கித் தொழில்கள், பாதை அபிவிருத்தி, தொழில்பயிற்சி என்றவாறு கிராமிய, நகர மக்களின் வாழ்க்கை வளர்ச்சியடைந்தபோதும், பெருந்தோட்டங்களில் உள்ள தொழிலாளர்கள் தோட்டக்கட்டமைப்பில் உருவாக்கப்பட்டிருந்த மட்டுப்படுத்தப்பட்ட பொது நல வசதிகளுடன், உட்கட்டமைப்புகளுடன் வாழ்ந்து வந்ததுடன், கிராமிய, நகர மக்களின் வாழ்க்கை முறையோடு ஒப்பிட முடியாத அளவுக்கு சமூக பொருளாதார மட்டங்களில் இடைவெளியும் காணப்பட்டது.

பெருந்தோட்டங்களில் ஏற்பட்ட கட்டமைப்பு மாற்றத்தின்போது 'வேதனம்' மற்றும் 'சலுகை' களில் எவ்விதமாற்றத்தினையும் ஏற்படுத்த விரும்பாமையும், நாட்டின் வடகிழக்கு தமிழர்களின் தனிநாட்டு போராட்டத்தின்போது தொடர்ச்சியாக தாக்குதல்களுக்கு உள்ளான பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தொடர்ந்தும் எதிர்பார்த்த விமோசனங்கள் இன்றி தோட்டங்களிலேயே கட்டுண்டு போயினர். தொழிற்சங்கங்கள் தொழிலாளர்களின் நாளாந்த வேதனத்தில் மாற்றம் கொண்டுவந்து இவர்களது வருமானத்தை அதிகரிக்க மேற்கொண்ட முயற்சிகள் 1984 காலப்பகுதியை தவிர ஏனைய காலங்களில் எதிர்பார்த்த வெற்றியை அடையமுடியவில்லை. 1984 இல் சம சம்பளம், வாழ்க்கைச் செலவுப் புள்ளிக்கு ஏற்றவாறான சம்பள அதிகரிப்பு என்பன தொழிற்சங்கங்களுக்குக் கிடைக்கப்பெற்ற பெரும் வெற்றியாகக் கருதப்பட்டது. நாளாந்த வேதனமானது வாழ்க்கைச் செலவில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பினைச் சமாளிப்பதற்குப் போதுமானதாக இல்லாதபோது கணிசமான தொழிலாளர்கள் வேறு தொழில்கள் மூலம் வருமானத்தைத் தேடுவதற்கு முயற்சித்து தோட்டங்களை விட்டு வெளியேறினர். பெருந்தோட்ட முகாம்களும் மறைமுகமாக இதனை ஊக்குவித்தன. தொழிலாளர்களின் வேதனம் காலத்துக்கு காலம் அதிகரிக்கப்பட்ட போதும், இன்றுவரை இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் குறைந்த வருமானம் பெறுகின்ற மக்கள் குழுவின்றாக பெருந்தோட்ட மக்களே காணப்படுகின்றனர் (Institute of Policy Studies, 2017). இலங்கையில் வறுமையானவர்களில் அதிகமானோர் பெருந்தோட்டங்களில் இருப்பதாகவே அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது (Department of Census, 2017). வேதன அதிகரிப்புத் தொடர்பாக பேச்சுவார்த்தை நடத்தும்போது, முரண்பாடான கருத்துக்களை முன்வைத்து அதனை தோற்கடிப்பதற்கான முயற்சிகளே மேலோங்கிக் காணப்படுகின்றன. ஆனாலும், இப்போது தொழிலாளர்கள் தன்னிச்சையாகச் செயற்பட்டு வருமான வாய்ப்பிற்கான வேறுபல தொழில்முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வருவதனை அவதானிக்க முடிகின்றது. வருமான வாய்ப்புகளுக்காக பெருந்தோட்டங்களைவிட்டு வெளியேறும் மக்களின் எண்ணிக்கை நாளாந்தம் அதிகரித்துச் செல்கின்றது. இதனாலான சமூகவிளைவுகள் என்ன? அவ்வாறு வெளியேறும் பெருந்தோட்ட மக்கள் எவ்வாறான தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர்? வெளியேறியவர்கள் தமது வாழ்வாதாரத்திற்காக மேற்கொண்ட புதிய உபாயங்கள் என்ன? என்பனவற்றுக்கான விடைகளைக் காணும் முயற்சிகளில் புதிய ஆய்வுகள் இடம்பெறுவது காலத்தின் தேவையாகும். பொதுவில், பெருந்தோட்ட மக்களின் வேதனம் தொடர்பாக வெளியாட்களால் மேற்கொள்ளப்படும் ஆய்வுகளிலும் அரசாங்க புள்ளிவிபரங்களிலும் நம்பகத்தன்மை தொடரும் பிரச்சினையாகக் காணப்படுகின்றது.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வேதனமானது அவர்களின் வயது அனுபவம் அடிப்படையில் வேறுபடுவதில்லை. அத்துடன், அவர்களுக்கு அனுபவம், செயற்றிறன், கல்வித்தகைமை அடிப்படையில் பதவி உயர்வுகள் கிடைப்பதில்லை - இது ஒரு விசித்திரமான, வேதன அமைப்பாகக் காணப்படுகின்றது என்ற வாதமும் முன்வைக்கப்

படுகின்றது. தற்போதைய கூட்டு ஒப்பந்தத்தின்படி ஒரு மாதத்திற்கு 25 நாட்களும் வருடத்துக்கு 300 நாட்களும் வேலை வழங்கப்பட வேண்டுமென குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆயினும், தேயிலை தொழில்துறை எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளைப் பார்க்கும்போது கூட்டு ஒப்பந்தத்தின் எதிர்காலம் குறித்து சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. ஒவ்வொரு இரண்டு வருடத்துக்கொருமுறை வேதனத்தை அதிகரிப்பதற்கு கம்பனிகள் தயாராக இல்லை – இதன்காரணமாகவே இன்று outgrowing sytem அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. இதன் மூலம் தொழிலாளர்கள் வேதன உயர்வுக்காகப் போராடுதல், பேரம் பேசுதல் என்பன மழுங்கடிக்கப்படலாம் என்பது பலரின் வாதமாகக் காணப்படுகின்றது. இம்முறையின் கீழ் தோட்ட வேலை நாட்களை நான்கு நாட்களுக்கு மட்டுப்படுத்தலாம் – ஏனைய மூன்று நாட்களும் தமக்கு தற்காலிகமாக வழங்கப்பட்டுள்ள தேயிலை மலையில் கொழுந்து பறிப்பர். இது தொழிலாளர்களின் வேதனத்தை உறுதி செய்வதற்கான தற்போதைய பொறிமுறையினை இல்லாது செய்து அவர்களின் எதிர்காலத்தை ஆபத்துக்குள் தள்ளிவிடலாம். ஆகவே, தொழிலாளர்களின் வேதனம் தொடர்பான ஆழமாக ஆய்வுகளும் கலந்துரையாடல்களும் அவசியமாக உள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பார்க்க மேலதிக விபரங்களுக்கு: சின்னத்தம்பி, மு. (2015). தேயிலையின் செழுமையும் தொழிலாளர்களின் ஏழ்மையும். இலங்கையில் தேயிலைக் கைத்தொழில் ஒரு சமூகப் பொருளாதார ஆய்வு. குமரன் புத்தக இல்லம் கொழும்பு.
2. உண்மையில், பஞ்சகாலத்தில் மலையக மக்கள் எதிர்நோக்கிய பல்வேறு இன்னல்கள் பற்றிய பதிவுகள் இலகுவாகக் கிடைக்கக்கூடியதாக இல்லை அல்லது அவை முறையாகப் பதிவுசெய்யப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இனியும் காலம் தாழ்த்தாமல் இது தொடர்பான விடயங்களை ஆவணப்படுத்துவது காலத்தின் தேவையாகும் – எதிர்கால ஆய்வுகளுக்கு அவை பயனுள்ளதாக அமையும்.

References

- Central Bank of Sri Lanka. Economic and Social Statistics of Sri Lanka, 2011–2017. Colombo: CBSL.
- Ceylon Workers Congress. (1987). Congress News. Journal of the Ceylon Workers Congress. 4. Colombo:
- Ceylon Workers Congress.
- Ceylon Workers Congress. (1984). New wage proposal for the plantation workers. Unpublished Manuscript.
- Chandrabose, A.S., (2004). Labour in the tea garden: regional analysis of India and Sri Lanka. (Unpublished PhD dissertation). Javarlal Nehru University: New Delhi.
- Chandrabose, A.S., & Sivapragasam, P.P. (2012). Red colour of tea: central issues that impact the Plantation Community of Sri Lanka: Kandy: Human Development Organization.
- Chandra Rodrigo. (1986). A national wage policy for Sri Lanka, Sri Lanka. Dehiwela: Institute of Development Administration.
- Department of Statistics. (1984). Report on consumer finance and socio economic survey 1981/82. Part I. Colombo: Central Bank of Ceylon.
- Department of Statistics. (1987, 2011, 2017). Economic and social statistics of Sri Lanka. IX. Colombo: Central Bank of Ceylon.

- Department of Census and statistics. (2017). Household income and expenditure survey. Final report 2016. Department of Census and Statistics. Sri Lanka. Ministry of national Policy and Economic Affairs.
- David Dunham, (1997), The Labour Situation on Sri Lankan Tea estates, Research Studies Labour, Economic Series No. 13. Colombo: Institute of Policy Studies.
- People's Bank of Sri Lanka. (1985). Labour, Economic Review
- Gunawardena, Elaine. (1960). The structure and movement of earnings and incomes of workers on plantation in Ceylon. Central Bank of Ceylon Bulletin.11. Colombo. Central Bank of Ceylon.
- Institute of Policy Studies, (2017). Living wage report: Sri Lanka Estate Sector (unpublished report). Colombo: IPS.
- Ministry of Plantation Industries. (1996, 2008 & 2016). Statistical information on plantation Crops. Colombo: Ministry of Plantation Industries.
- Navaratne. P. (1988). Wages, terms & conditions of employment in Sri Lanka, Colombo: Friedrich-Ebert Stiftung.
- Sinnathamby, M. (1985). Income -expenditure pattern of tea workers: the result of a field survey. Paper presented at the seminar on Asian Studies, Discussion Paper No. 25. Senior Common Room, University of Peradeniya.
- Sinnathamby, M. (2015). Tea industry in Sri Lanka: a socio-economic study. Colombo: Kumaran Book House.
- Sri Lanka Tea Board, (2012). Annual Report. Retrieved from <https://www.parliament.lk>.
- Sahadevan, P. (1995). India and Overseas Indians: The Case of Sri Lanka. New Delhi: Kalinga Publications.
- Wesumperuma, Dharmapiriya.(1986). Indian Immigrant plantation workers in Sri Lanka: A historical perspective, 1880-1910. Kelaniya: Sri Lanka National Library Board.

தோட்டத் தொழிலாளர்களின் எதிர்ப்பும் சட்டங்களும்:

1824-1940 வரையிலான காலப்பகுதியினை
அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு நோக்கு

பெ. முத்துலிங்கம்

சுருக்கம்

மிகத்தானிய ஆட்சியாளர்கள் 19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இலங்கையில் முதலாளித்துவ பொருளாதாரக் கொள்கைகளை அறிமுகப்படுத்தியதன் விளைவாக பாரியதொரு இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பாட்டாளி வர்க்கம் தோற்றம்பெற்றது. அவர்கள் அடிப்படையில் கோப்பி மற்றும் தேயிலைத் தொழில் துறைக்குள் முக்கப்பட்டதுடன், காலம் காலமாக அனுபவித்த அடக்குமுறை மற்றும் கொடுமைகளுக்கு எதிராக 1824க்கும் 1940க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் பல போராட்டங்களை மேற்கொண்டுள்ளனர் என்பதனைக் கிடைக்கப்பெறுகின்ற பல ஆதாரங்கள் வெளிக்காட்டுகின்றன. ஆயினும், அவை தொடர்பான பதிவுகள் தமிழ்மொழியில் மிகக் குறைவாகக் காணப்படுவதனால் இக்கட்டுரையானது மேற்கூறிய காலப்பகுதியில் தொழிலாளர்கள் மேற்கொண்ட போராட்டங்கள், அதன் பிரதி விளைவாகக் கொண்டுவரப்பட்ட தொழிலாளர் சட்டங்கள் என்பவற்றை இரண்டாம் நிலைத்தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பகுப்பாய்வு செய்ய முற்படுகின்றது. கல்வியறிவற்ற தொழிலாளர்கள் தன்னிச்சையாக மேற்கொண்ட எதிர்ப்புகளே இலங்கையில் தொழில் சட்டங்கள் கொண்டுவரப்படுவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது என்பதனையும், தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கான பயணத்தை மேற்கொண்ட நான் முதலே பல எதிர்ப்புகளை வெளியிடுத்தி வந்த தோட்டத் தொழிலாளர்கள் 1831 இல் கோதடேசயார் தொழிற்சங்கத்தை ஆரம்பித்ததுடன் எதிர்ப்பு மையமாகியமை, பின்னர் சமசுமஜக் கட்சியின் அகில இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் தோற்றுத்ததுடன் அவ்வெதிர்ப்புகள் போரக் குணமிக்கதாக மாற்றம் பெற்றமை என்பவற்றை இக்கட்டுரை போதிய ஆதாரங்களுடன் கலந்துரையாடுகின்றது. மேலும், இக்கட்டுரையானது தொழிலாளர்கள் ஒருபோதும் மென அடிமைகளாக வாழவில்லை எனவும், அவர்கள் இலங்கையின் தோட்டத்துறைக்கு விருமியே வேலைக்கு வந்ததாகவும், இவர்கள் தமிழ் கதையாடல்களில் கூறுவது போல் தேயிலை புதின கீழ் தேங்காயும் மாசியும் இருக்கின்றது என்ற கட்டுக்கதையை கேட்டு வந்தவர்கள் அல்ல எனவும், மாறாக சாதிகொடுமைமீறும், வறுமைமீறும் இருந்து மீள்வதற்காக மரணப்பயணத்தை சவாலாக ஏற்றுக்கொண்டு இலங்கையை நோக்கிப் பயணித்தனர் என்ற வாதத்தினை முன்வைக்கின்றது. இறுதியாக இக்கட்டுரை இது தொடர்பான எதிர்கால ஆய்வுகளின் முக்கியத்துவத்தினையும், அதற்கான செல் திசைகளையும் முன்வைக்கின்றது.

திறவுச் சொற்கள்: தோட்டத் தொழிலாளர்கள், எதிர்ப்பு, சட்டங்கள், மிகத்தானியர் ஆட்சி

5.1 அறிமுகம்

இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கம் இலங்கையில் முதலாளித்துவ பொருளாதார அறிமுகத்துடன் தோன்றிய முதல் பாரிய பாட்டாளி வர்க்கமான கோப்பி மற்றும் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களது 1824க்கும் 1940க்கும் இடைப்பட்ட காலப் போராட்டங்களையும் அதன் பிரதி விளைவுகளையும் வெளிக்கொணர்வதாகும். இலங்கையில் முதன்முதலாக தொழிலாளர்களுக்கான சட்டங்கள் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்காவே கொண்டுவரப்பட்டன.

இவ்வாறு கொண்டு வரப்பட்ட சட்டங்கள் இத்தொழிலாளர்கள் மேற்கொண்ட எதிர்ப்புகளின் விளைவாகவே கொண்டு வரப்பட்டன. முதன் முதலாக இங்கிலாந்து நாட்டிலேயே கைத்தொழிற் புரட்சியும் முதலாளித்துவமும் தோன்றியது. முதலாளித்துவ அமைப்பு முறையுடன் புதிய வர்க்கமான தொழிலாளர் வர்க்கமும் இங்கிலாந்திலேயே முதன் முதலில் தோன்றியது. 1796க்கும் 1824க்கும் இடையில் இங்கிலாந்து தொழிற் புரட்சியில் பாரிய வளர்ச்சியைக் கண்டதுடன் முதற் தொழிற்சங்கம் 1824 இல் இங்கிலாந்திலேயே தோன்றியது (Foster, 1956). தொழிற் புரட்சியில் பாரிய வளர்ச்சியினைக் கண்ட இங்கிலாந்து உலகின் பல நாடுகளைக் கைப்பற்றி தமது காலனிகளாக்கியதுடன் கரும்பு, கொக்கோ, கோப்பி, தேயிலை, இறப்பர் முதலிய பணப் பயிர் உற்பத்திகளை மேற்கொண்டது. இப்பயிர்ச் செய்கைகளில் குறிப்பிட்ட நாட்டைச் சார்ந்தவர்களை ஈடுபடுத்த முனைந்ததுடன் அவ்வாறு செய்ய முடியாதவிடத்து தமது பிற காலனிகளிலிருந்து மக்களை ஆரம்பத்தில் அடிமைகளாகவும் 1833க்குப் பின்னர் ஒப்பந்தக் கூலிகளாகவும் அழைத்துச் சென்று பயிர்ச்செய்கைகளில் ஈடுபடுத்தியது.

1505களில் இலங்கையின் கரையோரப்பகுதியை வந்தடைந்த போர்த்துக்கேயர் 1600 ஆம் ஆண்டளவில் இலங்கையின் கோட்டை இராச்சியத்தையும், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தையும் தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்து இலங்கையில் விளைந்த வாசனைப் பொருட்களைத் தமது நாட்டிற்குக் கொண்டு சென்றனர். இவற்றுடன் கோப்பி வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டிருந்த போர்த்துக்கேயர் இலங்கையில் கோப்பிப் பயிர்ச்செய்கையை இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளனர். போர்த்துக்கேயரைத் தொடர்ந்து அவர்களிடமிருந்து 1658களில் கரையோரப்பகுதினைக் கைப்பற்றிய ஒல்லாந்தர் கோப்பிப் பயிர்ச்செய்கையை கொழும்பு, நீர்கொழும்பு பகுதியில் பாரிய அளவில் மேற்கொண்டுள்ளனர். 1796 இல் ஒல்லாந்தர் கைவசம் இருந்த இலங்கையின் கரையோரப்பகுதியைக் கைப்பற்றிய இங்கிலாந்து 1815 இல் கண்டி இராச்சியத்துடன் பேர் தொடுத்து முழுநாட்டையும் தமது காலனியாக்கிக் கொண்டது. 1815 இல் முழுதீவினையும் தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்த இங்கிலாந்து, கண்டி மலைப்பிரதேசங்களில் காணப்பட்ட காலநிலை கோப்பிப் பயிர்ச்செய்கைக்கு உகந்ததாகக் காணப்பட்டமையினாலும் அதேவேளை கண்டி மக்களது வீடுகளில் கோப்பி மரங்கள் காணப்பட்டமையையும் கருத்திற் கொண்டு கோப்பிப் பயிர்ச்செய்கையைப் பரீட்சார்த்தமாக 1823 இல் கண்டி பேராதனைப் பூங்காவில் மேற்கொண்டது. இம்முயற்சி வெற்றியளிக்கவே 1824 முதல் பாரிய அளவில் கோப்பிப் பயிர்ச்செய்கையை மேற்கொள்ள இங்கிலாந்து பிரஜைகளுக்கும் உள்ளூரில் பணியாற்றிய தமது இராணுவத்தினருக்கு வாய்ப்பளித்தது (Forest, 1967; Silva, 1981). கோப்பிப் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபட உள்ளூர் மக்கள் மறுக்கவே தென்னிந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர்களை வரவழைத்து தோட்ட வேலையில் ஈடுபடுத்தியது. தென்னிந்திய தொழிலாளர்களின் வருகையுடன் இலங்கையின் பொருளாதார மற்றும் சமூகக் கட்டமைப்பில் பல பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. கோப்பி பயிர்ச்செய்கையுடன் இலங்கையில் முதல் பாட்டாளி வர்க்கம் உருவாகியது (Wanasinghe, 2007). மறுபுறம் பாரிய நகர்ப்புறங்கள் உருவானதுடன் தோட்டம்சார் தொழிற்துறைகளும் உருவாகின. இதனால் நகர்ப்புற தொழிலாளர் பிரிவினரும் பின்னர் உருவாகினர்.

1824 முதல் இங்கிலாந்தின் தொழிலாளர் வர்க்கம் தொழில் உரிமை மறுப்பிற் கெதிராக போராட்டம் தொடங்கிய காலத்திலேயே இலங்கையில் தொழிலாளர் வர்க்கம் தோட்டத்துறையிலும் நகர்ப்புறங்களிலும் உருவாகின. இவ்வாறு தொழிலாளர்களாகப் பரிணமித்தவர்களில் பெரும்பான்மையினர் இந்தியாவில் வரவழைக்கப்பட்டவர்களாவர். இலங்கைத் தொழிலாளர் வர்க்கம் உருவாகிய அறிது காலத்திற்குள்ளேயே தமது உரிமைகள் தொடர்பாகக் குரல் எழுப்ப ஆரம்பித்துடன் குறுகிய காலத்திற்குள் தொழிற் சங்கங்களை உருவாக்கி அணிதிரண்டு தமது உரிமைகளை வென்றெடுத்துள்ளனர். முதலில் பெரும் பாட்டாளமாகத் தோட்டத்துறையில் தொழிலாளர் பணியாற்றிய போதிலும் தொழிற்சங்கத்தின் தோற்றம் கொழும்பில் பணியாற்றிய தொழிலாளர்கள் மத்தியிலேயே தோன்றியது. பேராசிரியர்

விசாகா குமாரி ஜயவர்தன இலங்கை தொழிற்சங்க இயக்கத்தின் தோற்றம் (Jayawardena, 1972) எனும் தமது ஆங்கில நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளது போல் போதிய கல்வியறிவு இன்மை மற்றும் அரசியல் தெளிவின்மை தோட்டத்தொழிலாளர் மத்தியில் தொழிற்சங்க இயக்கம் தாமதமாக உருவாக காரணமாக இருக்கலாம் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இருந்த போதிலும் இங்கிலாந்து தொழிலாளர்களிலும் பெரும்பான்மையோர் கல்வியறிவு குறைந்தவர்களாக இருந்தனர். கல்வியறிவற்ற இங்கிலாந்து தொழிலாளர்கள் முதலில் தனிமனித எதிர்ப்பு மற்றும் கூட்டு எதிர்ப்புகளிலேயே ஈடுபட்டனர். பின்னரே சில படித்தவர்களின் அனுசரனையுடன் தொழிற்சங்களை இங்கிலாந்து தொழிலாளர்கள் உருவாக்கிக் கொண்டனர், இதேபோல் இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர்களும் 1824 முதல் தமது எதிர்ப்புகளைத் தனிமனித ரீதியாகவும் கூட்டாகவும் தெரிவித்துவந்துள்ளதான் ஸ்தாபன ரீதியாக ஒன்றிணைந்து போராட ஆரம்பித்தது. படித்த தொழிற்சங்கவாதியான கோடேசம்யரின் மலையகத் தோட்டப் பிரவேசத்துடனாகும்.

5.2 ஆரம்ப கால எதிர்ப்புகளும் சட்டங்களும்

1823 இல் மேற்கொண்ட பரிட்சார்த்த கோப்பிப் பயிற்செய்கை வெற்றியளிக்கவே 1824 முதல் பல பாரிய கோப்பித் தோட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. ஆரம்பத்தில் பாரிய காடுகளை அழிப்பதில் கரையோர சிங்கள மக்களை ஆங்கிலேயரால் பயன்படுத்த முடிந்தபோதிலும் கோப்பிக் கன்றுகளை நடுவதற்கும் பாராமரிப்பதற்கும் அவர்களைப் பயன்படுத்த முடியாது போய்விட்டது. இதுவே ஆங்கிலேயர் தென்னிந்தியாவிலிருந்து தமிழ்த் தொழிலாளர்களை கொண்டுவர நிர்ப்பந்தித்தது. 1800களில் இங்கிலாந்தில் தொழிலாளர் வர்க்கம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்ததுடன் கடும் சுரண்டலுக்கு முகம் கொடுத்தனர். இச்சுரண்டலுக்கு எதிராக இங்கிலாந்து தொழிலாளர்கள் ஒன்று சேர்ந்து சம்பள உயர்வினையும் வேலை நேரக்குறைப்பினையும் கோரி சங்கமாக ஒன்று திரண்டனர். இவ் ஒன்றுகூடலை இங்கிலாந்து அரசாங்கம் இணைப்புச் சட்டம் (Combination Act of 1800) எனும் சட்டத்தை அறிமுகப் படுத்தி தொழிலாளர் ஒன்று கூடுவதை தடை செய்தது. இச்சட்டத்தைப் புறக்கணித்து இங்கிலாந்தின் வட-கிழக்கு கரையோர சுரங்கத் தொழிலாளர்கள் 1810 ஆம் ஆண்டிலும் (North-East Coast-1810) சவுத் வேல்ஸ் சுரங்கத் தொழிலாளர்கள் 1816 ஆம் ஆண்டிலும் (South Wales-1816) ஸ்கொட்லாந்து சுரங்கத் தொழிலாளர்கள் 1818 (Scotland - 1818) ஆம் ஆண்டிலும் ஸ்கொட்லாந்து நெசவாளர்கள் 1812 ஆம் ஆண்டிலும் (Scottish weavers-1812) லன்காஸ்யர் ஸ்பின்னிங் தொழிலாளர்கள் 1818 ஆம் ஆண்டிலும் (Lancashire spinners-1818) வேல்ஸ் இரும்புத் தொழிலாளர்கள் 1816 இலும் (Welsh Iron-workers- 1816) வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இங்கிலாந்து தொழிலாளர்களின் ஸ்தாபன ரீதியான வேலை நிறுத்தப் போராட்டங்கள் இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்தில் எதிரொலித்ததுடன் இங்கிலாந்து அரசாங்கம் தொழிலாளர் அணிதிரளுவதற்கெதிரான (Combination Act of 1800) இணைப்புச் சட்டத்தை 1824 இல் நீக்கியது. இவ்வருடத்திலேயே இலங்கை கோப்பித் தோட்டத்திற்கு அழைத்து வரப்பட்ட தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் தோட்டத்தைவிட்டு ஓடியது மூலம் தமது எதிர்ப்பினைப் பதிவு செய்துள்ளனர். திரு.டோனோவன் மோல்ட்ரிச் அவர்கள் (Moldrich, 1989) தனது நூலில் திரு. கொல்வின் ஆர். டி. சில்வாவின் (Ceylon under the British occupation 1795-1833) நூலிலிருந்து மேற்கொள்காட்டியுள்ளதன்படி 1824 இல் இலங்கையின் கவர்னராக இருந்த எட்வர்ட் பார்ன்கம் அவரது நண்பர் பேர்ட் அவர்களும் தென்னிந்தியாவிலிருந்து 150 தமிழ் தொழிலாளர்களை வரவழைத்து தோட்ட வேலையில் ஈடுபடுத்தியுள்ளனர். இவ்வாறு வந்த தொழிலாளர்கள் சிலர் ஒருவருடத்திற்குள் தோட்டத்தை விட்டோடி மீண்டும் இந்தியா திரும்பியுள்ளனர் (Moldrich, 1989). எவ்வாறு நவீன தொழிற்றுறையில் அமர்த்தப்பட்ட இங்கிலாந்து தொழிலாளர்கள் முதன் முதலில் வேலையை விட்டு ஓடியதன் மூலம் தமது முதல் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்துள்ளனரோ அவ்வாறே இலங்கைக்கு அழைத்துவரப்பட்ட முதல் கோப்பித் தோட்டத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களும் வேலையை விட்டு ஓடியுள்ளனர். 1824 இல்

வந்த தொழிலாளர்கள் தோட்டத்தை விட்டு ஓடிய போதிலும் தென்னிந்தியத் தொழிலாளர்களின் வருகை படிப்படியாக அதிகரித்து. தென்னிந்திய கிராமங்களில் நிலவிய கடும் வறுமை, சாதிய ஒடுக்குமுறை என்பன ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை இலங்கையை நோக்கி நகரச்செய்தது. இலங்கை தோட்டத்தில் குடியிருப்பு வசதியுடன் கூடிய சம்பளத்துடனான வேலைவாய்ப்பு இருப்பதாக தென்னிந்திய கிராம மற்றும் சேரிப்புரங்களில் ஆங்கிலேயேர் விளம்பரங்களை ஒட்டினர். வறுமையுடன் சாதியக் கொடுமைக்கு ஆளாகி வசிப்பதற்கு வீடின்றி சேரிகளில் வாழ்ந்த மக்களே முதலில் சுயமாக குழுக்குழுவாக இலங்கையின் தோட்டங்களுக்கு வந்தடைந்து சம்பளத்திற்குப் பேரம்பேசி தோட்டங்களில் வேலைக்கமர்ந்துள்ளனர். இவ்வாறு வந்த மக்கள் மன்னாரிலிருந்து தோட்டங்களுக்கு மேற்கொண்ட நடைப்பயணத்தின் முகம் கொடுத்த துன்பங்களைத் தாங்கமுடியாது இடையில் விட்டோடியுள்ளதுடன் பலர் வழியில் இறந்துள்ளனர். எனினும் சாதி ஒடுக்குமுறை மற்றும் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத வறுமை இலங்கைக்கான பயணத்தைவிடக் கொடுமையாக இருந்தமையினால் தென்னிந்தியத் தொழிலாளர்களின் வருகை அதிகரிக்கலாயிற்று. மறுபுறம் இலங்கையில் அதிகரிக்கும் கோப்பித் தோட்டங்களுக்கும் தொழிலாளர்கள் தேவைப்பட்டனர். ஆரம்பத்தில் சுயமாகவே தொழிலாளர்கள் வந்ததுள்ளனர். கோப்பித் தோட்டத்துரையான திரு. பிடி. மில்லி முப்பது வருடங்களுக்கு முன் அல்லது இலங்கை கோப்பி தோட்டத்தின் ஆரம்பகால பயிர்ச்செய்கையின் சில நினைவுகள் என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளதன்படி ஆரம்ப காலத்தில் தோட்டத் துரைமார் சுயமாக இலங்கையின் தோட்டங்களுக்கு வரும் தொழிலாளர்களை அவர்கள் நடந்துவரும் பாதையில் வைத்து பேரம்பேசி தோட்டத்திற்கு அழைத்து சென்றுள்ளனர் - தொழிலாளர்களைத் தேடி சில வேளைகளில் துரைமார் பல மைல் தூரம் நடந்து சென்று வழியில் பேரம் பேசி தோட்டத்திற்கு அழைத்து வந்துள்ளனர். சில துரைமார் புத்தளம் வழியாக நடந்து வரும் தொழிலாளர்களைத் தமது தோட்டங்களுக்கு அழைத்து வருவதற்காக (Millie, 1878) குருநாகல் வரைக்கும் நடந்து சென்றுள்ளதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறு சுயமாக வரும் 25 முதல் 100 வரையிலான தொழிலாளர்களில் கூட்டத்தில் ஒருவர் சம்பளம் தொடர்பாகத் தோட்டத்துரையுடன் பேரம்பேசி தோட்டங்களுக்கு தம்முடன் வந்தவர்களை அழைத்துச் சென்றுள்ளார். இவரே தொழிலாளர் குழுத்தலைவராக (Gang Leader) இருந்துள்ளார். 1824 முதல் கோப்பித் தோட்டங்களை அதிகரிக்க கவர்னர் எட்வர்ட் பாண்ட் வெள்ளையர்களை ஊக்கிவித்தமையினால், தொழிலாளர்களைப் பெரும் கூட்டமாக அழைத்துவர வேண்டிய தேவையேற்பட்டது. தோட்டத்திற்குச் சுயமாக வந்த தொழிலாளர் குழுத்தலைவர்களைத் தேர்தெடுத்து தென்னிந்தியாவிற்கு அனுப்பி வேலையாட்களை அழைத்து வரும்படி துரைமார் அனுப்பி வைத்துள்ளார். இவ்வாறு அழைத்து வர அனுப்பப்பட்டவர்கள் பின்னாட்களில் கங்காணியென அழைக்கப்பட்டனர். ஆரம்பத்தில் தொழிலாளர் குழுத்தலைவராகச் செயற்பட்டவர்கள் அவ்வவ் சாதியைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்த போதிலும் பின்னாட்களில் இது பாரிய வருமானம் தரக்கூடிய தொழிலாளாக இருந்தமையினால் இந்தியாவின் கிராமங்களில் வாழ்ந்த சாதிய ரீதியில் பிற்படுத்தப்பட்டோர் (Backward Caste) எனக் கூறப்படுபவர்களாக இருந்த சாதியினர் தொழிலாளர்களைக் கூட்டம் கூட்டமாக அழைத்து வந்துள்ளனர். இப்பிற்படுத்தப்பட்டோர் சாதி ரீதியில் தீண்டத்தகாதோர் (Untouchable) என்று கூறப்படுகின்ற நிலமற்று வறியவர்களாகச் சேரியில் வாழ்ந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்களையே பெரும்பான்மையாக அழைத்து வந்துள்ளனர். வாழ்வதற்கு நிலமற்று மற்றும் சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கு ஆட்பட்டிருந்த தாழ்த்தப்பட்டோர் எனக்கூறப்படும் மக்களுக்கு கடனாக முற்பணம் வழங்குவதன் ஊடாக மிக இலகுவில் இவர்களை அழைத்துவரக் கூடியதாக கிராமத்தைச் சார்ந்த பிற்படுத்தப்பட்ட பிரிவினருக்கு இருந்துள்ளது. இதேவேளை வறுமையில் வாடிய சாதி ரீதியில் பிற்படுத்தப்பட்டோரும் இலங்கைக்குக் குடிப்பெயர்ந்துள்ளனர். திரு. டோனோவன் கூறியுள்ளதன்படி சாதிக் கொடுமையிலிருந்து தப்பும் நோக்கிலேயே பெரும்பாலான தாழ்த்தப்பட்டோர் எனக் கூறப்படுவோர் இலங்கையின் தோட்டங்களை நோக்கி வந்துள்ளனர். டோனவன் மொல்டீட் மேற்கோள்

காட்டியுள்ளதன்படி கோப்பி காலத்தில் மெடிகல் வோன்ட் கட்டளைச்சட்டத்தைக் கொண்டு வருவதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட தகவல் சேகரிப்பின்போது வில்லியம் க்ளார்க் என்பவர் தோட்டச்சங்கத்திற்கு சமர்ப்பித்த அறிக்கையில் பறையர் 30% பள்ளர் 26 % சக்கிலியர் 16% (தாழ்த்தப்பட்டோர் எனக்கூறப்படுவோர்) அகம்படியர் 5 % கள்ளர் 5% ரெட்டி 3% மறவர் 2% இடையர் 2% (பிற்படுத்தப்பட்டோர் எனக்கூறப்படுவோர்) மொட்டை வெள்ளாளர் 3% (முற்படுத்தப்பட்டோர் எனக்கூறப்படுவோர்) தோட்டங்களில் குடியமர்ந்துள்ளனர். இவ்வாறு சாதி ரீதியாக வந்த குடிவரவு தேயிலை உற்பத்திக் காலத்தில் மேலும் அதிகரித்துள்ளது.

இலங்கையில் சாதி தொடர்கிறது (Jayaraman, 1975: 42-43) என்ற நூலில் திரு. கே. ஜெயராமன் அவர்கள் இந்திய குடியகல்வு தரவுகளைப் பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். 1905 ஆம் ஆண்டிற்கும் 1909 ஆம் ஆண்டிற்கும் இடையில் 42,493 பறையர்கள் 28,596, பள்ளர்கள், 15,759 கள்ளர்கள், 13,738 வெள்ளாளர்கள், 18,066 அம்பலக்காரர், 9,7533 அகமுடியர் மற்றும் 5 பிராமணர் வந்துள்ளதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளதுடன் நாயக்கர், கவுண்டர், ரெட்டியர், வன்னியர், பண்டாரம், ஆசாரி, செட்டியார், முதலியார், மூப்பனார், முத்தரையர், உடையார், சாணர், தலையாரி, தோட்டியர், உப்பிலியர், வடுகர், வளையர், இடையர், குறவர், இருளர், கம்மாளர், கொல்லர், குறும்பர், சக்கர், பறவர், மறவர், மலையாளி, குயவர், கோலியர், வள்ளுவர், அம்பட்டர், வண்ணார், சக்கிலியர், முதலாளனாரும் குடியகலந்ததை மேற்கோள் காட்டியுள்ளதுடன் இவ்வாறு வந்தவர்களில் ஆதிதிராவிடர் எனக் கூறப்படும் பறையர், பள்ளர் மற்றும் சக்கிலியர் என்போரே அதிகமாக இருந்துள்ளதை இந்திய குடிசன மதிப்பு தரவினை சுட்டிக்காட்டி மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். இதேவேளை சாதி ரீதியான குடியகல்வு 1920களில் எவ்வாறு இருந்தது என்ற தரவுகளையும் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்.

அட்டவணை 5.1

இலங்கைக்கான பயணத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோரின் பங்களிப்பு 1921-30

ஆண்டு	மொத்த வருகையாளர்கள்	தாழ்த்தப்பட்டோர்	விகிதாசாரம்
1921	25,344	8,568	34
1922	78,106	29,921	38
1923	90,289	35,316	39
1924	155,989	71,441	47
1925	125,585	52,400	42
1926	101,360	41,089	40
1927	161,027	64,969	40
1928	133,712	51,593	39
1929	105,095	42,177	40
1930	91,422	34,710	38
மொத்தம்	1,066,429	432,184	41

Source: Jayaraman, (1975:86). Caste Continuities in Ceylon : A Study of the Social Structure of three Tea Plantations.

இவ்வகையில் வறுமையுடன் கூடிய சாதி ரீதியான ஒடுக்கு முறையே குடியகல்வுக்கு பிரதான காரணமாக அமைந்துள்ளது. இவ்வாறான குடியகல்வு இலங்கையை நோக்கி மட்டுமல்லாது தென் ஆப்பிரிக்க, மேற்கிந்திய தீவுகள், தென்அமெரிக்கா (கயான), மலேசியா, சிங்கப்பூர், பிஜி, போன்ற நாடுகளையும் நோக்கி நகர்ந்துள்ளது. இவ்வாறு சென்றவர்களில் 86 % தாழ்த்தப்பட்டோராவர் (Tate, 2008).

5.2.1 வேலையை விட்டோடல்

1824 ஆம் ஆண்டு முதல் இலங்கை மற்றும் ஏனைய நாடுகளை நோக்கி தென்னந்தியத் தமிழர்கள் தொழில் தேடிச் சென்றதுடன் அவ்வாறு சென்றவர்கள் பெரும் துன்பங்களுக்கு முகம் கொடுத்து இறக்க நேரிட்தால் 1839 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசாங்கம் இல 14 1839 எனும் குடியகல்வு சட்டம் ஒன்றைக் கொண்டுவந்து இலங்கைக்கான குடியகல்வைத் தடுத்தது. இத்தடையை அகற்றும்படி இலங்கை அரசாங்கம் இந்திய அரசிடம் கோரியதுடன் இச்சட்டம் 1847 ஆம் ஆண்டு நீக்கப்பட்டது (Jayaraman, 1975). இந்தியா இலங்கைகான குடியகல்வு சட்டத்தைக் கொண்டுவந்த போதிலும் இலங்கையை நோக்கி தொழிலாளர்கள் வந்துள்ளனர். 1839க்கும் 1859க்கும் இடையில் 917,171 தொழிலாளர்கள் இலங்கையை வந்தடைந்துள்ளனர். 1877இல் ஏற்பட்ட பஞ்சத்தின்போது 380,000 பேர் இலங்கைக்கு வந்துள்ளனர் (Ibid).

இவ்வாறு வருகை தந்த தொழிலாளர்களில் பெரும்பான்மையோர் இலங்கைத் தோட்டங்களில் நிரந்தரமாகத் தங்கலாயினர். இவ்வாறு தங்கியோரில் பெரும்பாலானோர் பலர் தனியாளர்களாகவும் குடும்பமாகவும், குழுவாகவும் தோட்டத்தை விட்டு ஓடியுள்ளனர். அதிகளவு நேரம் வேலை, ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டதன்படி உரிய சம்பளம் வழங்காமை, போதியளவு உணவுப் பொருட்கள் வழங்காமை, நோய்வாய்ப்பட்டபோது மருந்து வழங்காமை, போதிய வீட்டுவசதியின்மை போன்ற காரணங்களினால் தொழிலாளர்கள் வேலைக்குச் செல்ல மறுத்ததுடன் தோட்டத்தை விட்டு ஓடியுள்ளனர். இவ்வாறு ஓடியவர்கள் தோட்டத் துறைமாரினால் கைது செய்யப்பட்டு சித்திரவதைக்குள்ளாக்கப்பட்டனர். கைது செய்யப்பட்டவர்கள் சித்திரவதைக்குள்ளாக்கப்பட்ட போதிலும் தோட்டத்தை விட்டு ஓடுவது மற்றும் வேலைக்குச் செல்லாதிருப்பது போன்ற செயல்கள் குற்றயவில்லை. எவ்வாறு இங்கிலாந்து தொழிலாளர்கள் கடும் தண்டனைகளுக்கு மத்தியில் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்வதை கைவிட்டு ஓடினரோ அதேபோல் தோட்டத் தொழிலாளர்களும் தோட்டத்தை விட்டு ஓடினர். தாம் அளிக்கும் தண்டனைகள் மூலம் தொழிலாளர்கள் தோட்டத்தை விட்டு ஓடுவதையும், வேலை செய்ய மறுப்பதையும் கட்டுப்படுத்த முடியாது என்பதை அனுபவ ரீதியாக அறிந்த தோட்டத்துறைமார் நீதிமன்றம் ஊடாக கடும் தண்டனை வழங்கும்படியான சட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தும்படி 1831க்கும் 1837க்கும் இடைப்பட்ட காலக்கட்டத்தில் கவர்னராக இருந்த சேர் ரோபர்ட் ஹோர்ட்டனிடம் கேட்டுள்ளனர். தோட்டத்தை விட்டு ஓடும் மற்றும் வேலை செய்ய மறுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு கடும் தண்டனை சட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தும் படி லண்டனிலுள்ள காலனி அதிகாரிக்கு சேர் ரோபர்ட் ஹோர்ட்டன் கோரிக்கை விடுத்துள்ளார். இக்கோரிக்கையை காலனி அலுவலகம் நிராகரித்து, அப்படி ஒரு சட்டத்தை அமுல்படுத்த வேண்டுமாயின் ஒப்பந்தத்தை மீறும் தோட்ட அதிகாரிகளுக்கும் தண்டனை அளிக்கக்கூடியவாறான சிபாரிசைக் அனுப்பும்படி இலங்கை கவனரிடம் கோரியது. அவ்வாறான சிபாரிசை அனுப்புவதற்குத் தோட்டத்துறைமார் விருப்பம் தெரிவிக்கவில்லை (Moldrich, 1989).

கவனர் சேர் ரோபர்ட் ஹோர்ட்டனுக்கு பிறகு 1841 இல் கவனராக பதவியேற்ற சேர் கொலின் கெம்பல் (1841-1847) சில திருத்தங்களுடன் சட்ட நகல் ஒன்றினை 1841 இல் சமர்ப்பித்துள்ளார். இத்திருத்தத்தில் தோட்டத்துறைமார் தொழிலாளர்களுக்கு சம்பளம் வழங்க மறுத்தால் அவர்களுக்கும் தண்டனை வழங்கும் உறுப்பினை சேர்க்கப்பட்டது. இதற்கமைய

1841 இல், இலக்கம் 05 1841 எனும் சேவை ஒப்பந்தக் கட்டளைச் சட்டம் (Service Contract Ordinance) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இச்சட்டத்தின்படி முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையில் தொழில் ஒப்பந்தம் சட்டரீதியாக்கப்பட்டது. இதன்படி முதலாளி ஒருவர் வாய்மூலமாக ஒரு தொழிலாளியுடன் குறிப்பிட்ட வேலைக்காக குறிப்பிட்ட சம்பளம் தருவதாக வாக்குறுதியளித்தால் அது சட்டரீதியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதுடன் வாய் மூல ஒப்பந்தம் ஒரு மாதத்திற்குச் செல்லுபடியாகும் என ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அவ்வொப்பந்தத்தைப் பதினைந்து நாட்களுக்குள் இரு பிரிவினரால் பின்வரும் காரணங்களின் அடிப்படையில் முறித்துக்கொள்ளவும் முடியும். (1) ஏற்றுக்கொண்ட சம்பளத்தை முதலாளி வழங்கவில்லை எனக் கூறி தொழிலாளி ஒருவர் ஒப்பந்தத்தை முறித்துக் கொண்டு செல்ல முடியும். (2) முதலாளி ஒருவர் ஒப்பந்தத்தின்படி தொழிலாளி வேலை செய்யவில்லை என்பதைக் காரணங்காட்டி அவரைத் தொழிலில் இருந்து நீக்கமுடியும். (3) இது தவிர எழுத்து மூல ஒப்பந்தத்தையும் செய்துகொள்ள முடியும். (4) ஒரு வருடத்திற்கான எழுத்துமூல ஒப்பந்தத்தை செய்துகொள்ள முடியும். (5) எழுத்து மூல ஒப்பந்தத்தை ஒரு மாதத்திற்குள் முறித்துக்கொள்ளலாம். (6) அதேவேளை இரு தரப்பினரும் அதனை மூன்று வருடத்திற்கு நீடித்துக்கொள்ளலாம். (7) இச்சட்டத்தின்படி தொழிலாளி ஒருவர் செய்வேன் எனக்கூறி வேலையைச் செய்யாவிட்டால், தோட்டத்தை விட்டு ஓடினால் அல்லது ஏதேனும் குற்றம் புரிந்தால் நீதிமன்றம் அவருக்கு சிறைத்தண்டனை அல்லது கடுமை யான வேலையுடன் கூடிய சிறைத்தண்டனை வழங்க முடியும். (8) முதலாளி குறிப்பிட்ட சம்பளத்தை வழங்காவிட்டால் தொழிலாளியின் சம்பளத்துடன் பத்து பவுண் தண்டப்பணமாக வழங்க முதலாளி நிர்ப்பந்திக்கப்படுவார். (9) அத் தண்டப்பணத்தை வழங்காவிட்டால் சிறைத்தண்டனை வழங்க முடியும். வேலைக்குச் செல்லாதிருத்தல் என்பது பொதுவாக உலகின் அனைத்து தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிரதான எதிர்ப்பு நடவடிக்கையாகக் காணப்பட்டது. இதனை தடுப்பதற்கு காலனித்துவவாதிகள் இலங்கையில் மட்டுமல்லாது தமது அனைத்து காலனிகளும் வேலைக்குச் செல்லாதிருத்தல் குற்றம் எனக்கூறும் சட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளனர். 1836 இல் கிழக்கிந்திய கம்பனி பரீட்சார்த்தமாக தேயிலையை அசாம் பிரதேசத்தில் பயிரிட்டு அது வெற்றியளிக்கவே பாரிய அளவில் தேயிலைப்பயிர்ச் செய்கையை மேற்கொண்டது. இத்தோட்டங்களில் வேலை செய்ய கசேரி எனும் பழங்குடியினரை வேலைக்கமர்த்தினர். இப்பழங்குடியினர் வேலைப் பளு மற்றும் சம்பளம் குறைவு காரணமாக தோட்டத்தை விட்டு ஓடியதுடன் கூட்டாக வேலைக்குச் செல்லாது இருந்துள்ளனர். 1848 இல் அசாம் தேயிலை கம்பனியைச் சார்ந்த தொழிலாளர்கள் மூன்று மாதம் சம்பளம் வழங்காமையையிட்டு வேலைக்குச் செல்லாதைத் தவிர்த்து தோட்டத்துரையின் பங்களாவைச் சுற்றி வளைத்துள்ளனர். இதேபோல் 1859 இலும் கச்சேரி தொழிலாளர்கள் சம்பள அதிகரிப்பைக் கோரி வேலைக்குச் செல்லாதிருந்துள்ளனர். இச்சந்தர்ப்பத்தில் கிழக்கிந்திய கம்பனியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க இங்கிலாந்து (இந்திய) அரசாங்கம் தொழிலாளர்களின் ஒப்பந்த முறிப்புச் சட்டம் (The Workmen's Breach of contract Act, 1859) ஒன்றை இந்தியாவில் அறிமுகப்படுத்தியதுடன் வேலைக்குச் செல்லா திருப்பதைச் சட்டவிரோதமாக்கியது (Guha, 1977).

இவ்வகையில் இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட இலக்கம் 05 1841 எனும் சேவை ஒப்பந்தக் கட்டளைச் சட்டமே தோட்டத்தொழிலாளரது தன்னிச்சையான எதிர்ப்பின் விளைவாகப் பெற்ற சட்டமாகும். இச்சட்டத்தின்படி தொழிலாளருக்கு தமது சம்பளத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இருந்த போதிலும் தோட்டத் தொழிலாளர் இதனைப்பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை. தொழிலாளர்களின் அறியாமையைப் பயன்படுத்தி தோட்டத்துரைமார் தம் கொடுமையான தண்டனைகளைத் தொழிலாளர் மீது திணித்து வந்தனர். மறுபுறம் இச்சட்டத்தைப்பற்றி அறியாத தோட்டத்தொழிலாளர் தமது எதிர்ப்புகளைத் தொடர்ந்து காட்டி வந்தனர். தோட்டத்துரைமாரின் கொடுமைகளுக்கு எதிராக தொழிலாளர்கள் காட்டிய தன்னிச்சையான செயற்பாடுகளால் தோட்டங்களில் அமைதியற்ற சூழல் காணப்பட்டது.

இதனால் தோட்டத்தொழிலாளர்களுக்கு சில சாதகத் தன்மைகள் உருவாகும் பொருட்டு 1865 ஆம் ஆண்டு இலக்கம் 11 எனும் புதிய கட்டளைச்சட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. சேவையாளர், தொழிலாளர்கள் மற்றும் பயண மனிதர்களுக்கான வாடகை ஒப்பந்த சட்டம் எனும் (An Ordinance to consolidate and amend the Law relating to Servants, Labourers, and Journeymen Artificers under Contracts for hire and service) இக்கட்டளைச்சட்டம் பல புதிய உறுப்புகளை உள்ளடக்கியதுடன் தோட்டத் தொழிலாளர்களது சுகாதாரப் பாதுகாப்பு தொடர்பான உரிமைகளையும் உள்ளடக்கியது.

இக்கட்டளைச் சட்டத்தில் சேவையாளர் என்றால் யார், முதலாளி என்றால் யார் என விளக்கப்படுத்தப்பட்டது. வீட்டு வேலையாளர், கங்காணிகள், ஆரம்ப வேலையாளர்கள் பொருட்களைச் சுமந்து செல்வோர், விவசாயத்துறை, புகைமிரத்த துறை மற்றும் பாதைகள் தொழிலில் ஈடுபடுவோர், சேவையாளர்களாக இக்கட்டளைச்சட்டம் அடையாளப்படுத்தியது. வாய் மூல வேலை ஒப்பந்தம் ஒரு மாதத்திற்குரியதாகவும், அதனை மாதம் மாதம் நீடிக்கலாம் என்பதுடன் சம்பளத்தை மாத இறுதியில் வழங்கவேண்டும் என்பதைக் கட்டாயமாக்கியது. இக்கட்டளைச்சட்டம் வேலையை விட்டு (தோட்டத்தை) ஓடுபவர்களுக்குச் சிறைத்தண்டனை வழங்குவதை நீக்கியது. அத்துடன் குறிப்பிட்ட தொழிலாளி மீண்டும் குறிப்பிட்ட தோட்ட உரிமையாளரிடம் விருப்பிற்கமைய வேலையில் சேருவதற்கு வாய்ப்பளித்தது. இவற்றுடன் தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் ஒருவர் சுகவீனமுற்று வேலை செய்ய முடியாது இருப்பின் தோட்ட உரிமையாளர் அவரது வைத்தியச் செலவுகளை வழங்குவதுடன் அவர் வாழ்வதற்கான வீட்டினையும் வழங்க வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டது. இச்சட்டம் வருவதற்கு முன்னர் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சுகவீனமுற்று தோட்டத்தில் வேலை செய்ய முடியாதிருப்பின் அத்தொழிலாளர்களைத் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேற்றிவிடுவர். தொழிலாளர்களின் பல நடவடிக்கைகளின் காரணமாக இச்சட்டத்திற்குப் படிப்படியாக பல திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டது. 1899 ஆம் ஆண்டு தோட்ட தொழிலாளர் (இந்தியர்) கட்டளைச் (Estate Labour (Indian) Ordinance no 130 of 1889) சட்டமாக இச்சட்டம் திருத்தப்பட்டது.

இச்சட்டமும் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு சில நன்மைகளை அளிப்பதாக இருந்தாலும் அது முதலாளிகளுக்குச் சாதகமாகவே இருந்துள்ளது. இச்சட்டத்தைப் பற்றி அறியாத தொழிலாளர்களும் அவ்வப்போது தன்னிச்சையாக (International Labour Organisation, 1996-2014) தமது எதிர்ப்புகளை வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளனர். ஆயினும், தோட்டத் தொழிலாளர் தாம் பெற்ற இப்புதிய உரிமைகளை அறிந்திருக்கவில்லை. திரு. டோனோவன் மோல்ட்ரிச் தமது ஆங்கில நூலில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளதன்படி அக்காலக்கட்டத்தில் கண்டியின் பொலிஸ் அத்தியட்சகரான கோல்பெய்ர், சட்டம் முதலாளிமாரை முழுமையாக திருப்பிப்படுத்தும் வகையிலேயே உள்ளது. தொழிலாளர்களுக்கு தெளிவுபடுத்தினாலும் அவர்கள் புரிந்துக்கொள்வதாக இல்லை என்று கூறியுள்ளார். இதேவேளை, கண்டி நீதவான்: ஒழுங்குபடுத்துவதற்காக உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களைப்பற்றி ஒன்று அறியாதவர்களாக கூலிகள் இருப்பதுடன் இலகுவில் தமது முதலாளிகளுக்கு இரையாகக் கூடியவர்களாக இருக்கின்றனர் என்றும், கம்பனை நீதவான் தெரிந்து கொண்டும், கொடுக்க விரும்பாத முதலாளிகளுக்கு அறியாத தொழிலாளர்கள் இலகுவான இரையாகியுள்ளனர் எனக்கூறியுள்ளார் (Moldrich, 1989). இச்சட்டம் வேலை செய்ய மறுப்பது, உரிய காரணமின்றி வேலைக்கு செல்ல மறுப்பது அல்லது புறக்கணித்தல், குடித்து விட்டு வேலை செய்தல், வேண்டுமென்றே வேலை செய்யாதிருத்தல், வேலையை முடிக்காது பாதியில் செல்லல் என்பனவற்றை ஒரு மாத கடுமையான அல்லது கடுமையற்ற சிறைத்தண்டனைக்குரிய குற்றமாக்கியது.

இச்சட்டம் அறிமுகப்படுத்திய பின் கோப்பித் தோட்டங்களில் வேலைப்பளு தாங்க முடியாமல் தோட்டங்களை விட்டு ஓடிய தொழிலாளர்கள் வாரண்டுகள் மூலம் பிடிக்கப் பட்டனர். முறித்தியானந்தன் கூலித் தமிழ் எனும் தமது நூலில் டோனோவனின்

நூலின் மேற்கோள்களை தமிழில் மேற்கோள் காட்டியுள்ளதன்படி இந்த வாரணடுகள் மூலம் பிடிக்கப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும் சிறைக்கூடங்களை நிறைத்திருக்கிறார்கள். நூற்றுக்கணக்கில்லல்ல ஆயிரக்கணக்கில் இப்படி சிறைக்குள் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். வேறெந்தக் காரணத்திற்காகவுமல்ல, கோப்பித் தோட்டங்களை விட்டு ஓடிவிட்டார்கள் என்ற ஒரேயொரு காரணத்திற்காக மட்டும் ஆண்கள் கைவிலங்கிடப்பட்ட நிலையிலும், மற்றும் பெண்கள் குழந்தைகளும் கண்டிச் சிறையில் பெருந்தொகையில் அடைத்த வைக்கப்பட்டிருப்பதை நான் என் கண்ணாலேயே கண்டேன் என்று கண்டி மாவட்ட நீதிபதியமிருந்த மோமஸ் பெர்வீக் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு கோப்பித் தோட்டங்களை விட்டு ஓடிய 161 கூலிகள் பிடிக்கப்பட்டு ஒரு மாதக் கடுழிய உடல் உழைப்புச் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்ட நிலையில் புதுளை வீதிகளில் அவர்கள் கடின உழைப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருப்பதைப்பற்றி - காலைமில் அவர்களைக் கல்லுடைக்கக் கொண்டுச் செல்லும் கோரக்காட்சியைப் பற்றி 'டைம்ஸ் ஒப் சிலோனின்' புதுளை நிருபர் விபரித்துள்ளதை டொனோவன் மொல்ட்ரிச்சின் தமது நூலில் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்.

5.3 வன்முறை எதிர்ப்பு

இலங்கைத் கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பல கொடுமைகளை சந்தித்த போதிலும் அதனை எதிர்த்து தோட்டத்தை விட்டு ஓடுவது மட்டுமல்லாமல் தோட்டத்துரைமார்களின் அடக்குமுறையை எதிர்த்து தோட்டத் துரைகளைப் படுகொலை செய்துள்ளனர். 1866 கண்டி ஹந்தான தோட்டத்தைச் சார்ந்த தோட்டத்துரை ஜோன் பெல்கோனர் மிக்ககடுமையாக தோட்டத்தொழிலாளர்களை வேலை வாங்கியுள்ளார். அவர் தோட்டக் கங்காணியுடனும் கடுமையாக நடந்துகொண்டுள்ளார். இதனைப் பொறுத்துக் கொள்ளாத கங்காணி ஒருவர் தோட்டத்துரையை அடித்துக் கொலை செய்துள்ளார் (Moldrich, 1989). இதேபோல் 1880 இல் பெத்தவல தோட்டச்சார்ந்த தொழிலாளர்கள் ஜோன்சன் எனும் தோட்டத்துரையின் அடக்குமுறையை எதிர்த்து மரக்கட்டைகளால் அடித்துக் கொலை செய்துள்ளனர். இதேபோல் தோட்டத்துரை ஒருவர் தனது பங்களாவில் வேலை செய்த அப்பு ஒருவர் தனது சிங்களக் கள்ளக் காதலியுடன் தொடர்பு வைத்திருப்பதை அறிந்து அவரை அடித்துள்ளார். இதனை பொறுத்துக்கொள்ளாத அப்பு தோட்டத்துரையின் துப்பாக்கியை எடுத்து அவரைச் சுட்டுக் கொன்றுள்ளார் (Jayawardena & Kurian, 2015).

5.3.1 அரிசி களஞ்சியத்தைச் சூறையாடல்

இவற்றுடன் தொழிலாளர்கள் தண்டனைகளைப் புறக்கணித்து கூட்டாகக் கொள்ளையிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். தோட்டங்களுக்கு அரிசி இந்தியாவிலிருந்து கொண்டு வந்தே பகிர்நதளிக்கப்பட்டுள்ளது. 1866இல் இந்தியாவிலிருந்து அரிசி வருவதற்கு தாமதம் ஏற்பட்டுள்ளது. இதனால் அரிசி பஞ்சம் ஏற்படப்போகின்றது என்ற செய்தி தோட்ட மக்கள் மத்தியில் பரவியுள்ளது. அரிசி பஞ்சம் வரப்போகின்றது என்ற செய்தியைக் கேட்ட கண்டிக்கு அருகாமையுள்ள தோட்டத்தைச் சார்ந்த தொழிலாளர்கள் அரிசி களஞ்சியத்தை உடைத்துக் கொள்ளையடிக்க தீர்மானித்துள்ளனர். இதற்காக ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமையைத் தெரிவு செய்துள்ளனர். பொதுவாக ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று தோட்டத்துரைமார் அனைவரும் கண்டியிலுள்ள கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களில் நடைபெறும் காலை ஆராதனைக் கூட்டங்களுக்குச் சென்றுவிடுவர். போலீசும் பாதைகளில் காவலில் இருப்பதில்லை. இக்காலை ஆராதனை நடக்கும் வேளையில் கண்டிக்குப் படையெடுத்த தொழிலாளர்கள் கண்டி சென்.போலஸ் தேவாலயத்திற்கு அருகில் உள்ள களஞ்சியசாலையை உடைத்து அரிசியை எடுத்துச் சென்றுள்ளனர். இதனையறிந்த கவர்னர் தொழிலாளர்களின் கூட்டுச் செயற்பாட்டைக் கண்டு பயந்து அவர்களுக்கு தண்டனை அளிக்காது அனைத்து கடைகளையும் திறந்து அரிசியை விநியோகிக்குமாறு பணித்துள்ளார் (The Planters' Association Of Ceylon, 1954).

5.3.2 கோப்பி கொட்டைகளைத் திருடி விற்றல்

இவ் எதிர்ப்பு செயற்பாடுகளுடன் போதிய சம்பளம் கிடைக்காமை மற்றும் நேரத்திற்கு சம்பளம் வழங்காமை போன்ற காரணங்களினால் தொழிலாளர் கோப்பிக் கொட்டைகளைத் திருடி விற்றல் மற்றும் நாசமாக்கல் போன்ற வேலைகளில் ஈடுபடுவதன் மூலமும் தமது எதிர்ப்புகளைத் தெரிவித்துள்ளனர். இதனால் கோப்பிக் களவுச் சட்டத்தை (Coffee stealing ordinance of 1876) 1876 இல் அரசாங்கம் அறிமுகப்படுத்தியது. ஆனால், இச்சட்டத்தின் மூலம் கோப்பிக் களவினைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது போய்விட்டது. காய்ந்த மற்றும் பழுத்த கோப்பிக் கொட்டைகளைத் திருடினால் மட்டுமே தண்டனை வழங்கப்பட்டது. பழுத்த கோப்பிக் கொட்டை களைக் களவு எடுப்பதற்குப் பதிலாக பச்சை கொட்டைகளையும், கோப்பிக் கன்றுகள் உட்பட ஏனைய உற்பத்தி பொருட்களைத் தொழிலாளர்கள் திருடினர். இதனால் அச்சட்டத்தை மேலும், விரிவு படுத்தி 1885 இல் குறிப்பிட்ட சில பொருட்களுக்கு மேலதிக பாதுகாப்பு வழங்குவது தொடர்பாக கட்டளைச் சட்டமொன்றினை (No.9, 1885, An Ordinance to further provide for the protection of certain descriptions of produce) அரசாங்கம் அறிமுகப்படுத்தியது. மேலும் இக்கட்டளைச் சட்டத்தின் மூலம் தொழிலாளர் (Labourer) என்றால் தோட்ட சுப்பிரண்டன், உதவி சுப்பிரண்டன் தவிர்ந்த நிரந்தரமாக அல்லது தற்காலிகமாக விவசாய, மற்றும் சிற்சிறு வேலைகளில் ஈடுபடுவோர் அனைவரும் தொழிலாளி என வரைவிலக்கணம் அளிக்கப்பட்டது. 20 ஏக்கருக்கு மேற்பட்ட நிலத்தில் கோப்பி, தேயிலை, கொக்கோ, ஏலம், சிங்கோனா மற்றும் தென்னை பயிரிடப்படும் இடம் தோட்டம் என வரைவிலக்கணம் செய்யப்பட்டது. மேலும், உற்பத்தி என்றால் பழம், இழை, தோல் மற்றும் வேர்கள் உற்பத்தி என வரைவிலக்கணம் அளிக்கப்பட்டது. இவற்றுடன் தோட்டத்திற்குள் உரிய காரணமின்றி சுற்றித் திரிவது மற்றும் மறைந்திருப்பது ஏதேனும் குற்றம் இழைக்க இருப்பதாகக் கருதி போலீஸ் அவருக்கு மூன்று கிழமைக்கும் குறைவாக கட்டும் அல்லது இலகு தண்டனையுடன் அல்லது 25 ரூபாவிற்கும் குறைவான தண்டப் பணத்தை அறவிட அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. இதேவேளை எவரேனும் ஒருவர் பழுக்காத கோப்பிக் கொட்டை அல்லது கொக்கோ மரங்கள் அல்லது ஏல கன்றுகள் அல்லது பாக்குக் கொட்டையை தம் வசம் வைத்திருந்தால் குறிப்பிட்ட நபர் திருடினால் அல்லது சட்ட ரீதியற்ற முறையில் தம் வசம் வைத்திருந்தவர் எனக்கருதப்பட்டு இலங்கை குற்றவியல் தண்டனைக் கோவை இல. 368 இன்படி சிறைத்தண்டனை வழங்கப்படுவதற்கும் அதற்கு மேலதிகமாகச் சாட்டை அடியும் வழங்க போலீஸ் நீதவானுக்கு அதிகாரம் அளித்தது. இதேவேளை யாரேனும் ஒருவர் மேற்குறிப்பிட்ட பொருட்களைத் தொழிலாளி ஒருவரிடம் இருந்து வாங்கினால் அவர் குற்றவாளி எனக்கருதப்படுபவன் கட்டும் அல்லது இலகு தண்டனையுடன் ஆறு மாத சிறைக்காவல் அல்லது 100 ரூபாவிற்கு குறைவான தண்டப்பணம் அல்லது கசையடி வழங்கும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது.

இச்சட்டத்தைப் புரிந்துகொண்ட கோப்பிக் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சட்டப்பிடிக்குள் அகப்படாத வகையில் புதிய முறை களவில் ஈடுபட்டு வருமானத்தைத் தேடியுள்ளனர். பழுத்த கோப்பிக் கொட்டைக்குப் பதிலாக பச்சைக் கோப்பிக் கொட்டை, கொக்கோ பழத்திற்குப் பதிலாக கொக்கோ கன்றுகள், ஏலக்காய்க்குப் பதிலாக ஏலக்கன்றுகள், பாக்குகளுக்குப் பதிலாக சுத்தப்படுத்திய பாக்குகள் மற்றும் சிங்கானோ மரத்தின் வேர், பட்டை போன்றவற்றினைத் திருடி விற்றுள்ளனர். மேலும் இக்காலக்கட்டத்தில் தேயிலையும் சந்தையில் விற்பனைக்கு வந்தமையில் தேயிலையையும் திருடி விற்றுள்ளனர். இதனால் 1885 ஆம் கொண்டு வந்த சட்டத்திற்கு திருத்தமொன்றினை 1886 ஆம் அரசாங்கம் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது. இதன்படி, 1886 இல் கொண்டு வரப்பட்ட இலக்கம் 22 (An Ordinance to amend the Ordinance no. 9 of 1885, relating to the protection of certain descriptions of Produces) திருத்தச் சட்டத்திற்கமைய ஒருவர் பழுக்காத கோப்பிக் கொட்டை, கொக்கோ மரம், தேயிலை, ஏலக்கன்று, பாக்கு ஓலை, பாக்கு பட்டை, மரக்கிளை, வேர் அல்லது சிங்கோனா மரத்தின்

பால் வைத்திருத்தல் தண்டனைக்குரிய குற்றம் எனும் திருத்தத்தை அறிமுகப்படுத்தியதுடன் அதற்கான தண்டனையாகச் சிறைத்தண்டனையுடன் இருபதுக்கும் குறைவான சாட்டை அடி வழங்க நீதிபதிக்கு அதிகாரமளித்தது.

இவ்வாறு கடுமையான சட்டத்தை அறிமுகப்படுத்திய போதிலும் தொழிலாளர்களது களவாடும் எதிர்ப்பு நடவடிக்கை மலையகத் தோட்டப்பகுதிகளில் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துள்ளது. இதனால் குற்றங்களை விசாரிக்க போலீஸ் நீதிமன்றங்கள் போதியளவு மலையகத்தில் இருக்கவில்லை. இப்பிரச்சினை அன்றைய சட்டசபையில் எதிரொலித்ததுடன் மீண்டும் புதிய சட்ட மொன்றினை 1891 இல் அரசாங்கம் அறிமுகப்படுத்தியது. இலக்கம் 4 1891 எனும் திருத்தச் சட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தியது. இத்திருத்தச்சட்டத்தின் படி (An ordinance to empower Police Magistrates to inflict Whipping for theft of Praedical Products) எந்தவொரு மாகாணத்திலோ மாவட்டத்திலோ போலீஸ் நீதவானை நியமிக்க ஆளுனருக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது. மேலும் பண்ணை உற்பத்தி களவிற்கு சவுக்கடி தண்டனை வழங்க போலீஸ் நீதவானுக்கு அனுமதி அளிக்கும் உரிமையையும் 16 வயதிற்கு மேற்பட்ட ஒருவர் குற்றவாளியாகக் காணப்படின் அவருக்கு 20 க்கும் மேற்படாத சவுக்கடியும் குற்றவியல் கோவையின் இலக்கம் 55-56 குறிப்பிட்டுள்ளதன்படி சிறைத்தண்டனை வழங்கவும் அதிகாரம் அளித்தது.

5.4 தேயிலைக்கால எதிர்ப்பு

கோப்பிக் காலத்தில் ஆரம்பமான தொழிலாளர்களின் தன்னிச்சையான வேலைக்குச் செல்லாதிருக்கும் எதிர்ப்பு தேயிலைக் காலத்திலும் தொடர்ந்தது. தேயிலைக் காலத்திலும் சில கட்டளைச்சட்டங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. கலாநிதி விசாகா குமாரி ஐயவர்தன இலங்கை தோட்டத்துரையில் வர்க்கம், ஆணாதிக்கம் மற்றும் இனத்துவம் எனும் ஆங்கில நூலில் 1915 ஆம் ஆண்டு 577 பேருக்கு 1865 இலக்கம் 11 கட்டளைச்சட்டத்தின் கீழ் வேலை செய்ய மறுத்தனர் அல்லது உதாசீனப்படுத்தினர் என்ற குற்றச்சாட்டின் பேரில் நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தி தண்டனை வழங்கப்பட்டுள்ளது என மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். இது தவிர இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் தசாப்தத்தில் வேலைக்குச் செல்லாதிருத்தல் என்பதற்கு மேலதிகமாக முன் அறிவித்தல் அளிக்காது வேலையிலிருந்து விலகிக் கொள்ளல் என்ற குற்றத்திற்காக 4409 தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு நீதிமன்றம் தண்டனை வழங்கியுள்ளது (Jayawardena & Kurian, 2015).

முதித்தியானந்தன் கூலித் தமிழ் என்ற தமது நூலில் மேற்கோள் காட்டியுள்ளதன்படி 1919 இல் உருவாக்கப்பட்ட இலங்கை தேசிய காங்கிரஸின் தலைவர்களில் ஒருவராக இருந்த, தேயிலைத் தோட்டக் கங்காணியின் மகனான பெரி. சுந்தரம் 1919இல் தேசிய காங்கிரஸ் கூட்டத்தில் ஆற்றிய உரையில்

1. பதுனையில் ஒரு கூலி, தோட்டக்காரனிடம் (தோட்டத்துரையிடம் (ஆர்) பற்றுச்சீட்டு கேட்க கூலி மரியாதையின்றியும் உத்தரவுக்கு மீறியும் நடந்துகொண்டதாகக் கூலியைக் குற்றஞ் சாட்டியுள்ளனர். கூலிக்கு 3 மாதம் காவல் தண்டனை கிடைத்தது. தோட்டின் காலம் முடிந்த பிறகு கூலி தன் பெண்டு, பிள்ளைகளுடன் தோட்டத்தை விட்டுப் புறப்பட, தோட்டக்காரன் காவலாளிகளை ஏவி பட்டினி போட்டுவிட்டான். இதற்காகத் தோட்டக்காரன் மீது கூலி தாவா செய்ய தோட்டத் துரைக்கு ரூபா 15 அபராதம் விதிக்கப்பட்டது.
2. மாத்தளையில் ஒரு கூலி பற்றுச்சீட்டு கேட்க, தோட்டக்காரன் மறுத்து விட்டதனால், அந்தக் கூலி ஒரு நாள் வேலையை விட்டுப் புரொக்டரிடம் நேட்டீஸ் கொடுக்க செல்ல வேண்டியதாயிற்று. ஒரு நாள் வேலைக்கு விலகி நின்றதற்காகத் தோட்டக்காரன் அந்தக் கூலியைக் கட்டிவைத்து 12 பிரம்படி அடித்தான். போலிஸ் மஜிஸ்ட்ரேட்

தொடர்கின்றது என குறிப்பிட்டார். 1916 இல் பெட்டா (புறக்கோட்டை ஆர்) வாசிகசா லையில் சிலோன் சோசல் சேர்விஸ் அமைப்பினால் நடத்தப்பட்ட கூட்டமொன்றில் பிரிஸ்டல் பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்த பேராசிரியர். ஜி.எச். லேனார்ட் உரையாற்றுகையில், நான் எனது கையில் ஒரு விளம்பரத்தைக் கொண்டிருக்கின்றேன். சில நாட்களுக்கு முன்புதான் தினசரி பத்திரிகையில் வந்தது. அது அமெரிக்காவின் தென்மாநில அடிமை நிலையை நினைவுக் கூறுகிறது. அது 50 ரூபா சன்மாத்திற்கான விளம்பரமாகும். மாத்தளைத் தோட்டம் ஒன்றிலிருந்து தப்பி ஓடிய ஆறு கூலிகளைப் பிடித்து தருவோருக்கான விளம்பரம். அவர்களுள் ஒருவர் நோய்வாய்ப்பட்ட குழந்தையைக் கையில் வைத்துள்ள பெண் ஒருவர் எட்டு வயது சிறுவன் மற்றவர் மூன்று வயது பெண் பிள்ளை. ஒருவர் ஏழை நோய்வாய்ப்பட்ட பெண் ஒருவர் கையில் குழந்தையுடனும் மேலும் சுமையுடன் இரண்டு பிள்ளைகளினது புகைப்படத்தைப் போடுவதற்கு அத்தோட்ட சப்பிரண்டன்டன் வொட்கப்பவல்லையா என நான் ஆச்சரியப்படுகின்றேன் (நித்தியானந்தன், 2014:74-76).

1920களில் சேர்முத்துகுமாரசாமி, சேர்.பொன்.அருணாசலம், சேர்.பொன்.இராமனாதன், கருமுத்துச் செட்டியார் மற்றும் 1930களின் பின்னர் கோதடேசய்யர், கலாநிதி கொல்வின் ஆர்டி.சில்வா போன்றோர் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளைப் பத்திரிகை வாயிலாக வெளிக்கொணர்ந்தனர். இக்காலக்கட்டத்தில் தோட்டத்துரையில் அறிமுகப்படுத்தி மிமிருந்த துண்டு முறைமை பற்றியும் தோட்டத்தொழிலாளர்களது பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி வழங்காது சிறுவயதிலேயே வேலைக்கமர்த்துவது பற்றியும் பல தகவல்களை இவர்களால் வெளிக்கொணரப்பட்டது. துண்டு முறைமை என்பது தோட்டத் தொழிலாளர் ஒருவர் தாம் தோட்ட பெரிய கங்காணிமிடமும் தோட்டத்துரையிடமும் பெற்ற கடனைத் திருப்பி செலுத்தியது தொடர்பான கடிதமாகும். கடனை அடைத்து அத்துண்டினைப் பெற்றுக் கொண்டவருக்கு மட்டுமே தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேறி வேறு தோட்டத்தில் போய் வேலையில் சேர முடியும். தோட்டத்துரைக்கு அடுத்ததாக பெரிய (head Kangani) கங்காணிகள் அதிக பலத்தைக் கொண்டிருந்ததுடன் தமக்குக் கீழிருக்கும் தொழிலாளர்களை மிகவும் மோசமாகச் சுரண்டியதுடன் தொழிலாளர்களை அடக்கியோடுக்கவும் செய்தனர். பெரிய கங்காணிக்கே தொழிலாளர்களின் சம்பளம் வழங்கப்பட்டது. வேலை செய்யும் ஒவ்வொரு தொழிலாளர் சார்பாகவும் பெரிய கங்காணிக்கு ஆள் (பென்ஸ்) பணம் வழங்கப்பட்டது. பெரிய கங்காணியே தோட்டத்தில் உணவு மற்றும் வீட்டுப் பொருட்கள் விற்பனை செய்யும் கடையை வைத்திருந்தார். எனவே தொழிலாளர்கள் ஒருபோதும் மொத்தக் கடனைத்திருப்பி செலுத்தியதற்கான துண்டினைப் பெற முடியாதிருந்தது. இத்துண்டு முறையைப் புறக்கணித்து பல தொழிலாளர்கள் தோட்டத்தை விட்டு ஓடியுள்ளனர். இவ்வாறான எதிர்ப்பு சம்பவங்களையும், பத்திரிகைகளில் வெளிக்கொணர்ந்த கருத்துக்களையும் கருத்திற் கொண்ட அரசாங்கம் 1921 இல் துண்டுமுறை ஒழிப்பு சட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தியது. இதேவேளை தோட்டத்துரையார் தாம் விரும்பியவாறு சம்பளத்தை வழங்கினர். மேலும் பேரம் பேசியவாறு சம்பளத்தை வழங்காது குறைவான சம்பளத்தை வழங்கியுள்ளனர். இதுவும் தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களை விட்டு ஓடக் காரணமாக அமைந்தது. இதனால் அரசாங்கம் 1927 ஆம் குறைந்தபட்ச (Minimum wage) கட்டளைச் சட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தியது. அத்துடன் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்கு ஆரம்பக் கல்வி வழங்குவதற்கும் 1920 இல் கட்டளைச்சட்ட மொன்றினையும் அறிமுகப்படுத்தியது.

1910 முதல் 1920கள் வரையிலானக் காலக்கட்டத்தில் எதிர்ப்புகளும் ஒடுக்கு முறையும் அதிகரித்த வேளையில் 1912இல் பழைய மெடிகல் வோண்ட் சட்டத்தினை உள்ளடக்கி புதிய மெடிகல் வோண்ட் சட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது (An Ordinance to Consolidate and Amend the Law Related Medical Wants of the Labourers lives in Plantation Districts). இச்சட்டத்தில் தொழிலாளர்களது சுகாதாரம் தொடர்பாக தோட்டத்துரைக்குள்ள கடப்பாடும் மற்றும் மருத்துவ அதிகாரியின் பொறுப்புகளும் உள்ளடக்கப்பட்டன.

இவ்வாறான கொடுமைகளுக்கு மத்தியில் எதிர்ப்பினை வெளிப்படுத்தி வந்த தொழிலாளர்கள் கொள்ளைகளிலும் ஈடுபடலாயினர். பொதுவாக தோட்டத்தொழிலாளர்களுக்கான சம்பளப்பணத்தை வங்கியிலிருந்து எடுத்துச்செல்கையில் கிராமத்துச் சிங்களவர்கள் கொள்ளையடித்து செல்வதுண்டு. ஆனால் முப்பதுகளில் தோட்டத்தொழிலாளர்களும் சம்பளப்பணத்தைக் கொள்ளையடித்துச் சென்றுள்ளனர். தோட்ட மக்கள் மத்தியில் வெளிவந்த இரண்டாவது நாவலான கண்ணனின் காதலி என்ற நாவலை எழுதிய இரத்தினபுரி ஜி.எஸ். எம். சாமுவேல் எழுதிய நாவலில் குறிப்பிட்டுள்ளதை திரு. மு.நித்தியானந்தன் பின்வருமாறு மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். அக்காலத்தில் தோட்டப்பகுதிகளில் சம்பளப்பணத்தைத் தோட்டத் துரைமார் கொண்டு செல்லும்போது, வழிமறித்துத் தாக்கப்பட்ட உண்மைச் சம்பவங்களை சாமுவேல் தனது நாவலில் எடுத்துரைக்கிறார். 1930 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் ஏழாம் திகதி நுவரெலியாவிலிருந்து ஐந்து மைல் தொலைவில் றம்பொட கணவாயை ஒட்டியிருந்த தலமணி (Dahamani) தேயிலைத் தோட்டத்துரையும் அவரது மனைவியும் வழிமறித்து தாக்கப்பட்ட சம்பவமும் அக்காலக்கட்டத்தில் இலங்கையில் பரபரப்புடன் பேசப்பட்ட குற்றவியல் சம்பவமாகும். தலமணி தோட்டத்துரை ஜோன் குரொஸ்லீஸ், அவரது மனைவி ஜென்னி மற்றும் கார் சாரதி கரோலிஸ் மூவரும் நுவரெலியாவிலிருந்து வங்கியில் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு தோட்டத்திற்குத் திரும்பும் வழியில் வழிமறித்துத் தாக்கப்படுகிறார்கள். சாரதி கரோலிஸ் இருளில் மறைந்து தப்பிவிடுகிறார். பின்பு அவரை ஒரு போதும் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. காரை வழிமறித்து நடத்தப்பட்ட துப்பாக்கிச் சூட்டினால் படுகாயமுற்ற ஜோன் குரொஸ்லீஸின் உடலில் 132 சன்னத்துக்கள் காணப்பட்ட நிலையிலும் அவர் உயிர் பிழைத்துக்கொண்டார். இரண்டுவார காலத் தீவிர பொலிஸ் புலனாய்வின் பின் துப்பாக்கியுடன் திரிந்த செல்லையா என்ற தோட்டத் தொழிலாளியும் அவரது இரண்டு கூட்டாளிகளும் கைதுசெய்யப்படுகிறார்கள். கொலைமூயற்சி வழிப்பறிக்கொள்ளை ஆகிய குற்றச்சாட்டுக்களின் பேரில் மூவருக்கும் தலா பத்தாண்டு காலக் கடுழியச் சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது (நித்தியானந்தன். 160).

இவ்வாறு தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தன்னிச்சையாக எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவது மட்டுமல்லாமல் துணிந்து கொள்ளைகளிலும் ஈடுபடுகின்ற காலக்கட்டத்திலேயே திரு. கோ. நடேசைய்யர் தமது துணைவியார் மீனாட்சி அம்மாளுடன் இணைந்து 1931 இல் அகில இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர் சம்மேளனம் எனும் சங்கத்தை உருவாக்கி தோட்டத் தொழிலாளர்களை ஸ்தாபன ரீதியாக அணித்திரட்டினர். கோநடேசைய்யர் அணித்திரட்ட ஆரம்பித்தபோது பெரிய கங்காணிமார் அமைப்பும் துரைமார் அமைப்பும் கோநடேசைய்யர் பிராமணன் எனக்கூறி அவரை நம்ப வேண்டாம் என தொழிலாளர் மத்தியில் பிரசாரத்தை மேற்கொண்டது. தோட்டத்துரைமார் பெரிய கங்காணி சங்கத்திற்கு பணம் கொடுத்து திரு. நடேசைய்யருக்கு எதிராக ஊழியன் என்ற பத்திரிகையை வெளியிட்டு தொழிலாளரை அவரது சங்கத்தில் அங்கத்துவம் பெற வேண்டாம் என்று கோரிக்கை விடுத்துள்ளது. ஆனால் அதனை உதாசீனம் செய்த தொழிலாளர்கள் அவரது தொழிற்சங்கத்தின் கீழ் அணிதிரண்டனர். தோட்டத் தொழிலாளர்களை அணித்திரட்ட முன்வந்த கோ. நடேசைய்யர் சாதி ரீதியில் மிக உயர்ந்த நிலையேறான பிராமணராக இருந்தமையால் தாழ்த்தப்பட்டோர் எனக்கூறப்படுகின்ற சாதியினர் மத்தியில் பெரும் வரவேற்பு கிடைத்தது. ஆனால் நடேசைய்யரால் பாரிய வேலை நிறுத்தப் போராட்டங்களை முன்னெடுக்க முடியாமற் போய்விட்டது. ஆயினும் நடேசைய்யர் இந்திய அரசாங்கத்தால் தொழிலாளர் நலன் சார்பாக இலங்கையில் நியமிக்கப்பட்டிருந்த இந்திய அதிகாரிக்கு தமது நிலையினை விளக்கிக் கடிதம் (பெட்டிசன்) எழுதும்படி செய்விக்க முடிந்ததுடன் தோட்டத்தொழிலாளரின் பிரச்சனைகளை இந்திய அரசாங்கத்திற்கும் இங்கிலாந்து அரசாங்கத்திற்கும் எடுத்துக் கூறமுடிந்தது.

குறைந்த பட்ச சம்பளம் மற்றும் சிறுவர்களுக்கான கல்வி வாய்ப்பு போன்ற கட்டளைச் சட்டத்தை அரசாங்கம் அறிமுகப்படுத்திய போதிலும் பெரும்பாலான தோட்டத்துரைமார்

அவற்றினைப் பின்பற்றாமல் பழைய முறைகளையே முப்பதுகளிலும் பின்பற்றினர். 1930 களின் பின்னிறுதியில் இலங்கை நகர்ப்புறத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் பல தொழிற்சங்க போராட்டங்கள் வெடித்தன. கம்யூனிச கொள்கைகளைப் பின்பற்றிய இளைஞர்களான கலாநிதி கொல்வின் ஆர் டி சில்வா, கலாநிதி என். எம். பெரேரா டாக்டர் எஸ். ஏ. விக்ரமசிங்க போன்றோர் இதற்குத் தலைமையளித்தனர். இவர்கள் சமசமாயக் கட்சி என்ற பெயரில் அரசியல் கட்சியை 1935 இல் ஆரம்பித்து நாட்டின் தொழிலாளர்களை அணிதிரட்டினர். இப்பின்புலத்தில் 1935 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 11 திகதி கண்டி மடுல்களை, ரெலுகஸ் தோட்டத்தில் துறை வேலை பழக வந்த மார்ச் எந்தனி பிரேஸ்கேடில் என்ற வெள்ளை இளைஞன் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தோட்டத்துரைமாரால் கடுமையாகக் கரண்படுவதையும் தண்டிக்கப்படுவதையும் கண்டு கவலையுற்றுள்ளார்.

ரெலுகஸ் தோட்ட சுப்பிரிண்டன்ட் எச்.ஈ. தோமஸ் தொழிலாளர் சுகவீன முற்றிருந்தாலும் கட்டாயப்படுத்தி வேலை வாங்கியுள்ளான். ஒருநாள் தொழிலாளர் குடியிருப்புகளுக்குச் சென்று மலேரியா நோய் காரணமாக வேலைக்குச் செல்லாத தொழிலாளர்களைப் பலாத்காரமாக வேலைக்குச் செல்ல வைத்துள்ளதுடன் தோட்டப் பள்ளிக் கூடத்தில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் சிறுவர்களைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு போகவிடாது தடுத்து படிப்பு வெள்ளையர்களுக்கு மட்டுமே எனக்கூறி பள்ளிக்கூட சிறுவர்களைக் கொழுந்து பறிக்க வைத்துள்ளான். இதனைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத பிரேஸ்கேடில் தொழிலாளர் விடுதலை தொடர்பாகக் குரலெழுப்பி வரும் சமசமாயக்கட்சியுடன் தொடர்பினை ஏற்படுத்த முனைந்துள்ளார். தமது சக உதவி சுப்பிரிண்டன்ட் ஊடாக சமசமாயக்கட்சி தலைவர்களில் ஒருவரான சட்டத்தரணி வேர்னன் குணசேகரவுடன் தொடர்பினை ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ளார். இச்சந்தர்ப்பத்தில் ரெலுகஸ் தோட்டத்துரை தோமஸ் தமது கட்டளைக்கு பணியாத சில தொழிலாளர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கியுள்ளார். இதனை எதிர்த்து 50 தொழிலாளர்கள் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேறியுள்ளனர். இத்தொழிலாளர்களுக்கு பிரேஸ்கேடில் தமது ஆதரவை வழங்கியுள்ளார். இதனை அறிந்த தோட்டத்துரை பிரேஸ்கேடில் வெள்ளை தோட்டத்துரையாக இருந்து கொண்டு தொழிலாளர்களுக்குச் சார்பாகச் செயற்படுவதைக் கண்டித்து வேலையிலிருந்து நீக்கியுள்ளார். இதேவேளை பிரேஸ்கேடில் இங்கிலாந்து அரசாங்கத்திற்கு எதிராக செயற்படுகின்றார் எனக் கவனருக்கு முறைப்பாடு செய்துள்ளார். அம்மனுவை ஏற்றுக்கொண்ட கவர்னர் அவரை 1936 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 24 ஆம் திகதி இலங்கை துறைமுகத்திற்கு வந்த கப்பலில் ஏறி அவரது நாட்டிற்குச் செல்லும்படி கட்டளை இட்டுள்ளார்.

அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து இலங்கை தோட்டத்தில் வேலை பழகுவதற்கு வந்த இளைஞரான திரு.பிரேஸ்கேடில் இலங்கைக்கு வருமுன் அவுஸ்திரேலிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் இளைஞர் அணி உறுப்பினராக இருந்துள்ளார். அவரது தாயார் எனா பிரேஸ்கேடில் இங்கிலாந்தில் வசிக்கும்போது இங்கிலாந்து மகாராணிக்கு எதிரான எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்களில் கலந்துகொண்டவராவார். பிரேஸ்கேடிலின் தந்தையும் லிபரல் அரசியலைப் பின்பற்றியவராவார். 1926 இல் இங்கிலாந்தில் நடந்த பொது வேலைநிறுத்த போராட்டத்தின் போது போராட்ட ஒத்துழைப்பு குழுவில் நிதிசேகரிக்கும் பொறுப்பாளராக பிரேஸ்கேடிலின் தாயார் செயற்பட்டுள்ளார். இங்கிலாந்தில் இருக்கும்போது ஆட்சியாளர்களுடன் பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டதாலேயே தன் மகன் பிரேஸ்கேடிலுடன் எனா பிரேஸ்கேடில் அவுஸ்திரேலியாவிற்குப் பெயர்ந்துள்ளார் (Wanasinghe W. S., 1997). தொழிலாளர் சார்பாகச் செயற்பட்டமையினால் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்ட பிரேஸ்கேடிலை திருநடேசய்யர் தமது சங்கத்துடன் இணைந்து தோட்டத் தொழிலாளர்களின் விடுதலைக்காகப் பாடுபடும்படி கோரினார். ஆனால், கம்யூனிஸ்டான பிரேஸ்கேடில் இடதுசாரிக் கட்சியான சமசமாயக்கட்சியினருடன் இணைந்து தோட்டத்தொழிலாளர்களுக்கு ஆதரவளிக்கும் கூட்டங்களில் உரையாற்றினார். கண்டி, நாவலப்பிட்டி, ஹற்றன் போன்ற நகரங்களில் நடைபெற்ற கூட்டங்களில் உரையாற்றினார்.

வெள்ளைத்துரையான பிரேஸ்கேடிலின் தொழிலாளர் ஆதரவு செயற்பாடு தன்னிச்சையாக எதிர்ப்பை தெரிவித்துவந்த தொழிலாளர்களுக்கு மேலும் பலத்தை அளித்தது.

இவ் அலையுடன் தோட்டத் தொழிலாளர்களைத் தொழிற்சங்க ரீதியாக அணிதிரட்டும் வகையில் 1939 ஆம் ஆண்டு அகில இலங்கைத் தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கத்தை சமசுமாலுக் கட்சியினர் ஆரம்பித்தனர். இதேவருடம் அகில இந்திய காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் உறுப்பினர்களின் ஒருவரான திரு. ஜவ்லால் நேரு இந்திய தொழிலாளர்களினதும் வர்த்தகரினதும் பிரச்சினைகளை ஆராயவேன இலங்கைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார். இலங்கை வந்த நேரு அவர்கள் கொழும்பு வர்த்தகர்களுடன் ஆலோசனைக் கூட்டத்தை நடாத்தியதுடன் ஹற்றன் நகரில் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியிலும் கூட்டம் ஒன்றை நடாத்தினார். 1939 ஜூலை 22ஆம் நடந்த இக்கூட்டத்தில் கோ. நடேசய்யரும் கலந்துகொண்டுள்ளார். இக்கூட்டம் தோட்டத் தொழிலாளரின் உத்வேகத்தை மேலும் ஊக்குவித்தது. இதன் விளைவாக இலங்கை இந்திய தொழிலாளர் காங்கிரஸ் சங்கம் (சுதந்திரத்தின் பின்னர் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் என பெயர் மாற்றப்பட்டது) இலங்கையிலுள்ள இந்தியர்களால் உருவாக்கப்பட்டது.

5.5 முதல் ஸ்தாபன ரீதியான எதிர்ப்பு

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் கோதடேசய்யரினதும் சமசுமாலுக் கட்சியினரதும் சங்கங்களில் கீழ் அணிதிரள்வதைத் தோட்டத்துரைமார் பெரிய கங்காணிகளைக் கொண்டு தடுக்க முனைந்தனர். நடேசய்யரின் சங்கத்தில் சேரவேண்டாம் என்ற பெரிய கங்காணிகளினதும், துரைமாரினதும் கோரிக்கையை நிராகரித்த தொழிலாளர்கள் சங்கத்தில் இணைய ஆரம்பித்தனர். இதனால் ஆத்திரமடைந்த துரைமார் தொழிற்சங்களை அங்கீகரிக்க மறுத்துதுடன் சங்கங்களில் அங்கத்துவம் பெற்ற தொழிலாளர்களை தண்டிக்க ஆரம்பித்தனர். கொட்டியாகல தோட்டத்தைச் சார்ந்த 400 தொழிலாளர்கள் கோதடேசய்யரின் தொழிற்சங்கத்தில் 1939 இல் அங்கத்துவம் பெற்றுள்ளனர். இது தோட்டத்துரைக்கு எதிராகவும் பெரிய கங்காணிகளுக்கு எதிராகவும் மேற்கொள்ளும் முயற்சியென கருத்து தெரிவித்து சங்கத்தில் அங்கத்துவம் பெறுவதை கொட்டியாகல தோட்டத்துரை எதிர்த்தார். இதனை எதிர்த்து 400 தொழிலாளர்கள் வேலைக்கு செல்லாது வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர். நடேசய்யரின் சங்கத்தை தோட்டத்தில் உருவாக்க இரவு பாடசாலை நடாத்திய ஆசிரியர் ஒருவரே முயற்சியெடுத்துள்ளார். இதுவே ஸ்தாபன ரீதியாக தொழிலாளர் முன்னெடுத்த முதல் வேலைநிறுத்தம். தோட்டத் தொழிலாளர்களது போராட்டம் தொடர்ந்தமையினால் தொழிற் கட்டுப்பாட்டாளர் (Labour controller) தலையீடு செய்து இப்பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைத்துள்ளார். இப்போராட்டத்தின் விளைவாகத் தொழிற் கட்டுப்பாட்டாளர் தொழிலாளர் சங்கம் அமைத்துக் கொள்ள அனுமதியளிக்குமாறு தோட்டத்துரைமார்களுக்குச் சிபாரிசு செய்தார். ஆனால் தோட்டத்துரைமார் அவ்வாணையைப் பின்பற்றவில்லை. அதேவேளை சங்கத்தில் இணையுமாறு தோட்ட தொழிலாளர்களைத் தூண்டினார் என்ற பேரில் சங்கத்தை உருவாக்க உறுதுணையாக இருந்த தோட்ட ஆசிரியர் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டார்.

5.5.1 சங்கம் அமைப்பதற்கான போராட்டமும் கோவிந்தன் கொலையும்

1939 முதல் தோட்டத் தொழிலாளர்களை அணிதிரட்ட முனைந்த சமசுமாலுக் கட்சியினர் தோட்டத் தொழிலாளர் முகம் கொடுக்கும் பிரச்சினைகளான சம்பள உயர்வு, பெரியகங்காணி அடக்குமுறை, தோட்டத்துரையின் அத்துமீறிய அடக்குமுறை, பெரியகங்காணிக்கு பென்ஸ் கொடுப்பனவு (ஒவ்வொரு வேலைசெய்யும் தொழிலாளர் சார்பாக வழங்கும் ஒரு பென்ஸ் கொடுப்பனவு) என்பனவற்றினை முன்வைத்து அவற்றினை இல்லா தொழிக்க அணிதிரளுமாறு அறைகூவல் விடுத்தனர். பெரியகங்காணி மற்றும் துரை அடக்குமுறைக்கு ஆளாகிவந்த

தொழிலாளர்களை இக்கோரிக்கைகள் வெகுவாகக் கவர்ந்தன. இச் சங்கம் ஆரம்பித்த ஒரு வருடத்திற்குள் கண்டி, மாத்தளை, பதுளை, நுவரெலிய முதலிய பகுதிகளை சார்ந்த தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பெருமளவு அங்கத்துவம் பெறலாயினர்.

தோட்டங்களில் பணியாற்றிய ஆசிரியர்கள் மற்றும் ஓரளவு படித்த தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சமசமாலுக் கட்சியின் அகில இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர் (அ.இ.தோ.ச) சங்கத்தைத் தோட்டங்களில் உருவாக்க பெரு முயற்சியெடுத்துள்ளனர். முல்லையா தோட்டத்தைச் சார்ந்த ஆசிரியர் ஜெகநாதன் முல்லையா தோட்டத்துத் தொழிலாளர்களை அ.இ.தோ.ச தொழிற்சங்கத்தில் அங்கத்துவம் பெற ஊக்குவித்துள்ளார். இத் தோட்டத்தில் வேலை செய்த 300 தொழிலாளர்கள் சங்கத்தில் இணைந்து கொண்டுள்ளனர். இதனை அறிந்த தோட்டத்துரை ஆசிரியர் ஜெகநாதனை வேலையிலிருந்து நீக்கியுள்ளார். இதனை எதிர்த்து ஒரு சில தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்துள்ளனர். அ.இ.தோ. சங்கத்தின் தலைவரான பி.எம். வேலுசாமி அனைத்துத் தொழிலாளர்களையும் வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபடுமாறு கோரியதுடன் 16 சத சம்பள அதிகரிப்பை வழங்கும்படியான கோரிக்கையையும் முன்வைத்து சம்பள உயர்வினைப் பெறும் வரை வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபடுமாறு அறைகூவல் விடுத்தார். தோட்டத்தில் வேலை செய்த 300 தொழிலாளர்களும் வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். தோட்டத்துரை போலீசுக்கு செய்த முறைப்பாட்டின் பேரில் வேலை நிறுத்தம் செய்யும்படி கோரினார் என்ற குற்றச்சாட்டின் பேரில் தலைவர் வேலுசாமி கைது செய்யப்பட்டுள்ளார். கைது செய்யப்பட்ட வேலுசாமிக்கு தோட்டத்தில் கல்கத்தினை உருவாக்கினர் என்ற குற்றச்சாட்டின் பேரில் மூன்று மாதம் சிறைத் தண்டனை வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் மேலும் கோபமடைந்த தொழிலாளர் தொடர் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதுடன் தோட்டத்தில் ஆர்ப்பாட்டக் கூட்டங்களை நடாத்தியுள்ளனர்.

1939 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் ஆரம்பித்த போராட்டம் 1940 ஜனவரி மாதமும் தொடர்ந்தது. 1940 ஜனவரி மாதம் தோட்டத் தொழிலாளர் தோட்டத்தில் கண்டனக் கூட்டத்தை நடாத்தியுள்ளனர். இக்கூட்டத்தைக் கலைப்பதற்கு போலீஸ் வரவழைக்கப்பட்டதுடன் கூட்டத்தையும் ஊர்வலத்தையும் கலைப்பதற்காக போலீஸ் மேற்கொண்ட துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தில் கோவிந்தன் என்ற தொழிலாளி உயிரிழந்துள்ளார். சம்பள உயர்வுக்கும் தொழிற் சங்கத்தை உருவாக்குவதற்குமாக நடாத்தப்பட்ட போராட்டத்தின்போது ஒரு தொழிலாளி ஒருவர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட சம்பவம் அனைத்து தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் கோபாவேசத்தைத் தூண்டியுள்ளது.

5.5.2 பொலிஸைத் திருப்பித் தாக்குதல்

முல்லையாவில் கோவிந்தன் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு அஞ்சாத தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அ.இ.தோ.சங்கத்தை தோட்டங்களில் உருவாக்குவதில் பெரும் அக்கறை காட்டினர். முல்லையாவைத் தொடர்ந்து ஊவா மற்றும் ரம்பொட பகுதியைச் சார்ந்த தொழிலாளர்கள் அ.இ.தோ.சங்கத்தை உருவாக்குவதற்காகப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். 1940 மார்ச் மாதம் அ.இ.தோ.சங்கத்தில் இணைந்த ரம்பொட, ரன்கேபொட என்ற தோட்டத்தைச் சார்ந்த 700 தொழிலாளர்கள் பெரிய கங்காணி மற்றும் கணக்குப் பிள்ளையை தோட்டத்தை விட்டு அனுப்புதல் மற்றும் கொழுந்தினைக் குறைத்து நிறுக்கும் முறையைக் கைவிடல் முதலிய கோரிக்கைகளை முன்வைத்து ஏப்ரல் 1 ஆம் திகதி முதல் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவ்வேலை நிறுத்தம் மே மாதம் 21 ஆம் திகதி வரை தொடர்ந்தது. தொடரும் போராட்டத்தை முறியடிக்க தோட்டத்துரை பொலிஸை வரவழைத்துடன் தோட்டத்தை வந்தடைந்த பொலிஸார் ஆண், பெண், சிறுவர்கள் அனைவரையும் தாக்கியுள்ளனர். பயந்து ஓடாத தொழிலாளரும் போலீசைத் திருப்பித் தாக்கியுள்ளனர். ஆவேசமுற்ற தோட்டத் தொழிலாளர்கள் கற்களைக் கொண்டு தோட்டத்துரையின் பங்களாவைத் தாக்கியுள்ளனர். இதனால் சில தொழிலாளர்கள் கைது செய்யப்பட்டு நுவரெலியாவிலுள்ள சிறையில்

அடைக்கப்பட்டுள்ளனர். இக்கைதினைக் கண்டித்து ரன்கேபொட தோட்டத் தொழிலாளர்கள் 14 கிலோ மீட்டர் நடந்து சென்று நுவரெலிய நீதவானுக்கு தமது எதிர்ப்பினைத் தெரிவித்துள்ளனர். பொலிஸ் தடியடியினால் வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தை முறியடிக்க முடியவில்லை. இறுதியில் தொழிற் கட்டுப்பாட்டாளர் தலையிட்டு பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைத்துள்ளார்.

பேச்சுவார்த்தையில் எடுக்கப்பட்ட முடிவின்படி (1) பெரிய கங்காணியின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உள்ள தொழிலாளர்கள் தாம் விரும்பியபடி தனித்து இருக்க வாய்ப்பளிக்கப்பட்டது, (2) தொழிலாளர்கள் சங்கத்தில் அங்கம் வகிக்க அனுமதி அளிக்கப்பட்டது. (3) வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்ட தொழிலாளர்களை துரை பழிவாங்கும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடக்கூடாது. (4) தொழிற் சங்க உத்தியோகத்தார்கள் தோட்டத்திற்குள் செல்லக்கூடாது என்ற முடிவும் எடுக்கப்பட்டது. இத்தீர்ப்பானது தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பெரிய கங்காணி முறைக்கு எதிராகப் பெற்ற முதல் பாரிய வெற்றியாக அமைந்தது. பெரிய கங்காணி முறைக்கு எதிராக நடைபெற்ற இப்போராட்டத்திற்கு இலங்கை இந்திய தொழிலாளர் காங்கிரஸ் ஆதரவளிக்கவில்லை மாறாக பெரிய கங்காணிக்கு ஆதரவளித்துள்ளது. இலங்கை இந்திய தொழிலாளர் காங்கிரஸ் சங்கத்தில் அங்கத்துவம் பெற்றிருந்த 200 ரன்கேபொட தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபடாது பெரிய கங்காணிக்கு ஆதரவளித்துள்ளனர்.

5.5.3 தொழிலாளர் கட்டுப்பாட்டில் வெவஸ்ஸ தோட்ட நிர்வாகம்

இப்போராட்டத்தின் வெற்றி ஊவா பிரதேச தொழிலாளர்களையும் தமது உரிமைகளுக்காகக் குரலெழுப்பத் தூண்டியது. 1940 மே மாதம் அ.இ.தோ.சங்கத்தில் இணைந்து கொண்ட பதுளை அட்டாம்பிடி வெவஸ்ஸ தோட்டத் தொழிலாளர்கள் (1) சங்கத்தை அங்கீகரித்தல், (2) இரண்டு கணக்கப்பிள்ளைகளை வேலையிலிருந்து நீக்குதல், (3) தோட்டத்தில் இருக்கும் சாராயக்கடையை மூடுதல், (4) பெரிய கங்காணிக்கு சொந்தமான தோட்டக் கடையில் பொருட்கள் வாங்க நிர்ப்பந்தித்தலை நிறுத்துதல் மற்றும் (5) சம்பளத்தை 65 சதமாக உயர்த்துதல் முதலிய கோரிக்கைகளை முன்வைத்து வேலைநிறுத்த போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். போராட்டத்தை முறியடிக்க பொலிஸ் வரவழைக்கப்பட்டதுடன் தோட்டத்தினுள் புகுந்த பொலிஸார் தொழிலாளர்களைத் தாக்கினர். பதிலுக்குப் தொழிலாளர்களும் திருப்பி தாக்கியதுடன் பொலிஸாரின் துப்பாக்கிகளைப் பறித்து பொலிஸை விரட்டியடித்துள்ளனர். பின்னர் தொழிலாளர் கமிட்டியை உருவாக்கி சில தினங்கள் தோட்ட நிருவாகத்தை தொழிலாளர் நடாத்தியுள்ளனர். சமசமாஜக் கட்சி தலைவர் கலாநிதி என்.எம். பெரேரா மற்றும் சங்கத் தலைவர் பி. வேலுசாமி கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க சில நாட்களின் பின் துப்பாக்கியைப் பொலிஸிடம் தொழிலாளர்கள் ஒப்படைத்ததுடன் தொழிற் கட்டுப்பாட்டாளர் தலைமையில் நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தையின் பின்னர் (1) சங்கத்தை அங்கீகரித்தல் (2) தோட்டத்துரைக்கு முன் அறிவித்தல் கொடுத்தால் சங்க உத்தியோகத்தர்களைத் தோட்டத்திற்குள் வர அனுமதிப்பது, (3) 30 நாட்களுக்குள் பெரிய கங்காணியைத் தோட்டத்தை விட்டு அனுப்புவது, (4) கணக்குப்பிள்ளைகளை வேலையிலிருந்து நீக்குவது, (5) பெரிய கங்காணியால் நடாத்தப்பட்ட பலசரக்குக் கடையை மூடுதல், (6) அரிசி வழங்குவதை கங்காணிக்கள் தோட்ட சங்க கமிட்டிக்கு அனுமதி அளிப்பது போன்ற தீர்வுகள் தொழிற்கட்டுப்பாட்டாளரால் வழங்கப்பட்டது (Jayawardena & Kurian 2015:163). இப்பாரிய வெற்றியைத் தொழிலாளர்கள் சில நாட்களின் பின்னர் போராட்டத்திற்கு தலைமையளித்த தொழிலாளர்கள் பொலிஸாரினால் பதுளை நகரத்தில் வைத்து தாக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இத்தாக்குதல்களைக் கண்டு அஞ்சாத பதுளை தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அ.இ.தோ. சங்கத்தை மேலும் பல தோட்டங்களில் அமைத்து போராட்டங்களை மேற்கொண்டுள்ளனர். வெவஸ்ஸ சம்பவத்தின் குடு தணிய முன் தெமோதர தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அ.இ.தோ. சங்கத்தை அமைத்து போராட்டம் ஒன்றினை ஆரம்பித்துள்ளனர். இப்போராட்டத்தை

முறியடிக்க தோட்ட பெரிய கங்காணி காண்டயர்களைக் கொண்டு வந்து தொழிலாளர்களைத் தாக்க வைத்துள்ளார். தொழிலாளர்களும் திருப்பி தாக்கியுள்ளனர். இதேவேளை பதுளை உடுவர தோட்டத் தொழிலாளர்களும் சங்கம் அமைத்து வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட்ட உடுவர தொழிலாளர் சிலர் கைது செய்யப்பட்டு பதுளைச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டுள்ளனர். ஊவாவில் தொடரும் போராட்டங்களைக் கருத்திற் கொண்டு 1940 ஆம் ஆண்டு பதுளை மெஜிஸ்ட்ரேட் நீதவான் 14 நாட்களுக்கு அ.இ.தோ. சங்கம் பொதுக்கூட்டங்களை நடாத்தக் கூடாது எனத் தடை விதித்துள்ளார்.

5.5.4 சங்கத்தை உருவாக்க அனுமதி மறுத்த தோட்டத்துரை கொலை

பல வருடங்கள் ஒடுக்குதலுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருந்த தொழிலாளர்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக போராட்டங்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர். 1940 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் முல்லையாவிற் கு அருகாமையிலுள்ள ஸ்டலர்ன்பேக் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அகில இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சங்கத்தை உருவாக்கியுள்ளனர். தோட்டத்தில் பணியாற்றிய 300 தொழிலாளர்கள் அங்கத்துவத்தைப் பெற்றுக் கொண்டனர். இதனால் கீற்றம் அடைந்த தோட்டத் துரையான சி.ஏ.ஜி. போப் சங்கத்தை உடைக்க பெருமுயற்சி எடுத்துள்ளார். சங்கத்தை உருவாக்கி செயலாளராகச் செயற்பட்ட தொழிலாளி மெய்யப்பனை வேலையிலிருந்து நீக்கியதுடன் நீதிமன்றம் ஊடாக மெய்யப்பன் தோட்டத்திற்கு வருவதைத் தடைசெய்யும் ஆணையை தோட்டத்துரை பெற்றுக் கொண்டு மெய்யப்பன் தோட்டத்திற்கு வருவதைத் தடை செய்தார். சங்கச் செயலாளர் மெய்யப்பனைத் தோட்டத்திற்கு வரவிடாமல் செய்தமையினால் சங்க அங்கத்தவர்கள் கொதிப்படைந்தனர். இந்நிலை பற்றி சங்க பணிமனை உத்தியோகத்தார் தோட்ட அதிகாரிக்கு இது தொடர்பாக கடிதம் ஒன்றை அனுப்பி சங்க செயலாளர் மெய்யப்பனுக்கு வேலை வழங்கும்படி 1941 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 21 ஆம் கடிதம் ஒன்றை அனுப்பியுள்ளார். இக்கடிதத்திற்கு தோட்டத்துரை பதிலளிக்கவில்லை. இதனால் மேலும் கொதிப்படைந்த சங்கத்தின் முன்னோடி தொழிலாளர் சிலர் திட்டமிட்டு தோட்டத்துரை சி.ஏ.ஜி. போப்பை 1941 மே 9 ஆம் திகதி அடித்துக் கொலை செய்துள்ளனர். இக்கொலைக்கெதிராக நடைபெற்ற வழக்கில் ஆறு தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக வழக்கு தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது. அவர்களில் கொலைக்குத் திட்டமிட்ட தொழிலாளர்களான ராமசாமி வீராசாமி, ஐயன் பெருமாள் வேலாயுதன் என்ற இருவருக்கு தூக்குத் தண்டனை வழங்கப்பட்டது. முறையே 1942 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 28 மற்றும் 29 ஆம் திகதிகளில் இருவரும் தூக்கிலிடப்பட்டனர்.

தூக்குத் தண்டனை நிறைவேற்றுவதற்கு முன்பதாக கைதிகளிடம் உங்களின் இறுதி ஆசை என்ன எனக் கேட்கப்பட்டுள்ளது. போப்பைக் கொலை செய்த குற்றத்தினை ஏற்றுக்கொண்ட வீராசாமியும் வேலாயுதனும் தமது தொழிற்சங்கம் பலம் பெற வேண்டும் உலகத் தொழிலாளர்கள் நன்மை பெறவேண்டுமென்பதே தமது இறுதி ஆசை எனக் கடிதம் மூலம் தெரிவித்துள்ளனர். 1942 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 26 ஆம் திகதி இருவர் சார்பாக வேலாயுதம் நீதிபதிக்கு எழுதிய கடிதத்தில் கனம் தாங்கிய ஐயா அவர்களுக்கு, எங்கள் மீதிலும் பிரியமுள்ள ஐயா அவர்களுக்கு நாங்கள் இருபேரும் தாழ்ந்து பணிந்து எழுதும் கடிதமென்னவென்றால் நீங்கள் எங்களுக்காக எங்களுடைய வழக்குக்காக கூடிய பாடுபட்டு எங்கள் இருபேரையும் தூக்கு மரத்தால் தப்பிவிக்கிறதற்கு நீங்கள் உங்களால் கூடிய மட்டும் பிரயாசப்பட்டீர்கள். அது கை கூடவில்லை. எங்களுக்கு கடவுளால் விதிக்கப்பட்ட விதிக்கு நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள். உலக ஏனைய சகோதரர்கள் நீழ் சூழ வாழ வேண்டும். நம்முடைய சங்கம் கடவுள் செயலால் ஏற்றமடைய வேண்டும். இப்படிக்கு சிவபெருமான் துணை செய்வார். உங்களிடம் நான் கொடுத்த விலாசத்தின்படி இந்தியாவிற் கு எனது கூட பிறந்த அண்ணாருக்கு எனது படம் ஒன்று அனுப்பி வைக்கவும். இப்படிக்கு வேலாயுதம்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aayanaham.org

தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கம் மட்டுமே எட் கங்காணி முறையை ஒழிக்க விரும்புகின்றது. அது வெள்ளைத் துரைமாரிடம் சரணடையவோ எட் கங்காணியிடம் லஞ்சம் வாங்க மாட்டாது, சம சாமாஜ கட்சி மற்றும் சங்கத் தலைவர்களும் தோட்ட தொழிலாளர்களை ஒடுக்கும் துரைமார்களையும் போலீஸ்களையும் எதிர்த்து நின்றனர். இதனால் நான்கு சமசமாஜத் தலைவர்கள் சிறை சென்றுள்ளனர். ஆகையால் சங்கத்தைப் பாதுகாத்துக் கொள்வது தொழிலாளர்களின் கடமையாகும். வெள்ளைகாரர்களுடன் நட்புடன் இருக்கும் காங்கிரஸ்காரர்களிடம் தொழிலாளர் ஏமாந்துவிடக்கூடாது. எட் கங்காணி முறையைப் பாதுகாத்தல் துரோகச் செயலாகும். காங்கிரஸ் முதலாளித்துவ அமைப்பாகும் எட் கங்காணி முறையை ஆதரிக்கும் காங்கிரஸ்ஸை இல்லாது ஒழிப்போம் (Wanasingha, 1996:75-76).

5.5.6 அகில இலங்கை தோட்ட தொழிலாளர் சங்கத்தை ஆதரிப்போம்

முதலாவது வேலை நிறுத்தம் 16 சதம் சம்பள உயர்வைக் கேட்டு முல்லையா தோட்டத்தில் சங்கத்தினால் நடாத்தப்பட்டது. இப்போராட்டத்தின்போது கோவிந்தன் போலீஸ் குண்டுகளுக்குப் பலியாகி தியாகியானது. எட் சங்கத்தின் செயலாளர் வேலுசாமி ஏனைய தொழிலாளர்களுடன் சிறை சென்றார். தோழர்களே முல்லையா விசாரணை கமிஸ்ஸனில் உணர்வுடன் வாதாடிய சமசமாஜக் கட்சியின் தலைவர் கொல்வின ஆர்டி சில்வாவை கவர்னர் சிறையில் அடைத்தார். கலாநிதி என் எம் பேரோ, திரு டி பி ஆர் குணவர்தன சட்ட சபையில் உங்கள் சார்பாக வாதாடினர். மற்றும் தோழர் எட்மன் சமரக்கோடி தொழிலாளர்களின் வழக்கின்போது பணம் அறவிடாது வழக்குகள் பேசினார். புரட்சிகர சிங்கமான லெஸ்லி குணவர்தனவைக் கைது செய்ய பிடிவிராந்து பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் செய்த குற்றம் யாதுதெனில் உங்கள் உரிமைக்காகப் போராடுவதாகும்.

இன்னும் பல ஆயிரக்கணக்கான சமசமாஜத் தலைவர்கள் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடவும் தலைமை அளிக்கவும் காத்து இருக்கின்றனர். அவர்கள் உங்களுக்காகச் சிறைக்குச் செல்லவும் அதிகாரத்தை கற்றி வளைக்கவும் காத்து இருக்கின்றனர். கோபமடைந்துள்ள தொழிலாளர்களைத் தோட்டத் துரைமாருக்கோ கங்காணிகளுக்கோ காங்கிரஸ்காரர்களுக்கோ அடக்க முடியாது. உங்களது சங்கத்தில், காங்கிரஸ்சிலும் சம்மேளனத்தில் இருப்பது போல் தோட்டத் துரைமாரும் கங்காணிகளும் தலைமையில் இல்லை. இந்த சங்கம் வெள்ளைத் துரைமாரிடம் சரணடையாது. உங்கள் இரத்தத்தை உறிஞ்சும் எட் கங்காணிமுறையை ஒழிக்கும் வரை போராடும். கங்காணிகளிடம் லஞ்சம் வாங்கி காங்கிரஸ்ஸைப் போல் உங்களைக் காட்டி கொடுக்காது. தோட்ட துரைமார், கங்காணிகள் மற்றும் கணக்குப்பிள்ளை சங்கங்கள் உங்களை ஒடுக்குகின்றது. முல்லையா, ரம்பொட மற்றும் வெவெஸ்ஸ முதலிய தோட்டங்களில் மேற்கொண்ட பாரிய வேலைநிறுத்தம் காரணமாக அரைபேர் போடுதல், சீக்கு போடுதல், அரிசியில் அரைக்கிலோ வெட்டுதல், உங்கள் சம்பளத்தை எட் கங்காணியிடம் கொடுத்துத் மற்றும் எட் கங்காணியின் கடைமில் சாமான் வாங்கும்படி நிர்ப்பந்தித்தல் என்பன தற்போது நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. சங்கம் பலவீனமடைந்தால் சங்கம் போராடிப் பெற்ற இவ் உரிமைகளை தோட்டத் துரைமாரும் கங்காணிமாரும் மீண்டும் நடைமுறைப்படுத்துவர், அதனால் ஆயிரக்கணக்கில் சங்கத்தில் அணிதிரண்டு சங்கத்தை பலப்படுத்துங்கள். வெள்ளையருக்கு துணை போகும் கொடிய காங்கிரஸை ஓரம் கட்டுங்கள். பதிவு செய்யப்பட்ட சங்கத்தில் சேரவேண்டாம் என யாரேனும் கூறினால் அல்லது துன்புறுத்தினால் உடனடியாகச் சங்கத்திற்கு அறிவியுங்கள். தொழிலாளர்களே ஒன்று சேருங்கள். அடிமைத்தனத்தை ஒழிக்க வெகுண்டு எழுங்கள். அகில இலங்கை தோட்ட தொழிலாளர் சங்கம், திருகோணமலை வீதி, கண்டி, குரியா பதிப்பகம் (Wanasingha, 1996 - 75-76).

5.6 முடிவுரை

தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கான பயணத்தை மேற்கொண்ட நாள் முதலே தன்னிச்சையாக பல எதிர்ப்புகளை வெளிப்படுத்தி வந்த தோட்டத் தொழிலாளர்கள் 1931 இல் கோடடேசியர் தொழிற்சங்கத்தை ஆரம்பித்துதுடன் ஸ்தாபனமயமாகி தமது எதிர்ப்புகளை வெளிப்படுத்த ஆரம்பித்துள்ளனர். இத் தாபனமயமான எதிர்ப்பானது சமசமாவக் கட்சியின் அகில இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் தோற்றுத்துடன் போர்க் குணமிக்கதாக மாற்றம் பெற்றுள்ளது. காலனித்துவாதிகளின் பிரதான தொழிற்றுறையான தோட்டத் தொழிற்றுறையில் பாரிய போராட்டங்களைக் கல்வியறிவற்ற தொழிலாளர்கள் தன்னிச்சையாக 1824 முதல் 1931 வரை மேற்கொண்டுள்ளனர். காலனித்துவ காலத்தில் பல வீரமிக்க போராட்டங்களை எவ்வித பின்புலமுமில்லாத கல்வியறிவில் குறைந்த தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு உலகின் ஏனைய தொழிலாளர் வாக்கத்திற்கு சமமாக முன்னெடுத்துள்ளனர். அவர்களது வீரமிக்க தனிமனித மற்றும் கூட்டுப் போராட்டத்தின் விளைவாக உருவான சட்டங்கள் இன்றும் வலுவுள்ளதாகவே இருக்கின்றன. இவ்வீரமிக்க இவ்வரலாற்று பதிவுகள் ஆங்கில மொழியில் பதியப்பட்டுள்ளன. இவ்வரலாற்றுத் தகவல்களை நோக்கும்போது கோப்பி மற்றும் தேயிலை, தோட்டத் தொழிலாளர்கள் போராட்டத்தையே வரலாறாகக் கொண்டுள்ளனர். அவர்கள் ஒருபோதும் மௌன அடிமைகளாக வாழவில்லை.

தோட்டத்துரைமாரின் ஒடுக்கமுறைக்கு எதிராக ஆரம்பம் முதலே போராடி வந்துள்ளனர். இத் தொழிலாளர்கள் விரும்பியே இலங்கைத் தோட்டத்துரைக்கு வேலைக்கு வந்துள்ளனர். ஏமாந்து வரவில்லை. இலங்கைக்கான பயணத்தின்போது முகம்கொடுக்க நேரிடும் மரணத்தை அறிந்தே வந்துள்ளனர். இவ்வீரமிக்க தொழிலாளர்கள் தமிழ்க் கதையாடல்களில் கூறுவது போல் தேயிலைப் புதரில் கீழ் தேங்காயும் மாசியும் இருக்கின்றது என்ற கட்டுக் கதையை கேட்டு வந்தவர்கள் அல்ல. சாதிக்கொடுமைமீலும், வறுமைமீலும் இருந்து மீள்வதற்காக மரணப்பயணத்தைச் சவாலாக ஏற்றுக்கொண்டு இலங்கையின் காடுகளை நோக்கி பயணித்தவர்களாவர். ஆனால் மரண சவாலை எதிர்கொண்டு பயணித்து, தோட்டங்களில் கொடுங்கோலோச்சிய வெள்ளைத் துரைமாரையும் அவர்களது காவலர்களாகச் செயற்பட்ட போலீசையும் எதிர்த்துள்ள இவ்வீரமிக்க தோட்டத் தொழிலாளர் மக்கள் தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள தமிழ் இலக்கிய பதிவுகளான நாவல்கள், சிறுகதைகள், இவர்களது துன்பியல் நிகழ்வுகளையே பெரிதும் வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளன. தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கிய முன்னோடியான புதுமைப்பித்தன் இம்மக்களது துயர சம்பவங்களை மட்டும் கேட்டு பதிவுசெய்த துன்பக்கேணி எனும் தமது சிறுகதையில் அவர்களது துன்பியலை முப்பதுகளில் பதிவு செய்தார். அன்று தொடங்கிய துன்பியல் பதிவு இன்றும் தொடர்கின்றது. இவர்களது வீரமிக்க போராட்டப் பதிவுகள் குறித்த இலக்கியங்கள் பெரிதாக வெளிவரவில்லை. யோ.பெனடிப்பாலன் எழுதிய சொந்தக்காரன் நாவல் உள்ளிட்ட ஒரு சில படைப்புகள் இவர்களது போராட்ட வரலாற்றைத் தொட்டுச் சென்றுள்ளன. மறுபுறம் இப்பாட்டாளி மக்கள் தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள, அனைத்து நாவல்கள், சிறுகதைகள் மற்றும் கவிதைகள் இம்மக்களது துன்பியலையே பதிவு செய்துள்ளன. இப்பதிவுகள் இம்மக்கள் சுரண்டலை, அநீதியை எதிர்த்துப் போராடாத அடிமைகளாக வாழ்ந்த மக்கள் என்பதையே சித்திரித்துள்ளன. ஆனால், இம்மக்களது வரலாறு அவ்வாறானதல்ல. ஆரம்பம் முதல் இன்றுவரை போராட்டம் நிறைந்த வரலாறாகும்.

போர்க்குணமிக்க இம்மக்களது இவ்வரலாற்றை நாட்டார் பாடல்கள் சில பதிவு செய்துள்ளன. ஆனால், நவீன இலக்கியம் மீள்பதிவு செய்யவில்லை. இன்றைய புதிய இலக்கிய தலைமுறையினர் இவர்களது உண்மையான போராட்ட வரலாற்றைப் பதிவு செய்யும் வகையிலான இலக்கிய பதிவுகளைத் தமிழில் வெளிக்கொணர வேண்டும். இதேவேளை இளம் ஆய்வாளர்களும் இம்மக்கள் பற்றிய போராட்ட வரலாறுகளை ஆய்வு

செய்து தமிழில் வெளிக்கொணர வேண்டும். இவ்வாறு செய்வதன் மூலம் இம்மக்கள் பற்றிய மாயைகளை உடைத்தெறிய முடிவதுடன் இம்மக்கள் எவ்வித எதிர்ப்பையும் தெரிவிக்காத அடிமைகளாக இருக்கவில்லை என்பதனையும், என்று ஒடுக்கு முறையைச் சந்தித்தனரோ அன்றே தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்துள்ளனர். ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான போராட்டமே இவர்களது வரலாறு என்பதைப் பதிவு செய்து இம்மக்களின் சுயகௌரவத்தை முன்னிறுத்த வேண்டும். அவ் முயற்சிக்கு இச்சிறு கட்டுரை உந்து சக்தியாக அமையும்.

References

- Forest, D.M. (1967). A Hundred Years of Ceylon Tea. London: Cahto & Windus.
- Foster, W. (1956). Outline History of the World Trade Union Movement. U.S.A: International Publishers Co.Inc.
- Guha, A. (1977). Planter-Raj to Swaraj, Freedom Struggle and Electoral Politics In Assam 1826-1947. New Delhi: People's Publishing House.
- International Labour Organisation. (1996-2014). Retrieved from ILO.org: http://www.ilo.org/dyn/natlex/natlex4.detail?p_lang=&p_isn=37390
- Jayawardena, V. K. (1972). The Rise of the Labour Movement in Ceylon. Durham, North Carolina: Duke University Press.
- Jayaraman, R. (1975). Caste Continuities in Ceylon : A Study of the Social Structure of three Tea Plantations. Bombay: Popular Praskasahan.
- Jayawardena, K & Kurian, R. (2015). Class, Partriarchy and Ethnicity on Sri Lankand Plantations , Two Centuries of Power and Protest. New Delhi: Orient Blackswan Pvt.Ltd.
- Moldrich, D. (1989). Bitter Berry Bondage: the nineteenth centuray coffee workers of Sri Lanka. Kandy: Co-ordinating Secretariat for Planttion Areas.
- O L de Krester, O.L.De. (1942). The Pope Murder Case: Trial of Ramasamy Weerasamy & Iyan Perumal Velaithen. Colombo: Hamer Bros, Colombo.
- Millie, P.D. (1878). Thirty Years Ago or Reminiscences of the Early Days of Coffee Planting in Ceylon . Colombo : A.M. and J.Ferguson.
- The Planters' Association of Ceylon.(1954). Colombo: Planters Association of Ceylon.
- Silva, K. M. De. (1981). A History of Sri Lanka. Delhi: Oxford University Press.
- Tate, M. D. (2008). The Malasiyan Indians, History, Problems, and Future. Selangor: Strategic Information and Reserch Developmetn Centre (SIRD).
- Wanasingha, W. S. (1996 - 75-76). Britain, World War 2 & the Samajists . Colombo : A Young Socialist Publication.
- Wanasinghe, W. M. (2007). Colvin R de Sillva, Selected Speeches & Writings. Colombo: Young Socialist Publications .
- Wanasinghe, W. S. (1997). The Bracegirdle Affair. Colombo: Young Socialist Publication.
- நித்தியாநந்தன், மு. (2015). கூலித்தமிழ்: சென்னை: க்ரியா வெளியீடு.

பகுதி 02

கல்வியும் சுகாதாரமும்

பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பு: ஒரு வரலாற்று நோக்கு

பொன்.இராமதாஸ்

சுருக்கம்

பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் பெரும் எண்ணிக்கையானவை 1980களின் ஆரம்பத்திலேயே அரசினால் பொறுப்பேற்கப்பட்டன. இவ்வாறு பொறுப்பேற்கப்படும் வரை சுமார் 150 வருடங்கள் தோட்ட உரிமையாளர்களது நிருவாகத்தின் கீழ் இப்பாடசாலைகள் பல்வேறு பிரச்சினைகளுடனேயே இயங்கி வந்தன. குறிப்பாக, குறைந்த உட்கட்டமைப்பு வசதி மற்றும் ஆசிரியர் பற்றாக்குறைகள் தீவிர பிச்சினையாகக் காணப்பட்டன. அங்கு கற்பித்த ஆசிரியர்கள் தராதரமற்ற, கற்பித்தலில் தேர்ச்சியற்றவர்களாக இருந்ததோடு, நிரந்தரமாக இப்பாடசாலைகளில் கடமையாற்றுவதற்கு விரும்பாதவர்களாகக் காணப்பட்டனர். பெருந் தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளின் ஆசிரியர்கள் ஆரம்பக்காலங்களில் தகைமையற்ற தென் இந்தியர்களாகவும் பின்னர் குறைந்த தகைமை கொண்ட இலங்கையர்களாகவும் காணப்பட்டனர். தோட்ட நிருவாகம் பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளை நிருவகித்த காலப்பகுதியில் பகுதிநேர ஆசிரியர்களே கடமையாற்றினர். எவ்வாறாயினும், அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றதன் பின்னர் பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளை இலக்காகக் கொண்ட ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்புத் திட்டங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டபோதும், தொடர்ந்தும் ஆட்சேர்ப்பில் கட்டமைப்பு ரீதியான குறைபாடுகள் நிலவுவதுடன், ஆசிரியர் பற்றாக்குறையும் தொடரவே செய்கின்றது. அந்தவகையில், இக்கட்டுரையானது பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பு வரலாற்றினை, அதனுடன் தொடர்புடைய பிரச்சினைகளை, குறைபாடுகளை பாடசாலைகள் பெருந்தோட்ட முகாமைத்துவத்திற்குட்பட்டிருந்த காலம், அரசினால் பொறுப்பேற்கப்பட்ட காலம் மற்றும் 1990ஆம் ஆண்டிற்கு பிற்பட்டகாலம் என மூன்று காலப்பகுதிகளாக வரையறுத்து ஆராய்கின்றது.

திறவுச் சொற்கள்: பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள், ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பு, கல்வித் தகைமைகள், அரசாங்கக் கொள்கைகள், கல்விச் செயற்திட்டங்கள்

6.1 அறிமுகம்

அந்நிய காலனித்துவம் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பதாகவே, வியாபாரம் செய்வதற்காக மக்கள் இந்தியாவிலிருந்து அடிக்கடி இலங்கைக்கு வந்து சென்றிருக்கிறார்கள். எனினும் முதன் முதலாக ஒல்லாந்தர் காலத்திலேயே வாசனைத் திரவியத் தோட்டங்களுக்காக பத்தாயிரத் திற்கும் மேற்பட்ட இந்தியத் தமிழர்கள் வேலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டார்கள். தொடர்ந்து பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்களின் காலத்தில் பெருந்தோட்டப் பயிர்செய்கை ஆரம்பிக்கப்பட்டதும் தோட்ட உரிமையாளர்களது வேண்டுகோளுக்கு இணங்க இந்தியத் தொழிலாளர்களை காலனித்துவ அரசாங்கம் வரவழைத்தது. இவ்வாறு அழைத்து வரப்பட்ட இந்தியத்

தொழிலாளர்கள் இலங்கையின் நுவரெலியா, கண்டி, மாத்தளை, பதுளை, இரத்தினபுரி, காலி, மாத்தறை ஆகிய மாவட்டங்களில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தேயிலை மற்றும் இறப்பர்த் தோட்டங்களில் குடியமர்த்தப்பட்டனர். இத்தொழிலாளர்களது பிள்ளைகளுக்கு கல்வி அளிப்பதற் காக தோற்றம் பெற்ற பாடசாலைகளே 'பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகள்' எனப்படுகின்றன (கீத பொன்கலன், 1987; சிவசிதம்பரம் மற்றும் கமலா பீரிஸ், 1994; மூக்கையா, 1997).

இத்தகைய தோட்டப் பாடசாலைகளில் பெரும் எண்ணிக்கையானவை 1980 களின் ஆரம்பத்திலேயே அரசினால் பொறுப்பேற்கப்பட்டன. இவ்வாறு பொறுப்பேற்கும்வரை சுமார் 150 வருடங்கள் தோட்ட உரிமையாளர்களது நிருவாகத்தின் கீழ் இருந்த இப்பாடசாலைகள் பல்வேறு பிரச்சினைகளுடனேயே இயங்கி வந்தன. இப்பாடசாலைகளின் அபிவிருத்தித் தேவைகள் தொடர்பாக கண்டறிவதற்காக 1985 இல் கல்வி அமைச்சு மேற்கொண்ட ஆய்வில் பல விடயங்கள் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அதன்படி பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகள் அரசினால் பொறுப்பேற்கப்படும்போது அவை குறைந்த உட்கட்டமைப்பு வசதிகளையே கொண்டிருந்தன. ஆசிரியர் பற்றாக்குறை நிலவியதோடு, பெரும்பாலான பாடசாலைகள் ஓராசிரியரைக் கொண்டனவாகவே காணப்பட்டன. அங்கு கற்பித்த ஆசிரியர்கள் தராதரமற்ற, கற்பித்தலில் தேர்ச்சியற்றவர்களாக இருந்ததோடு, நிரந்தரமாக இப்பாடசாலைகளில் கடமையாற்றுவதற்கு விரும்பாதவர்களாகக் காணப்பட்டனர். மேலும் கலைத்திட்ட நடை முறைப்படுத்தலுக்கான ஒத்துழைப்பு, மேற்பார்வை வசதிகள் காணப்படவில்லை. கனிஷ்ட மற்றும் சிரேஷ்ட இடைநிலைக் கல்விக்கான வாய்ப்புகள் இருக்கவில்லை. அத்துடன் உயர்ந்த இடைநிலைக் கல்வித் தரம் காணப்பட்டது. பெரும்பாலான பாடசாலைகள் இணைக்கப் பட்டவையாகவே (Amalgamation) இருந்தன (கல்வி அமைச்சு, 1985).

இவை பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகள் நீண்ட காலம் பௌதீக, மனித வளப்புகிர்வில் புறக்கணிப்பு செய்யப்பட்டிருந்தமையை உறுதி செய்கின்றன. இப்பாடசாலைகளது புறக்கணிப்பு நிலைமை தொடர்பாக தேசிய கல்வி ஆணைக்குழுவின் முதலாவது அறிக்கையில் (1992) பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

'பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் சிறிய பாடசாலைகளைப் போன்று வசதிகள் மறுக்கப்பட்ட பாடசாலைகளாகவே கணிசமான காலம் வரை இருந்துள்ளன. அபிவிருத்திக்கான எவ்வித முயற்சிகளும் இப்பாடசாலைகளை சென்றடையவில்லை.'

இவ்வாறு மறுக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளது தற்காலப் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக கல்வி உரிமை, யூகோன செயல்வாரம் (2007) என்ற ஆவணத்தில் பின்வரும் விடயங்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகள் 833 இல் 270 பாடசாலைகள் முன்பிருந்த புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையிலேயே இன்றும் காணப்படுகின்றன. பெரும்பாலான இந்தப் பாடசாலைகளில் 59 சதவீதமானவற்றில் கழிப்பிடங்களும், 61 சதவீதமானவற்றில் குடிநீரும், 39 சதவீதமானவற்றில் மின்சாரம் போன்ற அடிப்படை வசதிகள் இல்லாதவையாகவே உள்ளன. இன்றும் இலங்கையின் பாடசாலைக் கல்வி முறைமையில் காணப்படும் பாடசாலைகளை அடையாளப்படுத்தும் போது பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகள் ஒரு விசேட பிரிவாகவே அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன. இப்பாடசாலைகளின் கல்வியைப் பொறுத்தவரை மிகவும் இடர்ப்படுத்தும் பிரச்சினையாக ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பு தொடர்பான பிரச்சினை நீண்டகாலமாக நிலவி வருகின்றது என கருணாநிதி (2001) சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

இதனடிப்படையில் பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளின் ஆசிரியர்கள் தொடர்பாக ஆராயும் போது மிக ஆரம்ப காலங்களில் போதுமானளவு தகைமையற்ற, தராதரப் பத்திரமற்ற தென் இந்தியர்களும் பின்னர் அதேபோல குறைந்த தகைமை கொண்ட இலங்கையைச் சேர்ந்தவர்களும் ஆசிரியர்களாகக் கடமையாற்றியுள்ளனர். தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதியில் தோட்ட நிருவாகத்தினர் பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளை நிருவகித்த காலப்பகுதியில் இப்பாடசாலைகளில் பகுதிநேர ஆசிரியர்களாக பெரும்பாலானவர்கள் கடமையாற்றியுள்ளனர்.

இவர்களிடத்திலும் போதுமானவாவு கல்வித்தகைமைகளோ, கற்பித்தலுக்கான பயிற்சியோ காணப்படவில்லை. இதனைத்தொடர்ந்து பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றதன் பின்னர் பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளை இலக்காகக் கொண்ட ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்புத் திட்டங்கள் ஊடாக ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்புகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றபோதும், இவற்றினூடாக ஆசிரியர் பற்றாக்குறைக்கு தீர்வுகள் கிடைத்துள்ள போதிலும், விசேட பாடங்களான விஞ்ஞானம், கணிதம், ஆங்கிலம், தொழில்நுட்பம் மற்றும் அழகியல் போன்ற பாடங்களைக் கற்பிப்பதற்கான கட்டமைப்பு ரீதியான ஆசிரியர் பற்றாக்குறை (Structural imbalance of teachers) காணப்படுகின்றது.

இத்தகைய பின்னணியில் பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளின் கல்வி வரலாற்றினை, பாடசாலைகள் பெருந்தோட்ட முகாமைத்துவத்திற்கு உட்பட்டிருந்த காலம் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் அரசினால் பொறுப்பேற்கப்பட்ட காலம் மற்றும் 1990 ஆம் ஆண்டிற்கு பிற்பட்ட தற்காலம் என மூன்று காலப்பகுதிகளாக வரையறுக்கப்பட்டு, இவ்வொவ்வொரு காலப் பகுதியிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்புகள், அவை தொடர்பான பிரச்சினைகள் பற்றி தேடியறிவதோடு பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பினை மேம்படுத்துவதற்கான ஆலோசனைகளை முன்வைத்தலே இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கமாகும். அதன்படி பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர்கள் ஆட்சேர்ப்பு தொடர்பான வரலாறு மூன்று கட்டங்களாக வகுத்து முன்வைக் கப்பட்டுள்ளன.

1. பாடசாலைகள் பெருந்தோட்ட முகாமைத்துவத்திற்குட்பட்டிருந்த காலம்
2. 1977-1990 வரையில் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் அரசினால் பொறுப்பேற்கப்பட்ட காலம்
3. 1990 இற்கு பின்னரான தற்காலம்

6.2 பாடசாலைகள் பெருந்தோட்ட முகாமைத்துவத்திற்கு உட்பட்டிருந்த காலம்

இலங்கையில் பிரித்தானியர் தேயிலைத் தோட்டங்களை ஆரம்பித்த ஆரம்பக் காலங்களில் இரண்டு வகையான பாடசாலைகள் கங்காணிமார்களால் நிறுவப்பட்டிருந்தன என ஞானமுத்து (1976) குறிப்பிட்டுள்ளார். முதலாவது வகை கங்காணிமார்களது பிள்ளைகளுக்கும் தோட்டங்களில் இருந்த ஏனைய உத்தியோகத்தார்களது பிள்ளைகளும் கற்பதற்காக நிறுவப்பட்டவைகளாகும். இப்பாடசாலைகளில் தோட்ட நடத்துநர், கணக்குப்பிள்ளை, எழுதுவினைஞர் போன்றோரின் உயர்மட்ட பிள்ளைகளுக்கு கங்காணியின் எழுதுவினைஞர் ஆசிரியராக கடமையாற்றினார். இவ்வாசிரியர் வாசிப்பு, எழுத்து, எண் ஆகியவற்றையும் கொஞ்சம் ஆங்கிலத்தையும் கற்பித்தார்.

இரண்டாவது வகை 'லயன் பாடசாலை' என அழைக்கப்பட்டது. இவை தொழிலாளர்களது பிள்ளைகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்குமே அமைந்தவையாகும். இப்பாடசாலைகளில் கங்காணியால் பிரபல்யமான ஒழுக்கவிதிகள், வாசிப்பு, தமிழ், செய்யுள்களை ஒப்புவித்தல் ஆகியன கற்பிக்கப்பட்டன. இப்பாடசாலைகள் தென் இந்தியாவிலும் யாழ்ப்பாண பிரதேசங்களிலும் காணப்பட்ட தமிழ்த் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களின் மரபை ஒத்திருந்தன. இவ்விரண்டு வகைகளையும் தவிர, விசேட நாட்களில் மட்டும் அண்ணாவிமாரால் நடாத்தப்பட்ட கூத்து, நாடகங்கள், பெண் பிள்ளைகளுக்கான கும்மி, கோலாட்டம் என்பனவும் கல்வி என்ற பெயரில் கற்பிக்கப்பட்டன. இவை தனிப்பட்ட தோட்டத்தைச் சேர்ந்தோரால் நடத்தப்பட்ட கல்விமைப்பாகும் (பத்மநாபா, 1988; செல்வராஜா, 2004).

இவற்றுக்கு அமைவாக ஆரம்பக் காலங்களில் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் மூன்று வகையான ஆசிரியர்கள் கடமையாற்றியுள்ளனர் என்பது தெளிவாகின்றது. முதலாவது கங்காணியினுடைய எழுதுவினைஞர் பகுதிநேர ஆசிரியராக இருந்துள்ளார்.

இவர் ஆசிரியராகவும், எழுதுவினைஞராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். இரண்டாவதாக கங்காணி தனது ஏனைய கடமைகளுக்குப் புறம்பாக லயன் பாடசாலை ஆசிரியராகவும் செயற்பட்டுள்ளார். இதனைத் தவிர விசேட காலங்களில் அண்ணாவிமார் கூத்து, நாடகம் என்பவற்றைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியராக இருந்துள்ளார்.

1904 ஆம் ஆண்டில் 898 தோட்டங்கள் இருந்தன. அங்கு காணப்பட்ட 179 பாடசாலைகளில் 120 லயன் பாடசாலைகளாகவும் ஏனைய 59 பாடசாலைகள் அரச உதவியுடன் நடத்தப்பட்டவைகளாகவும் இருந்துள்ளன. இதன்படி பெரும்பாலான தோட்டங்களில் தோட்டப் பிள்ளைகள் கற்பதற்காக இத்தகைய லயன் பாடசாலைகளோ, ஆசிரியர்களோ இருக்கவில்லை - நியமனம் செய்யப்பட்டிருக்கவில்லை என்பது அறியப்படுகின்றது என சந்திரசேகரம், 1999 குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1907 ஆம் ஆண்டு 8ஆம் இலக்க கிராமிய பாடசாலைகள் தொடர்பான கட்டளைச் சட்டத்தில், தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கான கட்டிடம், சிறுதிருத்தம், பாடசாலையை நடத்திச் செல்லல் தொடர்பான விடயங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த போதிலும் ஆசிரியர் தொடர்பாகவும் ஆசிரியருக்கு இருக்க வேண்டிய கல்வித் தகைமைகள் தொடர்பாகவும் எதுவுமே குறிப்பிடப் படவில்லை. இருந்தபோதிலும், 1920 ஆம் ஆண்டின் முதலாவது இலக்க கல்விக் கட்டளைச் சட்டத்தில், தோட்டப் பாடசாலைக்கென ஒரு திறமையான ஆசிரியரை நியமித்தல் தோட்ட நிருவாகியின் பொறுப்பாகும் என்பது வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும்; ஆசிரியர் மேற்கொள்ள வேண்டிய நடவடிக்கைகள், ஆசிரியர்கள் தங்களது பொறுப்புக்களில் இருந்து மீறும்போது வழங்கப்படும் தண்டனைகள் போன்றன இக்கட்டளைச் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தமை, தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்களை ஒரு முறைமைக்குள் கொண்டு வருவதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆரம்ப முயற்சியாகக் கொள்ளலாம் என சங்கரலிங்கம், 1969 குறிப்பிட்டுள்ளார். தோட்டப்பாடசாலைகளில் கடமையாற்றிய ஆசிரியர்களது கல்வித்தகைமை குறைவாக இருந்தமையினை விட்டில் (2002) பின்வருமாறு சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“பெரும்பாலான தோட்டப்பாடசாலை ஆசிரியர்கள் தென்னிந்தியாவில் இருந்து வருகை தந்தவர்களாக இருந்தனர். இவர்களிடம் தொழிலுக்கேற்ற தகைமைகள் குறைவாகவே இருந்தன. அல்லது முற்றாகவே தகைமைகளைக் கொண்டிருக்க வில்லை. இவர்கள் ஆசிரியர்களாகவும், தோட்ட அலுவலகங்களில் எழுதுவினைஞராகவும் சமகாலத்தில் பணியாற்றினர்”.

தோட்டப்பாடசாலை ஆசிரியர்களது தகைமை பற்றி ஞானமுத்து (1976) பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“தோட்டப்பாடசாலை ஆசிரியர்களின் குறைந்தபட்ச தகைமை நிர்ணயிக்கப் பட்டிருந்ததே தவிர, அவர்களது கற்பித்தல் தேர்ச்சி பற்றிய எவ்வித நிபந்தனைகளும் விதிக்கப்படவில்லை. இவர்களில் பலர் எட்டாம் தரம் வரையான கல்வித்தகைமையை மட்டுமே கொண்டிருந்தனர். எனினும் நீண்டகால சேவையின் அடிப்படையில் சேவைச் சான்றிதழ் பெற்றிருந்தனர். கல்விப் பணிப்பாளரின் நிருவாக அறிக்கையின்படி 1963இல் 875 தோட்டப்பாடசாலைகளில் கற்பித்த 1197 ஆசிரியர்களில் 766 பேர் அதாவது 66 சதவீதத்தினர் சான்றிதழ் அற்றவர்கள் ஆவர்”

இதன்படி தோட்டப் பாடசாலைகளில் மிகவும் குறைவான கல்வித் தகைமைகளுடன் எவ்விதமான பயிற்சியையும் பெற்றுக் கொள்ளாதவர்களே ஆசிரியர்களாக இருந்துள்ளனர் என்பது தெளிவாகின்றது. இது தொடர்பான விபரங்கள் அட்டவணை ஒன்றில் காட்டப் பட்டுள்ளது.

அட்டவணை 6.1:

1958 இல் தோட்டப் பாடசாலைகளில் சேவையாற்றிய ஆசிரியர் விபரம்

இல	ஆசிரியர் வகைகள்	எண்ணிக்கை
01	பயிற்றப்பட்ட முதலாம் வகுப்பு ஆசிரியர்கள்	11
02	பயிற்றப்பட்ட இரண்டாம் வகுப்பு ஆசிரியர்கள்	56
03	பயிற்றப்பட்ட தற்காலிக ஆசிரியர்கள்	12
04	தராதரப்பத்திரமுள்ள முதலாம் வகுப்பு ஆசிரியர்கள்	17
05	தராதரப்பத்திரமுள்ள இரண்டாம் வகுப்பு ஆசிரியர்கள்	16
06	தராதரப்பத்திரமுள்ள மூன்றாம் வகுப்பு ஆசிரியர்கள்	31
07	மூன்றாம் வகுப்பு சேவைச்சான்றிதழ் பெற்ற ஆசிரியர்கள்	06
08	வரைதல் தராதரப் பத்திரம் பெற்ற ஆசிரியர்கள்	03
09	மூன்றாம் வகுப்பு பயிற்றப்பட்ட தற்காலிக தராதரப்பத்திரம் பெற்றவர்கள்	07
10	தராதரப் பத்திரம் பெறாத ஆசிரியர்கள்	927
11	சென்னையில் பயிற்றப்பட்ட இந்திய ஆசிரியர்கள்	29
	மொத்தம்	1115

ஆதாரம்: Nadesan, (1993). A History of the Upcountry Tamil People in Sri Lanka.

1920 ஆம் ஆண்டு முதலாம் இலக்க கட்டளைச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டதன் பின்னர், 1923 ஆம் ஆண்டிற்கும் 1939ஆம் ஆண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் 272 ஆக காணப்பட்ட பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை 820 ஆக அதிகரித்தது. இவ்வாறு பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கையில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்புக்கு ஏற்ப ஆசிரியர்கள் நியமனம் செய்யப்படாமையினால் இந்தியாவிலிருந்து ஆசிரியர்கள் அழைத்து வரப்பட்டமை தொடர்பாக, 1928ஆம் ஆண்டு நிருவாக அறிக்கையில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ள விடயம் தொடர்பாக லிட்டில் (2002) பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். 1923-1939 ஆம் ஆண்டு வரையான காலப்பகுதியில் தோட்டப் பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியானது, தமிழ்மொழியில் கற்பிக்கக்கூடியவாறு தராதரம் பெற்ற, தராதரம் பெறாத ஆசிரியர்களின் பற்றாக்குறையினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. இலங்கையின் தொழில் ஆணையாளரும் கண்டியில் இருந்த இந்திய அரசாங்கத்தின் முகவரும் இந்த விடயத்தில் ஆர்வம் உடையவர்களாக இருந்தமையினால், அவர்களுடைய ஒத்துழைப்புடன் தோட்டப்பாடசாலைகளுக்கு இந்தியாவிலிருந்து ஆசிரியர்கள் வரவழைக்கப்பட்டமையானது ஓரளவிற்கு நிலைமையை சமாளிக்க உதவியது. இது இலங்கையின் தோட்டப்பாடசாலைகளுக்கு ஆசிரியர்கள் இந்தியாவிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டு அமர்த்தப்பட்டுள்ளனர் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

1943இல் C.W.W கன்னங்கர அவர்களின் தலைமையிலான கல்வி தொடர்பான விசேட ஆணைக்குழுவின் அறிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, 1947இல் 26ஆம் இலக்க கட்டளைச்சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. இக்கட்டளைச் சட்டத்தின் VI ஆம் பிரிவு தோட்டப் பாடசாலைக்கான கட்டடம், ஆசிரியர்களுக்கான விடுதி, பாடசாலைத் தோட்டம் தொடர்பான விடயங்கள் உள்ளடக்கியிருந்தன. எனினும் தோட்டப்பாடசாலை பிள்ளைகளது கல்வியின் தரத்தினை மேம்படுத்துவதற்கு "தேர்ச்சிமிக்க ஆசிரியர்களை நியமித்தல்" தொடர்பாக ஏதுவும் குறிப்பிடப்படாமை தொடர்ந்து அனைத்து கல்விக் கட்டளைச்சட்டங்களிலும் காணப்படும் ஒரு குறைபாடாகும் என ஞானமுத்து (1976) சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

கல்வியின் மீதான விசேட ஆணைக்குழு அறிக்கையின் அடிப்படையில், 1945இல் இலவசக்கல்வி அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. 1960ஆம் ஆண்டு 5ஆம் இலக்க மற்றும் 1961ஆம் ஆண்டு 8ஆம் இலக்க சட்டங்களினூடாக உதவி நன்கொடை பெறும் பாடசாலைகள் அரசினால் பொறுப்பேற்கப்பட்டன. இதன்படி, சகல உதவி நன்கொடை பெற்ற பாடசாலைகள், அவற்றில் கற்பித்த ஆசிரியர்கள் அரச நிருவாகத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டனர். ஆனால் இதுவரை காலமும் உதவி நன்கொடை பெற்று வந்த தோட்டப்பாடசாலைகளோ, அங்கு கற்பித்த ஆசிரியர்களோ இத்திட்டத்தினுள் கொண்டுவரப்படவில்லை (ஞானமுத்து, 1976).

தோட்டப் பாடசாலைகள் தொடர்பில் அரசின் தலையீடு பற்றி ஐயகூரியா ஆணைக்குழு அறிக்கை(1962) பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டுகின்றது. 1939-1968 வரையான காலம் இலங்கையின் கல்வி அபிவிருத்தியில் மிகவும் வேகமாக பல மாற்றங்கள் இடம்பெற்ற காலப்பகுதியாகும். எனினும் இக்காலப்பகுதியில் அதிகாரத்திற்கு வந்த அரசாங்கங்களும் கல்வி அமைச்சர்களும், 1947ஆம் ஆண்டு கட்டளைச் சட்டத்தில், தோட்டத் தொழிலாளர்களது கல்வி தொடர்பாக குறிப்பிட்டுள்ள விடயங்கள் மற்றும் அபிவிருத்தி தொடர்பாக எவ்விதமான அக்கறையினையும் செலுத்தவில்லை.

இதனை 1960ஆம் ஆண்டு பாடசாலை செல்லாத மாணவர்களின் நிலைமை பற்றி ஆராய்ந்த குழுவின் அறிக்கை உறுதிப்படுத்துகின்றது (Report of the Committee of Non-School going Children). இவ்வறிக்கையின்படி 1958 ஆம் ஆண்டில் 5-14 வயதுக்குட்பட்ட 284,000 தோட்ட மாணவர்களுள் 152,000 பேர் மாத்திரமே பாடசாலைகளுக்குச் சென்றனர். 132,000 பேர் பாடசாலைக்குச் செல்லவில்லை. 53 சதவீதமானோர் பாடசாலைகளுக்குச் செல்ல 47 சதவீதமானவர்கள் பாடசாலைகளுக்குச் செல்லவில்லை என்பதனை இது காட்டுகின்றது. இந்த அறிக்கையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் நிலைமை தொடர்பாக, பிரதிநிதிகள் சபையில் 1960 இல் W.தகநாயகா பின்வரும் கருத்துக்களை முன்வைத்தமைமினை பத்மநாபா (1988) என்பவர் பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

"பாடசாலைகளுக்குச் செல்கின்ற 53 சதவீதமான தோட்ட மாணவர்கள் 900 தோட்டப்பாடசாலைகளுக்கே செல்கின்றனர். இப்பாடசாலைகளில் 5 ஆம் வகுப்பு வரையுமே கற்பிக்கப்படுகின்றது. இவற்றில் பயிற்றப்படாத ஆசிரியர்கள் குறைந்த சம்பளத்துடன் கற்பித்தலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். தளபாடப்பற்றாக்குறை காணப்படுகின்றது. தோட்டப் பாடசாலைகளின் இத்தகைய நிலைமைகளில் நாம் தலைகுனிய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இதனால் எந்த அரசாங்கமாக இருப்பினும் தோட்ட மாணவரின் கல்வி பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டியது அவசியம்".

தோட்டப் பாடசாலைகள் 1970களின் இறுதிவரை தோட்ட உரிமையாளர்களுக்கே சொந்தமாக இருந்தன. கட்டடம், ஆசிரியர் நியமனம், தளபாடம் என்பவற்றுக்கு இவர்களே பொறுப்பாக இருந்தனர். 1977ஆம் ஆண்டிலே இடம்பெற்ற இனக்கலவரம் தோட்டப் பாடசாலைகளின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக அமைந்தது. அங்கு சென்று போதிக்க தகுந்த ஆசிரியர்

கிடைப்பது அரிதாயிற்று. சுதந்திரத்தின் முன்னர் கண்துடைப்புக்காகவேனும் ஆங்கிலேயர் சில கீர்த்திருத்தங்களை மேற்கொண்டனர். ஆனால் சுதந்திரத்தின் பின்னர் தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளின் கல்வியில் ஒரு வீழ்ச்சிநிலையே தென்பட்டது (பத்மநாபா, 1988).

1970களின் நடுப்பகுதியில் தோட்டப் பாடசாலைகளில் கற்பித்த ஆசிரியர்கள் தொடர்பாக ஞானமுத்து (1976) பின்வரும் கருத்துக்களைத் தெரிவித்துள்ளார். தோட்டப்பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் மாணவர் விகிதம் ஏனைய பாடசாலைகளை விட உயர்வாகக் காணப்பட்டது. தோட்டப் பாடசாலைகளில் 64:1 எனவும் அரசாங்கப் பாடசாலைகளில் இது 24:1 எனவும் காணப்பட்டது. மேலும் தனியொரு ஆசிரியர் 1-5 வரையான வகுப்புக்களைச் சேர்ந்த 50 தொடக்கம் 100 வரையான மாணவர்களுக்கு இரண்டு தொடக்கம் இரண்டரை மணித்தியாலங்கள் தனியொரு அமர்வாக வைத்துக் கற்பிக்க வேண்டிய நிலை காணப்பட்டது. இக்குறிப்பிட்ட ஆசிரியர் மாணவ நேரத்தில் இன்னுமொரு தோட்டப்பாடசாலையில் இதேயளவு கற்பித்தலில் ஈடுபட வேண்டிய நிலைமையும் காணப்பட்டது. இத்தகைய தனியொரு ஆசிரியர் விடுமுறையில் செல்லும் போது, இடமாற்றம் மற்றும் இறப்பின் போது பாடசாலையை மூடவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது.

1975 ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் தோட்டங்கள் அரசினால் பொறுப்பேற்கப்பட்டன. ஆனால் தோட்டப் பாடசாலைகளோ, ஆசிரியர்களோ அரசினால் பொறுப்பேற்கப்படவில்லை. இதனால் 1975-1980 வரையான காலப்பகுதியில் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை, நிருவாகச் சீர்குலைவு, ஆசிரியர் வரவு கணிசமாகக் குறைந்தமை போன்ற நிலைமைகளால் தோட்டப்பாடசாலைகள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டன. இத்தகைய நிலைமையை 1970களின் நடுப்பகுதியில் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் காணப்பட்ட ஆசிரியர் மாணவர் விகிதம் உறுதிசெய்கின்றது. இதனை அட்டவணை இரண்டு காட்டுகின்றது (பொருளியல் நோக்கு, 1980 மார்ச்).

அட்டவணை 6.2:

1970 களில் தோட்டப்பாடசாலை ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கை விபரம்

ஆண்டு	மொத்த பாடசாலைகள்	மாணவர் தொகை	ஆசிரியர் தொகை	மாணவர் ஆசிரியர் விகிதம்.
1973	774	74,376	1219	40.8
1974	770	62,517	-	-
1975	720	58,614	1105	53
1976	725	50,816	984	52

ஆதாரம்: பொருளியல் நோக்கு (1980)

இந்த நிலச்சீர்திருத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டதன் பின்னர் நிலவிய ஆசிரியர் பற்றாக்குறை தொடர்பாக அரசின் கவனத்திற்கு தொழிற்சங்கங்கள் கொண்டு வந்தன. இதன் பயனாக பெருந்தோட்டப்புறங்களில் காணப்பட்ட நகர்ப்புற தமிழ்ப் பாடசாலைகளுக்கு 1976 ஆம் ஆண்டு 50 பெருந்தோட்டப்புற இளைஞர், யுவதிகள் ஆசிரியர்களாக ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்டனர். அப்போதைய பிரதிக் கல்வி அமைச்சர் B.Y துடாவை (B.Y Tudawe) மூலம் ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்ட இவர்கள் மாத்தளை, கண்டி, ஹப்புத்தளை ஆகிய நகர்ப்புறப் பாடசாலைகளில் அமர்த்தப்பட்டனர் என நடேசன்(1993) குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எனவே 1840 கள் தொடக்கம் 1900 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பப்பகுதிவரை கங்காணிமார் களும், தோட்டத்தின் அலுவலகங்களில் கடமையாற்றிய எழுதுவினைஞர்களும், இந்தியாவிலிருந்து அழைத்துவரப்பட்ட தராதரப்பத்திரம் அற்ற தென் இந்தியர்களும் தோட்ட நிருவாகங்க

ளால் ஆசிரியர்களாக அமர்த்தப்பட்ட நிலைமை காணப்பட்டது. தொடர்ந்து 1970 ஆம் ஆண்டுக் கின் பின்னரையப்பகுதியிலும் படிப்படியாக இலங்கையின் வட-கிழக்கு மற்றும் தென்பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள் குறைந்த தகைமையுடன், எதுவிதமான கற்பித்தல் பயிற்சியும் பெற்றிராதவர்கள் தோட்டப்பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களாக சேவை செய்துள்ளனர். இவ்வாறு பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களாகக் கடமையாற்றிய கங்காணிமார்கள் தமக்குத் தெரிந்த சொற்பளவு வாசிப்பு, எழுத்து, கணிதம் மற்றும் செய்யுள்களை கல்வி என்னும் பெயரில் வழங்கினர். இது ஒரு முறையான கலைத்திட்டத்திற்கு அமைவாக வழங்கப்பட்ட முறைசார் கல்வியாக அமையவில்லை. அதேபோல் தோட்ட அலுவலங்களில் கடமையாற்றிய எழுதுவினைஞர்கள் ஆசிரியர் தொழிலை ஒரு பகுதிநேரத் தொழிலாக செய்தனர். இவர்கள் முழுநேர ஆசிரியர்களாக தொழிற்பாடாமையினால் எவ்விதமான கற்பித்தல் பயிற்சியும் இன்றியே கல்வியை வழங்கினர். அதேபோன்று பெருந்தோட்ட நிருவாகத்தினரால் அமர்த்தப்பட்டிருந்த முழுநேர ஆசிரியர்களும் கூட முறைசார் கல்வித்தகைமை மற்றும் ஆசிரியர் பயிற்சியைப் பெற்றிருக்கவில்லை. இத்தகைய நிலைமையினால் பெருந்தோட்ட முகாமைத்துவத்திற்கு உட்பட்டிருந்த காலத்தில் பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளில் கல்வி என்ற பெயரில் ஏதோ கற்பிக்கப்பட்டனவே தவிர, முறையான கலைத்திட்டத்திற்கு அமைவாக எத்தகைய தரமான கல்வியும் வழங்கப்படவில்லை என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவதாகவுள்ளது.

6.3 1977-1990 வரை பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் அரசினால் பொறுப்பேற்கப்பட்ட காலம்

பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளில் அனைத்தும் 1977 தொடக்கம் 1989 ஆம் ஆண்டு வரையான காலப்பகுதியில் அரசினால் பொறுப்பேற்கப்பட்டன. அதன்படி 1977 ஆம் ஆண்டு வரையான காலப்பகுதியில் 304 பாடசாலைகளும், 1980 வரையான காலப்பகுதிவரையில் 346 பாடசாலைகளும் 1989 வரையான காலப்பகுதி வரையில் 68 பாடசாலைகளும் என சகல தோட்டப்பாடசாலைகளும் பொறுப்பேற்கப்பட்டன (Plantation Sector Unit, MOE, 1998).

1980களின் ஆரம்பத்தில் தோட்டப்பாடசாலைகள் அரசாங்கத்தினால் பொறுப்பேற்கப்பட்டபோது தோட்டப்பாடசாலைகளில் தொழில் புரிந்த ஆசிரியர்கள் தொடர்பாக சிவசிதம்பரம் மற்றும் பீரின் (1994) போன்றோர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

“பெரும்பாலான தோட்டப் பாடசாலைகள் ஓராசிரியர் பாடசாலைகளாகவே காணப்பட்டன. ஆசிரியர் மாணவர் விகிதம் 1:100 ஆக இருந்தது. அதிகமான ஆசிரியர்கள் SSC அல்லது GCE (O/L) வரையிலான கல்வித்தகைமையினையே பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் கற்பித்தல் தொடர்பாக எவ்வித பயிற்சியினையும் பெற்றிருக்கவில்லை. வாசிப்பு, எழுத்து மற்றும் எண் போன்றனவே இவர்களால் கற்பிக்கப்பட்டன”.

சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் அரசாங்கங்கள், தோட்டப்பாடசாலைகளை பொறுப்பேற்கவோ அல்லது போதிய ஆசிரியர்களை நியமிக்கவோ முன்வரவில்லை. இதனால் ஏற்பட்ட ஆசிரியர் பற்றாக்குறை, ஆசிரியர்கள் இருப்பினும் அவர்களின் அக்கறையின்மை போன்ற காரணங்களால் தோட்ட பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை குறைவடைந்து சென்றது. இது பற்றிய விபரங்கள் அட்டவணை மூன்றில் காட்டப்பட்டுள்ளன.

அட்டவணை 6.3: தோட்டப் பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை வீழ்ச்சி விபரம்.

வருடம்	பாடசாலைகளின் தொகை	வருடம்	பாடசாலைகளின் தொகை
1948	993	1974	768
1968	968	1976	725
1971	875	1981	639
1973	774	-	-

ஆதாரம் : பத்மநாபா, (1988: 61)

அட்டவணை மூன்றின்படி 1948 ஆம் ஆண்டிற்கும் 1971 ஆம் ஆண்டிற்கும் இடையில் 218 பாடசாலைகள் மூடப்பட்டுள்ளன. 1977 - 1981 ஆம் ஆண்டிற்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் 86 பாடசாலைகள் மூடப்பட்டன. 73 பாடசாலைகள் ஆசிரியர்கள் இல்லாத காரணத்தினால் தற்காலிகமாக மூடப்பட்டன. இங்கு கற்பித்த ஆசிரியர்கள் பயிற்சிக் கலாசாலைக்குச் சென்ற பின்னர் அவர்களுக்குப் பதிலாக ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்படவில்லை என்பதையும் பத்மநாபா (1988) சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

1980களில் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் நிலவிய ஆசிரியர் பற்றாக்குறை தொடர்பான விபரங்களை லிட்டில் (2002) பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இதன்படி 1982 இல் புதுளை மாவட்டத்தில் 109 பாடசாலைகள் அரசினால் பொறுப்பேற்கப்பட்டன. இவற்றில் 107 பாடசாலைகள் 1-5 வரையான வகுப்புகளை கொண்டவையாகும். இதில் 77 பாடசாலைகள் ஓராசிரியர் பாடசாலைகளாகவும் காணப்பட்டன. இப்பாடசாலைகளில் 11569 மாணவர்களும் 169 ஆசிரியர்களும் காணப்பட்ட நிலையில், ஆசிரியர் மாணவர் விகிதம் 1:68 ஆக இருந்தது. இவற்றில் 21 ஓராசிரியர் பாடசாலைகளில் அதாவது 28 சதவீதமானவற்றில் 100 இற்கும் அதிகமான மாணவர்களும் 25 பாடசாலைகளில் அதாவது 32 சதவீதமானவற்றில் 70-99 வரையான மாணவர்களும் ஒரு பாடசாலையில் 225 மாணவர்களும் இருந்தனர். இது பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளில் நிலவிய ஆசிரியர் பற்றாக்குறையின் தீவிரத் தன்மையைக் காட்டுகின்றது.

தோட்டப்பாடசாலைகள் பெரும்பாலானவை 1980ஆம் ஆண்டு அரசாங்கத்தால் பொறுப்பேற்கப்பட்டபோது அவை ஆசிரியர்களுக்கான வெற்றிடங்களுடனேயே பொறுப்பேற்கப்பட்டன. இந்தநிலையில் இப்பாடசாலைகளில் பெரும்பாலானவை தொண்டர் ஆசிரியர்களைக் கொண்டே இயங்கிவந்தன. இது தொடர்பாக லிட்டில் (2002) பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார். '1977 - 1983 காலப்பகுதியில் தோட்டப் பாடசாலைகளின் முகாமைத்துவத்திற்கு பெறக்கூடிய எந்தவொரு மேலதிக உதவியையும் தேடிப்பெற வேண்டியதாக இருந்தது. அச்சமயம் அதிகளவில் தொண்டர் ஆசிரியர்கள் இருந்தனர். பல பாடசாலைகள் தொண்டர் ஆசிரியர்களைக் கொண்டே இயங்கின. இத்தகைய தொண்டர் ஆசிரியர்கள் தொடர்பாக நடேசன் (1993) என்பவர் பின்வருமாறு கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்.

"1977 இல் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் நிலவிய வெற்றிடங்களுக்காக 100 ஆசிரியர்களை நியமிப்பதற்காக விண்ணப்பங்கள் கோரப்பட்டன. விண்ணப்பிக்கும் போது ஏற்கனவே தொண்டர் ஆசிரியர்களாக இருப்பவர்களுக்கு நியமனத்தில் முன்னுரிமை வழங்கப்படும் எனக் கூறப்பட்டது. இந்த நிபந்தனை புறக்கணிக்கப்பட்டு வெளிமாவட்டங்களைச் சேர்ந்த 86 பேருக்கு நியமனம் வழங்கப்பட்டது. இதனை எதிர்த்து அட்டனில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டனர்".

இவ்வாறாக ஆசிரியர் இல்லாமை காரணமாக பாடசாலைகள் மூடப்பட்டமை, ஆசிரியர் மாணவர் விகிதம் உயர்வாகக் காணப்பட்டமை, பல பாடசாலைகள் தொண்டர்

ஆசிரியர்களைக் கொண்டே இயங்கியமை போன்ற நிலைமைகள் 1980களின் ஆரம்பத்தில் பெருந்தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்கள் தொடர்பாக நிலவிய பிரச்சினைகளாகும். இத்தகைய பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வாக 402 ஆசிரியர்கள் ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்டனர். இதன்படி 1983 ஆம் ஆண்டு பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளுக்காக மாவட்ட சேவையின் கீழ் 'தோட்டப்பிரதேச பாடசாலைகளில் உதவி ஆசிரியர் பதவி நியமனம்' என்னும் நியமனத்தின் கீழ் 402 ஆசிரியர்கள் ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்டு பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் அமர்த்தப்பட்டனர். இக்காலகட்டத்தில் அதாவது 1981ஆம் ஆண்டுக் கல்விவெள்ளை அறிக்கை என்னும் பெயரில் கொண்டு வரப்பட்டிருந்த கல்விச் சீர்திருத்தத்தில் இலங்கையில் ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பிற்கான குறைந்த பட்ச கல்வித்தகைமை க.பொ.த. உயர்தரம் என நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் பெருந்தோட்டப் புறங்களில் க.பொ.த. உயர்தர தகைமை பெற்றவர்கள் போதுமானளவு இருக்காமையினால்,

அரசாங்கத்தினால் பொறுப்பேற்கப்பட்ட தோட்டப் பாடசாலைகளின் அபிவிருத்தித் தேவைகள் தொடர்பாகக் கண்டறிவதற்காக கல்வி அமைச்சு 1985 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பத்தில் மேற்கொண்ட ஆய்வில், பெருந்தோட்டப்புற ஆசிரியர்கள் தொடர்பாக பின்வரும் பிரச்சினைகள் நிலவியதாக இவ்வாய்வு அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (PSEDP, 1996).

1. தராதரமற்ற, தேர்ச்சி பெறாத ஆசிரியர்கள் கற்பித்தலில் ஈடுபட்டு வருகின்றமை
2. பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் நிரந்தரமாகக் கடமையாற்றுவதில் விருப்பம் குறைந்த ஆசிரியர்கள் இருத்தல்
3. ஆசிரியர்களுக்கான மேற்பார்வை, உதவிச்சேவை போதுமானளவு கிடைக்காமை
4. ஆசிரியர்கள் கலைத்திட்டத்தை உரியவாறு நடைமுறைப் படுத்துவதற்கு தேவையான ஒத்துழைப்பு குறைவாக காணப்பட்டமை
5. ஆசிரியர் பற்றாக்குறை

இந்த காலப்பகுதியில் பெருந்தோட்டப்புற பாடசாலைகளை அபிவிருத்தி செய்வதற்காக Swedish International Development Cooperation Agency எனப்படும் SIDA திட்டத்தின் நிதியளிப்புடன் 1986 ஆம் ஆண்டு Plantation Sector Education Development Programme (PSEDP) எனப்படும் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் கல்வி அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சித்திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த நிகழ்ச்சித்திட்டத்தின் 'ஆரம்பக்கல்வியில் தரவிருத்தி, ஆசிரியர் வழங்கல்' என்னும் செயற்றிட்டத்தின் கீழ் பெருந்தோட்டப்புற பாடசாலைகளுக்கான விசேட ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்புத்திட்டம் ஒன்று Plantation Sector Teacher Programme - (PSTP) என்னும் பெயரில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

1981 ஆம் ஆண்டு 'கல்வி வெள்ளையறிக்கை' என்னும் பெயரிலான கல்விச்சீர்திருத்தத்திற்கு அமைவாக, ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பிற்கான ஆகக் குறைந்தபட்ச தகைமை க.பொ.த உயர்தரம் என்பது முன்வைக்கப்பட்டிருந்தது. எனினும் பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களில் போதுமானளவு க.பொ.த உயர்தர தகைமையைப் பெற்றவர்கள் இருக்காமையினால் PSTP ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பிற்காக க.பொ.த சாதாரண தரத்தில் 6 பாடங்களில் சித்தியெய்தியவர்கள் போட்டிப் பரீட்சையொன்றின் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இவர்களுக்கு நியமனம் பெறுவதற்கு முன்னர் ஒரு வருடகால விசேட சேவைமுன் பயிற்சியின் ஊடாக கற்பித்தல் அனுபவம் பெற்றுக்கொடுக்கப்பட்டது. பயிற்சியின் பின்னர் நடத்தப்பட்ட இறுதிப்பரீட்சையில் சித்தியெய்தியவர்கள் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்பட்டதோடு முறையான பயிற்சியின் பின்னர் ஆசிரியர் பயிற்சிச் சான்றிதழ் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் எனக் கேட்கப்பட்டனர். இவ்வாறு PSTP திட்டத்தின் கீழ் நியமனம் செய்யப்பட்ட பெருந்தோட்டப் புற பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் விபரங்களை அட்டவணை நான்கு காட்டுகின்றது.

அட்டவணை 6.4
PSTP திட்டத்தில் நியமனம் பெற்ற ஆசிரியர் விபரம்

இல	வருடம்	எண்ணிக்கை	நியமன இழப்பு
O1	1986/87	526	474
O2	1987/88	832	168
O3	1988/89	694	306
	மொத்தம்	2052	948

ஆதாரம்: லிட்டில், 2002.

1986 ஆம் ஆண்டு அறிமுகம் செய்யப்பட்ட பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களுக்கான ஆசிரியர் நிகழ்ச்சித்திட்டம் (PSTP) நடைமுறையில் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளை லிட்டில் (2002) என்பவர் பின்வருமாறு முன்வைத்துள்ளார்;

1. ஆட்சேர்ப்புத் திட்டத்திற்கான அமைச்சின் அங்கீகாரத்திற்கும் பாடசாலைகளிலே ஆசிரியர்களை நியமிக்கப்பட்டமைக்கும் இடையேயான கால இடைவெளி 3 வருடங்கள் வரை நீடித்திருந்தமை
2. அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஆட்சேர்ப்புத் தொகைக்கும் பாடசாலைகளில் நியமனம் செய்யப்பட்டவர்களது தொகைக்கும் இடையே வேறுபாடு நிலவியமை
3. ஆட்சேர்ப்பு, தெரிவு ஆகிய கட்டங்களுக்கான பிரமாணங்களை தெரிவு செய்வதில் பல்வேறு சிக்கல்கள் காணப்பட்டமை
4. தங்குமிட வசதிகள், விடுதிகளுக்கு மலசலகூடம், மின்சார வசதிகள் இல்லாமை, இதனால் பெற்றோர்கள் பிள்ளைகள் மத்தியில் அந்தஸ்துப் பிரச்சினை ஏற்பட்டமை
5. தகைமை பெற்ற ஆசிரியர்கள் தோட்ட அதிகாரிகளுக்கு கட்டுப்பட்டு நடக்க விரும்பாமை
6. ஓராசிரியர் பாடசாலைகள், ஏறத்தாழ 100 இற்கும் மேலானவர்களை ஒரே வகுப்பறையில் வைத்து பலதரக் கற்பித்தல் செய்ய வேண்டிய நிலைமை
7. ஆசிரியர் பதவியைப் பெறுவதற்கான ஒரு வழிமுறையாக பெருந்தோட்டப்பாடசாலை நியமனங்களைக் கருதுகின்றமையினால் நியமனத்தின் பின்னர் ஓரிரு வருடங்கள் இங்கு கடமையாற்றி விட்டுச் சொந்த ஊர்களுக்கு மாற்றம் பெற்றுச் செல்கின்றமை
8. இயல்பாக மூடப்பட்ட பாடசாலைகளில் தொண்டர் ஆசிரியர்கள் பாடசாலைகளை நடத்திச் செல்கின்றமை

1980களின் இறுதிவரைக்கும் பெருந்தோட்டப்புற பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பு மற்றும் அமர்த்துகை தொடர்புபட்ட பிரச்சினைகளாக பின்வருவனவற்றை (புதுநாபா, 1988 நடேசன், 1993 போன்றோர்) முன்வைத்துள்ளனர்.

1. ஆசிரியர் இயலுமை, ஆசிரியர்களுக்குரிய வசதிகள், சலுகைகள் இன்மை, ஆசிரியர்களது கவனமின்மை
2. ஆசிரியர் பற்றாக்குறை காரணமாக தகுதியற்றவர்கள் ஆசிரியர்களாக நியமனம் செய்யப் படுகின்றமை
3. வசதியற்ற பாடசாலைகள், உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் மற்றும் தளபாட வசதி குறைவு, வேலைத்தொல்லை என்பன காரணமாக இப்பிரதேச நியமனத்தை விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளாமை

1980களில் பெரும்பாலான தோட்டப்பாடசாலைகள் அரசினால் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளப் பட்டமையினால், தேசிய ரீதியிலான ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்புத் திட்டங்கள் ஊடாகவும் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கு ஆசிரியர்கள் ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்டனர். அந்த வகையில்

1989இல் ஜனசனிய வறுமை ஒழிப்பு நிகழ்ச்சித் திட்டத்தின்கீழ் 25,000 பயிலுநர் ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்புத் திட்டத்தில் 500 ஆசிரியர்கள் பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளுக்கு நியமிக்கப்பட்டனர் (PSEDP Project Completion Report, 1985-1988). இந்த நியமனம் க.பொ.த உயர்தரம் சித்தி பெற்றவர்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும் என நிபந்தனைக்குட்பட்ட போதிலும் ஆங்கிலம், கணிதம், விஞ்ஞானம், அழகியல், சமயம் மற்றும் உடற்கல்வி போன்ற பாடங்களுக்கு க.பொ.த சாதாரணதரசித்தியுடன் உரிய பாடத்தில் திறமைச் சித்தியைப் பெற்றுக் கொண்டவர்களும் பயிலுநர் ஆசிரியர்களாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர் என கொடித்துவக்கு மற்றும் அபேர்ட்ன (1990) என்போர் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

1977-1990 காலப்பகுதியில் பெருந்தோட்டப்புற பாடசாலைகள் அனைத்தும் அரசினால் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. இதன் காரணமாக அப்பாடசாலைகளுக்கான விசேட ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்புத்திட்டங்களான 402 ஆசிரியர்கள், PSTP ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்புத் திட்டங்கள், ஜனசனிய ஆசிரியர் நியமனம் போன்ற திட்டங்கள் மூலம் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கு ஆசிரியர்கள் ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்டனர். பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளின் வரலாற்றில் 1977ஆம் ஆண்டிற்கும் 1990ஆம் ஆண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலப் பகுதி மிகவும் முக்கியமானது. இக்காலப்பகுதியில் பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகள் அனைத்தும் அரசினால் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. இவ்வாறு பாடசாலைகள் அரசினால் பொறுப்பேற்கப்பட்டபோது அப்பாடசாலைகளில் கடமையாற்றிய ஆசிரியர்களும் சேர்த்து பொறுப்பேற்கப்பட்டனர். இதன் பயனாக இப்பாடசாலைகளில் கடமையாற்றிய பயிற்சிபெறாத ஆசிரியர்கள் ஆசிரியர் கலாசாலைகளுக்கு பயிற்சிக்காக செல்லக் கூடிய வாய்ப்பு கிட்டியது. இவ்வாறு பயிற்சிக்காக சென்றமைமினால் பாடசாலைகள் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை மற்றும் ஆசிரியர் இன்மைமினால் மூடப்பட்டன. இவ்வாறு பயிற்சிக்காக சென்று பயிற்சியை நிறைவு செய்த வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணத்தவர்கள் மீண்டும் பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளுக்குத் திரும்பிவராமையினால் ஆசிரியர் பற்றாக்குறைப் பெரும் பிரச்சினையாக இக்காலப் பகுதியில் காணப்பட்டது. இத்தோடு 1983ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற இனக்கலவரத்தினால் வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்கள் தற்காலிகமாக அல்லது நிரந்தரமாக பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளில் இருந்து வெளியேறினர். இதனால் தொண்டர் ஆசிரியர்களின் உதவியைப் பெற்றே கற்பித்தலை முன்னெடுக்க வேண்டிய நிலைமைகள் காணப்பட்டது. இத்தகைய பாரிய ஆசிரியர் பற்றாக்குறையினை நிவர்த்திப்பதற்கும் ஆசிரியர்கள் இன்மைமினால் மூடப்பட்டிருந்த பெருமளவு பாடசாலைகளை மீளவும் ஆரம்பிப்பதற்கும் இக்காலப்பகுதியில் பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளை இலக்காகக் கொண்டு ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்ட 402 ஆசிரியர் நியமனம் மற்றும் சீடா செயற்றிட்டத்தின் உதவியுடன் ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்ட PSEDP ஆசிரியர் நியமனம் பெரிதும் உதவின.

6.4 1990 இன் பின்னர்

1980களில் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் அரசினால் பொறுப்பேற்கப்படும் போது அப்பாடசாலைகளில் கடமையாற்றிய ஆசிரியர்களில் பெருமளவினர் பயிற்றப்படாதவர்களாகவே காணப்பட்டனர். இதற்கான காரணங்களை தனராஜ் (2008) பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“தோட்டப் பாடசாலைகளில் 10 ஆண்டுகள் சேவை புரிந்த ஆசிரியர்கள் ஆசிரியர் கலாசாலைக்கு பயிற்சிக்காக செல்லக்கூடிய வாய்ப்பு வழங்கப்படினும் அச்சந்தர்ப்பத்தை பலர் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. ஏனெனில் பயிற்சிக் காலத்தில் சம்பளம் வழங்கப்படாமை, பாடசாலையில் பதிற்கடமை புரிந்தவர்களுக்கு ஆசிரியரே தனது சம்பளத்திலிருந்து சம்பளம் வழங்க வேண்டியிருந்தமை போன்ற காரணங்களால் ஆசிரியர்கள் பயிற்சி பெறுவதனைத் தவிர்த்துக் கொண்டனர்.

அத்துடன் தோட்ட நிருவாகத்தினர், ஆசிரியர்கள் பயிற்சியைப் பெற்றுக் கொண்டதன் பின்னர் கூடிய சம்பளத்தினைப் பெற்றுக்கொடுத்தலை மேலதிக செலவாகக் கருதி ஆசிரியர்களை பயிற்சிக்கு விடுவிக்க அனுமதிக்கவில்லை”.

இவ்வாறு 1990 களின் ஆரம்பத்தில் சிங்கள மொழிப் பாடசாலைகள், முஸ்லிம் பாடசாலைகள் என்பவற்றில் பயிற்றப்படாதவர்கள் முறையே 32, 27 சதவீதத்தினராகக் காணப்பட்டனர். எனினும் இக்காலப்பகுதியில் பெருந்தோட்டப்பாடசாலைகளில் இது 85 சதவீதமாக காணப்பட்டது. இதனை அட்டவணை ஐந்து காட்டுகின்றது.

அட்டவணை 6.5 : 1990 களில் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களது விபரம்

விபரம்	சிங்கள மொழி பாடசாலைகள்	முஸ்லிம் பாடசாலைகள்	தமிழ் பாடசாலைகள்
பெருந்தோட்ட மாவட்டங்களின் மொத்த ஆசிரியர்கள்	46350	3268	4397
பயிற்றப்படாத ஆசிரியர்கள்	14697	871	2869
பயிற்றப்படாத ஆசிரியர்கள் வீதம்%	31.7	26.6	65.2

ஆதாரம் : மாணிக்கம் (1995 : 55) Tea Plantation in Crisis.

இவ்வாறு பயிற்சி பெறுவதற்கான வாய்ப்புகள் இல்லாமல் இருந்த ஆசிரியர்களுக்கு, பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களிலேயே பயிற்சியைப் பெற்றுக் கொள்ளும் வாய்ப்பினைப் பெற்றுக் கொடுக்கும் முகமாக 1979 இல் பண்டாரவளை ஆசிரியர் கலாசாலையில் தமிழ்ப்பிரிவு அமரர் சௌமியமூர்த்தி தொண்டமான் அவர்களின் முயற்சியால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இது பின்னர் 1980 ஆம் ஆண்டு தலவாக்கலைக்கு மாற்றப்பட்டு தற்போது கொட்டக்கலையில் இயங்கி வருகின்றது. இந்த கொட்டக்கலை அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலையில் பயிற்றுவிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்களது விபரங்களை அட்டவணை ஆறு காட்டுகின்றது.

அட்டவணை 6.6: கொட்டக்கலை அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலையில் பயிற்சிபெற்ற ஆசிரியர்கள் விபரம் (1979-2017)

இல	பாடநெறி	எண்ணிக்கை	சதவீதம்
1.	ஆரம்பக்கல்வி	1974	56
2.	சமூகக்கல்வி	177	5
3.	தமிழ்மொழி	461	12
4.	விவசாயம்	242	7
5.	மணப்பொருளியல்	23	1
6.	இரண்டாம் தேசிய மொழி	56	2
7.	வழிகாட்டலும் ஆலோசனை கூறலும்	36	2
8.	நடனம் (பாரதம்)	92	2
9.	இந்துசமயம்	471	13
	மொத்தம்	3532	100

இவ்வாறு பெருந்தோட்டப் பிரதேசத்தில் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டமையானது, பெருந்தோட்டப் பிரதேசத்தில் ஒரு பயிற்சிப்பெற்ற ஆசிரியர் ஆளணித் தொகுதி உருவாவதில் பங்களிப்புச் செய்துள்ளது.

இலங்கையில் 1986ஆம் ஆண்டின் 30 ஆம் இலக்க கல்விக் கல்லூரிகள் சட்டத்தினால் ஆசிரியர் சேவை முன் பயிற்சியினை வழங்குவதற்காக, தேசிய கல்விக் கல்லூரிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இதற்கு அமைவாக பெருந்தோட்டப் பிரதேச பாடசாலைகளுக்குத் தேவையான ஆசிரியர் சேவை-முன் பயிற்சியை வழங்கும் நிறுவனமாக ஸ்ரீபாத தேசிய கல்விக் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. முதலாவது தொகுதி மாணவர்கள் 1992 ஆம் ஆண்டு அனுமதிக்கப்பட்டனர் (மாணிக்கம், 1995). இந்த ஸ்ரீபாத தேசிய கல்விக் கல்லூரிக்கு முதலாவது தொகுதி மாணவர்கள் தேசிய ரீதியிலான பிரமாணங்களுக்கு அமைவாக க.பொத உயர்தரத்தில் அதிவிசேட சித்திகளைப் (3A) பெற்றுக் கொண்டவர்களே தெரிவு செய்யப்பட்டனர். என்னும் உயர்ந்த மட்டத்திலான இந்த குறைந்தபட்ச தகைமைகளைப் பெற்ற பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகள் ஒரு சிலரே இருந்தனர். முதல் தொகுதி மாணவர் 222 பேரில், பெருந்தோட்ட மாணவர்கள் 14 பேருக்கு மட்டுமே இந்தத் தகைமைகள் இருந்ததுடன், தமிழ் பேசுவோரில் கூடிய தொகையினராக முஸ்லிம் மாணவர்கள் இருந்தனர். இதனால் தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதிகளில் அனுமதிக்கான தகைமைகள் குறைக்கப்பட்டன என விட்டில் (2002) குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்வாறு பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களில் ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பிற்கான போதுமான ளவு குறைந்தபட்ச தகைமை பெற்றோர் இல்லாமையினை மூக்கையா (1997) பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். 'தேசிய மட்டத்தில் 25,000 ஆசிரியர்களை நியமனம் செய்வதற்காக 1990களில் விண்ணப்பம் கோரப்பட்டபோது, 350,000 விண்ணப்பங்கள் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. இது 1:14 என்ற விகிதமாகும். ஆனால் பெருந்தோட்டங்களில் 1,000 ஆசிரியர்களை நியமனம் செய்வதற்காக விண்ணப்பங்கள் கோரப்பட்டபோது 1,500 விண்ணப்பங்களே பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. இது 1:1.5 என்ற விகிதமாகும். இந்த 1,500 விண்ணப்பங்களிலும் சில தேவையான தகைமைகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை'. 1992 ஆம் ஆண்டு முதல் ஸ்ரீபாத தேசிய கல்விக் கல்லூரியில் இருந்து சேவை-முன் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பெற்று வெளியேறிய ஆசிரிய மாணவர்களது விபரங்களை அட்டவணை ஏழு காட்டுகின்றது.

அட்டவணை 6.7:

ஸ்ரீபாத தேசிய கல்விக் கல்லூரியில் பயிற்றப்பட்டோர் விபரம் (1992-2015)

இல	பாடநெறி	எண்ணிக்கை	சதவீதம்
1.	ஆரம்பக்கல்வி	2000	56
2.	விஞ்ஞானம்	272	8
3.	கணிதம்	120	3
4.	கர்நாடக சங்கீதம்	247	5
5.	பரதநாட்டியம்	98	2
6.	சமூகக்கல்வி	305	7
7.	முதன்மொழி தமிழ்	287	6
8.	ICT	206	5
9.	இரண்டாம் தேசிய மொழி	04	-
10.	இந்து சமயம்	27	1
11.	சித்திரம்	17	
	மொத்தம்	3583	100

ஆதாரம்: ஸ்ரீபாத தேசிய கல்விக் கல்லூரி மாணவர் அனுமதிப் பதிவேடு.

அட்டவணை ஏழின்படி ஸ்ரீபாத தேசிய கல்விக் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டது தொடக்கம் இன்றுவரை பயிற்றுவிக்கப்பட்டுள்ள 3552 ஆசிரிய மாணவர்களில் 56 வீதமானோர் ஆரம்பக் கல்வி ஆசிரியர்களாவர். பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் பாரியளவு பற்றாக்குறை நிலவும் விஞ்ஞானம், கணிதம் போன்ற பாடங்களில் 11 சதவீதமான ஆசிரியர்களே பயிற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளனர். குறித்த கல்வியாண்டு ஒன்றில் ஒரு பாடநெறிக்கு 20 ஆசிரிய மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு கல்வி அமைச்சு அனுமதி வழங்கும். இதன்படி விஞ்ஞான, கணித பாடநெறிகளுக்கு 2015 வரைக்குமான 24 வருடங்களில் 960 ஆசிரிய மாணவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஆனால் 338 பேர் மட்டுமே இக்காலப்பகுதியில் இப்பாடநெறிகளுக்கு அனுமதிக்கப்பட்டனர். எஞ்சிய 568 பேரை அதாவது 59 வீதமானவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளமுடியாமல் போயுள்ளது. இதன்மூலம் தேசிய மட்ட நுழைவுத் தகைமை குறைக்கப்பட்ட போதிலும்கூட தேவையான எண்ணிக்கையானவர்களை கணித, விஞ்ஞான பாட நெறிகளுக்குச் சேர்த்துக் கொள்ள முடியாமல் உள்ளமை புலனாகின்றது. இது பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளில் தகைமையைப் பெற்ற கணித, விஞ்ஞான ஆசிரியர் பற்றாக்குறைக்குப் பங்களிப்புச் செய்யும் பிரதான காரணியாகவுள்ளது. இத்தகைய விடயங்கள் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்குத் தேவையான சேவை முன் ஆசிரிய பயிற்சிக்காக, கணிதம் விஞ்ஞானம் போன்ற விஷேட பாடங்களுக்குத் தேவையான உயர்ந்தபட்ச தகைமையுடையோரையும், தேவையான எண்ணிக்கையானவர்களையும் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலை தொடர்கின்றது என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் தேவைகளை நிறைவு செய்யும்போது பல்வேறு பிரச்சினைகள் எதிர்நோக்கப்படுகின்றன. அதில் பொருத்தமான தகைமையுடையோர் பற்றாக்குறையாக உள்ளமை பிரதானமானதாகும். பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் நிலவுகின்ற கவர்ச்சியற்ற நிலைமை காரணமாக தொடர்ந்து அங்கு சேவையாற்ற விரும்பாத நிலைமையும் காணப்படுகின்றது. வெளிமிடங்களைச் சேர்ந்தோர் குறுகிய காலத்தில் இடமாற்றம் பெற்றுச் செல்கின்றமையும், ஆசிரியர் தொழிலைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான ஒரு மார்க்கமாக தோட்பாடசாலை ஆசிரியர் நியமனத்தைக் கருதுகின்ற நிலைமையும் காணப்படுகின்றது. இத்தகைய பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுகளை பெற்றுக் கொள்ளக்கூடியவாறு, பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவர்களையே ஆசிரியர்களாக அப்பிரதேசப் பாடசாலைகளுக்கு நியமிப்பதற்கு பொருத்தமான கொள்கைகள் கண்டறியப்படல் வேண்டும் என பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலை ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பு தொடர்பான பிரச்சினைகளை மூக்கையா, (1997) சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இத்தகைய பின்னணியில் பாடசாலையை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பு முறைமை அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. அதற்கமைய பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளுக்கு விசேட ஏற்பாடுகளின் அடிப்படையில் 1997 ஆம் ஆண்டு, 'தோட்டப்பகுதி அரசாங்க தோட்டப் பாடசாலைகளில் தமிழ்மொழிமூல தகுதிகாண் ஆசிரியர் நியமனம்' ஒரு தொகுதியினருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் 4 வருடங்கள் ஒரே பாடசாலையில் சேவையாற்றுவதல் வேண்டும். க.பொ.த. சாதாரணத் தரத்தில் கணிதபாடம் சித்தியடையாதவர்கள் தகுதிகாண் காலப்பகுதியினுள் சித்தியடைதல் வேண்டும். பயிற்சியின் பின்னரும் தோட்டப்பாடசாலைகளில் மட்டுமே சேவையாற்றுவதல் வேண்டும் போன்ற நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில் நியமனம் செய்யப்பட்டார்கள்.

தேசியரீதியாகப் பார்க்கும்போது மொத்த ஆசிரியர்கள் மிகவும் மிகையாகவே காணப்படுகின்றனர். ஆனால் கணிதம், விஞ்ஞானம், ஆங்கிலம், அழகியல் முதலிய ஆசிரியர்களின் அமைப்பு ரீதியான பற்றாக்குறை நாட்டின் பல இடங்களிலும் காணப்படுகின்றது. இத்தகைய அமைப்பு ரீதியான ஆசிரியர் பற்றாக்குறை மலையகப் பாடசாலைகளில் மிகவும் பாரதூரமான விடயமாகவே இன்றும் நிலவுகின்றது. காலத்திற்குக் காலம் பல்வேறு ஆசிரியர் நியமனங்கள் வழங்கப்பட்ட போதும் தேசிய நிலைமையுடன் ஒப்பிடும்போது மலையகப் பாடசாலைகளின் ஆசிரியர் நிரம்பவில் குறிப்பி க் கூடியளவு முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை என தனராஜ் (2008) சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் விஞ்ஞான, கணித பாடங்களுக்கான ஆசிரியர்களின் மையும் தகுதி பெற்ற ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்படாமையும் அதேவேளை, அவ்வாறு நியமிக்கப்பட்டாலும் அவர்களை சேவையில் தொடர்ந்து நிலைநிறுத்திக் கொள்வதும் பெருந்தோட்ட சமூகம் முகங்கொடுக்கும் பாரிய பிரச்சினையாகும் என சந்திரபோஸ் மற்றும் சிவப்பிரகாசம்(2010) போன்றோர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர். இவை தற்போதும் கூட பெருந்தோட்டப் புறப் பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்புப் பிரச்சினையாகவே உள்ளது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

இவற்றின் அடிப்படையில் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்காக ஆசிரியர்களை நியமனம் செய்தல் பெருந்தோட்ட கல்வி முறையில் ஒரு நீண்டகாலப் பிரச்சினையாகவே இருந்து வந்துள்ளது. இதனை நிவர்த்தி செய்யும் பொருட்டு, இலங்கை சனநாயக சோசலிச குடியரசு வர்த்தமானி பத்திரிகையில் 2005.07.01 ஆம் திகதி விண்ணப்பங்கள் கோரப்பட்டு, போட்டிப் பரீட்சைப் பெறுபேற்றின் அடிப்படையில் 2008 ஆம் ஆண்டு 3179 பேர் ஆசிரியர்களாக நியமனம் செய்யப்பட்டனர். இந்த நியமனம் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளின் கல்வி முரண்பாடுகளை நீக்கி சமமான சந்தர்ப்பம் வழங்கும் நோக்கில் தோட்டத்துறையில் அமைந்துள்ள பாடசாலைகளுக்காக, 'பாடசாலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆசிரியர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளல்' என்னும் அடிப்படையில் வழங்கப்பட்டது. ஆகக்குறைந்தது 5 வருடங்கள் தோட்டத்துறை சார்ந்த பாடசாலை அமைந்திருக்கும் மாவட்டங்களில் நிரந்தர வதிவிடத்தைக் கொண்டவர்கள் குறித்த பாடசாலையில், குறித்த பாடத்திற்கு நிலவிய வெற்றிடங்களின் அடிப்படையில், பாடசாலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு நியமனம் வழங்கப்படும் தினத்திலிருந்து பத்து வருடங்கள் குறித்த பாடசாலையில் சேவையாற்றாதல் வேண்டும் ஆகிய நிபந்தனைகளின், அடிப்படையில் ஆட்சேர்ப்பு செய்யப் பட்டு நியமனம் வழங்கப்பட்டது.

இவ்வாறு பாடசாலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வழங்கப்பட்ட இந்த ஆசிரியர் நியமனத்திற்கான ஆகக் குறைந்தபட்ச தகைமை க.பொ.த. உயர்தரமாகக் குறிக்கப்பட்டது. எனினும் தேசிய மட்டத்தில் ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பிற்கு விதிக்கப்படும் தகைமைகளோடு ஒப்பிடும்போது இந்நியமனத்திற்கான தகைமை தாழ்வானதாகவே காணப்பட்டது. விஞ்ஞானம், கணிதம், ஆங்கிலம் மற்றும் ஏனைய பாடங்களான அழகியல், உடற்கல்வி போன்றவற்றுக்கு க.பொ.த. உயர்தரத்தில் ஏதாவது ஒரு பிரிவில் (கலை, வர்த்தகம், விஞ்ஞானம், கணிதம் போன்ற உயர்தர பிரிவுகளைக் குறிக்கும்) சித்தி பெற்றிருப்பதோடு, க.பொ.த. சாதாரண தரத்தில் உரிய பாடத்தில் திறமைச் சித்தி பெற்றவர்கள், இக்குறிப்பிட்ட பாடங்களுக்கான ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டனர். இது தேசிய மட்டத்தில் ஒரு விசேட பாடத்திற்கு ஆசிரியராக நியமனம் பெறுவதற்கு, அக்குறித்த விசேட பாடத்துடன் தொடர்புபட்ட குறையில் க.பொ.த. உயர்தர சித்தியைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்னும் நிபந்தனையைப் புறக்கணித்து நியமனம் வழங்கப்பட்டிருத்தலை குறிக்கின்றது.

பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளில் நிலவும் பாடரீதியான வெற்றிடங்களுக்கு அமைவாகவே 2008 ஆம் ஆண்டு 3179 ஆசிரியர்கள் நியமனம் செய்யப்பட்டனர். இந்த ஆட்சேர்ப்பின் மூலம் பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளில் நிலவிய ஆசிரியர் பற்றாக்குறைக்குத் தீர்வு காணப்பட்ட போதிலும் இந்த ஆட்சேர்ப்பு தகைமையுள்ள ஆசிரியர்களது தேவையி னையும் அமைப்பு ரீதியான ஆசிரியர் பற்றாக்குறையினையும் நிவர்த்திப்பதில் போதியளவு பங்களிப்பினை நல்கவில்லை. காரணம் இந்த ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பில் கணிதம், விஞ்ஞானம், ஆங்கிலம், நடனம், சங்கீதம், சித்திரம், தகவல் தொடர்பாடல் தொழினுட்பம் போன்ற விசேட பாடங்களுக்கு க.பொ.த. சாதாரணதரப் பரீட்சையில் திறமை சித்தியினைப் பெற்றுக் கொண்டவர்களுக்கு இவ்விசேட பாடங்களில் நியமனம் வழங்கப்பட்டது. இது இப்பாடங்களில் கற்பித்தற் தரத்தினைப் பாதிப்பதாக அமைந்தது.

பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளில் நிலவும் ஆசிரியர் பற்றாக்குறையினை நிவர்த்திக்கும் நோக்குடன் 2013-12-16 ஆம் திகதி அமைச்சரவை தீர்மானம் ஒன்று நிறைவேற்றப்பட்டது. அதற்கமைவாக பெருந்தோட்ட தமிழ் மொழிமூலப் பாடசாலைகளில் பாடசாலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு 3021 ஆசிரிய உதவியாளர்களுக்கான ஆட்சேர்ப்பு விண்ணப்பங்கள் 2014.08.08 ஆம் திகதி வர்த்தமானியில் கோரப்பட்டன. இந்த நியமனம் போட்டிப்பரீட்சையின் அடிப்படையில் க.பொ.த உயர்தரத்தில் ஏதாவதொரு பிரிவில் சித்தியடைந்தவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. இதில் 2015, 2016 மற்றும் 2017 ஆம் ஆண்டுகளில் கட்டங்கட்டமாக 2800 பேருக்கு ஆசிரிய உதவியாளர்களுக்கான நியமனங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்டவர்கள் தோட்ட அல்லது தோட்டப்பிரதேசங்களுக்கு அண்மித்து 10 வருடங்கள் தொடர்ச்சியாக வசித்து வருபவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. மேலும் இவர்கள் 10 வருடங்களுக்கு எவ்வித இடமாற்றங்களும் பெற்றுக்கொள்ளாமல் நியமனப் பாடசாலைகளிலேயே சேவையாற்றுவதல் வேண்டும். அத்துடன் ஐந்து வருட காலப்பகுதியினுள் ஆசிரிய பயிற்சியினை அல்லது பல்கலைக்கழகப் பட்டமொன்றினை நியமனப்பாடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளாதல் வேண்டும். இல்லையெனில் ஆசிரிய உதவியாளர் நியமனம் இடைநிறுத்தப்படும் ஆகிய மூன்று முக்கியமான நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில் ஆறாயிரம் ரூபா கொடுப்பனவுடன் நியமிக்கப்பட்டனர். இவ்வாறு பயிற்சியை அல்லது பட்டத்தினைப் பெற்றுக் கொள்ளும் திகதி தொடக்கம் இலங்கை ஆசிரியர் சேவையின் 3-1 என்னும் வகுப்பிற்கு உள்வீர்க்கப்படுவார்கள் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஆசிரிய உதவியாளர் நியமனத்திற்கான ஆட்சேர்ப்பின்போது 3179 ஆசிரியர் நியமனத்தின் போது கோரப்பட்ட கல்வித்தகைமைகளே நிபந்தனைகளாக விதிக்கப்பட்டன. அதாவது கணிதம், விஞ்ஞானம், ஆங்கிலம், நடனம், சங்கீதம், சித்திரம், தொழில்நுட்பம் போன்ற விசேட பாடங்களுக்கு க.பொ.த சாதாரணதரத்தில் திறமைச் சித்தியைப் பெற்றுள்ளதோடு க.பொ.த உயர்தரத்தில் ஏதாவதொரு பிரிவில் சித்தியடைந்திருத்தல் வேண்டும் என்னும் தகைமையின் அடிப்படையிலேயே ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்டனர்.

இதனால் கணிதம், விஞ்ஞானம், ஆங்கிலம், தொழில்நுட்பம், அழகியல் போன்ற பாடங்களின் கற்பித்தலின் தரம் பாதிக்கப்படலாம். இலங்கையில் க.பொ.த உயர்தரத் தகைமையோடு நேரடியாக ஆசிரியர்களாக ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்படுவார்கள் இலங்கை ஆசிரிய சேவையின் 3-II வகுப்பிற்கு ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்படும் நிலைமை காணப்படுகின்றது. ஆனால், இவர்கள் மாத்திரம் ரூபா ஆறாயிரம் கொடுப்பனவுடன் ஆசிரிய உதவியாளர்களாக ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளமை பெருந்தோட்டப்புறத்தவர்களுக்கு இந்நியமனத்தில் பாகுபாடு காட்டப்பட்டுள்ளமையைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. இந்த ஆசிரிய உதவியாளர்கள் தமது நியமனத்தை நிரந்தரமாக்கிக் கொள்வதற்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள கட்டாய நிபந்தனையாக ஆசிரிய பயிற்சி அல்லது பட்டத்தினைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்பது முக்கியமானது ஆனால் நூலக விஞ்ஞானம், உடற்கல்வி, இரண்டாம் மொழி சிங்களம், விசேடகல்வி, ஆலோசனையும் வழிகாட்டலும், தகவல் தொழில்நுட்பம், சுகாதாரம் போன்ற பாடங்களில் பயிற்சி அல்லது பட்டத்தினைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான வாய்ப்புகள் மிகக்குறைவாகவே உள்ளன.

இலங்கையில் அரசியல் யாப்பில் கொண்டுரைப்பட்ட 13 ஆவது திருத்தச்சட்டத்திற்கு அமைவாக மாகாண சபைகள் தாபிக்கப்பட்டன. மாகாணக் கல்வி அமைச்சிற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களுக்கு அமைவாக பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரிகளுக்கு ஆசிரிய நியமனங்களை வழங்க முடியும். இதற்கமைவாக பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகள் அதிகமாகக் காணப்படும் மத்திய மாகாண சபையின் வரலாற்றில் முதல் தடவையாக 2017 ஆகஸ்ட் மாதமளவில் 'மத்திய மாகாணத்தில் நிலவுகின்ற தமிழ்மொழிமூல ஆசிரியர் பற்றாக்குறையை நிரப்புவதற்கான பட்டதாரி ஆசிரியர் நியமனம்' என்னும் ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பிற்கு அமைவாக 742 பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரிகள் மத்திய மாகாணத்தில் உள்ள தமிழ்மொழிமூலப் பாடசாலைகளுக்கு நியமனம் செய்யப்பட்டனர். இந்நியமனமும் குறித்த முதல் நியமனப்பாடசாலையில்

10 வருடங்கள் கட்டாயம் எவ்வித இடமற்றிருக்கும் இன்றி கடமையாற்றுகத் வேண்டும் என்னும் நிபந்தனையுடன் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

6.5 மேம்படுத்துகைக்கான ஆலோசனைகள்

தென்னிந்தியாவில் இருந்து பெருந்தோட்டங்களில் தொழில் புரிவதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்ட தொழிலாளர் தனது பிள்ளைகளுக்கு கல்வி வழங்குவதற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளை பெருந்தோட்டப்புறப்பாடசாலைகள் என இன்றும் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன. குடியேற்றவாத காலத்தில் இப்பாடசாலைகள் தோட்ட நிருவாகத்தினரால் நிருவகிக்கப்பட்டன. இக்கால கட்டத்தில் இப்பாடசாலைகளில் எவ்விதமான கற்பித்தல் தொடர்பான பயிற்சியும் அற்ற மிகவும் தகைமை குறைந்த ஆசிரியர்கள் கற்பித்தலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். 1960 களில் பெரும்பாலான உதவி நன்கொடைபெறும் பாடசாலைகள் அரசினால் பொறுப்பேற்கப்பட்டாலும் பெருமளவிலான பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகள் 1970களின் இறுதி தொடக்கம் 1980 களின் நடுப்பகுதி வரையான காலப்பகுதியிலேயே அரசினால் பொறுப்பேற்கப்பட்டன. இதனால் இப்பாடசாலைகள் 1980 களின் ஆரம்பம் வரை போதுமானளவு அரசு ஆதரவு இன்றியே இயங்கி வந்தன. இந்நிலைமை ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பு, நியமனம் என்பவற்றிலும் காணப்பட்டது. முதன் முதலாக 1983 ஆம் ஆண்டு வழங்கப்பட்ட 402 ஆசிரியர் நியமனமே பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளை இலக்காகக் கொண்டு அரசு முயற்சியாக அமைந்தது. அதனைத்தொடர்ந்து SIDA செயற்றிட்டத்தின் துணையுடன் வழங்கப்பட்ட PSTP ஆசிரியர் நியமனங்கள், ஸ்ரீபாத தேசிய கல்விக் கல்லூரி ஊடாக வழங்கப்பட்ட நியமனங்கள் மற்றும் 3179 பெருந்தோட்டப்புற பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் நியமனம், அதனைத்தொடர்ந்து 2015 ஆண்டு வழங்கப்பட்ட 3021 ஆசிரிய உதவியாளர் நியமனங்கள் போன்றவை பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளின் ஆசிரியர் தேவையை நிறைவு செய்வதற்கு உதவியுள்ளன.

பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பு பற்றிய வரலாற்றினை மீள்நோக்கிப் பார்க்கும்போது தகைமை பெற்ற ஆசிரியர்களை ஆட்சேர்ப்பு செய்வது ஓர் இடர்மிக்க பணியாகவே இருந்து வருகின்றது. பெருந்தோட்டப்புறங்களில் கனிஷ்ட மற்றும் சிரேஷ்ட இடைநிலை வகுப்புகளில் கலைத்துறை சார்ந்த பாடங்களைக் கற்பிப்பதற்கான தகைமை பெற்ற ஆசிரியர்கள் போதுமானளவு உள்ளனர். ஆனால் கணிதம், விஞ்ஞானம், ஆங்கிலம், அழகியல் மற்றும் தொழில்நுட்பப் பாடங்களுக்கான உயர்தர தகைமையைப் பெற்ற மற்றும் பல்கலைக்கழக பட்டதாரிகளை ஆசிரியர்களாக ஆட்சேர்ப்பு செய்தல் கடினமாகவே உள்ளது. இதனால் க.பொ.த உயர்தரப் பிரிவுகளில் விஞ்ஞானம், கணிதம் மற்றும் புதிதாக அறிமுகம் செய்யப்பட்டுள்ள தொழில்நுட்பப் பிரிவுப் பாடங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதில் பல்வேறு இடர்பாடுகள் எதிர்நோக்கப்படுகின்றன. அதேபோல் ஸ்ரீபாத தேசிய கல்விக் கல்லூரிக்கு விசேடமாக கணிதப்பிரிவுக்கு வருடாந்தம் ஒதுக்கப்படும் மாணவர் எண்ணிக்கையை முழுமையாகச் சேர்த்துக்கொள்ளமுடியாமல் உள்ளது. பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பு தொடர்பான நிலைமைகள் இவ்வாறு இருந்த போதிலும் எந்தவொரு கல்வி முறைமையினதும் வெற்றிக்கு ஆசிரியர்கள் இன்றியமையாததும் முதன்மையானதுமான வளமாவர் என்பது வலியுறுத்தப் படுகிறது. இதனால் பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளின் எதிர்காலக் கல்வியின் வெற்றிக்கு கட்டமைப்பு ரீதியான பற்றாக்குறை நிலவும் விசேட பாடங்களுக்கான ஆசிரியர்களை ஆட்சேர்ப்பு செய்வதற்கு முக்கியத்துவம் வழங்கப்படுவது இன்றியமையாத தேவையாகும். பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் அமர்த்துதலை தொடர்பாக இராமதாஸ் (2014) ஹட்டன் கல்வி வலயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கொண்ட ஆய்வின் அடிப்படையில் பெருந்தோட்டப்புறப்பாடசாலைகளின் ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பினை மேம்படுத்துவதற்கான ஆலோசனைகளாக பின்வருவனவற்றை முன்வைத்துள்ளார்.

பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பின் வரலாற்றுப்போக்கினை நோக்கும்போது இன்றைய கால கட்டத்தில் ஸ்ரீபாத தேசிய கல்விக் கல்லூரியினூடாகவும் நேரடிப் போட்டிப்பரீட்சைகள் ஊடாகவும் ஆரம்பப்பிரிவு மற்றும் தரம் ஆறு (06) தொடக்கம் தரம் பதினொன்று (11) வரைக்குமான இடைநிலைப் பிரிவுக்கும், அதேபோல் க.பொ.த. உயர்தரப்பிரிவில் கலை மற்றும் வர்த்தகத் துறைகளில் கலைத்துறைசார் பாடங்களைக் கற்பிப்பதற்குமான தரமான ஆசிரியர்களை ஆட்சேர்ப்புச் செய்யக் கூடியதாகவுள்ளது. இது கலைத்துறைசார் பாடங்களில் போதுமானளவு அடைவினைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் பங்களிப்புச் செய்து வருகின்றது. எனினும் கனிஷ்ட இடைநிலைப் பிரிவான தரம் ஆறு தொடக்கம் பதினொன்று வரையிலான வகுப்புக்களில் கணிதம், விஞ்ஞானம், ஆங்கிலம் மற்றும் தொழில்நுட்பம் போன்ற பாடங்களை கற்பிப்பதற்காக போதுமானளவு க.பொ.த. உயர்தர தகைமை கொண்டோரை ஆட்சேர்ப்பு செய்ய முடியாமல் உள்ளது. இதனை ஸ்ரீபாத தேசிய கல்விக் கல்லூரிக்கான அனுமதியில் நிலவும் போக்கு உறுதி செய்கின்றது. இதே போன்று க.பொ.த. உயர்தரப் பிரிவுகளில் விஞ்ஞானம், கணிதம், உயிரியல் தொழிநுட்பம், பொறியியல் தொழிநுட்பம் போன்ற பிரிவுகளில் கற்பிப்பதற்காக பல்கலைக்கழக பட்டதாரிகளை ஆட்சேர்ப்புச் செய்வது இடர்மிக்கதாகவே காணப்படுகின்றது. இதனை பொகவந்தலாவ சென் மேரிஸ், மல்கெலியா புனித ஜோசப் போன்ற பாடசாலைகளில் விஞ்ஞானப்பிரிவு ஆரம்பிக்கப் பட்டு சிறிது காலத்தின் பின்னர் விஞ்ஞானப்பிரிவு இடைநிறுத்தப்பட்டுள்ளமை உறுதி செய்கின்றது. இவ்வாறு இடைநிலை மற்றும் க.பொ.த. உயர்தர பிரிவுகளில் கணித, விஞ்ஞானப் பாடங்களைக் கற்பிப்பதற்கு தகைமையான ஆசிரியர்களை ஆட்சேர்ப்பு செய்ய முடியாமையினால் ஸ்ரீபாத தேசிய கல்விக் கல்லூரிக்கு இப்பாட நெறிகளுக்கான ஆசிரிய மாணவர் ஆட்சேர்ப்பில் தாக்கம் செலுத்துவதனால் கணித, விஞ்ஞான பாடநெறிகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட எண்ணிக்கையானவர்களை அனுமதிக்க முடியாமல் உள்ளது. மேலும் பெருமளவு மாணவர்கள் கலை, வர்த்தகத் துறையினை க.பொ.த. உயர்தர பிரிவில் தெரிவு செய்வதற்கும் கணித, விஞ்ஞான மற்றும் உயிரியல், பொறியியல் தொழில்நுட்பப் பாடங்களை குறைந்தளவு மாணவர் தெரிவு செய்வதற்கும் இட்டுச்செல்கின்றது. இதனால் பெருந்தோட்டப்புறங்களில் இருந்து கணித, விஞ்ஞான மற்றும் தொழில்நுட்பப் பிரிவுகளுக்கான பல்கலைக்கழக மாணவர் அனுமதியும் மிகவும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது.

பெருந்தோட்டப்புற மலையகச் சமூகம் அடிப்படையில் தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பெருமளவாக கொண்ட சமூகம் என்ற நிலையிலிருந்து, ஆசிரியர்கள், கிராமசேவை உத்தியோகத்தார்கள், பொலிஸ் மற்றும் சமூர்த்தி போன்ற நடுத்தர வர்த்தகத்தையும் வர்த்தக சமூகப் பிரிவை நோக்கி நகரத்துவதற்கும் பங்களிப்பு செய்துள்ள காரணிகளில் பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பு போதுமானளவு பங்களிப்புச் செய்துள்ளது. எனினும் மிகச் சிறிய அளவினரே வைத்தியம், சட்டம், பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர், கணக்கியல் போன்ற உயர் தொழில்வாண்மைசார் தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இத்தகைய உயர் தொழில் வாண்மைத்துவம் சார்ந்த தொழில் துறைகளுக்கும் உயர் மத்தியதர வகுப்புப் பிரிவை நோக்கி சமூகப் பெயர்வுக்கும் பங்களிப்புச் செய்வதற்கு கணிதம், விஞ்ஞானம், உயிரியல், பொறியியல் தொழில்நுட்பம், ஆங்கிலம் மற்றும் தகவல் தொடர்பாடல் தொழில்நுட்பம் போன்ற துறைகளை மேம்படுத்த வேண்டும். இதனால் எதிர்கால ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பு, ஆசிரியர் பயிற்சிகளின்போது இத்தகைய பாடங்களுக்கான முக்கியத்துவத்தினை அதிகரித்தல் வேண்டும்.

இலங்கையின் கல்வி முறைமையில் ஆரம்ப மற்றும் இடைநிலைப்பிரிவுகளில் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களை நிரம்பல் அல்லது வழங்கல் செய்யும் பிரதான நிறுவனமாக தேசிய கல்வியல் கல்லூரிகள் காணப்படுகின்றன. ஸ்ரீபாத தேசிய கல்வியல் கல்லூரி பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர்களை நிரம்பல் செய்யும் நிறுவனமாகச் செயற்படுகின்றது. பாடசாலைகளின் இடைநிலைப்பிரிவுகளில் கற்பிக்கப்படும் சகல பாடங்களுக்கும் பரிசீலி

பாடநெறிகளும் ஸ்ரீபாத தேசிய கல்விக் கல்லூரியில் நடைமுறைப்படுத்துவது இல்லை. இதனால் விசேடமாக ஆங்கிலம், உடற்கல்வி, உணவுத் தொழில் நுட்பம், விசேடக் கல்வி, மனைப்பொருளியல், விவசாயம், வர்த்தகம், நாடகமும் அரங்கியலும் போன்ற பல பாடங்களுக்குமான ஆசிரியர் தேவையை நிறைவு செய்துக் கொள்ள முடியாத நிலையினை பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகள் எதிர்நோக்குகின்றன. இதனால் பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளில் நிலவும் இத்தகைய பாட ஆசிரியர்களுக்கான தேவை கணிப்பீடு செய்யப் படுவதோடு, இப்பாடநெறிகள் காணப்படும் ஸ்ரீபாத தேசிய கல்வியற்கல்லூரி தவிர்ந்த ஏனைய கல்விக்கல்லூரிகளுக்கு பெருந்தோட்டப்புற ஆசிரியர் மாணவர்களை இணைத்துக் கொள்வதற்காக ஒதுக்கீட்டு முறையொன்று அறிமுகம் செய்யப்படல் வேண்டும். இதற்கான கொள்கை வகுப்பிற்கான அழுத்தத்தினை மலையக அரசியல் தலைவர்கள் முன்னெடுக்க வேண்டும். பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளில் உயர்தரப் பிரிவுகளில் கணித விஞ்ஞானப் பிரிவுகளில் கற்பிப்பதற்கான ஆசிரியர் பற்றாக்குறைக்குத் தீர்வுகாணும் நோக்கில் 2007/2010 காலப் பகுதியில் மத்திய மாகாணக் கல்வி அமைச்சின் ஊடாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட கணித விஞ்ஞான ஆசிரியர்கள் இந்தியாவிற்கு பட்டப்படிப்பிற்காக அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் திரும்பி வந்து பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளில் உயர்தர வகுப்புகளில் கற்பித்தலில் ஈடுபடுகின்றனர். இந்த நடைமுறையினைத் தொடர்ந்தும் கடைப்பிடிப்பதனுடாக க.பொ.த. உயர்தர வகுப்புக்களுக்கான கணித, விஞ்ஞான மற்றும் தொழினுட்பப் பிரிவுகளில் நிலவும் ஆசிரியர் பற்றாக்குறைக்குத் தீர்வுக் காணலாம்.

இலங்கையில் பாடசாலை கல்வியினை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான கட்டமைப்புக் களில் பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளின் நிருவாகத்திற்கான கட்டமைப்பும் காணப்படுகின்றது. தேசிய மட்டத்தில் தேசிய கல்வி அமைச்சில் பிரதிக் கல்வி அமைச்சும், பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளுக்கான தனிப்பிரிவும் காணப்படுகின்றன. மலையக மக்கள் செறிவாக வாழும் மத்திய ஊவா மாகாணங்களில் தனியான கல்வி அமைச்சும், மாகாணக் கல்வித் திணைக்களங்களில் மேலதிக கல்விப் பணிப்பாளர்களும் உள்ளனர். வலயக் கல்விக் காரியாலயம், கோட்டக் கல்விக் காரியாலயம் போன்றவற்றில் மேலதிக மற்றும் உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர்கள் காணப்படுகின்றனர். இத்தகைய கட்டமைப்பினைப் பயன்படுத்தி பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகள் பற்றிய பரவலானதும் ஆழமானதுமான கணக்கெடுப்பொன்றினை மேற்கொள்ளலாம். இதனுடாக கல்வி முறைமையின் மிகமுக்கிய தொகுதியினராக ஆசிரியர்களுக்கான முகாமைத்துவ தகவல் முறைமை (Teacher Management Information system of Plantation Teachers) ஒன்றினை விசேடமாக பெருந்தோட்டப்புற ஆசிரியர்களுக்காக கட்டியெழுப்பதல் வேண்டும். இதனுடாக பெருந்தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளில் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் பற்றாக்குறைகள் மற்றும் எதிர்காலத் தேவைகள் (Teacher Projection) கண்டறியப்படுதல் வேண்டும். இந்த செயற்பாட்டில் ஆசிரியர் பயிற்சியில் முன்னோடியாகத் திகழும் ஸ்ரீபாத தேசிய கல்விக் கல்லூரியையும் இணைத்துக் கொள்ளலாம்.

References

- அஞ்சலா டபிள்யூ, லிட்டில். (2002). உழைப்பால் கல்வியில் உயர்வோர், இலங்கைப் பெருந்தோட்டங்களின் அரசியற் சமூக பொருளாதாரம், மக்கள் மற்றும் கல்வியை நோக்கியது. கொழும்பு: விஞ்ஞானிகளின் சங்கம்.
- எஸ்.சங்கரலிங்கம் (1969). இலங்கையிற் கல்வி, நூற்றாண்டு விழா மலர், பகுதி (II).இலங்கை: கல்வி கலாசார அலுவல் அமைச்சின் வெளியீடு. கல்வி உயர்கல்வி அமைச்சு, (1998). சுற்றுநிருப இல 1998/09, ஆசிரியர் ஆளணி தேவை தொடர்பான 1997/04 ம் இலக்க 1997.4.8 ம் கொள்கை திட்டமிடல் மீளாய்வு பகுதி, இருபாயபத்தரமுல்ல, இலங்கை: கல்வி உயர்கல்வி அமைச்சு.
- கல்வி உரிமை, பூகோள செயல்வாரம், (2007) சௌகிரிபாய, கொழும்பு: கல்வி அபிவிருத்தி கூட்டமைப்பு.
- கருணாநிதிமா. (2001).இலங்கையில் பெருந்தோட்டச் சமூகத்தினரின் சமூக நகர்வில் கல்வி விரிவாக்கத்தின் செல்வாக்குப் பற்றிய ஓர் ஆய்வு.பிரகரிக்கப்படாத கலாநிதிப்பட்டத்திற்குரிய ஆய்வுக்கட்டுரை (கல்விப் பீடம்), கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.
- என்.ஜி.குலரத்ன கொடித்துவக்கு, ஜி.(1991). இலங்கையின் கிராமிய பாடசாலைகளில் மனித மற்றும் பௌதிக வளங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்படுதல். (சிங்கள மொழிமூலம்) கல்வி ஆரய்ச்சிப் பிரிவு. மகரகம, இலங்கை: தேசிய கல்வி நிறுவகம்.
- சந்திரசேகரம்,சோ. (1999). மலையகக் கல்வி சில சிந்தனைகள். கொழும்பு: கவிதா பதிப்பகம்.
- ஏ.எஸ். சந்திரபோஸ், பி.பி. சிவப்பிரகாசம், (2010). இலங்கை பெருந்தோட்ட சமூகத்தின் பாடசாலைக் கல்வி நிலை: எதிர்காலப் பிரச்சினைகளும் சவால்களும். கண்டி, இலங்கை: மனித அபிவிருத்தி தாபனம்.
- வீ. செல்வராஜா, (2004). லயம் சஞ்சிகை,மலையக்கல்வி வரலாறு. பத்தனை, இலங்கை: ஸ்ரீபாததேசிய கல்வியியற் கல்வூரி.
- தை. தனராஜ், (2008). ஒடுக்கப்பட்டோர் கல்வி: மலையகக் கல்வி பற்றிய ஆய்வு. கொழும்பு, இலங்கை: முற்போக்கு கலை இலக்கியப் பேரவை.
- தேசிய கல்வி ஆணைக்குழு, (1992). தேசிய கல்வி ஆணைக்குழுவின் முதலாவது அறிக்கை, இலங்கை: தேசிய கல்வி ஆணைக்குழு.
- மக்கள் வங்கி (1980, மார்ச்சு) பொருளியல் நோக்கு. கொழும்பு, இலங்கை: மக்கள் வங்கி வெளியீடு.
- முப்பத்தொன்றாவது கலாசாலை தின (2010) சிறப்பிதழ், கொட்டகலை: அரரினர் ஆசிரியர் கலாசாலை.
- எஸ். பத்மநாபா, (1988). இலங்கையில் தோட்டப் பள்ளிக்கூடங்களின் கல்வியமைப்பும், பிரச்சினைகளும்.யாழ்ப்பாணம்:குருநகர்: தமிழியல்.
- இராமதாஸ். பொன். (2014). 'பெருந்தோட்டப்புற பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் அமர்த்துமையும் கல்வியின் தராதரத்தில் அதன் செல்வாக்கும் - ஹட்டன் கல்வி வலயத்தின் தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் ஆய்வு'. கொழும்பு, இலங்கை: கல்விப்பீடம், கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்
- Gnanamuthu, G.A. (1977). Education and the Plantation Workers in Sri Lanka, Colombo, Sri Lanka: Council of Churches (Christian Aid).
- Guy de Fontgalland. (1987).Budha Singalavarum Sirupanmayinarum. Besant Nagar, Madras: CERRO.

- Kodituwakku, G.& Abeyratne, L.A. (1990). A Descriptive Profile of Teachers in Sri Lanka.: Maharagama, Sri Lanka: Research Division, NIE
- Manikam, P.P. (1995). Plantations in Crisis, An Overview. Colombo: Social Scientists Association.
- Mookiah, M.S. (1997). Education of the Plantation Tamil Community: Historical Background and Current Status.Kandy:Institute of Social Development.
- Mookiah, M.S. (1993). Workers Access to Education in Sri Lanka.Colombo, Sri Lanka: Ceylon Workers Congress.
- Nadesan,S.(1993.) A History of the Upcountry Tamil People. Hatton: A Nandalala Publication.
- Navaratne, N. (1998). Plantation Schools Education Development Project Report. Colombo: MoE.
- Plan of Operation, (1992-1994). Plantation Schools Education Development Plan. Colombo: Ministry of Education and Higher Education.
- Plantation School Education Development project,Project Completion Report 1986 - 1998, Ministry of Education & Higher Education. Isurupaya: Sri Lanka: Special Implementation Unit
- PSEDP, Special Implementation Unit (1996). Insider Assessment - PSEDP (Agreement Period July 1992 - June 1994), Isurupaya: Sri Lanka: Ministry of Education and Higher Education.
- Thanaraj, T. (2004).Problems and Issues in Primary and Secondary Education in the Plantations.Karunanithy, M. (Ed.).Poof.S. Sandarasegaram Felicitation Volume, (2004) (pp. 259 - 269.).Poof. S. Sandarasegaram Manivila Committee. Colombo: Kumaran Press (Pvt) Ltd.

மலையகக் கல்வி அபிவிருத்தியில் வெளிநாட்டு உதவி நிறுவனங்களின் பங்களிப்பு

தை.தனராஜ்

சுருக்கம்

மலையக சமூகம் இந்நாட்டில் தனது இருநூறு ஆண்டுகால இருப்பினைப் பூர்த்தி செய்ய இன்னும் சில ஆண்டுகளே எஞ்சியுள்ளன. தமது அயராது உழைப்பால் இந்நாட்டை வளப்படுத்திய இம்மக்கள் உழைப்பின் ஒரு சிறுபகுதியையேனும் தமது வாழ்வை வளம்படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியாதவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். இதற்கு இம்மக்களின் கல்வி நிலை சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகக் காணப்படுகின்றது. மலையகக் கல்வி என்பது இலங்கையின் தேசியக் கல்வி முறைமையின் ஒரு துணை முறைமையாகும். 1970 களின் பிற்பகுதிகளிலிருந்து மலையகக் கல்வியைத் தேசியக் கல்வி முறைமையுடன் இணைத்துக் கொள்ளும் முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப்பட்ட போதும், அரசாங்கத் தலையீட்டினால் குறிப்பிட்டதற்கு கூறும் அளவுக்கு முன்னேற்றங்கள் ஏற்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும். உண்மையில், 1980 களில் வெளிநாட்டு உதவி நிறுவனங்களின் உள்நீடுகள் மலையகக் கல்வியில் பாய்ச்சப்பட்டதன் பின்னரே இம்மக்களின் கல்வி நிலையில் பெளதீக மற்றும் பண்பு ரீதியான முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டன என்பது பொருத்தமாகும். வெளிநாட்டு நன்கொடை நிறுவனங்களின் பல்வேறு செயற்திட்டங்களின் காரணமாக பெளதீக உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டன மாதிரமன்றி, கல்வி நிலையிலும் நேர்க்கணிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன - இதன் விளைவுகளை ஆரம்பக்கல்வி, இரண்டாம் நிலைக்கல்வி, ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பு, மாணவர் சேரவு, பெறுபெறுகள் என்பவற்றில் காணமுடியும். குறிப்பாக, சுவீடன் மற்றும் ஜேர்மனி நாடுகளின் நிதியீட்டத்துடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சீடா (SIDA) மற்றும் ஜீரீஇசுற் (GTZ) ஆகிய கல்வி அபிவிருத்திச் செயற்திட்டங்கள் மலையகக் கல்வியின் இன்றைய அபிவிருத்திக்கு கால்கோளிட்டதோடு பாரிய உந்துவிசையாகவும் செயற்பட்டன என வாதிட முடியும். எவ்வாறாயினும், மேற்படி கல்வி அடைவுகள் இதே காலத்தில் இந்த நாட்டிலுள்ள ஏனைய சமூகங்களின் கல்வி வளர்ச்சியுடன் ஒப்பிடும் அளவுக்கு இல்லை என்பதனையும் மனங்கொள்ள வேண்டும். அந்தவகையில், இக்கட்டுரையானது இச் செயற்திட்டங்களின் பின்னணி, முன்னெடுக்கப்பட்ட செயற்பாடுகள், அவற்றின் தாக்கங்கள் பற்றி விளக்க முயல்கிறது.

திறவுச் சொற்கள்: மலையகக் கல்வி, வெளிநாட்டு உதவி, கல்வி அபிவிருத்தி, கல்விச் செயற்திட்டங்கள்

7.1 அறிமுகம்

மலையகக் கல்வி என்பது இலங்கையின் தேசியக் கல்வி முறைமையின் ஒரு துணை முறைமையாகும். எனினும் காலனித்துவ காலத்திலிருந்தே தேசியக் கல்வி முறைமையில் ஏற்பட்டு வந்த கல்வி அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகளில் மலையகக் கல்வி உள்வாங்கப்படவில்லை என்பது வருத்தத்துக்குரியதோர் உண்மையாகும். 1970களின் பிற்பகுதிகளிலிருந்தே மலையகக் கல்வியையும் தேசிய கல்வி முறைமையுடன் இணைத்துக் கொள்ளும் முயற்சிகள்

முன்னெடுக்கப்பட்டன. அதன் பயனாக 1980களில் வெளிநாட்டு உதவி நிறுவனங்களின் உள்ளீடுகள் மலையகக் கல்வியில் பாய்ச்சப்பட்டன. இவற்றின் விளைவாக இன்று மலையகக் கல்வியில் ஒப்பீட்டளவிலான அபிவிருத்திகளைக் காணமுடிகிறது. கடந்த சில வருடங்களாக மலையகத்தில் பொதுப் பரீட்சைகளில் ஏற்பட்டு வருகின்ற சிறந்த பெறுபேறுகள் மலையகக் கல்வியில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டு வருவதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. 2016ஆம் ஆண்டின் க.பொ.த. உயர்தரப் பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் காரணமாக தேசிய பல்கலைக்கழகங்களின் வரலாற்றில் முதன்முறையாக மலையக மாணவர்களின் சேர்வு விகிதம் சுமார் 1.5 ஆக அதிகரித்துள்ளது. தவிர, இலங்கை கல்வி நிர்வாக சேவையில் (SLEAS) போட்டிப் பரீட்சையின் ஊடாக மலையக ஆசிரியர்கள் பத்தொன்பது பேர் கடந்த ஆண்டு நியமனம் பெற்றுக்கொண்டமையும் ஒரு வரலாற்று நிகழ்வாகும். எனினும் மேற்படி கல்வி அடைவுகள் இதே காலத்தில் இந்த நாட்டிலுள்ள ஏனைய சமூகங்களின் கல்வி வளர்ச்சியுடன் ஒப்பிடும் அளவுக்கு இல்லை என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். ஒப்பீட்டளவிலான மேற்படி அபிவிருத்திக்கு பல்வேறு அகநிலை மற்றும் புறநிலைக் காரணிகள் உள்ளன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் 1986இல் சுனீடன் மற்றும் ஜேர்மனி நாடுகளின் நிதியிட்டத்துடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சீடா (SIDA) மற்றும் ஜீரீஇசுர் (GTZ) ஆகிய கல்வி அபிவிருத்திச் செயற்றிட்டங்கள் மலையகக் கல்வியின் இன்றைய அபிவிருத்திக்கு கால்கோவிட்ட தோடு பாரிய உந்துவிசையாகவும் செயற்பட்டன என்பது மலையகக் கல்வி வரலாற்றில் பதியப்பட வேண்டிய விடயமாகும். எனவே இச் செயற்றிட்டங்களின் பின்னணி, முன்னெடுக்கப்பட்ட செயற்பாடுகள், அவற்றின் தாக்கங்கள் பற்றி இக்கட்டுரை விளக்க முயல்கிறது.

7.2 மலையகக் கல்வியின் வரலாற்றுப் பின்னணி

மேற்படி சீடா மற்றும் GTZ செயற்றிட்டங்கள் மலையகக் கல்விமீது ஏற்படுத்திய தாக்கங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கு மலையகக் கல்வியின் வரலாற்றுப் பின்னணியின் முக்கிய அம்சங்களை தெரிந்து கொள்வது முக்கியமானதாகும். 1869ஆம் ஆண்டில் பொதுப் போதனா திணைக்களத்தினை (Department of Public Instruction) ஸ்தாபித்ததுடன் இலங்கையின் முறைசார் கல்வி வரலாறு ஆரம்பமாகிறது. இதே காலப்பகுதியில்தான் கோப்பிப் பயிருக்குப் பதிலாக தேயிலைச் செய்கை முன்னெடுக்கப்படுவதுடன் இதுவரை நகர்வுநிலை தொழிலாளராக (Migrant Labour) இருந்த மலையக மக்கள் மலையகத்தில் நிரந்தரமாகக் குடியேறுகின்றனர். 1871 - 1880 காலப்பகுதியில் குடியகல்வு 82,471 ஆக இருக்க குடிவரவு 1,02,511 ஆகவிருந்தது (கொடிக்கார, 1965). அதாவது உழைப்பதற்காக வந்த மலையக மக்கள் தாயகம் திரும்புவதைத் தவிர்த்து மலையகத்தில் நிரந்தரமாகத் தங்கி விடுகின்ற வரலாறு தொடங்குகிறது.

பொதுப் போதனாத் திணைக்களத்தின் முதலாவது பணிப்பாளரான S. லோறி மலையகப் பிள்ளைகளின் கல்வி தோட்டச் சொந்தக்காரர்களின் பொறுப்பாகும் என விதந்துரைத்தார். எனினும் இதனை நடைமுறைப்படுத்த அரசாங்கம் எந்த நடவடிக்கையையும் எடுக்கவில்லை. ஞானமுத்துவின் (1976) கருத்தின்படி இக்காலகட்டத்தில் மலையகப் பிள்ளைகளின் கல்வி தொடர்பாக பின்வரும் ஏற்பாடுகள் இருந்தன.

1. தொழிலாளரின் உதவியில் நடத்தப்பட்ட 'லயன்' பாடசாலைகள்.
2. மதம் மாற்றுவதற்கு உதவியாக அமைக்கப்பட்ட மிஷனரி பாடசாலைகள்.
3. மத ஈடுபாட்டில்லாத தனியார் அமைப்புகளினால் நடத்தப்பட்ட பாடசாலைகள்.
4. இந்து நிறுவனங்களால் நடத்தப்பட்ட பாடசாலைகள்.

1901 ஆம் ஆண்டில் பதிவாளர் நாயகமாக பதவி வகித்த பொன்னம்பலம் அருணா சலம் தனது சனத்தொகை கணக்கெடுப்பு அறிக்கையில் நாட்டிலுள்ள 867,103 பாடசாலை வயதுள்ள பிள்ளைகளில் 650,000 பிள்ளைகள் அதாவது பகுதியினர் கல்வி வசதி

இல்லாமல் உள்ளனர் என பதிவு செய்தார். இவர் மலையகப் பிள்ளைகள் குறித்து கவனம் செலுத்தவில்லை (ஞானமுத்து, 1976) எனினும் அவரது அறிக்கை இலங்கையிலும் பிரித்தானியப் பாராளுமன்றத்திலும் அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்தியது. இதன் விளைவாக இலங்கை 1907 ஆம் ஆண்டின் 8ஆம் இலக்க கிராமியப் பாடசாலைகள் கட்டளைச் சட்டம் நிறைவேற்றப் பட்டது. இச்சட்டத்தின்படி தோட்ட நிர்வாகம் 6 முதல் 10 வயது வரையிலான தோட்டப் பிள்ளைகளுக்கு தாய்மொழிக் கல்வியை வழங்கவேண்டுமெனவும் அதற்கெனப் பொருத்தமான பாடசாலை அறை (School Room) ஒன்றினை வழங்கவேண்டுமெனவும் விதிக்கப்பட்டது.

தோட்டத் தொழிலாளரின் சமூக, பொருளாதார மேம்பாட்டிலோ அவர்களது பிள்ளைகளின் கல்வி விருத்தியிலோ எவ்வித தார்மிக ஈடுபாடுமில்லாத தோட்ட நிர்வாகத்திடம் மலையகப் பிள்ளைகளின் கல்வியை ஒப்படைத்த இந்த அநீதி பின்னர் நிறைவேற்றப்பட்ட 1920ஆம் ஆண்டின் 1 ஆம் இலக்க கட்டளைச் சட்டம், 1939ஆம் ஆண்டின் 31ஆம் இலக்க கட்டளைச் சட்டம், 1947ஆம் ஆண்டின் 26ஆம் இலக்கக் கட்டளைச் சட்டம், 1951ஆம் ஆண்டின் 5 ஆம் இலக்க கட்டளைச் சட்டம் ஆகியவற்றிலும் தொடர்ந்தது.

இலங்கையின் கல்வி வரலாற்றில் கன்னங்கரா அறிக்கை எனப்படும் கல்வி மீதான விசேட ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை அத்த முக்கியத்துவம் கொண்டது. இலவசக் கல்வியின் தந்தை எனப் புகழ்ந்தேற்றப்படும் C.W.W. கன்னங்கரா தூரதிருஷ்டியுள்ள பல கல்விச் சீர்திருத்தங்களை முன்வைத்தார். மலையகக் கல்வியையும் தேசிய கல்வியுடன் இணைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென முன்மொழியப்பட்டபோதும் கன்னங்கரா அவர்கள் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அம் முன்மொழிவை அவர் அன்று ஏற்றிருந்தால் மலையக மக்களின் இன்றையநிலை வேறுவிதமாக இருந்திருக்கும். பேராசிரியர் சுவர்ணா ஜயவீர (1993) அவர்கள் குறிப்பிடுவது போல இலங்கையர் சமூகத்தின் பல்லினத்தன்மையைப் பாதுகாத்து ஒன்றிணைத்து ஒரு தேசமாகக் கட்டி எழுப்ப சகலருக்கும் கல்வியின் தேவையை அடையாளம் கண்டிருந்த ஒரு பெருமகன் இந்நாட்டை வளங்கொழிக்கச் செய்வதற்கான தமது உதிரத்தைச் சிந்திய மலையக மக்களின் கல்வியை நிராகரித்தமை நாகரிக உலகம் வெட்கித் தலைகுனிய வேண்டிய விடயமாகும்.

1948இல் இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்ததைத் தொடர்ந்து மலையக மக்களின் அரசியல் உரிமையும் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவமும் பறிக்கப்பட்டது. இந்தப் பறிப்புப் பற்றி பிரபல அரசியல் விமர்சகர் தயான் ஜயதிலக (1999) பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“இது பல முகங்களைக் கொண்ட ஒரு பாவச் செயலாகும். அத்த தேசியவாதிகளான நம்மில் பலர் எமது மண்ணைப் பறித்து அதில் இம்மக்களை குடியேற்றிய காலனித்துவ அடக்குமுறையாளர்களுடன் நட்பு பாராட்டுகிறோம். ஆனால் பலியாக்கப்பட்ட இம்மக்களை வெறுக்கிறோம். பின்னர் அவர்களது குடியுரிமையைப் பறித்து அவர்களை இரண்டாந்தரப் பிரஜைகளாக்கினோம். எனினும் அவர்களது உழைப்பில்தான் நாம் எல்லாரும் வாழ்ந்தோம். இந்தப் பாவத்துக்கு ஒரு பெயர் உண்டு. அதுதான் இனவாதம்”

எனவே இந்த நாட்டில் சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் மேற்கொள்ளப்பட்ட சமூக பொருளாதார அபிவிருத்திகளில் அரசியல் அனாதைகளான மலையக மக்கள் புறந்தள்ளப்பட்டனர். 1960ஆம் ஆண்டில் பதவிக்கு வந்த ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் 1960 ஆம் ஆண்டின் 5ஆம் இலக்க உதவி நன்கொடை பெறும் பாடசாலைகள் மற்றும் ஆசிரியர் கல்லூரிகள் சட்டத்தின்படி உதவி நன்கொடை பெறும் மிஷனரி மற்றும் தனியார் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றது. இதன் மூலம் இலங்கையில் பாடசாலை முறைமையிலிருந்த இரட்டைக் கட்டுப்பாட்டு (Dual Control) முறை முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. ஆனால் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் கூட தோட்டப் பாடசாலைகள் மறக்கப்பட்டன.

பின்னர் புகழ்பெற்ற கல்விமானான பேராசிரியர் ஜே.சு.ஜயகுரியாவின் தலைமையில் உருவாக்கப்பட்ட தேசிய கல்வி ஆணைக்குழுவின் அறிக்கையில் (1962) தோட்டப் பாடசாலைகளை அரசாங்கப் பாடசாலைகளாக இணைத்துக்கொண்டு சிங்கள மொழிமூலம் கல்வி கற்பிக்க வேண்டுமென விதந்துரைக்கப்பட்ட போதிலும் அதுவும் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. எனினும் 1970இல் திருமதி ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா தலைமையில் இடதுசாரிக் கட்சிகளை உள்வாங்கி அமைக்கப்பட்ட ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் சகல தோட்டப் பாடசாலைகளையும் அரசு பொறுப்பேற்கும் என உறுதி அளித்தபோதிலும் 14 பாடசாலைகளை மட்டுமே அரசு பொறுப்பேற்றது. இக்காலகட்டத்தில் அமரர் இர. சிவலிங்கம் கல்வி அமைச்சில் அதிகாரியாகக் கடமையாற்றியபோதும் கல்வி அமைச்சராக சிறுபான்மையினரான கலாநிதி பதியுதீன் முகமட் அவர்கள் இருந்தபோதும் அரசு தனது தேர்தல் வாக்குறுதியை நிறைவேற்றவில்லை. இக்காலத்தில்தான் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் மற்றும் தாயகம் திரும்புதல் மற்றும் அரிசி இறக்குமதித் தடை ஆகியவற்றால் மலையக சமூகம் சீர்குலையத் தொடங்கியது.

எனினும் 1977 பொதுத்தேர்தலில் செளமியமூர்த்தி தொண்டமான் அவர்கள் நுவரெலியா தொகுதியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து மலையக மக்கள் 1952இல் இழந்த தமது அரசியல் உரிமையை மீண்டும் நிலைநிறுத்திக் கொண்டனர். மலையக மக்களின் நாடற்றவர் என்னும் இழிநிலை படிப்படியாக நீக்கப்பட்டு தோடு சகல தோட்டப் பாடசாலைகளும் அரசாங்கக் கல்வி முறைமைக்குள் இணைக்கப்பட்டன. அத்துடன் மலையகக் கல்வி அபிவிருத்தி முயற்சிகளும் தொடங்கின.

சீடா செயற்றிட்டத்திற்கு முன்னோடியாக அமைந்த மலையக ஆசிரியர் நியமனம் பற்றியும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டியது அவசியமாகும்.

7.3 PSTP ஆசிரியர் நியமனமும் பயிற்சியும்

திரு. ஈ.எஸ். விஜேமான கல்வி அமைச்சின் செயலாளராகக் கடமையாற்றியபோது மேற்படி PSTP செயற்றிட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதன் பணிப்பாளராக திரு. எஸ்கே. நெத்தானந்த அவர்களும் இணைப்பாளராக இக்கட்டுரை ஆசிரியரும் பணியாற்றினர். இதன் முதற்கட்டமாக மலையகத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர் யுவதிகள் 1000 பேருக்கு நியமனம் வழங்க முயற்சிக்கப்பட்டபோதும் சுமார் 800 பேருக்கு மாத்திரமே நியமனம் வழங்கப்பட்டது. இவர்கள் தமது பாடசாலைகளில் கற்பிக்கத் தொடங்கிய போதும் வார இறுதிகளில் இவர்களுக்கு பின்வரும் நிலையங்களில் ஆசிரியர் பயிற்சி வழங்கப்பட்டது: பதுளை, பண்டாரவளை, நுவரெலியா, தலவாக்கலை, அட்டன், நாவலப்பிட்டி, கண்டி, கேகாலை மற்றும் இரத்தினபுரி. இப்பயிற்சிக்கான கைநூல்களைத் தயாரிப்பதில் ஆரம்பக்கல்விப் பணிப்பாளராகவிருந்த அமரர் செல்வி இராஜரத்தினம் மற்றும் கலைத்திட்ட அபிவிருத்தி நிலையத்தின் திரு. எம். சிப்ளி ஆகியோரின் பங்களிப்பை இங்கு பதிவு செய்யவேண்டும். இன்று மலையகத்தில் கல்வித் துறையில் உயர் பதவிகள் வகிக்கும் பலர் இந்த செயற்றிட்டத்தில் ஆசிரியர் நியமனம் பெற்றவர்களாவர் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடப்படவேண்டும்.

7.4 சீடா செயற்றிட்டத்தின் பின்னணி

சுவீடிஷ் சர்வதேச அபிவிருத்தி முகவரகத்தின் (SIDA) நிதியீட்டத்தின் 1986இல் கல்வி அமைச்சினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் அபிவிருத்திக்கான நிகழ்ச்சித்திட்டம் (PSEDP) மலையக மக்களுக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய வரப்பிரசாதமாகும். இதற்காக மலையக மக்கள் சுவீடிஷ் மக்களுக்கு கடமைப்பட்டவர்களாவர் (தனராஜ், 2008). உண்மையில் உலகளாவிய அபிவிருத்திக்கான சுவீடிஷ் உதவி 1952ஆம் ஆண்டிலேயே தொடங்கியது. 1962இல் இது Proposition 1962 என்னும் பாரிய சர்வதேச உதவித் திட்டமாக

வளர்ச்சியடைந்தது. வறுமை நீக்கத்தின் ஊடாக எளிய மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதே இதன் குறிக்கோளாக அமைந்தது (குணசேகர, 2000). இக் குறிக்கோளை அடைய சீடா பின்வரும் கல்விப் புலங்களில் கவனம் செலுத்தியது:

1. ஏழை மாணவர்களை குறிப்பாக பெண் மாணவியரை இலக்குப்படுத்தல்
2. விசேட தேவையுள்ள பிள்ளைகளின் கல்வி
3. கலைத்திட்ட அபிவிருத்தி மற்றும் ஆசிரியர் கல்வி
4. கற்றல்-கற்பித்தல் சாதனங்களைத் தயாரித்தல்
5. கல்வி நிதி தொடர்பான தேர்ச்சியை மேம்படுத்தல்
6. கல்விக்கும் ஊழியச் சந்தைக்கும் உள்ள தொடர்பினை அறிதல்

7.5 சுவிடிஷ் - இலங்கை அரசுகளுக்கிடையிலான ஒப்பந்தங்கள்

மேற்படி கல்விப் புலங்களை மேம்படுத்தக்கூடிய வகையில் பின்வரும் ஒப்பந்தங்கள் கைச்சாத்திடப்பட்டன:

1. முதலாவது ஒப்பந்தம் : 1.7.1986 முதல் 31.12.1990 வரை
 2. இரண்டாவது ஒப்பந்தம் : 1.7.1992 முதல் 30.06.1994 வரை
 3. மூன்றாவது ஒப்பந்தம் : 1.7.1994 முதல் 30.06.1999 வரை
 4. நிலைபேண் தன்மைக்கான ஒப்பந்தம் : 1.1.1999 முதல் 30.06.2000 வரை
- முதலாவது ஒப்பந்தத்தின்படி பின்வரும் கல்விப் புலங்களின் அபிவிருத்தி கருத்தில்

கொள்ளப்பட்டது.

1. ஆசிரியர் தொலைக்கல்வி
2. ஆரம்பப் பாடசாலை அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சித்திட்டம்
3. பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் கல்வி அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சித் திட்டம்
4. விசேட கல்வி நிகழ்ச்சித்திட்டம்
5. கல்வி நிபுணத்துவ ஆலோசனை நிதியம்

இரண்டாவது ஒப்பந்த காலத்தில் மேற்படி நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள் தொடரப்பட்டதோடு தேசிய கல்வி நிறுவகத்தின் கல்வி முகாமைத்துவ கல்லூரியின் (Staff College) அபிவிருத்திக்கான நிதியீட்டமும் செய்யப்பட்டது. மூன்றாவது ஒப்பந்த காலத்தில் பின்தங்கிய குழுக்களைச் சார்ந்த பிள்ளைகளின் கல்வியில் கூடிய அக்கறை செலுத்தப்பட்டது. இதன்படி பின்வரும் நிகழ்ச்சித் திட்டங்களுக்கு கூடிய நிதி ஒதுக்கீடு மேற்கொள்ளப்பட்டது:

1. பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் கல்வி அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சித்திட்டம் (PSEDP)
2. ஆரம்பப் பாடசாலைகள் அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சித் திட்டம் (PSDP)
3. தொலைக்கல்வித்துறை (DSE)
4. விசேட கல்வி நிகழ்ச்சித்திட்டம் (SEP)
5. கல்வி முகாமைத்துவ அபிவிருத்தித்துறை (DEMD)
6. குழலியற் கல்வி செயற்றிட்டம் (EEP)

நாலாவது ஒப்பந்த காலத்தில் சீடா நிகழ்ச்சித் திட்டத்தின் நிலைபேண் தன்மை தொடர்பான செயற்பாடுகள் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டதோடு விசேட கல்வி தொடர்பான கல்விமாணி, கல்விமுதுமாணி நிகழ்ச்சித் திட்டங்களும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டன.

7.6 பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் கல்வி அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சித்திட்டம் (PSEDP)

இந்நிகழ்ச்சித் திட்டத்தின் முன்னோடியாக அமைந்தது சீடா நிதியீட்டம் செய்த பதுளை கிராமிய அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சித் திட்டம் (BIRDP) ஆகும். இந்நிகழ்ச்சித் திட்ட அனுபவத்தின் அடிப்படையில் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் நிலைமையை ஆய்வு செய்த கல்வி அமைச்சு இப்பாடசாலைகளின் தர விருத்திக்காக சீடாவின் உதவியைக் கோரியது. இந்தக்

கோரிக்கையை சீடா ஏற்றுக் கொண்டதன் விளைவாக PSEDP நிகழ்ச்சித்திட்டம் ஆரம்பிக்கப் பட்டது. இதற்கு முன்னோடியாக நடத்தப்பட்ட இரண்டு ஆய்வுகள் மலையகக் கல்வி எதிர்நோக்கும் பின்வரும் பிரச்சினைகளை இனங்கண்டன (Oden and Lauglo, 1986):

1. உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் குறைவு
2. பெரும்பாலான ஆசிரியர்கள் தகைமையும் தேர்ச்சியும் அற்றவர்கள்
3. ஆசிரியர் மத்தியில் ஊக்கமும் அர்ப்பணிப்பும் இன்மை
4. இடைநிலைக் கல்விக்கான வசதிகளின்மை
5. கூடிய இடைவிலகல் வீதம் மற்றும் திரும்பக் கற்றல்
6. பிள்ளைகளின் குறைபாடுகளுக்கு மட்டம்
7. குறைந்த எழுத்தறிவு வீதம்
8. பாடசாலைகளில் பௌதீக வசதிகள் இன்மை
9. உபகரணங்கள், கற்றல் சாதனங்கள் இன்மை
10. மேற்பார்வை பொறிமுறையின்மை
11. அதிபர்களிடம் முகாமைத்துவத் தேர்ச்சி இன்மை
12. தமிழ்பேசும் கல்வி அதிகாரிகள் இன்மை
13. பாடசாலை - சமூக உறவு குறைவு

மேற்படி குறைகளைத் தீர்க்கும் நோக்குடன் இலங்கை அரசாங்கமும் கவீடிஷ் அரசாங்கமும் மேற்கொண்ட ஒப்பந்தத்தின் விளைவாக 1986 ஆம் ஆண்டு PSEDP தனது பணிகளை ஆரம்பித்தது. புதுணை, கண்டி, களுத்துறை, மாத்தளை, நுவரெலிய ஆகிய மாவட்டங்களிலும் மற்றும் கொழும்பு, காலி, மாத்தறை ஆகிய மாவட்டங்களிலிருந்தும் தெரிவு செய்யப்பட்ட சுமார் 600 பாடசாலைகளில் அபிவிருத்தி செயற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

உள்ளூர் மற்றும் கவீடிஷ் நிபுணத்துவ ஆலோசகர்கள் தயாரித்த PSEDP செயற்றிட்ட ஆவணம் நீலப்புத்தகம் (Blue Book) எனப்பட்டது. இதன்படி PSEDP இன் முதலாம் கட்ட குறிக்கோள்கள் பின்வருமாறு அமைந்தன:

1. பெருந்தோட்டத்துறையில் அமைந்துள்ள சகல ஆரம்பப் பாடசாலைகளையும் விரிவாக்கவும் விருத்தி செய்தலும்
2. ஆரம்பக் கல்வியைப் பூர்த்தி செய்யும் பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகளுக்கான இடைநிலைக்கல்வி வாய்ப்புகளை விருத்தி செய்தல்
3. மலையக சமூகத்தின் முறைசாராக் கல்வி வாய்ப்புகளை விருத்தி செய்தல்.

PSEDP மேற்படி இலக்குகளை அடைவதில் அடைந்த வெற்றியின் காரணமாக (Little, 1994; Casperz, 1994) அதன் இரண்டாம் கட்டத்துக்கான (1992 -1994) நிதியீட்டம் வழங்கப்பட்டது. இக்கட்டத்தில் PSEDP தனது குறிக்கோள்களைப் பின்வருமாறு மாற்றியமைத்துக் கொண்டது:

1. ஆரம்ப வகுப்புகளில் மாணவர் பங்குபற்றலை மேம்படுத்துதல் மற்றும் ஆரம்பக் கல்வி வட்டத்தை அவர்கள் பூரணப்படுத்தல்
2. ஆரம்ப வகுப்புகளில் கணிதம், தமிழ் ஆகிய பாடங்களில் மாணவர் அடைவினை மேம்படுத்துதல்

அத்துடன் மேற்படி இலக்குகள் அளவிடக்கூடிய இலக்குகளாக மாற்றியமைக்கப்பட்டன. உதாரணம்: ஆரம்பக்கல்வி வட்டத்தைப் பூர்த்தி செய்யும் மாணவர்களில் குறைந்தது 60% வீதத்தினரை இடைநிலை வகுப்புகளில் சேரச் செய்தல்.

PSEDP நிகழ்ச்சித் திட்டமானது மேற்படி இலக்குகளை அடைவதற்காக பின்வரும் செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டிருந்தது:

1. ஆரம்பக் கல்வியின் தரவிருத்தி
2. ஆசிரியர் பயிற்சி
3. பாடசாலை சேர்வு, வருகையை மேம்படுத்தல்
4. ஆரம்பக் கல்விக்குப் பின்னரான கல்வி வாய்ப்புகளை விரிவாக்குதல்
5. உட்கட்டமைப்பு அபிவிருத்தி
6. சுகாதாரமும் தூய்மையும்
7. பாடசாலை - சமூக உறவுகளை விரிவாக்குதல்
8. தாக்கங்களை மதிப்பீடு செய்தல்
9. ஒழுங்கமைப்பு, முகாமைத்துவம், பயிற்சி

PSEDP பல்வேறு கல்வி அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டபோதும் மலைய கப் பாடசாலைகளின் உட்கட்டமைப்பு தேவைகள் தொடர்பான அதன் பணி போற்றுதற் குரியதாகும். மாட்டுத் தொழுவங்கள் போல் காட்சியளித்த தோட்டப் பாடசாலைகள் புதிய கட்டிடங் களைப் பெற்று பொலிவு பெற்றன. உட்கட்டமைப்பு வசதிகளை மேம்படுத்த PSEDP & 928 மில்லியன் செலவு செய்தது. பின்வரும் அட்டவணைகள் PSEDP மின் உட்கட்டமைப்பு விருத்திப் பணிகளைக் காட்டுகின்றன. (குணசேகர, 2000):

அட்டவணை 7.1: PSEDP இன் அபிவிருத்திப் பணிகள்

உட்கட்டமைப்பு வசதிகளின் வகை	எண்ணிக்கை	உட்கட்டமைப்பு வசதிகளின் வகை	எண்ணிக்கை
வகுப்பறைகள் (2020)	2624	அதிபர் விடுதிகள்	167
அலுவலகம் / களஞ்சிய அறை	317	ஆசிரியர் விடுதிகள்	367
விஞ்ஞான அறை	27	மலகூடம்	143
விஞ்ஞான ஆய்வுகூடம்	67	சலகூடம்	173
மனையியல் கூடங்கள்	6	நீர்வசதி	356
வர்த்தக அலகுகள்	6	மின்வசதி	87
விவசாய அலகுகள்	7		

மூலம்: குணசேகர (2000)

மேற்படி அபிவிருத்திப் பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட பாடசாலைகள் மற்றும் செலவினங் களை பின்வரும் அட்டவணை காட்டுகிறது:

அட்டவணை 7.2: PSEDP பாடசாலைகள் மற்றும் செலவினங்கள்

காலம்	செலவழிக்கப்பட்ட தொகை மில்லியனில் (சுவிடிஷ் குரோனர்)	மாவட்டங்கள்	பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை
1986-1992	34.78	கருத்துறை நுவரெலியா கண்டி காலி கொழும்பு	41 130 37 5 6
1992-1994	23.08	இரத்தினபுரி நுவரெலியா கண்டி	42 43 50
1994-1998	85.70	இரத்தினபுரி நுவரெலியா மாத்தளை பகுளை கண்டி காலி	49 110 34 66 20 1
மொத்தம்	143.56		634

மூலம்: குணசேகர (2000)

மேற்படி உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் தவிர பின்வரும் பணிகளையும் PSEDP மேற்கொண்டது:

1. ரூ. 100 மில்லியன் செலவில் தளபாடங்கள்
2. PSEDP பாடசாலை அதிபர்கள் 500 பேருக்கு முகாமைத்துவப் பயிற்சி
3. ஆரம்பப் பாடசாலைகளில் 6155 ஆசிரியர்களுக்கு தொழில்சார் பயிற்சி
4. 212 பாடசாலைகளில் இடைநிலை வகுப்புகளை ஆரம்பித்தல்
5. பாடசாலை சேர்வு அதிகரிப்பு ஆரம்பப் பாடசாலை மாணவர்களின் வாசிப்பு, எழுத்து திறன்களை மேம்படுத்தல் 5ஆம் ஆண்டு புலமைப்பரிசில் பெறுபேறுகளை மேம்படுத்தல்
6. சுய கற்றல் சாதனங்களை வழங்குதல்
7. தாய்மார் நிகழ்ச்சித்திட்டம் முதலிய செயற்பாடுகள் மூலம் சமூக - பாடசாலை உறவினை மேம்படுத்தல்

PSEDP 1998 டிசம்பர் 31 ஆம் திகதி முடிவடைந்தபோது இனங்காணப்பட்ட 808 பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் 436 பாடசாலைகள் விருத்தி செய்யப்பட்டிருந்தன. இதற்காக சுவிடிஷ் அரசு ரூ. 1055.36 மில்லியன் வழங்கி இருந்தது. PSEDP இன் செயற்பாடுகளில் சிற்சில குறைபாடுகள் முன்வைக்கப்பட்ட போதும் மலையகக் கல்வி மேம்பாட்டில் அதன் பங்களிப்பு போற்றுதற்குரியது. PSEDP இன் செயற்பாடுகள் இன்று மலையகம் கண்டுவரும் கல்வி முன்னேற்றங்களுக்கு அடித்தளமாக அமைந்தன என உறுதியாகக் கூறலாம். PSEDP இல் பணிபுரிந்த அதிகாரிகளான திரு. எம். சிவசிதம்பரம், திரு. கீ. நவரட்ண, திரு. முத்து சிவஞானம், திரு. ஜோசப், திரு. விஜயானந்தன் உட்பட மாவட்டங்களில் பணிபுரிந்த இணைப்பாளர்கள் மற்றும் செயற்றிட்ட அலுவலர்கள், பொறியியலாளர்கள் ஆகியோரின் பணிகள் மலையகக் கல்வி வரலாற்றில் பதிவு செய்யப்படவேண்டியனவாகும்.

7.7 மதிப்பீடுகள்

PSEDP நிகழ்ச்சித் திட்டத்தின் தாக்கம் பற்றி பின்வரும் மதிப்பீடுகள் மேற்கொள்ளப் பட்டன:

1. சீடா உதவி வழங்கிய பின்தங்கிய ஆரம்பப் பாடசாலைகள் பற்றிய அவதானிப்பு - மறஸ் எக்கேம், 1993
2. PSEDP மற்றும் PSDP இன் அறிக்கைப்படுத்தும் முறைகள் - ஆர்.ஏ. ஜயவீர, 1991
3. PSEDP மற்றும் PSDP இன் உட்கட்டமைப்பு அபிவிருத்திகள் - லெனார்ட் ரூபின், 1994
4. PSEDP மற்றும் PSDP தொடர்பான மதிப்பீடுகள் - கார்ல் ஹெலி மற்றும் பேர் பெல்ஸ்நான்ஸ்
5. பால்நிலைக் கல்வி - சுவர்ணா ஜயவீர, 1998

மேற்படி மதிப்பீடுகளில் பின்வரும் அவதானிப்புகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டன:

1. மேற்படி செயற்றிட்டங்கள் சம்பந்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் தமது பாடசாலை பற்றிய ஓர் ஆழமான உரித்துணர்வை ஏற்படுத்தியுள்ளன.
2. பின்தங்கிய பிரதேசங்களில் சீடா வழங்கிய வசதிகள் காரணமாக கல்வியில் பண்புத் தரவிருத்தி ஏற்படும்.
3. இச் செயற்றிட்டங்களில் வெளிநாட்டு நிபுணத்துவ ஆலோசகர்களின் பங்களிப்பைவிட உள்நாட்டு நிபுணர்களுடையவை அதிகமாக இருந்ததால் செலவு குறைந்து காணப்பட்டது.
4. கல்வி அமைச்சினால் நடத்தப்பட்ட சீடா செயற்றிட்டங்களும் தேசிய கல்வி நிறுவகத் திற்கும் இடையிலிருந்த ஒத்துழைப்பு மேம்படுத்தப்படவேண்டும்.
5. தேசிய கல்வி நிறுவகம் நடத்திய தொலைக்கல்வி ஆசிரியர் பயிற்சியின் தரம் பற்றிய தரவுகள் இல்லாது விடும் ஆசிரியர்கள் திருப்தி தெரிவித்துள்ளனர்.
6. வழங்கப்பட்ட சுயகற்றல் அட்டைகள் செயற்றிட்டப் பாடசாலைகளில் உச்ச அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டன.
7. இச்செயற்றிட்டங்களுக்கு தரவுத் தளம் அவசரமாகத் தேவைப்படுகிறது.
8. செயற்றிட்டப் பாடசாலைகளுக்கும் ஏனைய பின்தங்கிய பாடசாலைகளுக்கும் இடையில் பரஸ்பர ஒத்துழைப்பு இருக்கவில்லை.
9. சமூக - பாடசாலை உறவுநிலை பாராட்டக்கூடிய அளவுக்கு மேம்பட்டுள்ளது.
10. இலங்கைக் கல்வி முறைமையில் உலக வங்கியின் தொடர்பு ஏற்பட்டதைத் தொடர்ந்து சீடாவுக்கும் ஏனைய உதவி வழங்கும் முகவர்களுக்கும் இடையிலிருந்த ஒத்துழைப்பு குறைந்து செல்கிறது.

7.8 GTZ செயற்றிட்டம்

மலையகக் கல்வி விருத்திக்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட இன்னுமொரு முக்கிய அபிவிருத்தி முயற்சி GTZ (German Technical Co-operation) செயற்றிட்டமாகும். இதுவும் சீடா செயற்றிட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட 1986ஆம் ஆண்டிலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. மலையகத்தில் அடிப்படைக் கல்வியை மேம்படுத்துவதனை இலக்காகக் கொண்டு ஆரம்பிக் கப்பட்ட இச்செயற்றிட்டம் கல்வியியல் கல்லூரி ஒன்றினை அமைப்பதில் பின்னர் குவிமையம் கொண்டது.

GTZ செயற்றிட்டம் பின்வரும் 4 கட்டங்களில் செயற்படுத்தப்பட்டது:

1. அபிவிருத்திக்கட்டம் (1986 - 1991)
2. செயற்படுகட்டம் (1992 - 1994)
3. இறுதிக்கட்டம் (1995 - 1997)
4. தொடர்நிலைக்கட்டம் (1998 - 1999)

இக்கட்டங்களில் பின்வரும் செயற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன:

1. ஸ்ரீபாதக் கல்வியியல் கல்லூரி அமைத்தல்
2. தொழினுட்ப, கல்விசார் பொருட்களைக் கல்லூரிக்கு வழங்குதல்
3. கல்லூரியைச் சுற்றி இருந்த 81 பாடசாலைகளை விருத்தி செய்தல்
4. செயற்றிட்டப் பகுதியில் வளநிலையங்களை அமைத்தல்
5. பல்கலைக்கழக பிரவேச வாய்ப்புகளை அதிகரிக்க க.பொ.த. (உ/த) வகுப்பு மாணவர்களைப் பயிற்றுதல்
6. ஆரம்பப் பாடசாலைகளுக்கு அறிவுரை வழங்கும் ஒரு கள நிலையத்தை ஸ்தாபித்தல்.

GTZ செயற்றிட்டம் 644 மில்லியன் ரூபாய்கள் செலவில் நிதியீட்டப்பட்டது. இதுவும் கடனாக அல்லாமல் நன்கொடையாகவே வழங்கப்பட்டது. இச்செயற்றிட்டத்தின் மிக முக்கிய வெளியீடு ஸ்ரீபாத கல்வியியல் கல்லூரியாகும். எனினும் ஆரம்பப் முதலே இக்கல்லூரி பேரினவாத அரசியலில் சிக்குண்டு இன்னும் அதிலிருந்து வெளிவர முடியாமல் தவிக்கிறது. உண்மையில் பத்தனைக் கல்வியியல் கல்லூரி எனப் பெயர் சூட்டப்பட்டிருக்கவேண்டிய இக் கல்லூரி ஸ்ரீபாத கல்வியியல் கல்லூரி எனப் பெயரிடப்பட்டமை பேரினவாதத்தின் சூழ்ச்சியே ஆகும். சுமார் 20 கிலோ மீற்றர் தூரத்திலிருக்கும் சிவனொளிபாதமலை (ஸ்ரீபாத)யின் பெயரை இக்கல்லூரிக்குச் சூட்டியதன் காரணமே இதனை முழுமையான தமிழ்க் கல்லூரியாக இருக்கவிடக்கூடாது என்பதுதான். மலையகக் கல்வி வளர்ச்சியின் அடித்தளமாகத் திகழ வேண்டிய இக்கல்லூரி அதன் தோற்றம் முதல் அரசியல் சகதியில் ஆழ்ந்து போய் நிற்கிறது. பேராசிரியர் லிற்றில் இக்கல்லூரி பற்றி இவ்வாறு கூறுகின்றார்: "மலையக மக்கள் முகம் கொடுத்த இனத்துவ பிரச்சினைகளின் விளைவாகவே இக்கல்லூரி தோற்றம் பெற்றது. அதே பிரச்சினைகளே இக்கல்லூரியை ஆட்டிப் படைக்கின்றன" (லிற்றில், 1999). எனினும் கடந்த மூன்று தசாப்தங்களில் இந்த கல்வியியல் கல்லூரி மலையக ஆசிரியர் கல்வியில் ஏற்படுத்திய உடன்பாடான தாக்கங்கள் பதிவு செய்யப்படவேண்டும். இந்தக் கல்லூரியில் இருந்து வெளியேறி மலையகப் பாடசாலைகளில் அர்ப்பணிப்புடன் பணிபுரிகின்ற பல நூற்றுக்கணக்கான ஆசிரியர்கள் தொடர்ந்து கல்வி கற்று இன்று பயிற்றப்பட்ட பட்டதாரிகளாக மிளிகின்றனர். அண்மைக்காலமாக இக்கல்லூரியின் உள்ளகப் பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட்டு கல்விசார் செயற்பாடுகள் மேம்பட்டு வருவது மலையகத்தின் ஆசிரியர் கல்விச் செயற்பாடுகளில் சிறப்பான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் என எதிர்பார்க்கலாம்.

7.9 உலக வங்கியின் கல்வி அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகள்

சீடா மற்றும் GTZ செயற்றிட்டங்களில் கல்வி அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகளைத் தொடர்ந்து உலக வங்கி தேசிய ரீதியாக கல்விசார் பண்புத் தர அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டது. இச்செயற்பாடுகளில் மலையகக் கல்வியும் உள்ளீர்க்கப்பட்டபோதும் உலக வங்கி மலையகத்துக்கான விசே செயற்றிட்டங்கள் எவற்றையும் நடைமுறைப்படுத்தவில்லை.

7.10 முடிவுரை

மலையகச் சமூகம் இந்நாட்டில் தனது இருநூறு ஆண்டுக்கால இருப்பினைப் பூர்த்தி செய்ய இன்னும் சில ஆண்டுகளே எஞ்சியுள்ளன. தமது உதிரத்தாலும் வியர்வையாலும் இந்நாட்டை வளப்படுத்திய இம்மக்கள் கூட்டம் தமது உழைப்பின் ஒரு சிறுபகுதியையேனும் தமது வாழ்வை வளம்படுத்துவதற்கு பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியாதவர்களாகவே இருந்து விட்டனர். பேராசிரியர் லிற்றில் (1999) அவர்களது வார்த்தைகளில் கூறுவதானால் மலையக மக்கள் இந்நாட்டில் வாழும் ஏனைய சமூகங்களின் உயர்வுக்கான ஒரு கருவியாக இருந்துவந்துள்ளனர். இந்நாடு சுதந்திரம் அடைந்தபோது தமது அரசியல் சுதந்திரத்தை இழந்த மக்கள் தேசத்தின் பிரதான நீரோடையிலிருந்து சமூக, பொருளாதார ரீதியாகவும் அண்மைக்காலம் வரை அரசியல் ரீதியாகவும் எல்லைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு சமூகத்தினராகவே இருந்துவந்துள்ளனர்.

ஒப்பீட்டளவில் இலங்கையானது மூன்றாம் உலக நாடுகள் மத்தியில் உயரிய கல்வி அடைவுகளைக் காட்டி நிற்கிறது. ஆனால் அடுத்தடுத்து வந்த அரசாங்கங்கள் மலையகக் கல்வியை மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மையுடன் நடத்தி வந்துள்ளனர். இலங்கையின் கல்விக்கொள்கை பால், வகுப்பு, இனம் என்னும் அடிப்படைகளில் பாரபட்சம் காட்டுவ தில்லை. ஆனால் இதற்கு ஒரு புறநடை உண்டு. தென்னிந்தியாவிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து மலையகத்தைத் தாயகமாகக் கொண்ட தொழிலாளர்களின் கல்வித் தேவைகள் காலனித்துவ வாதிகளினால் புறக்கணிக்கப்பட்டன. ஆனால் காலனித்துவ காலத்துக்குப் பின்னரும் கூட தேசிய சமூக அபிவிருத்திக் கொள்கைகள் இம்மக்களை ஒதுக்கியே வைத்திருந்தன (ஜயவீர, 1993).

எனினும் 1970 களுக்குப் பின்னர் மலையக மக்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் பரிமாணங்களில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. நாடற்றோர் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்டுவிட்டது. ஒப்பீட்டளவில் மலையக மக்களின் கல்வியிலும் உடன்பாடான அம்சங்கள் தென்படவே செய்கின்றன. எனினும் தேசிய கல்வி முறைமைக்கும் மலையகக் கல்விக்குமிடையில் பாரிய ஏற்றத்தாழ்வுகள் இன்னும் இருக்கவே செய்கின்றன. 1970 களுக்குப் பின்னர் மேற்கொள்ளப்பட்ட அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளின் பயனை முழுமையாகப் பெற்று மலையகக் கல்வி தேசிய கல்விக்குச் சமனாக வளர்ச்சிபெற வேண்டுமெனில் மலையகக் கல்வி தொடர்பாக குறைதீர் பாரபட்சக் (Positive discrimination) கொள்கை இன்னும் சிறிது காலம் பின்பற்றப்பட வேண்டும் (ஜயவீர, 1993).

மலையக மக்களின் மூதாதையர் காலனித்துவ காலத்தில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வருகை தந்த வந்தேறு குடிகள் எனினும் இன்றைய தலைமுறையினர் முழுமையான இலங்கை யராவர். அவர்கள் இலங்கைத் தேசியத்துடன் பின்னிப் பிணைந்து நிற்கின்றனர். தமது தாய்மொழியைத் தவிர அவர்களுக்கு தென்னிந்தியாவுடன் எந்தத் தொடர்புமில்லை. மலையகக் கல்வி தேசிய கல்வி முறையிலிருந்து எல்லைப்படுத்தப்படுமானால் மலையக மக்களும் பிரதான தேசிய நீரோடையிலிருந்து எல்லைப்படுத்தப்பட்டவர்களாகவே இருந்துவிடுவர் (லிற்றில், 1999). தேசிய ஒற்றுமை, சமாதானம், நல்லிணக்கம் ஆகியவை மேம்பட்டு இலங்கை சர்வதேச அரங்கில் ஒளிரவேண்டுமெனில் மலையகக் கல்வி தேசிய கல்வி முறையையுடன் பூரணமாக ஒன்றிணைக்கப்பட வேண்டும்.

References

- Casperz, P. (1991). Internal Evaluation of PSEDP – Phase I: 1987–1991. Colombo: Ministry of Education & Swedish International Development Agency.
- Gnanamuthu, G.A. (1976). Education and the Indian Plantation Worker in Sri Lanka. Colombo: National Council of Churches, Sri Lanka.
- Gunasekera, P.W. (2000). Education Vision Widened and Mission accomplished. Colombo: Ministry of Education & Swedish International Development Agency.
- Jayasuriya, J.E. (Undated) Educational Policies and Progress during British Rule in Ceylon (1796–1948) .Colombo: Associated Education Publishers, Sri Lanka.
- Jayaweera, S. (1993). The Education Dimensions in Sri Lanka: Perspectives on the Resolution of Conflict in Peace and Harmony in Sri Lanka edited by Donald Chandraratne. Australia: Indian Ocean Centre for Peace Studies, Monograph 9.
- Kodikara, S.U. (1965). Indo –Ceylon Relations Since Independence. Colombo
- Little, A.W. (1987). Education and Changes in Plantations. The Case of Sri Lanka. IDS Bulletin Vol.18.No. 2. Sussex, London: Institute of Development Studies.
- Little, A.W. (1999). Labouring to Learn .London: Macmillan Press Ltd.
- Nadeson, S. (1993). A History of the Up-Country Tamil People in Sri Lanka. Hatton: Nandalala Publications, Hatton, Sri Lanka.
- NEC (1992). The First Report to His Excellency the President National Education Commission. Colombo: NEC
- Oden, B and Lauglo, J. (1986) Appraisal Report on Plantation Schools – Education Development Programme 1987–1990, SIDA.
- தனராஜ், தை (2008) ஒடுக்கப்பட்டோர் கல்வி : மலையகக் கல்வி பற்றிய ஆய்வு. கொழும்பு : இலங்கை முற்போக்குக் கலை இலக்கிய பேரவை.

இலங்கையில் எழுச்சி பெறும் அறிவுப் பொருளாதாரமும் மலையக மக்களும்

சோ. சந்திரசேகரம்

சுருக்கம்

இலங்கையின் பொருளாதார முறையானது ஓர் அறிவுப் பொருளாதாரமாக மாற வேண்டிய காலகட்டம் இதுவாகும். இலங்கையின் பொருளாதாரம் அவ்வாறு மாறிவருகின்றமை சில ஆய்வுகளின் மூலம் வெளிவந்துள்ளன. உலக நாடுகளின் கல்விமுறைகள் அறிவுப் பொருளாதாரத்தில் இணைந்து வாழக்கூடியவர்களை உருவாக்கும் பணியை ஆற்ற வேண்டியுள்ளது. 15 இலட்சம் மக்களைக் கொண்ட மலையக சமூகமும் இப்போக்குகளை உள்வாங்க வேண்டியுள்ளது. இந்நிலையில், மலையக சமூகம் அடைந்துள்ள முன்னேற்றங்கள், எதிர்காலத்தில் அடையவேண்டிய முன்னேற்றங்கள் பற்றி ஆராய வேண்டியுள்ளது. அதற்கு அறிவுப் பொருளாதாரம் பற்றிய வரையறை, அதன் பண்புகள் என்பன பற்றிய விளக்கம் தேவைப்படுகின்றது. அறிவுப் பொருளாதாரத்திற்கு அத்திவாரமான நான்கு தூண்களில் பிரதானமானது கல்வியாகும். உலக நாடுகளின் அறிவுப் பொருளாதாரம் நோக்கிய வளர்ச்சி பற்றிய சுட்டெண்கள் இன்று தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. இலங்கை உட்பட பல வளர்முக நாடுகளின் கல்விமுறைகள் எவ்வாறு அறிவுப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு உதவுகின்றன என்பது தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள் சில முக்கிய முடிவுகளையும், ஆலோசனைகளையும் தந்துள்ளன. தேசிய ரீதியான இலங்கையின் கல்வி முன்னேற்றங்கள் மலையக சமூகத்தில் காணப்படாமையால் அதனை தேசிய தராதரங்களுக்குச் சமமாக முன்னேற்றுவதற்கு மேலதிக முயற்சிகள் தேவைப்படுகின்றன. மலையக சமூகம் தொடர்பான பல கல்விக்குறிகாட்டிகள் அதன் பின்தங்கிய நிலைமைகளைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. மலையக சமூகத்தின் கல்விக்குறிகாட்டிகள் தேசிய மட்டங்களை எட்டுவதற்கு நுண்முறைப் பாங்கான பல முயற்சிகளும், சீர்திருத்தங்களும் தேவை. தேசிய மற்றும் மலையக சமூகத்திற்கு இடையிலான கல்வி தொடர்பான ஏற்றத் தாழ்வுகளைச் சரிசெய்வதற்கான விசேட ஏற்பாடுகள் செய்யப்படாவிடில், மலையக மக்கள் எண்ம இடைவெளி போன்ற புதிய பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ள வேண்டி நேரிடும் என்ற வாதத்தினை இக்கட்டுரை முன்வைக்கின்றது.

திறவுச் சொற்கள்: அறிவுப் பொருளாதாரம், எண்ம இடைவெளி, வாழ்க்கை நீடித்தக் கல்வி, உடன்பாட்டுப் பாங்கான கொள்கை, தகுதி விதி.

8.1 அறிமுகம்

விவசாயம், சிறுகைத்தொழில், சேவை ஆகிய துறைகளைப் பல்வேறு அளவுகளில் கொண்டு விளங்கும் இலங்கைப் பொருளாதாரம், உலகின் பொருளாதார செல்நெறிகளுக்கு இணங்க ஒரு அறிவுப் பொருளாதாரமாக வளர்ச்சிபெற வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது. இது நவீன கோளமயமாக்கப்பட்ட பொருளாதார முறையின் ஒரு பிரதான அம்சம் என்பதோடு உலகவங்கி போன்ற சர்வதேச நிறுவனங்களால் பெரிதும் வலியுறுத்தப்படும் நவீன பொருளாதார முறையுமாகும். இலங்கையின் பொருளாதாரம் எந்த அளவுக்கு அறிவுப் பொருளாதாரமாக மாற்றம் பெற்றுள்ளது, அவ்வாறு மேலும் வளர்ச்சி பெறுவதற்குச்

செய்ய வேண்டியன யாவை? போன்ற விடயங்கள் 2007இல் வெளியிடப்பட்ட உலக வங்கியின் 'இலங்கையின் அறிவுப் பொருளாதாரம்' என்ற அறிக்கையில் ஆராயப்பட்டுள்ளன. இன்று அறிவுப் பொருளாதாரம், அறிவுச் சமூகம் போன்ற சொற்கள் ஒரே பொருளிலும் கையாளப்படுகின்றன. இதற்கு முன்னைய உதாரணங்களாக விவசாய பொருளாதாரம் - விவசாய சமூகம், கைத்தொழில் பொருளாதாரம் - கைத்தொழில் சமூகம் என்னும் சொற்களை எடுத்துக்காட்டலாம். எத்தகைய பொருளாதார முறையும் மனித சமூகத்தினால் உருவாக்கப்பட்டு மனித சமூகத்தினால், மனித சமூகத்துக்காக இயக்கப்படுவதாகும். அதாவது, அறிவுப் பொருளாதாரத்தை இயக்குவதும் அதனால் பயனடைவதும் மனித சமூகங்களே. இவ்வகையில் எதிர்கால சமூகமானது, இன்று உருவாக்கப்பட்டுவரும் அறிவுப் பொருளாதாரத் துடன் இணைந்து வாழக்கூடிய திறன்களை உடையவர்களைக் கொண்டதாக இருத்தல் என்ற கருத்து வலுப்பெற்றுள்ளது. உலகளாவியரீதியில், கல்வி முறைகள் அறிவுப் பொருளாதார முறையில் வாழப் பொருத்தமானவர்களை உருவாக்கும் முறையில், பழைய மரபுவழி ஏற்பாடுகளைக் கைவிட்டுப் புத்தாக்கம் பெற்று வருகின்றன.

உலகளாவிய பொருளாதார, கல்வித்துறைச் செல்நெறிகளைக் கருத்திற்கொண்டு இலங்கையும்தனது முறைமைகளை மாற்றம் செய்ய வேண்டியது தவிர்க்க முடியாததாகிவிட்டது. இலங்கையின் அபிவிருத்திக்கு நிதி உதவி வழங்கும் சர்வதேச நிறுவனங்களும் (உலகவங்கி, ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கி) இத்தகைய ஆலோசனைகளையே வழங்கிவருகின்றன. இலங்கை அரசாங்கத்தின் எதிர்காலத்துக்கான கொள்கை விளக்கங்களும் அறிவுப் பொருளாதார நோக்கும் அதற்கான ஏற்பாடுகள் பற்றியும் விளக்கி வருகின்றன. இந்நிலையில் 15 இலட்சம் மக்களைக் கொண்ட மலையக இந்திய வம்சாவளிச் சமூகமும் இவற்றை உள்வாங்கி, தன்னையும் இச் செயற்பாட்டில் இணைத்துக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

8.2 ஆய்வின் நோக்கம்

மேற்கூறப்பட்ட கருக்கமான பின்புலத்தின் அடிப்படையில், மலையக சமூகம் எந்த அளவுக்கு, அறிவுப் பொருளாதார முறையின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப தன்னை மாற்றிக் கொண்டு வருகின்றது? அறிவுப் பொருளாதாரத்தில், வினைத்திறனுள்ளவர்களாக மாறி அதில் பொருத்தமாக இணைந்து கொள்ளச் செய்யப்பட வேண்டியன யாவை? என்ற வினாக்களுக்கு விடை காணும் நோக்கம் கொண்டதாக இவ்வாய்வுத்தாள் அமைந்துள்ளது. அதற்குப் பின்புலமாக, அறிவுப் பொருளாதாரம் பற்றிய வரையறை, அதன் பண்புகள், அதனடிப்படையில் இலங்கை அடைந்துள்ள வளர்ச்சியும் முன்னேற்றமும் போன்ற பல விடயங்கள் இவ்வாய்வுப்பின் உள்ளடக்கமாக அமையும். வேறுவகையாகக் கூறினால், எதிர்காலவியல் நோக்கில் மலையக சமூகத்தை நோக்க இவ்வாய்வேடு முயற்சிகளை மேற்கொள்ளும். அத்துடன், இது ஒரு ஆரம்ப முயற்சியே என்பதன் காரணமாக, இளம் ஆய்வாளர்கள் எதிர்காலத்தில் இத்துறை சார்ந்த ஆய்வுகள் பற்றிச் சிந்தித்து செயற்பட இச்சிறு ஆய்வேடு உதவும் எனவும் நம்புகின்றோம்.

8.3 அறிவுப் பொருளாதாரம் என்பது ...

'அடிப்படையான பொருளாதார மூலவளம் - உற்பத்திக் காரணி என்பது மூலதனமோ இயற்கை வளங்களோ, உழைப்போ அல்ல. அறிவே பிரதான உற்பத்திக் காரணி' என்று கூறிய பீட்டர் டிரக்கர்தான் 'அறிவுப் பொருளாதாரம்' என்ற எண்ணக்கருவை முதலில் முன்வைத்தவர். (Peter Drucker, 1969). பிரடரிக் டெய்லர் முன்வைத்த 'விஞ்ஞானப் பாங்கான முகாமைத்துவம்' என்ற தத்துவத்திலிருந்து இவ்வெண்ணக்கருவைத் தாம் உருவாக்கியதாக அவர் (டிரக்கர்) தெரிவித்தார். சில நூறு ஆண்டுகளின் பின்னர் வரலாறு பெரிய மாற்றத்துக்கு உள்ளாகின்றது சமூகம் தன்னை மீளமைத்துக் கொள்கின்றது, அதன் உலகம் பற்றிய

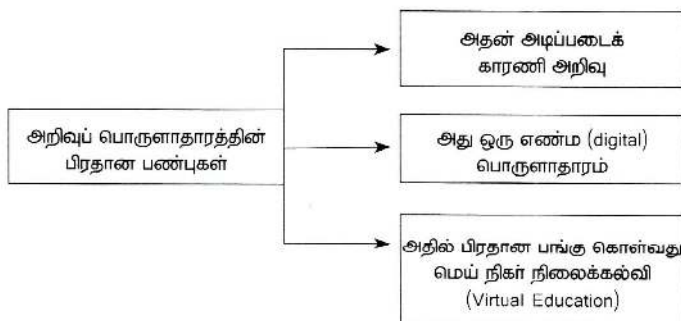
பார்வை, அடிப்படை விழுமியங்கள், அரசியல், சமூக அமைப்புகள், அதன் கலைகள், நிறுவனங்கள் எல்லாமே மாறுகின்றன, ஒரு புதிய உலகம் உருவாகின்றது, அத்தகைய புதிய உலகினை அடையாளப்படுத்துவது அறிவுப் பொருளாதாரம் என அவர் விளக்கினார்.

அறிவுப் பொருளாதாரம் என்பது அறிவுச் செறிவான செயற்பாடுகளைக் கொண்ட பொருட்கள், சேவைகளின் உற்பத்தி முறையைக் குறிக்கும் பிரதான கூறு பெளதீக அல்லது இயற்கை வளங்கள் / உள்வீடுகளை விட புலமைசார் (அறிவு) ஆற்றலில் அதிகமாகத் தங்கியிருத்தல் என வரையறை செய்யப்படுகின்றது. வழமையான நான்கு உற்பத்திக் காரணிகள் இருக்கத்தக்கதாக அறிவு ஒரு பிரதான உற்பத்திக் காரணியாகின்றது (Powell, Walter Snellman & Kaisa, 2004).

8.3.1 அறிவுப் பொருளாதாரத்தின் பண்புகள்

1. உலகளாவிய (விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப) அறிவை உள்வாங்குதலும் நாடெங்கும் பரப்புதலும், நாட்டுக்குத் தேவையான புதிய அறிவை (ஆய்வுகள் மூலமாக உருவாக்குதலும்)
2. மரபுவழிப் பொருளியல் சிந்தனையானது அருமை (Scarcity), பற்றாக்குறை என்பவற்றை வலியுறுத்துகின்றது, ஆனால், அறிவுப் பொருளாதாரம் பொருட் பெருக்கத்தை (abundance) வலியுறுத்துவது.
3. அறிவும் தகவலும் பயன்படுத்தப்படும்போது ஏனைய வளங்கள் போன்று (நிலம், மூலதனம்) குறைந்து விடுவதில்லை மாறாக, அறிவு பயன்படுத்தப்படும்போது வளர்கின்றது அறிவைப் பகிர்ந்தும் பயன்படுத்தலாம்.
4. அறிவும் தகவலும் எங்கெங்கு தேவைப்படுகின்றதோ அங்கெல்லாம் அவை 'கிடுத்து' செல்லும், அதற்குத் தடைகள் குறைவு.
5. அறிவு அம்சம் குறைந்த உற்பத்திப் பொருட்கள், சேவைகளைவிட, அறிவு கூடிய அம்சத்தைக் கொண்டவைக்கு விலை அதிகமாக இருக்கும்.
6. அறிவுப் பொருளாதாரமானது கடந்த காலத்தை 'மென்மையாகப்' பிரித்துக் காட்டுவது பொருளாதார முறையின் சகல துறைகளையும் உள்ளடக்குவதும் பமிற்சி பெற்ற தொழிலாளர்களுடன்தகவல், தொடர்பாடல் தொழில்நுட்பத்தைப் பிரதானமாக உள்ளடக்குவது மாகும் (Brinkly, 2006: 13).
7. டொன் ட்ரப்ஸ் கொட் (2014) என்பார் அறிவுப் பொருளாதாரத்தின் பண்புகளைப் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்:

விளக்கப்படம்: 8.1: அறிவுப் பொருளாதாரத்தின் பண்புகள்

8.3.2 நான்கு தூண்கள்

அறிவுப் பொருளாதாரத்தின் அத்திவாரமான நான்கு தூண்கள் பற்றி உலக வங்கி எடுத்துக் கூறியுள்ளது.

1. கல்வி கற்ற, பயிற்சியுடைய ஒரு ஊழியர் தொகுதி அறிவை உருவாக்கவும் பயன் படுத்தவும் தனது அறிவைத் தொடர்ச்சியாக மேம்படுத்திச் செல்லும் ஊழியத் தொகுதி.
2. சிறந்த பொருளாதாரக் கொள்கைகளையும் நிறுவனங்களையும் வழங்கக் கூடிய ஊக்கு விப்புகளை வழங்கும் நிறுவன அமைப்பு.
3. வினைத்திறனுள்ள புத்தாக்க முறைமையைக் கொண்ட கம்பெனிகள், ஆய்வு நிலையங்கள், பல்கலைக்கழகங்கள் இவை அறிவுப் புரட்சியுடன் இணங்கிச் செல்வன. உலக ஞானிய அறிவை உள்வாங்கும் தன்மையன, அரசு, உள்ளூர் நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப பயன்படுத்துவன.
4. நவீன தகவல் கட்டமைப்பு, தகவலையும் அறிவையும் பரப்பவும் வழங்கவும் செய்முறைப் படுத்தவும் (process) உதவுவன.

இந்நான்கு தூண்களையும் முழுமையாகக் கட்டியெழுப்ப முடியாத வளர்முக நாடுகள், அதாவது இன்று நடைபெற்றுவரும் தகவல் / அறிவுப் புரட்சியில் இணைந்து கொள்ள முடியாத வளர்முக நாடுகள், முன்னைய கைத்தொழில் புரட்சியின்போது விடுபட்டுப்போன நாடுகளை விட மோசமாக விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளப்படலாம் என உலக வங்கியின் அறிக்கை யொன்று குறிப்பிடுகின்றது (World Bank, 2003).

மேற்கூறப்பட்ட நான்கு தூண்களில் கல்வி, மனிதவளம் தொடர்பான தூண், மக்களுடன் நேரடியாகத் தொடர்புடையது. சகல மக்களுக்கும் சமத்துவமாக மட்டுமன்றி நியாயத் தன்மையின் (Equity) அடிப்படையில் வழங்கப்பட வேண்டிய கல்வி வசதிகளையே இது குறிக்கும். ஏனைய தூண்கள், அவற்றுக்குச் சாதகமான அரசாங்கக் கொள்கைகளில் தங்கியுள்ளன.

8.4 வளர்முக நாடுகளில் அறிவுப் பொருளாதாரமும் கல்வியும்

1990களில் வெளிவந்த உலகவங்கி மற்றும் OECD (பொருளாதாரக் கூட்டுறவு, அபிவிருத்திக்கான அமைப்பு) அறிக்கைகளில் வளர்முகநாடுகளின் அறிவுப் பொருளாதாரத்தில் கல்வியின் பங்கும் பற்றி எடுத்துக் கூறப்பட்டது. அறிவுப் பொருளாதாரத்தில், பயிற்சி பெற்ற மனிதவளம், வாழ்க்கை நீடித்த கல்வியையும் மீள்பயிற்சிக்கான ஆற்றலையும் கொண்ட மனித வளம் என்பன அத்தியாவசியமானவை. இடைநிலைக் கல்வியானது கைத்தொழில் மயமாக்கத்துக்கான துருப்புச் சீட்டு. உயர்கல்வியானது அறிவுப் பொருளாதாரத்துக்கான துருப்புச் சீட்டு என லுண்ட்வால் (1998) எடுத்துக் கூறினார். ஆனால், வளர்முகநாடுகள் இல்லாத தொழில்களுக்குக் கல்விப் பயிற்சி வழங்குகின்றன. அறிவுப் பொருளாதாரத்துக்குப் பொருத்தமான கல்வியைப் பெறுவோரும் நாட்டை விட்டு வெளியேறுகின்றனர். 2000ஆம் ஆண்டளவில் கல்வி கற்ற 10 இலட்சம் அராபிய நாட்டினர் OECD நாடுகளில் தொழில் புரிகின்றனர். இந்தியாவின் நிலையும் அவ்வாறானதேயாகும் என்பது ஆய்வாளர்களின் கருத்து (AHDR, 2009).

உலக வங்கி ஆய்வாளர்கள் அறிவுப் பொருளாதாரத்துக்கான கல்வி எனும்போது, மூன்று குறிகாட்டிகளைத் தருகின்றனர்:

1. வளர்ந்தோர் எழுத்தறிவு
2. மொத்த இடைநிலை மாணவர் சேர்வு வீதம்.

இவற்றைக் கருத்திற் கொண்ட கல்விச் சுட்டெண் 10இல் வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள் 9-10 இற்கு இடையில் உள்ளது. இலங்கை, இந்தியா உட்பட வளர்முக நாடுகளின் சுட்டெண் 1-5 இற்கு இடையிலேயே உள்ளது.

அட்டவணை 8.1:
அறிவுப் பொருளாதாரச் சுட்டெண் -2008

நாடு	கல்விச்சுட்டெண்	தரவரிசை
டென்மார்க்	9.80	1
சுவீடன்	9.40	2
பின்லாந்து	9.78	3
நெதர்லாந்து	9.26	4
நோர்வே	9.60	5
கனடா	9.26	6
சுவிட்சர்லாந்து	7.69	7
பிரித்தானியா	8.54	8
பிரேசில்	6.08	55
துருக்கி	5.38	56
தென் ஆபிரிக்கா	4.51	57
தாய்லாந்து	5.27	61
சீனா	4.11	77
இலங்கை	4.91	82
இந்தியா	2.21	100
பாகிஸ்தான்	1.07	115
நேபாளம்	1.50	125
பங்களாதேஷ்	1.52	128

ஆதாரம்: World Bank Institute, 2008 (available at www.worldbank.org)

குறிப்பு: ஏற்கனவே இக்கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதன்படி, அறிவுப் பொருளாதார சுட்டியானது நான்கு முக்கிய குறிகாட்டிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு உலக வங்கியினால் அளவிடப்படுகின்றது. ஆயினும், இவ்வட்டவணையானது அறிவினை உருவாக்க, பயன்படுத்த மற்றும் பகிர்ந்துகொள்ள அவசியமான கல்வி மற்றும் திறன் தொடர்பாக தெரிவு செய்யப்பட்ட நாடுகள் பெற்றுக்கொண்டுள்ள மதிப்பெண்களையும் (10க்கு) அறிவுப் பொருளாதாரத்தின் நான்கு தூண்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு (மதிப்பெண்களின் அடிப்படையில்) மேற் கொள்ளப்பட்ட தரப்படுத்தல்களை மாத்திரமே காட்டி நிற்கின்றது.

தென்னாசிய நாடுகளில் இலங்கை கல்விச் சுட்டெண்ணில் ஒப்பீட்டளவிலான சாதனை படைத்திருந்தாலும், அச்சுட்டெண் உள்நாட்டில் சமூகங்கள், பிராந்தியங்களுக்கு இடையிலான ஏற்றத் தாழ்வுகளைச் சுட்டிக் காட்டவில்லை. ஒருவகையில், இலங்கை பெற்ற புள்ளி ஐந்துக்குக் குறைவாக இருப்பதற்குக் காரணம் இவ்வாறு உள்நாட்டில் காணப்படும் (Intra-country) ஏற்றத் தாழ்வாகும். மேலே கூறப்பட்ட மூன்று குறிகாட்டிகளிலும் மலையக சமூகம் பின் தங்கி இருப்பதால், முழு நாட்டிற்குரிய சுட்டெண்ணும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது (4.91 ஆக). இதுவே இங்கு முன்வைக்கப்படும் வாதமாகும் (மலையக மக்களின் பின்தங்கிய நிலை கீழே விபரிக்கப்படும்) இலங்கை உட்பட சகல தென்னாசிய நாடுகளிலும் கல்விமுறை எவ்வாறு அறிவுப் பொருளாதாரத்தின் எழுச்சிக்கு உதவுகின்றது என்னும் விடயம் பற்றி ஆராய்ந்து கண்ட சில முடிவுகள் பின்வருமாறு (World Bank, 2007, xiv - xvii):

1. சகல தென்னாசிய நாடுகளிலும் கல்வித்துறை முன்னேற்றம் கண்டுள்ளது: அதில் ஈடுபாடும் காட்டப்பட்டுள்ளது. எனினும், கிழக்காசியாவை எட்டிப்பிடிக்கும் முறையில் மக்களின் திறன்களை மேம்படுத்தும் வேகம் காணப்படவில்லை.
2. இந்நாடுகளின் முன்னேற்றத்தில் வேறுபாடுகள் உண்டு. பாரிய சமத்துவம் அநேகமாக

சகல தென்னாசிய நாடுகளிலும் ஆரம்பக்கல்வி நிலையில் முன்னேற்றம் கண்டுள்ளது. அதற்கும் அப்பால் முன்னேற்றங் காண வேண்டிய அவசியமும் உண்டு.

3. அரசாங்கத் துறையில் உயர்கல்வியும் தொழில்நுட்பப் பயிற்சியும் அதிக கவனத்தை ஈர்க்கவில்லை. தனியார் துறையில் விரிவையும் அக்கறையையும் காணமுடிகின்றது.
4. பட்டதாரிகளின் வேலையின்மைப் பிரச்சினை காரணமாக, அரசாங்கம் உயர் கல்வித் துறையில் முதலீடு செய்வதில் ஊக்கமிழக்கக் கூடாது.
5. பாடசாலைக் கல்வியின் பின்னர் மாணவர்கள் பெறும் தொழிற்பயிற்சி, தொழில் வழங்கு நர்கள் வேலைத்தளத்தில் வழங்கும் பயிற்சி குறைவாகவே உள்ளது.

எவ்வாறாயினும், இவ்வறிக்கையின்படி, சகல தென்னாசிய நாடுகளும், அறிவுப் பொருளாதாரத்தை நோக்கிய துமது பயணத்தில் கல்வி கற்ற, பயிற்சி பெற்ற ஊழியர் தொகுதியின் முக்கியத்துவத்தை உணரத் தொடங்கியுள்ளன. மறுபுறம் கிழக்காசிய நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்போது, தென்னாசிய நாடுகளின் பாடசாலைக் கல்விக்குப் பின்னரான பயிற்சி சாதகமான அம்சங்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை. அடுத்த பகுதியில், இலங்கையின் அறிவுப் பொருளாதாரம் நோக்கிய அரசாங்க முயற்சிகள் சுருக்கமாக நோக்கப்படும்.

8.5 அறிவுப் பொருளாதாரம் - இலங்கையின் முயற்சிகள்

2007ஆம் ஆண்டில் உலக வங்கி இலங்கையின் அறிவுப் பொருளாதாரம் என்ற நூலை வெளியிட்டது (World Bank, 2007). அறிவுப் பொருளாதார நோக்கில், இலங்கையின் பற்றாக்குறைகள் அதில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. 2010ஆம் ஆண்டின் 'மகிந்த சிந்தனை' என்ற கொள்கை ஆவணமும் அறிவு அடிப்படையிலான பொருளாதார நடவடிக்கைகளை வலியுறுத்தியது. வேலைத் தளங்களில் புதிய தொழில் நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தல், புதிய தொழில்நுட்பங்களை உருவாக்குதல் போன்ற பணிகளுக்கும், பயிற்சி பெற்ற, கல்வி கற்ற தொழிலாளர்களின் தேவை பற்றியும் இவ் ஆவணம் அக்கறை செலுத்தியது. விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களில் 15 சதவீதமானவர்களே பட்டதாரிகள் என்று கூறிய கொள்கை ஆய்வு நிறுவனத்தை (Institute of Policy Studies) இவ்வாவணம் மேற்கோள் காட்டியது. இலங்கை அறிவுப் பொருளாதாரமாக உருவெடுக்க முதலாம் தரம் தொடக்கம் மேற்படிப்பு வரையிலான கல்வியின் தரம் மேம்படுத்தப்பட வேண்டிய அவசியத்தை இவ்வாவணம் சுட்டிக் காட்டியது (Mahintha Cinthanaya, 2010).

அண்மையில் வெளியிடப்பட்ட தொலைநோக்கு 2025 (vision 2025) என்ற ஆவணமும் அறிவுப் பொருளாதாரம் பற்றிய விபரமான கொள்கைகளை முன் வைக்கின்றது. அரசாங்கத்தின் பொருளாதார தொலைநோக்கு என்ற முதலாவது அத்தியாயத்தின் முதலாவது வரியானது இவ்விடயத்தை வலியுறுத்துகின்றது.

“2025ஆம் ஆண்டளவில் இலங்கையை ஒரு செல்வந்த நாடாக்குவது எமது தொலை நோக்கு. அதற்கென இலங்கையை இந்து சமுத்திரத்தில் ஒரு கேந்திர நிலையமாகவும் அறிவை மையமாகக் கொண்ட ஒரு சமூக-சந்தைப் பொருளாதார முறையாகவும் மாற்றுவோம்”.

அத்துடன் இலங்கையின் அறிவுப் பொருளாதாரம் எமது புலமைசார் ஆற்றல்களால் துரிதப்படுத்தப்படும் என்ற நோக்கமும் (Vision 2025, Chap.4) தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

கல்வித்துறை என்ற பிரதான துறையை வலுப்படுத்தப் பின்வரும் ஆலோசனைகள் தரப்பட்டுள்ளன:

1. யாவருக்கும் 13 ஆண்டுக் கல்வி - க.பொ.த சாதாரண தரத்தின் பின்னர் உயர்கல்வி தொழிற்கல்வி அல்லது தொழில் வாய்ப்பு. க.பொ.த. சாத. பரீட்சையின் பின்னர் பாடசாலையில் தொழிற்கல்வி.

- மூன்றாம் நிலைக் கல்வி வாய்ப்புகளில் அதிகரிப்பு - அரசு, அரசு சார்பற்ற உயர்கல்வி நிலையங்கள் மாணவர் சேர்வை அதிகரிக்க ஊக்குவிப்பு வழங்கல், மாணவர்களுக்கு வட்டியில்லாக் கடன், சர்வதேசப் பல்கலைக்கழகங்கள் நிறுவப்பட அனுமதி.
- தனியார்துறை ஆதரவுடன் தொழிற்கல்வி வாய்ப்புகளை விரிவுபடுத்தல் (Vision 2025, chap.8).

அட்டவணை 8.2
இலங்கை - கல்வி மட்டங்களும் கல்வி அடைவுகளும்

இல.	சித்தி எய்தியோர் வயதுப் பிரிவின்படி	வீதம்
1	15 - 19 வயதுக்கிடையட்டோரில் தரம் 5 சித்தி எய்தியோர்	96.4 %
2	20 - 29 வயதுக்கிடையட்டோரில் தரம் 10 சித்தி எய்தியோர்	48.4 %
3	20 - 29 வயதுக்கிடையட்டோரில் தரம் 5 சித்தி எய்தியோர்	12.9 %

ஆதாரம்: The World Bank, (2007). The Knowledge Economy and Education and Training in South Asia.

அட்டவணை 8.3 இலங்கை - தேசிய ஆரம்பக்கல்வி மாணவர் சேர்வு -தென்னாசிய நாடுகள்

நாடுகள்	ஆரம்பக்கல்வி மாணவர் சேர்வு
மாலத்தீவு	87.7
இலங்கை	77.0
நேபாளம்	72.4
பூட்டான்	69.4
பங்களாதேஷ்	66.5
இந்தியா	62.5
பாகிஸ்தான்	52.0

ஆதாரம்: The World Bank, (2007). The Knowledge Economy and Education and Training in South Asia.

- வேளிநாட்டுத் தொழில்நுட்பத்தை இலங்கைக்கு இடமாற்றம் செய்ய ஆவன செய்தல்: எண்மத் தொழில்நுட்பத்துறையில் முதலீடு செய்யத் தனியார் துறையை ஊக்குவித்தல்.
- கல்வித்துறையில், பாடசாலைப் பாட ஏற்பாட்டில் தகவல் தொடர்புபாடல் தொழில் நுட்பத்தை இணைத்தல்: எண்ம வலுக்கொண்ட (அறிவுப் பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்த இளைஞர்களுக்கு த.தொழின்களை வழங்குதல்: அதற்காகக் கிராமப் புறங்களுக்குத் தேவையான தொழில்நுட்பக் கட்டமைப்பை ஏற்படுத்துதல்.

மேற்கண்ட அரசாங்கக் கொள்கை விளக்கங்கள் நாட்டை எதிர்காலத்தில் ஒரு அறிவுப் பொருளாதாரமாக மாற்றும் நோக்குடையன. முழு நாடு பற்றி மட்டுமன்றி, கிராமப்புறங்கள் பற்றியும் பேசப்பட்டுள்ளது. எவ்வாறாயினும், சொல்லப்பட்டவை யாவும் மலையக பெருந்தோட்ட சமூகத்துக்கும் பொருந்தும் எனலாம். அரசாங்கம் தானாக இம்மாற்றங்களுக்குள் மலையக சமூகத்தை உள்வாங்கும் அதேவேளையில், மலையக சமூகமும் அதன் தலைமைத்துவமும் இத்தகைய அறிவுப் பொருளாதாரச் செயற்பாட்டில் இணைந்து கொள்வது பற்றி விழிப்புணர்வுடன் இருத்தல் வேண்டும் என்பது இவ்விடத்து வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

8.6 மலையக மக்களின் கல்வி நிலை

மேலே விபரிக்கப்பட்டவற்றிலிருந்து, இலங்கை, தேசியரித்யாக அறிவுப் பொருளாதாரமாக மாற்றம் பெற பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்பது புலனாகின்றது. முதலில் உலகத் தரவரிசைப்படி இலங்கை அறிவுப் பொருளாதாரத்தில் இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. அத்துடன் அதன் அறிவுப் பொருளாதாரக் கல்விச் சுட்டெண் 10 மொத்தப் புள்ளிகளில் 4.91 ஆக உள்ளது. இதன்படி, இலங்கை வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளான டென்மார்க் (9.8 புள்ளி), சுவீடன் (9.4 புள்ளி) போன்ற நாடுகளின் நிலையை அடைய நீண்ட காலம் செல்லும்; மேலும், அதற்கென விசேட முயற்சிகளும் தேவை. இம்முயற்சிகள் பற்றிய தொலைநோக்கு 2025 என்ற ஆவணம் விளக்கியுள்ளதை மேலே கண்டோம்.

இலங்கையின் தேசிய நிலை இவ்வாறிருக்க, அங்கே கல்வி உட்பட பல்வேறு சமூக, பொருளாதார குறிகாட்டிகளின்படி (வீட்டுவசதி, வேலைவாய்ப்பு, வறுமை, சுகாதாரம், சமூக நகர்வு) பின்தங்கிய சமூகமாக உள்ள மலையக மக்கள் அறிவுப் பொருளாதாரத்தில் இணைந்து கொள்ள, தேசிய முயற்சிகளுக்கு மேலான இருமடங்கு முயற்சிகள் தேவை என்பதை வலியுறுத்த வேண்டும். இது கல்வித் துறைக்கு மிகவும் பொருந்தும்.

இதில் மற்றொரு முக்கிய விடயம் உண்டு. இலங்கையின் அறிவுப் பொருளாதாரக் கல்விச் சுட்டெண் 5இற்குக் குறைவாக இருப்பதற்கும் பல காரணங்கள் உண்டு. இடைநிலைக் கல்வி மாணவர் சேர்வு வீதத்தில் காணப்படும் இடைவெளி, இம்மட்டத்தில் உள்ள இடைவிலகல் வீதம், உயர்கல்வியில் மாணவர் சேர்வு வீதத்தில் காணப்படும் பற்றாக்குறை போன்ற காரணிகளைக் கூறலாம். இவற்றோடு 15 இலட்சம் மக்களைக் கொண்ட மலையக சமூகத்தின் சார்பளவிலான கடுமையான கல்விப் பின்னடைவும் நாட்டின் கல்விச் சுட்டெண்ணின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாக இருக்கலாம் என்பது எமது வாதம்.

இதுவரை காலமும் மலையகத் தலைமைகளின் நிர்ப்பந்தங்கள், அரசியல் பேரங்கள் என்பவற்றின் அடிப்படையில் மலையக மக்களின் கல்வி மேம்பாட்டுக்கான பல நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதற்கான உதாரணங்கள்: ஸ்ரீபாத கல்வியியல் கல்லூரி, ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி (கொட்டகல்), தொண்டமான் தொழில்துட்பக் கல்லூரி, 20 1AB பாடசாலைகள், ஏராளமான ஆசிரியர் நியமனங்கள் போன்றன. ஆனால், இன்று இலங்கை அரசு தனது அறிவுப் பொருளாதார முயற்சிகளையும் கொள்கைகளையும் செயற்படுத்தும்போது, மலையகச் சமூகத்தையும் உள்வாங்கும் முன்னேற்பாடு அல்லது உயிர்ப்பாண (Proactive) நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட வேண்டும். மலையகத் தலைமைகளினதும் சமூகத்தினதும் கல்வி தொடர்பான கோரிக்கைகளுக்கு எதிர்வினையாக (reactive) செயற்படுவதை நிறுத்தி, இம் மக்களையும் அறிவுப் பொருளாதாரத்தின் சவால்களை எதிர்கொள்ளும் வகையில் அரசாங்கம் சுயமுனைப்புடன் செயற்படல் வேண்டும். பின்தங்கிய சமூகங்களை ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு அறிவுப் பொருளாதாரக் கல்விச் சுட்டெண்ணில் ஏற்றங் காணமுடியாது.

இப்பின்புலத்தில், அறிவுப் பொருளாதாரத்தில் இணைந்து கொள்வதைத் தாமதப்படுத்தும் மலையக மக்கள் தொடர்பான பின் தங்கிய கல்வி நிலைமைகளைச் சுருக்கமாக நோக்கலாம்.

1. 2007ஆம் ஆண்டின் உலக வங்கி மதிப்பீட்டின்படி நாட்டின் எழுத்தறிவு வீதம் 92.5% ஆயினும் பெருந்தோட்ட மக்களின் எழுத்தறிவு வீதம் 81.3% அதிலும் பெண்களின் எழுத்தறிவு வீதம் 74.7% இன்றளவும் இந்த இடைவெளி பேணப்பட்டு வருகின்றது.
2. முதலாம் தரத்தில் சேரும் மாணவர்களில் 58 சதவீதமான பெருந்தோட்ட மாணவர்களே ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்று முடித்தவர்கள். (2007) ஆம் ஆண்டு க.பொ.த சாத பரீட்சையில் சித்தி எய்திய மாணவர்களில் 7 சதவீதமானவர்களே க.பொ.த உயர்தர வகுப்புகளுக்குச் சென்றார்கள்.
3. UNICEF அறிக்கையொன்றின்படி ஆரம்பநிலைக் கல்வி வயதெல்லையில் உள்ள பிள்ளைகளில் 2% பாடசாலைகளில் இல்லை: ஒன்பது மாகாணங்களில் இது 1.4 சதவீதமாக உள்ளது. ஆனால் பெருந்தோட்ட மாவட்டப் பாடசாலைகளில் இவ்வீதம் மிகவும் உயர்ந்து 9% ஆகக் காணப்படுகின்றது (UNICEF, 2015). 2010 ஆம் ஆண்டில் Transparency International என்ற அமைப்பு மேற்கொண்ட ஆய்வின்படி, பெருந்தோட்ட துறையில் உள்ள பாடசாலைகளிலிருந்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் 10.5% -25% மாணவர்கள் இடையில் விலகுவதாகத் தெரிவித்தது. (The Island, 19 Dec. 2010).
4. அறிவுப் பொருளாதார மேம்பாட்டுக்கு விஞ்ஞானக் கல்வி பிரதானமானது. பாடசாலை மட்டத்தில் 1AB பாடசாலைகளில் மட்டுமே க.பொ.த உ/த விஞ்ஞானப் பிரிவுகள் (கணிதம், உயிரியல்) பிரிவுகள் உண்டு. பெருந்தோட்ட மாவட்டத் தமிழ் மொழிவழிப் பாடசாலைகள் 1980 களிலேயே தேசியக் கல்வி முறையோடு இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டன. இதன் காரணமாக அண்மைக்காலம் வரை மலையக மாவட்டங்களில் (வசதி குறைந்த) 1AB பாடசாலைகள் மட்டுமே இருந்தன. தற்போது இவை 21 ஆக உயர்த்தப்பட்டுள்ளன. எவ்வாறாயினும் அங்கு கணித, விஞ்ஞான ஆசிரியர்களுக்குக் கடுமையான பற்றாக்குறை உண்டு. ஆசிரியர்களை இந்தியாவிலிருந்து வரவழைக்கும் முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன.
5. குடிசன தொகைமதிப்பீட்டு புள்ளி விபரத் திணைக்கள அறிக்கையின்படி, பெருந்தோட்டப்பகுதி மக்களின் கணினித்திறன்கள் (Computer Literary) நகர்புறத்தோடும் கிராமப்புறத்தோடும் ஒப்பிடும்போது மிகவும் குறைவு (பார்க்க: கீழுள்ள அட்டவணையை). அறிவுப்பொருளாதாரத்துக்கு மக்களின் தகவல் தொழில்நுட்ப அறிவு, திறன் என்பன பிரதானமானவை என்பதனை விரிவாக விளக்க வேண்டிய தேவை இல்லை.

அட்டவணை 8.4 - இலங்கை- துறைவகைப்படி கணினி அறிவும், எண்ம அறிவும்

பிரிவுகள்	கணினித்திறன்	எண்மத்திறன்
நகர்புறம்	41.10	54.50
கிராமப்புறம்	36.50	34.40
பெருந்தோட்டங்கள்	09.50	16.40

ஆதாரம்: குடிசன தொகை மதிப்பீட்டு புள்ளி விபரத் திணைக்களம், கணினி எழுத்தறிவு மதிப்பீடு (2016)

காலங்காலமாகக் கல்வி நிலை பின்தங்கிக் காணப்பட்டமையால், விஞ்ஞானப் பட்டதாரிகளை உள்ளூரில் பெற்றுக் கொள்ள முடியாதுள்ளது. மலையகத்தில் 1960களின் பின்னரே சிறிய அளவில் க.பொ.த உயர்தர (கலை) வகுப்புகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இந்நிலையில் நாடெங்கும் க.பொ.த உ/த விஞ்ஞான வகுப்புகள் விரிவாக ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இதனால் 1AB பாடசாலைகளின் தொகையும் நாட்டில் அதிகரித்தது. அதன் உடன் விளைவாக

இன்று மலையகத்தில் 10 இலட்சம் மக்களுக்கு 21 1AB பாடசாலைகள் கிடைக்கப்பெற்றன. நாட்டிலுள்ள மொத்த 1AB பாடசாலைகள் 1016 ஆகும். இதில் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் 35, மாத்தளையில் 20, கண்டியில் 60, பதுளையில் 48, மொனராகலையில் 35, இரத்தினபுரியில் 55, ஓட்டுமொத்த மலையக மக்களுக்கு இவற்றில் 21 மட்டுமே உரியன: அவற்றில் 10 அண்மைக் காலத்தில் உருவானவை. பல்கலைக்கழகக் கல்வியில் 14 தேசியப் பல்கலைக்கழகங்களில் மலையக மாணவர் பங்கேற்பும் குறைவு. மொத்த மாணவர்களில் இது 1 சதவீதத்துக்கும் குறைவு. மொத்த மாணவர் தொகை 85,000 இதில் 500 பேராவது இருப்பார்களோ என்பது ஐயத்திற்குரியது. 2017இல் கிடைத்த தகவல்களின்படி இம்முறை 500 மாணவர்களுக்கு இடம் கிடைக்கலாம். இவர்களில் பெரும்பாலானோர் கலைப்பிரிவு மாணவர்கள். மத்திய வங்கியின் அளவீடுகளின்படி, மலையக மக்களில் மிகச் சிலரே க.பொ.த உயர்தரத்திற்கு மேலான கல்வித் தகுதிகளைப் படைத்தவர்கள்.

அட்டவணை 8.5 இலங்கை- மக்களின் கல்வி மட்டம் துறை வகைப்படி, 2012/2013

கல்வி அடைவு	நகரம்	கிராமம்	பெருந்தோட்டம்	நாடு
1. பாடசாலை செல்லாதோர்	2.2	3.5	12.2	3.7
2. 5ஆம் தரம் வரை படித்தோர்	19.2	25	42	24.7
3. 6-10 தரம் வரை	39.8	44.8	38.07	43.6
4. க.பொ.த.(சா.த)	18.2	15.5	4.09	15.5
5. க.பொ.த.(உ.த)	20.5	11.3	2.2	12.4

ஆதாரம்: மதிப்பீட்டு புள்ளி விபரத்திணைக்களம்

இப்புள்ளி விபரங்களின்படி:

1. பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் பாடசாலை செல்லாதோர் நகரம், கிராமத்தை விட 4-6 மடங்கு அதிகம்.
2. அவ்வாறே, பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் க.பொ.த உ/த மற்றும் அதற்கும் மேலே கல்வி கற்றவர்கள் பல மடங்கு குறைவு.
3. தேசிய சராசரியோடு ஒப்பிடும்போது பெருந்தோட்டப் பகுதி மக்களின் கல்வி மட்டங்களில் காணப்படும் வீழ்ச்சியை அவதானிக்க.

8.7 பரிந்துரைகள் - பாடசாலைக் கல்வி

உலகளாவிய ரீதியில், இன்று மேற்கொள்ளப்படும் கல்விச் சீர்திருத்தங்கள் மாணவர் களை அறிவுப் பொருளாதாரத்திற்கு ஆயத்தம் செய்யும் நோக்குடையவை. குறிப்பாக, கல்வி முறைகள் எந்த அளவுக்கு அறிவுப் பொருளாதாரத்துக்கான மனித வளத்தை வளர்க்கின்றன என்பது கல்வி முறைகளை மதிப்பிடுவதற்கான ஒரு தகுதி விதி (criterion) ஆகி விட்டது. அத்துடன் அறிவுப் பொருளாதாரம் கோருகின்ற மென்திறன்கள் இன்று இனங்காணப்பட்டுள்ளன. மற்றொரு முக்கிய அம்சம் வாழ்க்கை நீடித்த கல்விக்கான ஏற்பாடுகளும் மாணவர்கள், ஆசிரியர் உதவியின்றி சுயமாகக் கற்பதற்கான திறன்களும் இன்றைய கல்வி முறையில் பிரதான அம்சங்களாக இருத்தல் வேண்டும். இவை யாவும் தேசிய ரீதியான கல்விச் சீர்திருத்தங்களில் உள்ளடக்கப்பட வேண்டியவை. இவற்றைப் பெரும்பாக (Macro) கல்விச் சீர்திருத்தங்களுக்குள் உள்ளடக்கலாம்.

மலையக சமூகத்தைப் பொறுத்தவரையிலான சீர்திருத்தங்கள் மேற்கண்டவற்றை உள்வாங்கும் அதேவேளையில், மலையக மாணவர்களின் கல்வி அடைவுகள் மற்றும்

சமூகத்தின் கல்விக் குறிகாட்டிகள் தேசிய மட்டங்களை அடைவதற்கான நுண்முறை (Micro) சீர்திருத்தங்களும் தேவை.

1. இலங்கை அரசாங்கத்தின் கல்விச் சீர்திருத்த ஆலோசனைகள் தேசியரீதியாக அமைவதோடு கிராமங்கள், தோட்டப்புறங்களுக்கான விசேட ஏற்பாடுகளையும் கொண்டிருக்க வேண்டும். தொலைநோக்கு 2025 எனப்படும் கொள்கை அறிக்கை, அறிவுப் பொருளாதாரத்துக்கான கல்விச் சீர்திருத்தங்களில் கிராமப்புறங்களை உள்ளடக்குவது பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இலங்கையானது நகர்ப்புறம், கிராமப்புறம், பெருந்தோட்டம் என்று அரசாங்க ஆவணங்களில் ஆராயப்படுவதும் தரவுகள் வகைப்படுத்தப்படுவதே வழமை. இதனைச் சகல கொள்கை ஆவணங்களும் பின்பற்ற வேண்டும்.
2. பெருந்தோட்ட மக்கள் தொடர்பான விசேட கல்வி ஏற்பாடுகள் உள்ளடக்கப்படாவிட்டால், இம்மக்கள் 'எண்ம இடைவெளி' (digital divide) என்ற புதிய பிரச்சினைக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டி வரலாம். அறிவுப் பொருளாதாரம் தொடர்பான கல்விச் சீர்திருத்தங்கள் உணர்வு பூர்வமாக மலையக மக்களை உள்ளடக்க வேண்டும். ஒரு நாட்டில் சில பிரிவினர் 'அறிவார்ந்த சமூகமாகவும்' மற்றொரு பிரிவினர் 'அறியாமையால் பீடிக்கப்பட்ட சமூகமாகவும்' நீடிக்க முடியாது. இதனால் இலங்கை தனது அறிவுப் பொருளாதாரச் சுட்டெண்ணில் முன்னேற்றங் காண முடியாது. இந்தியா எவ்வளவுதான் தகவல் தொழில் நுட்பத்தில் முன்னேற்றங்காணப் புகுந்தாலும் பின்தங்கிய மக்களை (பெண்கள், சிறுபான்மையினர், தலித் மக்கள்) அறிவுப் பொருளாதாரச் செயற்பாட்டுக்குள் உள்வாங்காமல் ஒரு போட்டித்தன்மை வாய்ந்த அறிவுப் பொருளாதாரமாக உருவாக்க முடியாது என ஆய்வாளர்கள் தெரிவித்துள்ளனர். (இந்தியாவின் தரவரிசை உலகில் 100, கல்விச் சுட்டெண் 10க்கு 2.26).
3. வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளின் கூட்டமைப்பே OECD என்பதாகும். அந்நாட்டு ஆவணங்களும், வறிய குடும்பத்துப் பின்னடைவுகளுக்கான கல்வி நியாயத்தன்மை (Equity) வாய்ந்ததாக இருத்தல் வேண்டும் என்ற முறையில் பல பரிந்துரைகளை வழங்கியுள்ளன. அவற்றில் பல இலங்கைக்கும் பொருத்தமானவை. அவ்வாவணங்களின்படி (OECD, 2008) Equity என்பது முதலில் நியாயத்தன்மையைக் (Fairness) குறிக்கும்: அதாவது பாலினம், சமூக-பொருளாதார அந்தஸ்து, இனத்துவம் போன்றன கல்வி அடைவுக்குத் தடையாக இருக்கக்கூடாது. அதில் இரண்டாவது உள்ளடங்கல் தன்மை என்பதாகும் (inclusion). இதன்படி சகல பிள்ளைகளும் சில அடிப்படைக் கல்வித் தேர்ச்சிகளைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்.
4. இடைவிலகலைக் கட்டுப்படுத்த ஒரு வழிமுன்னதாகவே அவ்வாறு இடைவிலகக்கூடிய மாணவர்களை இனங்காணுதலாகும். இதற்கு மாணவர் வருகை, கல்விச் சித்தி, கல்விச் செயற்பாடுகளில் பங்கேற்பு முதலியனவற்றை இனங்காணுதலாகும். இவற்றின் அடிப்படையில் நடவடிக்கைகள் முன்னதாகவே மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும்.
5. பிரசித்தி பெற்ற சிறந்த பாடசாலைகளைச் சகலரும் நாடுவர். அங்கு பல தரப்பட்ட சமூகப் பிரிவினருக்கும் இடமளிக்கும் ஏற்பாடுகள் தேவை.
6. பின்தங்கிய சமூகங்களைச் சேர்ந்த பிள்ளைகளை ஏற்றுக் கொள்ளும் பாடசாலைகளுக்கு விசேடமாக மேலதிக நிதி வசதிகளையும் பௌதீக, மனித வளங்களையும் வழங்குதல்.
7. அடிப்படைக் கல்வியையும் திறன்களையும் சரிவரப் பெறாதவர்கள், தொடர்ந்து கல்வியை நாடமாட்டார்கள். இவர்களுக்கான மாற்றுக் கல்வி ஏற்பாடுகளும் நெகிழ்ச்சியான பாட ஏற்பாடும் விசேட கற்றல் உதவியும் தேவை. அத்துடன் அவர்களுக்கான இரண்டாவது கல்வி வாய்ப்பு வழங்கப்பட வேண்டும். (திறந்த பாடசாலை, தொழிற்கல்வி ஏற்பாடுகள்). ஐக்கிய அமெரிக்காவில் இடையில் விலகியோரில் 60% இவ்வழிமுறை மூலம் உயர்நிலைப் பள்ளிச் சான்றிதழ்களைப் பெறுகின்றனர்.

8. கல்விக்கான நிதி ஒதுக்கீட்டை அதிகரிக்க முடியாத நிலையில், ஒதுக்கப்படும் நிதியை நியாயத் தன்மை நோக்கிப் பயன்படுத்துதல் சிறந்தது.
9. பாடசாலை, வீட்டுத் தொடர்புகளை மேம்படுத்தல்: பெற்றோர் பிள்ளைகளுக்கு உதவும் வகை செய்யப் பெற்றோருக்கு உதவுதல் (OECD, 2008)
10. பின்தங்கிய சமூகப் பிள்ளைகளுக்கு உதவும் வகையில் 9ஆம் தரத்தின் பின்னர் புலமைப் பரிசில் ஏற்பாடுகள் செய்யப்படல் வேண்டும் (UNICEF, 2013). இதனால் பிள்ளைகள் தொழிலுக்குப் போவதைக் கட்டுப்படுத்தலாம்.
11. கல்வி நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள் நேரடியாகப் பின்தங்கிய வகுப்பினரின் கல்விப் பிரச்சினைகளை இலக்கு வைத்தல் வேண்டும்.(UNICEF, 2013).
12. பாடசாலை மாணவர்களுக்கான உணவு நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள் பின்தங்கிய இடங்களில் உள்ள பாடசாலைகளில் அக்கறை செலுத்த வேண்டும்.
13. பாடசாலைகள் பல்வகைப் பிள்ளைகளையும் உள்ளடக்கும் நிறுவனமாக பிள்ளைநேய அணுகுமுறையைக் கையாள ஊக்குவிக்கப்படல் வேண்டும்.
14. பிள்ளைகளின் நியமமான மதிப்பீட்டு ஆவணங்கள் தொடர்ந்து பேணப்பட்டு பிள்ளை வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்தப்படல் வேண்டும்.
15. ஆசிரியர்களுக்குப் பல்தரக் கற்பித்தல் முறையில் (Multigrade teaching) பயிற்சி வழங்கினால், ஆசிரியர் பற்றாக்குறையுள்ள பாடசாலைகளில் கற்கும் பிள்ளைகள் கற்றலில் ஈடுபட உதவியாக இருக்கும்.
16. சகல IAB, IC பாடசாலைகளும் வலுப்படுத்தப்படல் வேண்டும். தேவையான பௌதீக, மனித வளங்கள் வழங்கப்படல் வேண்டும்.
17. பத்து இலட்சத்துக்கும் மேலான மக்கள் வாழும் மலையக மாவட்டங்களுக்கு 21 IAB பாடசாலைகள் நிச்சயமாகப் போதாது என்பதால் அவை அமைந்துள்ள அமைவிடம் ஆராயப்படல் வேண்டும். அதனடிப்படையில் பொருத்தமான IC பாடசாலைகள் தரமுயர்த்தப்படல் வேண்டும்.
18. சிறந்த க.பொ.த. (உ/த) சித்திகளைப் பெறும் பாடசாலை ஆசிரியர்கள் கையாளும் தனிச் சிறப்பான கற்பித்தல் முறைகள் இனங்காணப்பட்டு அவற்றின் அடிப்படையில் ஏனைய பாடசாலை ஆசிரியர்களுக்கான சேவை காலப் பயிற்சிகளை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.
19. மலையகப் பாடசாலைக் கல்வியை மேற்பார்வை செய்யும் பொறிமுறை வலுப்படுத்தப்படல் வேண்டும்.
20. மொத்தத்தில், மலையகப் பாடசாலைகள் உயர்கல்வி பெறுவதற்குத் தேவையான கல்விச் சித்திகளை மாணவர்களுக்கு வழங்குவது அத்தியாவசியமானது. இதனால் அவர்கள் உடனடியாக மட்டுமன்றி, க.பொ.த (உ/த) கல்வி முடிந்த பின்னரோ வயது வந்த பின்னரோ உயர்கல்வி வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியும். கருங்கக் கூறின், அறிவுப் பொருளாதாரத்தில் இணைந்து கொள்ளத் தரமான பாடசாலைக் கல்வி இன்றியமையாதது.

8.8 பரிந்துரைகள் - உயர் கல்வி

அறிவுப் பொருளாதார வளர்ச்சியானது பெருமளவுக்கு உயர் கல்வியிலேயே தங்கியிருக்கின்றது. உலகளாவிய அறிவை உள்வாங்கவும் அதனை நாடெங்கும் பரப்பவும் புதிய அறிவை ஆராய்ச்சிகள் மூலம் உருவாக்கவும், உயர்கல்வி பயின்ற, உயர்ந்த தொழில் தகைமை மிக்கவர்கள் தேவை. இவையே அறிவுப் பொருளாதாரத்தின் பிரதான பண்புகள். இப் பணிகளை முறையாகச் செய்ய தரமான உயர்கல்வி கற்றோர் தேவை. இதன் காரணமாகவே வளர்ச்சியடைந்த மற்றும் வளர்முக நாடுகள் உயர்கல்வியின் விரிவிலும் தராதர மேம்பாட்டிலும் அக்கறை

செலுத்தி வருகின்றன. இதற்கும் அப்பால், இன்று உலகில் சிறந்த பல்கலைக்கழகங்களை இனங்காணும் பல்வேறு முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து சகல உலக நாடுகளும் தமது பல்கலைக் கழகங்களை உலகத் தராதரத்துக்கு மேம்படுத்தும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளன. இந்தியா, சீனா, இலங்கை முதலிய நாடுகளும் இதில் உள்ளடங்கும்.

உயர்கல்விமினால் தனியாரும் குடும்பங்களும் அடையும் மேம்பாடு இருக்கத்தக்கதாக, சகல நாடுகளும் இன, மத வேறுபாடின்றி சகல இளைஞர்களின் ஆற்றல்களையும் உயர்கல்வி மூலமாக மேம்படுத்தித் தமது அறிவுப் பொருளாதார முயற்சிகளுக்கு அவர்களைப் பயன்படுத்த வேண்டியுள்ளது. இவ்வகையில், இலங்கையில் உயர்கல்வி வாய்ப்புகளை உரிய அளவில் பெற்றுக் கொள்ளாத சமூகமாக மலையக சமூகம் விளங்குகின்றது.

1. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டதுபோல, 85000 அரச பல்கலைக்கழக மாணவர்களில் மலையக மாணவர்கள் 400 - 500 பேராவது இல்லை. (மக்கள் தொகைக்கு ஏற்ப அவர்கள் பல்கலைக் கழகக் கல்வியில் பங்குகொள்ள வேண்டும்)
2. இன்றைய பல்கலைக்கழக அனுமதி முறையில், திறமை சித்தியோடு (40%) 55% + 5%) மாவட்ட அனுமதி முறையும் (55% + 05%) உண்டு. இம்மாவட்ட அனுமதிச் சலுகை மலையக மக்கள் சமூகத்தைக் கருத்திற் கொண்டதாக இல்லை. நுவரெலிய மாவட்டத்துக்கான மாணவர் அனுமதியில் 50 சதவீதமாவது மலையக சமூகத்துக்குக் கிட்ட வேண்டும். ஆனால் அதற்கான உத்தரவாதம் எதுவுமில்லை. சுருங்கக்கூறின், இன்றைய அனுமதி முறையானது, உயர்கல்வியில் பின்தங்கியுள்ள மலையக சமூகத்தை மையப்படுத்தித் தீர்மானிக்கப்படவில்லை. பின்னோக்கிப் பார்த்தால், 1970களில் கைவிடப் பட்ட மொழிவாரித் தரப்படுத்தலுக்குப் பதிலாக, பெரும்பான்மையினரின் உயர்கல்வி அனுமதியைக் கணிசமான அளவுக்கு உத்தரவாதப்படுத்துவதாவே மாவட்ட அனுமதி முறை அமைந்தது. இப் பின்புலத்தில், பின்தங்கிய சமூகங்களின் உயர்கல்வி விரிவுக்கான பரிந்துரை பின்வருமாறு அமைகின்றது:
3. அரசாங்கங்கள் தமது நியாயத்தன்மை வாய்ந்த (equity) கொள்கைகளுக்கான இலக்கை அறிதல்: அக் கொள்கைகளைத் தொர்ச்சியாகப் பரிசீலனை செய்து, உதவி தேவைப்படும் குழுக்களுக்கு அதனைக் கிடைக்கச் செய்தல். பல்வேறு குழுக்கள் (சமூகங்களின்) நிலைமையை அறிந்துகொள்ள குடித்தனம் பற்றிய (Household) அளவீடுகளைப் பயன்படுத்தல் (UNESCO, 2017).
4. இது இலங்கைக்கும் பொருந்தும். மலையக மக்களின் உயர்கல்வி வாய்ப்புகளைப் பொறுத்தவரையில் இலங்கை அரசு தனது அனுமதிக் கொள்கைகளை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டும்.
5. UNESCO (2004) வின் மற்றொரு ஆலோசனை, பின்தங்கிய மக்களுக்கான உயர்கல்வி வாய்ப்புகளை விரிவு செய்யத் தீர்மானிக்கும் கொள்கைகள் தொடர்பான சட்ட ஏற்பாடுகள் செய்யப்படல் வேண்டும் என்பதாகும்.
6. இத்தகைய உயர்கல்வியில் பின்தங்கிய மக்களுக்கான விசேட பல்கலைக்கழகங்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பது, இந்த ஆவணத்தில் கூறப்பட்ட ஆறு ஆலோசனை களில் ஒன்றாகும். இந்தியா, பாகிஸ்தான் முதலிய நாடுகளில் பெண்களுக்கென அமைக்கப்பட்டுள்ள உயர்கல்வி நிறுவனங்கள் மற்றும் அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, மெக்சிகோ ஆகிய நாடுகளில் அமைக்கப்பட்டுள்ள இனத்துவ சிறுபான்மையினருக்கான பல்கலைக்கழகங்களை இவ்வாவணம் உதாரணங்களாகக் காட்டுகின்றது. இத்தகைய பல்கலைக்கழகங்கள் சிறுபான்மையினரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளும் முகாமைத்துவத்துக் குள்ளும் வருவன. ஆர்ஜென்டினா, பொலிவியா, பிரேசில், கொலம்பியா, நிக்கரகுவா, மெக்சிகோ போன்ற நாடுகளில் வாழும் கதேச, ஆபிரிக்க பரம்பரையினருக்கு இவ்வாறான விசேட நிறுவனங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டள்ளன.

7. இலங்கையில் மலையகத்தைச் சேர்ந்த கற்றறிவாளர்கள் மலையக மக்களுக்கான ஒரு தேசிய பல்கலைக்கழகம் - அனைத்து இலங்கையர்களும் பயிலக்கூடிய, மலையக மக்களின் அடையாளத்துடன் கூடிய ஒரு பல்கலைக்கழகத்தைக் கோரி வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாலோசனை, மேற்கூறிய யுனெஸ்கோவின் பரிந்துரையுடன் ஒத்துச் செல்கின்றது.
8. சகல மாணவர்களுக்கும் நியாயம் கிடைக்கக்கூடிய வகையிலான பல்வகையான அனுமதித்தகுதி விதிகளின் தொகுப்பொன்றை ஏற்படுத்த வேண்டும். இதனால் மாணவர்களின் பின்புலம், சமூக பொருளாதார நிலை கருத்திற் கொள்ளப்படாது, சிறந்த பல்கலைக்கழகக் கல்வி கிடைக்க வாய்ப்பு உண்டு. பல்கலைக்கழக அனுமதியில் நியாயத்தன்மையை முன்னிலைப்படுத்தியும் மையப்படுத்தியும் செயற்படுத்தக்கூடிய உடன்பாட்டுப் பாங்கான (affirmative) கொள்கைகளின் அவசியத்தை இந்த UNESCO ஆவணம் வலியுறுத்துவது மலையக மக்களுக்கு நன்கு பொருந்தும்.

References

- Brinkley, I. (1996). Defining the knowledge economy. London: The Work Foundation.
- Government of Sri Lanka. (2017). Vision 2025. Available at www.pmooffice.gov.lk.
- Lundwall, B.A. (1998). The learning Economy : Challenges to Economics Theory and Policy. In: K. Nielsen (ed), Institutions and economic change. UK: Edward Elgar Publications.
- Peter, F. Drucker. (1969). the Age of Discontinuity: guidelines to our chaging society. New York: Harper & Row.
- Powel, Walter W.& Snellman, Kaisa. (2004). The Knowledge Economy. Annual Review of Sociology, 30(1): 199-220.
- Rick Watznian, (2014). What Peter Druckur knew about 2026. Harward Business Review, Oct. 2014.
- Sandarasegaram. S (2015). Knowledge Economy and Education. Maharagama: National Institute of Education.
- Tabscott, D. (2014). The Digital Economy, Anniversary Edition. New York: McGraw - Hill.
- The Island dated 19th December, 2010.
- The World Bank. (2003). Knowledge Economics in the Middle East and North Africa, Washington D.C: The World Bank.
- The World Bank. (2007/2017). Knowledge Economics of Sri Lanka. Colombo: The World Bank Country Office.
- UNDP. (2009). Arab Human Development Report. New York: United Nation.
- UNESCO. (2004/2017). Global Education Monitoring Report. Paris: UNESCO.
- UNICEF. (2013). Out of School Children in Sri Lanka: Country Study. Colombo: United Nations Children's Fund.

இலங்கைப் பெருந்தோட்டத் தமிழர் வாழ்வில் சுகாதாரமும் மருத்துவமும்

ஒரு வரலாற்று நோக்கு

கௌசல்யா துரைசாமி

சுருக்கம்

இலங்கைப் பெருந்தோட்டங்களில் குடியேறிய காலம் தொடர்பே பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள் பலதரப்பட்ட சுகாதார பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுத்து வந்துள்ளனர். பிரதானமாக, நீண்ட காலம் குடியுரிமை அற்றவர்களாக இருந்த இச்சமூகத்தினர், அதன் காரணமாக அரசினாடாக வழங்கப்படும் சுகாதார நலன்கள் உள்ளடங்கலான அரசு நலச்சேவைகள் கிடைக்கப்பெறாதவர்களாகக் காணப்பட்டனர். இவை தவிர, இவர்களது குடிப்பெயர்வின் போதான நோய்கள், மரணங்கள் மற்றும் குடிப்பெயர்வின் பின்னரான சுகாதார இழிநிலைகள், தோட்டப்பகுதிகளில் இவர்கள் இன்றுவரையும் எதிர்நோக்கக்கூடிய மருத்துவ வசதிகளின் பற்றாக்குறை, இவர்கள் மத்தியில் கலாசார தொடர்ச்சிகளாக இன்றும் பேணப்படக்கூடிய பாரம்பரிய மருத்துவ நடைமுறைகள் ஆகியவை இத்துறைசார் சமூக ஆய்வுகளுக்கான தேவையை அதிகரிக்கக்கூடிய காரணிகளாகக் காணப்படுகின்றன. பிரித்தானிய காலனித்துவ ஆட்சிக் காலப்பகுதியிலிருந்தே பெருந்தோட்ட மக்களின் சுகாதார நிலைகளை மேம்படுத்தவென காலத்துக்குக் காலம் பலதரப்பட்ட சட்ட ரீதியான ஏற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்பட்டு வந்துள்ள போதிலும், இவர்களது பல சுகாதார மற்றும் மருத்துவ தேவைகள் இன்று வரையிலும் நிறைவேற்றப்படாத நிலையில் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பது கவலைக்குரிய விடயம். இக்கட்டுரையானது, பிரித்தானிய காலனித்துவ காலம் தொட்டு இன்று வரை காணப்பட்டு வந்திருக்கக்கூடிய அம்மக்களின் சுகாதார நிலைகள், அவர்களுக்கான மருத்துவ வசதிகள், அவர்களது சுகாதார மேம்பாட்டிற்காக அரசு சார்ந்த வகையில் முன்னெடுக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய முயற்சிகள், அவற்றினூடாக அவர்களது சுகாதாரக் குறிகாட்டிகளில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிகள், அவர்களது பாரம்பரிய மருத்துவ நடைமுறைகள், அவர்களது இன்றைய சுகாதார நிலை மற்றும் அதன் அபிவிருத்திக்கு அத்தியாவசியமாகியுள்ள தேவைகள் என்பவற்றை பரிசீலிப்பதாக அமைந்துள்ளது.

சிறவுச் சொற்கள்: பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள், சுகாதாரப் பிரச்சினைகள், மருத்துவ வசதிகள், சுகாதார குறிகாட்டிகள், சுகாதார அபிவிருத்தி.

9.1 இலங்கைப் பெருந்தோட்டத் துறையில் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்

இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கான குடிப்பெயர்வுகள் வரலாற்று ஏடுகளில் எத்தனையோ பதியப்பட்டிருப்பினும், பிரித்தானிய காலனித்துவ காலப்பகுதியில் இலங்கைப் பெருந்தோட்டச் செய்கைக்கான ஊலிகளாக தென்னிந்தியத் தமிழர்கள் இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டமை வரலாற்றாசிரியர்கள், அரசியல்வாதிகள், பொருளியலாளர்கள், மற்றும் சமூகவியலாளர்கள் மத்தி

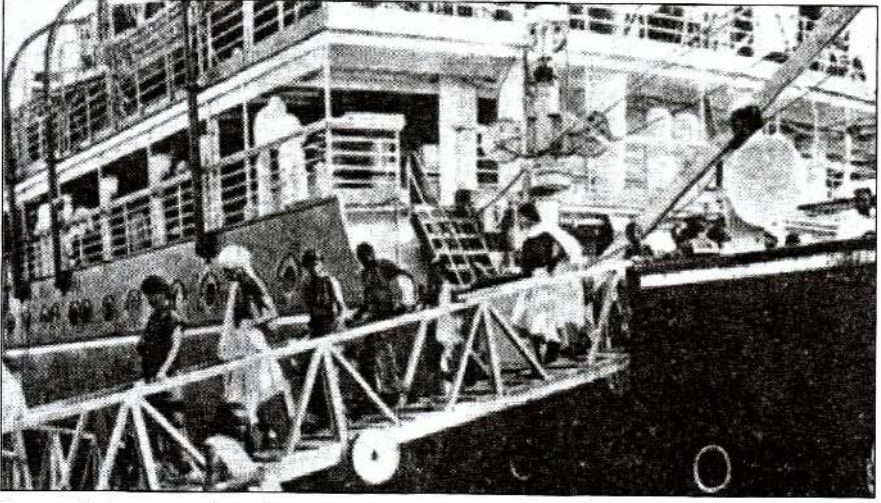
மில் அதிகப்படியான வாத விவாதங்களைத் தோற்றுவித்த ஒரு குடிப்பெயர்வாகக் காணப்படுகின்றது. இம்மக்களின் இலங்கைக்கான குடிப்பெயர்வின் முக்கியத்துவத்தை அதிகரிக்கச் செய்த இன்னோரன் காரணிகள் பல காணப்பட்டாலும், அவற்றுள் சில மிகுந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. குறிப்பாக, குடிப்பெயர்ந்தவர்களது ஓரின் சமூக-கலாசார அடையாளங்கள், நூற்றாண்டு கடந்தும் இவர்கள் மத்தியில் மாறாது காணப்படும் பல சமூக-கலாசார தொடர்ச்சிகள், வரலாறு சான்று பகரும் இவர்கள் எதிர்நோக்கிய சமூக-பொருளாதார மற்றும் அரசியல் பாரபட்சங்கள், மற்றும் மிகக்குறைந்தளவே பதிவு பெறும் இவர்களது சமூக-பொருளாதார விருத்திகள் ஆகியவை இவற்றுள் முதன்மை பெறுகின்றன (Bandarage, 2005; Hollup, 1994; Driesen, 1982; Jayaraman, 1975; Sovani, 1949). இவ்வாறு குடிப்பெயர்ந்தவர்கள் தென்னிந்தியாவின் மதுரை, திருநெல்வேலி, இராமநாதபுரம், திருச்சிராப்பள்ளி, சேலம், செங்கல்பட்டு, தஞ்சாவூர், மைசூர் மற்றும் மலபார் போன்ற மாவட்டங்களைச் சேர்ந்தவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

கோப்பிப்பமிர்ச் செய்கை பரவலாகக் காணப்பட்ட 1840 களில் இந்திய கூலித்தொழிலாளர்களின் வருகை பருவ அடிப்படையில் மாத்திரமே இடம்பெற்றது. கோப்பிப்பமிர்ச் காலம் முடிவடைந்ததும் இவர்கள் பெருந்தொகைகளில் மீண்டும் அவர்களது தென்னிந்தியக் கிராமங்களுக்கே அனுப்பிவைக்கப்பட்டனர். 1880களில் கோப்பிப் பமிர்ச்செய்கை வீழ்ச்சியுற ஆரம்பித்திலிருந்து இந்திய கூலித்தொழிலாளர்களின் இலங்கைக்கான குடிப்பெயர்வும் நலிவடைய ஆரம்பித்தது (Hollup, 1994). எவ்வாறாயினும், பிற்பட்ட காலங்களில் இலங்கை மில் தேயிலைப் பமிர்ச்செய்கை வேகமாகப் பரவலடைந்ததன் காரணமாக தொழிலாளர்களுக்கான தேவை மீண்டும் அதிகரித்தது. இந்நிலைமை தென்னிந்திய கூலித்தொழிலாளர்களின் இலங்கைக்கான வருகையை மீண்டும் உறுதிசெய்தது. அத்தோடு, கோப்பிப் பமிர்ச்செய்கை போலன்றி தேயிலைப் பமிர்ச்செய்கைக்கு வருடம் பூராகவும் தேவைப்பட்ட பராமரிப்பு இத்தொழிலாளர்களைக் காலப்போக்கில் இலங்கையில் நிரந்தரமாகத் தங்கச்செய்த ஏதுக்காரணியாகியது. இக்காலப்பகுதியில் ஏனைய பிரித்தானிய காலனித்துவ நாடுகளைப் போலன்றி, இலங்கைக் கான இத்தகைய குடிப்பெயர்வுகள் முறையான அரசாங்க விதிமுறைகள் ஊடாக மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கவில்லை. இந்நிலைமை இலங்கைக்கான தென்னிந்திய கூலித்தொழிலாளர்களின் குடிப்பெயர்வு பெரும் எண்ணிக்கைகளில் இடம்பெறுவதை அதிகளவில் சாத்தியமாக்கியது (Hollup, 1994). இதனுடாக இக்கூலித்தொழிலாளர்கள் குடும்பங்களாக இங்கு வந்து தோட்டங்களில் குடியேறியதோடு, இவர்களது நிலையான குடிப்பெயர்வும் அதிகரித்தது. இது இலங்கையின் குடியியலில் மிகமுக்கியமான மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது. இவ்வாறாக சிறுகுழந்தைகள் சகிதம் இத்தொழிலாளர்கள் குடும்பம் குடும்பமாக இலங்கைத் தோட்டங்களில் வந்து குடியேறியமை அவர்களது அடிப்படை சுகாதாரத் தேவைகளை மிகவேகமாக அதிகரிக்கச்செய்தது.

9.2 ஆரம்பகட்ட குடிப்பெயர்வுகளின் போதான சுகாதார நிலைமைகளும், மருத்துவ தேவைகளும்

தென்னிந்திய கூலித்தொழிலாளர்களின் இலங்கைக்கான குடிப்பெயர்வு எவ்வகையிலும் இலகுவானதொன்றாகக் காணப்படவில்லை. தோட்டங்களுக்கான இவர்களது வருகைப் பயணம் அதிகளவு நேயங்களும், மரணங்களும் நிறைந்ததாகக் காணப்பட்டது (Driesen, 1982). இந்தியாவின் தனுஷ்கோடியிலிருந்து, இலங்கையின் தலைமன்னார் வரையிலான இவர்களது கடற்பயணம் சிறிய தோணிகளைக் கொண்டு அமையப்பெற்றதால் கூடியளவு ஆபத்துக்கள் நிறைந்ததாகக் காணப்பட்டது. உயிருக்கு உத்தரவாதமும், எவ்வித சுகாதார ஏற்பாடுகளும் அற்ற இக்கடற்பயணம் இவர்களுக்கு பல நேயங்களையும் வரவழைத்தது.

படம். 9.1.பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின்
இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கான ஆபத்துமிக்க கடற்பயணம்

Source: Sivalingam, M. (2007) Folk Songs of Malayaga Thamizhar (Anthologies), Kurinji Thamizh Literary Association, Trincomalee).

இலங்கையில் தரையிறங்கிய பின்னர் தலைமன்னாரிலிருந்து, மலையகப்பிரதேசத்தின் தோட்டங்களுக்கு இவர்கள் கால்நடையாகவே நடந்து செல்லவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குள் ளாகினர். இந்நீண்ட நடைப்பயணமும் பலதரப்பட்ட நோய்களையும் இறப்புக்களையும் இவர்களைச் சந்திக்க வைத்தது. குறிப்பாக இவர்கள் மத்தியில் பரவிய கொலரா மற்றும் பெரியம்மை போன்ற நோய்களின் காரணமாக அநேகர் நலங்குன்றவும், இறக்கவும் நேரிட்டது (Hewa, 2012; Duncan, 2007; Nadesan, 1993; Chattopathyaya, 1979).

மேலும், இவர்களில் பலர் கொடிய காட்டு விலங்குகளின் தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாகி காயமுறவும், மரணிக்கவும் நேர்ந்தது. இந்நடைப் பயணத்தின் போது இத்தனை சுகாதார ரீதியான இன்னல்களுக்கு முகங்கொடுக்க நேர்ந்த போதிலும், அதற்கான போதிய மருத்துவ வசதிகள் இம்மக்களுக்கு செய்து தரப்பட்டிருக்கவில்லை. குடிநீருக்கும், உணவுக்குமான தட்டுப்பாடும் இவர்களை மேலும் நலிவடையச் செய்தது. அநேகமாக இவர்களது தரை வழிப் பயணம் காடுகளை ஊடுறுத்து இடம்பெற்றதால் தேவையான மருத்துவ வசதிகளை இலகுவில் பெற முடியவில்லை. தம்முடன் வந்தவர்கள் இறந்து விழுந்தாலும் பிணங்களைக் காட்டுவிலங்குகளுக்கு இரையாக்கிவிட்டு நடையைத் தொடர்வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இவர்களுக்கு இருந்தது. சில தருணங்களில் கிராமங்களை ஊடுறுத்து இவர்களது பயணம் இடம்பெற்றாலும், எதிர்கொண்ட சிங்கள மக்களிடம் உதவிபெற மொழி இவர்களுக்கு ஒரு தடையாக அமைந்தது (Nadesan, 1993).

இத்தகைய கடினமான நடைப்பயணத்தின் முடிவில் தோட்டங்களுக்கு வந்து சேர்ந்த பின்னரும் கூட ஒரு சுகாதாரமான வாழ்க்கையை இவர்களால் தொடங்கிவிட முடியவில்லை. குடிப்பெயர்வின் போதான நோய்த்தாக்கங்களால் உடல் நலிவுற்றிருந்தமையும், தோட்டங்களில் நிலவிய அதிக குளிரான காலநிலையும், தோட்டங்களில் இவர்கள் தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த குடியிருப்புக்கள் சுகாதாரமான மனித வாழ்க்கைக்கு ஏற்புடையனவாக இல்லாதிருந்தமையும் இதற்கான பிரதான காரணங்கள் (Silva, 1991; Moldrich, 1989; Chattopathyaya, 1979; De Silva, 1965). தொடர்ந்து வந்த காலங்களிலும், ஆங்கிலேய பெருந்தோட்டச் செய்கையாளர்கள் இத்தோட்டங்களைச் சுகாதாரமான மனித வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற வாழிடங்களாக மாற்றியமைப்பதில் அதிக கரிசனை காட்டவில்லை (Duncan, 2007). இதன் விளைவாக, இந்திய வம்சாவளி பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள் தொடர்ந்தும் பல சுகாதார சீர்கேடுகளை அனுபவிக்க வேண்டியவர்களாயினர்.

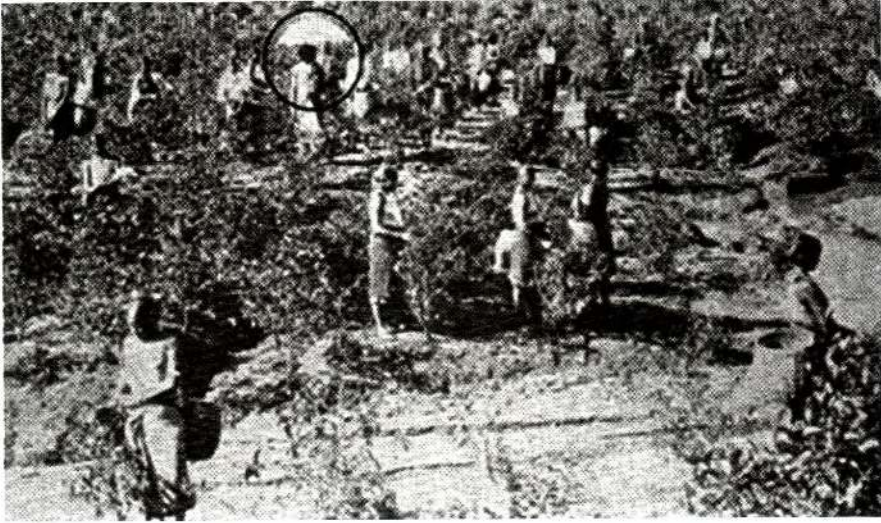
9.3 பிரித்தானியர் கால பெருந்தோட்டங்களில் மக்கள் சுகாதார நிலை மற்றும் மருத்துவ வசதிகள்

பிரித்தானிய காலனித்துவத்தின்போது பெருந்தோட்டத்துறை மக்களின் சுகாதார வசதிகள் அனைத்தும் ஆங்கிலேய பெருந்தோட்டச் செய்கையாளர்களால் பொறுப்பேற்கப்பட்டிருந்தன. ஆயினும், குடிப்பெயர்வின் பின்னரான ஆரம்பகட்ட பெருந்தோட்ட வாழ்க்கையில் இம்மக்களது சுகாதார நிலைமைகள் மிகவும் இழிவானதாகக் காணப்பட்ட நிலையில், பிரித்தானிய பெருந்தோட்டச் செய்கையாளர்கள் தவிர்த்த சில நிறுவனங்களும் இவர்களது சுகாதார நிலையை மேம்படுத்துவதற்கான பங்களிப்புகளை நல்கின. முக்கியமாக நோயுற்ற நிலையிலிருந்த அநேக தொழிலாளர்கள் பிரித்தானிய பெருந்தோட்டச் செய்கையாளர்களால் கவனிக்கப்படாமையாலும், மிகவும் கடுமையாக நடத்தப்பட்டமையாலும் கண்டியில் இயங்கி வந்த Friend-in-Need Society யின் வைத்தியசாலை அவர்களுக்கான மருத்துவ சிகிச்சைகளைப் பாரபட்சமின்றி வழங்கியது (De Silva, 1965).

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு காலப்பகுதியில் இவர்கள் மத்தியில் காணப்பட்ட சமூக, பொருளாதார காரணிகளும், இவர்களுக்கெதிரான அரசியல் பாரபட்சங்களும் இவர்களது சுகாதார வாழ்க்கையில் இன்னும் அதிக பாதிப்புகளைக் கொண்டு வந்தன. முக்கியமாக தோட்டங்களில் இவர்களது உழைப்பு ஆங்கிலேய பெருந்தோட்டச் செய்கையாளர்களால் அளவுக்கதிகமாகச் சுரண்டப்பட்ட மையும், அவர்களுக்குக் கிடைக்கப்பெற்ற உணவு வகைகள் சுகாதாரமற்றவையாகவும், போஷாக்கற்றவையாகவும் காணப்பட்டமையும் இவர்களது உடல்நிலையில் மேலும் பல பாதிப்புகளைக் கொண்டு வந்தன (Nadesan, 1993).

படம் 9.2:

19ம் நூற்றாண்டு பிரித்தானிய காலனித்துவ இலங்கைப் பெருந்தோட்டமொன்றில் கங்காணியின் மேற்பார்வையின் கீழ் உழைக்கும் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள்

Source: Sivalingam, (2007) Folk Songs of Malayaga Thamizhar.

குறிப்பு: இப்படத்தில் கங்காணி குடைபிடித்துக்கொண்டு மேற்பார்வை செய்ய (வட்டமிடப்பட்டுள்ளது), தொழிலாளர்கள் கடும் வெயிலில் உழைத்த விதம் தெளிவாகின்றது.

உதாரணமாக, தோட்டங்களில் இவர்கள் கங்காணிகளின் கடுமையான மேற்பார்வையின் கீழ் தொடர்ந்து கடினமாக உழைக்க வேண்டியவர்களாக இருந்ததுடன், தோட்டங்களில் அநேக நாட்களில் இவர்களுக்கு கிடைக்கப்பெற்ற உணவு வெறுமனே சோற்றுடன் பருப்பு மற்றும் ரசத்தை மட்டுமே உள்ளடக்கியதாகக் காணப்பட்டது. மீன் மற்றும் இறைச்சி

வகைகளை இவர்கள் கண்களால் காண்பதும் அரிதாகவே இருந்தது. இவ்வாறான உடல் நலத்திற்கு ஒவ்வாத உணவு முறைமை இவர்கள் மத்தியில் போஷாக்கின்மையை அதிகரித்ததோடு வாந்தி, வயிற்றோட்டம், இரத்தக்கழிச்சல் மற்றும் இரைப்பை சம்பந்தப்பட்ட நோய்களை ஏற்படுத்தியது. இந்நோய்களால் அநேகர் இறக்கவும் நேரிட்டது. இவற்றோடு கொலரா, மலேரியா, பெரியம்மை போன்ற தொற்றுக்களின் காரணமாகவும் இவர்களில் பலர் பாதிக்கப்பட்டனர். இவற்றுக்கு உரிய மருத்துவ வசதிகள் கிடைக்கப்பெறாமையால் பலரும் மரணிக்க நேர்ந்தது (Nadesan, 1993).

இத்தகைய இழிவான சுகாதார நிலை காரணமாக இம்மக்கள் மத்தியிலான நோய்நிலை வீதமும், வைத்தியசாலைகளில் அனுமதிக்கப்பட்ட அவர்களின் மரண வீதமும் 1870களின் பிற்பாதியில் மிகவும் அதிகரித்தது. இச்சூழ்நிலையில் தோட்டத்தொழிலாளர்களின் சுகாதார விருத்தியை நோக்காகக்கொண்டு புதிய சட்ட சீர்திருத்தங்களை அமுல்படுத்துவதில் அன்றைய காலனித்துவ அரசு ஆர்வம் காட்டினாலும், அது ஆங்கிலேய பெருந்தோட்டச் செய்கையாளர்களின் எதிர்ப்பையே சம்பாதித்தது. அரசினுடைய இத்தகைய இடையீடுகள் பெருந்தோட்டச் செய்கையாளர்களின் தோட்ட நிர்வாகத்தின் சுதந்திரத்தைப் பாதிக்கும் என அவர்கள் எண்ணியதே இதற்கு முக்கிய காரணமாக அமைந்தது (Wesumperuma, 1986).

அதேபோல, 1880கள் தொடங்கி 1920கள் வரையிலும் அநேக இலங்கையர்களைப் பாதித்த கொக்கிப்புழு (hookworm) நோய் தோட்டத் தொழிலாளர்களையும் விட்டுவைக்கவில்லை. தொழிலாளர்கள் மத்தியில் இந்நோய் மிகவேகமாக அதிகரித்துச் சென்ற காரணத்தால் 1916ம் ஆண்டு தொடங்கி தோட்டங்களில் இந்நோய்க்கெதிரான விழிப்புணர்வு நிகழ்ச்சிகள் அதிகளவில் இடம்பெற்றன. இவற்றுள் அநேகமானவை Rockefeller Foundation இன் International Health Board (IHB) இன் இயக்குனரான Wickliffe Rose, மற்றும் IHB இன் வெப்பவலய சுகாதார நிபுணரான Dr. Victor Heiser ஆகியோரால் முன்னின்று நடத்தி வைக்கப்பட்டன. இவ்வேற்பாடுகள் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் இந்நோய்த்தாக்கம் படிப்படியாகக் குறைவதற்குக் காரணமாகின. எனினும், தொழிலாளர்களது சுகாதார நலனில் ஆங்கிலேய பெருந்தோட்டச் செய்கையாளர்கள் போதுமான அக்கறை காட்டாதிருந்தமையின் காரணமாக 1920களில் மீண்டும் இந்நோய்த்தாக்கம் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் அதிகரித்தது (Jones, 2004).

1928இல் கொக்கிப்புழு நோய்த்தாக்க விழிப்புணர்வு திட்ட முயற்சிகளிலிருந்து Rockefeller Foundation இன் IHB விலகிக்கொள்ள, அப்பொறுப்புக்களை இலங்கையின் மருத்துவ திணைக்களம் கையேற்றது. இக்காலப்பகுதியில், இந்நோய்க்கான சிகிச்சைகளை ஏனைய இலங்கையர்களைப் போலவே தோட்டத்தொழிலாளர்களும் அரசு வைத்தியசாலைகள் மற்றும் மருந்தகங்களில் பெற்றுக்கொள்ள வாய்ப்பளிக்கப்பட்டனர். இக்காலப்பகுதியில் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு அழைத்துவரப்பட்ட தொழிலாளர்கள் மண்பம் முகாமிலேயே மருத்துவ பரிசோதனைகளுக்கு உட்பட்டு, சிகிச்சையளிக்கப்பட்டு அனுப்பப்பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது (Jones, 2004).

அதேபோல, 1918-1919ஆம் ஆண்டுகளில் குளிர்காய்ச்சல் பரவுகை மூலமாகப் பாதிக்கப்பட்ட பிரிவினர்களில் தோட்டத் தொழிலாளர்களும் அதிகமாக உள்ளடங்கினர். இந்நோய்ப் பாதிப்பினால் இலங்கையில் மொத்தமாக 51,000 மரணங்கள் பதிவுபெற்ற நிலையில் அவற்றுள் அநேகர் தோட்டத்தொழிலாளர்களாக இருந்தனர். அதேபோல, 1920களில் காசநோயால் பாதிக்கப்பட்ட மொத்த இலங்கையர்களில் தோட்டத்தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகக் காணப்பட்டது. இம்மக்களது இத்தகைய சுகாதார இழிநிலைக்கு இவர்கள் மத்தியில் காணப்பட்ட சுகாதாரமற்ற பழக்கவழக்கங்களே காரணமென ஆங்கிலேய பெருந்தோட்டச் செய்கையாளர்கள் குற்றம் சாட்டினர். ஆனால், உண்மை அதுவாக அல்லாமல், தேசிய மருத்துவ சட்ட ஏற்பாடுகளுக்கு புறம்பாக தோட்டங்களில் அநேக சமயங்களில் கிடைக்கப் பெற்ற தரமற்ற மருத்துவ சேவைகளே இதற்குக் காரணமாகின. இக்காலப்பகுதியில் தோட்ட மருத்துவத்துறை தேசிய சுகாதார முறைமையோடு ஒருங்கிணைக்கப்படாமல் இருந்தமை

இச்சூழ்நிலைக்கான பிரதான காரணமாகியது. அதேவேளை, இம்மக்களது கடின உழைப்பு, குறைந்த வருமானம், போஷாக்கற்ற உணவு, காற்றோட்டமில்லாத சுகாதாரமான வாழ்க்கைக்கு ஒவ்வாத குடியிருப்புகள் என்பவையும் இதற்கு பிரதான காரணங்களாகின (Jones, 2004).

இச்சூழ்நிலையில், தோட்ட முகாமைத்துவத்தின் ஊடாக வழங்கப்பட்ட மருத்துவ சேவைகள் தரமற்றவையாகக் காணப்பட்டமைக்கான பிறிதொரு காரணமாக பயிற்றப்பட்ட மருத்துவர்களுக்குப் பதிலாக தோட்ட வைத்திய உதவியாளர்களே (Estate Medical Assistants-EMAs) இம்மக்களது மருத்துவ தேவைகளைக் கவனித்து கொண்டமை காணப்பட்டது. இவர்களால் வழங்கப்பட்ட மருந்துப் பொருட்கள் தரமற்றவையாகவும், நோய்களைக் குணப்படுத்தும் திறன் அற்றவையாகவும் காணப்பட்டன. தோட்ட மக்கள் எவ்வித நோய்களால் அவதியுற்றாலும் இவர்கள் தோட்ட மக்களால் 'பச்சைத்தண்ணீர்' என அழைக்கப்பட்ட 'Sodium Salicyl' கலப்பையே வழங்கினர். இது இவர்களது நோய்களை எவ்விதத்திலும் குணப்படுத்தக் கூடியதாகக் காணப்படவில்லை (Hollup, 1994).

இம்மக்கள் மத்தியில் நோய்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்களில் குறிப்பாக சிறுவர்களும் உள்ளடங்கியதோடு, அவர்கள் மத்தியிலான நோய்நிலை வீதமும், இறப்பு வீதமும் இலங்கையின் வேறு பிரதேசச் சிறுவர்களை விடவும் அதிகமானதாகக் காணப்பட்டது. நோய்களில் இருந்து காத்துக்கொள்ள வீட்டு மருத்துவம், ஆங்கில மருத்துவம் ஆகிய இரண்டுமே இவர்களால் பாவிக்கப்பட்டும் இவற்றில் குறைவை ஏற்படுத்த முடியவில்லை. தோட்ட மருத்துவத் துறையில் குறைந்தளவு மருத்துவ பணியாளர்களே சேவையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டமையும், தரம் குறைந்த மருத்துவ சேவைகளே இவர்களுக்குக் கிடைக்கப்பெற்றமையும், தோட்டங்களுக்கு வெளியில் சென்று தாமான மருத்துவ சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு சமூக-பொருளாதாரக் காரணிகள் இடமளிக்காமையும், எதிர்கால சுகாதார நலனுக்காக முதலிடக்கூடியவனிற்கு இவர்கள் பணவசதி அற்றிருந்தமையும் இதற்கான பிரதான காரணங்களாயின (Gajanayake et al, 1991). இவ்வாறான நிலையில், இவர்களது சுகாதாரத்தை மேம்படுத்துவதை நோக்காகக் கொண்டு, இவர்களுக்கு வழங்கப்படும் உணவுகள் போஷாக்கு மிக்கவையாக இருக்க வேண்டும் என்றும், இவர்களுக்குச் சுகாதாரமான வாழிடங்கள் அமைத்துத்தரப்பட வேண்டும் என்றும், போதுமானளவு தரமான மருத்துவ வசதிகள் ஏற்படுத்தித்தரப்பட வேண்டும் என்றும் பலதரப்பட்ட அணிகளும் குரலெழுப்பத் தொடங்கின (Chattopathyaya, 1979). இதனால், இக்காலப்பகுதியில் தொழிலாளர்களின் சுகாதாரத்தைப் பேணவென அரசாங்கம் உடனடி நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டியதாக இருந்தது.

இக்காலப்பகுதியில், பெருந்தோட்டங்கள் விஸ்தரிக்கப்பட்டமையோடு, பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சுகாதார நலன் பற்றிய கரிசனை பெருந்தோட்டச் செய்கையாளர்கள் மத்தியிலும் சற்றே முக்கியத்துவம்பெற ஆரம்பித்தது. இந்திய அரசாங்கம் கொடுத்துவந்த அழுத்தம் இதற்கான மிகமுக்கிய காரணமாகியது (Tinker, 1974). அத்தோடு, தொழிலாளர்களது தேகாரோக்கியம் அதிகரித்த உற்பத்தியைக் கொடுக்கும் என்பதாலும் இவர்களுக்கான சுகாதார நலச் சேவைகளை விஸ்தரிப்பதில் ஆங்கிலேயர் ஆர்வம் காட்டத்தொடங்கினர் (Arsecul eratne, 2002).

இக்காலப்பகுதியிலிருந்தே காலத்திற்குக் காலம் கொண்டுவரப்பட்ட சட்ட ஏற்பாடுகளின் ஊடாகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சுகாதார நலனில் சற்றே விருத்தியேற்பட ஆரம்பித்தது. உதாரணமாக, 1872ம் ஆண்டில் கொண்டுவரப்பட்ட மருத்துவ மற்றும் சுகாதார நலன் பேண் கட்டளைச்சட்டத்தின் (Medical and Health Care Ordinance, Ordinance No 14 of 1872) ஊடாக பெருந்தோட்டக் கூலித்தொழிலாளர்களுக்கு அரசாங்கத்தினூடாக இலவச மருத்துவ சிகிச்சைகள் கிடைக்கப்பெறச் செய்வதற்கான நிதியமொன்று உருவாக்கப் பட்டது. இச்சட்டத்தினூடாக பெருந்தோட்டப் பேண் தொழிலாளர்களுக்கும் பேறுகால சலுகைகள் கிடைக்கப்பெற ஆரம்பித்தன. மேலும், 1880 டிசம்பரில் மருத்துவ தேவைகள் கட்டளைச்சட்டத்தைக் (The Medical Wants Ordinance, Ordinance No 17 of 1880)

கொண்டு வந்ததன் ஊடாக பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்ந்த இந்திய கூலித்தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைக்கப்பெற்ற சுகாதார நலச்சேவைகளின் நேரடிப் பொறுப்பை இலங்கை அரசு ஏற்றது. இக்காலப்பகுதியிலும் தோட்ட மருத்துவ உதவியாளர்களின் மருந்தகங்களின் ஊடாக தோட்ட மக்களுக்கு அரசின் இலவச மருந்துப்பொருட்கள் தொடர்ந்து வழங்கப்பட்டது (Jones, 2004). எவ்வாறெனினும், மேற்சொன்ன 1872 இல் உருவாக்கப்பட்ட நிதியத்தில் பிற்பட்ட காலங்களில் ஏற்பட்ட பணப்பற்றாக்குறை இந்நடைமுறைகளைத் தொர்வதில் தடையாய் அமைந்தது. எனவே, இச்சட்டம் 1910 இல் ஒழிக்கப்பட்டு திருத்தியமைக்கப்பட்ட மருத்துவ தேவைகள் கட்டளைச் சட்டமொன்று கொண்டுவரப்பட்டது. இச்சட்டத்தின் கீழ் தேயிலை, இறப்பர், கொக்கோ, கோப்பி, ஏலக்காய் போன்ற பெருந்தோட்டப்பயிர் ஏற்றுமதியினூடாகப் பெறப்பட்ட வருவாயின் தீர்வைகளில் குறிப்பிடத்தக்க பகுதியொன்று அரசாங்கத்தின் பொது வருமான வரித்துறைக்குச் செலுத்தப்பட்டு அப்பணம் பெருந்தோட்ட மருத்துவ செலவினங்களுக்காக உபயோகிக்கப்பட ஆரம்பித்தது (Jones, 2004).

அதேபோல, 1912 ஆம் ஆண்டின் மருத்துவத் தேவைகள் கட்டளைச்சட்டத்தின் கீழ் இரு பிரிவிலான சட்டங்களைக் கொண்டுவந்ததன் ஊடாகத் தோட்டத்தொழிலாளர்களின் நலனீது அரசாங்கத்திற்கு அதிகரித்திருந்த அக்கறை மேலும் வெளிப்பட்டது. இச்சட்டத்தினூடாக பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கான மருத்துவ சேவைகளில் இன்னும் பிற நன்மைகள் சேர்க்கப்பட்டன. உதாரணமாக, இச்சட்டத்தின்கீழ் தொழிலாளர்களுக்கான மருத்துவ சேவைகளை வழங்கும் பொறுப்பு பெருந்தோட்ட உரிமையாளர்களுக்குக் கட்டாயமாக்கப்பட்டது. குறிப்பாக, இதன் கீழான 9 ஆம் இலக்கக் கட்டளைச்சட்டம் பெருந்தோட்டச்செய்கை மாவட்டங்களில் வாழ்ந்த கூலித்தொழிலாளர்களின் மருத்துவ தேவைகளை வழங்கவெனவும், 10ஆம் இலக்கக் கட்டளைச்சட்டம் தோட்டத்தொழிலாளர்களின் மத்தியில் நோய்கள் பரவுவதைத் தடுக்கவெனவும் கொண்டுவரப்பட்டன.

9 ஆம் இலக்க மருத்துவ தேவைகள் கட்டளைச்சட்டமானது தோட்டங்களில் மருந்தகங்கள் மற்றும் வைத்தியசாலைகள் ஸ்தாபிக்கப்பட பிரதான காரணமாகியது. இவ்வாறான சட்ட ஏற்பாடுகளின் ஊடாக 1918 ஆம் ஆண்டளவில் பெருந்தோட்டங்களில் நிறுவப்பட்ட 58 வைத்தியசாலைகள் மற்றும் 432 மருந்தகங்களின் ஊடாக தொழிலாளர்களுக்கு தோட்டங்களுக்கு உள்ளேயே மருத்துவ வசதிகளைப் பெறக்கூடியதாக இருந்தது (Jones, 2004). தொடர்ந்து வந்த சில ஆண்டுகளில் தோட்டங்களில் நிறுவப்பட்ட வைத்தியசாலைகளின் எண்ணிக்கை 78 ஆகவும், மருந்தகங்களின் எண்ணிக்கை 645 ஆகவும் உயர்ந்தது (Estate and Urban Health Unit, Ministry of Healthcare and Nutrition, 2008). இக்காலப்பகுதியிலும், தோட்ட வைத்தியசாலைகள் மற்றும் மருந்தகங்களுக்குத் தேவையான மருந்துப்பொருட்கள் அணைத்தும் தொடர்ந்தும் அரசின் ஊடாக இலவசமாகவே வழங்கப் பட்டமை விசேட அம்சமாகும்.

மேலும், இச்சட்டம் நோயுற்ற தொழிலாளர்கள் தோட்டத்திலிருந்தவாறே மருத்துவ அதிகாரிகளின் நேரடிக் கண்காணிப்பு மற்றும் சிகிச்சைகளைப் பெறவும், அவர்கள் அரச வைத்திய சாலைகளில் தங்கி சிகிச்சை பெறவும் வாய்ப்பளித்தது. எவ்வாறெனினும், தொழிலாளர்களுக்கான மருத்துவ சேவைகளை வைத்தியசாலைகளின் ஊடாகத் திறம்பட வழங்குவதில் இம்மக்கள் மத்தியில் காணப்பட்ட சில சமூக விழுமியங்கள் தடைகளாக அமைந்தன.

குறிப்பாக, மேற்கத்தேய மருத்துவத்தின் பால் இம்மக்கள் கொண்டிருந்த பயம், விருப்பமின்மை மற்றும் அவர்கள் மத்தியில் புரையோடிப்போயிருந்த சாதி நம்பிக்கை என்பவை இவர்களுக்கான மருத்துவ சேவைகளை திறம்பட அளிப்பதில் முட்டுக்கட்டைகளாக இருந்தன. முக்கியமாக, இச்சமூகத்தினர் மத்தியில் அதிகளவில் காணப்பட்ட சாதிப் பிரிவினைகளின் காரணமாக உயர்சாதித் தொழிலாளர்கள், கீழ்ச்சாதித் தொழிலாளர்களோடு வைத்தியசாலைகளில் ஒன்றாகத் தங்கி சிகிச்சைப் பெறுவதற்கோ, அவர்களோடு சேர்ந்து உண்பதற்கோ விருப்பமற்றவர்களாக இருந்துள்ளனர். இதன் காரணமாக வைத்தியசாலைகளில்

தங்கி சிகிச்சைபெற்ற உயர்சாதி மற்றும் கீழ்ச்சாதிப் பிரிவினர்களுக்கான உணவுகளை வெவ்வேறாகத் தயாரிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை காணப்பட்டது. அதேபோல, இவர்கள் தங்கி சிகிச்சைபெற்ற வைத்தியசாலை அறைகளையும் வெவ்வேறாக பேணவேண்டிய அவசியம் அன்றைய காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களுக்குக் காணப்பட்டது (Hettiarachchi, 2006).

அத்தோடு, இச்சட்டத்தினூடு ஒரு வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளுக்கான ஊட்டமளிப்பு மற்றும் சுகாதாரமான பராமரிப்பு என்பவை பெருந்தோட்ட உரிமையாளர்களின் பொறுப்பாக்கப் பட்டது. அதேபோல, தோட்டப்புற கர்ப்பிணி மற்றும் பாலூட்டும் தாய்மார்கள் மருத்துவ சிகிச்சைகள் மற்றும் ஏனைய சலுகைகளைப் பெறவும் இச்சட்டம் வாய்ப்பளித்தது. இக்காலப்பகுதியில் மகப்பேற்றுத் தாதியரின் (midwives) சேவைகள் இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளுக்கு போலவே தோட்டப்பகுதிகளுக்கும் வழங்கப்பட்டிருந்தன. இவ்வாறு தோட்டப்பகுதிகளில் சேவையாற்றிய மகப்பேற்றுத் தாதியரின் எண்ணிக்கை 1931 இல் 109 ஆகவும், 1935 இல் 96 ஆகவும், 1938 இல் 170 ஆகவும் காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது (Jones, 2004).

எவ்வாறாயினும், இக்காலப்பகுதியில் தோட்டப்பகுதிகளுக்கு தமிழ் பேசக்கூடிய மகப்பேற்றுத் தாதியரை நியமிப்பதில் இடர்பாடுகள் காணப்பட்டே வந்தன. அதேபோல, தோட்டப்பகுதிகளுக்கான மகப்பேற்றுத் தாதியர் சேவைகளை வழங்குவதில் காணப்பட்ட இன்னுமொரு இடர்பாடாக சிங்கள மகப்பேற்றுத் தாதியர் தோட்டப்பகுதிகளுக்குச் சென்று தமது சேவையை வழங்குவதில் விருப்பம் கொண்டிருக்காமை காணப்பட்டது. ஆயினும், இத்தகைய இடர்பாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டு, 1930களின் பிற்பகுதியில் தோட்டங்களில் காணப்பட்ட தாய்மார் மரண வீதம் குறைவு கண்டமை சிறப்பம்சமாக நோக்கப்பட்டது. உதாரணமாக, 1930 இல் 1000 பிறப்புகளுக்கு 23 ஆகக்காணப்பட்ட தோட்டப்புற தாய்மார் மரணவீதம், 1939 இல் 14.7 ஆக அதிவேக வீழ்ச்சி கண்டது (Jones, 2004: 218-19).

இவ்வாறு பெருந்தோட்டங்களில் தாய்மார் மரணவீதம் குறைவு கண்டாலும், இக்காலப்பகுதியிலும் தோட்டங்களில் சிக மரணவீதம் அதிகரித்தே காணப்பட்டது. இந்நிலைமைக்கு பலதரப்பட்ட சூழல் மற்றும் சமூகக்காரணிகள் காரணமாக சொல்லப்பட்டன. குறிப்பாக, தோட்டப்பகுதித் தாய்மார்கள் குழந்தைகளின் உணவு மற்றும் ஆடை விவகாரங்களில் அக்கறை காட்டாமை, கர்ப்பிணித்தாய்மார் மற்றும் குழந்தைகள் உள்ளடங்கலாக தொழிலாளர்கள் அடிக்கடி தோட்டம் விட்டு தோட்டம் மாறிச் செல்லவேண்டியேற்பட்டமை, கர்ப்பிணித் தாய்மார்களும், குழந்தைகளும் குளிருக்கும், பலதரப்பட்ட கடினங்களுக்கும் முகங்கொடுக்க வேண்டியிருந்தமை, காலநிலைக்கேற்ற ஆடைகள் அற்றிருந்தமை, தாய்மார் மத்தியில் அதிகரித்துக் காணப்பட்ட கொக்கிப்புழு நோய் போன்றவை தோட்டங்களில் அதிகரித்த சிக மரணங்களுக்குக் காரணங்களாகச் சொல்லப்பட்டன (Annual Medical Report, Ceylon, 1935). மேலும், இக்காலப்பகுதியில், 1912ஆம் ஆண்டின் 9ஆம் இலக்கமருத்துவ தேவைகள் கட்டளைச்சட்டத்தின்கீழ் ஒவ்வொரு பெருந்தோட்டக் கூலித்தொழிலாளரும் ஆண்டொன்றிற்கு 50 சதத்திற்குட்பட்ட பெறுமதியுடைய மருந்து வகைகளை இலவசமாகப் பெற்றுக்கொள்ள வாய்ப்பளிக்கப்பட்டமை மற்றொரு நன்மையாகும். அத்தோடு, இக்காலப்பகுதியில் தோட்ட வைத்தியசாலைகள் மருத்துவ திணைக்களத்தின் கண்காணிப்புக்கு உள்ளாகியமை தோட்ட வைத்தியசாலைகளின் மருத்துவ சேவைகளின் தரம் ஓரளவுக்கேனும் பேணப்படுவதற்குக் காரணமாகியது (Jones, 2004).

அத்தோடு, இக்கட்டளைச்சட்டமானது தோட்டத்தொழிலாளர்களின் குடியிருப்புகள் சுகாதாரமாகப் பேணப்படுவதற்கான பொறுப்பை தோட்ட மேலதிகாரிகளுக்கு (estate superintendents) கையளித்தது. அதேபோல, 10 ஆம் இலக்கக் கட்டளைச்சட்டமும் தோட்டத்தொழிலாளர்களின் குடியிருப்புகள் சுகாதாரமாகப் பேணப்படுவதற்கான பொறுப்பை தோட்ட நிர்வாகங்களுக்குக் கையளித்ததோடு, அவ்வாறு பேணப்படாதவிடத்து அதற்காக தண்டனைகளையும் விதித்துரைத்தது (Jones, 2004). எனினும், இத்தனை சட்ட

ஏற்பாடுகளுக்கு மத்தியிலும் தோட்டத்தொழிலாளர்களின் குடியிருப்புகளின் தரத்தில் எவ்விதமான குறிப்பிடத்தக்களவு முன்னேற்றங்களும் கொண்டுவரப்படாதது துரதிஷ்டமானதே (Uragoda, 1997; Hewa, 1995).

எவ்வாறெனினும், மேற்கூறப்பட்ட அனைத்து சட்ட ஏற்பாடுகளின் காரணமாகவும் இக்காலப்பகுதியில் தோட்ட மக்களின் அநேக சுகாதார குறிகாட்டிகள் தேசிய சராசரிகளையும் விட மேம்பட்டவையாகக் காணப்பட்டன (Estate and Urban Health Unit, Ministry of Healthcare and Nutrition, 2008). உதாரணமாக, பெருந்தோட்டங்களில் 1924 ஆம் ஆண்டில் 35.2 வீதமாகக் காணப்பட்ட மரண வீதம் 1928 ஆம் ஆண்டில் 27.6 வீதமாகக் குறைந்தது. பின்வந்த ஆண்டுகளிலும் தோட்டத்தொழிலாளர்களின் மரணவீதம் இலங்கையின் சராசரி மரணவீதத்திலும் பார்க்க குறைவானதாகவே பதிவுபெற்றது (Jones, 2004). அப்போதைய மருத்துவ நிர்வாகியான Dr. Rutherford, பெருந்தோட்ட மக்களின் இத்தகைய சுகாதார அபிவிருத்தியில் பெருந்தோட்ட வைத்தியசாலைகளும், மருந்தகங்களும் பெரும் பங்காற்றியுள்ளதாக தனது வருடாந்த அறிக்கையில் குறிப்பிட்டார் (Estate and Urban Health Unit, Ministry of Healthcare and Nutrition, 2008).

1934-35ம் ஆண்டுகளில் இலங்கையை மிகவும் பாதித்த மலேரியா காரணமாகவும் தோட்டத்தொழிலாளர்கள் அல்லலுற்றனர். எவ்வாறெனினும், 1918 இலும் அதற்கு பின்னரும் குளிர்காய்ச்சல் மற்றும் கொக்கிப்புழு நோய்த்தாக்கங்கள் ஏற்பட்டபோது போலல்லாமல், 1930களில் இவர்களது சுகாதார நிலைகளில் குறிப்பிடத்தக்களவு முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. முக்கியமாக இந்திய அரசாங்கத்தின் அழுத்தம், இலங்கை அரசாங்கத்தின் சட்ட ஏற்பாடுகள், பெருந்தோட்ட நிர்வாகிகளின் கரிசனை போன்ற காரணங்களால் தோட்டப் பகுதிகளில் மருத்துவ வசதிகள் அதிகரிக்கப்பட்டிருந்தமையும், சுகாதார நலன்கள் மேம்படுத்தப்பட்டிருந்தமையும் இக்காலப்பகுதியில் இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளைப் போலல்லாமல் மலேரியா பெருந்தோட்டப்பகுதிகளைக் குறைவாகவே பாதிக்கக் காரணங்களாக அமைந்தன. உதாரணமாக, மலேரியா தாக்கம் மிகவும் அதிகரித்திருந்த 1935 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் இலங்கையின் கிராமப்புறங்களில் சிகு மரணங்களின் எண்ணிக்கை 515 ஆக பதிவு பெற்ற போதிலும், பெருந்தோட்டங்களில் அவ்வெண்ணிக்கை 251 ஆக மாத்திரமே காணப்பட்டது. (Jones, 2004).

இக்காலப்பகுதியில், இலங்கையின் ஏனைய சில பகுதிகளில் போலவே பெருந்தோட்டங்களிலும் அநேக சமூக நலன்விரும்பிகள் மலேரியாவிற்கான சிகிச்சையளிப்புகளிலும், நோயாளிகளைக் கவனிப்பதிலும் பங்கெடுத்துக் கொண்டமை இந்நிலைமையைச் சமாளிக்க மேலும் உதவியது. முக்கியமாக சில தோட்டங்களில் தோட்ட உரிமையாளர்கள் தமது தோட்ட முகாமையாளர்கள் மற்றும் அவர்களது மனைவிமார் உட்பட ஏனைய தன்னார்வத் தொண்டர்களின் உதவியோடு நோயால் பாதிப்பற்ற தொழிலார்களுக்குச் சிகிச்சையளிப்பதில் ஆர்வம் காட்டினர் (Jones, 2004:194-95).

இத்தகைய சில சுகாதார அபிவிருத்திகளுக்கு மத்தியிலும், பெருந்தோட்ட மக்கள் மத்தியில் நிலவிய வறுமை நிலை அவர்களது சுகாதார நிலையில் எதிர்மறையான தாக்கங்களை ஆங்கிலேயர் காலத்திலிருந்தே ஏற்படுத்தி வந்திருக்கின்றது என்பதையும் யாரும் மறுக்கமுடியாது. குறிப்பாக, வறுமைநிலை காரணமாக போஷாக்கான உணவுகளை உண்ணக்கிடைக்காமை, தமது இருப்பிடங்களைச் சுகாதாரமாக பேணமுடியாமை, தரமான சுகாதார வசதிகளைப் பெற்றுக்கொள்ளமுடியாமை, சுகாதாரமான குடிநீர் மற்றும் கழிப்பிட வசதிகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ள முடியாமை போன்றவை இவர்களின் சுகாதார நலனில் அதிக பாதிப்பை ஏற்படுத்தக்கூடிய காரணிகளாக இருந்துள்ளன. அத்தோடு, தூசு நிறைந்த நெருங்கிய இடவசதியற்ற வீடமைப்புக்கள் சுத்தமான காற்றோட்டத்தை தடைப்படுத்தியதோடு இவர்களைப் பல நோய்களுக்கும் ஆளாக்கியது. இத்தகைய பல காரணிகளும் இவர்கள் மத்தியில் போஷாக்கின்மை, இரத்தச்சோகை, வயிற்றுப்போக்கு, காசம், ஆஸ்துமா,

குளிர்க்காய்ச்சல் மற்றும் பல இதயநோய்களை அடிக்கடி வரவழைத்தன. இவற்றுள் இரத்தச்சோகை நோய் அதிகளவில் பெருந்தோட்ட கர்ப்பிணிப் பெண்களைப் பாதித்ததோடு அவர்கள் குழந்தைகள் அநேக தருணங்களில் இறந்தே பிறப்பதற்கும் காரணமாகியது (Hollup, 1994).

இவ்வாறாக, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு தொடர்பு இச்சமூகத்தினரது சுகாதார நலனைப் பேணுவதற்காக அரசாங்கம் சார்ந்த வகையில் பல சட்ட ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்திருப்பினும், ஆரம்ப கட்டத்திலிருந்து இன்று வரையிலுமே இவர்களது சுகாதார நிலையில் எவ்வித குறிப்பிடத்தக்க பாரிய மேம்பாடுகளும் கொண்டு வரப்படவில்லை (Hollup, 1994; Aheeyer, 2006). பிரித்தானிய ஆட்சிக்காலப்பகுதியில், ஆங்கிலேய பெருந்தோட்ட செய்கையாளர்களின் கவனிப்பாரற்ற தன்மையும், நோயுற்ற தொழிலாளர்களை வைத்திய சாலைகளுக்கு அனுப்பி சிகிச்சைப் பெறவைப்பதில் இவர்கள் கொண்டிருந்த மிகக்குறைந்த அக்கறையும் தோட்டத்தொழிலாளர்களின் சுகாதார நிலை மேம்பாடமைக்குக் காரணங்களாகின (Wenzlhuemer, 2007).

மேலும், காலனித்துவ காலப்பகுதியில் தோட்டங்களில் தோட்ட மருத்துவ உதவியாளர்களாகப் (EMAs) பணிபுரிந்த சிங்கள மற்றும் இலங்கைத்தமிழ் பணியாளர்கள் இந்திய வம்சாவளி தோட்டத் தொழிலாளர்களின்பால் எதிர்மறையான எண்ணப்பாங்குகளைக் கொண்டவர்களாகக் காணப்பட்டனர். இதனால், தோட்ட லயன் அறைகளுக்குச் சென்று கண்காணிப்பதிலும், உரிய மருத்துவ சேவைகளை வழங்குவதிலும் இவர்கள் அதிக அக்கறை காட்டாதிருந்தமை இம்மக்களது சுகாதார நலனில் எதிர்மறையான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது (Hollup, 1994).

அதேவேளை, ஒரு சில தோட்டங்களில் உரிய மருத்துவ வசதிகள் கிடைக்கப்பெற்றும் கூட, தோட்டத்தொழிலாளர்கள் அவற்றை முன்வந்து பயன்படுத்திக்கொள்ளவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டும் ஆங்கிலேய பெருந்தோட்டச் செய்கையாளர்களாலும், பிரித்தானிய ஆளுனர்களாலும் முன்வைக்கப்பட்டது (Wenzlhuemer, 2007; Nadesan, 1993; Gajanayake et al, 1991). அநேகமான தொழிலாளர்கள் ஆங்கில மருத்துவத்தில் நம்பிக்கையற்றவர்களாகவும், அதேவேளை தமது சொந்தங்களையும் நண்பர்களையும் விட்டுப் பிரிந்து வைத்தியசாலைகளில் தனித்து தங்கி சிகிச்சைப்பெற விரும்பாதவர்களாகவும் இருந்தமை இவர்கள் ஆங்கில மருத்துவ சேவைகளை மறுப்பதற்கு பிரதான காரணங்களாகின (Hettiarachchi, 2006).

உதாரணமாக, ஆங்கில மருத்துவ வசதிகளும், மகப்பேற்றுத் தாதிகளின் சேவைகளும் கிடைக்கப்பெற்ற தோட்டங்களிலும்கூட பெருந்தோட்ட கர்ப்பிணிப் பெண்கள் தமது குழந்தைகளைத் தாமதமாகவே தமது தோட்ட லயன் அறைகளில் பெற்றுக்கொண்டனர். இன்னும் பலர், தாம் பலதரப்பட்ட நோய்களால் அவதியுற்ற தருணங்களிலும்கூட ஆங்கில மருத்துவ சேவைகளை நாடாமல் தமக்குப் பரிச்சயமான சமய, கலாசார ரீதியான நோய்க்குணமாக்கல் சடங்குகளில் அதிகளவில் ஈடுபடக்கூடியவர்களாக இருந்துள்ளனர். உதாரணமாக, இவர்கள் கொலரா, பெரியம்மை போன்ற நோய்களுக்கான ஆங்கில மருத்துவ சிகிச்சைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதில் நம்பிக்கையற்றவர்களாகவும், சமய ரீதியாக பயம் கொண்டவர்களாகவும் இருந்ததோடு, அவற்றைக் குணப்படுத்துவதற்கு சமய வழிபாடுகளில் அதிகளவில் ஈடுபடக்கூடியவர்களாக இருந்துள்ளனர் (Duncan, 2007).

9.4 பெருந்தோட்டத் தமிழர்களின் பாரம்பரிய மருத்துவ நடைமுறைகள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கைத் தோட்டங்களில் குடியேறிய காலந்தொட்டு இன்றுவரை இச்சமூகத்தினர் மத்தியில் பலவிதமான பாரம்பரிய மருத்துவ முறைகளும் பின்பற்றப்பட்டு வந்துள்ளன. ஆரம்ப காலப்பகுதியில் தோட்டங்களில் ஆங்கிலேயர்கள் நடைமுறைப்படுத்திய கடுமையான விதிமுறைகள் இவர்கள் சிறந்த சுகாதார சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதில் தடையாக அமைந்தன. உதாரணமாக, இத்தோட்டங்களில் ஆயுர்வேத வைத்தியர்களோ, கிராமப்புறங்களில் இருந்து வரும் சிங்கள பாரம்பரிய வைத்தியர்களோ அனுமதிக்கப்படவில்லை. தரமான சுகாதார சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான பலமான ஏற்பாடுகள் எதுவும் அவர்களால் ஏற்படுத்தித்தரப்படவுமில்லை (Nadesan, 1993).

அத்தோடு, தோட்டத்தொழிலாளர்கள் தாமாகவே அரசாங்க வைத்தியசாலைகளுக்குச் சென்று சிகிச்சைப் பெறுவதற்குண்டான போக்குவரத்து மற்றும் பொருளாதார வசதிகளையும் கொண்டிருக்கவில்லை. அத்தகைய அரசாங்க வைத்தியசாலைகள் தோட்டங்களிலிருந்து குறைந்தது 10 தொடக்கம் 30 வரையிலான மைல்கள் தொலைவிலிருந்ததோடு அவற்றிற்கு நோயுற்ற தொழிலாளர்களைக் கொண்டுசெல்வதற்குத் தேவையான போக்குவரத்து வசதிகளை பெருந்தோட்டச் செய்கையாளர்கள் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்படுத்தித் தந்திருக்கவில்லை (Nadesan, 1993).

அதுமட்டுமல்லாது, மிகவும் சகவீனமுற்ற தொழிலாளர்கள் ஆங்கிலேய பெருந்தோட்டச் செய்கையாளர்களால் தோட்டங்களுக்கு வெளியே துரத்தப்பட்டு, அவர்களது மரணம் தோட்டங்களுக்கு வெளியில் சம்பவிப்பதற்கான கட்டாய சூழ்நிலைகள் ஏற்படுத்தப்பட்ட மிகக்கொடுமையான நடைமுறைகளும் பிரித்தானியர் காலத் தோட்டங்களில் காணப்பட்டன. அவ்வாறு துரத்தியடிக்கப்பட்ட நோயுற்ற தொழிலாளர்களுக்குப் பதிலாக இந்தியாவிலிருந்து இளவயது சுகதேகியான தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களுக்கு வரவழைக்கப்பட்டனர். இதனூடாகத் தோட்டத்தொழிலாளர்களின் சுகாதாரத்திற்குச் செலவிடப்பட வேண்டிய பெருந்தொகையான பணத்தை ஆங்கிலேயர்களால் மீதப்படுத்திக்கொள்ள முடிந்தது (Nadesan, 1993). இவ்வாறான நிலையில் தமக்கேற்படும் நோய்களிலிருந்து தாமாகவே காத்துக்கொள்ள வேண்டிய நிலையிலிருந்த தொழிலாளர்கள் தமது பாரம்பரிய மருத்துவ முறைகளைத் தோட்டத்திற்கு உள்ளேயே பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிய நிலைக்குள்ளாகினர் (Nadesan, 1993; Gajanayake et al, 1991). சாதாரண நோய்கள் தொடங்கி பிரசவம் போன்ற சிக்கல்தன்மை மிக்க மருத்துவத் தேவைகளும் இவர்களால் தமது பாரம்பரிய மருத்துவ அறிவைப் பயன்படுத்தி தோட்டங்களுக்குள்ளேயே செய்து கொள்ளப்பட்டன. இந்நிலை, சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட காலங்களிலும் அநேக தோட்டங்களில் தொடர்ந்தது. உதாரணமாக, 1980களின் ஆரம்ப காலப்பகுதியில் தோட்டங்களில் இடம்பெற்ற பிரசவங்களில் ஏறத்தாழ 20% ஆனவை உறவினர்களோ, அயலவர்களோ உதவ தோட்ட லயன் அறைகளிலேயே இடம்பெற்றன (Waxler et al, 1988). அதேபோல, சுதந்திரத்திற்கு பிற்பட்ட காலங்களிலும் பெண் தோட்டத்தொழிலாளர்கள் தமது பாரம்பரிய மருத்துவ அறிவின்வழி கருத்தடை முறைகளைப் பயன்படுத்தக்கூடியவர்களாக இருப்பதை ஆய்வுகள் காட்டித்தின்றன (Gajanayake et al., 1991). மேலும், இவர்கள் சமய மற்றும் மந்திர சடங்குகளின் ஊடாகவும் நோய்களைக் குணப்படுத்துவதற்கான முயற்சிகள் உடையவர்களாக இருந்து வந்துள்ளனர். முக்கியமாக வீடுகளில் தயார்செய்யப்பட்டு பயன்படுத்தப்பட்ட மூலிகை மருந்துகள் குறித்த நோய்களைக் குணப்படுத்தாதவிடத்து, மாற்றிட்டு முறைகளாக இவர்கள் சமய மற்றும் மந்திர சடங்குகளைப் பயன்படுத்தி அவற்றைக் குணப்படுத்த முனைந்தனர். குறிப்பாக, இந்து தெய்வங்களை வழிபடல், ஆகம முறைக்கு அப்பாற்பட்டு குலதெய்வ மற்றும் காவல் தெய்வ வழிபாடுகளை மேற்கொள்ளல், அவற்றுக்கு பலிபிடல், சடங்குகளை செய்தல், கோடங்கி பூசாரிகளின் ஊடாக மந்திர சடங்குகளைச் செய்தல் அல்லது பேயோட்டல் சடங்குகளை மேற்கொள்ளல் ஆகிய முறைகளை இவர்கள் பொதுவில் கடைப்பிடிக்கக்கூடியவர்களாக இருந்துள்ளனர் (Hollup,

1994; Nadesan, 1993). அதேபோல், புதிய பெருந்தோட்டச் சூழ்நிலைகளில் தமது சுகாதார பாதுகாப்பினை உறுதிசெய்து கொள்வதற்காக மேலும் பலதரப்பட்ட சமய நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபடக் கூடியவர்களாக இம்மக்கள் இருந்துவந்துள்ளனர். குறிப்பாக, சுகாதார நலன் வேண்டி தென்னிந்திய கிராமங்களில் இவர்கள் வழிபட்ட காவல் தெய்வங்கள் மற்றும் குலதெய்வங்களுடன் சேர்த்து காலத்திற்குக் காலம் புதிய சிறுதெய்வங்களையும் தோட்ட ப்பகுதிகளில் ஸ்தாபித்து வழிபடக்கூடியவர்களாக இருந்துள்ளனர். தோட்டங்களில் எதிர்நோக்கக்கூடிய அபாயங்களிலிருந்தும், நோய்களிலிருந்தும், தீய ஆவிகளின் பீடிப்பிலிருந்தும் தம்மையும் தம் குடும்பத்தினரையும் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக இவர்கள் இத்தகைய சமய நடவடிக்கைகளில் அதிகமாக ஈடுபடக்கூடியவர்களாக இருந்து வந்துள்ளனர் (Hollup, 1994). நவீன மருத்துவம் பரவலாகக் கிடைக்கப்பெறக்கூடிய இன்றைய கால கட்டத்திலும் இம்மக்களில் அநேகமானோர் காய்ச்சல், தடிமன், இருமல், வயிற்றுவலி, தலைவலி மற்றும் மூட்டுவாதம் போன்ற நோய்களுக்கு வீடுகளில் தாமதவே தயாரித்துகொள்ளும் மருந்து வகைகளில் தங்கியிருக்கின்றனர். அத்தகைய வீட்டுமருந்துகள் மலிவானவையாகவும், இலகுவில் கிடைக்கப்பெறக்கூடியவையாகவும் காணப்படுகின்றமை இதற்கான பிரதான காரணம் (Gajanayake et al, 1991).

இன்றைய நவீன காலத்திலும் இச்சமூகத்தினர் இவர்களது பாரம்பரிய மருத்துவ நடைமுறைகளைப் பின்பற்றுபவர்களாக இருக்கின்றமைக்கு மேலும் பல காரணங்களும் கூறப்படுகின்றன. முக்கியமாக தரமான ஆங்கில மருத்துவத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான பொருளாதார வசதிகள், போக்குவரத்து வசதிகள் அற்றிருக்கின்றமை, தோட்ட வைத்தியசாலைகளில் தரமான மருத்துவ சேவைகள் கிடைக்கப்பெறாமை, தோட்ட வைத்தியசாலைகள் தேவையானவையு மருத்துவ பணியாளர்களையும், மருத்துவ வசதிகளையும் கொண்டிருக்காமை, குறிப்பிட்ட சில நோய்களைக் குணப்படுத்துவதில் நவீன மருத்துவம் பயன்படாமை போன்றன அவற்றுள் சில.

சுதந்திரத்திற்கு பிற்பட்ட காலங்களிலும் இந்நிலை இவர்கள் மத்தியில் தொடர்ந்து இருந்து வந்திருந்தாலும் பிற்பட்ட காலங்களில் ஏனைய மருத்துவ சேவைகளின் பயன்பாடு இவர்கள் மத்தியில் அதிகரித்தது. எடுத்துக்காட்டாக, 1980களின் தரவுகளின்படி தடிமன், காய்ச்சல், இருமல், தலைவலி, தோல்வியாதிகள், உடல் தளர்ச்சி, குருதிச்சோகை மற்றும் ஆஸ்துமா போன்ற நோய்களுக்கு இம்மக்களில் 28%ஆனோர் மட்டும் வீட்டு மருந்துகளிலும், 3%ஆனோர் மட்டும் சமய மற்றும் மந்திர சடங்குகளிலும் தங்கியிருக்க, ஏனையோர் கடைகளில் பெற்ற மருந்து வகைகளிலும் (21%) வைத்தியசாலைகளின் வெளிநோயாளர் பிரிவுகளிலும் (21%), தோட்ட வைத்தியசாலைகளிலும் (11%), தனியார் வைத்தியசாலைகளிலும் (8%) தங்கியிருப்பவர்களாக இருந்துள்ளனர்.

இலங்கை அரசு தோட்டத்தொழிலாளர் சமூகத்தினரையும் தேசிய சுகாதார ஏற்பாடுகளில் உள்ளடக்கி, இம்மக்களுக்கும் நவீன மருத்துவ சேவைகள் கிடைக்கப்பெறுவதற்கென காலத்திற்குக் காலம் எடுக்கும் முயற்சிகள் ஊடாக, இவர்கள் மத்தியில் நவீன மருத்துவத்தின் பயன்பாடு இன்று அதிகரித்துள்ளதெனலாம். அதேபோல், ஆரம்ப காலங்களில் போலல்லாது இன்று தோட்டத்தொழிலாளர்கள் தோட்டத்திற்கு வெளியிலும் அதிக தொடர்புகளைக் கொண்டிருப்பதால் ஏனைய இனங்களின் பாரம்பரிய மருத்துவ சேவைகளையும் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடியவர்களாக மாறியிருக்கின்றனர்.

9.5 சுதந்திர இலங்கையில் பெருந்தோட்டத்துறைத் தமிழர்களின் சுகாதார நிலை

பிரித்தானியர் காலப்பகுதியில் மலையக மக்களின் சுகாதார நிலைமைகளில் ஏற்பட்ட சில முன்னேற்றங்கள் சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட காலங்களில் படிப்படியாக வீழ்ச்சி காணத் தொடங்கின. குறிப்பாக, இந்திய வம்சாவளி தோட்டத்தொழிலாளர்களின் வாக்குரிமை ஒழிக்கப்பட்டதன் பின்னர் இவர்களது சுகாதார நலத்தேவைகள் தேசிய நலத்திட்டங்களில்

பகுதியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத நிலையொன்று உருவாகியது. இந்நிலைமை இவர்களது சுகாதார அடைவுகளில் பாரியளவு மாற்றங்களை கொண்டுவந்தது.

உதாரணமாக, 1930களில் இலங்கையின் கிராமப்பகுதிகளை விடவும் சிறந்த சுகாதார சேவைகளைப் பெறக்கூடியவர்களாகவும், சிறந்த சுகாதார குறிகாட்டிகளை உடையவர்களாகவும் காணப்பட்ட பெருந்தோட்டத்தமிழர் சமுதாயம், 1970களில் ஏனைய பிரதேச மக்களை விடவும் அதிகரித்த மரண வீதத்தைக் கொண்டு காணப்பட்டது (Rannan-Eliya and Sikirajapathy, 2009). எனினும், அவர்களுக்கான குடியுரிமை மற்றும் வாக்குரிமை என்பவை உறுதிசெய்யப்பட்ட பின்னரும், 1972ஆம் ஆண்டில் பெருந்தோட்டங்கள் Sri Lanka State Plantation Corporation (SLPC) மற்றும் Janatha Estate Development Board (JEDB) ஆகிய இரு நிறுவனங்களுக்குக் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டு தேசியமயமாக்கப்பட்ட பின்னரும் பெருந்தோட்டத்துறை சுகாதார நலன்களுக்கான அரசு அனுசரணை அதிகரித்ததோடு அது அவர்களது சுகாதார நலவிருத்திக்கான பாதையைச் செப்பனிட்டது (Rannan-Eliya and Sikirajapathy, 2009; Laing and Perera, 1986). அன்றைய காலப்பகுதியில் பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள் பிரஜாவுரிமை அற்றவர்களாகக் காணப்பட்ட போதிலும், SLSPC மற்றும் JEDB ஆகிய நிறுவனங்கள் அம்மக்களின் சுகாதாரம் உள்ளடங்கலான நலச் சேவைகளைப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டன. இக்காலப்பகுதியில் சுகாதார அமைச்சின் குடும்ப சுகாதாரப் பணியகம் (Family Health Bureau of Ministry of Health) இச்சமூகத்தினருக்குமாக சுகாதாரத்திட்டமிடல் மற்றும் அமுலாக்கல் தொடர்பான நடவடிக்கைகளைப் பொறுப்பேற்று நடத்தியமையும் குறிப்பிடத்தக்கது (Shunsuke, 2011). எவ்வாறெனினும், 1990களின் ஆரம்பத்தில் பெருந்தோட்டங்கள் 23 பிராந்திய பெருந்தோட்டக் கம்பனிகளுக்கு (Regional Plantation Companies-RPCs) கீழ் கொண்டுவரப்பட்டதன் ஊடாக தனியார்மயமாக்கப்பட்டதன் விளைவாக, அத்தகைய தோட்டங்களின் சுகாதார நலத்தேவைகள் தோட்ட நிர்வாகங்களுக்குப் பொறுப்பளிக்கப்பட்டன.

இவ்வாறு, தோட்ட சுகாதார சேவைகளைத் தோட்ட நிர்வாகங்கள் கையெற்றதன் பின்னரான காலங்களில் பெருந்தோட்ட மக்களின் சுகாதாரக் குறிகாட்டிகளில் மீண்டும் வீழ்ச்சியேற்படத்தொடங்கின (Fernando, 2000). இதற்கான பிரதான காரணமாக RPCs இம்மக்களுக்கான நலச்சேவைகளை வழங்குவதில் பின்நின்றமை காணப்பட்டது. இதன் விளைவாக இலங்கை அரசாங்கம் கம்பனிச் சட்டத்தின் கீழ் Plantation Housing and Social Welfare Trust (PHSWT) ஐ 1993ஆம் ஆண்டு ஸ்தாபித்து அதனூடாக RPCs இம்மக்களுக்கான சுகாதாரம் உள்ளடங்கலான சேவைகளை வழங்க வழிசமைத்தது. இந்நிதியமானது அரசாபிதி அனுசரணை மற்றும் RPCs இன் வருமானத்திலிருந்தான பங்களிப்புகளின் ஊடாக பெருந்தோட்ட மக்களின் சுகாதார அபிவிருத்திக்கு பங்காற்றியது (Shunsuke, 2011; Colombo University Community Extension Centre, 2008). எவ்வாறெனினும், பெருந்தோட்டக் கம்பனிகள் இந்நிதியத்தைக் கட்டுக்குள் வைத்திருப்பதன் காரணமாக பெருந்தோட்ட மக்களுக்குக் கிடைக்கப்பெற வேண்டிய சுகாதாரம் மற்றும் ஏனைய சமூகநலச் சேவைகளுக்கான முதலீடுகள் தொடர்ந்தும் குறைந்தளவினவாகவே காணப்பட்டு வருகின்றன (Kandasamy, 2002).

இக்காலப்பகுதியிலும் அரசின் ஊடாக வழங்கப்பட்டு வந்த இலவச மருந்துகள் தோட்டத்துறை வைத்தியசாலைகளுக்குக் கிடைக்கப்பெற்றாலும், வழங்கப்பட்ட சுகாதார சேவைகளின் தரம் குறைவானதாகவும், தோட்ட வைத்தியசாலைகள் பராமரிப்பின்றி காணப்பட்டமையும், சுகாதார சேவை வழங்குனர்களின் எண்ணிக்கைக் குறைவானதாகக் காணப்பட்டமையும் இம்மக்களின் சுகாதார குறிகாட்டிகளில் வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தின (Gajanayake et al, 1991; Meegama, 1980). இதன் விளைவாக ஏனைய இலங்கைவாழ் மக்கள் பிரிவினரையும் விட இவர்கள் மத்தியிலான மரணவீதம் ஒப்பீட்டளவில் அதிகரிக்க ஆரம்பித்தது (Gajanayake et al, 1991).

எவ்வாறெனினும், இவர்களுக்கான குடியரிமை மற்றும் வாக்குரிமை உறுதி செய்யப்பட்டமைக்கு பின்னரான காலப்பகுதிகளில், இவர்களது சுகாதார நலத்தேவைகளும் தேசிய அரசின் பொறுப்புக்குட்பட்டதாக மாறியது. குறிப்பாக, தோட்டத்துறைசார் சுகாதார சேவைகளை மாகாண சுகாதார அதிகார சபையின் கீழ் இலங்கை தேசிய சுகாதார முறைமையோடு ஒருங்கிணைப்பதற்குண்டான தேசிய கொள்கை 1990ல் உருவாக்கப்பட்ட தன் பின்னர், இந்நிலைகளில் படிப்படியான முன்னேற்றங்கள் கொண்டுவரப்படத் தொடங்கின (Estate and Urban Health Unit, Ministry of Healthcare and Nutrition, 2008).

தற்சமயம், தோட்டத்தொழிலாளர்களின் சுகாதார நலங்கள் தொடர்பான ஏற்பாடுகள் தோட்ட நிர்வாகம் மற்றும் சுகாதார திணைக்களம் ஆகிய இரண்டினூடாகவுமே கவனிக்கப் பட்டு வருகின்றன. சில தோட்டங்களில் சுகாதாரநலப் பொறுப்புக்களைத் தோட்ட நிர்வாகம் மட்டுமே தனித்துப் பொறுப்பேற்றிருப்பினும், அநேக தோட்டங்களில் சுகாதார திணைக்களத்தின் மூலமான மருத்துவ சேவைகள் தோட்ட வைத்தியசாலைகளின் ஊடாக பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு கிடைக்கப்பெற்று வருகின்றன (Fernando, 2000). இன்னும் சில தோட்டப்பகுதிகளுக்கு அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களின் ஊடான சுகாதார சேவைகளும் அவ்வப்போது கிடைக்கப்பெற்று வருகின்றன. எவ்வாறாயினும், தோட்ட மக்களின் சுகாதார அடைவுகள் இலங்கையின் ஏனைய மக்கள் தொகையினரின் சுகாதார நிலைகளுக்கும் கீழ்ப்பட்டனவாகவே இருந்துவருகின்றன. உதாரணமாக, இச்சமூகத்தினர் மத்தியில் காணப்படும் நோய்நிலை வீதம், இறப்பு வீதம், தாய் சேய் மரண வீதம் மற்றும் மந்தபோஷணை வீதம் ஆகியவை இன்றுவரை ஏனைய சமூகங்களிலிருந்து அதிகமானதாகவே பதிவுபெறுகின்றன (Demographic and Health Survey Report, 2016). அரசின் மிகக்குறைந்த அனுசரணையும், தோட்ட நிர்வாகங்களின் குறைந்த பங்களிப்பும் இந்நிலைக்கான காரணங்களில் முக்கியமானவை. நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புற சுகாதார சேவைகளுக்கான அரசு முதலீடுகளுடன் ஒப்பிடும் பொழுது, பெருந்தோட்டத்துறை சுகாதாரத்திற்கான அரசு முதலீடு குறைவானதாகக் காணப்படுவதிலிருந்து இது உறுதியாகின்றது (Attanayake, 2003). அத்தோடு, தோட்டங்களில் காணப்படும் பல அடிப்படை நிலைமைகளும் இவர்களது இவ்வாறான பின்தங்கிய சுகாதார நிலைகளுக்கான காரணங்களாக அடையாளப்படுத்தப்பட முடியும்.

முக்கியமாக, தோட்ட வைத்தியசாலைகள் உரிய இட மற்றும் மருத்துவ வசதிகள் அற்றவையாகக் காணப்படுகின்றமை, மருத்துவ பணியாளர்களுக்கான பற்றாக் குறை உடையனவாகவும், மேலதிக சிகிச்சைகளுக்கான வசதிகள் அற்றவையாகவும் காணப் படுகின்றமை, அநேக தோட்ட வைத்தியசாலைகளில் அம்புலன்ஸ் சேவைகள் கிடைக்கப் பெறாமை, அரசு சுகாதார சேவைகளை இலகுவாக அடைந்து கொள்வதில் உள்ள கடினத் தன்மைகள், அரசாங்க வைத்தியசாலைகள் இலகுவில் அடைந்துகொள்ள முடியாதளவு தூரங்களில் அமையப்பெற்றிருத்தல், அவற்றை அடைந்து கொள்வதற்கான போதியளவு போக்குவரத்து சேவைகள் கிடைக்கப்பெறாமை, சுகாதார சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதில் இம்மக்கள் தோட்ட நிர்வாகங்களில் தங்கியிருக்க வேண்டிய நிலைமை, தோட்டத்தொழிலாளர்கள் அல்லாத இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் தோட்ட சுகாதார சேவைகளைப் பெற முடியாமை, வலது குறைந்தோர், முதியோர் போன்ற சிறப்புப் பிரிவினர் பெற்றுக்கொள்வதற்கான சிறப்பு சுகாதார ஏற்பாடுகள் காணப்படாமை ஆகியவை இவர்களது பின்தங்கிய சுகாதார நிலைகளுக்கான பிரதான ஏதுக்காரணிகள் ஆகின்றன (CEPA, 2005).

அதேசமயம், இவர்கள் அரச வைத்தியசாலைகளுக்குச் சென்று சிகிச்சைப் பெறுவதாயினும் கூட அதற்காக தமது ஒருநாள் வேலையையும் அதற்கான சம்பளத் தொகையையும் இழக்க வேண்டியவர்களாகின்றனர். அரச வைத்தியசாலைகளில் இம்மக்கள் எதிர்நோக்கும் மொழிப் பிரச்சினை மற்றும் ஏனைய பாரபட்சங்களும் இவர்களது கீழ்மட்ட சுகாதார அடைவுகளுக்கான காரணிகளில் இன்னும் சில.

மேலும், குடும்பத்திட்டமிடல் மற்றும் கர்ப்பகால சுகாதார சேவைகள் தேசிய சுகாதார சேவை ஏற்பாடுகளுக்கு ஈடாக இம்மக்களுக்குக் கிடைக்கப்பெறாமை மற்றுமொரு பாரிய குறைபாடாகும். உதாரணமாக, பிரித்தானிய காலனித்துவ ஆட்சிக்காலப்பகுதியில் காணப்பட்டது போன்றே, சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட காலப்பகுதியிலும் தோட்டப்பகுதிகளுக்கு மகப்பேற்றுத் தாதியரின் சேவைகளைச் சிறந்த முறையில் பெற்றுக்கொடுப்பதில் பிரச்சினைகள் காணப்பட்டே வந்துள்ளன. உதாரணமாக, தோட்டப்பகுதிகளில் தொழில் புரியும் மகப்பேற்றுத் தாதியர் அநேகர் உரிய தகைமைகள் அற்றவர்களாகக் காணப்படுவதாக அண்மைய ஆய்வுகள் குறிப்பிடுகின்றன (Bass, 2008). அதேபோல, தோட்டங்களில் பணிபுரியும் அநேகமான மகப்பேற்றுத் தாதியர்கள் சிங்கள இனத்தவர்கள் என்பதால் இவர்களுடனான தொடர்பாடல்களில் தோட்டப்புறப் பெண்கள் மொழிப் பிரச்சினையை எதிர்நோக்கக்கூடியவர்களாக உள்ளதோடு, அவர்களது சிறந்த சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதில் இன்றும் பல கடினத்தன்மைகளை அனுபவிக்கக்கூடியவர்களாக இருக்கின்றனர் (Foundation for Co-Existence, 2005).

இவ்வாறாக இன்றுவரையிலும் இம்மக்கள் மத்தியிலான பல சுகாதாரப் பிரச்சினைகளும் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பதற்கான பிரதான காரணங்களில் இவர்களின் வாழ்க்கை முறையும் காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக, ஆரம்பகாலம் தோட்டு இன்று வரை இச்சமூகத்தினர் மத்தியில் தொடரக்கூடிய சுகாதாரப் பிரச்சினைகளில் மந்தபோஷணை மிகமுக்கியமானதாகக் காணப்படுகின்றது. அதிலும் பிரதானமாக பெருந்தோட்டத் தாய்மார் மற்றும் 5 வயதுக்குக் கீழ்ப்பட்ட குழந்தைகளுக்கு மத்தியில் மந்தபோஷணை அதிகளவில் பதிவு பெறுகிறது (World Bank, 2017). இதற்கான பிரதான காரணிகளாக போஷணை மற்றும் உணவுத்தெரிவு தொடர்பான தெளிவினமை, அதிகரித்த மதுபாவனை, குறைந்த கல்வியறிவு, குறைந்த வருமானம், இவர்களுக்கு மிகக்குறைவாகவே கிடைக்கப்பெறும் மருத்துவ ஆலோசனைகள் மற்றும் தரமற்ற சிகிச்சைகள் போன்றவை காணப்படுகின்றன.

மேலும், அரசியல் பாரபட்சங்கள் மற்றும் இனவேற்றுமையின் காரணமாக பெருந்தோட்ட மக்கள் எதிர்நோக்கக்கூடிய சுகாதார பிரச்சினைகளும் அண்மைக்காலமாக அதிகரித்து வருகின்றன. உதாரணமாக, பெருந்தோட்டப் பெண்கள் மத்தியில் அரசியல் நோக்கோடு செய்யப்படும் கட்டாயக் கருக்கலைப்புகள், கருத்தடைகள் மற்றும் நிரந்தர மலடாக்கல் போன்றவை இன்று இவர்கள் மத்தியிலான சுகாதாரப் பிரச்சினைகளில் அதிக முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. மலையகத் தமிழரின் சனத்தொகையிலும், அவர்களின் பாராளுமன்ற அங்கத்துவத்திலும் வீழ்ச்சியேற்படுத்துவதற்காகச் செய்யப்படும் இம்முறைகள் இனப்படுகொலைக்கு ஈடான பிரச்சினைகளாக விமர்சிக்கப்படுகின்றன (Foundation for Co-Existence, 2005).

தோட்டப்பகுதிகளின் சுகாதார ஏற்பாடுகள் தோட்ட நிர்வாக முறைமைகளோடு ஒருங்கிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றமையானது, இத்தகைய இன ஒழிப்பு ஏற்பாடுகளை மேலும் இலகுவாக்கியுள்ளது. உதாரணமாக, தோட்ட வைத்திய உதவியாளர்கள் (EMAs) மற்றும் மகப்பேற்றுத் தாதியரின் ஊடாகத் தோட்டப்புற பெண்கள் கருத்தடை அல்லது நிரந்தர மலடாக்கல் சிகிச்சைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு ஊக்குவிக்கப்படும் உபாயமும் அதிகரித்து வருகின்றது. அநேகமான தோட்டங்களில் இத்தகைய கருத்தடை மற்றும் மலடாக்கல் சிகிச்சைகள் தொழிலாளர் வேலை நாட்களில் ஒன்றுகூடும் வெற்று மண்டபங்களில் எவ்வித சுகாதார ஏற்பாடுகளும் அற்ற முறையில், பெண்களுக்கு எவ்விதமான வலி நிவாரணிகளும் கொடுக்கப்படாத நிலையில் செய்யப்பட்டமைக்கான பதிவுகளும் இடம்பெறுகின்றன (Bass, 2008). அத்தோடு, தொழிலாளர்கள் வேலை நேரங்களில் நோய்க்குள்ளாகும் போதோ, விபத்துக்களுக்கு முகம் கொடுக்கும்போதோ அவற்றுக்கான அவசர சிகிச்சைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதில் தாமதமேற்படுத்தப்படுகின்றமையும் குறிப்பிடத் தக்கவொரு குறைபாடாகும். தோட்ட நிர்வாகங்கள் இவற்றுக்கான அவசர சிகிச்சைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்குத் தேவையான போக்குவரத்து வசதிகளை உடனுக்குடன் செய்து

தரமை இவர்கள் மத்தியில் சுகாதார் சீர்கேடுகளை அதிகரிக்கின்றது. எவ்வாறாயினும், இம்மக்கள் தொகையினரில் பெரும்பான்மையினர் இக்கடினத்தன்மைகளையும் தாண்டி அரச வைத்தியசாலைகளில் கிடைக்கப்பெறும் ஆங்கில மருத்துவ சேவைகளைப் பெறுபவர்களாகக் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும் (அட்டவணை. 3 ஐப் பார்க்க). அத்தோடு, நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புற தரவுகளோடு ஒப்பிடும் பொழுது இம்மக்கள் தனியார் ஆங்கில மருத்துவ சேவைகளையும் குறைந்தளவேனும் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடியவர்களாக இருக்கின்றமையை கீழ்வரும் தரவுகள் காட்டி நிற்கின்றன.

**அட்டவணை 9.1. இலங்கையில் நோயாளர்கள்
மருத்துவ சிகிச்சைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளும் மூலங்கள் (%)**

சிகிச்சை முறை	நகர்ப்புறம்	கிராமப்புறம்	பெருந்தோட்டத் துறை	அனைத்துத் துறை
ஆயுர்வேதம் (தனியார்)	1.7	2.0	0	1.9
ஆயுர்வேதம் (அரசு)	4.9	7.9	1.1	7.3
ஆங்கில மருத்துவம் (அரசு)	47.6	48.5	61.6	48.9
ஆங்கில மருத்துவம் (தனியார்)	40.6	36.6	28.4	36.8
ஹோமியோபதி	0	0.2	0	0.2
அக்குபஞ்சர்	0	0	0.5	0.0
ஏனையவை	1.2	1.3	4.7	1.4
சிகிச்சைகள் இல்லை	4.0	3.5	3.7	3.5
மொத்தம்	100	100	100	100

மூலம் : Consumer Finance and Socio Economic Survey, Central Bank of Sri Lanka, 1999.

மேற்காட்டிய தரவுகளின் ஊடாகத் தெளிவாகும் மற்றுமொரு விடயம் ஏனைய துறை மக்களோடு ஒப்பிடும்பொழுது, குறிப்பிடத்தக்களவு எண்ணிக்கையுடைய தோட்டத்துறை மக்கள் ஏனைய வகைப்பாட்டின் கீழ் உள்ளடங்கக்கூடிய பாரம்பரிய, சமய-கலாசார ரீதியான சிகிச்சை முறைகளையும் மந்திர மருத்துவ முறைகளையும் இன்றும் தம் சுகாதார தேவைகளுக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக் கூடியவர்களாக இருக்கின்றனர். இத்தகைய பாரம்பரிய மருத்துவமுறைகளில் இம்மக்கள் இன்றும் தங்கியிருப்பதற்கான பிரதான காரணமாக இவர்கள் பாரம்பரிய மருத்துவத்தின் பால் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கை மாத்திரமன்றி, தரமான ஆங்கில மருத்துவ சேவைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதில் இவர்கள் இன்றும் எதிர்நோக்கும் இடர்பாடுகள் காணப்படுகின்றன (Attanayake, 2003; Shunsuke, 2011).

9.6 முடிவுரை

இலங்கைப் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களது சுகாதார அடைவுகள் ஆரம்பகாலத்தி லிருந்து அநேகமாக தேசிய சராசரிகளை விடவும் குறைந்தளவிலேயே பதியப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. அதற்கான பிரதான காரணிகளாக அவர்களுக்கெதிரான சமூக-பொருளாதார மற்றும் அரசியல் பாரபட்சங்கள் மற்றும் அவர்களுக்கு ஏற்படுத்தித் தரப்பட்டிருக்கக்கூடிய மருத்துவ வசதிகளின் பற்றாக்குறை மற்றும் அவற்றின் குறைந்த தரம் ஆகியவை காணப்படுகின்றன. விதிவிலக்காக, பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலந்தொட்டே அவர்களது சுகாதார அபிவிருத்திக்காக

அரசின் சட்ட ஏற்பாடுகள் அவ்வப்போது மேற்கொள்ளப்பட்டிருப்பினும், அவற்றுள் எதுவும் இம்மக்களது சுகாதார அபிவிருத்தி குறிகாட்டிகளில் நிரந்தரமான பாரிய முன்னேற்றங்களைக் கொண்டுவரவில்லை.

இச்சமூகத்தினரின் குறைந்த கல்வியறிவு, சுகாதாரம் மற்றும் போஷாக்கு தொடர்பான குறைந்த அறிவு, சுகாதார பாதுகாப்பு தொடர்பான விழிப்புணர்வின்மை, வறுமை, அதிகரித்த மதுபாவனை, சுகாதாரமான இருப்பிட வசதியின்மை போன்றவையும் இவர்களது சுகாதாரத்தைப் பாதிக்கக்கூடிய காரணிகளாகக் காணப்படுகின்றன. எனவே, இச்சமூகத்தினரது சுகாதார அபிவிருத்தி உறுதிசெய்யப்பட வேண்டுமாயின் இவர்களுக்கான மருத்துவ வசதிகளை மேம்படுத்துவதோடு, அவர்களது சுகாதார விழிப்புணர்வை அதிகரிக்கவேண்டும், வாழ்க்கை முறையில் மாற்றங்களைக் கொண்டுவருவதற்கெனவும் கொள்கைகள் உருவாக்கப்படுவது அவசியம்.

References

- World Bank. (2017). Tackling chronic under nutrition in Sri Lanka's Plantations.
- Department of Census and Statistics. (2016). Demographic and Health Survey Report of Sri Lanka. Colombo: DCS.
- Ministry of Health. (2008). Health Service Delivery, Programme for Vulnerable Populations (Project Report). Sri Lanka: Estate and Urban Health Unit. Colombo: Ministry of Healthcare and Nutrition.
- Ministry of Health. (2008). Estate and Urban Health Unit. Colombo: Ministry of Healthcare and Nutrition.
- Colombo University Community Extension Centre. (2008). Women's Reproductive Issues: Estate Sector in Sri Lanka. A Report Submitted to the Family Planning Association of Sri Lanka. Colombo.
- Foundation for Co-Existence. (2005). Human Security in the Hill Country. Colombo: Foundation for Co-Existence.
- Center for Poverty Analysis. (2005). Moving out of Poverty in the Estate Sector (Final Draft, Dec, 2005). Colombo: CEPA.
- Annual Medical Report, (1935), Ceylon.
- Aheeyar M.M.M. (2006). Preliminary Investigation on the Issues Related to Poverty and Marginalization of Estate Sector Communities in Badulla and NuwaraEliya Districts, Final Report, Practical Action Consulting.
- Arseculeratne, S.N. (2002). Interactions between Traditional Medicine and 'Western' Medicine in Sri Lanka. Social Scientist, Vol.30 (pp.4-17).
- Attanayake, N. (2003). Poverty and Health: Vulnerability of Plantation Community. In CEPA, IMCAP and SLAAS (eds.) Poverty Issues in Sri Lanka: Towards New Empirical Evidence. Colombo: CEPA.
- Bandarage, A. (2005) Colonialism in Sri Lanka: The Political Economy of the Kandyan Highlands, 1833-1886. Colombo: Stamford Lake.
- Bass, D. (2008). Paper Tigers on the Prowl: Romors, Vilolence and Agency in the Up-country of Sri Lanka. Anthropological Quarterly, Vol. 81(1): pp.269-295.

- Chattopadhyaya, H. (1979). *Indians in Sri Lanka: A Historical Study*. Calcutta: O.P.S. Publishers (Pvt) Ltd.
- De Silva, K.M. (1965). *Social Policy and Missionary Organizations in Ceylon 1840 -1855*. London : Longmans.
- Driesen, I.H.V. (1982). *Indian Plantation Labour in Sri Lanka: Aspects of the History of Immigration in the 19th Century*. Centre for South and Southeast Asia Studies, University of Western Australia.
- Duncan, J.S. (2007). *In the Shadows of the Tropics—Climate, Race and Bio power in Nineteenth Century Ceylon*. USA: Ashgate Publishing Company.
- Fernando, D.C. (2000). *Health Care Systems in Transition III. Sri Lanka, Part I. An Overview of Sri Lanka's Healthcare system*. Journal of Public Health Medicine, Vol. 22 (1): pp. 14-20.
- Gajanayake, I., Valldwell, J.C., Caldwell, P. (1991). *Why is Health Relatively Poor on Sri Lanka's Tea Estates?*. Soc.Sci.Med, Vol.32 (7) :pp.793-804).
- Hettiarachchi, R. (2006). *Colonialism and Health Policy Affecting Workiers in Sri Lanka's Plantation Sector*. Anthropology of Work Review, Vol.XXVII (3):pp.14-19.
- Hewa, S. (1995). *Colonialism, Tropical Diseases and Imperial Medicine: Rockefeller Philanthropy in Sri Lanka*. Lanham, MD.: University Press of America.
- Hewa, S. (2012). *The Hookworm Epidemic on the Plantations in Colonial Sri Lanka*. Medical History. Vol.38 (01): (pp.73-90).
- Hollup, O. (1994). *Bonded Labour: Caste and Cultural Identity among Tamil Plantation Workers in Sri Lanka*. New Delhi: Publishers Private Limited.
- Jayaraman, R. (1975). *Caste Continuities in Ceylon: A Study of the Social Structure of Three Tea Plantations*. Bombay: Popular Prakashan.
- Jones, M. 2004. *Health Policy in Britain's Model Colony Ceylon (1900-1948)*. New Delhi: Orient Logman Private Limited.
- Kandasamy. M. (2002). *The Struggle Continues....: Women's Leadership in Plantation Trade Unions in Sri Lanka*. Kandy: ISD Publication.
- Meegama, S.A. (1980). *Socio-Economic Determinants of Infant Mortality and Child Mortality in Sri Lanka: An Analysis of Post-War Experience*. London: World Fertility Survey.
- Moldrich, D. (1989). *Bitter Berry Bondage: The Nineteenth Century Coffee Workers of Sri Lanka*. Sri Lanka: Kandy: Co-ordinating Secretariat for Plantation Areas.
- Nadesan, S. (1993). *A History of the Up-Country Tamil People in Sri Lanka*. Hatton: Nandalala Publication.
- Rannan-Eliya, R.P. and Sikurajapathy, L. (2009). *Sri Lanka: "Good Practice" in Expanding Healthcare Coverage*. Colombo: Institute for Health Policy.
- Richard, O. Laing and Rajitha, S. Perera, (1986). *Health and Health Services on Plantations in Sri Lanka*. Health Policy and Planning, Vol. I (4): Pp. 317-325.
- Shunsuke, K. (2011). *Implications of Identify Politics and Basic Social Services of Estate Tamils in Upcountry Sri Lanka: From Labour to Citizen*. Yokohama Journal of Social Sciences, Vol.16 (3).

- Silva, K.T. (1991). Ayurveda, Malaria and the indigenous Herbal Tradition in Sri Lanka. Soc. Sci. Med. Vol. 33(2): (pp.153-160).
- Sivalingam, M. (2007). Folk Songs of Malayaga Thamizhar (Anthologies), Kurinji Thamizh Literary Association, Trincomalee.
- Sovani, N.V. (1949) Economic Relations of India with South-East and the Far East. Bombay : Oxford University Press.
- Tinker, H., (1974). A new System of Slavery: The Export of Indian Labour Overseas, 1830-1920. London: Oxford University Press.
- Uragoda, C.G. (1997). Rockefeller Philanthropy in the Development of Public Health in Sri Lanka. In Philanthropy and Cultural Context: Western Philanthropy in South, East, and Southeast Asia in Twentieth Century. Soma Hewa and Philo Hove. Lanham, MD (eds) : University Press of America. Pp.65-81.
- Waxler, N.E., Morrison, B.M., Sirisena, W.M. and Pinnaduwa, S. (1988). Infant Mortality in Sri Lankan Households: A Causal Model. Soc.Sci.Med. 26. (pp.381-392).
- Wenzlhuemer, R. (2007). Indian Labour Immigration and British Labour Policy in Nineteenth - Century Ceylon. Modern Asian Studies. Vol.41(3): (pp.575-602).
- Wesumperuma, D. (1986). Indian Immigrant Plantation Workers in Sri Lanka: A Historical Perspective, 1880-1910. Colombo: Vidyalandara University Press.

பகுதி 02

கல்வியும் சுகாதாரமும்

இலங்கையில் இந்திய வம்சாவழி மலையகத் தமிழர்களின் மக்கள் தொகையும் அதன் பிரதான பண்புகளும்

மா.செ. மூக்கையா

சுருக்கம்

இக்கட்டுரையானது இந்திய வம்சாவழி மலையகத் தமிழ் மக்களின் குடிசனப் பரம்பலில் ஏற்பட்டு வந்துள்ள மாற்றங்கள் மற்றும் மாறிவரும் அடையாள பாங்குகள் தொடர்பான விடயங்களை போதுமான ஆதாரங்களுடன் ஆராய்கின்றது. இலங்கையில் வாழும் மக்கள் குழுக்களில் இந்திய வம்சாவழி மலையகத் தமிழ் மக்களும் முக்கியமான ஒரு மொழிவாரி இனக்குழுவினராவர். இவர்களில் பெரும்பாலானோர் ஏறத்தாழ 150 ஆண்டுகள் பிரித்தானியர் குடியேற்றவாத ஆட்சியின் கீழ் பெருந்தோட்டத் தொழில்கள் மற்றும் பொதுத்துறைத் தொழில்கள் என்பனவற்றில் பணிபுரிய அழைத்து வரப்பட்டவர்களாகும். 1948 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானிய ஆட்சியிலிருந்து இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றதன் பின்னர் வந்த ஏறத்தாழ எழுபது ஆண்டு காலப்பகுதியில் இம்மக்களின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, வாழ்வில் பல்வேறு சவால்களும் அவற்றை சமாளிக்க இம் மக்களும் அவர்களது அரசியல், சமூக அமைப்புகளும் காலத்திற்குக் காலம் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளின் விளைவாக சில மாற்றங்களும் ஏற்பட்டுள்ளன. கடந்த மூன்று அல்லது நான்கு தசாப்தங்களாகவே இலங்கைவாழ் இந்திய வம்சாவழித் தமிழ் மக்களை மலையகத் தமிழர்கள் என்றழைக்க வேண்டும் என்ற கருத்து இச்சமூகத்தில் நிலவி வருகின்றது. குடியேற்றவாத காலம் முதலாகவே இன்று வரை இலங்கை அரசாங்கத்தரப்பில் இச் சமூகத்தினர் குடித்தொகைக் கணிப்பு மற்றும் பொதுத்துறை அறிக்கைகளில் இந்திய (வம்சாவழித்) தமிழ் மக்கள் அல்லது பெருந்தோட்ட மக்கள், தோட்டப்புற மக்கள் என்று வெவ்வேறாக அடையாளம் காணப்பட்டு வந்துள்ளனர். சமூகத்தின் தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் மற்றும் அரசியல் தலைவர்கள் இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்கள் என்று அடையாளம் செய்து கொள்வதிலேயே பல நன்மைகளை அரசாங்கத்திடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ள வழிவகுக்கும் என வாதிடுகின்றனர். மறுபுறத்தில் தம்மை இந்தியாவுடன் அடையாளப் படுத்திக்கொள்வது அரசியலில் பின்னடைவுகளுக்கு ஆளாக்கும் என்ற கருத்தில் உண்மையான நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் சிலரும் அரசியலில் இந்திய எதிர்ப்புச் சிந்தனையுடனான ஒரு சிலரும் தம்மை மலையகத் தமிழர் என்று கூறிக்கொள்வதே சிறந்தது என வாதிட்டு வந்துள்ளனர்.

திறவுச் சொற்கள்: இந்திய வம்சாவழி மலையகத் தமிழர்கள், அடையாளம், குடித்தொகை கணிப்பீடு, சமூக நிலை, புவிமியல், மாவட்டப் பரம்பல்

10.1 அறிமுகம்

இலங்கையில் வாழும் வேறுபட்ட மக்கள் குழுக்களில் இந்திய வம்சாவழி மலையகத் தமிழ் மக்களும் முக்கியமான ஒரு மொழிவாரி இனக்குழுவினராவர். இவர்களில் பெரும்பாலானோர் ஏறத்தாழ 150 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பிரித்தானியரின் குடியேற்றவாத ஆட்சியின் கீழ்

பெருந்தோட்டத் தொழில்கள் மற்றும் பொதுத்துறைத் தொழில்கள் என்பனவற்றில் பணிபுரிய அழைத்து வரப்பட்டவர்களது பரம்பரையில் வந்தவர்களாவர். குறிப்பாக, கண்டி இராச்சியத்தைப் பிரித்தானியர் கைப்பற்றியதன் பின்னர் இந்நாட்டை ஆளும் செய்முறையில் அவர்கள் மேற்கொண்ட பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் பணி புரியவே இவர்கள் அழைத்து வரப்பட்டுள்ளனர். இவற்றில் கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கை, பின்னர் தேயிலைப் பயிர்ச் செய்கை என்பனவும் பொதுத்துறைப் பணிகளான வீதியமைத்தல், துறைமுக நிர்மாணம், புகைமிரத வீதிகளை நிர்மாணித்தல் உட்பட பல்வேறு நடவடிக்கைகளே குறிப்பிடத்தக்கதும் பிரதானமானதுமான பணிகளாகும். இவற்றை விட, பிற்காலங்களில் பாடசாலைகளுக்கு ஆசிரியர்களாகவும், வியாபாரம் போன்ற தொழில்களுக்காக தாமாகக் குடிபெயர்ந்து வந்த சிறுதொகையினரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்களேயாகும். மீன்பிடி, முத்துக் குளித்தல், தெங்குச் செய்கை, கள்ளுக்காகப் பாலை வெட்டுதல் போன்ற பணிகளுக்காகவும் சிறியளவில் வருகை தந்தனர். இவ்வாறு வந்து சென்றவர்களில் இறுதியாக இலங்கையிலேயே தங்கிவிட்டவர்களாக 1947 ஆம் ஆண்டளவில் ஏறத்தாழ 525,000 பேர் இனங்காணப்பட்டுள்ளனர். இதனைப் பிரித்தானிய குடியேற்றவாத நிர்வாக அறிக்கைக் குறிப்புகளும் இந்திய அரசின் நிர்வாகக் குறிப்புகளும் உறுதி செய்வதாக உள்ளன.

1948 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானிய ஆட்சியிலிருந்து இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றதன் பின்னர் வந்த ஏறத்தாழ எழுபது (1948 - 2017) ஆண்டு காலப்பகுதியில் இச்சமூகத்து மக்களின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, வாழ்வில் பல்வேறு சவால்களும் அவற்றை சமாளிக்க இம் மக்களும் அவர்களது அரசியல், சமூக அமைப்புகளும் காலத்திற்கு காலம் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளின் விளைவாக சிற்சில மாற்றங்களும் ஏற்பட்டுள்ளன. சுதந்திரம் பெற்றதனை அடுத்து இடம்பெற்ற பொதுத் தேர்தலின் பின்னர் இம் மக்கள் யாவரதும் குடியுரிமையும் அதனால் வாக்குரிமை உட்பட பிரசகங்களுக்குரிய உரிமைகளும் ஆட்சியினரால் இல்லாதொழிக்கப்பட்டன. இவற்றை மீளப்பெற்றுக்கொள்ள இவர்கள் மேற் கொண்ட தொழிற்சங்க - அரசியல் போராட்டங்களின் பின்னர் 1988 ஆம் ஆண்டு முதல் 2002 ஆண்டு வரையிலான காலப்பகுதிகளில் ஒரு தீர்வு பெறப்பட்டுள்ளது. தற்போது இச்சமூகத்தைச் சார்ந்த இலங்கையில் 1964 ஆம் ஆண்டின் பின் பிறந்த அனைவரும் கோட்பாட்டு ரீதியாகவும் சட்ட ரீதியாகவும் இந்நாட்டு பிரஜைகளாக்கப்பட்டுள்ளனர். ஆயினும், ஒரு சிலருக்கு நடைமுறையில் சிற்சில பிரச்சினைகளும் இடையூறுகளும் இவை குறித்து நிலவி வருவதும் எஞ்சியுள்ள மிகச் சிறியளவினரது குறைபாடாக உள்ளது. இவ்வாறு அடிப்படை உரிமை இல்லாதிருந்த இச் சமூகத்து மக்களில் பெரும்பான்மையானோர் தமது சமூக, அரசியல், பொருளாதார வாழ்வில் சார்பான மாற்றங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளாது, நாட்டின் ஏனைய சமூகங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் பெரிதும் பின்தங்கிய நிலையிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவற்றிற்கான அடிப்படைக் காரணங்களை விளக்கமாக விவாதிப்பது இக் கட்டுரையின் நோக்கமல்ல என்பதால் இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கமான, இன்றைய மக்கள் தொகை பற்றிய விவாதங்களுடன் தொடர்புடைய இவை சார்ந்த நிலவரங்கள் மட்டும் தொடர்ந்துவரும் பகுதிகளில் உள்ளடக்கப்படும்.

10.2 இந்திய வம்சாவழி மலையகத் தமிழர்களின் அடையாளம்

கடந்த மூன்று அல்லது நான்கு தசாப்தங்களாகவே இலங்கைவாழ் இந்திய வம்சாவழித் தமிழ் மக்களை மலையகத் தமிழர்கள் என்றழைக்க வேண்டும் என்ற கருத்து கணிசமாக இச் சமூகத்து மக்கள் மத்தியில் நிலவி வருகின்றது. இதில் குடியேற்றவாத காலம் முதலாகவே இன்று வரை இலங்கை அரசாங்கத்தரப்பில் இச் சமூகத்தினர் குடித்தொகைக்கணிப்பு மற்றும் பொதுத் துறை அறிக்கைகளில் இந்திய (வம்சாவழித்) தமிழ் மக்கள் அல்லது பெருந்தோட்ட மக்கள், தோட்டப்புற மக்கள் என்று வெவ்வேறாக அடையாளம் காணப்பட்டு வந்துள்ளனர். சமூகத்தின் தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் மற்றும் அரசியல் தலைவர்கள் எம்மை இந்திய வம்சாவழித்

தமிழர்கள் என்று அடையாளம் செய்து கொள்வதிலேயே பல நன்மைகளை அரசாங்கத்திடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ள வழிவகுக்கும் என்று நியாயமான வாதங்களை முன்வைத்தனர். மறுபுறத்தில் தம்மை இந்தியாவுடன் அடையாளப்படுத்திக்கொள்வது அரசியலில் பின்னடைவுகளுக்கு ஆளாக்கும் என்ற கருத்தில் உண்மையான நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் சிலரும் அரசியலில் இந்திய எதிர்ப்பு சிந்தனையுடனான ஒரு சிலரும் தம்மை மலையகத் தமிழர் என்று கூறிக் கொள்வதே சிறந்தது என வாதிட்டு வந்துள்ளனர்.

இவ்விரு கருத்துக்கள் தொடர்பிலும் வாதப் பிரதிவாதங்கள் நிலவுவதனால் 2016ம் ஆண்டில் இருந்து இடம்பெற்ற பல கருத்துப் பரிமாற்றங்களின் பின்னர் சில கல்விமான்கள், ரிவீல்சமூக ஆர்வலர்கள், தொழிற்சங்கவாதிகள் மற்றும் இச் சமூகத்தின் அரசியல் தலைவர்கள் உட்பட்ட பலர் இருதரப்பினரது வாதங்களையும் கவனத்திற் கொண்டவகையில் இச் சமூகம் இனிமேல் இந்திய வம்சாவழி மலையகத் தமிழர்கள் என அடையாளம் காணப்படலாம் என்ற தீர்மானத்தை அரசியலமைப்பு மாற்றம் தொடர்பான முன்மொழிவுகளைத் தயாரிக்கும் கூட்டத்தில் எட்டியிருந்தனர். இதற்கு தற்போதைய அமைச்சரவை அங்கத்தினர்களான அமைச்சர்கள் மனோகணேசன், பழனி திகாம்பரம், வேலுசாமி இராதாகிருஷ்ணன் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களான மயில்வாகனம் திலகராஜா, அருணாசலம் அரவிந்தகுமார், வேலுகுமார் மற்றும் சுரேஸ் வடிவேலு ஆகியோரும் தமது ஆதரவினை வழங்கினர். அந்தடிப்படையில், இக் கட்டுரையிலும் இச் சமூகத்தினரை இந்திய வம்சாவழி மலையகத் தமிழர்கள் என்றே குறிப்பிடுவோம் (இவ்மலையகத் தமிழர்கள்).

10.3 இலங்கை இ.வ.மலையகத் தமிழ் மக்கள் தொகை

இ.வ.மலையகத் தமிழ் சமூகத்தினைச் சார்ந்தவர்கள் 19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலங்களிலிருந்து (1820களிலிருந்து) 1948ஆம் ஆண்டு வரை இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்து சென்றனர். 1946ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகைக் கணிப்பீட்டின்போது 780,600 இ.வ. மலையகத் தமிழ் மக்கள் இலங்கையில் வாழ்ந்துள்ளதாக அரசாங்கத்தின் மக்கள் தொகைக் கணிப்பீட்டில் கூறப்பட்டுள்ளது. 1881ஆம் ஆண்டு முதல் 1891ஆம் ஆண்டு உட்பட்டதும் 1901ஆம் வரையானதுமான மூன்று கணிப்பீடுகளில் அவர்களை இலங்கைத் தமிழர்கள் என்ற வகைப்பாட்டின் கீழேயே கணிப்பிடப்பட்டிருந்தது. ஆயினும் 1911ஆம் ஆண்டு முதலாக 2012 ஆம் ஆண்டு வரையிலான மக்கள் தொகைக் கணிப்பீடுகளில் அவர்கள் இ.வ. தமிழர்கள் என்றே கணிப்பிடப்பட்டிருந்தனர்.

அட்டவணை: 10.1
இலங்கை - இலங்கைத் தமிழர்கள் (1881 -1901)

வருடம்	எண்ணிக்கை	இலங்கையின் மொத்த மக்கள் தொகையில் வீதம்
1881	687,000	24.09
1891	723,000	24.1
1901	951,000	26.7

Source: Dept.of.Census and Statistics, General Report 1981, Vol.3 (1986) (Colombo), p.113.

அதன் பின் வந்த மக்கள் தொகை கணிப்பீட்டு வருடங்களான 1911, 1921, 1931, 1946, 1953, 1963, 1971, 1981, 2012 ஆகியவற்றில் இவர்கள் இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்கள் (Indians Tamils) என்றே அடையாளம் செய்யப்பட்டுள்ளனர். அவ்வவ் வருடங்களில் இலங்கையில் வாழ்ந்த அச்சமூகம் பற்றிய தரவுகள் பின்வரும் அட்டவணை - 10.2 இல் காட்டப்பட்டுள்ளன.

அட்டவணை 10.2
இந்திய வம்சாவழித் தமிழ் மக்கள் (1911 - 2012)

வருடம்	இ.வ.தமிழ் மக்கள் தொகை	இலங்கையின் மொத்த மக்கள் தொகையில் வசிக்கும் %
1911	531,000	12.9
1921	602,000	13.4
1931	817,000	15.4
1946	780,000	11.7
1953	974,000	12.0
1963	1,123,000	10.6
1971	1,173,000	9.3
1981	818,000	5.5
2012	839,504	4.1

Source: 1911 முதல் 1981 ஆம் ஆண்டு வரையான தரவுகள்
Dept.of.Census and Statistics General Report 1981, Vol.3 (1986) (Colombo),
p.113, & Census of Population and Housing Sri Lanka, 2012.

1911 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1963 ஆம் ஆண்டு வரையான மக்கள் தொகை கணிப்பீடுகளில் இலங்கைத் தமிழ் மக்களும் இந்தியத் தமிழ் மக்களும் எண்ணிக்கை ஏறத்தாழ ஒன்றுடன் ஒன்று சமமாகவே இருந்து வந்துள்ளது. எனவே, 1881, 1891, 1901 ஆம் ஆண்டுகளிலும் இலங்கையில் வாழ்ந்த இ.வ.மலையகத் தமிழ் மக்களது பங்கு 12 வீதத்திற்கு அண்மித்ததாகவே இருந்திருக்கலாம் என்றும் அனுமானித்துக் கொள்ளலாம். இலங்கையின் மொத்த மக்கள் தொகையில் 1931 ஆம் ஆண்டு 15.4 வீதமாயிருந்த இ.வ.மலையகத் தமிழ் மக்களின் அளவு பின்னர் படிப்படியாகக் குறைந்து சென்று 1981 ஆம் ஆண்டில் 5.5 வீதமாகவும் 2012 ஆம் ஆண்டு குடிமதிப்பீட்டில் அது 4.1 வீதம் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இச்சமூகத்தினரது அளவு இவ்வாறு இலங்கையில் 1931 ஆம் ஆண்டிலிருந்து குறைந்து சென்றமைக்குப் பல காரணங்கள் பொறுப்பாகின்றன. அவையாவன

1. 1931ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1948 ஆம் ஆண்டு வரையான காலப்பகுதியில் இவர்களில் ஒரு பிரிவினர் தாமாகவே தாயகத்திற்குத் திரும்பிவிட்டனர்.
2. 1971 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் 1984 ஆம் ஆண்டு வரையான காலப்பகுதியில் 446,358 பேர் சிறிமாசாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் கீழும் இந்திரா - சிறிமா ஒப்பந்தம் (1974) காரணமாகவும் தாயகம் திரும்பிவிட்டனர். அவற்றின் விபரம் பின்வருமாறு,

**அட்டவணை 10.3 தாயம் திரும்பிய
இந்திய வம்சாவழித் தமிழ் மக்கள் 1971- 1984**

வருடம்	தாயகம் திரும்பியோர்	வருடம்	தாயகம் திரும்பியோர்
1971	25,384	1978	29,438
1972	32,877	1979	23,794
1973	41,153	1980	18,867
1974	44,978	1981	26,118
1975	24,570	1982	28,120
1976	45,891	1983	32,526
1977	39,818	1984	31,338
	மொத்தம்		446,338

மூலம் : Dept.of.Census and Statistics, General Report 1981(1986).
(Colombo), P.114, & Central Bank of Sri Lanka, Economic and
Social statistics -1992, P.108.

- இவற்றை விட 1981 ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகைக் கணிப்பீட்டின் பின் வெளியிடப்பட்ட அதன் பொது அறிக்கையில் அவ்வாண்டிற்கான சரியான இ.வ.மலையகத் தமிழ் மக்களது எண்ணிக்கை 1,031,656 ஆக இருந்திருக்கவேண்டும் என்றும் இலங்கை குடியரிமை பெற்றுவிட்டதன் காரணமாக 213,000 இ.வ.மலையகத் தமிழ் மக்கள் தம்மை இலங்கைத் தமிழர் என கணிப்பீட்டாளர்களிடம் பதிந்து கொண்டதால் அவர்களுடைய எண்ணிக்கை 818,656 பேராகக் காணப்படுவதாகவும் கூறப்படுகின்றது. இது இப்பொது அறிக்கையிலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. எனவே இ.வ.மலையகத் தமிழர்களது எண்ணிக்கை 1981 ஆம் ஆண்டில் 1,031,656 ஆகவே இருந்திருக்க வேண்டும். இவ்வாறான சில யதார்த்தமான காரணங்களை விட இலங்கையில் வாழும் இ.வ.மலையகத் தமிழ் மக்களது பொதுவான வாழ்க்கைத்தர குறைபாடுகளினால் அவர்களுடைய வளர்ச்சி அளவும் தேசிய சராசரியிலிருந்தும் குறைந்தும் அதனால் பின்தங்கிய நிலைமையிலேயே காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கதோர் பாதிப்பான எதிர்மறை நிலவரமாகும்.

10.4 மக்கள் தொகை பெருக்கம்

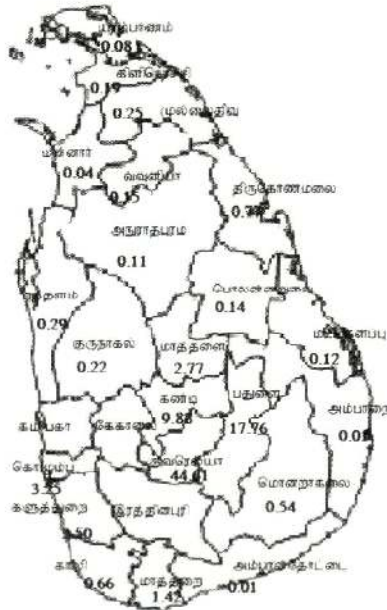
இ.வ.மலையகத் தமிழ் மக்களிடையே அவர்களது பெருக்க வீதம் இலங்கையின் ஏனைய சமூகங்களுடன் ஒப்பிடுகையிலும் இலங்கையின் பொதுவான பெருக்கத்துடன் ஒப்பிடுகையிலும் மிகவும் குறைந்த நிலையிலேயே காணப்படுகின்றது. இவ்வாறான வளர்ச்சி குறைந்த நிலவரத்திற்கு அச்சமூகத்தினரது வாழ்க்கைத்தரத்தை நிர்ணயிக்கும் பொருளாதாரப் பின்னணி, வீட்டுவசதி அவற்றுடன் தொடர்பான ஏனைய வசதிகள் மற்றும் சுகாதாரம், கல்வி, ஆரோக்கியம் தொடர்பிலான நிலவரங்கள் என்பன பொதுவாகவே பெரிதும் குறைபாடானதாகக் காணப்படுகின்றமையே காரணமாகக் கூறப்படுகிறது. இதனைப் பின்வரும் அட்டவணை 10.4 இல் காட்டப்பட்டுள்ள ஏனைய சமூகத்தினருடன் ஒப்பிடக்கூடிய தரவுகள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். வரிப்படம் 10.1 இலும் இத்தரவுகள் குறித்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

**அட்டவணை 10.4 : இனங்களிடையேயான வளர்ச்சி வீதம்
(வருடாந்த சராசரி) 1911 1981 மற்றும் 1981 - 2012.**

காலப்பகுதி	சிங்களவர்	இலங்கைத் தமிழர்	இந்தியத் தமிழர்	முஸ்லிம்கள்	அனைத்து இனத்தினரும்
1911 - 1921	1.05	-0.20	1.26	0.66	0.9
1921 - 1946	1.71	1.4	1.03	1.45	1.57
1946 - 1953	2.79	2.67	3.16	3.19	2.8
1953 - 1963	2.82	2.67	1.38	2.8	2.6
1963 - 1971	2.36	2.44	0.54	2.74	2.2
1971 - 1981	1.95	2.98	-3.83	2.14	1.66
1981 - 2012 31 வருட காலப்பகுதியின் மொத்தப்பெருக்கம்	38.8	20.3	9.2	80.18	37.1

மூலம் : Dept.of.Census and Statistics, General Report 1981, Vol.3 (1986) (Colombo), p.113.
குறிப்பு : 1981 - 2012 ஆம் காலப் பகுதி பற்றியது 2012 ஆம் ஆண்டு குடிக்கணிப்பீடு அறிக்கையிலிருந்து பெறப்பட்டது.

**வரைபடம் 10.1
இலங்கை - மாவட்ட ரீதியாக வாழும் இந்திய
வம்சாவளித் தமிழர்களின் பரம்பல் 2011 (வீதத்தில்)**

மக்கள் பெருக்கம் என்பது குறித்த காலப் பகுதியில் குறித்த சமூகத்தில் பிறந்த குழந்தைகள் தொகையிலிருந்து அக்காலப் பகுதியில் இறந்தவர்கள் தொகையினைக் கழித்தும் அதிலிருந்து நாட்டை விட்டு இடம்பெயர்ந்தோர் தொகையினைக் கழித்தும் பெற்ற தொகையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு கணிப்பீடு செய்வதாகும். இத் தொகையுடன் வெளிநாடுகளிலிருந்து குடிப்பெயர்ந்து வந்தவர்களது எண்ணிக்கையினையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் இலங்கையில் இம் மக்கள் பிரிவினரில் இணைத்துக்கொள்ளக்கூடிய வகையில் வெளிநாட்டுக் குடிவரவு ஏற்பட வில்லை. பொதுவாக ஆயிரம் பேருக்கு இறந்தவர்கள் எத்தனைபேர் மற்றும் பிறப்பினை ஆயிரம் பேருக்கு பிறந்த குழந்தைகள் எவ்வளவு

என்பதன் மூலம் கணிப்பிட்டு அடையாளம் காணப்படுகிறது. 1948 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் இந்தியாவிலிருந்து இச் சமூகத்தினரது வருகை குறிப்பிடத்தக்க அளவில் இருக்கவில்லை. அதேவேளையில் பெருக்கத்திற்குக் காரணமாயிருந்த பிறப்பு வீதமும் முன்னர் கூறிய வாழ்க்கைத்தரக் குறைபாடுகள் காரணமாகப் பெரிதும் குறைந்த அளவுகளிலேயே இருந்து வருகிறது.

அட்டவணை 10.4 இல் இருந்து இவ்வமலையகத் தமிழ் மக்களது இயற்கை இனப் பெருக்க அளவானது இலங்கை வாழ் அனைத்து சமூகங்களுடன் தனித்தனியாக ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போதும், அதேபோல் தேசிய சராசரி பெருக்கத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போதும் குறைந்த நிலையிலேயே காணப்படுவதனையும் அவதானிக்க முடிகிறது. 1946 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1953 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் இச் சமூகத்தின் பெருக்க அளவு அதிகரித்துக் காணப்பட்டமைக்கு அக்காலப்பகுதியில் இந்தியாவிலிருந்து சற்று அதிகரித்த தொழிலாளர் வருகையே காரணமாகும். மேலும் சுதந்திரத்தின் பின் ஏற்பட்ட இம்மக்களது குடியுரிமை அங்கீகரிப்பில் ஏற்பட்ட சில பாதிப்புக்களையும் 1949ஆம் ஆண்டு முதல் 1953 ஆம் ஆண்டு வரையில் திரும்பி தாயகம் செல்வதில் ஏற்பட்ட சில தாமதங்களையும் கவனித்தல் அவசியமாகும். இதனால் 1953 ஆம் ஆண்டு குடி மதிப்பீட்டின்போது கூடியளவு எண்ணிக்கையானவர்கள் பதியப் பெற்றது அதிகரிப்பு வீதத்திலும் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். இவற்றைத் தவிர்த்து இவ்வதிகரிப்பிற்கு வேறு ஏதும் காரணங்கள் இருந்ததாகக் கூறுவதற்கில்லை. அட்டவணை - 10.4 இல் காட்டப்பட்டுள்ள விபரங்களைச் சற்று நுணுக்கமாக அவதானித்து மக்கள் தொகை அதிகரிப்பின் மீது ஏற்பட்ட தாக்கத்தைச் சரிவர அறிந்து கொள்ள 1981 ஆம் ஆண்டிற்கும் 2012 ஆம் ஆண்டிற்கும் இடையில் நாட்டின் மக்கள் தொகை பெருக்கம் தொடர்பான முக்கிய தரவுகளை இனங்கள், 30 வருடகாலப் போர் மற்றும் சமூகக் காரணிகளின் இறுதி விளைவுகளை அறிந்து கொள்ள அட்டவணை 10.5 பயனுடையதாக இருக்கும்.

அட்டவணை 10.5

போர்க்கால இலங்கையில் ஏற்பட்ட மக்கள் தொகைப் பெருக்கம் 1981- 2012

இனம்	1981		2012		31 வருடகால பகுதியின் மொத்தப் பெருக்கம் %
	தொகை (மில்லியனில்)	%	தொகை (மில்லியனில்)	%	
சிங்களவர்	10.98	74.0	15.25	74.9	38.8
இலங்கைத் தமிழர்	1.89	12.7	2.27	11.2	20.3
முஸ்லீம்கள்	1.04	7.0	1.89	9.3	80.2
இந்தியத் தமிழர்	0.82	5.5	0.86	4.1	9.2
ஏனையவர்கள்	0.07	0.8	0.1	0.5	
இலங்கை	14.80	100.0	20.3	100.0	37.1

மூலம் : அடிப்படை தரவுகள் மக்கள் தொகை கணிப்பீடுகளான 1981 மற்றும் 2012 இலிருந்து பெறப்பட்டவை.

மேற்படி அட்டவணை 10.5 இலிருந்து இவ்வமலையகத் தமிழ் மக்களது தொகை இலங்கையில் படிப்படியாகச் சரிந்து செல்வது புலனாகிறது. முப்பது வருட காலப்பகுதியில் தேசிய ரீதியில் மொத்தமாக 37 வீத வளர்ச்சியை நாட்டின் மக்கள் தொகையில் காணக் கூடியதாக உள்ள அதேவேளையில் இவ்வமலையக மக்களது வளர்ச்சி 9 வீதமாகவே

காணப்பட்டுள்ளது. இதற்கு வாழ்க்கைத்தரப் பின்னடைவு மற்றும் தமது தேசிய நிலையை இலங்கைத் தமிழர்களாகப் பதிதல் என்பவற்றுடன் சிறியளவில் போர்க்காலத்தில் ஏற்பட்ட வெளிநாடு நோக்கிய குடிப்பெயர்வுகளும் பொறுப்பாகின்றன.

குறைவான வளர்ச்சி வீதத்திற்கு முக்கியமானதோர் காரணம் இலங்கை அரசாங்கம், உலக சுகாதார நிறுவனம், மற்றும் மக்கள் தொகைசார் நிறுவனங்களின் ஊடாக சில கவர்ச்சி களை நன்மைகளாகக் கூறி குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுத் திட்ட நடவடிக்கைகளை பெருந் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் மேற்கொள்வதாகும். இச் சமூகத்துப் பெண்கள் ஊட்டச் சத்து குறைபாடு மற்றும் நல்வாழ்க்கையைப் பாதிக்கும் வாழ்க்கை முறைகளைக் கொண்டிருப் பதாலும் சுத்திகரிக்கப்பட்ட நீர் வசதி போதியவகையில் இல்லாமை சுகாதாரம் தொடர்பாக போதிய முற்பாடுகாப்பு தொடர்பான அறிவின்மை, குறைந்தபட்ச வீட்டு வசதியும் இல்லாமை, கடுமையான தொழில் சூழல் என்பவற்றாலும் கருவளத்தின் உள்ளார்ந்த திறன் குறைபாடுடைய தாகவே உள்ளது. பெருந்தோட்ட மக்களது ஆரோக்கியம் தொடர்பாகக் கிடைக்கக்கூடியதா யுள்ள சிகமரண வீதம், இரத்தச் சோகை என்பன பற்றிய தகவல்கள் இக்கருத்துக்களை வலுவூட்டுவ னவாகவே உள்ளன. 1971 ஆம் ஆண்டில் 1,174,606 பேராக இருந்த இவ்மலையகத் தமிழ் மக்கள் தொகை 1981 ஆம் ஆண்டில் 818,656 பேராகக் குறைந்து விட்டதனை அட்டவணை 4 இலிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். குறித்த பத்துவருட காலப்பகுதியில் பிறப்புக்கள் இச் சமூகத்தினரிடையே 311,225 ஆகவும் இறப்புக்கள் 142,172 பேராகவும் இருந்துள்ளது. இதனால் ஏற்பட்ட இயற்கை அதிகரிப்பு 169,053 பேராகக் இருந்திருந்த போதிலும் மக்கள் தொகையின் மாற்றம் 525,003 பேரால் குறைந்திருந்தது. இதற்கு இக்காலப்பகுதியில் 312,000 பேர் தாயகம் திரும்பியமை பிரதான காரணமாக இருந்தது. இதனால் இக்காலப்பகுதியின் ஆரம்பத்தில் (1971) இருந்த மொத்த மக்களைவிட 3.83 வீதமான அளவு வீழ்ச்சியுற்றுள்ளமையினைக் காணமுடிகிறது. ஒரு புறத்தில் தாயகம் திரும்பியமை பிரதான காரணமாயினும் இயற்கைப் பெருக்கத்தில் காணப்பட்ட குறைந்த அளவும் காரணமாகவே இருந்தது. அட்டவணை 10.4 இல் கடந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் முதலாகவே இலங்கையின் ஏனைய இனப் பிரிவினர்களைவிட குறைந்த அளவிலேயே இவ்மலையக மக்கள் தொகை பெருகியுள்ளது என்பதனைத் தெரிந்து கொள்ள முடியும். இவற்றின் இறுதி விளைவாக இலங்கை சுதந்திரமடைந்த காலப்பகுதியின் பின்னர் குறிப்பாக, 1953 ஆம் ஆண்டிலிருந்து சிங்கள பெரும்பான்மையினரை அடுத்து இரண்டாவது நிலையிலும் 1963 முதல் 1971 வரை மூன்றாம் நிலையிலும் இருந்து வந்த இச்சமூகம் இப்போது நான்காவது நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளமையினைக் கிடைக்கக்கூடிய உத்தியோகபூர்வ அறிக்கைகளிலிருந்து அறிந்து கொள்ள முடியும்.

ஆசிய நாடுகளிடையே ஆகக்கூடிய குறைப் போசாக்கு கொண்ட நாடுகளில் தமிழ் லெஸ்தோ (26.9%), ஆப்கானிஸ்தான் (26.8%), இலங்கை (22.1%), பாகிஸ்தான் (22%), மொங்கோலியா (20.5%), வங்காளதேசம் (16.4%), இந்தியா (15.2%) என்ற ஒழுங்கில் நிலவரம் காணப்படுகின்றது என்று அறிக்கையில் கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறான குறைப் போசாக்கு நிலையில் மாத்திரமன்றி ஏனைய சில குறிகாட்டிகளிலும் இலங்கை ஆசிய கண்டத்திலேயே பின்னிலையில் காணப்படுகின்ற இலங்கையின் சராசரி தேசிய நிலை மில் இருந்தும் கூட குறைந்த நிலையிலேயே இவ்மலையகத் தமிழ் மக்களில் அதுவும் குறிப்பாகத் தோட்டப்புறங்களில் வாழும் மக்கள் காணப்படுவதனை அடையாளமாகக் கொண்டு அச்சமூகத்திரது குறை வாழ்க்கைத்தரத்தின் நிலைமை பற்றி அறிந்துகொள்ள முடியும். அவை தொடர்பான சில ஒப்பீட்டுத் தகவல்கள் பின்வருமாறு.

விபரம்	இலங்கை	தோட்டப் புறங்கள்
1. உயிருடன் பிறந்த ஆயிரம் குழந்தைகளில் இறந்தவை	10	13
2. பிறந்த 1000 குழந்தைகளில் பிரசவகாலத்தில் இறந்தவை	7	8
3. ஐந்து வயதுக்கு முன்னரேயே இறந்து போனவை	11	15
4. ஐந்து வயதுக்கும் குறைந்தவர்களிடையே வளர்ச்சி குறைந்தவர்கள் (குட்டையாயிருத்தல் Stunting) வீதம்	17	31.7
5. ஐந்து வயதுக்கும் குறைந்தவர்களிடையே குறை நிறை கொண்டவர்கள் (Under Weight) வீதம்	20.5	29.7
6. நிறையிழந்து செல்கின்றமை (Wanting)	13.4	15.1
7. உயரம் மற்றும் நிறை என்பவற்றிற்கிடையே ஏற்ற தொடர்பின்மை (BMI) வீதம் (15 வயதுக்கும் 49 வயதுக்குமிடையே பெண்களிடையே) (இதனை உடலகத் திணிவுச் சுட்டி என்று கூறலாம்)	9.1	22

Source: Dept.of.Census and Statistics, Srilanka, Demographic Survey, 2016

இவ்வாறான வாழ்க்கைத்தரத்தின் பின்தங்கிய நிலைமைகள் காரணமாக இனப்பெருக்கம் குறைந்து அது அம்மக்களது மக்கள் தொகை பெருக்கத்தின் தாக்கங்களைக் காட்டி நிற்கின்றது.

10.5 இ.வ.மலையக மக்களது புவியியல் பரம்பல்

இம்மக்கள் இலங்கையில் 25 மாவட்டங்களிலும் வெவ்வேறான எண்ணிக்கையில் பரவி வாழ்கின்றனர். அவ்வாறு பரவலாக அனைத்து மாவட்டங்களிலும் வாழ்ந்த போதிலும் நுவரெலியா, கண்டி, பதுளை, இரத்தினபுரி, மாத்தளை, கேகாலை, களுத்துறை ஆகிய பெருந்தோட்ட மாவட்டங்களிலும் கொழும்பு, கம்பஹா ஆகிய பிரதான நகர மாவட்டங்களிலுமே இவர்களில் கூடியளவின் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவற்றை விட காலி, மாத்தளை மாவட்டங்களிலுள்ள தேயிலை, இறப்பர் சிற்றுடைமைகளிலும் ஓரளவிலும் ஏனையவற்றில் மிகச் சிறியளவிலும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இது தொடர்பான விபரங்களை அட்டவணை 10 இல் காணலாம். இவ்விபரங்களை இலங்கை தேசப்படம் 10.1 இலும் குறித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணை 10.7
இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களது மாவட்ட ரீதியான பரம்பல் - 2012

மாவட்டம்	இ.வ.மலையக தமிழ் மக்கள்		மாவட்டம்	இ.வ.மலையக தமிழ் மக்கள்	
	எண்ணிக்கை	%		எண்ணிக்கை	%
கொழும்பு	27,336	3.2	முல்லைத்தீவு	2,182	0.25
கம்பஹா	10,879	1.3	மட்டக்களப்பு	1,015	0.72
களுத்துறை	23,611	2.8	திருகோணமலை	6,531	0.8
கண்டி	83,234	9.9	குருணாகல்	3,582	0.4
மாத்தளை	23,400	2.7	புத்தளம்	2,503	0.3
நுவரெலியா	375,795	44.6	அநுராதபுரம்	957	0.1
காலி	5,641	0.67	பொலன்னறுவை	1,190	0.1
மாத்தறை	11,984	1.4	பதுளை	149,662	17.76
அம்பாந்தோட்டை	136	0.1	மொனராகலை	4,590	0.5
யாழ்ப்பாணம்	499	0.06	இரத்தினபுரி	62,595	7.5
கிளிநொச்சி	1,682	0.2	கேகாலை	41,468	4.9
மன்னார்	394	0.4	அம்பாறை	165	0.1
வவுனியா	1,292	0.15	மொத்தம்	842,323	100.0

மூலம் : Dept.of.Census and Statistics, Sri Lanka, Census of Population Sri Lanka - 2012
(Appeared in Colombo Tamil Sangam Website).

இச்சமூகத்து மக்கள் கூடுதலாக வாழ்கின்றமை தொடர்பில் நுவரெலியா மாவட்டம் முதன்மையானதாகக் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பெருந்தோட்ட மாவட்டங்களையே மையமாகக் கொண்டிருந்த இ.வ.மலையக மக்கள் குறிப்பாக 1956 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட இனக்கலவரம் முதலாக 1971 ஆம் ஆண்டின் அரசாங்கத்தின் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தினை நடைமுறைப்படுத்தியபோது இடம்பெற்ற வன்முறைகளை அடுத்தும் 1977 ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற கலவரம் போன்றவற்றின் விளைவாகவும் கணிசமான இ.வ.மலையகத் தமிழ் மக்கள் வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணம் சார்ந்த மாவட்டங்களுக்கும் குடிபெயர்ந்தனர். இவ்வாறு இலங்கைத் தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் மாவட்டங்களுக்குச் சென்றவர்களின் அடுத்த பரம்பரைமினரும் இப்போது தோன்றிவிட்டதனால் அவர்களின் வாழ்க்கைப் பாணிகளும், அவ்வப் பிரதேச நடை, உடை முறைகளின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டதாகியுள்ளன. இவற்றின் விளைவாக அவர்கள் குடி கணிப்பீடு போன்ற உத்தியோகபூர்வ நடவடிக்கைகளிலும் கூட பெருமளவுக்குத் தம்மை இலங்கைத் தமிழர்கள் என்றே பதிந்து கொள்கின்றனர். 1981 ஆம் ஆண்டளவில் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளில் ஏறத்தாழ 125,000 பேர் இச்சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்திருப்பர் என்ற மதிப்பீட்டின் அடிப்படையில் பார்த்தாலும் குறைந்தபட்சமாக 160,000 முதல் 175,000 பேர் வரையானவர்கள் தற்போது அப்பகுதிகளில் வாழ்வர் என அனுமானிக்கலாம். ஆயினும், தற்போது தொடர்ந்தும் இந்தியாவில் அகதிகளாக இருந்து வருபவர்களில் ஏறத்தாழ 80,000 பேரில் அரைப் பங்கினர் இச்சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருக்கலாம் என்றும் அனுமானிக்கப்படுகின்றது. இவர்களில் வட கிழக்குப் பகுதிகளில் கணிசமான பிரிவினருக்கு நிலவரிமை இல்லாது வாழ்வாதாரப் பிரச்சினைகளும் மலிந்து காணப்படுவதே அவர்கள் இலங்கைக்குத் திரும்பி வருவதில் பெரிதும் கரிசனம் காட்டாதிருக்கின்றனர் என்பதும் வாதத்திற்குரிய, ஆனால், கணிசமானோர் கூறும் கருத்தாக உள்ளது.

10.6 வயதமைப்பு

கடந்த நூற்றாண்டின் பின்னரைப் பகுதிகள் வரை சமூகங்களின் வயதமைப்புக்களில் காணப்பட்ட பண்புகளிலிருந்து இப்போது வேறான நிலவரங்கள் இலங்கை உட்பட்ட பல நாடுகளிலும் காணப்படுகின்றமை ஒரு குறிப்பிடத்தக்க குடிவரைவியல் பண்பாகும். இது வேறுபட்ட சமூக பொருளாதார தாக்கங்களுக்கு வழிவகுக்கலாம். அதில் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் நாடுகளின் குடித்தொகையில் இளம் பராயத்தினரது அளவு அண்மைக்காலம் முதலாக குறைவாகவும் முதிர்ந்த 55 வயதுக்கும் மேற்பட்டோருடைய அளவு/பங்கு அதிகரித்துச் செல்வதும் இறுதியில் பொருளாதார ரீதியான பாதிப்புக்களை குறிப்பாக தேசிய பொருளாதாரத்தில் ஏற்படுத்த முடியும். இப்பண்புகள் பற்றி இத்துறைசார் நிபுணர்கள் கருத்துக்கள் கூறும்போது வயது முதிர்ந்தவர்களது அளவு கூடுவதால் அரசாங்கம் ஓய்வூதியம், வயது கூடிய கால நோய்களுக்கான மருத்துவ செலவு, தங்கி வாழ்வோரது அளவில் அதிகரிப்பு ஏற்படுகின்றமை என்பவற்றின் காரணமாக கூடிய நலன்புரிச் செலவினங்களை எதிர்கொள்ளவேண்டி வருவதாக எச்சரித்து வருகின்றனர். மறுபுறத்தில் குறைந்த வயதினர்கள் அளவு குறைந்து செல்வதால் பொருளாதார நடவடிக்கைகளுக்கு தேவையான தொழிலாளர்கள் கிடைக்கக்கூடிய வாய்ப்புக்கள் நாட்டின் பொருளாதாரத்திற்குக் குறைந்து செல்வதாகவும் அவர்கள் எச்சரித்து வருகின்றனர்.

நன்கு வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளின் தற்போதைய மிக முக்கிய பிரதான பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளில் தொழிலாளர் பற்றாக்குறையும் அதிகரித்துச் செல்லும் வயதான பிரிவினருக்கான பொதுத்துறை சார் நலன்புரிச் சேவைகளுக்கான செலவினங்களுமாக இனங்காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக, யப்பான் போன்ற வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளும், பொதுவில் சுகாதார, வாழ்க்கைத்தரம் உயர்வடைந்துள்ள ஐரோப்பிய நாடுகளும் இவ்வாறான பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கி சமூகப் பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்தும் பல சவால்களையும் எதிர்கொண்டு வருகின்றன. தற்போது இந்தியா கொண்டுள்ள சார்பான பொருளாதாரக் காரணி, அங்குள்ள இளம் குடித்தொகையும் அதனால் தொழிலாளர் போதியளவில் இன்னும் பல தசாப்தங்களுக்கு அதன் பொருளாதாரத்திற்குக் கிடைக்கக்கூடியதான வாய்ப்புக்களும் எனக் கூறப்படுகிறது. எனவே, இலங்கையிலும் குறிப்பாக தேசிய மட்டத்தில் இத்தகைய பிரச்சினைகளுக்கான ஆரம்பம் ஏற்பட்டுள்ளமையும் ஒப்பளவில் இ.வ.ம.லையாக தமிழ் மக்களிடையே இது கடந்த நூற்றாண்டின் இறுதிவரை சாதகமாயிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். ஆனால், இச் சமூகத்தின் மத்தியிலும் கூட இளம் குடித்தொகை முன்னரை விட குறைந்ததாகவே காணப்படலாம் என்ற அச்சமும் இல்லாமல் இல்லை. இலங்கையில் மக்கள் தொகையில் காணப்படும் வயதமைப்பை கவனிக்கும்போது அவ்வமைப்புடன் பெருந்தோட்ட மக்களது வயதமைப்பை ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது அவற்றினிடையே தங்கியிருப்போர் அளவு தொழில்புரியும் வயதிலான மக்கள் தொகையின் விகிதாசாரம் என்பவற்றில் வேறுபாடுகள் நிலவியமையினைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

அட்டவணை 10.8 மக்கள் தொகை வயதமைப்பு
1981/82 2012 (வீதத்தில்)

வயதுப்பிரிவு	பெருந்தோட்ட சராசரி		தேசிய சராசரி	
	1981/82	2012	1981/82	2012
0-19	44.46	34.0	47.00	33.33
20-59	49.63	55.0	47.3	54.32
60	5.91	11.0	6.6	12.35
மொத்தம்	100.00	100.00	100.0	100.00

மூலம் : Dept.of.Census and Statistics, Srilanka, Census of Population 1981 and 2012

அட்டவணை 10.8 இல் இந்நிலவரங்கள் இலங்கையில் காணப்படுகின்றமை எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. வேறுபட்ட நிலவரங்களின் தாக்கங்கள் காலப்போக்கில் நாட்டின் சமூக பொருளாதார நிலவரங்களில் வெவ்வேறு வகையினதான பாதிப்புக்களைக் கொண்டுவரலாம்.

10.7 எழுத்தறிவும் கல்வி வளர்ச்சியும் மனித வள அபிவிருத்தி உபாயமும்

சமூகங்களினதும் நாடுகளினதும் பொருளாதார வளர்ச்சி பெருமளவுக்கு அந்நாடுகளில் எவ்வாறு மனித வள அபிவிருத்தி ஏற்படுகின்றது என்பதனை பொறுத்தே நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. நாட்டு பிரசைகள் எந்தளவுக்கு பொருட்களையும் சேவைகளையும் வழங்கக் கூடிய திறன் கொண்டுள்ளனர் என்பதிலேயே நாட்டின் பொருளாதாரம் பெருமளவுக்குத் தங்கியுள்ளது. இலங்கையில் சுதந்திரம் பெற்ற காலப்பகுதிக்கு முன்னரேயே இலவசக் கல்விமுறை அரசாங்கத்தினால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு மக்களை மனித வள அபிவிருத்திக்கு இட்டுச் செல்லும் கொள்கை பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். நாட்டின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் பத்தாயிரத்திற்கும் அதிகமான அரசாங்கப் பாடசாலைகள் இயங்கிவருகின்றன. இதன் விளைவாக நடுத்தர வருமானம் கொண்ட நாடுகளில் அடிமட்டத்தில் இலங்கை காணப்பட்ட போதிலும் எழுத்தறிவைப் பொறுத்து இலங்கை 2012 ஆம் ஆண்டளவில் துறைவாரியாகப் பின்வரும் வகையில் சிறப்பாகக் காணப்பட்டது.

அட்டவணை 10.9
இலங்கை எழுத்தறிவு (வீதம்) 2012

நகரப்பகுதி	97.7
கிராமப்பகுதி	95.7
தோட்டப்பகுதி	81.7
இலங்கை	95.7
தோட்டப்பகுதி ஆண்கள்	83.4
தோட்டப்பகுதி பெண்கள்	80.9

மூலம் : Dept of Census and Statistics, Sri Lanka, Census of Population - 2012

ஒருவருக்கு ஏதோ ஒரு மொழியில் தனது பெயர், விலாசம் என்பவற்றை எழுதக் கூடியதாயிருக்குமேயானால் அதனை எழுத்தறிவு கொண்டவர் என்பதற்கான வரைவிலக்கணமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. எனவேதான் எழுத்தறிவு வளர்ச்சி மனிதவள அபிவிருத்திக்கு தேவையான ஒன்றென்றாலும் போதிய கல்விப் பயிற்சி, தொழில்நுட்பப் பயிற்சி என்பனவும் பொது மொழி ஊடகத் திறனும் மிக அத்தியாவசியமானதாக தற்போது பல்சாராலும் நம்பப்படுகின்றது. 25 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களது கல்விப் பெறுபேறுகளைக் கவனித்தால் 2012ஆம் ஆண்டில் பின்வருமாறு காணப்பட்டது.

அட்டவணை 10.10 :
இலங்கை கல்வி பெறுபேறுகள் - 2012 (வீதத்தில்)

	இலங்கை	பெருந்தோட்டப் பகுதிகள்
பாடசாலைக்குச் செல்லாதோர்	4.3	16.6
1-5 வகுப்பு வரை	18.4	32.0
6 -10 ஆம் வகுப்புவரை	39.6	41.0
க.பொ.த.(சா/த) மற்றும் அதற்கு சமனான மட்டம்	19.5	7.2
க.பொ.த.(உ/த) மற்றும் அதற்கு சமனான மட்டம்	14.3	2.6
பல்கலைக்கழக மட்டம் மற்றும் அதற்கு மேல்	3.9	0.6

மூலம் : Dept.of.Census and Statistics, Srilanka, Census of Population - 2012

அட்டவணை 10.10 இல் தரப்பட்டுள்ள தரவுகளில் இலங்கையின் கல்வித்தர நிலவரங்களை இ.வ.மலையக மக்களது கல்வித்தரங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் இலங்கையில் ஏறத்தாழ இரண்டு நூற்றாண்டுகளாக வாழ்ந்து வரும் இச் சமூகத்தினர் கல்வியில் பெரிதும் பின்தங்கியுள்ள நிலைமை நன்கு புலனாகின்றது.

உலகின் வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளின் பல்கலைக்கழகக் கல்வியின் நிலவரம் 25 - 40 சதவீதமாகக் காணப்பட இலங்கையில் அது 4 வீதமாகவே காணப்படுகின்றது. அதுவே மிகவும் பின் தங்கிவிட்ட ஒரு நிலை. ஆனால் தோட்டப்புற சமூகம் அதனைவிடவும் பாரதாரமான அளவில் பின்தங்கிய நிலையில் (0.6) காணப்படுவது என்பது இச் சமூகத்தினரின் கல்வியில் பின்தங்கிய பாரதாரமான குறைநிலையையே பிரதிபலிக்கின்றது. பாடசாலைக்கே செல்லாதவர்களாக 16.6 வீதத்தினரும் ஐந்து வருடங்களே பாடசாலை சென்றவர்கள் 32 வீதத்தினருமாகக் காணப்படுகின்றனர். 10 வருட கல்வி பெற்றவர்கள் 7.2 வீதத்தினராகவும் க.பொ.த உ/த கல்வி பெற்றவர்கள் 2.6 வீதத்தினராகவும் காணப்படுகின்றனர். இதனைவிட ஆண்களது பெண்களதும் கல்வி பெறுபேறுகளைக் கவனித்தால் அப்போது இவர்களில் பெண்களது நிலைமை இன்னும் பின்தங்கியதாகவே காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறு பெருந்தோட்டங்களில் தொழில்புரியும் இ.வ.மலையக தமிழ் மக்கள் மனிதவள அபிவிருத்தியில் பின்தங்கியவர்களாகக் காணப்படுவதால் அச் சமூகத்தினர் இலங்கைவாழ் வேறுபட்ட சமூகங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் அனைத்துத் துறைகளிலும் பின் தங்கியவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். ஒரு புறத்தில் அரசியலில் செல்வாக்கற்றுக் காணப்படுவதுடன், மனிதவள மேம்பாடும் தகுதி குறைந்து காணப்படுவதால் திறந்த தொழில் சந்தையில் போட்டியிட திராணியற்றவர்களாகியும் உள்ளனர். இதனால் பெருந்தோட்டங்களிலும் நகர்ப்புறத் தொழில்களில் காணப்படும் சில சாதாரண உடலுழைப்பு தொழில்களில் மாத்திரமே நம்பியவர்களாக வாழவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கும் இச் சமூகத்தினர் ஆளாகியுள்ளனர். 10 வருட பொதுக்கல்வியில் குறைந்தபட்ச தகுதிபெற்று மேலதிகமாக ஏதேனும் தொழிற்பயிற்சி தகுதியிணையும் பெற்றுக்கொள்ளாதபோது சமூக உயர்ச்சி ஏனியில் ஏறுவது சாத்தியமற்றதாகவே காணப்படுவதனை நாம் அவதானிக்க வேண்டும்.

நகர கிராமிய மக்கள் தொகை

இ.வ.மலையகத் தமிழ் மக்களில் பெரும்பான்மையினர் பெருந்தோட்டங்கள் மற்றும் வடக்கு, கிழக்கு மாகாண கிராமப் புறங்களிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஒரு பிரிவினர் நகர்ப்புறங்களிலே வாழ்ந்து வந்தபோதிலும் அவர்களில் ஒரு பகுதியானவர்கள் தற்காலிகமாகவே

நகரங்களில் வாழ்கின்றனர். மேலும் இலங்கைக் குடியரிமையைப் பெற்றுவிட்டவர்களில் ஒரு பகுதியினர் தம்மை இலங்கைத் தமிழர்களாகப் பதிந்து கொள்வதால் ஒரு சிறியளவினரையே நகரங்களில் வாழும் இ.வ.ம.லையகத் தமிழ் மக்களாக இனங்காணமுடிகிறது. மேலும் நகரங்களில் வாழும்பவர்களை அவர்களுடைய சமய, மொழிவாரி பிரிவினராகவே அடையாளம் காண முடியுமே ஒழிய ஒரு மொழி பேசும் தமிழர்களை வேறான வகைப்பாட்டினடிப்படைமில் (இ.வ.ம.லையக தமிழர்கள்) அடையாளப்படுத்துவதற்கான தரவுகள் இலகுவாகக் கிடைக்கக் கூடியதாகவும் இல்லை.

திருமணங்களும் கருவளமும்

இலங்கை போன்ற நாடுகளில் குடித்தொகையில் ஏற்படும் இயற்கைப் பெருக்கம் பெருமளவுக்கு திருமணம் மற்றும் பெண்களது கருவளம் என்பவற்றிலேயே தங்கியுள்ளது. 2012 ஆம் ஆண்டில் பெருந்தோட்டங்களில் ஆண்கள் சராசரியாக 26.5 வயதிலும் பெண்கள் 23.2 வயதிலும் திருமணம் செய்துகொண்டுள்ளனர். 2011 ஆம் ஆண்டு இன ரீதியாக பார்க்கும் போது இ.வ.ம.லையக தமிழ் மக்களில் பெண்கள் தமது கருத்தரிக்கும் காலப்பகுதிகளில் 2.9 குழந்தைகளைப் பெறக்கூடியதாக இருந்ததாகவும் மக்கள் தொகை கணிப்பு - 2012 அறிக்கை கூறுகின்றது.

தொழிலற்றோர் அளவும் குறை தொழில் புரிவோரும்

இ.வ.ம.லையகத் தமிழ் மக்களிடையே தொழிலற்றோர் மற்றும் குறை தொழில் புரிவோர் பற்றிய பரிசீலனையில் இலங்கையின் தேசிய நிலைவரங்கள் பற்றி ஒரு சில விளக்கங்களும் அவசியமானதாக உள்ளன. கிடைக்கக்கூடியதாக உள்ள மத்திய வங்கி ஆண்டறிக்கை (2010) காலாண்டு அறிக்கைகளை (Q4) மேற்கோள்காட்டி 2010 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் இலங்கையில் 16.8 மில்லியன் பேர் வாழ்ந்ததாகவும் அதில் 48.1 வீதமான (8,108,000 பேர்) தொழிற்படையில் இருந்ததாகவும் தகவல் தெரிவித்துள்ளது. பொதுத்துறையில் 13 இலட்சம் பேர் பணிமிலிருந்தனர். நாட்டில் 401,000 பேர் (4.9%) 2010 ஆம் ஆண்டு தொழிலற்றவர்களாக இருந்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. நாட்டின் மொத்த தொழிற்படையில் ஏறத்தாழ 5 வீதமானோர் தொழில்வாய்ப்பற்றிருக்க இவர்களில் 22 வீதமானோர் 6 வருடம் முதல் 14 வருடம் வரையில் கல்வி கற்றவர்களாவர். 2010 ஆம் ஆண்டில் மாத்திரம் சவூதி, கட்டார், குவைட் எமிரேட்ஸ் மற்றும் ஏனைய நாடுகள் உள்ளடங்கலாக 266,445 பேர் தொழில் பெற்றுச் சென்றுள்ளனர். இத் தொழில்களில் ஏறத்தாழ 45 வீதத்திற்கு மேலான தொகையினர் வீட்டுப் பணிப்பெண்களாவர். தொழில் பயிற்சி பெற்றவர்களாக பத்தாமிரத்திற்கும் குறைந்த அளவினரே (2010) சென்றுள்ளனர். இலங்கையைப் பொறுத்தமட்டில் நடைமுறையில் கல்வித் தகுதி கொண்டோர் மத்தியிலேயே தொழிலற்றோர் பிரச்சினை நிலவுகின்றது. அதுவும் சில தொழில்களுக்கான திறனுடைய தொழிற்பயிற்சி மற்றும் ஓரளவிலான தொழிற்பயிற்சி கொண்டோர் அளவு என்பன பற்றாக்குறையாகவே தொழில் சந்தையில் காணப்படுகின்றது. இதற்கு உள்நாட்டு தொழில் வாய்ப்புக்களோடு வெளிநாட்டு தொழில் வாய்ப்புக்களும் முக்கிய காரணங்களாகின்றன. இத்தகைய தொழில் புரிவோர் பற்றிய இலங்கையின் பின்னணியில் பார்க்கும்போது பெருந்தோட்டங்களில் நிலவும் தொழில் வாய்ப்புக்கள், தொழிலற்றோர் இ.வ.ம.லையக மக்களைப் பொறுத்தமட்டில் தொழிலற்றோரை விட குறை தொழில் புரிவோர் பிரச்சினையே பிரதான குறைபாடாகும். பெருந்தோட்டங்களில் 2010 ஆம் ஆண்டில் தொழிலாளர்களது வேதனங்கள் பற்றி மத்திய வங்கி அறிக்கையில் (அட்டவணை 10.11) பின்வருமாறு தரப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணை 10.11

பெருந்தோட்ட தொழிலாளர் மற்றும் நெற்பயிர்ச்செய்கை
துறைத் தொழிலாளர்களின் (மாதாந்த சராசரி ரூபாவில்) வேதனங்கள் - 2010

தொழிலாளர்	தேயிலை	றப்பர்	தென்னை	நெல்
ஆண்	543/=	588/=	699/=	658/=
பெண்	391/=	463/=	-	453/=

மூலம்: மத்திய வங்கி அறிக்கை - 2012, பக்.90

அட்டவணை 10.11 இல் காட்டப்பட்டுள்ள தகவல்களினடிப்படையில் பார்க்கும்போது தேயிலைத்தோட்ட தொழில்களில் வேதனங்கள் ஒப்பளவில் பெரிதும் குறைந்த நிலையிலிருந்துள்ளமையினைத் தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. கூட்டிடத் தொழிலாளர்களில் தொழிற்பயிற்சி அல்லாத உதவியாளர்களும் கூட நாளொன்றுக்கு ரூபா 670/= பெற்றுள்ளதாக மத்திய வங்கி அறிக்கை (2010) தகவல்களை வெளியிட்டுள்ளது. இதனால் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் இளைஞர்கள் முதலில் இதுபோன்ற நகர்ப்புறத் தொழில்களை நாடிச் செல்கின்றனர். இத் தொழில்கள் மாத்திரமன்றி நகர்ப்புறங்களில் காணப்படும் தொழிற்பயிற்சி ஏதுமற்றவர்களை வரவேற்று தொழில் வழங்கும் துறைகளினாலும் கவரப்படுகின்றனர்.

சில்லறை, மொத்த வியாபார நிறுவனங்கள், உணவு விடுதிகள், வாகனங்கள் திருத்தும் நிலையங்கள், பொதுத்துறை சார்ந்த வீதி நிர்மாணம், நடைபாதை வியாபாரிகள், வீட்டு காவலாளிகள், மற்றும் இதர வீட்டுப் பணிகள் போன்றவற்றிற்காகவும் இளைஞர்கள் பெரிதும் கவரப்படுகின்றனர். இதன் விளைவாக பெருந்தோட்டங்களிலிருந்து பெருமளவில் தொழிலாளர்கள் இவ்வாறாக நகர்ப்புறம் நோக்கிப் பெயர்வதும் பெண்கள் மத்திய கிழக்கு போன்ற நாடுகளுக்கு வீட்டுப் பணியாளராகப் பெயர்வதும் பெருந்தோட்டத் தொழில்களில் நிலவும் ஏனைய குறைபாடுகளுக்கான எதிர்மாற்று நடவடிக்கையாக தென்படுகின்றன. ஆயினும், இத்தகைய பெயர்வுகள் பெரும்பாலும் தற்காலப் பெயர்வுகளே ஆகும்.

கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களாக பெருந்தோட்டங்களில் தொழிலாளர்கள் வசிந்து வந்த லயன் தங்குமிடங்களை (வீடுகள் என்றும் கூறுவர்) தரமிக்கதாக நிர்மாணித்துத் தரும் கொள்கை அரசாங்கத்தினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு ஏழு பேர் நிலத்தில் தனி வீடுகள் அமைக்கவும் கொள்கை ரீதியான தீர்மானங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. அதன் காரணமாக அவற்றில் நிரந்தரமாக வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளும் வாய்ப்பு இருப்பதால் தொழிலாளர் குடும்பத்தினர் நிரந்தரமாக தோட்டங்களைவிட்டு தொழில் மற்றும் வேறு காரணங்களுக்காக வெளியேறுவது மட்டுப்படுத்தப்பட்டு வருவதும் இவர்களுடைய தற்காலிகமான தொழில்கள் தொடர்பான நிலைப்பாட்டிற்கானதோர் முக்கிய காரணம் எனக் கருதவும் இடமுண்டு.

தேயிலைக்கொழுந்து பருவகாலத் தவிர்ந்த காலங்களிலும், உற்பத்தித்திறன் போதியள வில்லாத தோட்டங்களிலும் தொழிலாளர்களுக்கு மாதத்தில் போதியளவிலான நாட்களுக்கு வேலை வழங்கப்படுவதில்லை. அத்துடன், நிபந்தனையுடன் வேலை வழங்கும் நிர்வாகத்தினரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உயர் வேதனங்களை வழங்க வேண்டியமையினைத் தவிர்க்க பின்பற்றும் முகாமைத்து தந்திராபாயங்களின் மூலமாக நிர்வாகத்தினரால் தொழிலாளர்கள் வஞ்சிக் கப்படுவதாக தொழிற்சங்கங்கள் முறைப்பாடு செய்து வருகின்றன. இவற்றின் கூட்டு விளைவுகளால் அதாவது போதிய கல்வி மற்றும் தொழிற்பயிற்சியின்மை, பெருந்தோட்டங் களில் தொடர்ந்து நிலவும் வருமான பற்றாக்குறை, நிர்வாகங்களின் முகாமைத்துவ தந்திரோபாயங்கள், அதேவேளையில் நகர்ப்புறங்கள் மற்றும் வெளிநாடுகளில் இவர்களைக் கவரும் மாற்று வாய்ப்புக்கள் என்பன காரணமாக குறைவருமானம், எதிர்கால சுபீட்சம்

சார்ந்து எதுவித உறுதியின்மை போன்ற குறைபாடுகள் இம் மக்கள் சமூகத்தினர் மத்தியில் நிலவி வருகின்றன. இதனால் தொழில் வாய்ப்பின்மை என்பது இவர்கள் மத்தியில் காணப்படும் பெரும் பிரச்சினை எனக் கூறுவதற்கில்லை. ஆயினும், இளைய வயதினரிடையே தொழில்வாய்ப்பின்மை ஒரு ஆரம்ப பிரச்சினை என்பதனையும் மறுப்பதற்கில்லை. இது இலங்கையின் தேசிய மட்டத்திலும் காணப்படுகின்ற ஒரு பிரச்சினையாகும். ஆயினும் குறை தொழில் இச்சமூகத்தினர் எதிர்கொள்ளும் மிகப் பிரதான குறைபாடாகும். குறை தொழில் என்பதனை வரைவிலக்கணப்படுத்தும்போது தொழிலாளர் ஒருவர் தான் தொழில் புரியத் தயாராக உள்ள 8 மணிநேர உழைப்பிற்கான வாய்ப்பில்லாதிருப்பதும், அதேபோல் தொழிற்பயிற்சி கொண்ட ஒருவருக்கு அப்பயிற்சிக்கு ஏற்றதான தொழில் கிடைக்காதுள்ள மையும் அதனைப்போன்றே ஒருவர் புரியும் தொழிலுக்கு ஏற்ற பொருத்தமான வேதனம் கிடைக்காதிருப்பதனையும் குறைதொழில் என்று கூறலாம் எனக் கூறப்படுகிறது. இம்மூன்று நிலவரங்களை பொறுத்தும் இ.வ.ம.லையகத் தமிழ் மக்களில் கணிசமான தொழிலாளர்களுக்கு இப்பிரச்சினை நிலவுவதாகக் கூறமுடியும்.

10.9 வருமான மட்டங்கள்

இ.வ.ம.லையகத் தமிழ் மக்கள் பற்றி பல்வேறு ஆய்வு அறிக்கைகள் காலத்திற்குக்காலம் வெளியிடப்பட்டு வந்துள்ளன. அவையாவுமே இலங்கையில் வாழும் சிங்களவர், இலங்கைத் தமிழர், முஸ்லிம்கள், மலாயர்கள், பறங்கியர், உட்பட்ட அனைத்து சமூகத்தினரையும் விட இ.வ.ம.லையகத் தமிழ்ச் சமூகமே வாழ்க்கையின் சமூகம், பொருளாதாரம் உட்பட்ட அனைத்து துறைகளிலும் பெருமளவுக்குப் பின்னிலையில் காணப்படுவதாகக் கருத்து தெரிவித்துள்ளன. இதனை இலங்கை மத்திய வங்கி தனது ஆண்டறிக்கையிலும், அது கடந்த காலங்களில் வெளியிட்டு வந்த நுகர்வாளர் நிதியம் போன்ற அளவீடுகளிலும் அடையாளம் செய்யத்தவறவில்லை. இவற்றைவிட சர்வதேச நிறுவனங்களான உலக தொழிலாளர் நிறுவனம் (ILO) உலக வங்கி (World Bank), ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கி, ஐநாசபையின் மனித உரிமைகள் பேரவை உட்பட்ட பல நிறுவனங்களும் அவ்வப்போது இவ்வாறான கருத்தினையே தெரிவித்து வந்துள்ளன. இதற்கு பிரதான காரணம் நாட்டின் அரசியலில் இவர்களுடைய பிரச்சினைகளை உண்மையான கரிசனாகளுடன் கவனித்து ஆவன செய்வதற்கான அரசியல் ரீதியான உடன்பாடு ஏற்படாமையேயாகும்.

10.9.1 தனிநபர் வருமானம்

இலங்கை வங்கியின் 2010ஆம் ஆண்டின் ஆண்டறிக்கையின்படி இலங்கையின் தேயிலைத் தோட்டங்களில் பணிபுரிந்த தொழிலாளர்களின் நாளாந்த சராசரி வேதனம் ஆண்டுகளுக்கு ரூபா 543/= ஆகவும் பெண்களுக்கு ரூபா 391/= ஆகவும் இருந்துள்ளதாகத் தெரிகிறது. அதன்படி பார்த்தால் 4.2 பேரை சராசரியாகக் கொண்ட குடும்பத்தில் 2.4 பேர் தொழில் புரிந்தாக அனுமானித்து கணிப்பீடு செய்தால் $(543+391)/2 \times 2.4/2 = 1,120/=$ என்பது நாளாந்த குடும்ப வருமானமாக இருக்கும். சராசரியாக 24 நாட்கள் மாதமொன்றில் தொழில் புரிந்திருந்தால் அப்போது தனிநபர் ஒருவருக்குக் கிடைத்திருக்கக்கூடிய வேதனங்கள் மூலமான மாதாந்த வருமானம் பின்வரும் கணிப்பீட்டை ஒத்ததாக இருக்கலாம். $(1120/4.2) \times 24 = 6,400/=$. எனவே இ.வ.ம.லையக தமிழ் மக்கள் பெரும்பாலாக வாழும் தேயிலை பயிர்ச்செய்கை பெருந்தோட்டங்களில் அவர்களது சராசரி மாதாந்த வருமானம் இவ்வாறாகவே காணப்படுகின்றது.

இங்கே கூறப்பட்டுள்ள தரவுகளை 1985 ஆம் ஆண்டு நிலவரத்துடன் ஒப்பிட்டு பார்க்கலாம். இதற்கான தரவுகள் தொழில் திணைக்களத்தின் அறிக்கையான தொழில் நிலவர அளவீடு - 1985 இலிருந்து பெறப்பட்டனவாகும். அதன்படி 1985 ஆம் ஆண்டு ஆண்டுகளுக்கு 22.2

நாட்களும் பெண்களுக்கு 23.3 நாட்களுமே தொழில் வழங்கப்பட்டிருந்தது. அப்போதும் முத்தரப்பு ஒப்பந்தத்தின் கீழ் மாதாந்தம் 26 நாட்கள் தொழில் வழங்குவதற்கான உடன்பாடுகள் இருந்திருக்கின்றன. இத்தகைய பின்னணியில் 1985 ஆம் ஆண்டில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களது வருடாந்த வருமானம் ரூபா 5242/= ஆகவும் இருந்துள்ளது. அது மாதாந்தம் ரூபா 437/= ஆகவும் இருந்துள்ளது. அதுவே இப்போது ரூபா 6,400/= ஆக மாறியுள்ளது. ஆனால் கடந்த 30 ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட அதிகளவு நாணய பெறுமதி இறக்கம் (பணவீக்கம்) மற்றும் ஏனைய சமூகங்களின் வருமான அதிகரிப்புடன் ஒப்பிடுகையில் இது மிகவும் பின் தங்கியதாகவே தென்படுகின்றது. இலங்கையின் 2010 ஆண்டிற்கான தனிநபர் வருமானம் 2819.5 ஐ.அ.டொலர்களாக இருந்திருந்தது. அதன்படி இலங்கை ரூபா பெறுமதியில் வருடாந்த தனி நபர் வருமானம் ரூபா 380,632/= இருந்துள்ளதாக அனுமானிக்கலாம். ஆனால் பெருந்தோட்ட குடும்பங்களின் வருடாந்த வருமானம் 2010 ஆம் ஆண்டில் (6,400/=x12) ரூபா 76,800/= ஆகவே இருந்துள்ளது. இது நாட்டிற்குள்ளேயே காணப்படுகின்ற வருமான ஏற்றத்தாழ்வின்னையும் அனைத்து சமூகங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களுடைய வருமானம் எந்தளவுக்கு பின்நிற்கின்றது என்பதனையும் விளங்கிக்கொள்ள முடிகின்றது. அதேவேளையில், 2010 ஆம் ஆண்டில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தனிநபருக்குரிய வருடாந்த வருமானம் ரூபா 76,800/= என்பது சற்று மிகைப்படுத்தப்பட்டதென்ற வாதங்களும் முன்வைக்கப்படுகின்றன. இதற்குக்காரணம் 2010 ஆம் ஆண்டு ஒரு நாளுக்குரிய வேதனம் பெருந்தோட்டங்களில் ரூபா 515/= ஆக மட்டுமே இருந்துள்ளது எனக் கூறப்படுகின்றது. எனவே, இவ்வாறான வாதப்பிரதிவாதங்கள் தொழிலாளர் குடும்பங்களின் வருமானம் பற்றி நிலவுவதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களைவிட ஏனைய பல உயர்வருமான தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ள இ.வமலையக தமிழ் மக்களும் சிறிய அளவில் காணப்படுகின்றனர். பொதுத்துறை தொழில்களான ஆசிரியர்கள், பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்கள், தோட்டங்களிலேயே நிர்வாகத் தொழில்களில் பணிபுரிபவர்கள், நகரப்பகுதிகளில் வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் உணவு நிலைய ஊழியர்கள், கட்டடத் தொழிலாளர்கள் உட்பட பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களும் குறிப்பிடத்தக்க ஆனால் இச் சமூகத்தின் மொத்தக் குடித்தொகையில் ஒரு சிறிய பங்கினராகவே காணப்படுகின்றனர். இவர்களுடைய வருமானம் இலங்கையின் சராசரி வருமானத்தை அண்மித்ததாகவும் மிகச்சிறியளவின் செல்வர்த்திகள் எனக் கூறக் கூடிய மட்டத்திலான வருமான பிரிவினராகவும் உள்ளனர். மருத்துவ நியுணர்கள், பொறியிலாளர்கள், கணக்கியலாளர்கள், வங்கி ஊழியர்கள் போன்றோரும் சிறியளவில் காணப்படுகின்றனர். இவ்வாறான பிரிவினரிடையே ஆசிரியத் தொழில் புரிவோரது எண்ணிக்கை (ஏறத்தாழ 10,000 பேர்) குறிப்பிடக்கூடியதாகும்.

10.10 முடிவுரை

இலங்கையில் வாழும் 19 வேறுபட்ட சமூகக் குழுவினரிடையே இ.வமலையக மக்கள் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் தற்போது நான்காவது இடத்தில் காணப்படுகின்றனர். 19 வேறுபட்ட சமூகக் குழுக்கள் தத்தமது அடையாளங்களைக் கொண்டவர்களாக வாழ்ந்து வந்தபோதிலும் சிங்களவர், இலங்கைத் தமிழர், முஸ்லிம்கள் மற்றும் இந்திய வம்சாவழி மலையகத் தமிழ் மக்கள் ஆகியோரே மொத்தக் குடித்தொகையில் 99.5 வீதத்தினராக உள்ளனர். ஆயினும், இந்நான்கு சமூகங்களிடையே இ.வமலையகத் தமிழ் மக்களில் மிகப் பெரும்பான்மையானோர் (75 வீதத்திற்கு மேலானோர்) இலங்கையில் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் உட்பட்ட அனைத்து துறைகளிலும் பின்தங்கிய தனி ஒரு சமூகப் பிரிவினராகக் காணப்படுகின்றனர். ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்டுவரும் சில நிருவாகக் குறையுபடிகள் காரணமாக இவர்களுடைய அடையாளம் மற்றும் எண்ணிக்கை தொடர்பில் பயன்படுத்தப்படும் விபரங்கள் தவறாக காணப்படுகின்றன. ஆயினும், இதனைச் சரியான முறையில் அரசியல்

தலைமைத்துவங்களைக் கையாண்டு விழிப்பூட்டல் நடவடிக்கைகளின் வாயிலாக இக்குறை பாட்டினை நிவர்த்தி செய்ய வாய்ப்புக்கள் உள்ளன. இவற்றோடு அரசியல் தலைமைத்துவங்களும் சமூகத்தின் நீண்டகால நலன்களைப் பாதுகாப்பதனை மனதிற்கொண்டு ஐக்கியப்படுதல் முக்கியமானதும் முன்னுரிமை கொண்டதுமான தேவையாகும். இவற்றின் வாயிலாக இந்திய வம்சாவழி மலையகத் தமிழ் மக்கள் இந்நாட்டில் தமது சுயமரியாதை, கௌரவம், சுபீட்சம், பாதுகாப்பு என்பவற்றை பேணிக் கொள்வதனை உறுதிசெய்து கொள்ள முடியும்.

References

- Central Bank of Sri Lanka. (1994). Economic and Social Statistics, 1992. Colombo: CBSL.
- Department of Census and Statistics of Sri Lanka. (2017). Demographic Survey 2016. Colombo: DCS.
- Central Bank of Sri Lanka, Annual Report. (2010). Colombo: CBSL.
- Department of Census and Statistics, General Report 1981, Vol-3, (1986). Colombo: DCS.
- Department of Census and Statistics, Census of Population, Sri Lanka (2011). Colombo: DCS.
- Department of Census and Statistics, Census of Population and Housing, 2012, Key Findings. Colombo: DCS.
- Department of Labour, Employment Survey - 1984, (1986). Colombo.
- JEDB and SLSPC, Workshop background paper on "Family Planning Programmes for the Plantations", 27-3-1992, Colombo.
- Ministry of National Coexistence, Dialogue and Official Languages. (2017). People of Sri Lanka. Colombo.
- மூக்கையா. மா.செ. (1995). இன்றைய மலையகம் (கட்டுரைத்தொகுப்பு). சென்னை.
- மூக்கையா. மா.செ. (2005). இலங்கையின் வளங்களும் பயன்பாடுகளும். சென்னை.

11 தோட்ட வீடமைப்பு: கொள்கைகளும் அமுலாக்கமும்

எம். வாமதேவன்

சுருக்கம்

1980களின் இறுதிப்பகுதியில் இருந்து மலையக மக்கள் படிப்படியாக சட்டரீதியாக பிரஜாவுரிமையினைப் பெற்றுக்கொண்டபோதும், அதன் உண்மையான பயன்களை முழுமையாக அனுபவிக்க முடியாதவர்களாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர். அதற்கு அம்மக்களின் சமூக, பொருளாதார நிலை பெரிதும் சான்றாகக் காணப்படுகின்றது. மிக முக்கியமாக, வீட்டுரிமை மற்றும் காணியுரிமை என்பன இம்மக்கள் தொடர்ந்தும் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளாகும். பிரித்தானியர் காலத்தில் வழங்கப்பட்ட லயன் அறைகளிலேயே பெரும் எண்ணிக்கையிலானோர் இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஆரம்பத்தில் அவை தற்காலிக வதிவிடங்களாகவே கருதப்பட்டன. ஆயினும், காலஓட்டத்தில் பெருந்தோட்ட மக்களின் நிரந்தர வதிவிடங்களாகவே மாறின. இதற்கு தோட்டங்களை முகாமை செய்த வெள்ளையர்களிடம் பெருந்தோட்ட மக்களின் சமூக, பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்தும் ஒரு திட்டம் காணப்படாமை முக்கிய காரணமாகும். 1980 களின் பின்னர் தோட்ட வீடமைப்பு கொள்கைகளில் ஒரு சில முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தாலும், இன்னும் இப்பிரச்சினை முழுமையாக தீர்க்கப்படவில்லை என வாதிட முடியும். வீடு என்பது தனிப்பட்ட வாழ்க்கை நடைமுறை மற்றும் சமூக ஊடாட்டம் என்பனவற்றில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணியாக மாறியுள்ளது, பெருந்தோட்ட மக்களை பொறுத்தவரை தனியான வீடு மற்றும் காணி உரிமை இன்மையானது அவர்கள் குறித்த மதிப்பீடு மற்றும் கௌரவத்தில் எதிர்மறையான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. தனியான வீட்டினை உரிதாக்கிக் கொள்ளல் என்பது ஏனையவர்களின் கட்டுப்பாடு மற்றும் அறிவுறுத்தல்களிலிருந்து விடுபட்டு சுதந்திரமாக வாழ்வதற்கு வழி செய்கின்றது. தனி வீடு மற்றும் காணியுரிமை வழங்கப்படுவதானது பெருந்தோட்ட மக்கள் ஓரளவு வறுமையில் இருந்து விடுபடுவதற்கு வழிசெய்யும் என்பதில் ஐயமில்லை. அந்தவகையில், இக்கட்டுரையானது பெருந்தோட்டத்துறையில் நீடிக்கும் வீட்டுப்பிரச்சினை, அதற்கான காரணங்கள், கொள்கை ரீதியான மாற்றங்கள், அமுலாக்கத்தில் நிலவும் தடைகள், தற்போதைய நிலை, எதிர்கால சவால்கள் என்பவற்றை ஆராய்வதாக அமைந்துள்ளது. கடந்த 150 வருட தேயிலைத் தோட்ட வரலாற்றில் தோட்ட வீடமைப்பு பற்றிய கொள்கை நிலைபாட்டில் ஒரு படிப்படியான மாற்றம் ஏற்பட்டுவருவதனையும், அதற்கு அரசியல், கொள்கை மற்றும் நிறுவன ரீதியான காரணிகள் தொடர்ந்தும் தடையாக இருப்பதனையும் இக்கட்டுரை போதிய ஆதாரங்களுடன் முன்வைக்கின்றது.

திறவுச் சொற்கள்: தோட்ட வீடமைப்பு, கொள்கைகள், அமுலாக்கம், பெருந்தோட்ட மக்கள், வீட்டுரிமை

11.1 அறிமுகம்

வீடு என்பது மனிதனின் அடிப்படை தேவைகளில் ஒன்றாகும். நிரந்தரமானதும் சொந்தமானதுமான ஒரு வீட்டில் ஒரு சமூகம் தொடர்ந்து வாழுகின்ற பொழுது அந்தச் சமூகம் தனது இருப்பையும் அடையாளத்தையும் பெற்றுக்கொள்கிறது. 150 வருடங்களுக்கு மேலாக இலங்கையின் தோட்டப்புறங்களில், தேயிலைற்பரப் போன்ற தோட்டங்களில் தொடர்ச்சியாக வாழ்ந்து

வரும் தோட்டத் தொழிலாளர்கள், தோட்ட நிர்வாகங்களினால் வழங்கப்பட்ட வீடுகளில் தொடர்ச்சியாக அடைபட்ட நிலையில் பொருளாதார நிர்ப்பந்தம் காரணமாக கட்டுண்ட நிலையில் வாழ்ந்து, இன்று ஒரு சமூகமாக மாறியுள்ளனர். தோட்டங்களில் வீடமைப்பு என்று கருதும்போது மூன்று வகையான வீடுகள் அடையாளப்படுத்தப்படலாம். தோட்ட முகாமையாளருக்கான வீடுகள் மிக வசதி கொண்ட பங்களாக்களாகவும், உத்தியோகத்தர் களுக்கான வீடுகள் தனி வீடுகளாகவும், தொழிலாளர்களுக்கான வீடுகள் வரிசைக் குடில்களாக - லயன் காம்ப்ராக்களாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் தொழிலாளிகள் வாழ்கின்ற 100-150 ஏதூர அடி கொண்ட காற்றோட்டம் இல்லாத லயக்காம்ப்ராக்களையே தோட்ட வீடமைப்பு என்ற சொற்றொடர் குறிக்கின்றது. தோட்டங்களில் வாழ்க்கை முறைமை மற்றும் வசதிகளைப் பொறுத்தவரை ஒரு இறுக்கமான வர்க்க அமைப்பு முறை பேணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த அமைப்பு முறை வெகு நீண்ட காலமாக தொடர்ந்து இருந்து வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். இந்த நிலை தொடர்வதற்கான காரணங்கள், கொள்கை ரீதியான மாற்றங்கள், அமுலாக்கல் சிக்கல்கள், தற்போதைய நிலை, எதிர்கால சவால்கள் என்பவற்றைச் சுட்டிக்காட்டுவதே இந்த கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

11.2 வரலாற்றுப் பின்னணி

1860களில் தோட்டங்களில் தேயிலை பயிரிடப்பட்டதைத் தொடர்ந்து உழைப்பு செறிவான காரணத்தினால் நிரந்தரமான தொழிலாளர்கள் தேவைப்பட்டார்கள். இதற்குப் பின்னரே தோட்டத்தொழிலாளர்கள் இந்தியாவில் இருந்து குடியேறி நிரந்தரத் தன்மை பெறுவதை வரலாறு பதிவு செய்துள்ளது. இக்காலப்பகுதியிலிருந்து இத்தோட்டங்கள் வெளிநாட்டு கம்பனிகளுக்கும் தனியார்களுக்கும் சொந்தமாகவே இருந்தன. இந்த நிலைமையே கிட்டத்தட்ட எவ்வித மாற்றமும் இன்றி 1970கள் வரை ஏறக்குறைய 100ஆண்டுகளுக்கு மேலாக தொடர்ந்து காணப்பட்டது. கல்வி, சுகாதாரம் போன்ற துறைகளில் அவ்வப்போது அரசு தலையீடுகள் காணப்பட்டாலும் வீடுகளைப் பொறுத்தவரையில் அதிக தலையீடு இடம்பெற்றிருக்கவில்லை. சிற்சில தோட்ட நிர்வாகங்கள் லயன் காம்ப்ராக்களை விட தனித்தனி வீடுகளை அமைத்துக் கொடுக்கின்ற போக்கு அங்குமிங்கும் காணப்பட்டுள்ளது. சில தோட்டங்களில் மாடி வீடுகளும் மின்சார வசதிகளும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால் இவைகள் மிகமிக சொற்பமானவையாகும். வீடமைப்பைப் பொறுத்த வரையில் குடியிருப்புகளை ஒட்டியதாக உள்ள பயிரிடப்படாத நிலங்களில் வீட்டு தோட்டங்களை அமைத்து கொள்கின்ற சில சலுகைகள் தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இவை மக்களுக்கு ஒரு வகையான வாழ்வாதாரத்தையும் தந்தது. பொதுவான இடங்களில் குடிநீர் பெற்றுக்கொள்ளவும் தனித்தனியே குடிநீர் வசதி மற்றும் மலசல கூட வசதிகள் இல்லாமை குறிப்பிடப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

பெருந்தோட்ட குடியிருப்புகள் தொடர்பாக ஆரம்பகாலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட சில சட்ட ஏற்பாடுகள் இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். 1978ம் ஆண்டின் 14ம் இலக்க தேயிலைத் தோட்ட தொழிலாளர் (இந்தியர்) திருத்த சட்டத்தின் 24வது சரத்தின் படி, ஏதாவது ஒரு தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் தொழிலாளி மற்றும் அவரது மனைவி இணைந்து வாழ்கின்ற பொழுது முதலாளிமார் அவர்களுக்கு தனிப்பட்ட பிரத்தியேக அறை ஒன்று வழங்க வேண்டும். அந்த அறையை அவர்களது பிள்ளைகளைத் தவிர வேறு யாருக்கும் பகிர்ந்து அளிக்க முடியாது. தோட்ட வீடுகள் விசேட ஏற்பாடுகள் சட்டத்தின்படி ஒருவருக்கு தோட்டத்தில் வேலை கொடுக்கப்பட்டு அவ்வேலையில் இருந்து நீக்கப்படும் போது நீதிமன்ற தீர்ப்பின்படி அந்த வீட்டை விட்டு வெளியேறும் வரைக்கும் அவரும் அவரில் தங்கியிருப்போரும் அந்த வீட்டில் வசிப்பதற்குத் தகுதி உள்ளவர்களாவர். இக்காலப்பகுதியில் வசிப்பதற்குரிய உரிமையையும் வேலையை விட்டு நீக்குவதற்கு முன்னர் அனுபவித்த வசதிகளைத் தொடர்ந்து பெறுவதற்கு உரித்துள்ளவராவார். இந்த உரிமைகளைத்

தடுக்கின்ற எவரும் குற்றவாளிகளாவார். இச்சட்ட ஏற்பாடுகளின்படி ஒருவர் வேலை செய்யும் போது அவருக்கும் அவரை தங்கியிருப்போருக்கும் பிரத்தியேக அறை ஒன்று கொடுக்கப்பட வேண்டும். அவர் வேலையை விட்டு நீக்கப்பட்டாலும் நீதிமன்றத் தின் உத்தரவின் படியே அவரை வீட்டை விட்டு அகற்ற வேண்டும் என்ற வகையில் வீட்டு வசதிகள் சட்ட ரீதியாக உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருந்து. எனினும் இந்த வீடுகள் வீட்டினுடைய பரப்பு அது அமைக்கப் பட்டுள்ள லயன் காம்ப்ரா முறை சுகாதாரமற்ற நிலைமையையே தோற்றுவித்துள்ளது. சட்ட ரீதியாக ஒவ்வொரு குடும்பத்தினருக்கும் ஒரு வீடு கொடுக்கப்பட்டிருந்த நடைமுறை பின்பற்றப்பட்டாலும் ஒரே அறையில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட குடும்பங்கள் வாழ்ந்து வருவதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. போதுமான வீடுகள் இல்லாத காரணத்தினால் ஒரே வீட்டில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பல குடும்பங்கள் வாழ்கின்ற காரணத்தினால் நெரிசல் நிலையில் வாழ வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருந்தது.

1950ம் ஆண்டு வர்த்தமானி இலக்கம் 10/10168 இன் படி வீடுகள் அமைப்பதற்குரிய ஏற்பாடுகள் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது. ஒரு தனிப்பட்ட குடிசை அமைப்பிலான வீடு ஒன்று திறந்த ஒரு வராந்தாகவும் மூடப்பட்ட வராந்தாகவும் ஒரு வாழ்விட அறையும் பின்புறத்தில் ஒரு வராந்தையையும் சமையலறையையும் கொண்டிருக்க வேண்டும். இந்த வர்த்தமானியின் விதி 10இன்படி வீட்டுக்கு அருகாமையில் உள்ள குப்பைகள் அகற்றப்பட்டு வாடிகால் முறையாகச் சுத்தப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

11.3 தோட்டங்களின் முகாமைத்துவ மாற்றங்கள்

1972ல் தனியார் தோட்டங்களை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றதன் பின்னர் உருவாக்கப்பட்ட மக்கள் தோட்ட அபிவிருத்தி சபை (ஜனவசம்) மற்றும் அதற்கு முன்னிருந்த பெருந்தோட்ட அரசு கூட்டுத்தாபனம் போன்றவைகள் புதிதாக வீடுகளை நிர்மாணிப்பதிலும் பார்க்க வீடுகளைத் திருத்துதல், புதுப்பித்தல் போன்ற பணிகளை மேற்கொண்டன. 1992ஆம் ஆண்டில் தோட்டங்கள் மீண்டும் தனியார் மயப்படுத்தப்பட்ட பின்னால் தோட்ட வீடமைப்பு மற்றும் சமூக நலன் பொறுப்பு ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. இதனுடைய பெயர் 2002ம் ஆண்டு பெருந்தோட்ட மனித அபிவிருத்தி பொறுப்பு என மாற்றப்பட்டது. இதன் மூலம் மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதை ஒருங்கிணைக்கும், வசதிப்படுத்தும் பணிகள் மேற்கொள்ள எதிர்பார்க்கப்பட்டாலும் வீடு வழங்குகின்ற பொறுப்பு தனிப்பட்ட தோட்டக் கம்பனிகளுக்கே வழங்கப்பட்டிருந்தது.

1997ஆம் ஆண்டு தோட்ட மக்களுக்காக ஒரு புதிய அமைச்சு ஒன்றின் உருவாக்கத்தோடு இந்நிலைமைகளில் பாரிய மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியது. தோட்ட வீடமைப்பு உட்கட்டமைப்பு சமூக அபிவிருத்தி என்ற பெயரில் 1997ல் உருவாக்கப்பட்ட அமைச்சானது முதன் முறையாக தோட்டத் துறைக்கென தோட்டச் சமுதாயத்தின் சமூக அபிவிருத்தியை முன்னிலைப்படுத்தி அமைந்திருந்தது. தனியான அமைச்சு ஒன்று நிறுவப்பட்டமை இச்சமுதாயத்தின் அபிவிருத்தியைப் பொறுத்தவரை ஒரு மைல்கல்லாகும். இந்த அமைச்சின் பெயர் மூலம் தோட்ட வீடமைப்புக்கு கொடுக்கப்பட்ட முக்கியத்துவத்தை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இந்த அமைச்சின் உருவாக்கத்தோடு வீடுகளின் கட்டுமானத்திலும் ஒரு வளர்ச்சி போக்கு காணப்பட்டது. 1994-2014ம் ஆண்டு இடைப்பட்ட காலத்தில் ஏறக்குறைய 25,000 வீடுகள் கட்டப்பட்டுள்ளன. அட்டவணை 11.1 பிரதேச ரீதியாக இதனுடைய பரம்பலை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

அட்டவணை 11.1

வீடமைப்பு நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள் 1994-2014 (24.01.2015 இல் உள்ளவாறு)

காலம்	நிகழ்ச்சித் திட்டம்	பூர்த்தி செய்யப்பட்ட வீடுகளின் எண்ணிக்கை	தரை பரப்பு சதுர அடி	மொத்த தொகை ரூபா	நிதி படுத்தல் முறை கடன்	நன்கொடை
1994 1997	சமூக நலனோம்பல் நிகழ்ச்சித் திட்டம்	3,900	400	40,000	75.00	25:00
1996	ஒருங்கிணைந்த கிராமிய அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சித் திட்டம்	1,351	400	29,000	51.72	48:28
1998 1999	தோட்ட உட்கட்டமைப்பு அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சித் திட்டம்	150	400	60,000	50.00	50:00
1998 2005	பெருந்தோட்ட அபிவிருத்தி ஆதரவு நிகழ்ச்சித் திட்டம்	14,041	416	94,000	42.33	57:67
2001 2004 2008	தேசிய வீடமைப்பு அபிவிருத்தி அதிகார சபை	735	630	275,000 375,000 440,000	72.73 53.33 45.45	27:27 46:67 54:55
2004 2008	தேசத்தைக் கட்டி யெழுப்பதல் மற்றும் தோட்ட உட்கட்டமைப்பு அபிவிருத்தி அமைச்சு	4,021	535	225,000	44.44	55:56
2009 2013	New life housing பெருந்தோட்ட மானிட அபிவிருத்தி நம்பிக்கை நிதியம்	356 381	550 550	440,000 515,000	45.45 53.40	54:55 46:60
2009	மாதிரி வீடமைப்பு திட்டம்	47	760	1,700,000	-	100:00
2013 2014	வோல்ட் விசன் (ஊவர்கெல்லே தோட்டம் நுவரெலியா மாவட்டம்)	25	550	100,000	100.00	-

மூலம் : பெருந்தோட்ட மானிட அபிவிருத்தி பொறுப்பு 2015

அட்டவணை 11.1 வீடமைப்பு நிகழ்ச்சித் திட்டம், தரை பரப்பினது சதுர அளவு, ஒவ்வொரு அலகுக்கான செலவு மற்றும் குடும்பங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட கடன் நிதி விகிதம் என்பவற்றை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இவ்வட்டவணையில் இருந்து தரையினுடைய பரப்பளவு 400 சதுர அடிக்கும் 760 சதுர அடிக்கும் இடைப்பட்டதாகக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அதேபோல ஒவ்வொரு அலகுக்குமான செலவு ஆரம்பத்தில் ரூபா 40,000 இல் இருந்து ரூபா 1,70,000 வரைக்கும் அமைந்துள்ளதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அத்தோடு நிதிப்படுத்தும் முறையும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் 100 சதவீதம் கடனாகவும் இன்னு மொரு சந்தர்ப்பத்தில் 100 சதவீதம் நன்கொடையாகவும் அமைந்திருப்பதையும், இந்த கடனுக்கும் நன்கொடைக்கும் விகிதத்துக்கு இடையே ஒரு ஒருமித்த தன்மை இல்லாத தையும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சி திட்டமும் நிறுவனங்களின் விருப்பத்திற்கு அல்லது கொள்கைக்கு அமைய அதற்கேற்ற வகையில் இந்த விகிதம் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. மாதிரி வீடமைப்பு திட்டம் 100சதவீதம் நன்கொடையாக அமைந்துள்ள வேளை வேல்ட்விஷன் (World Vision) நிறுவனத்தின் மூலம் 100% கடன் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இந்த அட்டவணை காட்டுமாறு 2009ம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்ட மாதிரி வீடமைப்பு திட்டம் 760 சதுர அடி கொண்டதாகவும் முழுமையாக நன்கொடையாகவும்

அமைந்துள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. இந்த 'மாதிரி' வீடமைப்புத் திட்டம் உயர் செலவில் ஏனைய வீடுகளோடு ஒப்பிடுகையில் அதிக அளவிலான செலவில் அதற்கு முன்னைய காலத்தோடு கட்டப்பட்ட வீடுகளோடு ஒப்பிடுகையில் கிட்டத்தட்ட 3 மடங்கு அதிகமான செலவில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இம்மாதிரி வீடமைப்புத் திட்டம் அதற்கு பின்னால் ஏன் பின்பற்றப்பட முடியாமல் போனது என்பது கேள்விக்குரிய ஒன்றாகும். 'மாதிரி' என்பது பின்பற்றக் கூடியவொன்றாக அமைந்திருக்க வேண்டும். அதி உயர் செலவில் ஒரு சிறந்த வீடொன்றைக் கட்டி அதனை மேற்கொள்ள முடியாமல் போனமை 'மாதிரி' என்ற கருத்திற்கே முரணானதாகும். இந்த தகவல்கள் வீடமைப்பைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு ஒத்த தன்மையான கொள்கைகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பது தெளிவாக எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது.

11.4 திட்ட முயற்சிகளும் கொள்கைப் பிரகடனங்களும்

1997ம் ஆண்டு தனியான ஒரு அமைச்சு நிறுவப்பட்டதைத் தொடர்ந்து பல்வேறு திட்ட முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. 2000ம் ஆண்டிற்கு முன்னரே மூன்றாண்டுத் திட்டம் ஒன்றும் பின்னர் 2005ம் ஆண்டு மேலும் ஒரு மூன்றாண்டுத் திட்டமும் அமைச்சு மட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இவைகள் பெரும்பாலும் நிதியமைச்சில் இருந்து அமைச்சின் நடவடிக்கைகளுக்கு தேவையான நிதியைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான வழமையான நடவடிக்கைகளாகும். ஆனால், 2006 - 2015ம் ஆண்டுகளை உள்ளடக்கிய முழுமையான திட்டமொன்று பெருந்தோட்ட சமுதாயத்தின் சமூக அபிவிருத்திக்கான பத்தாண்டு தேசிய நடவடிக்கைத் திட்டம் என்ற பெயரில் ஐக்கிய நாடுகளின் தொழில்நுட்ப உதவியோடு வரையப்பட்டது. இத்திட்டமானது சுகாதாரம், கல்வி, வேலைவாய்ப்பும் தொழில்நுட்ப பயிற்சியும், வீடமைப்பு, உட்கட்டமைப்பு, சமுதாய அபிவிருத்தி மற்றும் பால்நிலை சமத்துவம் மனித உரிமைகள் போன்றவற்றை உள்ளடக்கியதாக அமைந்தன. இப்பத்தாண்டு திட்டத்திற்கான நிதித்தேவைகளைப் பொறுத்தவரையில் ஏறக்குறைய 50 சதவீதமான நிதித்தேவை வீடமைப்பு நீர் வழங்கல் சுத்திகரிப்புக்கே ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு வருடமும் தேவைப்படும் 10 பில்லியன் ரூபாய்களில் 5 பில்லியன் ரூபாய்கள் இவ்வீடமைப்பு துறைக்கே ஒதுக்கப்பட்டமை இந்தநடவடிக்கைத் திட்டத்தில் வீடமைப்புத் திட்டத்திற்கு கூடிய அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளமையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

இத்திட்டத்தில் ஏறக்குறைய 10 ஆண்டுகளுக்கு 160,000 புதிய வீடுகள் தேவைப்படும் என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு வீட்டிற்குமான செலவு கிட்டத்தட்ட 250,000 ரூபாவாக மதிப்பிடப்பட்டு 125,000 ரூபா அல்லது 50 சதவீதம் கடனாகவும் மிகுதி 50 சதவீதம் நன்கொடையாகவும் வழங்க எடுத்துரைக்கப்பட்டது. இத்திட்டத்திலே மகிந்த சிந்தனைக் கொள்கைத் திட்டத்திற்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் 7 பேர்சு காணி சொந்தமாக விடுவிக்கப்பட வேண்டுமெனவும் எடுத்துரைக்கப்பட்டது. இதற்கு மேலாக ஏனைய உட்கட்டமைப்பு, பொருளாதார, கலாசார, சமூக, பொழுது போக்கு நிகழ்ச்சி வசதிக்காக மேலும் 30சதவீதம் நிலம் ஒதுக்கப்பட வேண்டுமெனவும் எடுத்துக்கூறப்பட்டது. இத்திட்டம் அமைச்சரவையினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் 2005ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் அமைச்சு மட்டத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் காரணமாக இத்திட்ட அமுலாக்கம் முழுமையாக இடம்பெறவில்லை. இத்திட்டம் உருவாக்கப்பட்டபோது இருந்த அமைச்சின் பெயர் தோட்டவீடமைப்பு உட்கட்டமைப்பு சமூக அபிவிருத்தி ஆகும். பின்னர் இந்த அமைச்சினுடைய பெயர் தேச நிர்மாணம் மற்றும் தோட்ட உட்கட்டமைப்பு அபிவிருத்தி என மாற்றம் பெற்று பின்னர் 2010ம் ஆண்டில் பொருளாதார அபிவிருத்தி அமைச்சாக அது மாற்றம் பெற்றது. இந்த மாற்றங்களினூடாக தோட்ட சமூக அபிவிருத்திக்கு கொடுக்கப்பட்ட முக்கியத்துவம் குறைந்து செல்வதை காணக்கூடியதாக உள்ளது. இத்திட்டத்தை நடைமுறையாக்க வேண்டி 2009ம் ஆண்டு ஐக்கிய நாடுகள் அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் தொழில்நுட்ப உதவியோடு ஒரு வழி வரைபடம் (Road map) உருவாக்க முயற்சி எடுக்கப்பட்டது. எனினும் இவ்வழி வரைபடத்தின்

தயாரிப்பு வேலை முடிவடைந்த 2010ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் இம்முயற்சி அமைச்சின் தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் கைவிடப்பட்டது.

இந்தத் திட்டங்களுக்குப் பின்னணியில் 2005ம் ஆண்டு தேர்தலை ஒட்டி வெளியிடப் பட்ட மகிந்த சிந்தனை என்ற கொள்கை ஆவணம் பற்றி குறிப்பிடுவது பொருத்தமான ஒன்றாகும். வீடமைப்பு குறித்து மகிந்த சிந்தனையில் காணப்பட்ட பின்வரும் கொள்கை கூற்றுக்கள் கவனத்திற்குரியன. 'தோட்டத் தொழிலாளர் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு நிலத் துண்டை நான் வழங்குவேன். இத்தகைய வலுவாக்கல் மூலமாக தோட்டச் சமுதாயம் ஏனைய சொத்துக்களைச் சொந்தமாகக் கொண்டு ஏனைய குடி மக்களைப் போல பெருந்தோட்டச் சமுதாயத்தினரும் சுயமாக நிமிர்ந்து நிற்கக்கூடிய ஒரு சமூகமாக எழுந்து நிற்பதற்கு நான் என்னுடைய ஆதரவை வழங்குவேன். தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தற்போது வாழ்கின்ற நிலத்திற்காகத் தடையற்ற நில உரித்துகளை வழங்குவதற்கான கொள்கைத் தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கான பரிமாற்றங்கள் மற்றும் முத்திரை கட்டணங்கள் இலவசமாகக் கொடுக்கப்படும். தற்போதைய நிகழ்ச்சி திட்டம் மூலமாக 20 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தடையற்ற நிலவுரிமையைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு உரிமையுள்ளவர்கள் எனினும் நான் இதற்கு பின்னால் அத்தகைய நிலங்களுக்கான உரிமை களை வழங்குவேன். தேசிய திட்டமிடல் திணைக்களம் வெளியிட்ட அபிவிருத்தித் தோற்றச் சட்டத்தில் (Development Horizon Frame work-2006-2016) தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகத்தில் புதிய வாழ்வு என்ற தலைப்பில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது: தோட்டங்களில் வாழ்ந்து அங்கு வேலை செய்கின்ற மக்களினது வாழ்வாதாரம் மற்றும் சமூக நலன்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுக்கு ஒரு சிறப்பான முறையை அமைக்க வேண்டும் என்பது அரசாங்கத்தினுடைய கொள்கையாகும். இந்தப் பெருந்தோட்ட பகுதியினருக்கான 'புதிய வாழ்வு' என்ற தலைப்பில் பத்தாண்டுத் திட்டத்தில் (2016-2025) குறிக்கப்பட்ட விடயங்கள் அனைத்தும் உள்ளடங்கப்பட்டுள்ளன. வீடமைப்பைப் பொறுத்தவரை நிலம் கொடுக்கப் படுதல், வீடமைப்பு கடன் மற்றும் பொருள்களுக்கான நன்கொடை என்பவற்றை உள்ளடக்கி யதும் சுய உதவி அடிப்படையிலான ஒரு முழுமையான வீடமைப்பு அபிவிருத்தி மேற்கொள்ளப்படும். மேலும், தேர்தலை ஒட்டி 2010ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட 'மகிந்த சிந்தனை எதிர்காலத்திற்கான தொலைநோக்கு ஆவணம்' பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது. என்னுடைய பிரதான குறிக்கோள்களில் ஒன்று தோட்டச் சமுதாயத்தினை வீடுகள் சொந்தமாக உள்ள சமுதாயமாக மாற்றுவதாகும். அதன்படி 2015ஆம் ஆண்டளவில் தற்போது தோட்டத் தொழிலாளர் குடும்பங்கள் வாழுகின்ற லயன் காம்பார்க்களுக்குப் பதிலாக அவர்கள் புதிய வீடுக்குச் சொந்தக்காரர்களாகத் திகழ்வர். இதற்காக அரசாங்கத்தின் பங்களிப்பாக ஒவ்வொரு ஆண்டும் 5000 மில்லியன் ரூபா வழங்கப்படுவதோடு வெளிநாட்டு உதவிகளும் உபயோகிக்கப்படும். இந்தக் கொள்கை ஆவணங்கள் தேர்தல்கள் முன்னால் 2005-2016 ஆண்டு முன்னர் வெளியிடப்பட்ட தேர்தல் அறிக்கைகள் ஆகும். ஆனால், தேர்தலுக்குப் பின்னர் அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டதற்குப் பின்னர் இக்கொள்கைகள் ஒன்றேனும் 2006-2015 காலப்பகுதியில் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை என்பது ஒரு கசப்பான உண்மையாகும்.

11.5 தற்போதைய நிலை

2015ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில் புதிய அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டதற்குப் பின் இதற்கு முன்னர் உருவாக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்படாது கைவிடப்பட்ட திட்ட முயற்சிகள் மீண்டும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அதை ஐக்கிய நாடுகளின் தொழில்நுட்ப உதவியுடன் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட பெருந்தோட்ட உட்கட்டமைப்பு அமைச்சினால் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு 2016இல் திட்ட வரைபு தீர்த்தியாக்கப்பட்டு அமைச்சரவை அங்கீகாரத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பொழுது இதன் காலஎல்லை பத்தாண்டுகளில் இருந்து (2016-2025) ஐந்து ஆண்டுகளாக குறைக்கப்பட்டு (2016-2020) அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டது. இவ்வைந்தாண்டு திட்டத்தில்

வீடமைப்புக்கு முன்னர் வழங்கிய 50சதவீத நிதித் தேவையை விட 82சதவீத தேவைகள் கணிக்கப்பட்டமை இத்திட்டம் முழுமையாக வீடமைப்புத் திட்டத்தை முன்னிலைப்படுத்திய ஒன்றாகக் காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இத்திட்ட நடைமுறையாக்கம் தற்போது இம்மூன்று வருகின்றது.

இத்திட்ட முயற்சிகளோடு வீடமைப்பினைப் பொறுத்தவரை ஒரு தெளிவான கொள்கை உருவாக்கத்தைக் காணமுடிகிறது. 550 சதுர அடி கொண்ட ஒரு தனி வீடொன்று 7 பேர் காணித்துண்டில் அமைக்கப்பட வேண்டுமென்பது கொள்கை ரீதியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து இந்தக் காணித்துண்டுக்கு ஒரு தெளிவான காணிஉரித்துரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற முடிவும் முக்கியமானது. 2015ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னால் கட்டப்பட்டு வருகின்ற வீடுகள் அனைத்தும் இக்கொள்கைக்கு இணங்கிய ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது. இரட்டை மாடி வீடுகள் கட்டப்பட மாட்டாது என்பது இதனுடைய மறுதலையாகும். தற்போது தெளிவான காணி உரித்துகள் வழங்கப்பட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். இந்தக் கொள்கைப் போக்கில் இன்னுமொரு வளர்ச்சி கட்டம் 2015 ஆகஸ்ட் மாதம் இடம்பெற்ற பொதுத் தேர்தலை தொடர்ந்து அமைக்கப்பட்ட அமைச்சின் பெயர் மலைநாட்டு புதிய கிராமங்கள் உட்கட்டமைப்பு மற்றும் சமூக அபிவிருத்தி அமைச்சு என மாற்றப்பட்டமையாகும். இப்பெயர் மாற்றத்தின் அடிப்படையில் வீடமைப்புக்கென ஆணைகொண்ட அமைச்சு - மலைநாட்டில் புதிய கிராமங்களை உருவாக்க வேண்டுமென ஆணையிட்டது.

இதனடிப்படையில் புதிய கிராமங்களை உருவாக்குகின்ற ஆணைப்படி பழைய லயன் காம்பாக்களை இல்லாதொழிக்க வேண்டும். லயன்களை இல்லாதொழித்து தனித்தனி வீடுகளாக ஒரு கிராமத்திற்குரிய எல்லா வசதிகளுடன் தெளிவான காணி உறுதியுடன் இக்கிராமங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்பது எதிர்பார்க்கப்பட்ட ஒன்றாகும். 2017ம் ஆண்டு இறுதியில் வீடமைப்பு மற்றும் நிர்மாண அமைச்சு தேசிய வீடமைப்பு கொள்கை ஒன்றை உருவாக்கி அமைச்சரவை அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுள்ளது. இக்கொள்கைப் பிரகடனத்தில் தோட்ட வீடமைப்பு குறித்து உரிய கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கொள்கைப் பிரகடனத்தில் சவால்கள், கொள்கைகள், வளங்கள் பற்றிய விடயங்கள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. எனினும், கொள்கை ரீதியாக தோட்டத் தொழிலாளர்களை அரசாங்க தேசிய நீரோட்டத்தில் ஒன்று கலப்பதற்காக முன்வைத்துள்ள முன்மொழிவானது தோட்ட வீடமைப்பை தற்போதைய தோட்டங்களின் எல்லை நிலையிலுள்ள தற்போதைய கிராமங்களில் நிலம் மற்றும் பாதுகாப்பான உரித்துரிமை என்பவற்றை வழங்கி, தற்போதுள்ள கிராமங்களோடு ஒருங்கிணைக்கும் முன்மொழிவாகும்.

இதன் மூலம் நிலவரிமை வழங்கப்பட்டதற்குப் பின்னர் தேசிய வீடமைப்பு அதிகார சபையானது வீடமைப்புக்கான சிறிய கடன் திட்டங்களை வழங்கும். இதன் மூலமாக வீட்டைப் பெறுவதற்காக தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்கான தங்கியிருக்கும் தன்மையிலிருந்து விடுபட்டு, மக்கள் தங்களுக்கு விருப்பமான இடத்தையும் தொழிலையும் தேடிக்கொள்ளும் சூழல் உருவாகும். இக்கொள்கைப் பிரகடனமானது நேரடியாக தற்போதைய அமைச்சரவை மலைநாட்டு புதிய கிராமங்களது அமைச்சினது புதிய கிராமங்களை உருவாக்குகின்ற ஆணையோடு முரண்படக்கூடிய ஒன்றாகும். ஏனெனில் புதிய கிராமங்களின் உருவாக்கம் தோட்டங்களுக்கு உள்ளேயே இடம்பெற்று வருகின்ற ஒன்றாகும். இது தோட்ட உற்பத்திக்குப் பங்கம் ஏற்படுத்தக்கூடிய சூழ்நிலையை உருவாக்கினாலும் இந்த நிலையைச் சம்பந்தித்த வேண்டிய நிலை உள்ளது. ஆகவே இந்த வீடமைப்பு அமைச்சினால் முன்வைக்கப்பட்ட தேசிய வீடமைப்புக் கொள்கையானது அமைச்சினது புதிய கிராமங்கள் கொள்கையோடு முரண்பட்டு விடக்கூடாது. அத்தோடு 'ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட கிராமங்கள்' என்ற கருத்தானது இச்சமூகத்தின் அடையாளத்தை அச்சுறுத்துவதாக அமைந்து விடலாம்.

11.6 சவால்கள்

இந்தப் புதிய கிராமங்களை உருவாக்குவதென்பது மிகவும் சவாலான ஒன்றாகும். ஏழு பேர்ச் சட்டமன்றத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் ஒரு தொகுதி வீடுகளை அமைப்பதற்கான இடத்தை அடையாளம் காண்பதும் அதனைத் தோட்ட முகாமைத்துவத்திடமிருந்து விடுவித்து கொள்வதும் பிரதான சவாலாகக் காணப்படுகிறது. தோட்டங்களில் அமைக்கப்படும் புதிய கிராமங்கள் பிரதான நகரங்களுக்குக் கிட்டிய ஒன்றாக தொடர்பு கொள்ளக்கூடிய பாதை அமைப்புக்கு அண்மித்த ஒன்றாக இருக்க வேண்டும். பொதுவாக ஒரு தோட்டம் என்பது சராசரியாக 500 ஏக்கர் பரப்பளவைக் கொண்டதாகும். இங்கு அமைக்கப்படும் வீடுகள் தோட்ட நகர பாதைகளுக்கு அண்மித்ததாகவும் இதன் மூலம் பாடசாலைகள், வைத்தியசாலைகள், கடைத்தொகுதிகள் போன்றவற்றை அடைந்து கொள்வதற்கு வசதி உள்ளதாகவும் அமைய வேண்டும். தோட்டப்புறங்களில் எல்லை நிலைகளில் காணப்படும் நிலங்களை வீடமைப்புக்காகத் தெரிவு செய்வது பிரச்சினைக்குரிய ஒன்றாகும். பிரதான பாதைகளுக்கு அண்மித்த பகுதிகளில் வீடுகளைத் தெரிவு செய்யும்போது அவை பரிசீலிப்பதும் நிலங்களாக அமைந்திருப்பதன் காரணமாக அவை பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. எனவே, தோட்டப் பரிசீலனைகளைப் பாதிக்காத வகையில் மக்களுக்கு அதிக வசதிகளைத் தரக்கூடிய வகையில் நிலங்களை அடையாளப்படுத்துவது என்பது ஒரு சவாலாக உள்ளது.

நிலங்களைத் தோட்ட கம்பனிகளிடம் இருந்து விடுவித்து கொள்வதிலும் நடைமுறை சிக்கல்கள் காணப்படுகின்றன. முதலாவது, பொருத்தமான நிலம் அடையாளப்படுத்தப்பட வேண்டும். பெரும்பாலான தோட்டங்கள் மலைச்சரிவில் அமைந்திருப்பதால் மண்சரிவு அபாய மிக்கதாகக் காணப்படுகின்றன. எனவே, அவை மண்சரிவு போன்ற இயற்கை அனர்த்தங்களுக்கு உட்பட்டவை என்று தேசிய நிர்மாண ஆய்வு நிறுவனத்தின் அங்கீகாரத்தைப் பெற வேண்டும். தோட்டங்கள் காணி கீர்த்திருத்த ஆணைக்குழுவில் தனியார் கம்பனிகளுக்குக் கையளிக்கப் பட்டுள்ளதால் அந்நிறுவனங்களின் பணிப்பாளர் சபையின் அனுமதியைப் பெற வேண்டும். அதன் பின்னர் பொன் பங்காளரான (Golden share holder) திறைச் சேரியின் சம்மதம் பெற வேண்டும். இது கம்பனிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட நிலங்களின் உபயோகத்தைக் கண்காணிக்கும் பெருந்தோட்ட அமைச்சின் சிபாரிசின் அடிப்படையிலே வழங்கப்படுகின்றது. திறைச்சேரியின் சம்மதத்துடனேயே அமைச்சரவையின் அங்கீகாரம் வழங்கப்படுகின்றது. இத்தனை நடைமுறைகளைப் பின்பற்றி நிலத்தை விடுவித்துக் கொள்ள வேண்டியிருப்பதால் பல்வேறு சிரமங்களும் கால தாமதமும் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாததாக உள்ளது. அடுத்ததாக லயங்களை இல்லாதொழிப்பதாகும். லயங்கள் பழமை வாய்ந்தனவாக இருந்தாலும் சில தோட்டங்களில் லயக்காம்பராக்கள் தோட்டப்புற மக்களின் செலவில் புனரமைக்கப்பட்டவைகளாக காணப்படுகின்றன. இதற்காக தொழிலாளர்கள் செலவு செய்துள்ளார்கள். அத்தோடு பெரும்பாலான குடும்பங்களுக்கு லயங்களுக்கு அருகாமையிலேயே அவர்களுக்கான வாழ்வாதாரத்தைத் தரக்கூடிய காய்கறித்தோட்டங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்த நிலங்களில் இருந்து அவர்களை அகற்றி புதிய கிராமங்களை நோக்கி நகர்த்துவதென்பது புதிய பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றது. ஆரம்பகாலங்களில் வீடமைப்பின் பயனாளிகளாகத் தோட்டங்களில் வீடற்ற நிலையில் தற்காலிகக் குடியிருப்புகளில் வசிப்பவர்களுக்கு வீடுகளை அமைத்துக் கொடுத்தல் என்பது இலகுவான ஒன்றாகும்.

இங்கு இல்லாமல் போவது தற்காலிக வீடுகளே. ஆனால், தோட்டங்களைப் பொறுத்த வரையில் இத்தகைய எண்ணிக்கை குறைவானதாகும். இவர்களை மையப்படுத்தி புதிய கிராமங்களை உருவாக்க முடியாது. லயங்களை இல்லாதொழித்தே புதிய கிராமங்களை உருவாக்க வேண்டிய தேவை உள்ளது. எனவேதான் லயங்களைக் கைவிட்டு விடுவோருக்கு வீடமைப்பில் முன்னுரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற கொள்கை இப்பொழுது உருவாக்கப்பட்டு வருகின்றது. அரசாங்க வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஒதுக்கப்படுகின்ற நிதி வரையறைக்குட்பட்ட ஒன்றாகும். வெளிநாட்டு உதவிகள் பெற்றுக்கொண்டாலும் அதனை

வரவு செலவுத் திட்டத்தில் உள்வாங்கிக் கொள்வதில் வரவுசெலவுத்திட்டப் பிரச்சினைகளை உருவாக்கும். இந்திய அரசாங்கத்தின் உதவியுடன் தற்போது நிர்மாணிக்கப்படுகின்ற 4000 வீடுகள் வரவுசெலவுத் திட்டத்தில் முழுமையாக உட்படுத்தப்பட வில்லை. எதிர்காலத்தில் அமைக்கப்படுகின்ற 10000 வீடுகள் இதே வகையில் அமையுமாயின் வரவுசெலவுத்திட்ட ஒதுக்கீட்டில் இந்த பிரச்சினை தோன்றாது. புதிய கிராமங்களுக்கென நிலங்கள் அடையாளப் படுத்தப்பட்டு அதற்கான நிதிகளைத் தனியார் துறையின் பங்களிப்போடு பெற்றுக்கொள்வது என்பது ஒரு வழிமுறையாகும். தற்போது அரசாங்கம் மேற்கொண்டுள்ள அரச தனியார் பங்குடமை முறையின் மூலமாக நிதிகளைப் பெற்றுக்கொள்வது எதிர்காலத்தில் மேற்கொள்ளக்கூடிய ஒரு முறையாகும்.

11.7 முடிவுரை

கடந்த 150 வருட தேயிலைத் தோட்ட வரலாற்றில் தோட்ட வீடமைப்பு பற்றிய கொள்கை நிலைப்பாட்டில் ஒரு மாற்றமற்ற நிலைமையே காணப்பட்டது. 1972ம் ஆண்டிற்கு பின்னர் முகாமைத்துவ உரிமை மாற்றத்தோடு சில மாற்றங்களையும் பின்னர் 1990களில் நிறுவன ரீதியான மாற்றங்களை ஒட்டி குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களையும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. 1990களுக்கு பிற்பட்ட காலத்தில் இந்த மக்களின் அரசியல் பலம், பேரம்பேசும் சக்தியில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்களும் மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மக்களின் அரச தலைமைகள் அமைச்சரவையில் இடம்பெற்றமையும் இந்தக் கொள்கை மாற்றங்களுக்குப் பின்னணியில் அமைந்திருந்தன. இந்த அடிப்படையில் லயக்காம்பாராக்கள் தொடர்ந்து இருக்கத்தக்க, வீடுகளின் நிர்மாணமும் இடம்பெறத் தொடங்கியது. தற்போது இந்தத் தனி வீட்டுக் கொள்கை உறுதியான ஒன்றாக பரிணாமம் பெற்றுள்ளது. சட்டரீதியாக அந்த வீட்டுக்கான உரித்து வழங்கப்பட்டுள்ளமை முக்கிய முன்னேற்றமாகும். இக்கொள்கை மாற்றத்தின் அமுலாக்கம் மிகத் துரிதமாக அமையவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். இந்த வீடமைப்பினுடைய உயர் கட்ட வளர்ச்சியாகவே லய வாழ்க்கைக்குப் பதிலாக புதிய கிராமங்களின் உருவாக்கத்தைப் பார்க்கக் கூடியதாக உள்ளது. இந்தப் புதிய உருவாக்கமும் பலத்த சவால்களை எதிர்நோக்கியுள்ளது. இப்புதிய கிராமங்களின் அபிவிருத்தியினைத் துரிதப்படுத்துவதற்காக ஒரு அதிகார சபையின் தேவை அரசாங்கத்தினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு அதற்கான நடைமுறைப்படுத்தல் தற்போது இடம்பெற்று வருகிறது. இப்புதிய கிராமங்களின் உருவாக்கம் அதனுடைய அபிவிருத்தி என்பதோடு தோட்டப்புற வீடமைப்பில் ஒரு அடிப்படை மாற்றம் ஏற்படுவதோடு அவர்களது இருப்பு மற்றும் அடையாளம் போன்ற நிலைப்பாடுகளில் ஒரு உறுதித்தன்மை ஏற்பட அதிகம் வாய்ப்புள்ளது.

References

- Chandrabose, A.S., Sivapragasam P.P. (2011). Red Colour of Tea. Kandy: Human Development Organization.
- Ministry of Nation building and Estate infrastructure development-(2006). National Plan of Action for Social Development of the Plantation Community-(2006-2015. Colombo.
- Ministry of Hill Country New Villages, Infrastructure And Community Development (2016). National Plan of Action for the Social Development of the Plantation Community-2016-2020. Colombo.
- Ministry of Housing and Construction. (2017). National Housing Policy. Colombo.
- வாமதேவன், எம்.(2014). மலையகம்: சமத்துவ அபிவிருத்தியை நோக்கி. கொழும்பு: பாக்யா பதிப்பகம்.
- வாமதேவன், எம்.ஸ்கந்தகுமார், பி. (2015). தோட்ட பகுதிகளில் புதிதாக கட்டப்பட்ட வீடுகளுக்கான உடைமையைப் பெற்றுக்கொள்ளல். கண்டி: சமூக அபிவிருத்தி நிறுவனம்.

**பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களின் சமூக
அபிவிருத்தியில் மேல்கொத்மலை நீர்மின் திட்ட
மீள்குடியேற்றத்தின் முக்கியத்துவம்:
இரத்தனீலகல மீள்குடியேற்றத்தை அடிப்படையாகக்
கொண்ட ஓர் ஆய்வு**

எஸ். சித்ரா

சுருக்கம்

மனிதக் குடியிருப்பானது தற்காலத்தில் அடிப்படைத் தேவைகளில் ஒன்றாகவும் ஒரு மனிதனது சமூக பொருளாதார நிலையினை எடுத்துக்காட்டும் குறிகாட்டியாகவும் கவனத்தில் கொள்ளப்படுகிறது. இதனடிப்படையில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நிலையினை கருத்தில் கொள்ளும்போது பெரும்பாலான பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழிடம் தொழில்சார்ந்து அமைந்திருப்பதை அவதானிக்க முடியும். குறிப்பாக, சுத்தமான குடிநீர், சுகாதாரம், போக்குவரத்து, மின்சாரம் மற்றும் பொருத்தமான குடியிருப்பு என்பவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வதில் பெருந்தோட்ட மக்கள் தொடர்ந்தும் சவால்களுக்கு முகம் கொடுத்து வருகின்றனர். மேலும், அவர்களுடைய குடியிருப்புப் பாங்கு பல்வேறுபட்ட சமூக, பொருளாதார, அரசியல் பின்னடைவிற்கு ஒரு முக்கிய காரணமாய் அமைந்திருப்பதனை அனுபவரீதியான ஆதாரங்கள் வெளிக்காட்டுகின்றன. இத்தகைய பின்புலத்திலேயே இக்கட்டுரையானது 2004 ஆம் ஆண்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட மேல்கொத்மலை நீர்மின் திட்டத்தின் விளைவாக இடம்பெற்ற புதிய குடியிருப்புகளுடனான மீள்குடியேற்றத் திட்டம் பெருந்தோட்ட மக்களது சமூக அபிவிருத்தியில் எவ்வாறானதொரு மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளது என்பதனை இரத்தனீலகல மீள்குடியேற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராய்கின்றது.

திறவுச் சொற்கள்: மீள்குடியேற்றம், பெருந்தோட்ட மக்கள், தேசிய கட்டாய மீள்குடியேற்ற திட்டம், மேல்கொத்மலை நீர்மின் திட்டம்.

12.1 அறிமுகம்

இலங்கையில் தேயிலை பெருந்தோட்டத்துறை 150 வருடங்களைக் கடந்துவிட்ட நிலையில் பெருந்தோட்டத்தின் முதுகெலும்பாய் பல தசாப்தங்களாக அதன் வளர்ச்சிக்குப் பங்களிப்பு செய்துவரும் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மற்றும் அவர்களுடைய சமூக, பொருளாதார அரசியல் நிலைமைகள் மற்றும் எட்டியுள்ள அடைவுகளைச் சற்று கவனத்தில்கொள்வது காலத்தின் தேவையாக உள்ளது. நாட்டின் ஏனைய பிரிவினரோடு ஒன்றிணைக்கப்படாத வறுமை மிகுந்த பிரிவினராக அடையாளம் காணப்படும் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் (Peiris, 1996) புவியியல் ரீதியாகவும் சமூக ரீதியாகவும் ஏனைய குறையினரால் தனிமைப்படுத்தப் பட்டுள்ளனர் (Piyarathne, 2008). வறுமை, பௌதீக ரீதியிலான தனிமை மற்றும் குறைவான சமூக அந்தஸ்து என்பன நாட்டின் ஏனைய பிரிவினரிடமிருந்து இவர்கள் தனிமைப் பட்டமைக்கான காரணங்களாகக் கொள்ளலாம். தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில்

பிரித்தானியர்களால் வழங்கப்பட்ட லயன் வீடுகளும் பெருந்தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் கடினமான சூழ்நிலையுமே அவர்களுக்கான பிரதான அடையாளங்களாக இருந்து வருகின்றன.

சுத்தமான குடிநீர், சுகாதாரம், போக்குவரத்து, மின்சாரம் மற்றும் போதிய குடியிருப்பு வசதிகள் இன்மை என்பன பெருந்தோட்ட மக்கள் எதிர்நோக்கும் முக்கிய பிரச்சனைகளாக உள்ளன (UN Habitat, 2017). மனித வாழ்க்கைக்கு முற்றிலும் பொருத்தமற்ற குடியிருப்பு கட்டமைப்பு என பலதரப்பினராலும் தொடர்ந்தும் விமர்சிக்கப்பட்டுவரும் லயன் அறைகளிலிருந்தான தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைநிலை அவர்களது வறுமைநிலையிலும் பெரும் பங்கினை வகிக்கின்றது. இதனடிப்படையில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சமூக ரீதியிலான தனிமைப் படுத்தல் பொருளாதார ரீதியிலான பின்னடைவுகள் உள்ளிட்ட பிரச்சனைகளைச் சரிசெய்யும் வகையில் நாடு சுதந்திரம் பெற்ற காலம் முதல் தொடர்ந்தும் பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளபோதிலும், அவை தோட்டத் தொழிலாளர்களின் குடியிருப்பு மற்றும் தொழில் தெரிவுகளில் எவ்வாறானதொரு முன்னேற்றத்தினை ஏற்படுத்தியது என்பது கேள்விக் குறியேயாகும். இவ்வாறானதொரு நிலையில் இக்கட்டுரையானது கடந்த 2004 ஆம் ஆண்டில் தலவாக்கலை நகரில் மேற்கொள்ளப்பட்ட மேல்கொத்தலை நீர்மின் திட்டச் செயற்றிட்டம் மற்றும் அதன் காரணமாக இடம்பெற்ற மீள்குடியேற்றச் செயற்பாடு தோட்ட தொழிலாளர்களின் அடிப்படைப் பிரச்சனைகளுக்கு எவ்வாறான ஒரு தீர்வினை வழங்கியுள்ளது எனவும், அத்தீர்வு எந்தளவுக்கு அவர்களது குடியிருப்பு மற்றும் வாழ்வாதாரம் உட்பட்ட சமூக பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு முன்மாதிரியாக அமைந்துள்ளது எனவும் ஆராய்கின்றது. இந்நோக்கத்திற்காக மீள்குடியேற்றம் செய்யப்பட்ட பத்து குடியேற்றத் திட்டங்களில் ஒன்றான இரத்தினலகலை மீள்குடியேற்றத் திட்டம் விடய ஆய்வாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

இக்கட்டுரைக்கான முதல் நிலைத் தரவுகள் தோட்டத் தொழிலாளர்களிடமிருந்து வினாக்கொத்து, குழுக் கலந்துரையாடல் (focus group discussion) மற்றும் பிரதான தகவல் தருநர் நேர்காணல் மூலமாகவும், இரண்டாம் நிலைத்தரவுகள் இவ்வாய்வின் நோக்கத்துடன் தொடர்புடைய வெளியிடப்பட்ட ஆதாரங்கள் ஊடாகப் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு பெறப்பட்ட அளவுசார் மற்றும் பண்புசார் தரவுகள் வேறுபட்ட நுட்ப முறைகள் ஊடாகப் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டு பெறப்பட்ட பெறுபேறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவ்வாய்வின் பிரதான வினாக்களுக்கான விடைகள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. மொத்தமாக 117 வீட்டு அலகுகளை கொண்ட இரத்தினலகலை மீள்குடியேற்றத்தில் எழுமாற்று மாதிரிகளாக 60 (51%) தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டு வினாக்கொத்து மதிப்பீட்டுக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். தவிர தொழிற்படையில் உள்வாங்கப்படும் இளம் ஆண்கள், பெண்கள் மற்றும் பெருந்தோட்டத்துறையில் அன்றி வேறு துறைகளில் ஈடுபட்டிருப்போரிடையே குழுக் கலந்துரையாடலும் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

12.2 மீள்குடியேற்றம்

குறித்த ஒரு மக்கள் கூட்டத்தினர் தாம் முன்னர் குடியிருந்த பிரதேசத்திலிருந்து அல்லது இடத்திலிருந்து அகற்றப்பட்டு வேறொரு இடத்தில் குடியமர்த்தப்படும் செயற்பாடாகவும் (Surya Teja, 2013), அதாவது தாம் முன்னர் குடியிருந்த இடத்தில் அல்லது வேறொரு இடத்தில் புதிதாக அல்லது மாறுபட்ட வேறொரு புவியியல், கலாசார அல்லது குடியிருப்புப் பின்னணியிலிருந்து மக்கள் சுயமாக ஒன்றிணையும் (voluntary) அல்லது கட்டாயப்படுத்தலின் பேரில் (involuntary) (மீள்) ஒருங்கிணைக்கப்படும் செயற்பாடாக மீள்குடியேற்றத்தினைக் கருதலாம். இவ்வாறான மீள்குடியேற்றத்தின்போது பொது உட்கட்டமைப்பு மற்றும் உற்பத்தி நிலம் உள்ளடங்கலாக சொத்துக்கள், வீடுகள் என்பன வேறொரு இடத்தில் மீள் கட்டமைக்கப்படல் அல்லது மீள் அமைவிடம் பெறும் செயற்பாடு இடம்பெறும்.

உள்ளூர் ரீதியாகவோ அல்லது சர்வதேச ரீதியாகவோ மீள்குடியேற்ற செயற்பாடு இடம்பெறலாம். உள்ளூர் மீள்குடியேற்றச் செயற்பாடானது, பெரும்பாலும் அபிவிருத்தி அல்லது பொருளாதாரத் தேவை கருதி கட்டாயத்தின் பேரில் மக்களை அவர்கள் முன்பு வசித்த இடத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டு வேறொரு இடத்தில் குடியமர்த்தப்படும் செயற்பாடு கட்டாய மீள்குடியேற்றம் (Involuntary resettlement) எனப்படும். அபிவிருத்தி சார் செயற்பாடுகளின்போது இச்செயற்பாடு பெரும்பாலும் தவிர்க்க முடியாதது. இவ்வகையான மீள்குடியேற்ற செயற்பாடுகளின்போது மக்கள் புதிய குடியிருப்பு, சிறந்த உட்கட்டமைப்பு மற்றும் பொருத்தமான வாழ்வாதாரம் என்பவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ள உரித்துடையோர்களாக இருப்பர். அபிவிருத்தி சார் மீள்குடியேற்ற திட்டங்களானவை நீர்த்தேக்கங்கள், நகர கீர்திருத்தமும் அபிவிருத்தியும் மற்றும் இயற்கை வள அகழ்வு மீள்குடியேற்றங்கள் என மூன்று வகையாகப் பிரித்தாராயப்படுகிறது. இதன்போது பரிந்துரைக்கப்பட்ட தேசிய மீள்குடியேற்றக் கொள்கைகளினூடாகப் பொருத்தமான செயற்திட்டம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டு அவற்றினை நடைமுறைப்படுத்துவதனுடாக பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பாதுகாக்கப்படுவார்கள். இவ்வகையான அபிவிருத்திசார் மீள்குடியேற்றத் திட்டங்களின் பிரதான நோக்கம் வலுவற்ற சமூகத்தையும் தேசிய அபிவிருத்தியில் ஒன்றிணைப்பதாகும்.

12.3 மேல்கொத்தலை நீர்மின் திட்ட மீள்குடியேற்றம்

நாட்டில் காணப்பட்ட மேலதிக சக்தித் தேவையினைப் பூர்த்தி செய்வதற்கான தீர்வாக இலங்கை அரசாங்கு கடந்த 2004 ஆம் ஆண்டில் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் தலவாக்கலை நகரை மையமாகக் கொண்டு மேல்கொத்தலைத்திட்டத்தை மேற்கொள்ள திட்டமிட்டபோது இத்திட்டம் வெறுமனே சக்தித் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக மட்டுமன்றி, நீண்ட காலமாகத் தொடரும் பெருந்தொட்ட மக்களின் சமூக, பொருளாதார பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வு உபாயமாகவும் கருதப்பட்டது.

தலவாக்கலை நகரில் செயல்படுத்தப்பட்ட மேல்கொத்தலை நீர்மின் திட்டத்தின்போது பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் குறிப்பாக நீர்த்தேக்கத்தால் உள்வாங்கப்படும் பகுதிகளாக அடையாளம் காணப்படும் குடியிருப்புக்கள் மற்றும் வாழ்வாதாரங்களை இழப்பவர்கள் பெரிதும் கருத்தில் கொள்ளப்பட்டனர். நீர்த்தேக்கம் மற்றும் அதனுடன் தொடர்புபட்ட உட்கட்டமைப்புகளில் உள்வாங்கப்படும் குடியிருப்புக்கள் யாவும் மீள்குடியேற்றம் செய்யப்படும் எனவும், திட்டத்தால் பாதிப்படையும் சகல மக்களும் எவ்வித பாரபட்சமும் இன்றி நட்புசட்டினையும் நன்மைகளையும் பெற்றுக்கொடுப்பதற்கும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதற்காக தேசிய கட்டாய மீள்குடியேற்றத்திட்டக் கொள்கையினை (National Involuntary Resettlement Policy, 2014) உள்ளடக்கிய செயற்திட்டம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. இதில் 'மக்கள் பங்கெடுப்பு' எனும் அணுகுமுறை பிரதான இடம் வகித்தது. இத்திட்டத்தால் பாதிப்படைந்தவர்கள் யாவரும் அழைக்கப்பட்டு அவர்களுக்கு திட்டம் பற்றி முழுமையாக, அதாவது திட்டத்தின் நோக்கங்கள், திட்டத்தால் ஏற்படக்கூடிய தாக்கங்கள் மற்றும் மீள்குடியேற்றம் தொடர்பிலான நன்மைகள்பற்றி திட்டம் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னரே விளக்கப்பட்டதுடன், பாதிப்படைந்தவர்கள் எதிர்பார்க்கும் நட்பு சமூகம் உட்பட அவர்களது சமூக பொருளாதார தேவைகள், வாழ்வாதார தரமுயர்த்தலுக்கான உத்திகள், அபிப்பிராயங்கள் மற்றும் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதற்காக இத்திட்டத்தால் பாதிப்படையும் மக்கள் மற்றும் அவர்களின் பிரதிநிதிகளுக்குச் சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட்டது. குறிப்பாக இழப்பீடுகள் மற்றும் நட்பு தொடர்பிலான திட்டமிடலின்போது பாதிப்படைந்த மக்களது கருத்துக்கள் மீள்குடியேற்ற செயற்திட்ட வரைபில் உள்வாங்கப்பட்டது.

தேசிய கட்டாய மீள்குடியேற்றக் கொள்கை

உலகளாவிய ரீதியில் கடந்தகாலங்களில் வங்கிகளின் நிதி உதவியுடன் மேற்கொள்ளப்பட்ட அபிவிருத்திசார் மீள்குடியேற்ற செயற்பாடுகளின் தோல்வியினை அனுபவமாகக் கொண்டு உலக வங்கிமினால் மிகவும் சாத்தியமானதும் பயன்மிக்கதும் என ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு 1994 ஆம் ஆண்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு வருவதே தேசிய கட்டாய மீள்குடியேற்றக் கொள்கை ஆகும். இக்கொள்கையானது, எந்தவொரு அபிவிருத்திசார் திட்டத்தின்போதும் மக்களின் சமூக பொருளாதார நிலை தரமுயர்த்தப்படுவதை உறுதி செய்வதுடன் எக்காரணங் கொண்டும் அவர்கள் முன்னரிலும் பார்க்க வறிய நிலைக்குக் கொண்டு செல்லப்படக்கூடாது என்பதை வலியுறுத்துகின்றது. மேலும், அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளின்போது பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் எவ்வித பாரபட்சமும் இன்றி நியாயமான முறையில் நடத்தப்படுதலின் அவசியத்தையும் எடுத்துரைத்துள்ளது.

இக்கொள்கையின் பிரதான நோக்கம் 'மக்களை மையப்படுத்திய அபிவிருத்தி' ஆகும். எந்தவொரு நாளும் பாரிய நிதி உதவியைப் பெற்று மேற்கொள்ளும் அபிவிருத்திசார் மீள்குடியேற்ற திட்டங்களின் போது அரசுகள் தங்களது தேசிய அபிவிருத்தி கொள்கைகளில் இதில் பறிந்துரைக்கப்பட்டுள்ள அடிப்படைகளை உள்வாங்குதல் வேண்டும் எனவும் வேண்டிக் கொண்டுள்ளது. இதனையடுத்து இலங்கையிலும் 2001 ஆம் ஆண்டு முதல் மேற்கொள்ளப்பட்ட அபிவிருத்திசார் மீள்குடியேற்ற செயற்திட்டங்களில் இக்கொள்கை முழுமையாக உள்வாங்கப் பட்டு செயற்படுத்தப்படுகின்றது. மக்களை மையப்படுத்திய இந்த கொள்கைகள் பாதிக்கப்பட்ட மக்களது சமூக பொருளாதார முன்னேற்றத்தினைக் கருத்தில் கொண்டு உள்வாங்கப்பட்டது. தலவாக்கலைநகரில் மேற்கொள்ளப்பட்ட நீர்த்தேக்கத்தைப் பிரதானமாக கொண்ட அபிவிருத்திசார் கட்டாய மீள்குடியேற்ற செயற்பாட்டின்போதும் இந்த கொள்கை முழுமையாக உள்வாங்கப் பட்டிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. கடந்தகால மீள்குடியேற்ற அனுபவங்களைப் போலல்லாது சகல தரப்பிலும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய வகையில் நோக்கத்தை சரிவர அடையக்கூடிய செயற்திட்டம் ஒன்றினை உருவாக்கி இந்த மீள்குடியேற்றம் செயற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மீள்குடியேற்றங்களானவை பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் சமூக பொருளாதார அபிவிருத்தியைத் தவிர்த்து வெறுமனே குடியிருப்புக்களை மட்டும் மையமாகக் கொள்ளுமையின் அவர்களது சுயதேவை பூர்த்தி செய்யப்படாது என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்து மக்களின் வாழ்வாதாரத்தை உயர்த்துவதற்குப் பொருத்தமான உபாயங்களை இனங்கண்டு அவற்றினைச் செயற்படுத்துவதற்கான முயற்சிகளையும் இந்த மீள்குடியேற்றத்திட்டம் மேற்கொண்டிருந்தது.

12.4 பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சமூக அபிவிருத்தியை நோக்கிய மீள்குடியேற்ற திட்டம்

ஒருவரின் அடையாளம் மற்றும் கௌரவத்தினை எடுத்துக் காட்டும் குறிப்பிடத்தக்க கருவி குடியிருப்பாகும் (Peiris, 1996). தனிமைப்படுத்தப்படல் அல்லது ஏனைய சமூகங்களால் பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்கள் ஒதுக்கப்படுவதற்கும் குடியிருப்பு மற்றும் தொழில் நிலை என்பன பிரதான காரணங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. அதேவேளை, அம்மக்களின் முன்னோக்கிய நகர்வினைக் கட்டுப்படுத்துவதில் சமூக ஒதுக்கம் ஒரு முக்கிய காரணமாக இருந்து வருகிறது. பெளதீக சமூக மற்றும் பொருளாதார ரீதியில் அதாவது போதிய உட்கட்டமைப்பு இன்மை, திட்டமிட்ட தனிமைப்படுத்தல், குடியிருப்பின் நிலை, தொழில்நிலை, குறைவான கல்வியறிவு, வறுமை மற்றும் அரசியல் காரணங்களால் தொடர்ந்தும் இம் மக்கள் இலங்கையின் ஏனைய சமூகத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டவர்களாக இருந்ததன் விளைவு யாதெனில், தேசிய அபிவிருத்தியில் நாட்டின் ஏனையவர்கள் போல் இவர்களால் பங்கெடுக்க முடியாத நிலை தொடர்வதாகும். ஏனையோர் அனுபவிக்கும் நன்மைகளையும் சலுகைகளையும் இவர்கள் முழுமையாக அனுபவிப்பதில்லை. இது இவர்களுடைய மேல் நோக்கிய சமூக அசைவிற்கான தடையாகக் காணப்படுகின்றது.

தோட்டத் தொழிலாளர்களின் இவ்வாறானதோர் நிலைமையின் கீழ் அவர்கள் செறிவாக வாழும் பகுதிகளில் முன்னெடுக்கப்பட்ட மேல்கொத்மலை நீர்மின்திட்டமானது திட்டத்தால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் குறிப்பாக குடியிருப்புக்களை இழந்தவர்களுக்கு 100% புதிய குடியிருப்புக்களை வழங்கும் செயற்பாட்டைப் பூர்த்தி செய்வது மட்டுமன்றி வாழ்வாதாரங்களை இழந்தவர்களுக்கும் பல்வேறு வகைகளில் நட்டஈடுகளை வழங்குவதுடன் வாழ்வாதாரத்தினை மேலும் விருத்தி செய்வதற்கான பல்வேறுபட்ட பொருள் மற்றும் பொருள் சாரா ஊக்குவிப்புக்களும், நிறுவன அபிவிருத்தி, விவசாய அபிவிருத்தி, சமூக பொருளாதார உட்கட்டமைப்பு அபிவிருத்தி மற்றும் திறன் அபிவிருத்தி போன்ற நான்கு பிரதான நோக்கங்களுடன் சமூக அபிவிருத்தியை இலக்காகக் கொண்டே மேற்கொள்ளப்பட்டது.

12.5 சமூக பொருளாதார உட்கட்டமைப்பு அபிவிருத்தி: குடியிருப்பு மற்றும் பொதுச்சேவை கட்டமைப்புக்கள்

மேல்கொத்மலை நீர்மின்திட்ட நீர்த்தேக்கம் மற்றும் அதனுடன் தொடர்புடைய ஏனைய உட்கட்டமைப்புக்கள் தலவாக்கலை நகரின் மையப்பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்டமையால், அவற்றால் உள்வாங்கப்படும் சுமார் 495 குடியிருப்புக்கள் ஏனைய பொதுச் சேவை கட்டமைப்புக்கள் மற்றும் வாழ்வாதாரங்களும் நகரின் எல்லைக்குள்ளேயே பொருத்தமான பத்து இடங்களில் நீர்த்தேக்கக் கட்டுமானப்பணிகளை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னரேயே அமைக்கப்பட்டன. அவை முறையே நகர சபை, நானு ஓயா பிரிவு, தலவாக்கலை பிரிவு, இரத்தினிலகல பிரிவு, வோல்கர் குடியிருப்பு மற்றும் புகைமிர திணைக்களக் குடியிருப்புக்கள், குமாரகம, தெவிசிரிபுர, மிடில்டன் பசார் மற்றும் தலவாக்கலை விரிவாக்கம் மற்றும் மிடில்டன் பிரிவு என்பனவாகும். இவற்றில் பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களின் குடியிருப்புக்களே பெரும்பான்மையாகக் காணப்பட்டன. சகல குடியிருப்புக்களும் முன்னைய குடியிருப்பிலிருந்து சற்றுத் தொலைவில், நகரை அண்மித்த இடங்களில், அதேவேளை முடிந்த வரையில் இனங்களைப் பிளவுபடுத்தாது சமூக வலையமைப்பு மற்றும் இன சமத்துவத்தைப் பேணும் வகையில் மீள்குடியேற்றச் செயற்பாடு இடம்பெற்றது. பிரதான நகரிலிருந்து சுமார் 2 கிலோமீற்றர் தூரத்தில் 67.18 ஹெக்டயர் பரப்பில் 117 வீட்டு அலகுகளைக் கொண்டு இரத்தினிலகல குடியேற்றமானது அமையப்பெற்றுள்ளது. மொத்த குடித்தொகை 455 ஆகும். பெரும்பாலானோரின் பிரதான வாழ்வாதாரமாக பெருந்தோட்டத் தொழில் துறையாகவும், சிறியளவில் சுயதேவை விவசாய நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர் (கள ஆய்வு, 2012).

அட்டவணை 12.1:

இரத்தினிலகல மீள்குடியேற்றத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள நிரந்தரக் கட்டிட கட்டமைப்பு

கட்டிட வகை	அலகு
வீடுகள்	116
வீட்டுடன் கூடிய கடை	01
கராஜ்	01
கோயில், பாடசாலை, நிர்வாக கட்டிடம் மற்றும் நலன்புரி சேவை நிலையம் உள்ளிட்ட பொது இடங்கள்	03
கால்நடை தொழுவம்	12
கோழி பண்ணை	01

மூலம்: கள ஆய்வு, 2012, மேல்கொத்மலை மீள்குடியேற்ற செயல்திட்டம்

இங்கு குடியிருப்பு மற்றும் வாழ்வாதார மூலங்கள் உடனடியாகவும் ஏனைய கட்டமைப்புக்கள் படிப்படியாகவும் நிறைவேற்றப்பட்டன. திட்ட நிறைவேற்றத்தின்போது பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கான வீடுகள் பகிர்ந்தளிக்கப்படும்போது அவர்களது முன்னைய குடியிருப்புக்களின் நிலை, குடியிருப்பு கொண்டிருந்த நிலப்பரப்பின் அளவு என்பன கருத்தில் கொள்ளப்பட்டு அதற்கேற்ப 6 வகைகளில் வீடுகள் அமைக்கப்பட்டு A - F என்ற அடிப்படையில் தரப்படுத்தப்பட்டது. அதாவது, சொந்தமாக நிலத்தைக் கொண்டிருந்தவர்கள், கொண்டிருந்தவர்கள் ஆனால் கணக்கெடுப்பின்போது ஏதாவது ஒருவகையில் குறித்த பகுதியில் தனது பதிவினை உறுதிப்படுத்தியவர்கள் ஒரு வீட்டினைப் பெறுவதற்கு தகுதியுடையோராகக் கருதப்பட்டனர். 400 சதுர அடி அல்லது அதற்கு குறைவான அளவு நிலத்தைக் கொண்டிருந்தவர்கள் 500 சதுர அடி நிலப்பரப்பை கொண்டு அமைக்கப்பட்ட வீடுகளையும் (A வகை) 400 சதுர அடி முதல் 600 சதுர அடி பரப்பைக் கொண்ட வீடுகளில் வசித்தவர்களுக்கு 780 சதுர அடி நிலத்தைக் கொண்ட வீடுகளும் (B வகை) பகிரப்பட்டன. சொந்தமாக நிலத்தைக் கொண்டிருந்த லயன் அறைகளில் (120 சதுர அடி) அல்லது கொட்டிகளில் வாழ்ந்த தோட்ட தொழிலாளர்கள் யாவரும் A வகை வீட்டினைப் பெற்றுக்கொண்டனர். சகல வீடுகளும் அடிப்படை வசதிகளுடன் பொருத்தமான வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

போதிய இடைவெளிகளுடன் தனித்தனியாக ஒற்றையாக அமைக்கப்பட்ட A தர வீடுகள் வரவேற்பறை, இரண்டு படுக்கை அறைகள், சமையலறை, குளியல் அறையுடன் கூடிய மலசலகூடம் என்பவற்றை கொண்டிருந்தது. நிரைச்சீலைகள் கொண்டு அலங்கரிக்கப்பட்ட யன்னல்கள், மாபிள்கள் பாதிக்கப்பட்டு பலகையிலான தட்டுக்கள் (Pantry cupboards), யன்னல்கள், நீர்க்குழாய்கள் பொருத்தப்பட்ட பாத்திரங்கள் கழுவும் சிங்குகள் பொருத்திய சமையலறை, போதிய காற்றோட்டமுடைய படுக்கையறைகள், எல்பெஸ்ட்ஸ் கூரைத் தகடுகளால் கூரைகள் வேயப்பட்டு அவை நிறப்பூச்சுக்களால் மினுக்கப்பட்டிருந்தன. கற்கள், சீமெந்து கொண்டு அமைக்கப்பட்ட வீட்டு சுவர்கள் மினுக்கப்பட்டு நிறப்பூச்சுக்களால் மெருகூட்டப்பட்டுள்ளன. வீட்டுத் தளங்கள் சீமெந்து சாந்துக்களால் மினுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சகல அறைகள் மற்றும் வாசலுக்குமாக மின்விளக்குகள் பொருத்தப்பட்டுள்ளன. வீட்டு எல்லைகள் சரியாகப் பிரிக்கப்பட்டு சல்லடைக் கம்பிகளால் வேயப்பட்டுள்ளன. வீடுகள் சீமெந்திலான பாதைகளால் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. சகல வீடுகளும் தற்போதைய நெறிமுறைகளின்படி தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்பட்ட 500 சதுர அடியினைக் கொண்ட வீடுகளாகக் காணப்படுவதுடன், முறையான வடிகாலமைப்பு, காற்றோட்டம், வீடுகளுக்கிடையில் போதுமான இடைவெளி, தனி மலசலகூடம், மின்சார வசதி, சுத்தமான நீர், சுத்தமான சுற்றாடல் என சகல அடிப்படை வசதிகளுடன் கூடிய வீட்டைப் பெற்றுள்ளார்கள். இம்மீன்குடியேற்றத் திட்டத்தின் மூலம் எதிர்பார்க்கப்பட்ட வசதிகளுடன் கூடிய குடியிருப்புக்கள் மட்டுமல்லாது உட்கட்டமைப்புக்கள், பொதுச் சேவை நிலையங்களும் புதிதாக நிர்மாணிக்கப்பட்டன. அதுவரை காலமும் லயன் அறைகளில் முடங்கிக் கிடந்த தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு இந்த வீடுகள் ஒரு பெரும் வரப்பிரசாதமாக அமைந்ததாக பொதுவில் வாதிடப்படுகின்றது.

படம்: 12.1

பெருந்தோட்ட தொழிலாளர் குடியிருப்பு அலகு (லயன் அறைகள்)

மூலம்: அலுவலக கோப்பு, மேல்கொத்தமலை நீர்மின்திட்ட அலுவலகம், தலவாக்கலை. 2012

படம்: 12.2

மீள்குடியேற்றத்தின்போது பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பெற்றுக்கொண்ட குடியிருப்பு அலகுகள்

மூலம் : அலுவலக கோப்பு, மேல்கொத்தமலை நீர்மின்திட்ட அலுவலகம், தலவாக்கலை. 2012

12.6 வாழ்வாதார மீள்கட்டமைப்பும் மேம்படுத்தல் நடவடிக்கைகளும்

மீள் குடியேற்றத்தின்போது குடியிருப்புக்களை மட்டும் வழங்காது, வாழ்வாதாரங்களை இழந்தவர்கள் (சுயதொழில் நடவடிக்கைகள்) குறிப்பாக விவசாய நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வந்தவர்கள் தொடர்ந்தும் பயிர்செய்கையில் ஈடுபட வசதி செய்து தரப்பட்டது. அதாவது சுயதேவை மற்றும் மேலதிக வருமானத்தை நோக்கமாகக் கொண்டு விவசாயத்தில் ஈடுபட்டு வந்தவர்களுக்குத் தொடர்ந்தும் விவசாயத்தை மேற்கொள்ள காணித்துண்டு அல்லது வேறு தொழில் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட விரும்பியவர்களுக்கு காணிக் குப் பதிலீடாக காசு நட்டசடாக சுயவிருப்பின் பெயரில் வழங்கப்பட்டது. அத்துடன், பாதிப்படைந்த மக்களின் வாழ்வாதாரங்களை மேம்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டு நீண்ட மற்றும் குறுகிய கால வாழ்வாதார உபாயங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டன. இதில் இளவயதினர், பெண்கள், முயற்சியாளர்கள் மற்றும் விவசாயத்தில் ஈடுபாடுள்ளவர்களுக்கான பல்வேறுபட்ட வேலைத்திட்டங்களும் சிறிய தொகைக் கடன் வசதிகளும் வழங்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றில்

விவசாயத்தில் நாட்டமுள்ளவர்களுக்கு அதனுடன் தொடர்புடைய பயிற்சிகள், ஆரம்ப முதலீடுகள் (விதை, உரம் மற்றும் சிறிய உபகரணங்கள்) மற்றும் உற்பத்திகளைப் பொதியிடல் மற்றும் சந்தைப்படுத்தல் உட்பட சில தொழிநுட்ப உதவிகளும் வழங்கப்பட்டன. தவிர, பல தொழில்சார் பயிற்சிப் பட்டறைகள், விரிவுரைகள் என்பவற்றினூடாக புதிய தொழில் முறைகளையும் (உதாரணம்: காளான் வளர்ப்பு) அறிமுகப்படுத்தினர். சிறு கைத்தொழிலாளர்களும் (தேயிலைக் கூடை பின்னல்) ஊக்குவிக்கப்பட்டனர்.

தொடர்ந்து தகுதி வாய்ந்த இளவயதினருக்கான விவசாயம் சாரா தொழில் பயிற்சிகள் மற்றும் திறன் பயிற்சிகள் அவர்களது திறன்களை விருத்தி செய்து கொள்ளவும் புதிய தொழில்வாய்ப்புக்களில் ஈடுபடுத்திக் கொள்ளவும் வாய்ப்பாக அமைந்தது. உதாரணமாக, கணனிப் பயிற்சிநெறி, கட்டட நிர்மாணப் பயிற்சி, மின்சார மற்றும் வாகன திருத்துனர் பயிற்சி என்பன அவற்றில் சிலவாகும். பாதிக்கப்பட்ட சகல மக்களும் இந்த வேலைத்திட்டங்களில் பொருத்தமான துறைகளில் பயிற்சியைப் பெறும் திட்டத்தால் வழங்கப்பட்ட சிறிய கடன் வசதிகளைப் பெறவும் அனுமதியளிக்கப்பட்டனர். கயதொழில் நடவடிக்கைகளில் பயிற்சியைப் பெற்றுக் கொண்டதுடன் தொடர்ந்து குறித்த துறைசார்தொழில் நடவடிக்கைகளைக் கொண்டு செல்வதற்கான அடிப்படை முதலீட்டையும்² வங்கிகளின் உதவியுடன் வழங்கியமை (காளான் வளர்ப்பு, தையல் கலை, அழகுக்கலை) குறிப்பிடத்தக்கதாகும். எடுத்துக்காட்டாக இரத்னீலகல பிரிவைச் சேர்ந்த பெருந்தோட்டக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணொருவர் அழகுக்கலைப் பயிற்சியைப் பெற்றதுடன் சிறியகடன் உதவியையும் திட்டத்தில் பெற்று அழகுக்கலை நிலையம் ஒன்றை தலவாக்கலை நகரில் நடத்தி வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும், காளான் வளர்ப்பு பயிற்சிநெறியினைப் பெற்றுக்கொண்ட பலர் பயிற்சியின் பின் திட்டத்தால் இலவசமாக வழங்கப்பட்ட விதைகளையும் சிறிய கடன் தொகையையும் பெற்று தொடர்ந்தும் அந்நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டுவருவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இரத்னீலகல குடியேற்றத்தில் சுமார் 22 பேர் இவ்வாறு தொழில்சார் பயிற்சி நெறிகளையும் 3 பேர் சிறிய நிதி உதவிகளையும் வழங்கி ஊக்குவிக்கப்பட்டனர்.

இளையோர் மற்றும் தொழில் வாய்ப்பிற்காகக் காத்திருந்தவர்களுக்கும் வழங்கப்பட்ட கற்கை நெறிகளும் பயிற்சி நெறிகளும் இளஞ் சமூகவாழ்க்கைத் தொடர்புடைய குறை வருமான பெருந்தோட்டத் துறையில் தங்கியிருக்காது பல்வேறுபட்ட தொழில் நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபடுவதற்கு வழிகோலுவதாய் அமைந்திருந்தது. இந்நடவடிக்கை தொழில் தெரிவினை அவர்களுக்கு வழங்கியது. இதில் நேரடியாக தொழிலாளர்கள் பங்கெடுக்காத போதிலும் அவர்களது குடும்ப அங்கத்தவர்கள் பின்னாகள் என்போர் பயனடைந்தனர். இவற்றில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பாரிய நன்மைகளை அடையாவிட்டாலும்³ பயனடைந்த ஒருசில தோட்டத் தொழிலாளர்களது குடும்ப அங்கத்தவர்கள் அவர்களது அடுத்த கட்ட நகர்வினைப் பற்றிச் சிந்திக்கவும் செயல்படவும் ஒரு அடிப்படையாக இந்த முயற்சி அமைந்தது.

தவிர நீர்தேக்க மற்றும் உட்கட்டமைப்பு நிர்மாணப் பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது தொழில் திறனைக் கொண்ட மற்றும் தொழில் திறன் அற்ற (skilled and unskilled) தொழிலாளர்களும் திட்ட நிர்மாண வேலைகளில் தற்காலிகப் பணிக்காக அமர்த்தப்பட்டபோது தேயிலைத்தோட்டங்களில் பருவகால தொழிலாளர்களாகத் தொழிலாற்றிய இளமவயதினர் மற்றும் நடுத்தர வயதினர்களும் தொழில் திறனற்ற தொழிற்படையில் சேர்ந்து நிர்மாண வேலைகளில் தற்காலிக தொழில் வாய்ப்பினை கவர்ச்சிகரமான சம்பளத்துடன் பெற்றுக்கொண்டனர். இதில் சிலர் திட்ட நிர்மாணப் பணிகள் முடிவடைந்தவுடன் அதில் உழைத்த பணத்தைக் கொண்டு முச்சக்கர வண்டி ஒன்றினை வாங்கி முச்சக்கர வண்டி ஓட்டுனர்களாகத் தனது வாழ்வாதாரத்தை மாற்றிக்கொண்டனர். தவிர திட்டத்தில் தற்காலிக தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த பெருந்தோட்ட பருவகால தொழிலாளர்கள் திட்ட நிர்மாணப் பணிகள் முடிவடைந்தவுடன் மீண்டும் பெருந்தோட்டத் துறைக்கு செல்லாது வேறு வாழ்வாதாரங்களைத் தேடி வெளியிடங்களுக்கு இடம்பெயர்ந்தனர். எனவே, திட்ட நிர்மாணப் பணிகள் சுமார் எட்டு

வருடங்கள் தொடர்ந்த நிலையில் அதில் தற்காலிகமாக வேலை செய்த தொழில் திறனைக் கொண்டிராத தொழிலாளர்களில் சிலர் போதியளவு பணத்தைச் சேகரித்து அதை புதிய வாழ்வாதாரம் ஒன்றிற்காகப் பயன்படுத்தியமை அவர்களை அபிவிருத்திப் பாதையை நோக்கி மெதுவாக நகர்ப் செய்துள்ளதைக் காட்டுகிறது.

அட்டவணை 12.2 :

மீள்குடியேற்றத்தின்போது பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு
வழங்கப்பட்ட உரிமங்கள் - இரத்தினீலகல மீள்குடியேற்றம்

உரிமங்களின் வகை	பயனாளிகள் (%)
வீடுகள்	100
விவசாய / கால்நடை பண்ணைகள்	தரவு இல்லை *
மீள்குடியேற்ற தயார்படுத்தலுக்கான செலவு	6
வருமான மீள்சீரமைப்பு	13
நிதியுதவிகள்	3
பயிற்சியும் பயிற்சி பாட னையும்	22
உணவைய வருமான நடவடிக்கைகள்	2

மூலம்: கள ஆய்வு, 2012

குறிப்பு: விவசாய நில பகிர்ந்தளிப்புச் செயற்பாடு தாமதித்து மேற்கொள்ளப்பட்டதால் (2014) கள ஆய்வின்போது அது தொடர்பான தகவல்களை மக்களிடமிருந்து பெறமுடியவில்லை.

12.7 உட்கட்டமைப்பு விருத்தி

சிறந்த உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் மக்களின் வெளிநோக்கிய அசைவுகளை ஊக்குவிப்பதற்கும் வெளியாரின் முதலீடுகளை உள்வாங்குவதற்கும் மட்டுமன்றி மரபுரிதியிலான வாழ்வாதார முறைகளிலிருந்து விலகி புதிய வாய்ப்புக்களைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கும் சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்துகிறது (Phan Si Man, 2005). அதிக முதலீடுகளை வேண்டி நிற்கும் உட்கட்டமைப்பு நிர்மாணமானது, மக்களுடைய அபிவிருத்தியில் முதல் படியாக மிக முக்கிய பங்காற்றுகிறது (Bharali, 2004). இதனடிப்படையில் மேல்கொத்மலை திட்டத்தின்மூலம் நீர்த்தேக்க திட்டச் செயற்பாடுகளுக்காகவும் முயற்சியாளர்களுக்காகவும் உருவாக்கப்பட்ட நகர அபிவிருத்தி மற்றும் உட்கட்டமைப்புக்களானவை தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வாதாரத் தெரிவுகளுக்கு நீண்ட கால அடிப்படையில் பயன் தரக்கூடிய ஒரு அம்சமாகும்.

பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் சந்தை, பாடசாலை, மருத்துவசாலை மற்றும் ஏனைய சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதில் போதிய உட்கட்டமைப்பின்மை ஒரு பிரதான காரணமாக இருந்து வருகிறது. அதேவேளை, உட்கட்டமைப்புக்களின் விருத்தி வறுமையானவர்களை நாட்டின் தேசிய அபிவிருத்தியில் ஒன்றிணைப்பதனுடாக வறுமையைப் போக்கும் உள்ளார்ந்தத் தைக் கொண்டுள்ளது (Ellis, 1999). எனவே, தலவாக்கலை நகரின் சிறந்த உட்கட்டமைப்பு மற்றும் விருத்தியடைந்துள்ள பொதுச்சேவை வசதிகளும் முயற்சியாளர்களையும் முதலீடுகளையும் குறித்த பிரதேசத்தை நோக்கி ஊக்குவிக்கின்றன. இந்நிலை புதிய தொழில் வாய்ப்புக்களை உருவாக்கும் சாத்தியப்பாட்டினையும் கொண்டுள்ளன. அதேவேளை, உட்கட்டமைப்புக்களின் விருத்தியானது சமூகங்களுக்கிடையில் காணப்படும் தனிமையைக் குறைப்பதுடன் விளிம்பு நிலையில் உள்ள மக்களை நாட்டின் ஏனைய பிரிவினரோடு ஒன்றிணைக்கும் சந்தர்ப்பத்தையும் வழங்குகிறது. எனவே, ஆய்வு பிரதேசமான இரத்தினீலகல குடியேற்றத்திற்கும்

பிரதான நகரத்திற்குமான இணைப்பினை ஊக்குவிக்கும் உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் மக்களது அசைவிலும் தெரிவுகளிலும் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி வருகிறது. எடுத்துக்காட்டாக,

1. சகல குடியேற்றங்களையும் இணைத்திருக்கும் வீதி வலையமைப்பு
2. நகரத்திற்கும் குடியேற்றங்களுக்கும்டையிலான தொடர்பாடல் பிரச்சனைகளை போக்கு வரத்து விரிவாக்கம் குறைத்துள்ளது.
3. தொலைவில் வசிக்கும் மக்களும் குறித்த ஒரு சேவையை இலகுவில் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.
4. சேவை நிலையங்கள், உள்ளூர் சந்தை, வர்த்தக நிலையங்கள் மற்றும் சேவைகள் விரிவாக்கம் பெற்றுள்ளது.
5. உள்ளூர் முதலீட்டாளர்கள் வர்த்தக நோக்கத்திற்காக (சுற்றுலா சார் கைத்தொழில்) உள்வீர்க்கப்படுகின்றனர் (அமைவிட காரணி).

சிறந்த வீதி வலையமைப்பு, பாலங்கள், வீதி வளைவுகள், நடைபாதைகள், வடிகாலமைப்பு, தொலைத்தொடர்பு மற்றும் ஏனைய சேவைத்துறைகள் என்பன ஒரு பிரதேசத்தின் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கான அடிப்படைத் தேவைப்பாடுகளாகும். வருமானத்தை ஈட்டித்தரும் துறைகள் இந்த உட்கட்டமைப்புக்களுடன் கூடிய சேவைகளை பயன்படுத்தும்போது குறித்த பிரதேசத்தின் மக்கள், பொருட்கள் மற்றும் சேவைகள் அசைவையைச் செய்யும் வீதம் அதிகரித்து இது சமூக பொருளாதார விருத்தியில் முக்கிய இடத்தினைக் கொள்கிறது. மக்களின் பெரும் அசைவானது வெளிமுயற்சியாளர்களைக் கவரும் பட்சத்தில் பெரும் முதலீடுகளை (குறிப்பாக சுற்றுலாத்துறை) இப்பிரதேசம் உள்வாங்கலாம். இந்நிலை தோட்டத் தொழிலாளர்களையும் மரபு ரீதியிலான தொழிற்சாலைகளிலிருந்து விலகி தொழில் பல்வகைமையை பெற்றுக் கொள்ள வாய்ப்பளிக்கும் போது அவர்களது வாழ்க்கைத்தரத்தில் சபீட்சத்தை ஏற்படுத்தும் (Lopez, 2008). எனவே, அதுவரைகாலமும் காணப்பட்ட தனிமைப்படுத்தப்படல் எனும் நிலையிலிருந்து ஒதுக்கப்பட்ட மக்கள் குழு ஏனைய சமூகத்தினருடனான தொடர்புகளை ஏற்படுத்த முடியும். உட்கட்டமைப்பு சேவைத்துறை விருத்திக்குப் பின்னர் தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகத்தின் அதிகரித்த அசைவினை குறிப்பாக தொழில், கல்வியினைப் பெற்றுக் கொள்ள அவர்கள் வெளியிடங்களை நோக்கி அசைந்திருப்பதை அறியலாம். 2012ஆம் ஆண்டில் இரத்தினலகல் மீன்குடி யேற்றத்தில் மேற்கொண்ட கள ஆய்வு மதிப்பீட்டின்போது, பெரும்பாலான இளைஞர்களும் யுவதிகளும் மற்றும் நடுவயதினரும் மீன்குடியேற்றத்தின் பின்னர் பெருந்தோட்டங்களில் கூலிகளாக இணைய விருப்பமின்றி வேறு தொழில்வாய்ப்புக்களை பெற்றுக்கொள்ள ஒரு குடும்பத்தில் ஒருவராவது வெளியிடங்களுக்கும் வெளி மாவட்டங்களுக்கும் (குறிப்பாக ஹட்டன், கொழும்பு உள்ளிட்ட பகுதிகள்) இடம்பெயர்ந்திருந்ததை அறியக்கூடியதாய் இருந்தது.

பெருந்தோட்டத்துறை மற்றும் விவசாயம் என வரையறுக்கப்பட்ட வாழ்வாதாரத் தெரிவுகளைக் கொண்டிருந்த பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு மீன்குடியேற்றத் திட்டத்தினூடாக வழங்கப்பட்ட தொழில்சார் பயிற்சிகள் அவர்களைப் புதிய தொழில்துறைகளைத் தேர்ந்தெடுப்பது பற்றிய சிந்தனையை ஏற்படுத்தியதுடன், அதுவரை காலமும் அரசாங்க காணிகளில் விவசாயம் செய்தவர்கள் (தொழிலாளர்கள்) நட்டசடாக புதிய காணிப்பரப்புக்களை விவசாயத்திற்காக சொந்தமாகப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். நிலமானது ஒரு பொருளாதாரச் சொத்து என்ற வகையில் இது அவர்களுக்குப் பொருளாதார ரீதியில் ஒரு பாதுகாப்பை வழங்கியுள்ளது. இது தவிர அமைக்கப்பட்டுள்ள உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் இணைய சமுதாயத்தினர் வேறு தொழில்களை நாடிச் செல்வதில் இருந்து வந்த உட்கட்டமைப்பு ரீதியாகத் தடைகளை அகற்றி அவர்களின் வெளிநோக்கிய நகர்விற்கு இடமளித்துள்ளது. இவை யாவும் பொருளாதார ரீதியில் நீண்ட கால அடிப்படையில் முன்னேற்றம் காண்பதற்கு தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட பொருளாதார வாய்ப்புக்களாகும்.

12.8 முடிவுரை

ஆரோக்கியமற்ற சூழலில் எவ்வித அடிப்படை வசதிகளும் அற்ற நிலையில் இயலாமை எனும் மனோநிலையில் லயன் அறைகளில் வாழ்ந்த மக்கள் பௌதீக மானிட சமூக அபிவிருத்திக்கான வாய்ப்புகளைச் சிறந்த முறையில் பெற்றுக்கொள்ளும் போது கிடைக்கக் கூடிய மகிழ்ச்சி, எதிர்பார்ப்பு என்பன அவர்களை முன்னோக்கிச் செல்வதற்கு வழிவகுக்கின்றன. வெறுமனே குடியிருப்பை மட்டுமன்றி வாழ்வாதார அனுகுமுறைகள் மற்றும் நன்கு விருத்தியடைந்த உட்கட்டமைப்புக்களையும் மக்களுக்கு வழங்கும்போது அவை அவர்களுக்கான நீண்ட கால அடிப்படையிலான சமூக அபிவிருத்திக்கான தளம் என்பதாகக் கருதி மக்களும் அதனிலிருந்து பயனைப் பெற்றுக்கொள்ள தங்களை தயார்படுத்திக் கொள்வது அவசியமாகும். அது ஒவ்வொருவரதும் தனிப்பட்ட முயற்சியில் தங்கியுள்ளது. மேல் கொத்மலை மீன்குடியேற்றத்திட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் இலங்கையில் அது வரைகாலமும் மேற்கொள்ளப்பட்ட குடியிருப்புத் திட்டங்களில் இருந்து சற்று வித்தியாசமானது. அதாவது அடிப்படை வசதிகளுடன் கூடிய ஒரு வீட்டை சொந்தமாக சட்டரீதியான அதிகார பத்திரத்துடன் வழங்கியமை தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தொடர்பாக அதுவரை காலமும் சமூகத்தில் காணப்பட்ட சமூகப்பார்வை விலக்கப்பட்டதுடன், அரசியல் ரீதியிலும் மற்றும் பொருளாதார ரீதியிலும் வலுவற்றவர்களாக ஆக்குவதில் பிரதான காரணமான நிலமற்றவர் எனும் நிலையும் மாற்றமடைந்து அவர்களும் ஒரு அளவிலான நிலத்திற்குச் சொந்தக் காரர்களாயினர். அதுமட்டுமன்றி ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க அளவில் திருப்திகரமான முறையில் உட்கட்டமைப்புக்களுடன் கூடிய வேலை வசதிகள் மற்றும் வாழ்வாதார உபாயங்கள் இந்த மீன்குடியேற்றத் திட்டங்களில் கையாளப்பட்டிருந்தன. வழங்கப்பட்ட சில தொழில்சார் பயிற்சிகள் மற்றும் சிறு கடன் உதவிகள் சகல தோட்டத் தொழிலாளர்களையும் முழுமையாக வேயர் சேராவிட்டாலும் சகல மக்களுக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் வழங்கப்பட்டிருந்தன. தவிர ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள உட்கட்டமைப்புக்கள் வழங்கப்பட்ட ஊக்குவிப்புகள் அவர்களை குறை ஊதியத்திலிருந்து வெளிநோக்கி செல்வதற்கு வாய்ப்பளித்துள்ளது. அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்வது அவர்களது தனிப்பட்ட திறமையாகும். நிலமற்ற எவ்வித அரசியல், சமூக அந்தஸ்து மற்றும் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள வாய்ப்புக்களைச் சரிவரப் பயன்படுத்திக் கொள்வார்கள் எனின் மேல்கொத்மலை மீன்குடியேற்றத்திட்டம் அவர்களது கபீட்சத்திற்கான ஒரு திருப்புமுனையாக அமையும்.

End notes

1. பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்கள் பெருந்தோட்டம் தவிர சிறியளவில் சுயதேவைக்காகவும் மேலதிக வருமானத்தை ஈட்டிக்கொள்ளவும் அண்மையில் காணப்பட்ட அரச காணிகளில் விவசாயத்தையும் மேற்கொண்டு வந்தனர்.
2. தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கு இந்த கடனுதவிகள் எதிர்பார்த்தளவு நன்மையளிக்கவில்லை காரணம் அவர்கள் வங்கிகளில் கடனைப் பெறுவதற்கு வங்கிகளால் எதிர்பார்க்கப்பட்ட பிணை அல்லது நிலவுரிமை என்பவற்றைக் கொண்டிருக்கவில்லை.
3. கணினிப் பயிற்சி நெறி, மின்சார மற்றும் மோட்டர் இயந்திர திருத்துனர் பயிற்சி நெறியினைப் பின்தொடர்வதற்கு சில கல்வி தகைமைகள் அடிப்படைத் தகுதிகளாக பயிலுநர்களிடையே எதிர்பார்க்கப்பட்டது. தோட்டத் தொழிலாளர்களில் பெரும்பாலானோர் இந்த தகைமையைக் கொண்டிருக்காத காரணத்தால் தகைமையை பூர்த்தி செய்யாத விண்ணப்பதாரர்கள் பயிற்சி நெறியைப் பின்பற்ற அனுமதியளிக்கப்படவில்லை.

References

- Action Plan, (2012). Upper Kotmale Hydro Power Project office, Minihandore, Thalawakelle.
- Bharali, G. (2004). Labour unrest and social insecurity of Plantation workers: A Case Study. V. V. Giri National Labour Institute and OKDISC, March 9-10.
- COBUILD Advanced English Dictionary, (1987). United Kingdom: Harper Collins Publishes.
- Ellis, F. (1999). Rural livelihood diversity in developing countries: Evidence and policy implications. In New resource perspectives, no. 40. Livelihoods, diversification and Poverty. London: ODI.
- Human Development Initiative through Empowerment and Settlement Improvement in the Plantation Settlements in Sri Lanka. Retrieved from <http://unhabitat.lk/projects/active-projects/koica/>. (Accessed on 2017. 12.08).
- Involuntary Resettlement Source Book: Planning and Implementation in Development Projects. (2004). Washington DC: The World Bank.
- Lopez, R.S.A, 2008, Livelihood Strategies of Farmers in Bolivar, Ecuador: asset distribution, activity selection and income generation decisions in rural households, Virginia Polytechnic Institute and State University.
- Peiris, G.H. (1996). Development and Change in Sri Lanka. ICES: Colombo.
- Piyarathne, A. (2008/09). Longing for Equal Status: Impact of Housing Interventions on Identity and Status of Indian Origin Tamils Resettlers from Two Selected Plantations in Sri Lanka. Sri Lanka Journal of Social Sciences. Colombo: National Science Foundation.
- Phan, Si Man.(2005). Development of rural infrastructure and its impact on the livelihoods of people living in poverty. Retrieved from http://.arch.ide.go.jp/idedp/ASE/ASE007100_005 (accessed 13th Feb 2013).
- Surya, Teja. (2013). Resettlement and Rehabilitation. Retrieved from <https://www.slideshare.net/suryateja980315/resettlement-and-rehabitation>. (Accessed 19th April 2018).

பட்டணத்து வாழ்க்கை ஓர் ஆசை: கொழும்பு நகரில் தமக்கான இல்லத்தை அமைத்துக்கொள்வது பற்றிய தோட்டத் தமிழர்களின் நாட்டம்

அன்டன் பியரத்ன

சுருக்கம்

தோட்டத் தமிழர்கள் என்போர் இந்திய வழிவந்த பெருந்தோட்டத் தமிழர் சமூகத்தை அல்லது பெருந்தோட்டத் தமிழர்களைக் குறிப்பிடுவதாக உள்ளது. காலனித் துவ காலத்தில் ஆங்கிலேயர்களினால் இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட புதிய இனக்குழுவாக பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள் காணப்படுகின்றனர். கோப்பி, தேமிலை மற்றும் இறப்பர் பயிர்ச்செய்கைக்காக இறுக்கமான நிபந்தனைகளுடன் ஒப்பந்த அடிப்படையில் அவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர்களாகக் கொண்டுவரப்பட்டார்கள். வரிசையில் அமைக்கப்பட்ட லயன் அறைகள் கொண்டதான இருப்பிடங்கள் அமைக்கப்பட்டு ஏனைய சிங்களச் சமுதாயத்திலிருந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்டு பெருந்தோட்டங்களுக்கு மத்தியிலே ஆங்கிலேயரினால் 'இந்திய கொலனிகள்' அமைக்கப்பட்டன. நாட்டின் சுதந்திரத் திணைத் தொடர்ந்து குறிப்பிடத்தக்க எண்ணிக்கையான பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள் தமது லயன் குடியிருப்புக்களைவிட்டு வெளியேறி நகர்புறங்களை நோக்கி புலம்பெயர்ந்த துடன், அங்கு தமது வீட்டினை அமைத்துக்கொள்ளத் தொடங்கினார்கள். இன்றுவரை இவ்வாறான தொடர்ச்சியான பெருந்தோட்ட மக்களின் நகரங்களை நோக்கிய இடப் பெயர்வினால் அம்மக்கள் தமது வீட்டினை பல இன மக்கள் வாழ்ந்துவரும் கொழும்பு நகரில் அமைத்துக்கொள்வதில் எவ்வாறான போக்கு காணப்படுகின்றது என்பதை அறிந்து கொள்வதற்கான இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. 2010 ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் தொடக்கம் 2012 ஆம் மாதம் வரை ஏறத்தாழ இரண்டு வருடங்கள் சேரிப்புறங்களை அண்டியதான பகுதியில் வசிக்கின்ற வறிய மற்றும் நடுத்தர வருமானத்தைக் கொண்ட 24 குடும்பங்களில் இருந்து இனக்குழுமத் தரவுகள் பெறப்பட்டன. இவ்வாய்வின் மூலம் வீடு என்பது ஒரு பாதுகாப்பான இடம்- மக்கள் அயலவர்களை ஒருவருக்கொருவர் நன்கு அறிந்து வைத்துள்ளனர். மற்றவர்களுக்கு நம்பிக்கைக்குரியவராக உள்ளனர், அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் 'காட்டிக்கொடுப்பது' இல்லை ஆகியவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இனங்களுக்கிடையிலான திருமணம், குறிப்பிட்ட சமய பக்தர்களாக, வர்த்தக பங்காளிகளாக, சக தொழிலாளர்களாக, நலன்புரி அல்லது சமுதாய நிறுவனங்களில் அங்கத்தவராக இருப்பதன் மூலம் இம்மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் அயலவர்களாக, நண்பர்களாக, உறவினராக தொடர்புகளைக் கொண்டுள்ளனர். மேலும், அவர்களது வீடு கட்டும் கனவைத் தகர்த்தெறிகின்ற பல்வேறு சிக்கல்கள் இருக்கின்றபோதிலும் தமது நாளாந்த சமூக பொருளாதார மற்றும் பண்பாட்டு விடயங்களில் ஒருவருக்கொருவர் இடைத்தொடர்பைப் பேணுகின்றனர். இங்கு, கொழும்பில் தமக்கான வீட்டினை அமைத்துக்கொள்வதன் மூலம் 'தோட்டத் தமிழர்கள்' என்ற அடையாளத்தை விட்டு 'கொழும்புத் தமிழர்கள்' என்ற அடையாளத்துக்குத் தம்மை மாற்றிக்கொள்ள முனைவதாகவும் ஆய்வு முடிவுகள் நிரூபணம் செய்கின்றன.

திறவுச் சொற்கள்: கொழும்புத்தமிழர்கள், தோட்டத் தமிழ் சமூகம், பெருந்தோட்டத்தில் வாழ்க்கை முறை, வீடு கட்டுதல், வெளி இடப்பெயர்வு

13.1 அறிமுகம்

இலங்கையில் ஏறத்தாழ மூன்று தசாப்தங்களாக இடம்பெற்றுவந்த இன முரண்பாடானது சர்வதேச சமூகத்திலே இலங்கையின் இனப்பரம்பல் பற்றிய தெளிவான கருத்தாடல்களை வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளது. இவ்வாறான கருத்தாடல்கள் சர்வதேச மட்டத்தில் பிரபல்யமாகக் காணப்பட்டன என்பதற்கான சான்றாக எனது சொந்த அனுபவத்தை இங்கு எடுத்துக்காட்ட முடியும். அதாவது என்னை ஒரு இலங்கையன் என அடையாளப்படுத்தும் போது எனது அவுஸ்ரேலிய நண்பர்கள் என்னை சிங்களவனா அல்லது தமிழனா எனக் கேட்பதை உதாரணமாகக் குறிப்பிட முடியும். ஆயினும், அவர்கள் தமிழ் மற்றும் சிங்கள இனங்களுக்கிடையே உள்ள உட்பிரிவுகளை அறிந்திருக்கவில்லை. இலங்கையில் உள்ள தமிழர் சனத்தொகையானது யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள், கொழும்புத் தமிழர்கள், வன்னித் தமிழர்கள், தோட்டத் தமிழர்கள் மற்றும் மட்டக்களப்புத் தமிழர்கள் எனப் பல பிரிவுகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. ஆயினும் உத்தியோகபூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட தமிழர்களாக இலங்கைத்தமிழர்களும் இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களுமே விளங்குகின்றனர். மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஏனைய தமிழ் இனப்பிரிவுகள் பல்வேறு சமூக கலாசார நடைமுறைகளின் அடிப்படையில் சமூக ரீதியில் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சில நேரங்களில் இந்தியத் தமிழர்களை தோட்டத் தமிழர்கள், மலையகத் தமிழர் (Upcountry Tamils) எனவும் அழைக்கின்றனர். இப்பதமானது மலையகம் என்ற எல்லைக்குள் காணப்படுகின்ற பெருந்தோட்டங்களில் வாழுகின்ற மக்களைக் குறிக்கும். மலையக மற்றும் கரையோர தமிழர்களுடனான எனது ஆய்வு அனுபவத்தின் மூலம் (பிரியாத்னே, 2008) இவ்வாறான இனப்பிரிவுகளானது பொதுவான ஒரு குடையின் கீழ்க் காணப்படுகின்ற இரண்டு உப அடையாளமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஆகையால் ஆய்வாளர்களாகிய நாங்கள், கருத்தரங்கு மற்றும் மாநாட்டு ஏற்பாட்டாளர்கள், அறிஞர்கள் போன்றவர்கள் இத்தகைய இன வகைப்பாடு பற்றிய சொற்பதங்களைப் பயன்படுத்தும்போது மிகவும் அவதானமாக இருத்தல் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அதிகாரம் பொருந்திய குழுக்கள் சமூகத்தின் வலுவற்றோரின் குரலை நசுக்குவதற்கு நாழும் துணைபோவதாக அமைந்துவிடும். அடுத்து வருகின்ற பகுதியானது இந்தியத்தமிழர்கள் இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டதனைச் சுருக்கமாக விபரிப்பதாக இருக்கின்றது.

இன்றைய காலப்பகுதியில் பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள் நாட்டின் குறிப்பிடத்தக்களவு சனத்தொகையைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்ற அதேவேளை பெருந்தோட்டங்களில் தாமாக் கடின உழைப்பின் மூலமாக தேசிய பொருளாதாரத்திற்குப் பெருமளவில் பங்காற்றி வருகின்றார்கள். அண்ணளவாக 240,000 பெருந்தோட்டத்திலே வசிக்கின்ற மக்களை உள்ளடக்கியதாக ஏறத்தாழ 850,000 மலையகத் தமிழர்கள் காணப்படுகின்றனர் (மல்வத்த, 2000, ப. 404). இவர்கள் காலனித்துவ காலத்தில் இருந்து நாட்டின் ஏனைய சமூகங்களிலிருந்து வேறுபட்ட சமூகமாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஓர் இந்து தமிழ் மன்னனாக இருந்த கண்டிய இராச்சியத்தின் மன்னனை 1815 இல் கைது செய்ததோடு, ஆங்கிலேயர்கள் சிங்கள பிரபுக்களுடன் மேற்கொண்ட ஒப்பந்தங்களின் மூலம் பல நூற்றாண்டுகளாக பேர்த்துக்கேயர் மற்றும் ஒல்லாந்தர்களால் இயலாத விடயமாகிய இலங்கைத் தீவு முழுவதையும் ஒரே குடையின் கீழ் கொண்டுவந்தார்கள். இதன் மூலம் தீவு முழுவதும் ஆங்கிலேயரின் நிர்வாகக் கட்டுப்பாடின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது. ஆங்கிலேயர்களே தமது ஆட்சிக்காலத்தில் 1870 இல் இந்தியத் தொழிலாளர்களை இலங்கையிலுள்ள தேயிலை, இறப்பர் மற்றும் கோப்பித்தோட்டங்களில் வேலை செய்விப்பதற்காகக் கொண்டுவந்ததன் மூலமாக 'இந்தியத் தமிழர்கள்' எனும் புதிய இனக்குழுவை இலங்கைக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்கள். சிங்களவர்களைப் பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்விப்பதற்கு முடியாமல் போன காரணத்தினால் பிரித்தானியர்கள் தமது பணப்பயிர் செய்கைக்காக இந்தியத்தமிழர்களை இலங்கைக்கு கொண்டு வந்தார்கள். குறிப்பாக, பிரித்தானிய பெருந்தோட்ட முதலாளிகள் சிங்கள மக்களைக்

கொண்ட பகுதிகளில் தூய இந்துத் தமிழர்களைக் குடியேற்றினார்கள். அவர்களுக்கு விசேடமான கொடுப்பனவுகளும் வழங்கப்பட்டன (சில்வா, 1986: பக். 18).

பிரித்தானியர்கள் தமது குடியேற்றப் பகுதிக்குள் இன்னொரு குடியேற்றத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். வேறுவகையில் கூறுவதாயின், 'குடியேற்றத்துக்குள் இன்னொரு குடியேற்றம்' எனலாம். குறிப்பாக, வெளிப்பணியாக எந்தவொரு நிபந்தனைகளும்மின்றி நிலத்தைப் பறிகொடுத்த அல்லது நிலமற்ற சிங்கள விவசாயிகளைச் சூழ்ந்ததாக தமிழ்மக்களை உள்ளடக்கியதாக இக்குடியேற்றங்கள் அமைக்கப்பட்டன (ரொபேர்ட், 1989, பக்:7). அப்போதிலிருந்தே சிங்களவர்களாலும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் உள்ளடங்கிய பெருந்தோட்டத்தைச் சாராத தமிழர்களாலும் இம்மக்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டே வரலாயினர். யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் இவர்களைத் 'தோட்டக்காட்டான்', 'மலையகத்தான்', 'வடக்கத்தையான்', 'களளத்தோணி' என பல தரக்குறைவான பெயர்களைக்கொண்டு முத்திரை குத்தலாயினர். இவ்வாறான பெயர்களைப் பயன்படுத்தி தம்மை அடையாளப்படுத்துவதை எதிர்த்ததன் காரணமாக 'தோட்டத் தமிழர்கள்' என அடையாளப்படுத்தும் மரபு கொண்டுவரப்பட்டது (டானியல், 1992, பக்: 3 மற்றும் பீபிள்ஸ், 2006, பக்: 71). இவ்வாய்வுக் கட்டுரையில் தோட்டத்தமிழர்கள் என்றே பதத்தினையே நான் பயன்படுத்துகின்றேன். எவ்வாறெனிலும், இலங்கைக்கு போர்த்துக்கேயர் வருவதற்கு முன்னர் இலங்கைக்கு வருகைதந்த குடியேற்ற மக்கள் கராவ மற்றும் சலகம போன்ற சிங்கள சாதிப்பிரிவினராக காலப்போக்கில் கருதப்பட்டனர் என புரதான நூல்களான மகாவம்சம் போன்ற இதிகாச நூல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன (ஹெரோடோட்டஸ், 1975, பக்: 117). ஆனால், இவ்வாறு பிரித்தானிய குடியேற்ற காலத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட இந்தியத் தமிழர்கள் மேற்குறிப்பிட்ட சிங்கள சாதிப்பிரிவினர்குள் சங்கமிக்கவில்லை. காரணம், ஐரோப்பிய பெருந்தோட்ட முதலாளிகள் இந்தியத் தமிழர்களைத் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு வெளிநாட்டு சமூகமாக மலைநாட்டில் குடியமர்த்தியதுடன் அவர்களைச் சிங்கள சமூகத்திலிருந்து வேறுபடுத்தியே வைத்திருந்தனர் (பண்டாரகே, 1983: 309). 150 வருடங்களுக்கும் மேலாக வாழ்ந்துவந்தாலும், பெருந்தோட்ட சமூகம் முற்றுமுழுதாக இலங்கையின் பிரதான சமூகத்துடன் ஒருங்கிணைந்த தன்மையினைப் பெறவில்லை, அத்துடன் 'வெளியார்' என்றே இதுவரையிலும் பரவலாக அடையாளப்படுத்தப் படுகின்றனர் (பிலிப்ஸ், 2001: 217). தோட்டத்தில் வாழும் மக்கள் தமது தோட்டத்தைத் தாயாக கருதுகின்றனர் (வளம், வளர்ப்பு, மற்றும் வாழ்வளித்தல்) என அமலி பிலிப்ஸ் (2001) குறிப்பிடுகின்றார். இவர் தோட்டத்தில் வாழும் தமிழர் ஒருவர் எவ்வாறு தமது தோட்டத்தைக் கருதுகின்றார் என்பதைக் கீழ்வருமாறு விபரிக்கின்றார். கட்டுரையாசிரியரும் இதே வெளிப்பாட்டினை உணர்வதாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஒரு நடுத்தர வயது ஆண் தனது உணர்வினைக் கவிதை வடிவில் விபரிக்கின்றார். அதாவது, சொந்த நிலம், இடமில்லாத (தாய்நாடு, சமூக வெளி) பெருந்தோட்ட மக்களின் இடர்பாடுகள் நிறைந்த வாழ்க்கையை “தாயில்லாத குழந்தைகள்” என விபரிக்கின்றார். தொடர்ந்து அவர் கூறுகையில், தோட்டம் தனது தாயாக மாறியுள்ளதாகக் கூறுகின்றார். மேலும், மலைகளின் பருமன், சுற்றியுள்ள தேயிலைச்செடிகள், சுற்றியுள்ள பயிரிப்படாத வெற்று நிலம் (மீண்டும் தனியார்மயப்படுத்துவதற்கான ஒரு குறியீடு) என்பவற்றைப் பார்த்து உணர்வுரீதியாகப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளதும் தோட்டத்தொழிலாளர் ஆகிய தனது தலைவிதியைத் தீர்மானிப்பதுமான அந்த தோட்ட நிலத்தின் (தாய்) எதிர்காலத்தை எண்ணி மனங்கலங்கி நிற்பதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். குறிப்பாக, வயதில் மூத்த சந்ததியினர் மத்தியில் தோட்ட மக்களின் அடையாளமானது தோட்டத்தினையும் வேலையையும் ஒன்றோடு ஒன்று பிணைக்கப்பட்டதன் விளைவாக உருவானதான எண்ணம் காணப்படுகின்றது” (பிலிப்ஸ், 2001, ப. 221).

13.2 “வீடு” என்பது ஒரு தொடர் போராட்டம் அல்லது ஒரு சாதனை

இலங்கையின் தோட்டப்பகுதிக்கு தென்னிந்தியாவிலிருந்து வருகைத்தவர்கள் தமது ‘லயன்’ குடியிருப்பு என்று அடையாளப்படுத்தப்படுகின்ற வசிப்பிடத்தில் வாழ்ந்துவரலாயினர். இத்தகைய பழைய பாசறை முறையில் அமைந்துள்ள இக்குடியிருப்பில் வசிப்பவர்கள் தேயிலைக் கொழுந்து பறிப்பவராகவும், இறப்பர் பால் இறக்குபவர்களாகவும் மற்றும் அதனோடு தொடர்பான வாழ்வாதார முறையைக் கொண்டவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். இத்தகைய வாழ்வாதார முறையே இம்மக்களது களங்கப்படுத்தப்பட்ட அல்லது கறைபடிந்த சமூக அடையாளப்படுத்தலுக்கு அல்லது வெளியார் என மற்றவர்கள் கருதக் காரணமாக இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. தோட்டத் தமிழர்களைப் போன்றே இப்பகுதியில் வாழ்ந்துவரும் சிங்கள மக்களும் வெளியிடத்திற்கு இடம்பெயர்ந்து சென்று தமது வாழ்க்கை முறையையும் தமது சமூக அடையாளத்தையும் மாற்ற விரும்புகின்றனர். ஏனைய சமூகத்திலுள்ளவர்களைப் போன்று தோட்டத்தில் வாழும் தமிழ் மக்களது அடையாளம் அங்கீகரிக்கப்பட வோ மதிக்கப்படவோ இல்லை எனக் கருதுகின்றனர். சிலர் வெற்றிகரமாக தமது பாரம்பரிய தோட்டத்திலிருந்து இடம் பெயர்ந்து கொழும்பு, கண்டி போன்ற நகரங்களுக்கு இடம்பெயர்ந்து தமது பிள்ளைகளுக்கு வேண்டிய கல்வி உள்ளடங்கலான வசதி வாய்ப்புக்களை ஏனைய சிங்கள மக்களைப் போன்றே வழங்கி வருகின்றனர். இத்தகைய இடப்பெயர்வுக்கு தள்ளுகை (push) மற்றும் இழுவை (pull) விசைக்காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்துவதாக கொள்ளலாம். இலங்கையின் பிரதான சமூகத்துடன் தோட்டத்தமிழர்கள் ஒருங்கிணைவதற்கான ஓர் இயற்கையான செயன்முறையாக இத்தகைய இடப்பெயர்வு காணப்படுகின்றது. தோட்டத்தில் காணப்படுகின்ற வெளிப்படையான துன்பத்தின் ஒப்பீடும் வேறுபாடும், பச்சைப் பசுமை வெளிகளைத் தேடிய கற்பனையான அல்லது புரியாத தேடலானது தோட்டத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் நவீனமயப் படுத்தலுக்கான ஒரு பாதையாக காணப்படுகின்றது.

தோட்டத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்த சில தமிழர்கள் தமக்கான ‘புதிய’ வீடுகளைத் தற்போது வசிக்கின்ற நகரங்களில் கட்டுவதனைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இது வெறுமனவே வீடு ஒன்றினைக் கட்டுவதாகவோ வாங்குவதாகவோ இருந்துவிட முடியாது. இவற்றுக்கும் மேலாக, கங்காணிமார்களாலும் ஏனைய அதிகாரிகளாலும் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்ற இடநிறைந்த லயன் குடியிருப்புக்களிலிருந்தான விடுதலையையும், புதிய வாழ்வாதாரத்தினை உருவாக்குகின்ற சூழலையும் ஏற்படுத்துகின்றது எனலாம். மேலும் இலங்கையில் ஓரளவுக்கு சிறப்பாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட, சிறுவர்களுக்கான வளமான எதிர்காலம் சிறந்த பாதுகாப்பு மற்றும் வாய்ப்புக்களை உறுதிசெய்வதற்கான சூழ்நிலைகளும் அதிகமாக இருக்கின்றது எனலாம். இத்தகைய வீடானது இடப்பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்கக்கூடியதாகவும், இசைந்து செல்லக் கூடியதாகவும், பல்லின மற்றும் பல்பண்பாட்டு சூழலில் அமைதியாக வாழ்வதற்கான சகிப்புத் தன்மையை அதிகரிப்பதாகவும் உள்ளது என்றும் கூறலாம். ஆயினும் இலகுவில் இனவாத மற்றும் மதவாத அரசியல்வாதிகளினால் தமது தேவைக்கேற்ப கட்டுப்படுத்தக்கூடியதாகவும் இருக்கின்றது எனவும் கொள்ள முடியும். இவ்வாறு நகரங்களில் வீட்டைக்கட்டிக் குடியேறுவது என்பது ஒரே இரவில் நடந்துவிடக்கூடிய நிகழ்வு அல்ல. குறிப்பாக பெருந்தோட்டத் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரைக்கும், இந்தியாவில் இருந்து வருகை தந்ததில் இருந்து அவர்களது நீண்டகால தனிமைப்படுத்தப்பட்ட லயன் வாழ்க்கை முறையின் பின்னணியில் இவ்வாறான நகர்ப்புற இடப்பெயர்வும் அங்கு ஒரு வீட்டினைக் கட்டிக்கொள்வதும் பெரும் போராட்டமானதாகவே இருக்கும். வீடு ஒன்றினைக் கட்டுவதற்கான மலையக மக்களின் போராட்டத்தினை என்னுடைய கலாநிதிப்பட்ட ஆய்விலே ‘பொதுத்தளங்கள்’ எனும் எண்ணக் கருவினுடாகப் பகுப்பாய்வுக்குட்படுத்தியிருந்தேன். வீடு என்பது ஒரு இடம், ஒரு வெளி, ஒரு உணர்வு, நடைமுறைகள், உலகத்தில் நிம்மதியாக வாழக்கூடிய நிலை ஆகிய எண்ணக் கருக்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. சமூக மற்றும் நடைமுறை உலகத்தினை புரிந்து கொள்வதன் மூலமாக வருகின்ற பொதுவான செயற்பாட்டுத்தளத்திலே ஒருவருக்கொருவர்

தொடர்புகொள்ளவும் வாழ்க்கையைக் கொண்டு நடாத்தவும் தொடர்ச்சியாக புதிய முயற்சிகளினைச் செய்வதற்கு அடித்தளமாகக் காணப்படுவதனால் இதனை நான் 'பொதுத்தளங்கள்' என வரையறுத்துள்ளேன். சிறிது விளக்கமாகச் சொல்வதானால், 'பொதுத்தளங்கள்' என்பது ஆக்கபூர்வமான வழியில், வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய தேவைகளை அடைவதற்கு பொதுவான மனோநிலை மற்றும் பண்பாட்டு வளங்களைத் தனித்துவமான, நடைமுறையோடு இணைந்ததாக, சமூக வாழ்க்கையை அச்சுறுத்துகின்ற காரணிகளைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலமாக அல்லது வெளிச் சக்திகளைக் கட்டுப்படுத்தக் கவனமெடுப்பதன் மூலம் மாறுகின்ற சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப பொருத்தமான வழியில் செயற்படுவதனைக் குறிக்கின்றது. பைரீ போர்மேயூவின்னிடைய (1984) நாளாந்த வாழ்க்கை நடைமுறைகளை அறிவுறுத்துகின்ற மனோநிலை பற்றிய கலந்துரையாடல்களையும், மைக்கல் ஜாக்ஸ்ஸுடைய (1996) மனிதர்களது வாழ்வியல் மற்றும் அகவய வேறுபாடு பற்றிய கோட்பாட்டுத் தளத்தினைப் பின்பற்றியே எனது எண்ணக்கருவினை வடிவமைத்துள்ளேன்.

13.3 பட்டணத்தில் தோட்டத் தமிழர்களின் தற்போதைய சமூக வாழ்க்கை

எனது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்விற்காக நான் நான்கு பிரதேசங்களில் கள ஆய்வினை மேற்கொண்டிருந்தேன். அவற்றில் இரண்டு ஆய்வுப் பிரதேசங்கள் கொழும்பு மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ளன. குறித்த இரண்டு பிரதேசங்களில் நடுத்தர வருமானத்தைக் கொண்ட பிரதேசமாக ஒன்றும் குறைந்த வருமானத்தைக் கொண்ட சேரிப்புற குடியிருப்புப் பிரதேசமாக மற்றைய பிரதேசமும் அமைந்துள்ளன. இந்த இரண்டு பிரதேசங்களிலும் வசிக்கின்ற தோட்டத் தமிழர்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்ற வகையில் எனது ஆய்வுக்கான மாதிரிகள் தெரிவுசெய்யப்பட்டன. இவர்கள் வகுப்பு மற்றும் பொருத்தமான பொருளாதாரக் காரணிகளினால் தோற்றம்பெற்ற வேறுபட்ட வாழ்க்கைமுறைகள், அனுபவங்கள், விருப்பங்கள், எதிர்பார்ப்புக்கள், நோக்கங்கள் போன்ற பல விடயங்களைக் கொண்டிருக்கின்றனர். குறிப்பாக வணிகர்கள் (நகை, மின்சாதன பொருட்கள்), அரச மற்றும் தனியார் நிறுவனங்களில் உயரிய பதவிகளினை வகிப்பவர்கள், மற்றும் ஓய்வு பெற்றவர்களைக் கொண்டதாக மத்தியதர வருமானத்தைக்கொண்ட ஆய்வுப் பிரதேசமான கொழும்பு காக்கைத் தீவு பிரதேசம் காணப்படுகின்றது. ஆனால், மல்வத்தை என்ற பெயரைக்கொண்ட குறைந்த வருமானத்தைக் கொண்ட மக்கள் வாழும் பிரதேசமானது சாரதிகள், சிறுகடை வியாபாரிகள், அரச மற்றும் அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களில் தொழில்புரியும் கடைநிலை ஊழியர்கள், வீட்டுப் பணிப்பெண்கள் ஆகியோரை அதிகளவில் கொண்டுள்ளது. இப்பிரதேசத்திலும் வணிகர்கள் ஒருசிலர் இருந்தாலும் அவர்கள் குறைந்தளவான இலாபத்தை ஈட்டுவோராகவே உள்ளார்கள். பொதுவாக, இரண்டு ஆய்வுப்பிரதேசங்களிலும் தோட்டத் தமிழர்கள் ஏனைய சமுதாயத்தவருடன் கலந்தே வாழ்ந்து வருகின்றனர். அதன் காரணமாக தமது சமூக வாழ்வைத் தொர்ந்து பின்பற்றுவதற்குத் தினமும் போராடவேண்டி இருக்கின்றனர்.

13.3.1 பட்டணத்து வாழ்க்கை ஒரு கனவு / ஆசை

பெரும்பாலான மக்களுக்கு பட்டணத்து வாழ்க்கை என்பது சுதந்திரம், விடுதலை என்பவற்றைத் தாராளமாகக் கொண்ட ஒரு சொர்க்கமாகக் காணப்படுகின்றது. இங்கு குடியேறுவதன் மூலம் அவர்கள் தமது வாழ்க்கையை மேன்மையடையச் செய்ய முடியும் என எண்ணுகின்றனர். மல்வத்த பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த 62 வயதான கோவிந்தன் என்பரால் இது தெளிவாக பின்வருமாறு விபரிக்கப்பட்டுள்ளது

"நான் பள்ளியில் படிக்கின்ற காலப்பகுதியிலே ஆண்டு சுற்றுலாவிற்கு நாங்கள் கொழும்பு போன்ற நகரங்களுக்குக் கூட்டிவரப்படுகின்ற சந்தர்ப்பங்களில் எனக்கு இவ்வாறான பட்டணத்துக்கு வந்து குடியேறவேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தது. எமது

கிராமிய வாழ்க்கை முறையில் இருந்து பட்டணத்து வாழ்க்கை எவ்வாறு வேறுபட்டுள்ளது என்பதனை நான் அறிந்து வைத்திருந்தேன். உண்மையிலேயே பட்டணத்து வசதியான வாழ்க்கை முறையையும் அதன் அழகையும் கண்டு வியந்துள்ளேன். அப்போதே ஏன் நாங்கள் எப்போதும் பின்தங்கிய தோட்டத்தில் வாழ வேண்டுமா? ஏன் நாங்கள் பட்டணத்துக்கு வந்து குடியேறக்கூடாது என்று நான் நினைப்பதுண்டு. அதனால் முடிவாக நான் கொழும்பிலே எனக்கு விருப்பமான வாழ்க்கையைத் தொடங்குவது என்று தீர்மானித்தேன். கொழும்பு வாழ்க்கை என்பது இந்த உலகைக் காணுவதற்கான ஒரு திறவுகோலாகவே நான் கருதினேன். நான் இங்கு வந்தபோது எனது அம்மாவும் அப்பாவும் தோட்டத்திலேயே இருந்தார்கள். எனக்கு அப்போது 13 வயது இருக்கும் நான் கொழும்பில் வேலைசெய்து கொண்டிருக்கும்போதே எனது தாயார் இறந்துவிட்டார். இரண்டு வருடங்களின் பின்னர் எனது தந்தையாரும் இறந்தவிட்டார். அப்போது எல்லோரும் தோட்டத்திலேயே வேலைசெய்துகொண்டு இருந்தார்கள். நான் மட்டுமே அதிலிருந்து தப்பி பட்டணத்துக்கு வந்தேன். எனது பெற்றோர்கள் தமது தாய் தந்தையுடன் இந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளராகத் தோட்டத்தில் குடியேற்றப்பட்டனர். நானும் எனது சகோதரர்களும் இங்கு வந்ததன் பின்னர்தான் பிறந்தோம்.”

(கோவிந்தன், 62 வயது, மூன்று பிள்ளைகளின் தந்தை, வியாபாரி, 1௨ மல் வத்தே, 2010ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி 31ஆம் அரவது வீட்டில் வைத்து நேர்காணலுக்குப்ப்பார்)

இரண்டு பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் தற்போதுள்ள சமூக பொருளாதார மற்றும் அரசியல் காரணிகளைத் தவிர்த்து, பட்டணத்திற்கு வரும்போது பொதுவான அபிலாசைகளையே கொண்டிருந்தார்கள்.

13.4 தற்போதைய வாழ்வை எவ்வாறு அமைத்துக்கொள்கிறார்கள்

நான் சந்தித்தவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் மலையகத்தின் பெருந்தோட்டத்தில் இருந்து நகர்ப்புறங்களுக்கு வந்து குடியேறியவர்கள். ஆயினும் கரையோர பெருந்தோட்டங்களிலிருந்து குடியேறிய சிலரையும் நான் சந்தித்துள்ளேன். மல்வத்தை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்களைப் போல காக்கை தீவைச் சேர்ந்தவர்கள் பெரிதாக சவால்களை எதிர்நோக்கவில்லை. அதாவது, காக்கை தீவுப் பகுதியைச் சேர்ந்தோர் நடுத்தர பொருளாதாரத்தைக் கொண்டவர்களாகவும் அங்கே வீட்டுத்திட்ட செயற்றிட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்பட்டதாலும் அவர்களது வாழ்க்கை ஓரளவுக்குப் பிரச்சினைமின்றிக் காணப்படுகின்றது. மல்வத்த பிரதேசத்தை சேர்ந்த ஒருவரால் இது தெளிவாக பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

“நான் எனது பத்து வயதில் கொழும்புக்கு வந்தேன். நான் படித்ததோ பத்தாம் வகுப்பு வரைதான். எனது குடும்பம் பல்வேறு நெருக்கடிகளை எதிர்நோக்கியிருந்த காலப்பகுதியது. நான் ஆரம்பத்தில் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த ஒரு வைத்தியருக்கு மருந்துகளை எடுத்துக்கொடுக்கும் ஒரு உதவியாளராக மருந்தகம் ஒன்றில் வேலை செய்தேன். வைத்தியரும் அவர் மனைவியும் என்னை தமது ஒரு பிள்ளையாக மிகவும் நன்றாக கவனித்தார்கள். தற்போது நான் வேலை பார்க்கும் சாரதி தொழிலுக்காக அவர்கள் எனக்கு நிறைய உதவிகளைச் செய்திருந்தார்கள். என்னிடம் சாரதி அனுமதிப்பத்திரம் இல்லாமல் இருந்தபோது அதனைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு வழிகாட்டி உதவியும் புரிந்தார்கள். அவர்கள் அதற்காக 6,500 ரூபாய் பணத்தைத் தந்தார்கள். அந்தக்காலப்பகுதியில் இது பெரிய தொகையாகும். அவர்களது வீட்டு முகவரியிலேயே தற்போதும் எனது சாரதி அனுமதிப் பத்திரம் காணப்படுகின்றது. அந்த வைத்தியர் கல்தான் வைத்தியசாலை போன்ற தனியார் வைத்தியசாலைகளில் வேலை செய்யும்போது அவருக்கு உதவியாக அவரது சிறிய சூட்கேசை எடுத்துச்செல்வேன். இவ்வாறாக ஆறு வருடங்கள் இந்த வைத்தியரின்

உதவியாளராக இருந்த பின்னர் எனக்கு 18 வயது முடிந்த பின்னர் அந்த வைத்தியர் வேறு தொழிலைத் தேடிக்கொள்ளுமாறு எனக்கு அறிவுரை செய்தார். அதன்பின்னர் நான் ஜனதா ஆடைத்தொழிற்சாலையில் ஒரு சாரதியாக சேர்ந்துகொண்டேன். எனது சில நண்பர்களும் இங்கு சேர்ந்துகொள்ள உதவி புரிந்தார்கள். இவ்வாறாக நான் 13 வருடங்கள் இந்த தொழிற்சாலையில் தொழில் புரிந்து கொண்டு வருகின்றேன். இங்கு வேலைக்குச் சேர்ந்து சில வருடங்களின் பின்னர் நான் திருமணம் முடித்து தற்போது இந்த வீட்டையும் வாங்கியுள்ளேன்.”

பிரகாஸ், மூன்று பிள்ளைகளைபுனை யவர், 35 வயதான சாரதி, கேகாலையில் பிறந்து தற்போது டி மல்வத்தை பிரதேசத்தில் வசிக்கின்றார், மார்கழி 17, 2010 அன்று நேர்காணப்பட்டது.

13.5 பரந்த சூழல் : காக்கைதீவு மற்றும் டி மெல் வத்தே

வருமானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட வகுப்பு மற்றும் பிற சமூக விடயங்களுடன் தொடர்புபட்டதாக இங்குள்ள மக்களின் வீடு கட்டுவதற்கான முனைப்பு காணப்படுகின்றது. கொழும்பு மாநகரில் இம்மக்களின் சமூக பொருளாதார அந்தஸ்தினை அறிந்து கொள்வதற்கு இந்த இரண்டு பிரதேசங்களிலும் வசிக்கின்ற மக்களது பொதுவான பின்னணியைத் தெரிந்து கொள்ளுதல் அவசியமாகின்றது. இதனை அடுத்து வருகின்ற பகுதியில் காணலாம்.

காக்கைதீவுப் பிரதேசமானது இங்குள்ள சேரி வீடுகளை மாற்றியமைத்ததன் மூலமாக உருவாக்கப்பட்ட ஒரு குடியேற்றப் பகுதியாகும். வகுப்பு ரீதியில் பொதுவான அந்தஸ்தைக் கொண்ட வேறு இனக்குழுக்களையும் உள்வாங்கியதாக இத்திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அவர்களது வருமானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இத்திட்டம் மக்களைப் பொருளாதார நிலைக்கேற்ப வகைப்படுத்தி அவர்களது வாழ்க்கை முறையானது அடையாளப் படுத்துகின்றது எனலாம். இயல்பாகவே இங்குள்ள மக்கள் நிம்மதியான அமைதியான வாழ்வையே விரும்புகின்றனர். குறிப்பாக, இவர்கள் முரண்பாடு மற்றும் பழிவாங்கலுக்கு உட்படுவதை விரும்புவது இல்லை. மேலும் விளையாட்டு, சுகாதாரம், சமூக சேவைகள், ஓய்வெடுத்தல், மனக்கவலையை நீக்குதல், ஆன்மீக விருத்தி, மற்றும் வாழ்க்கையை முற்று முழுதாக மகிழ்ச்சியோடு வாழுதல் போன்ற விடயங்களில் அதிக ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். அவர்கள் தம்மை ஒத்த இயல்பைக் கொண்ட மக்களுடன் மேலும் மேலும் தொடர்பாடலை வளர்க்க விரும்புகின்றனர். இதில் இன அடையாளங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுவது இல்லை. தமது பிள்ளைகளுக்கு அமைதியானதும் வளமான துமான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுக்கவே பெற்றோர் விரும்புகின்றனர். தமது கிராமிய வாழ்கையில் இருந்ததைப் போல அன்றி இங்குள்ள மக்கள் வீட்டைச் சுற்றி உயர்ந்த மதிற்சுவரை எழுப்பி அயலவர்களுடனான தொடர்பாடலைக் குறிப்பிட்ட வரையறைக்குட்பட்டதாகக் கொண்டுள்ளனர். இவர்கள் ஏனைய இனத்தவரது நன்மை தீமைகளில் பங்கேற்பதன் மூலமாகவும் மற்றும் நிறுவன ரீதியிலான தொடர்பாடலைப் பேணுவதன் மூலமாகவும் தமது அயலவர்களுடனான நம்பிக்கையைக் கட்டியெழுப்புகின்றனர்.

காக்கை தீவுப் பிரதேசத்தை விடவும் மல்வத்த பிரதேசத்தில் பல இனக்குழுக்களிடையே காணப்படுகின்ற உபாயங்கள் சிக்கல்தன்மை வாய்ந்தவை. இவர்கள் ஏனைய இனத்தவர்களுடன் தமது அயலவர்களாக, நண்பர்களாக, உறவினராக தொடர்பாடலை மேற்கொள்ளுகின்றனர். காக்கை தீவுப் பிரதேசத்தில் காணப்படுகின்ற மத்திய வகுப்பினர்கள் தமது வீட்டைச் சுற்றி மதிற்சுவரை எழுப்பி தமது வெளியிடத் தொடர்பை மட்டுப்படுத்தியிருக்கையில் மல்வத்த பிரதேசத்தில் திறந்த தொடர்பாடலுக்கு ஏற்றதாக திறந்த முற்றத்தைக் கொண்டதாக அம் மக்களது குடியிருப்புக்கள் அமைந்துள்ளன. தோட்டவாசிகள் என்று தம்மை இளக்காரமாக வெளியிடத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தரக்குறைவாக கருதுகின்றார்கள் என்பதை நன்கு அறிந்த இவர்கள் தமக்குள்ளே மிகவும் ஒற்றுமையானவர்களாக விளங்குகின்றனர். குடிமனைகள்

மிகவும் அருகருகே காணப்படுவதனால் அவர்களுக்கிடையேயான உறவு நிலை மிகவும் ஆழமானது எனலாம். இங்கு வசிப்பவர்கள் அனைவரும் ஒரே காலப்பகுதியில் இங்கே குடியேறியவர்கள் அல்ல. காலத்துக்குக் காலம் கொழும்பு நகரின் அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளின் போது அவ்விடத்தில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டு படிப்படியாக குடியேறியவர்களே இம்மக்கள். இச்சமூகத்தவரை 'ஏமாற்றப்பட்ட சமூகம்' அல்லது 'மறக்கப்பட்ட சமூகம்' என்றும் கொள்ளலாம். ஏனெனில் அப்போதைய ஜனாதிபதியாக இருந்த பிரேமதாச இம் மக்களுக்கு டி மல்வத்த வீட்டுத்திட்டத்தில் வீடுகள் வழங்கப்படும் வரைக்கும் இவர்களைத் தற்காலிக வீடுகளில் தங்க வைப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுத்திருந்தார். ஆயினும் பின்னர் வந்த ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்கமானது இம்மக்களையும் அவர்களுக்கு முன்னர் இருந்த அரசு வழங்கிய உறுதிமொழிகளையும் மறந்துவிட்டது. புதிய அரசாங்கம் புதிய புதிய கொள்கைகளையும் திட்டங்களையும் முன்வைத்தது. இக்குடியிருப்பிற்கு அருகிலுள்ள ஆர்மர் வீதியில் ஜனாதிபதி பிரேமதாச தற்கொலைக்குண்டுத் தாக்குதல் மூலம் படுகொலை செய்யப்பட்டதன் விளைவாக இம்மக்கள் தற்காலிக வீடுகளையே நிரந்தரக் கட்டமைப்பாக மாற்றிக் கொண்டனர். ஒவ்வொரு அரசும் தமது பதவிக்காலத்தில் புதிய புதிய திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தி அதற்கு முன்னர் இருந்த திட்டங்களைக் கைவிடும். இவ்வாறான அரைகுறைத் திட்டங்கள் ஒரு வகையான அரசியல் கலாசாரமாக மாறியுள்ளது. இது நாட்டின் அபிவிருத்திக்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது. இவ்வாறான கலாசாரங்களை மத்திய அமைச்சிலிருந்து உள்ளூராட்சி அமைப்பான பிரதேச சபை வரையிலும் அவதானிக்க முடியும். சட்டத்தை நிறைவேற்றும் அதிகாரிகளில் இருந்து அமைச்சர்கள் வரைக்கும் இங்குள்ளவர்களைப் 'பாதாள உலகக் குழுவினர்', 'சட்டவிரோத குடியேறிகள்', 'மிகவும் மோசமான குற்றவாளிகள்' என்றே கருதுகின்றனர். ஆயினும் இங்குள்ளவர்களைக் காக்கை தீவு மக்களைப் போலன்றி மிகவும் இலகுவில் ஏமாற்றி பெரிய வாக்கு வங்கியாக தேர்தல் காலத்தில் பயன்படுத்துவதில் அரசியல்வாதிகள் வல்லவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர் என்பதனையும் இவ்வாய்வின் மூலம் அவதானிக்க முடிந்தது.

13.6. தற்போதைய இடத்தில் நிலையாதல் : பட்டணத்தில் சொத்துரிமை கைமாற்றங்கள்

இந்த இரண்டு பிரதேசத்திலும் மக்கள் வீடுகளைக் கட்டுவதை விடவும் வீடுகளை வாங்கிக் கொள்வதே அதிகம். வீட்டை வாங்கிக்கொண்டவர்கள் வீட்டைப் புதுப்பிப்பதையும் மேலதிக கட்டுமானங்களைச் செய்வதிலும் அக்கறை காட்டுகின்றனர். தமது சமூக அந்தஸ்து மற்றும் பொருளாதார நிலைமை என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே இம்மக்கள் வீட்டினை வாங்கிக் கொள்ளுகின்றனர். வீட்டினை வாங்கிக் கொள்வதென்பது தமது இனக்குழுவுக்குள்ளோ வேறு இன, மத, சாதி குழுக்களிடமிருந்தோ வீட்டின் உரிமையை மாற்றுவதைக் குறிக்கின்றது. இவ்வாறான சொத்து அசைவினை கீழ்வரும் உரையின் மூலமாக அறியலாம், பிரகாஸ் தன்னுடைய தற்போதைய நிலத்தினை டி மெல் வத்த பிரதேசத்தில் இருந்து வேறு இடத்திற்கு செல்ல விரும்பிய ஒரு இந்து தமிழ் குடும்பத்தவரிடம் இருந்து வாங்கிக்கொண்டார்.

"நான் ஒரு வீடு வாங்குவது பற்றி ஜனதா ஆடைத் தொழிற்சாலையில் என்னுடன் வேலைசெய்யும் எனது முஸ்லிம் நண்பன் ஒருவரிடம் தெரிவித்திருந்தேன். அந்த நண்பனே இந்த வீட்டைப்பற்றி எனக்கு அறியத்தந்தார். இங்கிருந்த ஒரு தமிழ் குடும்பம் ஒன்று இந்த தோட்டத்தைச் சேர்ந்த சில இளைஞர்களது தொந்தரவால் தமது அழகான பெண் பிள்ளையைக் கருத்தில் கொண்டு இந்த தோட்டத்தில் இருந்து வெளியேறி வேறு இடமொன்றிற்கு செல்ல விரும்பியிருந்தனர். நான் இந்த வீட்டை அவர்களிடமிருந்து விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டேன். அவர்களும் வேறு இடத்திற்கு சென்றுவிட்டனர். எனது தொழிற்சாலை முதலாளியான முஸ்லிம் ஒருவரே எனக்கு இந்த வீட்டை வாங்குவதற்கான பணத்தைக் கொடுத்தார்."

(பிரகாஸ், மூன்று பிள்ளைகளையுணர் யவர், 35 வயதான சாரதி, கேகாலையில் பிறந்து தற்போது டி மல்வத்தை பிரதேசத்தில் வசிக்கின்றார், மார்ச்சி 17, 2010 அன்று நேர்காணப் பட்டது)

பிரகாஸின் கருத்துக்களைப் பார்க்கின்றபோது எவ்வாறு சொத்து மாற்றங்கள் பட்டணத் திலும் தோட்டத்திலும் கைமாறுகின்றன என்பதனை அறிய முடியும். அவர்கள் தமது கட்டுமானங்களைக் குறிப்பாக வீட்டினை தமது இனத்துக்குள்ளோ வேறு இனக்குழு விடமிருந்தோ பரிமாற்றிக் கொள்ளுகின்றனர். இது மாறிவரும் பொருளாதார மற்றும் பண்பாட்டுத் தேவையை அடிப்படையாகக் கொண்டே விற்க, வாங்கப்படுகின்றது. குறிப்பாக, ஒரு இந்து தமிழ் குடும்பத்திற்கு மல்வத்த தோட்டப்பகுதி வீடானது பொருத்தமில்லாமல் காணப்படுகின்றபோது, தனது வாழ்க்கையை ஆரம்பிப்பதற்கு குறைந்தளவான பணத்தைக் கொண்ட பிரகாஸிற்கு இந்த இடம் தற்போதைக்கு அவசியமான இடமாக இருக்கின்றது. இதனால் வீட்டை விற்றுக்கொண்டவர் அந்தப்பணத்தைப் பயன்படுத்தி இதைவிடவும் சிறந்த ஒரு வீட்டைத் தெரிவு செய்ய முடிந்துள்ளது.

மற்றுமொரு சந்தர்ப்பத்தில் டி மல் மாவத்த பிரதேசத்தை சேர்ந்த மாணிக்கம் என்பவர் தோட்டத்தில் வீட்டைக் கட்டுவதும் சொந்தமாக வைத்திருப்பதும் பற்றிய மிகவும் உணர்வு பூர்வமான ஒரு கருத்தைப் பதிவு செய்துள்ளார். அதாவது சொத்தின் உரிமையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக ஒரு குடும்பம் தற்போதைய உரிமையாளரது இறப்புக்குக் காத்திருக்கும் அல்லது இறைவனை வேண்டிக்கொள்ளும் நிலையை இது விபரிக்கின்றது.

“நான் இரத்தினபுரியைச் சேர்ந்தவன். எனது மனைவி பலாங்கொட தோட்டப்பகுதியைச் சேர்ந்தவர். கொழும்பு மாநகர சபையில் தொழில்புரியும் 60 வயதையுடைய திருமணமாகாத ஒரு தமிழருக்கு சொந்தமான வீடு இதுவாகும். அவர் மிக விரைவில் ஓய்வு பெறப்போகின்றார். அவர் மதுவுக்கு மிகவும் அடிமையானவர். தனது மரணத்திற்குப் பின்னர் இந்த வீட்டை எங்களை எடுத்துக்கொள்வதற்குச் சம்மதமளித்து உயில் எழுதியுள்ளார். அவரது மரணத்திற்குப் பின்னர் இந்த வீடு எங்களுக்குச் சொந்தமாகும். நாங்கள் இந்த வீட்டிற்கு மின்சார மற்றும் நீர் வசதியினைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான செலவைப் பொறுப்பேற்றிருந்தோம்.”

(மாணிக்கம், 41 வயது, கடைக்காரர், 2010 ஆம் ஆண்டு நேர்காணப்பட்டார்)

13.6 தோட்டத் தமிழரில் இருந்து கொழும்புத் தமிழராகத் தமது சமூக அடையாளத்தை மாற்றுதல்

காக்கை தீவு மற்றும் மல்வத்த ஆகிய பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் தங்களைக் கொழும்புத் தமிழர் என அழைப்பதைப் பெருமையாகக் கருதுகின்றனர். இந்நிலையில் தோட்டத்தில் இருந்து கொழும்புக்கு இடம்மாறுவதை தமது இனத்துக்குள்ளேயே வேறு ஒரு அடையாளத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்வதற்கான ஒரு வாய்ப்பாகக் கொள்ள முடியும். குறிப்பாக முதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள் தமக்கும் தோட்டத்திற்கும் இருக்கின்ற தொடர்பை வெளிக்கொண்டுவருவதில் ஆர்வம் காட்டினாலும் இளைய தலைமுறையினர் அவ்வாறு வெளிக்காட்ட விரும்பாததுடன் தங்களைக் கொழும்புத் தமிழராகவே வலியுறுத்துகின்றனர்.

“நான் என்னுடைய பிறப்பிலிருந்து கொழும்பிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றேன். நான் அல் கிதாயா முஸ்லிம் மகா வித்தியாலயத்தில் கல்விகற்றேன். என்னுடைய நண்பர்கள் அனைவரும் இங்கே கொழும்பில்தான் இருக்கின்றார்கள். எனது பெற்றோருக்கு தோட்டத்துடன் தொடர்பு இருந்தாலும் நான் இங்கேதான் வளர்ந்தேன். எனது பெற்றோரின் ஆரம்பகால வாழ்கை லயன் குடியிருப்பிலேயே காணப்பட்டது. நான் என்னை கொழும்புத் தமிழனாகவே அடையாளப்படுத்துவேன். இந்த ஒரு அடையாளமே எனக்கு இருக்கின்றது.”

(பிரியா, 40 வயது, திருமணமாகாமலும் வேலையில்லாமலும் உள்ளவர், 2011ஆம் ஆண்டு தை மாதம் அவரது வீட்டில் கலந்துரையாடல் இடம்பெற்றது)

இரண்டு ஆய்வுப் பிரதேசத்திலும் பொதுவாகக் காணப்படுகின்ற ஒரு விடயமாக மேற் குறித்த விடயத்தைக் குறிப்பிடலாம். இத்தகைய அம்சங்கள் காக்கை தீவைச் சேர்ந்த குமார் என்பவரால் மிகவும் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. அவரது மனைவி சமூக அந்தஸ்தில் உயர்ந்தவராக உள்ளார். மனைவியின் பெற்றோர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கூறும் குமார் தாம் இப்போது கொழும்புத் தமிழராகவே வாழ்வதாகக் கூறுகின்றார். அவரைப் பொறுத்தவரைக்கும் இதுவொரு உயர்ந்த அந்தஸ்துடையதாகவும் சமூகத்தில் சிறந்த நிலையைக் காட்டுவதாகவும் உள்ளது. இவர் தமிழருக்குள்ளேயே யாழ்ப்பாணத் தமிழர், கொழும்புத் தமிழர் மற்றும் தோட்டத் தமிழர் என்றவாறான பல பிரிவுகள் இருப்பதை தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்

13.7 களங்கப்பட்ட அடையாளங்களை மாற்றுதல்: குறைந்த சாதி இந்து - தமிழ் முஸ்லிமாதல்

தோட்டத்தில் இருந்து கொழும்புக்கு இடம்பெயர்ந்த தோட்டத்தமிழர்கள் தமது களங்கத்துக்குள்ளான சமூக அடையாளத்தை மாற்றியுள்ளனர். உதாரணமாக வண்ணான் போன்ற குறைந்த சாதி இந்து தமிழர் தமது சிறந்த வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வதற்காக தம் மதத்தை மாற்றியுள்ளனர். மடல் மாவத்த பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒரு குடும்பம் இந்து சமயத்தில் இருந்து இஸ்லாம் சமயத்திற்கு மாறியுள்ளது. இவ்வாறு மாறுவதன் மூலம் ஒரு மத, சாதி மற்றும் சமூக மாற்றத்துக்குள்ளாவதை அவதானிக்க முடியும். குடும்பத்தலைவர்தற்போது 'பாளுக்நானா' (60வயது) என அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றார். அவ்வாறே குடும்பத்திலுள்ள தாய் (55 வயது), மகன் (20) அனைவரும் தமது பெயரை இஸ்லாமிய மதத்திற்கு ஏற்றவாறு மாற்றியுள்ளனர். குறிப்பாக வழிபாட்டு முறைகள், உணவுப் பழக்கவழக்கங்கள், ஆடை, மற்றும் பால்நிலைத் தொடர்பாடல் போன்றவற்றை இஸ்லாமிய மத விழுமியங்களுக்கேற்ப மாற்றியுள்ளனர். இவர்கள் தமது பெயரை இஸ்லாமியப் பெயராக மாற்றி, ஐந்துவேளை தொழுகை, தொப்பியணிதல் போன்ற பண்பாட்டு அம்சங்களைக் கடைப்பிடிக்கின்றனர். மதம் மாறியவர்கள் தமது இன மற்றும் சாதி ஆகியவற்றிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தக்கூடியதாக இருக்கின்றனர். இவ்வாறானவர்கள் இப்பிரதேசத்தில் உள்ள பாரம்பரிய முஸ்லிம் மக்களுடன் நெருக்கமான தொடர்பைப் பேணுவதன் மூலம் தமது சமூக மூலதனத்தை மேம்படுத்துகின்றனர் எனலாம். இக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த குடும்பத்தலைவி குறிப்பிடும்போது, 'அவங்கள் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டார்கள்' என்ன நடந்தாலும் படையா வருவாங்கள்' என தமக்குள்ள உறவு நிலையைக் கூறுகின்றார். இவ்வாறே மற்றுமொரு எனது ஆய்விலே குறைந்த சாதி (வண்ணான்) ஒன்றினைச் சேர்ந்த மனைவி, மகள் உள்ளடங்க லான தமிழ் இந்துக் குடும்பம் ஒன்று இஸ்லாமிய மதத்திற்கு மாறியமையைக் குறிப்பிடலாம். கருத்துரை நெபொட தோட்டத்திலிருந்து பாணந்துறைக்கு இடம்பெயர்ந்து சென்ற ஒரு குடும்பமே இவ்வாறு தமது மதத்தை மாற்றிக் கொண்டதாகும்.

13.8 பதற்றமான காலத்தில் வாழ்க்கை : 1983 கலவரம்

1980களின் பின்னர் தமிழர்களின் வாழ்க்கையானது இந்நாட்டிலே பல சிக்கல்களுக்கும் குழப்பங்களுக்கும் உட்பட்டது. பட்டணத்தில் இருந்த மக்களுக்கு சமாதானம் மற்றும் யுத்தம் பற்றிய கருத்தா ல்கள் தோற்றம் பெறலாயின. 1983ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தின் அனுசரணையுடன் அரசியல் ரீதியாகத் தூண்டிவிடப்பட்ட கலவரத்தினால் தமிழர்கள் பல ஆபத்தான நிலைமைகளை எதிர்நோக்கினார்கள். எனது ஆய்விற்குட்பட்ட மக்களில் எவரது குடும்பத்திலும் உயிரிழப்புகள் ஏற்படாவிட்டாலும் தற்காலிகமாக வேறு

இடங்களுக்கு இடம்பெயர்ந்த மக்களைக் காணக்கிடைத்தது. இவ்வாறான இக்கட்டான சிக்கலை எதிர்நோக்கியிருந்த காலத்தில் இம்மக்கள் வேறு இனக்குழுக்களிடமிருந்து உதவிகளைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். குறிப்பாக சேரிப்புறத்தை அண்டிய பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் தமது பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த சிங்கள மக்களது உதவியின் காரணமாக இக்காலகட்டத்தில் பாதுகாப்பான தன்மையை உணர்ந்து கொண்டார்கள். தோட்டத் தமிழர்கள் பட்டணத்தை ஒரு பாதுகாப்பான இடமாகக் கருதுகின்றனர் என்பது என்னுடைய ஆய்வின் மூலமாகக் கண்டுகொண்ட ஒரு அவதானிப்புக்குரிய விடயமாகும். இதனை குமார் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். அவர்கள் தோட்டத்தில் இருந்து தமிழ்நாட்டின் கோயம்புத்தூருக்குச் சென்றவேளை அங்குள்ள மக்களது தரக்குறைவான பாதுகாடு காட்டல் காரணமாக தமது வாழ்வைப்பற்றி கவலை கொண்டிருந்தனர். குறிப்பாக, குறைந்த சாதி, இந்தியரல்லாதவர், அந்நியர் போன்ற காரணங்களைக் கூறி அங்குள்ளவர்கள் பாதுகாடு காட்டியுள்ளனர். அதன்பின்னர் இந்தியாவிலிருந்து மீண்டும் இலங்கைக்கு வந்து மட்டக்குளியில் வசிக்கத் தொடங்கினார். அதன் பின்னர் காக்கை கீவைச் சேர்ந்த கொழும்புத் தமிழரான பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொண்டு இங்கு வாழ்ந்து வருகின்றார்.

பல்லினக்குழுக்கள் சேறிந்து வாழும் பிரதேசங்களில் தமது இனத்துடன் வாழ்ந்து வந்தாலும் இங்குள்ள தமிழர்கள் ஏனைய இனக்குழுக்களுடன் மிகவும் நெருங்கிய தொடர்புகளைப் பேண விரும்புவதில்லை. ஆயினும் இவர்கள் ஏனைய சமூகத்தவரோடு பழகுவதற்கான வாய்ப்பினை காலம் ஏற்படுத்திக்கொடுக்கின்றது எனலாம். குறிப்பாக மரணச்சடங்கு, திருமணம், பூப்புவித நீராட்டுவிழா, நோயுற்றவரைப் பார்க்கச் செல்லுதல் போன்றவை இவ்வாறான சில தொடர்பாடலுக்குக் காரணமாக இருக்கின்றன. இவர்களது வசிப்பிடம் எப்போதுமே அமைதியானது என்று கூறிவிட முடியாது. இங்கு நாளாந்த சண்டைச் சரவுகள், முரண்பாடுகள், வாய்த்தர்க்கங்கள் என்பன வழமையானவை. சில குடும்பங்கள் நண்பராகவும் உறவினராகவும் இருக்கின்றனர். சில குடும்பங்கள் கோயம்படுவதும் பின்னர் நண்பராவதும் மாறி மாறி இடம் பெறும் நிகழ்வுகளாக விளங்குகின்றன. சில குடும்பங்கள் தமது இனத்தைச் சாராதவருடன் தொடர்புகளை வைத்திருப்பதில்லை. சிலர் இவ்வாறான தொடர்புகளைப் பேணிவருவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பொதுவாக, மல்வத்த பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் குறைந்த வருமானத்தைக் கொண்ட விளிம்பு நிலையிலுள்ள சமூகமாகக் கருதப்படுகின்றனர். அவர்கள் பல்வேறு இன அரசியல் பதற்றங்களுக்கு மத்தியிலும் தமக்கான வீட்டினை அமைத்துள்ளனர். இவர்கள் 'கொடுத்து வாங்குதல்', 'சென்று வருதல்', 'சகோதரன் சகோதரி' வகையிலமைந்த உறவுமுறைகளைக் கொண்டிருக்கின்றனர். இவ்வாறான பல்லின சமூகங்கள் வசிக்கும் இடத்தில் இத்தகைய உறவு நிலையே அவசியமானதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. மற்றவர்களுடன் ஒன்றிணைவதற்கான ஒரு வாய்ப்பாக ஏனைய இன சமயத்தவர்களது வேற்றுமைகளை அனுசரித்து செல்லும் தன்மையைக் கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இத்தகைய பல்லின சமதாயத்தை 'நல்லது', 'கெட்டது' என்றவாறாக வேறுபடுத்துகின்றனர். முரண்பாட்டைக் கொண்ட இனங்களை ஒரு நட்பான உறவாக மாற்றுதல் இங்கே சாதகமானதாக விளங்குகின்றது. ஒவ்வொருவருடைய தனித்துவம், தனிநபர் மற்றும் குடும்ப விடயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இத்தகைய நல்லது, கெட்டது என்ற வேறுபாடு இனங்காணப்படுகின்றது. காக்கைகீவு மக்களிடையே முறைசாரா தொடர்பாடல் முறைகளே அதிகளவில் காணப்படுகின்றன. சமூக பொருளாதார மற்றும் அரசியல் அழுத்தங்கள் இங்குள்ள மக்களை ஒருவருக்கொருவர் இணங்கி செல்லக்கூடிய ஒரு கட்டாயத்திற்குத் தள்ளியுள்ளன என்பது கருத்தில் கொள்ளத்தக்கது. இத்தகைய பல்லின சமூகம் தமது நாளாந்த வாழ்விற்குப் போராட வேண்டியுள்ளது. அவர்களைப் பொறுத்தவரைக்கும் இன அரசியல் என்பது எந்த பெறுமதியற்றது. அதற்கான நேரமும் அவர்களுக்கு இல்லை என்றே கூறவேண்டும். நான் இவ்வாய்விலே தமிழர், சிங்களவர், முஸ்லிம் எனக் கூறியிருந்தாலும் இந்தத் தோட்டத்தில் வாழும் மக்கள் தம்மை இத்தகைய ஒரு கண்ணாடிக்கூடாகப் பாற்ப்பது கிடையாது.

காக்கை தீவிலுள்ள மக்களைப் பொறுத்தவரைக்கும் வீடு கட்டுவது என்பது வகுப்பு விழிப்புநிலை (1984-1991) மற்றும் பண்பாட்டு சமூக மூலதனம் எனும் நூலில் போர்டியோ குறிப்பிடும் கருத்தியலுடன் ஒத்துப்போகின்றது. குறிப்பிட்ட இனத்துவ எல்லைகளை மதிக் காமல் அல்லது குறிப்பிட்ட இன அரசியல் மக்களைக் கொண்ட முரண்பாட்டு எல்லைக ளைப் பொருட்படுத்துவதில்லை மாறாக இவர்கள் மத்திய வர்க்கம் என்பதன் மூலம் ஒற்றுமைக்குள்ளாகின்றனர். காக்கை தீவைச் சேர்ந்த மக்கள் புதிய வாழ்க்கை முறையைக் கொண்டுள்ளனர். தமக்கிடையே ஒரு வகையான பரிமாற்ற முறையைக் கொண்டுள்ளனர். கல்வி மற்றும் நவீனத்துவம் போன்றன சில பண்புகளை இவர்களிடத்திலே ஊன்றச் செய்துள்ளது. குறிப்பாக 'வருமான மூலங்கள்', 'பொதுவான வீடு', 'ஆங்கில மொழிப் பயன்பாடு, 'நவீன சாதனங்கள்' மற்றும் 'சார்ந்திருக்காமை' ஆகியன இன துருவமயமாதல் இலங்கையில் இடம்பெற்று வந்தாலும் அம்மக்களிடையே இன எல்லைப்பாடுகளை முக்கியமற்றதாக்கியுள்ளது. இவ்வாறான இனத்துவம் தொடர்புபடுகின்ற சூழ்நிலையை, வல்மன் (1988) கூறுவதைப்போன்று இருவேறு இனத்தவரையும் கருகமாக ஒன்றிணைக்கும் சூழ்நிலைக்கு இட்டுச்செல்கின்றது (ஜென்கின்ஸ், 1988ஆ பர்க்க). இவ்வாறான இனங்களுக்கிடையிலான இடைத்தொடர்பு காக்கைதீவைப் பொறுத்தவரைக்கும் மேலும் விருத்தியடைந்துள்ளது. வேறுபட்ட இனங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் பொதுவானதொரு அம்சத்தினடிப்படையில் ஒன்றிணைப்பதன் மூலம் வர்த்தகச் செயற்பாட்டு முகாமைத்துவத்திற்கு அடித்தளமிட்டுள்ளது (BPMS) எனலாம். இச்சமூக மக்களின் ஆரோக்கிய மற்றும் பொழுதுபோக்கிற்காக இது ஏற்படுத்தப்பட்டதாகும். தற்போது சமூக மற்றும் பொருளாதார மூலதனத்தை மேலும் விருத்தியடையச் செய்கின்றது. அரசியல்வாதிகளால் இனத்தைப் பயன்படுத்தி பல்வேறு கரண்டல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தாலும் காக்கை தீவைப் பொறுத்தவரையும் மக்கள் பொதுத்தளத்திலே வசிப்பதைப்பற்றி தெளிவான நிலையைக் காட்டியுள்ளனர் என்றே கருத முடிகிறது.

மேற்குறிப்பிட்ட விடயங்கள் தொடர்ந்து வருகின்ற பந்திகளில் மேலும் தெளிவாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மக்கள் தமது அயலவர்களுடன் இனிப்புப் பண்டங்கள், உணவு போன்றவற்றைப்பரிமாற்றிக் கொள்ளுகின்றனர். இங்கு வீட்டைக் கட்டிக்கொள்வது என்பதும் ஒரு வகையில் தமக்கிடையேயான உறவைப் பலப்படுத்திக் கொள்வதற்குத் துணைபுரிகிறது எனலாம்.

"நாங்கள் இனிப்புப் பலகாரங்கள், கறி வகைகளை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வது வழமையானதாகும்"

(பிரகாஸ், டி மல்வத்தைப் பிரதேசத்தில் வசிக்கின்றார், 2010 அன்று நேர்காணப்பட்டது)

இம்மக்களின் வாழ்வாதாரம் மிகவும் பின்தங்கியதாக இருந்தாலும் அவர்களுக்குள்ளே மிகவும் இனிமையான நடைமுறை வழக்காறுகள் காணப்படுகின்றமை இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது. தோட்டப்பகுதியைச் சேர்ந்த மாணிக்கம் என்ற நபர் மிகவும் கடினமான வாழ்க்கையை முன்னெடுத்துச் செல்லும் ஒருவர். அவர் என்னுடன் உரையாடும்போது மிகவும் கடினமான ஒருவராகக் காணப்பட்ட போதிலும் அவர் மிகவும் மென்மையான அணுகுமுறைகளைக் கொண்ட ஒரு இனிமையான நபர் என்பதை மற்றவர்கள் மூலமாக அறிந்து கொண்டேன். இங்குள்ள மக்கள் பிரச்சினைகளையும் இடர்கட்டங்களை எதிர்நோக்கவும் இவ்வாறாக தங்களை மிகவும் கடினமான ஒரு வகையில் பொல்லாத நபராகக் காட்டிக்கொள்ள முனைகின்றனர். இது பெருந்தோட்டங்களில் உள்ள மக்கள் நடந்து கொள்ளும் முறைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு விடயமாகும். உண்மையில், பெருந்தோட்டங்களில் வாழும் மக்கள் எவ்வாறான இக்கட்டான சந்தர்ப்பத்திலும் தமக்கு அறிமுகமில்லாத நபர்களோடு கூட புன்முறுவலுடனே அறிமுகமாகும் பழக்கத்தை உடையவர்கள். ஆயினும், மாணிக்கம் மற்றும் அவரைப்போன்ற பலரும் கொழும்பில் காட்டும் கடினமான முகபாவனையானது ஒருவகையில் இவர்களது உண்மையான முகம் இல்லை என்றே கூறமுடியும். இவர்களுக்கு யாருடன் தொடர்பைப் பேண வேண்டும் யாருடன் பேணக்கூடாது என்பது தெளிவாக

ஊகிக்கக்கூடியதாக இருப்பது மற்றுமொரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். மறுபுறமாக பார்த்தால் காக்கை தீவினை வசிப்பிடமாகக் கொண்ட மக்கள் இதிலிருந்து சற்று வேறுபட்டவர்களாக தமது அந்தஸ்தினைப் பற்றி அதிகம் கவனம் செலுத்துவதாக உள்ளனர். இவர்கள் 'குட் மோர்னிங்', 'குட் ஆவ் நூன்', 'குட்நைட்', 'ஹலோ', 'ஹாய்' போன்ற ஆங்கில பதங்களை அடிக்கடி பயன்படுத்துகின்றனர். இவ்வாறான ஆங்கில சொற்களின் பயன்பாட்டின் மூலம் தமது தொர்பாடலை விருத்தி செய்கின்றனர்.

13.9 இனங்களுக்கிடையேயும் இனத்துக்குள்ளேயும் திருமணங்கள்: மரபு மீறல்கள்

தோட்டத் தமிழர்கள் கொழும்புக்கு இடம்பெயர்ந்த பின்னர் தமது இனத்துக் குள்ளேயும் வேறு இனங்களுடனும் திருமணம் செய்திருப்பதை இவ்வாய்வு அடையாளப் படுத்தியிருக்கின்றது. இவ்வாய்விலே காக்கைத் தீவில் இரண்டு பெருந்தோட்ட தமிழ்க் குடும்பங்கள் கொழும்பு சிங்களக் குடும்பத்தில் இருந்து தமது வாழ்க்கை துணையைத் தெரிவு செய்துள்ளனர். யட்டியந்தோட்டையை சேர்ந்த 85 வயதுடைய மகாலிங்கம் என்ற கணக்காளர் கொழும்பில் பொரலஸ்கமவைச் சேர்ந்த சிங்கள குடும்பத்தவரது வீட்டில் தங்கியிருந்த வேளை அவ்வீட்டின் உரிமையாளரின் மகளுடன் காதல் ஏற்பட்டு திருமணமும் செய்து கொண்டார். அவர்களுக்கு தற்போது இரண்டு மகளும் ஒரு மகனும் இருக்கின்றனர். மூத்த மகன் யாழ்ப்பாணத் தமிழ்க் குடும்பத்தினைச் சேர்ந்த ஊட்டச்சத்து நிபுணராக உள்ள பெண் ஒருவரைத் திருமணம் செய்துள்ளார். அவ்வாறே இரண்டாவது மகனுக்கும் யாழ்ப்பாணத்தை மரபுவழியாகக் கொண்ட பல் வைத்தியராகத் தொழில் புரியும் பெண் ஒருவருடன் நிச்சயம் செய்யப்பட்டுள்ளது. மற்றுமொரு நபரான 60 வயதுடைய குணரத்தினம் எனும் நபர் சிங்கள முதலாளியைக் கொண்ட தளபாட விற்பனை நிலையத்தில் கணக்கு உதவியாளராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கும்போது மற்றுமொரு சிங்கள வர்த்தகருடன் ஏற்பட்ட நெருங்கிய நட்பின் காரணமாக அவரது மகளைத் திருமணம் செய்து தற்போது காக்கைதீவுப் பகுதியில் வசித்து வருகின்றனர். இவ்வாறாக தோட்டத்தமிழர்கள் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மற்றும் கொழும்புச் சிங்கள சமூகத்திலிருந்து தமது வாழ்க்கைத் துணையினைத் தேடிக்கொண்டுள்ளனர்.

13.9.1 சிறுவர்களின் எதிர்காலம் : நவீன உலகில் புதிய வீட்டுக்கான ஒரு அடித்தளம்

இங்குள்ள சிறுவர்கள் தமது பள்ளிப்படிப்பையும் தனியார் கல்வியையும் கொழும்பு நகருக்குள்ளேயே மேற்கொள்ளுகின்றனர். இவ்வாறான பின்னணியில் கொழும்பு வாழ்க்கை முறையினைப் பின்பற்றுவதன் மூலம் தம்மை உறுதியாக கொழும்புத் தமிழர் எனும் அடையாளத்திற்குள் கொண்டு வந்து விடுகின்றனர். மல்வத்தை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் கொட்டகை, வெள்ளவத்தை மற்றும் பம்பலப்பிட்டி (இராமநாதன் இந்து கல்லூரி) போன்ற இடங்களில் காணப்படுகின்ற அரசாங்க பாடசாலைகளில் கல்வி கற்கின்றனர். இதற்காக பொதுப் போக்குவரத்து சேவையையும் முச்சக்கரவண்டி போன்ற போக்குவரத்து முறைகளையும் பயன்படுத்துகின்றனர். உதாரணமாக மாணிக்கம் என்பவர் தன்னுடைய மகளை பம்பலப்பிட்டி இந்துக்கல்லூரிக்கு பாடசாலைச் சேவையில் ஈடுபடும் பஸ் வண்டி மூலமாக அனுப்பி வைக்கின்றார். இங்குள்ள பெற்றோர் பெருந்தோட்டங்களில் இருந்ததைப் போலல்லாது தமது பிள்ளைகளின் பாதுகாப்பு விடயத்தில் மிகவும் கரிசனையினைக் கொண்டுள்ளனர். காக்கைதீவினைச் சேர்ந்த பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளுக்கு வெளிநாட்டு அனுபவத்தையும் கல்வியையும் கொடுப்பதற்கு தம்மாலியன்ற முயற்சியை எடுக்கின்றனர். குமாரினுடைய மகன் தமிழ் நாட்டில் உள்ள பாடசாலை ஒன்றில் கல்வி கற்கின்றார். குமார் தனது மகனை தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்று பார்த்து வரும் வழக்கத்தை உடையவர். மகாலிங்கம் என்பவர் தனது மகனுக்கு அவுஸ்திரேலியாவில் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார். தற்போது அவருடைய மகன் அங்கு நிரந்தர வதிவிட வரிமையைப் பெற்றுள்ளார்.

13.9.2 புதிய தோட்டத்துத் தமிழர்களை அறிமுகம் செய்வதற்கான ஒரு முகவராக அல்லது நுழைவாயிலாக தோட்டத் தமிழர்களின் கொழும்பு வீடு

இங்குள்ள தோட்டத் தமிழர்கள் தம்முடைய பெருந்தோட்டத்தைச் சேர்ந்த குடும்ப அங்கத்தவர், உறவினர், நண்பர்கள் போன்றோரைக் கொழும்புக்கு அறிமுகம் செய்யும் முகவர்களாக விளங்குகின்றனர். இவ்வாறு கொழும்புக்கு வருபவர்கள் வேலை தேடி வருபவர்களாகவும், கல்வி நோக்கத்துக்காக வருபவர்களாகவும், அரசாங்க தொழிலில் இணைந்து கொள்வதற்காக வருவோராகவும், விமான நிலையத்திற்கு வருபவர்களாகவும், தமது கடவுச்சீட்டைப் பெற்றுக்கொள்ள வருபவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். இவ்வாறு வருபவர்கள் கொழும்பு வீதிகளை அறியாதவராகவும், பட்டணத்து மக்களுடன் அறிமுகமாக வதற்கு தயக்கம் காட்டுபவர்களாக இருப்பதன் காரணமாக கொழும்பிலே நீண்டகாலமாக வசித்துவரும் தமது உறவினர்கள், நண்பர்கள் மூலமாக உதவிகளைப் பெற்றுக் கொள்வதனை இலகுவான வழிமுறையாகக் கருதிக்கொள்ளுகின்றனர். உன்னுராட்சி சபை மற்றும் மாகாண சபை போன்றவற்றில் அங்கம் வகிக்கும் அரசியல் வாதிகளுக்கு அரசியல் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் ஒரு அரசு சார்பற்ற நிறுவனம் ஒன்றில் சாரதியாகப் பணியாற்றும் கோவிந்தன் என்பவரின் வீட்டில் இவ்வாறான முகவர் போன்று செயற்படும் நிலையை கண்டு கொண்டு ன். மாத்தளையிலுள்ள தோட்டம் ஒன்றில் இருந்து கொழும்புக்கு இடம்பெயர்ந்து வந்தவர்தான் கோவிந்தன். என்னுடைய ஆய்வுக்காகச் செல்லும் சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் அவருடைய வீட்டிலே அவரது நண்பர்கள், உறவினர்கள் என பல்வேறு நண்பர்கள் என்னுடன் கலந்துரையாடுவதற்குத் தயாராக இருப்பார்கள். கோவிந்தன் தனது பள்ளிப் படிப்பைச் சிங்கள மொழியிலே கற்றிருப்பதன் காரணமாக சிங்கள மொழியிலே மிகவும் புலமை உடையவர். அதனால் பெருந்தோட்டங்களில் இருந்து கொழும்புக்கு வரும் தனது உறவினர், நண்பர்களுக்கும் இவர் ஒரு வளமாகவே காணப்படுகின்றார். இவரின் உதவிகள் மூலமாக அவர்கள் தாம் கொழும்புக்கு வந்ததற்கான தேவையை நிறைவேற்றுகின்றனர். இவ்வாறான உதவிகளைச் செய்வதன் மூலம் கோவிந்தனும் சில பரிசில் பொருட்களைப் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கின்றார்.

13.10 பாதுகாப்பு மற்றும் ஹர்த்தால் அல்லது இனக்கலவரங்களை எதிர்நோக்குதல்

கொழும்பு மாநகரில் வீடுகளைக் கட்டிக் கொள்ளும் தோட்டத் தமிழர்கள் எப்போதுமே சில சிக்கல்களை எதிர்நோக்குவது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க பிரச்சினையாகவே உள்ளது. குறிப்பாக இவர்களது 'தமிழர்' என்ற அடையாளம் ஒரு எதிர்மறை விம்பத்தைக் கொடுக்கும் அடையாளமாகவும், இவர்களைத் தற்கொலைக் குண்டுத்தாக்குதலுக்கு தயாரான நபர்களைப் போன்று சந்தேகக் கண்ணோடு பார்க்கும் அதிகாரிகளின் மனோநிலையும் இவர்களைப் பல தடங்கலுக்குள்ளாக்குகின்றன. 1983ஆம் ஆண்டு தமிழருக்கெதிரான இனக்கலவரத்தின்போது இவர்களைத் தாக்குவதற்காக வந்த இராணுவ, பொலிஸ் மற்றும் குண்டரர்களினால் மேற்கொள்ளப் பட்ட வன்முறைகளைப் பற்றிய தமது அனுபவத்தினை பெரும்பாலான தகவல் தருநர்கள் என்னுடன் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். ஆயினும் 'தோட்டத் தமிழர்கள்', 'பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள்', 'மலையகத் தமிழர்கள்' என இவர்கள் தமது அடையாளத்தைக் கொண்டிருந்த காரணத்தினால் இவ்வாறான சந்தர்ப்பத்தில் பாரிய உயிர்ச்சேதங்களில் இருந்து தப்பிக்க முடிந்தது. ஏனெனில் அவ்வாறான வன்முறையாளர்கள் தமக்கு பிரச்சினையை ஏற்படுத்தும்பவர்கள் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களே எனக் கருதிமிருந்தார்கள். நான் கள ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்களில் இம்மக்கள் உள்ளூர் பொலிஸ் நிலையங்களில் பதிவுசெய்யும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருந்தனர். மேலும் இராணுவமும் பொலிஸாரும் இணைந்து இவர்களது வீடுகளில் தேடுதல் நடவடிக்கையினையும் மேற்கொண்டிருந்த காலப்பகுதியாகும். தம்முடைய வீட்டுக்கு வருகைதரும் தமக்கு வேண்டப்பட்டவர்களைப் பொலிஸில் பதிவு செய்யாமல்

தங்க வைப்பதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை. மகிந்த ராஜபக்சனின் ஆட்சி காலத்தின் இறுதிப்பகுதியில் மல்வத்த பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் மிக இக்கட்டான சூழ்நிலையை எதிர்நோக்கியிருந்தனர். அதாவது மகிந்த ராஜபக்சனின் சகோதரரே தேசிய பாதுகாப்பு மற்றும் நகர அபிவிருத்தி அமைச்சைத் தனது காட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருந்தார். இவர் இங்குள்ள மக்களைப் பலவந்தமாக வெளியேற்றி அவிசாவளை போன்ற புறநகர் பகுதியில் குடியேற்றுவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார். இதனால் இம்மக்கள் அசௌகரியமான ஒரு சூழலை எதிர்நோக்கவேண்டி இருந்தது. இவ்வாறான குடியிருப்பை அகற்றும் முயற்சியானது காக்கை தீவுப் பிரதேசத்தை விடவும் மல்வத்த பிரதேச மக்களை மிகவும் மோசமாகப் பாதித்திருந்தது.

13.11 முடிவுரை

நட்டில் நிலவுகின்ற சமூக பொருளாதார சூழ்நிலைகளை அனுசரித்து சாதாரண மக்களும் நல்லதொரு சமூக வாழ்வை வாழ வேண்டும் என்பதற்காக இம்மக்களால் அடையாளப் படுத்தப்பட்ட பல உபாயங்களின் ஒரு வெளிப்பாடே பல்லின சமூகத்தில் சாதாரண மக்கள் வாழ்வதற்கான நிலையை ஏற்படுத்தும் பொருட்டான வீடு காட்டுதல் என இவ்வாய்வுக் கட்டுரை புலப்படுத்துகின்றது. ஒவ்வொருவராலும் நாளாந்த வாழ்க்கையில் எதிர்நோக்குகின்ற விடயங்களே இவை. தாம் ஒரு சமூக வாழ்வை வாழ்வதற்காக தமக்கான ஒரு வீட்டைக் கட்டுதல் என்பது அம்மக்களுக்கு ஒரு திருப்தியை ஏற்படுத்துகின்றது. உயிர் வாழ்வதற்கு அத்தியாவசியமான தேவையை பல்லினமயப்படுத்தப்பட்ட அரசியல் தடைகளுக்கிடாக மேற்கொள்ள வேண்டி இருப்பது ஒரு முக்கியமான விடயமாகும் என்பதை ஒவ்வொருவராலும் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாகவுள்ளது. இலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகமாக தோட்டத் தமிழர்கள் கணிசமானவசூ சவால்களை எதிர்நோக்க வேண்டியுள்ளது. ஆயினும், கொழும்பில் வாழும் தோட்டத் தமிழர்கள் தாங்கள் சளைத்தவர்கள் அல்ல எனச் சிங்கள மக்களிடமே தாங்கள் 'பெரியவர்கள்' எனத் தம்மை தாமே கருதி நடந்து கொள்ளும் நிலையையும் காணப்படுகின்றது. இருந்தபோதிலும் தோட்டத்தமிழர்கள் என்ற இவர்களது அடையாளமானது சிங்கள, முஸ்லிம் மக்களால் ஒரு சாதாரண விடயமாகவே கொள்ளப்படுகின்றது. சிங்கள மற்றும் முஸ்லிம் பெரும்பான்மை மக்கள் தோட்டத் தமிழர்களைத் தமக்கு சவால்விடக் கூடியவர்களாகப் பார்ப்பது இல்லை.

References

- Bandarage, A. (1983). *Colonialism in Sri Lanka : The Political Economy of the Kandyan Highlands 1833-1886*. Berlin: Mouton Publishers.
- Bourdieu, P. (1984). *Distinction: a social critique of the judgement of taste*. London: Routledge & Kegan Paul
- Daniel, E.V. (1992). *Three dispositions Towards the Past: One Sinhala, Two Tamil*. Colombo: Studies in Society and Culture: Sri Lanka Past and Present in Association with the National Libraries of Sri Lanka.
- De Silva, K. M. (1986). *Managing ethnic tensions in multi-ethnic societies: Sri Lanka 1880-1985*. London: University Press of America.
- Horowitz, D.L. (1975). Ethnic identity. In N. Glazer, D.P. Moynihan, and C.S. Schelling (Eds.), *Ethnicity: theory and experience* (pp. 170-185). Cambridge, Mass: Harvard University Press.
- Jackson, M. (1996). Introduction: phenomenology, radical empiricism and anthropological critique. In M. Jackson (Eds.), *Things as they are: new directions in phenomenological anthropology* (pp. 1-50). Bloomington: Indiana University Press.

- Malwatte, H. (2000). Social Development. In B. Sivaram (Eds.), *Plantation Management in New Millenium* (pp. 403-456). Colombo: National Institute of Plantation Management.
- Manikam, P.P. (1995). *Tea Plantation in Crisis: An Overview*. Colombo: Social Scientist's Association.
- Peebles, P. (2006). *The history of Sri Lanka*. Westport: Greenwood Press.
- Philips, A. (2001). The Dilemmas of Identity Construction: Gender, Space and Ethnicity among the Estate Tamil. In R. Philips (Eds.), *Sri Lanka: Global Challenges and National Crisis* (pp. 217-244). Colombo: Social scientists' Association.
- Piyarathne, A. (2004). Impact of poverty alleviation projects on plantation workers. In R. Asirwatham and P. Thalayasingam (Eds.), *Poverty and social conflict in Sri Lanka: integrating conflict sensitivity into poverty analysis* (pp.133-160). Colombo: Centre for Poverty Analysis.
- Piyarathne, A. (2005). *Wathukaraya Kamkaruwa Saha Wenaswana Jeewana Ratwa (Plantation, Worker, and Changing Livelihoods)*. Colombo: Wijesooriya Grantha Kendraya.
- Piyarathne, A. (2008a). *Between Inner and outer worlds: a sociological analysis of the changing social Identity of Estate Tamil Workers*. Colombo: Godage International Publishers.
- Piyarathne, A., (2008b). Longing for equal status: impact of housing intervention on identity and status of Indian origin Tamil resettlers from two selected plantations in Sri Lanka. *Sri Lanka Journal of Social Sciences* 2009 (31/32), 47-63.
- Wesumperuma, D. (1986). *Indian Immigrant Plantation Workers in Sri Lanka: A Historical Perspective 1880-1910*. Colombo: Sri Lanka National Library Services Board.

பகுதி 04

மனித உரிமை, ஆட்சிமுறை மற்றும் அரசியல்

உரிமைகள் மறுக்கப்படுதலும் வறுமையும்: பெருந்தோட்ட மக்களின் வறுமைநிலை

எம். சின்னத்தம்பி

சுருக்கம்

ஆரம்ப காலந்தொட்டே தோட்டத் தமிழ் மக்கள் போதுமான வருமானம் இன்மை, தமது தனிமனித இயலுமைகளையும் ஆற்றல்களையும் மேம்படுத்திக் கொள்வதற்கான வாய்ப்பின்மை, மனித உரிமைகள் மறுக்கப்படுதல், தனிமைப்படுத்தப்படுதலும் ஒதுக்கி வைக்கப்படுதலும் போன்ற பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுத்து வந்தனர். பெருந்தோட்டங்களோடு அவர்களைப் பிணைக்கும் வதிவிடம் மானிய முறையானது அவர்களிடையே தாம் ஒரு ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட சமூகம் என்ற உணர்வினை ஏற்படுத்துகின்றது. தோட்ட சமூகத்தினை நாட்டின் தேசிய நிரோட்டத்தோடு இணைத்துக் கொள்வதற்கான சிறந்தவழி இந்த வதிவிடம் மானிய முறையன்று அவர்களை விடுவிப்பதேயாகும். ஏனைய துறைகளைச் சேர்ந்த மக்களோடு ஒப்பீட்டு ரீதியில் இலங்கையின் பெருந்தோட்ட மக்களே ஆகக்கூடிய வறுமை நிலையில் வாழ்கின்றனர் என்பதை புள்ளிவிபரங்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. உலகவங்கியின் அண்மைக்கால ஆய்வொன்று நாட்டில் தமிழ்மக்கள் செறிந்துவாழும் பிரதேசங்களிலேயே மக்கள் வறுமையின் உச்சப்பிடியில் சிக்கி இருப்பதாகக் கூறுகின்றது. இக்கட்டுரையின் பிரதான வாதம் யாதெனில், தோட்டமக்களின் வறுமை நிலையை மதிப்பீடு செய்வதற்கு வருமானத்தை மட்டும் போதுமானதொரு காரணியாகக் கருதமுடியாது என்பதாகும். ஏனெனில், அவர்களது வறுமையானது வருமானம் சார்ந்த ஒரு வறுமையாக மட்டுமன்றி, தமது மனித அபிவிருத்தியை மேம்படுத்திக் கொள்வதற்கான வாய்ப்புக்கள் இல்லாததால் ஏற்படும் ஒரு வறுமையாகவும் உள்ளது என்பது கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும். இது 'பெருளாதாரம் சாராத வறுமை' என்றும், மாவட்டம் சார்ந்த வறுமை என்றும் கூறப்படுகின்றது. வறுமையை நிர்ணயிப்பதில் பொருள்சார்ந்த காரணிகளோடு பொருள்சாராத காரணிகள் சிலவும் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. இவை மனிதனது அடிப்படை பெளதீகத் தேவைகள் என்றும், மற்றையது, மனிதனது சமூக-கலாசார தேவைகள் என்றும் கூறப்படும். அந்தவகையில் இச்சிறு கட்டுரையானது பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்ந்துவரும் தமிழ்மக்களிடையே நிலவிவரும் வறுமைநிலை மற்றும் அதில் பாதிப்பு செலுத்தும் பொருளாதாரம் சார்ந்த மற்றும் சாராத காரணிகள் பற்றி ஆராய முயலுகின்றது.

திறவுச் சொற்கள்: பெருந்தோட்ட மக்கள், வறுமை, உரிமை மறுப்பு, இலங்கைவாழ் இந்தியத்தமிழர்கள், துறைசார் வறுமைப் போக்குகள்.

14.1 அறிமுகம்

இலங்கைவாழ் இந்தியத்தமிழர்களுள் பெரும்பாலானோர் (80-85 வீதமானோர்) இன்றும் பெருந்தோட்டங்களிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர். எஞ்சியோர் நாட்டின் சில பிரதேசங்களில் செறிவாகவும், வேறுசிலவற்றில் பரவலாகவும் வாழ்கின்றனர். தோட்டங்களுக்கு வெளியே வாழும் இவர்களை பின்வரும் ஆறு பிரிவுகளுக்குள் அடக்கலாம்: (1) பெரியதும் சிறியதுமான வர்த்தகர்கள், (2) அரசு-தனியார் துறை ஸ்தாபனங்களில் தொழில்புரிவோர், (3) தொழில்சார்

வல்லுனர்கள், (4) அண்மைக்காலங்களில் தோட்டங்களை விட்டு வெளியேறி கிராமப்புறங்களிலும் நகர்ப்புறங்களிலும் சில்லறைக்கடைகள், சிறுநெய்ச்சாலைகள், உல்லாசப் பயண விடுதிகள் போன்றவற்றில் சிறுநூழியர்களாக வேலைசெய்வோர், (5) நகர சுத்திகரிப்பு, வீட்டு வேலை போன்ற கீழ்மட்டத்தொழில் புரிவோர், (6) இவர்களுடன் சுயதொழில் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ள சிலரையும் தோட்டங்களுக்கு வெளியே வாழும் பிரிவினராகக் கருதலாம். தோட்டங்களுக்கு வெளியே வாழும் இவர்களைப் பற்றிய நம்பகமான தரவுகள் மிக அரிதாகவே கிடைக்கக்கூடியதாக உள்ளன. மேலும் தோட்டங்களை விட்டு வெளியேறிய பலர் தமது பெற்றோர், மற்றும் நெருங்கிய உறவினர்கள் வாழும் தோட்டங்களிலேயே தமது வாக்குரிமையைப் பதிவுசெய்து கொண்டுள்ளதால் உத்தியோகபூர்வ சனத்தொகைக் கணிப்பீடுகளில் அவர்களும் தோட்டப்புற மக்களாகவே கணிக்கப்படுகின்றனர். இச்சிறு கட்டுரையானது பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்ந்து வரும் தமிழ்மக்களினையே நிலவிவரும் வறுமைநிலை பற்றி ஆராய முயலுகின்றது.

14.2 இலங்கைவாழ் இந்தியத்தமிழர்கள்

1946 இல் இந்நாட்டின் மொத்த சனத்தொகையில் 11.7 வீதமாக இருந்த இந்தியத் தமிழரின் சனத்தொகைப்பங்கு (DCS, 1946) 1981ஆம் ஆண்டு சனத்தொகைக் கணிப்பீட்டில் 5.7 வீதம் என்றும் (DCS, 1981) 2001ஆம் ஆண்டு சனத்தொகைக் கணிப்பீட்டில் 5.1 வீதமென்றும் காட்டப்பட்டுள்ளது. 2001இல் தோட்ட அல்லது பெருந்தோட்ட மக்களின் சனத்தொகை 900,173 என்றும், அதில் 82.4 வீதமானோர் தமிழர்கள் எனவும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது (DCS, 2001). இதே திணைக்களத்தின் 2011ஆம் ஆண்டிற்கான சனத்தொகைக் கணிப்பீட்டில் இந்திய வம்சாவழித் தமிழர் 872,323 பேர் என்றும், இது நாட்டின் மொத்த சனத்தொகையில் அண்ணளவாக 4.7 வீதமெனவும் காட்டப்பட்டுள்ளது (DCS, 2011). இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழர்களுள் ஒரு பகுதியினரே தோட்டத்தமிழர்கள் என்பதால் மேலே இறுதியாகக் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையில் அவர்களது பங்கு இதிலும் பார்க்கக் குறைவாகவே இருக்கும் என்பது கண்கூடு. மேற்படி சனத்தொகைக் கணிப்பீட்டுப் புள்ளிவிபரங்கள் மொத்த சனத்தொகையில் அவர்களது பங்கு தொகுத்துவந்த ஆண்டுகளில் வீழ்ச்சியடைந்து வந்துள்ளமையைக் காட்டுகின்றன. இவ்வீழ்ச்சிக்குப் பங்களித்த காரணிகளுள் பின்வருவன முக்கியமானவையாகும்: (i) இந்தியத்தமிழர்களுள் ஒரு பகுதியினர் சிறிமா-சாஸ்திரி உடன்படிக்கையின் கீழ் இந்தியாவிற்கு குடிப்பெயர்ந்து சென்றமை (ii) சனத்தொகைக் கணிப்பீட்டில் இந்தியத்தமிழர்கள் பலர் தம்மை இலங்கைத்தமிழர்களாக பதிவு செய்துகொள்ளின்றமை அல்லது சனத்தொகைக் கணிப்பீட்டாளர்கள் அவர்களது இன அடையாளத்தை இலங்கைத்தமிழரென பிழையாகப் பதிவுசெய்தல். சுமார் 2 இலட்சம் பேர் இவ்வாறு தம்மை இலங்கைத் தமிழரென பதிவு செய்துகொண்டதாக 1981ஆம் ஆண்டு சனத்தொகைக் கணிப்பீட்டு அறிக்கை குறிப்பிடுகின்றது. இது இக்காலப்பகுதியில் இலங்கையில் வாழ்ந்த இந்தியத்தமிழரின் மொத்த சனத்தொகையில் 25.0 வீதமாகும். இதையும் கவனத்தில் எடுப்போமாயின், 1981ஆம் ஆண்டு கணிப்பீட்டின்போது இந்தியத்தமிழரின் எண்ணிக்கை 1,238,800 ஆகவும், அவர்களது சனத்தொகைப்பங்கு 6.6 வீதமாகவும் இருந்திருக்கும். இந்தியத்தமிழரின் சனத்தொகையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த இக்காலப்பகுதியில் அவர்களது சமூக வகுப்புச்சேர்க்கை, சமூக அந்தஸ்து என்பவற்றிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வந்தன.

ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போன்று, உத்தியோகபூர்வ சனத்தொகைக் கணிப்பீட்டில் இலங்கைவாழ் இந்தியரின் சனத்தொகைப்பங்கு படிப்படியாக வீழ்ச்சியடைந்து வருவதை மேற்படி புள்ளிவிபரங்கள் காட்டுகின்றன. எனினும், இது பற்றிய ஆய்வினை மேற்கொண்ட இதே சமூகத்தைச் சேர்ந்த கல்விமான்கள் சிலர் இந்த உத்தியோகபூர்வ கணிப்பீடுகள் பற்றி அதிருப்தி வெளியிட்டுள்ளதோடு, இந்த நாட்டினது மொத்த சனத்தொகையில் 6.3 வீதத்திற்கும் ஏற்று அதிகமானோர் இச்சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களென அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றனர் (Chandrabose, 2001).

14.3 இலங்கையின் பெருந்தோட்டச் சமூகம்

இலங்கையின் பெருந்தோட்டச் சமூகமானது நிறைவேற்றப்படாத பல மனிதத் தேவைகளையும், தரங்குன்றிய ஒரு வாழ்க்கை முறையையும் கொண்டதாக சுமார் ஒன்றரை நூற்றாண்டு காலத்திற்கும் மேலாக இங்கு வாழ்ந்து வந்துள்ளது. நாட்டின் ஏனைய சமூகங்களிலிருந்து இச்சமூகத்தை தனிமைப்படுத்தி வைத்த பல்வேறு வரலாற்று ரீதியான காரணங்களினாலேயே அது இந்த நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது எனக்கூறின் அது மிகையாகாது. பல பெருந்தோட்டங்கள் நாட்டின் பிரதான தெருவமைப்புகளிலிருந்து தொலை தூரங்களில் மலைப்பாங்கான பிரதேசங்களில் அமைந்துள்ளதால் அங்கு வாழ்ந்துவரும் மக்கள் புவியியல் ரீதியாக தனிமைப்படுத்தப்பட்டனர். வணிக அமைப்புக்களாக இருக்கும் இத்தோட்டங்களில் பெருமளவு தொழிலாளரும் அவர்களது குடும்பத்தாரும் வாழ்ந்துவரும் நிலையில் தோட்டங்களுக்குத் தேவையான தொழிலாளரின் கிரமமான வேலை வருகையை உறுதி செய்துகொள்வதற்காக தோட்ட முகாமையாளர் தோட்ட எல்லைகளுக்குள்ளேயே அவர்களுக்குத் தேவையான அடிப்படை வசதிகளை செய்து கொடுக்கவேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உள்ளாகின. எனவே, ஒவ்வொரு தோட்டமுகாமையும் தத்தமது தொழிலாளர்களுக்கு லயன் அறை வடிவிலான இருப்பிட வசதிகளையும், வாழ்க்கைக்குத் தேவையான வேறுபல அடிப்படை வசதிகளையும் செய்து கொடுத்தன. இந்த வசதிகள் பெரிதும் தரங்குன்றியனவாக இருந்தன என்பதை இங்கு சுட்டிக்காட்டாது விடமுடியாது. மேற்படி வசதிகளை செய்து கொடுப்பதன் மூலம் தோட்ட முகாமையாளர் இம்மக்களது வாழ்க்கையின் பல்வேறு அம்சங்களைத் தமது நேரடிக்கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருக்கக்கூடியதாக இருந்தது. பல தசாப்தங்களாக நீடித்துவந்த இவ்வித வாழ்க்கைமுறையின் காரணமாக தமது வாழ்க்கைத் தேவைகள் பலவற்றிற்கு இம்மக்கள் தோட்ட முகாமையிலேயே தங்கியிருக்கும் ஒரு மனப்பாங்கை வளர்த்துக் கொண்டனர். இது ஏனைய சமூகங்களிலிருந்து அவர்களது தனிமைப்படுத்தலை மேலும் உறுதிப்படுத்துவதாக இருந்தது. அத்துடன், இவ்வித தனிமைப்படுத்தலும் தோட்ட முகாமையில் தங்கியிருக்கும் மனப்பாங்கும் இம்மக்கள் தம்மை முழுமையான ஒரு சமூகமாக வளர்த்துக்கொள்வதற்கு பெரும் தடையாக இருந்தன. அவர்களினையே மிகமோசமான சமூக-கலாசார நிலையொன்று உருவாகுவதற்கும் அதுவே காரணமாயிற்று. மேலும், அவர்களது அரசியல்-பொருளாதார வறுமைநிலை காரணமாக நாடு சுதந்திரம் அடைந்த காலம் முதல் நாட்டில் ஏற்பட்டு வந்த சமூக-பொருளாதார அபிவிருத்தியின் ஒரு சில நன்மைகளை மட்டுமே அவர்கள் அனுபவிக்கக்கூடியதாக இருந்ததும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. பெருந்தோட்டச் சமூகத்தின் வரலாற்று ரீதியான தனிமைப்படுத்தலானது 1948ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட இந்திய வம்சாவழி மக்களது குடியுரிமைச் சட்டத்தின் மூலம் அவர்களது குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டபோது முழுமையடைந்தது. குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டதால் அடுத்து வந்த நான்கு தசாப்தங்களுக்கு அவர்கள் தமது பாராளுமன்ற பிரதிநிதித்துவத்தையும் அரசியல் அதிகாரத்தைப்பகிர்ந்து கொள்ளும் உரிமையையும் இழந்தனர். இதனால் தமது சொந்த விவகாரங்களிற்கூட தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளும் வாய்ப்பு அவர்களுக்கு இல்லாமல் போயிற்று. எண்பதாம் ஆண்டுகளின் பிற்பகுதியில் அவர்களுக்கு மீண்டும் குடியுரிமை வழங்கப்படும்வரை இந்தநிலை நீடித்துவந்தது.

14.4 இலங்கையில் வறுமையினது போக்குகள்

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை, வறுமையானது கிராமியத்துறை சார்ந்த ஒரு பிரச்சினையாகவே கருதப்படுகின்றது. வறிய மக்களுள் சுமார் 80.0 வீதமானோர் கிராமப்புறங்களில் வாழ்ந்து வருவதே இதற்கான காரணமாகும். கிராமப்புறங்களில் சிறுதுண்டுக் காணிகளில் விவசாயம் செய்துவரும் சிறுநில விவசாயிகளும் (இவர்களுக்கு விவசாயம் தவிரந்த வேறு வருமான மூலங்கள் மிகவும் குறைவாகவே உள்ளன), விவசாயத்தொழிலாளரும், பெரும்பாலான தோட்டத்தொழிலாளரும், மீனவ சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களுமே இந்நாட்டின்

வறியமக்களாக இனங்காணப்பட்டுள்ளனர். 1990இக்கும் 2002இக்குமிடையே தேசிய மட்டத்தில் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே வாழ்வோரின் எண்ணிக்கை 22.0 வீதத்தால் வீழ்ச்சியடைந்தது. தேசியமட்டத்தில் வறுமை வீழ்ச்சியடைந்தமைக்கு மாறாக இதே காலப்பகுதியில் தோட்டத் தொழிலாளரிடையே அது 20.5 வீதத்திலிருந்து 38.4 வீதமாக 46.0 வீதத்தால் அதிகரித்தது. இந்த அதிகரிப்பின் பெரும்பகுதி 1990க்கும் 1995/96க்கும் இடையிலேயே ஏற்பட்டதுடன், 1995/96க்கும் 2002க்குமிடையே அது 9.1 வீதத்தால் வீழ்ச்சியடைந்தது. தோட்டத்துறை மக்களிடையே இக்காலப்பகுதியில் வறிய குடும்பங்களின் எண்ணிக்கையும் 7.8 வீதத்தால் அதிகரித்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இது தொடர்பான புள்ளி விபரங்கள் சில கீழே உள்ள அட்டவணைகளில் காட்டப்பட்டுள்ளன (HIES, 2002). 2002க்கும் 2012/13க்குமிடையே தோட்டமக்களது வறுமை நிலையானது 10.9 வீதமாக 63.7 வீதத்தாலும், வறிய குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை 73.3வீதத்தாலும் வீழ்ச்சியடைந்தமையை பிந்திய புள்ளிவிபரங்கள் காட்டுகின்றன (HIES, 2012/13). அவர்களது வறுமை நிலையில் ஏற்பட்டதாகக் கூறப்படும் இப்பாரிய வீழ்ச்சி பற்றி நியாயமான ஐயப்பாடுகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. நாட்டிலேயே மிகவும் பின்தங்கிய சமூகமான தோட்டமக்களிடையே மிகவும் குறுகிய காலத்தில் வறுமை நிலையில் இவ்வித பாரிய வீழ்ச்சி எவ்வாறு ஏற்பட்டது என்பது பற்றி கேள்வி எழுப்பப்பட்டுள்ளது. தோட்டத்துறை சார்ந்த தோட்டத்துறையினரை கீழ் நோக்கித்தள்ளுவதில் இரு காரணிகள் முன்னிலை வகிக்கின்றன: i)

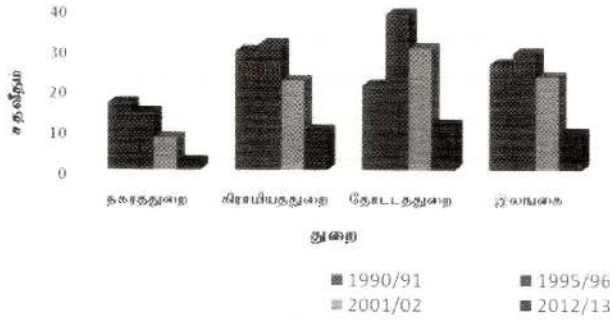
அட்டவணை 14.1: இலங்கையில் வறுமையின் துறைசார் போக்குகள் 1990/91-2012/13

துறை	1990/91	1995/96	2001/02	2012/13
நகரத்துறை	16.3	14.0	7.9	2.1
கிராமியத்துறை	29.4	30.9	21.7	9.6
தோட்டத்துறை	20.5	38.4	30.0	10.9
இலங்கை	26.1	28.8	22.7	8.9

மூலம்: DCS, HIES, ஆண்டறிக்கைகள்

ஏனைய குறைகளைச் சேர்ந்த மக்களோடு ஒப்பிட்டு ரீதியில் இலங்கையின் பெருந்தோட்டமக்களே ஆகக்கூடிய வறுமை நிலையில் வாழ்கின்றனர் என்பதை மேற்படி புள்ளி விபரங்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. உலகவங்கியின் அண்மைக்கால ஆய்வொன்று நாட்டில் தமிழ்மக்கள் செறிந்துவாழும் பிரதேசங்களிலேயே மக்கள் வறுமையின் உச்சப்பிடியில் சிக்கி இருப்பதாகக் கூறுகின்றது (WB: February, 2016). போரினால் பாதிக்கப்பட்ட வடக்கு-கிழக்கு பிரதேசங்களில் மன்னார், கிளிநொச்சி, மட்டக்களப்பு மாவட்டங்களையும், மத்திய மாகாணத்தில் தோட்டமக்கள் செறிந்து வாழும் நுவரெலியா மாவட்டத்தையும், அதேபோன்று, ஊவா மாகாணத்தில் பதுளை மாவட்டத்தையும் அது குறிப்பிடுகின்றது. ஏனைய மாவட்டங்களில் 40.0 வீதமாக இருக்கும் 25.0 வயதுக்குக் குறைந்தோரின் பங்கு மேலேகூறிய தோட்டமக்கள் செறிந்துவாழும் இரு மாவட்டங்களிலும் 47.0 வீதமாக உள்ளது.

வரைபடம் 14.1:
இலங்கையில் வறுமையின் துறைசார்போக்குகள்
1990/91 - 2012/13

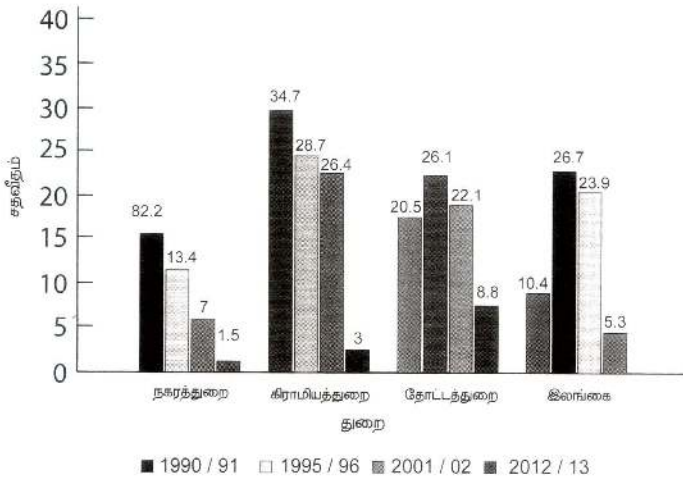

அட்டவணை 14.2: வறிய வீட்டுத்துறைகளின் விகிதாசாரம் -
துறைசார் 2012/13 அடிப்படையில், 1990/91

துறை	1990/91	1995/96	2001/02	2012/13
நகரத்துறை	18.2	13.4	7.0	1.5
கிராமியத்துறை	34.7	28.7	26.4	3.0
தோட்டத்துறை	20.5	26.1	22.1	5.8
இலங்கை	10.4	26.7	23.9	5.3

மூலம் : DCS- HIES ஆண்டறிக்கைகள்

வரைபடம் 14.2: வறிய வீட்டுத்துறைகளின் விகிதாசாரம்
துறைசார் 2012/13 அடிப்படையில், 1990/91

தோட்டப்புற இளைஞர்களுக்கிடையிலும் படித்த பெண்களுக்கிடையிலும் உயர்ந்த வேலையின்மை காணப்படுகின்றது. மேலும் இம்மாவட்டங்களில் தாய் மரணவிகிதம் உயர்வாக இருக்கும் அதேவேளையில், 5.0 வயதிற்குக் குறைந்த பிள்ளைகளிடையே எடைக் குறைவும், குழந்தை பெறுகின்ற வயதிலுள்ள பெண்களில் 1/3 பங்கினரிடையே மந்தபோஷணையும் காணப்படுகின்றது.

அட்டவணை 14.3:

துறைசார் வீட்டுத்துறை நுகர்வுச் செலவீடுகள், 2012/13

துறை	வீட்டுத்துறை மொத்த நுகர்வுச் செலவீடு	மொத்த செலவீடு	%
நகரத்துறை	58,930	18,097	30.7
கிராமியத்துறை	38,274	14,945	39.0
தோட்டத்துறை	29,379	14,142	48.0
இலங்கை	15,651	41,444	37.8

மூலம்: DCS - HIES ஆண்டறிக்கை, 2012/13

ஏனைய துறைகளோடு ஒப்பீட்டு ரீதியில் தோட்டத்துறையிலேயே மாதாந்த வீட்டுத் துறை செலவீடு ரூபா 29,379 குறைந்த மட்டத்தில் காணப்படுகின்றது. நகர - கிராமியத் துறைகளில் இது முறையே ரூபா 58,930 ஆகவும், ரூபா 38,274 ஆகவும் உள்ளது. அதேவேளையில், மொத்த வீட்டுத்துறைச் செலவீட்டில் உணவு, பானங்கள் என்பவற்றிற்கான செலவீட்டின் பங்கு தோட்டத்துறையில் 48.0 வீதமாகவும், நகர-கிராமியத் துறைகளில் முறையே 30.7 வீதமாகவும், 39.0 வீதமாகவும் உள்ளது. மொத்த வீட்டுத்துறை செலவீட்டில் உணவிற்கான செலவீட்டின் பங்கு மறைமுகமாக ஒரு சமூகத்தின் அரிவிருத்தியைப் பிரதிபலிக்கும் எனக்கூறப்படுகின்றது. வீட்டுத்துறைச் செலவீட்டில் உணவு, பானங்கள் என்பவற்றிற்கான செலவீட்டின் பங்கு உயர்வாக இருக்குமாயின் அது அபிவிருத்தியில் அச்சமூகம் குறைந்த மட்டத்தில் உள்ளமையைக் குறிக்கும். உதாரணமாக, குறைந்த வீட்டுத்துறை வருமானத்தைக் கொண்ட தோட்டத்துறையில் உணவு, பானங்கள் என்பவற்றிற்கான செலவீட்டின் பங்கு உயர்வாக இருப்பதால் வாழ்க்கைத் தரத்தை நிர்ணயிக்கும் வீட்டுவசதி, கல்வி, போக்குவரத்து, சுகாதாரம் போன்றவற்றிற்கான செலவீடுகள் குறைவாக (52.0%) உள்ளன. நகர-கிராமியத்துறைகளில் வீட்டுத்துறைச் செலவீட்டில் வீட்டுவசதி, கல்வி, போக்குவரத்து, சுகாதாரம் போன்றவற்றிற்கான செலவீட்டின் பங்கு முறையே 69.3 வீதமாகவும், 61.0 வீதமாகவும் உயர்ந்தமட்டத்தில் உள்ளது. மொத்த வீட்டுத்துறை செலவீட்டில் உண்பதற்கான செலவீட்டின் பங்கு உயர்வாக இருப்பதால் உணவுப்பண்பங்களின் விலைகள் உயரும்போது, வருமானம் அதற்கேற்ப அதிகரிக்கத் தவறுமாயின், அது அவர்களது வாழ்க்கைச் செலவையும் ஏற்கனவே தாழ்மட்டத்தில் இருக்கும் வாழ்க்கைத் தரத்தையும் கடுமையாகப் பாதிக்கும்.

14.5 இலங்கையில் வறுமையை ஏற்படுத்தும் காரணிகள்

இலங்கையில் வறுமையை ஏற்படுத்தும் காரணிகளாக பின்வருவன இனங்காணப்பட்டுள்ளன:

1. சமூக - பொருளாதார உட்கட்டமைப்புகளில் காணப்படும் குறைபாடுகளும் அவற்றின் போதாத தன்மையும்
2. போதிய வேலைவாய்ப்புக்கள் இல்லாமை: இது குறிப்பாக, இளைஞர்களிடையே வேலையின்மையை ஏற்படுத்துகின்றது
3. சமூகத்தின் பல்வேறு குழுவினர்கள் பொதுச்சேவைகளின் நன்மையைப் பெற முடியாதுள்ளமை: பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர், பொதுவசதிகள் குறைவாக உள்ள எல்லைப்புறக் கிராமங்களில் வாழும் மக்கள், போரினால் பாதிக்கப்பட்டு தமது சொந்த இடங்களை விட்டு வெளியேறி உறவினர் வீடுகளிலும், அகதிமுகாமங்களிலும் தஞ்சம் புகுந்துள்ளோர் என்போரை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம்
4. தரங்குன்றிய கல்வி, சுகாதாரம், மற்றும் அடிப்படை சேவைகள் என்பன காணப்படுதல்: நாட்டில் ஏனைய துறைகளிலும் பார்க்க தோட்டப்புறங்களிலேயே மேலே குறிப்பிட்ட

வசதிகள் குறைவாகவும், தரங்குன்றியனவாகவும் உள்ளன. எனவே, தோட்டப்புறமக்களே இதனால் ஆகக்கூடிய அளவில் பாதிக்கப்படுகின்றனர். அவர்களிடையே உயர்ந்த வறுமைநிலை காணப்படுவதற்கு இவை கணிசமானளவு பங்களிக்கின்றன.

5. நாட்டில் வறுமைநிலையைக் குறைப்பதில் அரசாங்கத்தின் பொது நலச்சேவைகளும், சமூகநலன் திட்டங்களும் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. பல்வேறு காரணங்களினால் தோட்டப்புறமக்கள் இவற்றின் நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாததனாலேயே அவர்களிடையே வறுமைநிலை உயர்ந்து காணப்படுகின்றது. குறைவான வீட்டுத் துறை வருமானம் காரணமாக தோட்டத்துறையில் சமுர்த்தித்திட்டத்தின் நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொள்வோரது விகிதாசாரம் உயர்வாக இருக்கவேண்டுமென எதிர்பார்க்கலாம். ஆனால் இவர்களுள் 7.0 வீதமான மக்கள் மட்டுமே அரசாங்க வறுமை ஒழிப்புத்திட்டமான சமுர்த்தித்திட்டத்தின் நன்மைகளைப் பெறக்கூடியதாக உள்ள மையை இங்கு குறிப்பிடலாம். கிராம - நகரத்துறைகளில் இது முறையே 30.3 வீதமாகவும், 10.0 வீதமாகவும் உள்ளது (HIES, 2002).

சமுர்த்தி உதவித்திட்டத்தில் வறுமைநிலையினை மதிப்பீடு செய்வதற்கு மாதாந்த குடும்ப வருமானம் என்ற ஒரேயொரு காரணியே கவனத்தில் கொள்ளப்படுகின்றது. வறுமையின் தன்மையானது சிக்கல் நிறைந்தது என்பதால் அதனை வருமானம் / நுகர்வு என்ற தனியொரு மாதிரியினைக் கையாண்டு அளவிடுதல் வறுமையோடு தொடர்புபட்ட முக்கிய சில விடயங்களைக் கவனத்தில் எடுப்பதில் தோல்வியடைகின்றது. வறுமையை விளங்கிக்கொள்வதில் வருமானம்/நுகர்வு மையக்கருத்தாக இருந்தபோதிலும், வறுமையின் ஏனைய அம்சங்களான சமூகநலன், கல்வி, தனிமனித இயல்புகள் என்பனவும் முக்கியம் வாய்ந்தனவாகும். வருமானத்தின் போதுமான தன்மை என்ற குறுகிய கருத்தின்படி தோட்டமக்களிடையே வறுமையின் தாக்கம் அதிகரித்தது.

பல்வேறு காரணிகளால் தோட்டமக்களின் வறுமை நிலையை மதிப்பீடு செய்வதற்கு வருமானத்தை மட்டும் போதுமானதொரு காரணியாகக் கருதமுடியாதுள்ளது. ஏனெனில், அவர்களது வறுமையானது வருமானம் சார்ந்த ஒரு வறுமையாக மட்டுமன்றி, தமது மனித அரிவிருத்தியை மேம்படுத்திக் கொள்வதற்கான வாய்ப்புக்கள் இல்லாததால் ஏற்படும் ஒரு வறுமையாகவும் உள்ளது என்பது கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும். பொருளியல்களில் இது 'பொருளாதாரம் சாராத வறுமை' (Non-Economic Poverty) என்றும், மாவட்டம் சார்ந்த வறுமை (Human Poverty) என்றும் கூறப்படுகின்றது. வறுமையை நிர்ணயிப்பதில் பொருள்சார்ந்த காரணிகளோடு பொருள்சாராத காரணிகள் சிலவும் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. இந்தவகையில் மனிதனது அடிப்படைத் தேவைகளை இரு வேறு பிரிவுகளுக்குள் அடக்கலாம்: அவற்றுள் முதலாவது, மக்கள் உயிர்வாழ்வதற்கு இன்றியமையாதனவாக இருக்கும் போதுமான அளவு உணவு, தேவையான போஷாக்கு, சுகாதார-மருத்துவ - இருப்பிட வசதிகள், குயகுடிநீர் வசதி, பாதுகாப்பான எரிபொருட்களின் கிடைக்கும் தன்மை போன்றவற்றை உள்ளடக்கும். இவை மனிதனது அடிப்படை பெளதீகத் தேவைகள் என்றும், மற்றையது, மனிதனது சமூக-கலாசார தேவைகள் என்றும் கூறப்படும். சமூக-கலாசாரத்தேவைகளை தோட்டுணரமுடியாத தேவைகளென்றும் கூறுவர். ஆரம்பக் கல்விக்கான வசதிகள் உட்பட ஒருவனுக்கு அரசியலில் பங்குபற்றுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் இருப்பதோடு, மனித சுதந்திரங்கள், சமூக பாதுகாப்பு, சுய கௌரவம், சிறந்த வேலை நிலைமைகளை அனுபவிப்பதற்கான உத்தரவாதம் என்பனவும் காணப்படுவது இதிலடங்கும்.

வறுமைக்கு இரண்டு முக்கிய கூறுகள் உள்ளதாக பிரயன் நோலானும் (Brain Nolan) கிறிஸ்டோபர் வேலனும் (Brain Nolan and Christopher Whelan, 2010) கூறுவது இங்கு நினைவு கூறத்தக்கது. இவற்றுள் முதலாவது சமூகச் செயற்பாடுகளில் பங்கேற்பதற்கு ஒருவனுக்கு போதிய பொருள்சார்ந்ததும் சமூக-கலாசாரம் சார்ந்ததுமான சாதனங்கள் வரையறுக்கப்பட்டதாக அல்லது பற்றாக்குறையாகக் காணப்படுவதால் ஏற்படும்

வறுமையாகும். சாதனங்கள் போதுமான அளவு இல்லாததால் ஏற்படும் வறுமையை அளவிடுவதற்கு வருமானம் ஒரு முக்கிய அளவையாகக் கையாளப்படுவது நியாயமானதே. இதற்கு சமந்தரமாக வருமானம்சாராத வேறு பல காரணிகளும் வறுமைக்குக் காரணமாக உள்ளன. தரமானக்வியைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான வசதி-வாய்ப்புக்கள் இல்லாதிருத்தல் அல்லது அவை போதுமானவையாக இல்லாதிருத்தல், உடல்நலக் குறைபாடுகளும் அவற்றிற்கான சுகாதார-மருத்துவ வசதிகளை போதுமான அளவிற்கு பெற்றுக்கொள்ள இயலாமையும், போதிய வீட்டுவசதியின்மை, ஊழியச்சந்தையில் பங்குபற்ற முடியாதநிலை காணப்படுதல் போன்றவற்றை இங்கு குறிப்பிடலாம். வறுமையை ஏற்படுத்துவதில் சாதனங்கள்சார்ந்த காரணிகளிலும் பார்க்க இவை பரந்த தாக்கத்தைக் கொண்டனவாகும். வறுமையைப்பற்றி ஆராய்வதில் இப்பொழுது ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் ஐரோப்பிய ஒன்றியத்திலும் சோவியத் ஒன்றியம்கூட மேலே குறிப்பிட்ட வருமானம் சாராத காரணிகள் பரவலாகக் கையாளப்படுவதாக பிரயன் நோலாஹும் கிறிஸ்டோபர் லேலனும் கூறுகின்றனர். வறுமை மட்டத்தினை அளவிடுவதற்கு சாதனங்கள் மையக்கூறுகளாக இருந்தபோதும், மேலே குறிப்பிட்ட நிதிசாராத விடயங்களும் பெரிதும் பங்களிக்கின்றன என்ற கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒன்றேயாகும்.

ஒரு சமூகத்தினது வறுமை மட்டத்தினை அளவிடுவதற்கு அச்சமூகத்தினது வாழ்வாதாரங்கள், வருமானம், வாழ்க்கை நிலைமைகள், சேவைகளின் வழங்கலும் அச்சேவைகளின் நன்மைகளை மக்கள் அடைந்து கொள்வதற்கான வாய்ப்புக்களும், நிர்வாகக்கூட்டமைப்பு போன்றனவும் கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும். இந்த அனைத்து மாறிகளினது அடிப்படை மிடமே பெருந்தோட்டச் சமூகம் ஒரு வறிய சமூகமாகும். எனவே தோட்டமக்களது வறுமையை அளவிடுவதற்கு மாதாந்த வருமானத்திற்கு அப்பாற்சென்று வேறு பல அம்சங்களையும் கவனத்திற்கொள்ள வேண்டும் (UN, 1995). ஆனால், சமுர்த்தி உதவியானது மாதாந்த குடும்ப வருமானம் என்ற ஒரேயொரு காரணியை மட்டும் அடிப்படையாகக்கொண்டே வழங்கப்படுகின்றது. தோட்டத்துறையைச் சேர்ந்த குடும்பங்களுட் பெரும்பாலானவை சமுர்த்தி உதவியைப்பெற முடியாமலுக்கு இதுவே முக்கிய காரணமாகும்.

14.6 தோட்டத் தமிழ் மக்களிடையே வறுமை நிலை

வறுமையினது தன்மை சிக்கல் நிறைந்ததாக இருப்பதால் அதனை வருமானம் / நுகர்வு என்ற தனியொரு மாறியினைக்கொண்டு அளவிடுவது அதன் முக்கிய சில பண்புகளைக் கவனத்தில் எடுக்கத்தவறுகின்றது. கல்வியில் பின்தங்கி இருக்கும் தோட்டத்தொழிலாளரின் வறுமைநிலைக்கு பல்வேறு காரணிகள் பங்களிக்கின்றன. இவையனைத்தையுமே இச்சிறு கட்டுரையில் விரிவாக ஆராய்வது இயலாத காரியமாகும். எனவே, முக்கிய காரணிகள் சில மட்டுமே இங்கு சுருக்கமாக ஆராயப்பட்டுள்ளன:

1. தனிநபர் ஒருவருக்கோ, ஒரு குடும்பத்திற்கோ ஆகக்குறைந்த சீவனமட்டத்திலாவது வாழ்க்கையை நடத்துவதற்குத் தேவையான பொருட்களையும் சேவைகளையும் பெற்றுக் கொள்வதற்கு அவர்களது வருமானம் போதாதிருக்கும் நிலையிலேயே அவர்கள் வறுமைநிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர். தோட்டத்தொழிலாளரது நாளாந்த வேதனங்கள் குறைவானவை என்பதை இங்கு வலியுறுத்திக் கூறத்தேவையில்லை. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தமது உடல் உழைப்பை நாளாந்த வேதனத்திற்கு விற்பவர்களாவர். அவர்களது நாளாந்த வேதனங்கள் முழுஅடிப்படையிலும் சார்பு அடிப்படையிலும் குறைவானவையாகும். அவர்களது மாதாந்த வருமானம் குறிப்பிட்ட ஒரு மாதத்தில் அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் வேலைநாட்களின் அடிப்படையிலும், அவ்வாறு வேலை வழங்கப்படும் நாட்களில் உண்மையிலேயே அவர்கள் வேலைக்கு சமூகமளிக்கும் நாட்களின் அடிப்படையிலும் நிர்ணயிக்கப்படும். இவை இரண்டுமே மாதத்திற்கு மாதம் தளம்புவதால் அவர்களது மாதாந்த வருமானம் உறுதியற்றதாக இருக்கும். எனினும், ஒரு குடும்பத்தில் ஒன்றிற்கு மேற்பட்டோர் தோட்டங்களிலேயே வேலை வாய்ப்புக்களைப்

பெற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாக இருப்பதால் அவர்களது குடும்ப வருமானம் ஓரளவு உயர்வாக இருக்கின்றது. நாட்டின் ஏனைய குறைகளைச் சார்ந்தோரின் குடும்ப வருமானங்களோடு ஒப்பீட்டுரீதியில் இது குறைவாக இருந்தபோதும், வருமானத்தின் அடிப்படையில் அவர்கள் முழு வறுமைநிலையில் (Absolute Poverty) இல்லையெனப் பல ஆய்வுகள் காட்டுகின்றன. வருமானத்தின் அடிப்படையில் அவர்களிடையே வறுமை குறைவாக இருப்பதற்கு அவர்களது சுகநலனை மேம்படுத்தும் எவ்வித விசேட ஏற்பாடுகளோ, பாதுகாப்பு வலையமைப்புக்களோ காரணமாக இராது, கிரமமான, வருமானத்தைத்தரும் தோட்டத்துறை வேலைவாய்ப்புக்களே காரணமாக உள்ளன என்பதை இங்கு வலியுறுத்திக் கூறவேண்டியது அவசியமாகும். இம்மக்கள் வாழுகின்ற கஷ்டமான இயற்கைச்சூழல், வேலைநிலைமைகள் என்பன காரணமாக அவர்களுக்கு அதிக சக்தி தேவைப்படுகின்றது என்பது வருமானக் கணிப்பீடுகளில் கவனத்தில் எடுக்கப்படுவதில்லை என்பதும், வாழ்க்கைத்தரத்தைப் பொறுத்தமட்டில் தோட்டத்துறையே மிகமோசமான நிலையில் உள்ளது என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத் தக்கன.

2. வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருட்கள், சாதனங்கள், என்பன கிடைக்கக் கூடியதாக இருத்தல், வாழ்க்கையை மேம்படுத்திக் கொள்வதற்கான வாய்ப்புக்கள் காணப்படுதல் என்பன ஒருபுறம் இருக்க அவ்வாறு கிடைக்கும் சாதனங்களையும் வாய்ப்புக்களையும் கையாண்டு வாழ்க்கையை மேம்படுத்திக் கொள்வதற்கு மக்களிடம் எவ்வித இயலுமைகளும் ஆற்றல்களும் (Capabilities) உள்ளன என்பது முக்கியமானதாகும். ஒரு தனிமனிதனின் இயலுமைகளையும் ஆற்றல்களையும் அவன் வாழுகின்ற சமூகச்சூழல், இயற்கைச்சூழல், அவனது தனிமனிதப்பண்புகள் (கல்வியறிவு, சிந்தனாசக்தி, செயலாற்றல்) என்பனவே நிர்ணயிப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. முன்னேற்றத்திற்கான பல்வேறு வாய்ப்புக்கள் காணப்பட்டாலும் ஒரு தனிமனிதன் தான் வாழுகின்ற சமூக சூழல், இயற்கைச்சூழல் என்பன காரணமாக அவ்வாய்ப்புக்களைப் பயன்படுத்தி அவற்றின் நன்மைகளைப் பெறமுடியாத நிலை காணப்படலாம். உதாரணமாக, தோட்டங்கள் தெருவமைப்புக்களில் இருந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருப்பதாலும், போதிய போக்குவரத்து வசதிகள் இல்லாததாலும், மொழிப் பிரச்சினைகளினாலும் (பெரும்பாலான தோட்டத்தமிழ்மக்கள் தமிழ்மொழியில் மட்டுமே பரிச்சயமானவர்களாகும்), தோட்டங்களில் தொழில்புரிவது ஏனையோரால் சமூகரீதியாக கௌரவமான ஒரு தொழிலாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படாததனாலும் கல்வி, சுகாதாரம், மருத்துவம் என்பவற்றிற்கான வசதிகள் ஓரளவு கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்துங்கூட, அவற்றைப் பயன்படுத்தி அவற்றின் நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதில் தோட்டத்தொழிலாளர் பல்வேறு சிரமங்களை எதிர்நோக்குகின்றனர். அவர்களிடையே இறப்பு விகிதங்கள் உயர்வாக இருப்பதற்கும், கல்வியடைவுகள் குறைவாக இருப்பதற்கும் இவை முக்கிய காரணங்களாக இருக்கின்றன. அத்துடன், குடும்ப சூழலும் அவர்கள் வாழுகின்ற சமூகசூழலும் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக உள்ளன. தோட்டச்சூழலானது நாட்டில் இடம்பெறும் அபிவிருத்திச் செய்முறையினின்றும் அவர்களைத் தனிமைப்படுத்துகின்றது. பெற்றோரின் வறுமை நிலையும் கல்வியறிவின்மையும் பிள்ளைகளின் கல்வியைப் பாதிக்கின்றன. பல்கலைக் கழக அனுமதி பெற்ற மலையக மாணவர்கள் சிலர் கடந்த காலங்களில் பட்டப் படிப்பை மேற்கொள்ளாமல் விட்டதற்கும், வேறு சிலர் அதனை இடைநடுவில் கைவிட்டதற்கும் பெற்றோரின் வறுமைநிலை காரணமாக இருந்துள்ளது. மேலும், சமூகசூழல் மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு சாதகமாக இருப்பதில்லை. ஓரளவு கல்விகற்ற தோட்ட இளைஞர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புக்கள் இல்லாது இருப்பது ஏனையோர் சிறந்த கல்வி அடைவுகளைப் பெறுவதற்கு தூண்டுதலால் அளிக்கத் தவறுகின்றது. சிறந்த கல்வியைப் பெற்றுக்கொள்வதில் வடக்கு-கிழக்கைச் சேர்ந்த தமிழ் இளைஞர்களிடையே காணப்படும் போட்டி மனப்பான்மையும் ஆர்வமும்

மலையக இளைஞர்-யுவதிகளிடையே இல்லாதிருப்பதற்கு இதுவும் ஒரு முக்கிய காரணமாகும். மேலே கூறிய அனைத்துமே அவர்களது இயலுமைகளைப் பாதிப்பதன் மூலம் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இருப்பதோடு, அவர்களது வறுமைநிலைக்கும் பங்களிக்கின்றன.

3. மனித உரிமைகள் மீறப்படும்போது அது மக்களிடையே உற்பத்திக் காரணிகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதநிலை, அதனாலேற்படும் குறைந்தமட்ட வருமானம், கல்வியையும் சுகாதார சேவைகளையும் முறையாகப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலை போன்ற பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்தி வறுமையைத் தோற்றுவிக்கின்றது. 1948ஆம் ஆண்டு முதல் தோட்டத்தொழிலாளர் உட்பட இலங்கைவாழ் இந்தியத்தமிழருக்கு இந்நாட்டில் குடியரிமை மறுக்கப்பட்டிருந்தமை அவர்களது முன்னேற்றத்தைப் பெரிதும் பாதித்தது. வாக்குரிமை, கல்வி, தொழில் என்பவற்றுக்கான வாய்ப்புக்கள், வர்த்தக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்கான அனுமதிப் பத்திரங்களைப் பெற்றுக்கொள்தல், காணியுரிமை என்பவற்றைப் பாதிப்பதன் மூலம் இது அவர்களது முன்னேற்றத்திற்கு பெரும் முட்டுக்கட்டையாக இருந்தது. வரலாற்று ரீதியாக அம்மக்களிடையே காணப்பட்டு வந்த வறுமைநிலை தொடர்ந்தும் நீடிப்பதற்கு இது முக்கிய பங்களித்தது எனலாம்.
4. வறுமையை வரைவிலக்கணப்படுத்துவதற்கும் அதனை அளவிடுவதற்கும் அது சம்பந்தமான ஆக்கங்களில் பல்வேறு அணுகுமுறைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் அண்மைக்காலத்தில் பரவலாகப் பேசப்பட்டு வரும் ஒன்று பொருளியலில் நோபல் பரிசு பெற்ற இந்தியப் பொருளியல் அறிஞர் அமார்த்யா சென் (Amartya Sen) அவர்களின் 'இயலுமை ஆற்றல்' அணுகுமுறையாகும் (Capabilities Approach). ஒருவனிடம் இருக்கும் இயலுமை ஆற்றலே அவனது வறுமைநிலைமினை நிர்ணயிக்கும் முக்கிய காரணியாகும் என அது கூறுகின்றது. இயலுமை ஆற்றல் ஒருவனுக்கு இருக்குமாயின் அவன் தான் விரும்பும் ஒரு வாழ்க்கைமுறையினை அமைத்துக் கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும். இவ்வித ஆற்றல் இல்லாதோரே வறுமைநிலைக்கு உள்ளாகின்றனர். நல்ல போக்கினைப் பெற்றுக்கொள்தல், உடுப்பதற்குத் தேவையான ஆடைகளும் இருப்பிட வசதிகளும் இருத்தல், தவிர்க்கக்கூடிய மரணங்களைத் தவிர்த்துக் கொள்ளக்கூடியதாக இருத்தல், ஒருவன் அறிவுள்ளவனாகவும், இனப்பெருக்க ஆற்றல் உள்ளவனாகவும் இருத்தல், ஒருவனுக்குத் தனிமனித பாதுகாப்பு இருப்பதோடு, சமூக வாழ்க்கையில் சுதந்திரமாகவும் முனைப்புடனும் பங்குபற்றும் வாய்ப்பு இருத்தல் போன்றனவே ஒருவனது இயலுமை ஆற்றலை நிர்ணயிக்கும் முக்கிய காரணிகளாகும். சிறந்த வாழ்க்கை முறை ஒன்றினை அமைத்துக்கொள்வதற்கு ஆகக்குறைந்த அளவிலாவது இவை இல்லாதிருப்பின் ஒருவன் வறுமை நிலைக்குத் தள்ளப்படுவான் என இது கூறுகின்றது. இப்படியானதொரு நிலைமையிலேயே தோட்டத்தமிழ்மக்கள் வாழ்கின்றனர்.
5. ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்தின் அறிக்கையொன்று (1995) வறுமையைப் பின்வருமாறு விளக்குகின்றது. வறுமையானது பல்பரிமாணங்களைக் கொண்ட ஒன்றாகும். நிலைத்திருக்கக்கூடிய வாழ்க்கைத்தரத்தினை உறுதிசெய்து கொள்வதற்குப் போதுமான வருமானமும் உற்பத்தித்திறன் கொண்ட சாதனங்களும் இல்லாதிருத்தல், பசியும் போஷாக்கின்மையும் காணப்படுதல், கல்வியையும் வேறு அடிப்படைத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்துகொள்ள முடியாதநிலை காணப்படுதல், நோய்வாய்ப்படுதலும் அதனாலேற்படும் உயிரிழப்பும், வீடின்மை அல்லது போதுமான இருப்பிட வசதியின்மை, பாதுகாப்பு பற்ற குழல் காணப்படுதல் போன்றவற்றோடு சமூக ரீதியான பாரபட்சங்களுக்கு உள்ளாதல், அல்லது ஒதுக்கிவைக்கப்படுதல் என்பனவும் வறுமையை ஏற்படுத்தும் காரணிகளென அது கூறுகின்றது. ஒரு சமூகத்தின் கணிசமான பகுதியினர் வசதியற்ற நிலைக்குத் தள்ளப்படுதல், சமூக வாழ்க்கையில் அவர்கள் பங்குபற்ற முடியாத நிலையினை ஏற்படுத்தல் என்பன சமூக ரீதியாக ஒதுக்கி வைக்கப்படுதலைக் குறிக்கும்.

தோட்டத்தமிழ் மக்கள் இந்நாட்டில் காலடி பதித்த காலந்தொட்டே இவற்றின் மோசமான தாக்கத்திற்கு உட்பட்டு வந்துள்ளனர்.

ஒரு சமூகம் ஒதுக்கி வைக்கப்படுவது சமூக-பொருளாதார-அரசியல் போன்ற பல்வேறு மட்டங்களில் ஏற்படலாம். தோட்டமக்களைப் பொறுத்தவரை இந்த எல்லா மட்டங்களிலுமே அவர்கள் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டனர்.

- » அம்மக்கள் இவ்வாறு ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டமை அவர்கள் தமது வாழ்க்கையைக் கொண்டு நடத்துவதற்குப் போதுமான வருமானத்தையும் மூலதன சாதனங்களையும் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலையினை ஏற்படுத்திற்று.
- » அவர்களுக்கு அடிப்படைச் சேவைகள் கிடைக்காத நிலையையோ அல்லது கிடைக்கும் சேவைகள் தரங்குன்றியனவாக உள்ள நிலையையோ அது ஏற்படுத்திற்று.
- » பொதுச்சேவைகளின் நன்மைகள் போதிய அளவிற்கு அவர்களைச் சென்றடையவில்லை.
- » அரசாங்கத் தொழில்வாய்ப்புக்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்குத் தேவையான அரசியல் அனுசரணையும் அவர்களுக்குக் கிடைக்காது போயிற்று. மேலும், இனம், பிறந்த இடம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் அவர்களுக்கெதிராக பாரபட்சம் காட்டப்படுவதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

ஆரம்பகாலந்தொட்டே தோட்டத்தமிழ்மக்கள் போதுமான வருமானம் இன்மை, தமது தனிமனித இயலுமைகளையும் ஆற்றல்களையும் மேம்படுத்திக் கொள்வதற்கான வாய்ப்பின்மை, மனித உரிமைகள் மறுக்கப்படுதல், தனிமைப்படுத்தப்படுதலும் ஒதுக்கி வைக்கப்படுதலும் போன்ற பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுத்து வந்தனர். ஏனைய சமூகங்களிலிருந்து அவர்கள் தனிமைப்படுத்தப்பட்டதோடு, உள்ளூராட்சியில் பங்குபற்றுவதின்மீதும் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டனர். சுதந்திரத்திற்கு முந்திய காலப்பகுதியில் வேற்று நாடொன்றிலிருந்து இங்கு வந்து குடியேறியவர்கள் என்ற வகையில் உள்ளூராட்சியில் பங்குபற்றும் உரிமை அவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்டது. நாடு சுதந்திரமடைந்ததன் பின்னர் அவர்களது குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டதன் மூலம் உள்ளூராட்சியிலும் மத்திய அரசிலும் பங்குபற்றும் உரிமையை அவர்கள் இழக்க நேரிட்டது. குடியுரிமை நீக்கப்பட்டமை அவர்களது தனிமைப்படுத்தலுக்கு மேலும் வலுவூட்டியதோடு, தனிமைப்படுத்தலும் பூரணத்துவம் பெற்றது. 1987ஆம் ஆண்டு பிரதேச சபைச் சட்டத்தின் கீழ் அரசநிர்வாகம் பிரதேசமட்டங்களுக்கு பன்முகப்படுத்தப்பட்டுள்ள நிலையிலுங்கூட, இம்மக்கள் உள்ளூராட்சியில் பங்கேற்க முடியாத நிலையும் அதன் நன்மைகளை அனுபவிக்க முடியாதநிலையும் காணப்பட்டது. மேலே கூறியனாறு சமூக வாழ்க்கையில் பங்குபற்றுவதின்மீதும் பல்வேறு வடிவங்களில் அவர்கள் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டனர். 2014ஆம் ஆண்டு பிரதேசசபை திருத்தச் சட்டத்தின் பின்னரே இதில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. பல விடயங்களில் அவர்கள் இன்றும் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டே வருகின்றனர். மேற்படி காரணங்களினால் நாட்டின் ஏனைய சமூகங்களோடு ஒப்பிட்டு ரீதியில் அவர்கள் பின்தங்கிய நிலையிலுள்ளனர்.

தோட்டமக்களின் சமூக-பொருளாதார நிலையைப்பற்றி ஆராய்வதற்கென 1992ஆம் ஆண்டு நியமிக்கப்பட்ட ஜனாதிபதி ஆணைக்குழு தனது அறிக்கையில் பின்வரும் விடயங்களில் அவர்கள் பின்தங்கி இருப்பதாகக் கூறுகின்றது:

- (i) குடியுரிமை
- (ii) தொழில்வாய்ப்புக்கள்
- (iii) கல்வி
- (iv) தொழிற்பயிற்சி
- (v) வீட்டுவசதியும் சுகாதாரமும்
- (vi) சமூகநலன் பேணல்
- (vii) மின்சார வசதி

- (viii) தொடர்பாடல் வசதிகள்
- (ix) சமூக-கலாசார மேம்பாடு
- (x) வினையாட்டு, பொழுதுபோக்கு போன்றவற்றிற்கான வசதிகள்
- (xi) பிரதான தேசிய நீரோட்டத்தில் இணைந்துக்கொள்வதற்கான வாய்ப்புக்கள்

காணிப்பங்கீட்டில் அவர்களுக்கு எதிராகக் காட்டப்படும் பாரபட்சங்கள், தனிமனிதரதும் சமூகத்தினதும் பாதுகாப்பு தொடர்பான பிரச்சினைகள் என்பவற்றையும் இதில் நாம் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். தேயிலைத் தோட்டங்களில் காலத்திற்குக்காலம் எல்லைக்காணிகள் சுவீகரிக் கப்பட்டு குடியேற்றங்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. இவற்றில் தோட்டமக்களுக்கு காணித் துண்டுகள் வழங்கப்படுவதில்லை. மேலும், தோட்டக்காணிகளிலிருந்து தோட்டமக்களை அப்புறப் படுத்தி வேறு தேவைகளுக்காக அக்காணிகள் சுவீகரிக்கப்பட்ட பல சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. இவ்வித நடவடிக்கைகளும் அவர்களது வறுமைநிலையினை மோசமடையச் செய்கின்றன. 1977ஆம் ஆண்டு முதல் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் இம்மக்கள் உடல்நீர்தியான தாக்குதல்களுக்கும் உட்பட்டு வந்துள்ளனர். இவ்வாறான தாக்குதலை நடத்துவோருக்கு எதிராக எவ்வித சட்ட நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்படுவதில்லை. நாட்டின் தென்பகுதியில் இவ்வித தாக்குதல்கள் இன்றும் இடம்பெற்று வருகின்றமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தகவல், தொடர்பாடல் என்பன சார்ந்த தொழில்நுட்பப் புரட்சியினால் குறிதமாக மாறிக் கொண்டிருக்கும் இன்றைய உலகில் நாட்டின் ஏனைய சமூகங்கள் அவற்றின் நன்மைகளைப் பெற்று தாமும் வேகமாக முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனாலும் தோட்ட மக்களை இவை இன்னும் சென்றடையவில்லை. இன்றைய சமூக, பொருளாதார, அரசியல் செயற்பாடுகளின் கீழ் இவ்விடைவெளியைப் போக்குவதற்கு மிக நீண்டகாலம் தேவைப்படலாம். உதாரணமாக, கல்வியில் பின்தங்கி இருக்கும் தோட்டமக்கள் ஆரம்பக்கல்வியிலாவது முன்னேற்றமடைவதற்கு சுமார் இரு தசாப்தங்கள் தேவைப்பட்டன. பாடசாலைகளுக்கு பிள்ளைகளைச் சேர்த்தல், ஆரம்பக் கல்வியை நிறைவுசெய்தல் என்பவற்றில் இன்று அவர்களிடையே கணிசமான முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. இடைநிலைக்கல்வியிலும் மூன்றாம் நிலைக் கல்வியிலும் இந்த நிலையை அடைவதற்கு மேலும் பல தசாப்தங்கள் காத்திருக்க வேண்டியிருக்கும். இந்தநிலையில் கருத்தடையில் மட்டுமே பெருந்தோட்டசமூகம் ஏனைய சமூகங்களிலும் பார்க்க முன்னணியில் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதன் விளைவுகளை இச்சமூகம் இன்னும் சில ஆண்டுகளில் உணரக்கூடியதாகவிருக்கும்.

பெருந்தோட்டங்களோடு அவர்களைப் பிணைக்கும் வதிவிட மானியமுறையானது அவர்களிடையே தாம் ஒரு ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட சமூகம் என்ற உணர்வினை ஏற்படுத்துகின்றது (WB, 2004). தோட்டசமூகத்தினை நாட்டின் தேசிய நீரோட்டத்தோடு இணைத்துக் கொள்வதற்கான சிறந்தவழி இந்த வதிவிடம், மானியமுறையில் என்று அவர்களை விடுவிப்பதே யாகும். அத்துடன் இம்மக்களுக்கு கல்வி, தொழில்வாய்ப்புக்கள் என்பவற்றில் ஏதோ ஒரு விதத்தில் முன்னுரிமை அளிக்கப்படுவதும் இன்றியமையாதது. இதனை உறுதி செய்துகொள்வது மலையகத் தலைமைகளின் தலையாய கடமையும் தவிர்க்கமுடியாத பொறுப்பாகும்.

References

- Amartya, Sen. (1999). Development as Freedom. New York: Oxford University Press.
- Brian Nolan., and Christopher Whelan. (2010). Using Non-Monetary Deprivation Indicators to Analyse Poverty and Social Exclusion: Lessons from Europe. Journal of Policy Analysis and Management. 27 (2): 305.
- Population and Housing Survey, (1946, 1981, 2001, 2011).Colombo: DCS.
- Consumer Finance Survey and Socio-Economic Statistics, (2004). Colombo: DCS.

Household Income-Expenditure Survey Report, (1995/6, 2002, 2009 and 2012/13) Colombo: DCS.

Sri Lanka, Presidential Commission to Investigate the Socio-Statistical of the Plantation Tamil Community, 1992.

United Nations, (1995). Report of the World Summit on Social Development. Washington. UN.

World Bank Group. (2005 Dec). Moving out of Poverty in the Estate Sector in Sri Lanka: Understanding Growth and Freedom from the bottom up. Colombo: Sri Lanka.

World Bank. (2016 Feb). Sri Lanka Poverty Assessment, Press Release.

சந்திரபோஸ், ஏ.எஸ். (2001). இலங்கையின் இனப்பரம்பல்: கூட்டாட்சி பரிமாணங்களும் இலங்கை சிறுபான்மையினரும், கொழும்பு: சமூகவலைமாற்ற மறுவடிம் (FCT), பக். 83-115.

தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் உரிமைகள்: இலங்கை - இந்திய தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளிகள் பற்றிய ஒரு நோக்கு

பி. பி. சிவப்பிரகாசம்

சுருக்கம்

இக்கட்டுரையானது இலங்கை மற்றும் இந்தியாவில் வாழுகின்ற தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தொழில்சார் உரிமைகள் குறித்து ஆராய்கின்றது. குறிப்பாக, சமூக பொருளாதார உரிமைகளான, வாழ்வதற்கான வேதனம், போதியளவான வீட்டு வசதி, சுகாதார வசதிகள் பாகுபாட்டிலிருந்து விடுதலை, சுதந்திரமான தொழிலாளர் இயக்கங்கள் மற்றும் தேயிலைத்தர உறுதிப்படுத்தல் போன்ற விடயங்களில் கவனம் செலுத்துகின்றது. இலங்கை மற்றும் இந்தியாவில் பல்வேறு சமூக பொருளாதார மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து வருகின்ற போதும், இந்நாடுகளிலே காணப்படுகின்ற பெருந்தோட்டங்களிலும் மக்களின் வாழ்க்கையிலும் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்படாமல் இருப்பதனை இக்கட்டுரை விளக்குகின்றது. சுதந்திரத்திற்கு பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் இவ்விரு நாடுகளிலும் மேற்கூறிய விடயங்களில் பெரியளவில் மாற்றங்கள் நடைபெற்று வந்தாலும், அவை பெருந்தோட்ட மக்களின் வாழ்வில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் அளவுக்கு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தவில்லை என்ற வாதத்தினை போதிய ஆதாரங்களுடன் இக்கட்டுரை முன்வைக்கின்றது. ஆகவே, தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும், உறுதி செய்வதற்கும் தேவையான சர்வதேச, உள்ளாட்டு பொறிமுறைகளைச் சக்திப்படுத்த வேண்டிய தேவை காணப்படுவதனையும், தேயிலை வளங்கள் சங்கிலி தொடரில் கம்பனிகளின் பொறுப்பான்மையைக் கண்காணிக்கும் பொறிமுறையையும், நியாய வர்த்தக செயன்முறையை ஊக்குவிக்க வேண்டிய தேவையையும் இக்கட்டுரை உணர்த்துகின்றது. மேலும் தொழிற்சங்க, சிவில் மற்றும் மனித உரிமை அமைப்புகளின் கண்காணிப்பு, தலையீடு மற்றும் சட்ட நடவடிக்கை என்பவை உறுதி செய்யப்பட வேண்டும் என்பதனையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. இக்கட்டுரையானது அதிகளவில் இரண்டாம் நிலைத் தரவுகளைக் கையாடக் கொண்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

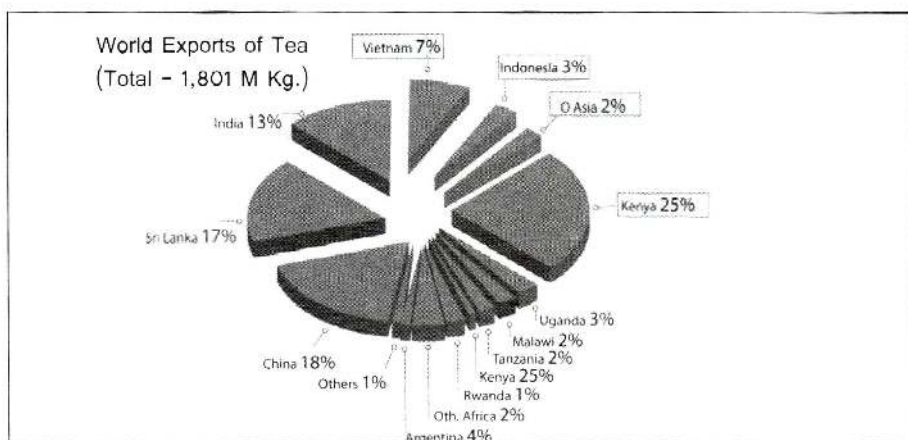
திறவுச் சொற்கள்: தேயிலைத் தோட்ட தொழிலாளர்கள், சமூக பொருளாதார உரிமைகள், இலங்கை, இந்திய, வாழ்வதற்கான வேதனம், வீட்டு வசதி, சுகாதாரம்.

15.1 அறிமுகம்

உலகில் பெருந்தோட்டத்துறை ஒரு விவசாயப் பொருளாதாரத் துறையாக, தனித்தன்மையுடன்¹ வளர்ச்சிபெற்றுக் காணப்படுகின்றது. இத்துறையில் தேயிலைப்பயிர் மிகமுக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக விளங்குகின்றது. தேயிலை, தண்ணீருக்கு அடுத்தபடியாக அருந்தப்படுகின்ற ஒரு பானமாக உலகில் காணப்படுகின்றது. உலகில் 3-5 மில்லியன் தொன் தேயிலை வருடாந்தம் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றது.² இவற்றில் அதிகளவாக உலகின் தென்னரைக் கோளத்திலேயே உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. இன்று தேயிலையின் பொருளாதார மற்றும் சமூக தராதரங்களானவை, தேயிலையின் உற்பத்தியை முதன்மைப்படுத்தியுள்ளது. தற்போது ஏறக்குறைய 35 நாடுகளில் தேயிலைக் கைத்தொழில் இடம்பெறுகின்றது. இவற்றிலே

பெரும்பாலானவை ஆசிய, ஆபிரிக்க ஏழ்மை நாடுகளாகும். தேயிலைத்துறையின் உற்பத்தி மற்றும் நிரம்பல் தொடர்முறையில் தேநீர் நுகர்வாளர் மாத்திரமல்ல தேயிலை உற்பத்தியாளர், தேயிலை தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளோர், தொழிற்சாலைத் தொழிலாளர்கள், வழங்குநர்கள், வர்த்தகர்கள், ஏற்றுமதியாளர்கள், இறக்குமதியாளர்கள், பல்வகை அங்காடியினர் போன்ற பலரும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். உலகில் ஒவ்வொரு வினாடியும் கிட்டத்தட்ட 70,000 தேநீர் கோப்பைகள் பருகப்படுகின்றன. வருடாந்தம் தேயிலையின் கேள்வி 5 விகிதத்தால் அதிகரிக்கப்படுவதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.³ பெரும்பாலான தேயிலை ரீனா, இந்தியா, கென்னியா, இலங்கை, மலாவி, ருவண்டா, தன்சானியா, பங்களாதேசம், பிரேசில் போன்ற பல்வேறு நாடுகளிலே உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. 56 விகிதமான தேயிலை, உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற நாடுகளிலேயே நுகர்வு செய்யப்படுகின்றது. (படம் 15.1 உலகத் தேயிலை ஏற்றுமதியினைக் காட்டுகின்றது).

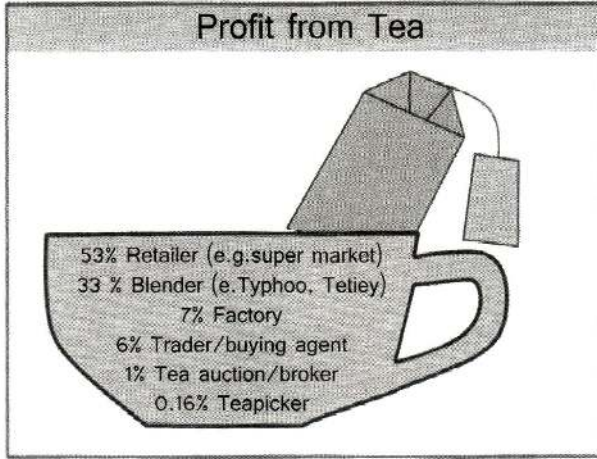
44 விகிதமான தேயிலை மாத்திரமே ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றது.⁴ உலகத் தேயிலை வர்த்தகத்தில் 85 விகிதத்தை நான்கு பல்தேசிய கம்பனிகளே வசப்படுத்தியுள்ளன.⁵ அவையாவன யுனிலிவர் (Unilever), டாட்டா நிறுவனம் (Tata Global Beverages), வென் ரீஸ் (Van Rees), பின்லேஸ் (Finlays).

Source: <http://www.worldteanews.com/news/global-tea-production-2015>

தேயிலை, பெருந்தோட்டங்கள் மற்றும் சிறு உடையாளர்களால் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றது. உலகில் கிட்டத்தட்ட 50 மில்லியன்⁶ மக்கள் இச்சங்கிலித் தொடரில் ஈடுபட்டுள்ளதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. உற்பத்தி காரணிகளுள் தொழிலாளர் என்ற காரணி மிக முக்கியமானதொன்றாகும். ஆனால், தேயிலைத் தொழில்துறை தொழிலாளர்கள் பல்வேறு மனித உரிமை மீறல்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு வருகின்றமை அவதானிக்கத்தக்கது. வறுமை, வாழ்வதற்கான சம்பளமின்மை, குறைந்தமட்ட வீட்டு வசதிகள், தராதரமற்ற சுகாதார சுற்றாடல் நிலமைகள் போன்ற அபிவிருத்தி குன்றிய நிலமைகள் காணப்படுகின்றன. அதேவேளை இத்தொழிலாளர் சமூகத்தின் பல்வேறு சமூக, பொருளாதார, அரசியல், சிவில், கலாசார உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டுள்ளமையும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

இக்கற்கையானது இலங்கை இந்திய நாடுகளிலேயே வாழுகின்ற தேயிலைத் தோட்ட தொழிலாளர்களின் தொழில்துறை உரிமைகள் குறித்து ஆராய்கின்றது. குறிப்பாக, சமூக பொருளாதார உரிமைகள் குறித்தும் விசேடமாக வாழ்வதற்கான வேதனம், போதியளவான வீட்டு வசதி, சுகாதார வசதிகள் பாதுகாப்புவிருந்து விடுதலை, சுதந்திரமான தொழிலாளர் இயக்கங்கள் மற்றும் தேயிலைத்தர உறுதிப்படுத்தல் போன்ற விடயங்களை ஆராய்கின்றது. இக்கற்கையானது இரண்டாம்தர தரவுகளைக் குறிப்பாக இணையத் தேயில் மற்றும் இலக்கிய மீளாய்வை மையமாகக் கொண்டுள்ளது. உலக ரீதியாக

பார்க்கும்பொழுது பெருந்தோட்டப் பயிர்கள் வெவ்வேறு நாடுகளில் வெவ்வேறு சிறப்பம்சங்களைப் பெறுகின்றன. இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளின் தேயிலை உற்பத்தி சிறப்புப் பெறுகின்றது. ஆங்கிலேய காலனித்துவத்துடன் இது சம்பந்தப்பட்டதாகக் காணப்படுகின்றது. அதேவேளை புலம்பெயர் தொழிலாளர்கள், கரண்டல் நிலமை, கட்டுண்ட தொழிலாளர் நிலமை, குறைந்த மட்ட சமூக அந்தஸ்து, பால்நிலை வேறுபாடு போன்ற பொது நிலமைகள் காணப்படுகின்றன.

இவ்விரு நாடுகளிலும் அல்லது ஏனைய நாடுகளிலும் கூட, தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய உரிமைகள் சம்பந்தமாக தோட்ட முகாமைத்துவத்துடன் அல்லது கம்பனிகளுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும் பொழுது குறைந்த மட்ட அதிகாரத்தையே கொண்டுள்ளனர் அல்லது குரலற்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இது அவர்களின் அபிவிருத்திக்கான உரிமையை மட்டுப்படுத்துவதுடன் வறுமையை மேலும் விரிவாக்குகின்றது.⁷ பெருந்தோட்டங்கள் என்பவை ஒரு பொருளாதார வர்த்தக உற்பத்தி-அலகுமாத்திரமல்ல, அது ஒரு சமூக நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட தொழில்துறையாகும்.⁸ இத்துறை அங்கு வாழுகின்ற தொழிலாளர்களின் இறப்பிலிருந்து பிறப்பு வரையான சகல விடயங்களையும் கட்டுப்படுத்துகின்ற அதிகாரத்தன்மை கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது. எனவேதான் பெருந்தோட்டத்துறை ஒரு வேறுபட்ட துறையாகக் காணப்படுகின்றது.

15.2 இலங்கை மற்றும் இந்திய தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள்

இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் தேயிலை தொழில்துறையானது பொருளாதாரத்தில் மிக முக்கிய பங்கை வகிக்கின்றது. இலங்கையை பொறுத்தவரையில் சிலோன் டீ (Ceylon Tea) மிக பிரபல்யம் வாய்ந்தது. 2016ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் 292.36 மில்லியன் கிலோ கிராம் தேயிலை உற்பத்திசெய்யப்பட்டது. 184.7 மில்லியன் ரூபாய் வருவாய்⁹ பதிவு செய்யப்பட்டது. இந்தியாவை பொறுத்தவரையில் இவ்வாண்டு 1233.14 மில்லியன் கிலோ கிராம்¹⁰ உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. இந்தியாவில் கிட்டத்தட்ட 1886 தோட்டங்களிலும், 157504 சிறு உற்பத்தியாளர்களிடையே ஏறக்குறைய 3.5மில்லியன் மக்கள் தொழில் வாய்ப்பைப் பெற்றுள்ளனர். இவர்களின் பெரும்பாலானவர்கள் பெண்கள் ஆவர்.¹¹ இலங்கையில் இப்பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்கள் 1820ற்கு பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் பிரித்தானியர்களினால் தென் இந்தியாவிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டவர்கள் ஆவர்.

15.3 தொழிலாளர்களின் வேதனம்

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வருமானமானது, பிரதானமாக நாளாந்த வேதனத்திலேயே தங்கியுள்ளது. இவர்களின் வேதனம் தொழிலாளர்களின் சந்தை நிலவரங்களின்படி கேள்வி நிரம்பலுக்கு ஏற்ப அமைந்ததொன்றல்ல. இலங்கை, இந்திய பெருந்தோட்டத் துறையில் குறைந்தபட்ச சம்பளம் மற்றும், வாழ்வதற்கான சம்பளம் என்பவை ஒரு முரண் பாட்டு அம்சமாக இருந்து வருகின்றது. ILO வின் கருத்துப்படி குறைந்த பட்ச சம்பளம் ஒரு தொழில்தருநர், தொழிலாளி ஒருவருக்கு, ஒரு குறிப்பிடப்பட்ட காலப்பகுதியில் செய்த வேலைக்காக வழங்கும் குறைந்த மட்டத் தொகையாகும். மறுபக்கமாக ETI இன் கூற்றுப்படி¹² வாழ்வதற்கான சம்பளமானது ஒருவரின் அடிப்படை தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதுடன், மேலதிக தேவைகளையும் வழங்கக்கூடியதாக அமைய வேண்டும்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் குறைந்தபட்ச சம்பளமானது 2016ஆம் ஆண்டு 3ஆம் இலக்க தேசிய தொழிலாளர் குறைந்தபட்ச சம்பள சட்ட அடிப்படையில் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. இவ்வடிப்படையில் எந்த துறையில் வேலை செய்பவர்களாக இருந்தாலும் மாதம் ஒன்றுக்கு ரூபா 10,000, (US\$66.70) வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் அல்லது நாளாந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது ஒரு தொழிலாளிக்கு ரூபா 400 (US\$2.70) வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இலங்கையில் 1992ஆம் ஆண்டு பெருந்தோட்டங்கள் தனியார் மயப்படுத்தப்பட்டபின் வேதனமானது கூட்டு ஒப்பந்த அடிப்படையில் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. இந்தக் கூட்டு ஒப்பந்தத்தில் தொழிற் சங்கங்களும், இலங்கை முதலாளிமார் சம்மேளனமும் கைச்சாத்திடுகின்றன. இரண்டு வருடங்களுக்கு ஒருமுறை இவ்வொப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்படுகின்றது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் 1984ஆம் ஆண்டு முதல் ஆண், பெண் இருபாலாருக்கும் சம சம்பளம் வழங்கப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கூட்டு ஒப்பந்தப்படி 2016இல் நாளாந்த சம்பளமானது ரூபா 730 ஆக (US\$ 5) ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டது. இதில் அடிப்படை சம்பளமாக 500 ரூபாவும் (US\$ 3.40) விலை கொடுப்பனவு (PSS) ரூபா 30வும், மேலும் வருகைக் கொடுப்பனவு ரூபா 60வும், உற்பத்திக் கொடுப்பனவு ரூபா 140வும் இணைந்ததே ரூபா 730ஆகும்.¹³ இந்த வேதனமானது ஏனைய துறைகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது குறைந்ததாகவும், அதேவேளை வாழ்க்கைச் செலவுகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. டிசம்பர் மாதம் 2017இன்படி பார்க்கும்போது மாதாந்த வாழ்வதற்கான சம்பளம் ரூபா 25,100¹⁴ ஆகக் காணப்படுகின்றது.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் சிறுதோட்டத் தொழிலாளர்களின் சம்பளமானது பல்வேறு காரணிகளினால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. சிறுதேயிலைத் தோட்டங்களில் சிலர் குறைந்தபட்ச சம்பளமான 400 ரூபாவையோ கூட்டு ஒப்பந்த அடிப்படையில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட சம்பளத்தையோ வழங்குகின்றனர்.

இந்திய தேயிலைத் தோட்டங்களைப் பொறுத்தவரையில் அங்கு வழங்கப்படுகின்ற நாளாந்த சம்பளமானது மிகக் குறைந்த தொகையாகவே காணப்படுகின்றது. அதேவேளை, அச்சம்பளமானது அடிப்படை தேவைகளைக்கூட பூர்த்தி செய்வதற்கு போதுமானதாகக் காணப்படவில்லை. இந்தியாவில் பல்வேறு மாநிலங்களில் தேயிலைத் தோட்டங்கள் காணப்பட்ட போதும், அசாம், மேற்கு வங்காளம் போன்ற மாநிலங்களிலேயே ஒப்பீட்டு ரீதியில் குறைந்த மட்ட நாளாந்த சம்பளம் வழங்கப்படுகின்றது. கேரளா, தமிழ்நாடு, கர்நாடகா போன்ற மாநிலங்களைத் தவிர்த்த ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்ட மாநிலங்களில் தொழிலாளர்களின் சம்பளமானது நுகர்வோர் விலை சுட்டெண்ணுடன்¹⁵ (CPI) தொடர்புபட்டதாகக் காணப்படவில்லை.

டேலிகிராப் இந்தியா (Telegraph India) (4 ஜனவரி 2017)¹⁶ கூற்றின்படி அசாம் மாநிலத்தில் நாளாந்த தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு ரூபா 137ஆம், மேற்கு

வங்காள மாநிலத்தில் ரூபா 132.50 சதமும் வழங்கப்படுகின்றன. அதேவேளை கேரளாவில் ரூபா 310.04 சதமும் கர்நாடகாவில் ரூபா 283.29 சதமும், தமிழ்நாட்டில் ரூபா 241.31 சதமும் வழங்கப்படுகின்றன. ஆகவே, இந்தியாவில் தேயிலைத் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரே மாதிரியான சம்பளத்திட்டம் காணப்படவில்லை என்பது புலனாகின்றது. மறுபக்கமாக, அசாம் மாநிலத்தில் குறைந்தபட்ச சம்பளமாக ஒரு நாளைக்கு ரூபா 250உம்¹⁷ மேற்கு வங்காளத்தில் ரூபா 229உம் முறையே 2016 ஜனவரி 1ஆம் திகதி முதலும், 2017 ஜூலை 1ஆம் திகதி முதலும் நடைமுறைக்கு வந்துள்ளன. ஆனால், இவை நடைமுறை அமுலாக்கத்தில் இல்லை என்பது தெரியவந்துள்ளது. அதாவது அசாம் மாநிலத்தில் நாளொன்றுக்கு ரூபா 128¹⁸ வழங்கப்படுவதாகவும், தொழிற்சங்கத் தலைவர்களின் கூற்றுப்படி சில தோட்டங்களில் நாளொன்றுக்கு ரூபா 94¹⁹ வழங்கப்படுகின்றது. அசாம் மற்றும் மேற்கு வங்காள மாநிலங்களில் இக்குறைந்த மட்ட சம்பளத்தில் தங்கி, மிக மோசமான வாழ்க்கையை வாழவேண்டிய நிலைமைக்கு தொழிலாளர் குடும்பங்கள் தள்ளப்பட்டுள்ளன. இந்திய தொழிற்சங்கங்கள் குறைந்த மட்ட சம்பளமாக 330 ரூபாவை கோரிக்கையாக முன்வைத்தன. 1948ஆம் ஆண்டு குறைந்தபட்ச சம்பள சட்டம் இந்தியாவில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போதும், மாநிலங்கள் அடிப்படையில் இவை வேறுபடுகின்றன. தேயிலை சிறுதோட்டங்களைப் பொறுத்தவரையில் அசாம் மாநிலத்தில் ரூபா 140ஐ (2013)²⁰ குறைந்த மட்ட சம்பளமாக நிர்ணயித்துள்ளது. எவ்வாறேனும் 1951ஆம் ஆண்டு இந்திய பெருந்தோட்ட தொழிலாளர் சட்டம் (Plantation Labor Act of India 1951) பெரும்பாலும் தேயிலை தோட்டங்களில் அமுலாக்கப்படவில்லை என்றே குறிப்பிடப்பட வேண்டும். இதனூடாக இவர்களின் பல்வேறு மனித உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டுள்ள நிலைமையை அவதானிக்கலாம்.

பல்வேறு மனித உரிமை அமைப்புகள், நியாய வர்த்தக அமைப்புகள் (Fair Trade) இந்திய பெருந்தோட்டத் துறையில் பாரிய மாற்றங்களைக் கொண்டுவர வேண்டும் என வாதாடி வருகின்றன. குறிப்பாக, வாழ்வதற்கான சம்பளப் பிரச்சாரம் முக்கியம் பெற்று வருகின்றது. வாழ்வதற்கான சம்பளம் என்பது மனித உரிமையாகக் கவனத்தில் கொள்ளப்படுகின்றது. ஐநா. அனைத்துலக மனித உரிமை பிரகடனத்திலிருந்து பல்வேறு சர்வதேச பொருளாதார உடன்படிக்கைகள்வரை வாழ்வதற்கான சம்பளத்தை மனித உரிமையாகக் கருதுகின்றன. பெறுமதி மாற்று சங்கிலித் தொடரில் (Value Change Chain) தேயிலை நுகர்வாளர்கள் மிக முக்கிய பங்கை வகிக்கின்றனர். மனித உரிமைகள் குறித்த கரிசனை அடிப்படையில், நுகர்வாளர்கள் தேயிலைத்துறையில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களின் மனித உரிமை குறித்த கவனத்தைச் செலுத்தி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

15.4 வாழ்க்கை நிலைமைகள் - வீட்டுரிமை

தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் குறைந்தமட்ட வாழ்க்கைத் தரத்தை அனுபவிப்பதற்கு மற்றுமொரு காரணம் மோசமான வாழ்க்கை நிலைமையாகும். இலங்கை, இந்தியா போன்ற இரு நாடுகளிலும் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை நிலைமை மிக மோசமாகவே காணப்படுகின்றது. குறிப்பாக, தொழிலாளர்களின் வீட்டுக்கான உரிமை மிக மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாகவே காணப்படுகின்றது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் பெருந்தோட்ட சமூகமானது வறுமைக்குட்பட்ட ஒரு சமூகமாகக் காணப்படுகின்றது. 2012/2013ஆம் ஆண்டு நுகர்வோர் வருமான மற்றும் செலவீட்டு ஆய்வு அறிக்கையின்படி தேசிய மட்டத்தில் வறுமையானது 6.7%ஆக காணப்பட, அதுவே பெருந்தோட்டத்தில் 10.9%ஆக காணப்படுகின்றது. இவ்வறுமை சம்பந்தமான புள்ளிவிபரமானது 2006/07 களில் 32% ஆக காணப்பட்டது. 5 வருட காலத்தினுள் இவ்வாறாக வறுமையில் பரந்தளவாக வீழ்ச்சி ஏற்பட்டிருப்பது புள்ளிவிபர நம்பகத்தன்மை குறித்து கேள்வி எழுப்புகின்றது. ஏனெனில் இக்குறுங்காலத்தினுள் பாரியளவான சம்பள அதிகரிப்பு அல்லது வேறு அபிவிருத்தி பணிகள் நடைபெற்றதாக குறிப்பிட முடியாதுள்ளது. இவ்வடிப்பையில் தேயிலைத் தோட்டத்

தொழிலாளர்களின் வீட்டுக்கான உரிமையும் கேள்விக் குறியாகவேயுள்ளது. அதாவது, இலங்கை தோட்டத்தொழிலாளர்களில் ஏறக்குறைய 67.8%²¹ இன்றும் லயன் அறைகளிலேயே அல்லது ஒரு அறையிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர். இந்த லயன் அறைகளானவை ஏறக்குறைய 100-150 வருடங்களுக்கு முன் பிரித்தானிய காலனித்துவ வாதிகளினால் கட்டப்பட்டவைகளாகும். இவை பெரும்பாலும் இரண்டு பக்கங்களிலும் அல்லது ஒன்றுக்கு ஒன்று பின்பக்கத்திலும் வீட்டு அறைகளைக் கொண்டவை.

இந்தியாவில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மூன்று அல்லது நான்கு தலைமுறைகளாக இவ்வகையான வீடுகளில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இலங்கை லயன் வீடுகளை விட மிக மோசமான சுகாதார, கழிப்பிட, சுற்றுப்புறத்தைக் கொண்டவையாக இவை காணப்படுகின்றன. இவ் வீடுகள் அல்லது லயன்கள், தோட்டத் தொழிலாளர்களை வெளியேறுவிடாமல் தடுத்து உள்வைத்திருக்கும் ஒரு காரணியாகவும் காணப்படுகின்றது. இந்தியத் தொழிலாளர் சட்டம் 1951இன்²² (Indian Labour Act 1951 of India) அடிப்படை யில் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு சுகாதாரம், கல்வி, வீட்டு வசதி, குறைந்தமட்ட சம்பளம் போன்றவை உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எவ்வாறெனினும், இவர்கள் பல தலைமுறைகளாக இவ்வீடுகளிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த லயன் வீடுகளில் வாழ்பவர்கள் தொந்தர்ப்பும் தோட்டங்களுக்கு பரம்பரை பரம்பரையாக தொழில் படையை வழங்குவவர்களாக இருக்கவேண்டும் அல்லது அவர்கள் இவ்வீடுகளிலிருந்து வெளியேற்றப்படக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் காணப்படுகின்றன.

பொதுவாக பார்க்கும்போது இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளிலும் நில உரிமையோ வீட்டுரிமையோ தொழிலாளர்களுக்குக் காணப்படுவதில்லை. கடந்த மூன்று அல்லது நான்கு தலைமுறைகளாக இந்த வீடுகளிலேயே அவர்கள் வாழ்ந்து வந்தாலும், இந்த நிலத்தைப் பண்படுத்தி பயிர்செய்து, நாட்டுக்கு பொருளாதார வளத்தைக் கொண்டுவந்தாலும் அவர்களுக்கு நிலஉரிமையும், வீட்டுரிமையும் மறுக்கப்பட்டே வருகின்றது.

15.5 சுகாதாரத்திற்கான உரிமை

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில், BBC ஊடகவியலாளர் ரொவ்லட் (2016)²³ அவர்களின் கருத்துப்படி அசாம் மாநிலத்திலுள்ள தேமிலைத் தோட்டங்களில் மிக மோசமான வாழ்க்கை மற்றும் வேலை நிலைமைகள் காணப்படுகின்றன. மேலும், குறைந்தமட்ட சம்பளம் என்பவற்றால் சிறுவர்கள் மற்றும் பெண்கள் இடையே போசாக்கின்மை பாரியதொரு பிரச்சினையாகக் காணப்படுகின்றது. அவர்களின் சுகாதார மற்றும் பாதுகாப்பு என்பவையும் மிகமோசமாகக் காணப்படுகின்றன. பெரும்பாலான தோட்டங்களில் பூச்சிகொல்லிகள், களை கொல்லிகள் என்பவை மிக அதிகளவில் பாவிக்கப்படுகின்றன. தொழிலாளர்கள் எந்தவித பாதுகாப்பும் கவசங்களும் அணியாமல் மருந்து தெளிக்கும் நு வடிக்கைகளில் ஈடுபடுகின்றனர். சில சந்தர்ப்பங்களில் சிறுவர்களும் அவர்களின் பெற்றோர்களுடன் தொழில்களில் ஈடுபடுத்தப்படுவதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. பல குடும்பங்கள் மலசல கூடங்கள் இன்மையால் தேமிலைத் தோட்டங்களையே பயன்படுத்துகின்றனர். பெரும்பாலான தொழிலாளர்கள் இரத்தச்சோகை, நுரையீரல் சம்பந்தமான (காச) நோய்கள் என்பவற்றினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். மலேரியா பொதுவாகக் காணப்படுகின்றது. பெண்களும் சிறுவர்களும் அதிகமாக நோய்வாய்ப்படுகின்றனர். அதேவேளை போசாக்கின்மையினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். மேற்படி தேமிலைத் தோட்டங்களில் 60 வயதை அடைந்தவர்களில் 1% மினரே காத்திரமாகக் (active) காணப்படுகின்றனர். கம்பனி தோட்டங்களைப் பொறுத்தவரையில் சுகாதார முறைமையானது மிக பாதிக்கப்பட்டுள்ள நிலைமையிலேயே இருக்கின்றது. அங்கு மருந்தகங்கள் காணப்பட்ட போதும் அவற்றிலே போதியளவான மருந்துகளோ மருத்துவ பயிற்சி பெற்றவர்களோ காணப்படுவதில்லை. இந்திய தொழிலாளர்கள் குறிப்பாக அசாம் மற்றும் மேற்கு வங்காள மாநிலங்களில் அடிப்படை வசதிகள்கூட இல்லாமையினால் பெரிதும்

பாதிக்கப்பட்டு வருகின்றனர். சுத்தமான குடிநீரின்மை, அசுத்தமான சூழ்நிலை என்பவற்றினால் வாந்திபேதி நோய் மற்றும் நீர் சம்பந்தமான நோய்கள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன²⁴ (2014).

தேயிலைக் கைத்தொழிலில் தொழிலாளர்கள் பல்வேறு திறத்தொழில், சுகாதார, பாதுகாப்பு இடர்வாய்ப்புக்குள்ளாகியுள்ளார்கள். தொழிலாளர்கள் இடர்வாய்ப்புகளை எந்த அளவிற்கு முன்னுணர்கின்றார்கள் என்பது கேள்விக்குரியதே. தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வேலைத் தளங்களில் உடலியல், உயிரியல், செயற்கை, இரசாயன, உளவியல் சமூகக் காரணிகளினால் பல்வேறு வேலைத்தள இடர்களுக்கு உள்ளாகின்றார்கள். தெரிவு செய்யப்பட்ட சில அசாம்²⁵ தேயிலைத் தோட்டங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட கற்கையின் ஊடாகப் பெறப்பட்ட தொழிலாளர்கள் முகம் கொடுக்கும் சில பிரதான திறத்தொழில் சுகாதார இடர்பாடுகள் வருமாறு:

1. உடலியல் இடர்பாடு: உஷ்ணம், குளிர், மழை, வெயில், சத்தம், அதிர்வு போன்றவற்றின் விளைவாக வேலைத்தளத்தில் அசௌகரியத்தை உணர்தல்.
2. உயிரியல் இடர்பாடு: பூச்சிக்கடி காளான் நுண்மத்தாக்கம், மலேரியா போன்றவை: ஏறத்தாழ 20 விகிதமான தொழிலாளர்கள் வேலைத்தளங்களில் பூச்சிக்கடிக்கு ஆளாகியுள்ளார்கள்.
3. அத்துடன் ஏறத்தாழ 7 விகிதமான ஆண் தொழிலாளர்களும் 11 விகிதமான பெண் தொழிலாளர்களும் மலேரியாவினால் தாக்கப்பட்டுள்ளவர்களாகக் காணப்பட்டுள்ளார்கள்.

மொத்தக் திறத்தொழில் சுகாதார நிலைமை, மன அமைதியின்மை உழைப்புப்பழு போன்றவைகள் தேயிலைத் தொழிலாளர்களின் உளவியல், சமூக சுகாதாரத்தின் மீது தாக்கத்தைக் கொண்டுள்ளதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஏனைய காரணிகளாக தொழில் உறுதி நிலை, சேவை நிபந்தனைகள், தொழிற் திருப்தி, தேயிலைத் தோட்டங்களில் காணப்படும் சமூகநல நிலைமை போன்றவை உள்வாங்கப்பட்டுள்ளன. இந்திய பெருந்தோட்டத்துறையில் தொழில் விபத்துக்களினால் ஏற்படும் உடல், உள தாக்கங்கள் பற்றிய தரவுகள் காணப்படவில்லை. இலங்கையில் ஒவ்வொரு வருடமும் 115,000 தொழிலாளர்களை வேலைக்கமர்த்தும் 161 தோட்டங்களில் 1000க்கு 21 என்ற அடிப்படையில்²⁶ தொழிலாளர்கள் விபத்திற்குள்ளாவதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பல தொழிலாளர்கள் லெட்டு, சிறாய்ப்பு, தசைச்சிறாய்ப்புக்கள் காயங்களுக்குள்ளாகின்றார்கள். பெரும்பாலான தொழிலாளர்கள், குறிப்பாக தொழிலாளர்கள் பாதுகைகளை அணியாது கரடுமுரடான தொழிற்சாலைகளில் நடக்க - தொழில் புரிய வேண்டியிருப்பதனால் கற்கள், மூட்களினால் காயமடைகின்றார்கள்.

இலங்கையில் ஒரு அறிக்கை²⁷ ஆகக்குறைந்தது 05 வருடங்கள் தொடர்ச்சியாக தோட்டத்தொழிற்சாலையில் தொழில்புரியும் தொழிலாளர் தூசுகளைச் சுவாசிப்பதனால் கடுமையான சுவாசித்தல், மூச்சுத்திணறல் பிரச்சினைகளுக்குள்ளாவதாகக் குறிப்பிடுகின்றது. தொழிற்சாலைகளில் உரிய நோய்த்தடுப்பு முறைகள் அமைக்கப்படவேண்டும் என பரிந்துரைக்கப்பட்டதெனினும், பெருந்தோட்டங்களில் இது முக்கியமானதாகக் கருதப்படவில்லை எனவும் குறிப்பிடுகின்றது.

15.6 இரசாயன களைக்கொல்லி

ஏனைய ஆசிய நாடுகளுடன் ஒப்பிடுகையில் இலங்கைப் பெருந்தோட்டங்கள் விவசாய நிலங்களில் பெரிய அளவில் பூச்சி, களைகொல்லிகளைப் பயன்படுத்துகின்றன. இலங்கை ஹெக்டேயர் ஒன்றிற்கு 0.70 கி.கி பூச்சிகொல்லியைப் பாவிக்கின்றது. இந்திய பெருந்தோட்டங்கள் ஒரு ஹெக்டேயருக்கு 0.15 கி.கி பூச்சிகொல்லியையே பாவிக்கின்றன. அதே வேளை தற்போது தொழிலாளர் பற்றாக்குறையின் விளைவாகக் களைக்கட்டுப்பாட்டிற்கு இரசாயன முறையை கையாள நிர்ப்பந்தப்பட்டுள்ளதாக, முகாமையாளர்கள் கூறுகின்றார்கள்²⁸. எனினும் தேயிலைத்துறை நச்சுத்தன்மையற்ற - பாவனைக்குகந்த பூச்சிகொல்லிகளின்மையால் இன்றும் பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுப்பதாக ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றார்கள்.

இலங்கைப் பெருந்தோட்டங்களில் பொதுவாக பரக்குவாட் (Paraquat)²⁸ பாவிக்கப்படுவதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஐரோப்பிய சமூக நீதிமன்றத்தின் (Court of First Instance of the European Communities, No. 45/7) கருத்துப்படி பரக்குவாட் களைகொல்லியானது, செடியின் பசுமைத்திசுவைச் சிதைத்து விடுவதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இக்களைகொல்லியானது 120க்கு அதிகமான நாடுகளில் பாவிக்கப்பட்ட தெனினும், கவீடன், டென்மார்க், ஆஸ்டிரியா, பின்லாந்து²⁹ உட்பட 13 நாடுகளில் தடை செய்யப்பட்டுள்ளது. DDT மீது உலக சுகாதாரத் தாபனம் (WHO) 1970கள் நடுப் பகுதிகளில் கொண்டு வந்த தடையை இலங்கை பின்பற்றியது. இந்தியா தடையை அலட்சியம் செய்ததுடன், அதனை பெருந்தோட்டங்களில் பூச்சிகொல்லியாகப் பாவிக்கின்றது. கிளிபோசைட் மற்றும் விவசாய இரசாயனங்களையும் இந்தியா பெருமளவில் பாவிக்கின்றது. இலங்கை பல உணவுப் பொருட்களுடன் தேயிலையையும் (ஏற்றுமதி வர்த்தகக் குறைபாட்டை நிறைவு செய்வதுடன் கலவை செய்வதற்காகவும்) இந்தியாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்கின்றது³¹. கல்வியறிவு குறைந்த, சில வேளைகளில் அலட்சியப் போக்குடனான தொழிலாளர்கள் மற்றும் இடர்வாய்ப்புள்ள தொழிற் குழல்கள், பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் தொழிலியல் விபத்துகளும் நோய்களும் பொதுவாய் அமைதற்குக் காரணிகளாகின்றன. தொழிலாளர்கள் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவிலேயே நிபுணத்துவ அறிவுரை, சேவை வாய்ப்புகளைக் கொண்டுள்ளார்கள். பெரும்பாலான தோட்டங்களில் பாதுகாப்புக் குழுக்களோ முழுநேரப் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர்களோ இல்லை. பல சந்தர்ப்பங்களில் தற்பாதுகாப்பு உபகரணங்களையும் தொழிலாளர்கள் அணிவதில்லை. இரசாயன பூச்சிகொல்லிகள் தொடர்பில் வெகு அக்கறை கொண்ட புதிய இலங்கை அரசாங்கம் (2015) சர்ச்சைகுரிய களைகொல்லியான கிளிபோசைட்டை அண்மையில் தடை செய்தது. அரசு நவீன விவசாயத்திற்குப் பதிலாக இரசாயன உரத்தையும் பூச்சி கொல்லிகளையும் களைகொல்லிகளையும் பாவிக்காத பாரம்பரிய விதை மற்றும் விவசாய முறைகளைப் பாவிக்கும் பாரம்பரிய விவசாயத்தை ஊக்குவிக்க முயற்சிக்கின்றது. நல்ல திறத்தொழில் சுகாதாரமும் பாதுகாப்பும் நிலையான விநியோக சங்கிலித் தொடருக்கு அடிப்படையாகும். இதை மையமாகக் கொண்டு Ethical Tea Partnership- ETP உற்பத்தியாளர்களுக்கு பல ஆண்டுகளாக அனுசரணை வழங்குகின்றது.

15.7 பெருந்தோட்டங்களில் சிறுவர் தொழிலாளர்கள்

வருமானத்திற்கும் செலவீனங்களுக்கும் இடைமிலான இடைவெளி, வறுமை மற்றும் இவற்றின் விளைவான கடன் சுமை ஆகியன பெருந்தோட்டங்களிலும், வெளியிலும் சிறுவர் தொழில்களில் ஈடுபடுத்தப்படுதல் மீண்டும் தலைதாக்குவதற்கு (சில காரணங்களில்) காரணமாயமைகின்றன. சிறுவர்கள் பாடசாலை இடைவிலகல் இலங்கையிலும் பார்க்க இந்தியாவின் தேயிலைப் பெருந்தோட்ட தொழிலாளர் குடும்பங்களில் அதி உயர்ந்த அளவில் காணப்படுகின்றது. இந்தியாவில், குறிப்பாக அசாம், மேற்குவங்காள மாநிலங்களில் உள்ள தேயிலைத் தொழிலாளர்களுக்கு கல்வி மற்றும் சமூக வளர்ச்சி சந்தர்ப்பங்கள் மறுக்கப்படுகின்றன. முற்றிலும் உழைப்பிலேயே தங்கியுள்ளமையால் தொழிலாளர் சமூகத்தினரின் வளர்ச்சிக்கான மேலதிக வாய்ப்புகளைத் தேடுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பெற்றோர் நோய்வாய்ப்படும் நிலையில் வாழ்வாதாரத்தைத் தேடுவதற்கு சிறுவர்கள் தொழிலாளர்களாக இணைந்து கொள்ளும் நிர்ப்பந்தத்திற்கானாகின்றார்கள். இதன் விளைவாக பல சந்தர்ப்பங்களில் சில குடும்பங்களில் அனைத்து சிறுவர்களுமே 9 அல்லது 10ஆம் வகுப்பு வுட்பட பாடசாலையை விட்டு விலகியுள்ளார்கள். அவர்களின் எதிர்காலத்திற்கான தேவில்கல்வி தெரிவாக இருக்க முடியாது என உறுதியாக நம்புகின்றார்கள். சிறுமிகள் பெற்றோர்கள் கல்வியில் உதவ முடியாதவர்களாகிவிடும் நிலையில், சிறுவர் விவாகத்தை உறுதியான எதிர்காலமாக ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். தேயிலைத் தோட்டங்கள் அவ்வகையான பல

சிறுமிகளால் நிறைந்துள்ளன. கைக்காகத் தொழிலாளர்களாக ஆக்கப்பட்ட நிலையில், தோட்டத்³² தொழிலிலேயே அவர்கள் முழுமையாக தங்கி விடுகின்றார்கள். சிறுவர், சிறுமிகள் இரண்டு வகையான தொழிலைச் செய்கின்றார்கள்;

1. பெருந்தோட்டத்தினுள் தோட்டத்தொழிலாளர்கள் மற்றும் வீட்டு வேலைகள்
2. பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியில் வேலை

தேயிலைத் தோட்டங்களில் அவர்கள் தேயிலை மலைகளில் களையகற்றல், தேயிலைக் கொழுந்து பறித்தல், அல்லது நாற்று மேடைகளில் வேலைக்கமர்த்தப்படுகின்றார்கள். தண்ணீர் கொண்டு வருதல், விற்றகு சேகரித்தல், சமைத்தல், கால் நடைகள் பராமரித்தல் வேலைகளிலும் ஈடுபடுத்தப்படுகின்றார்கள். தோட்டத்திற்கு வெளியில் உணவகங்களில், வாகனம் திருத்துமிடங்களில், கடைகளில், உதவியாளர்களாக வேலைக்கமர்த்தப்படுகின்றார்கள். பெருந்தோட்டங்களில் ஆணாதிக்கவாதம் நிலை கொண்டுள்ளது. அசாம் அரசு சிறுவர் உரிமைகள் பாதுகாப்பு ஆணைக்குழு, சிறுவர்களை விட சிறுமிகள் பாடசாலை இடை விலகலிலும் பெருந்தோட்டங்களிலேயே வேலை செய்வதையும் விரும்புகின்றார்கள் எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

இந்தியாவில் அரசியல் யாப்பு அனைத்து வயது சிறுவர் / சிறுமிகளுக்கும் கட்டாய - இலவசக்கல்வி, சிறுவர், சிறுமியர்களைப் பிச்சை எடுத்தலுக்கெதிராக, கட்டாயத் தொழில்களில் ஈடுபடுத்தலுக்கு, கடத்துதலுக்கு எதிரான பாதுகாப்பு: சிறுவர் / சிறுமிகளை இரவாய்ப்பு தொழில்களில் ஈடுபடுத்துவதெதிரான பாதுகாப்பு ஆகியன உள்ளடங்கிய பல்வேறு உரிமைகளையும் வழங்கியுள்ளது.³³ இந்தியாவில் தண்ணைக் கோவை (1860), அடிமை முறை (ஒழிப்பு)ச் சட்டம் (1976), சிறுவர்தொழில் (ஒழிப்பு நெறிப்படுத்தல்) சட்டம் (1986), சிறுவர் நீதி (கவனிப்பு, பாதுகாப்பு) சட்டம் (2000) போன்ற போதிய சட்டங்கள் நடைமுறையில் உள்ளன.

ILO ஸ்தாபனத்தின் சிறுவர் தொழில் பற்றிய கற்கை, இலங்கையில் சிறுவர் தொழிலில் அமர்த்துவது அதிகாரபூர்வமாகவும் சட்டபூர்வமாகவும் தடை செய்யப்பட்டிருப்பினும் பெருந்தோட்டங்களில் சிறுவர்களைத் தொழில்களில் அமர்த்தும் நிலை அதிகரித்துள்ளதாகக் குறிப்பிடுகின்றது. முறைசாரா, மற்றும் குடும்ப வர்த்தக அமைப்புகளுமே சிறுவர் தொழில் முறை பிரதானமாகக் காணப்படும் அம்சங்களாகும். பல பெற்றோர்கள் பொருள் தேடலுக்கு கல்வியைவிட முன்னுரிமை வழங்குபவர்களாக - மதிப்பவர்களாக, சிறுவர்களைத் தொழிலுக்கு அனுப்ப முடிவு செய்கின்றார்கள். இலங்கையில் சிறுவர்கள், (குறிப்பாக சிறுமிகளே), பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியே - உணவகங்களிலும், வாகனத்திலிருந்து நிலையங்களிலும் கடைகளிலும் வீதியோர விற்பனை நிலையங்களிலும், கட்டட வேலைகளிலும், வீட்டு வேலைகளிலும் உதவியாளர்களாக வேலைக்கமர்த்தப்படுகின்றார்கள். வறுமையே சிறுவர் / சிறுமிகள் தொழிலில் அமர்வதற்கான பிரதான காரணியாயுள்ள நிலையில் இவர்கள் தொழில்களில் இருந்து விலகினால் / விலக்கப்பட்டால் அவர்கள் சார்ந்த குடும்பங்கள் பிரச்சினைகளுக்குள் தள்ளப்பட்டுவிடும் எனக்கருதுகின்றனர். பொருத்தக்குறைவான உணர்வுகளைப் பாதிக்கும் வீடமைப்பு முறையும் அதன் சுற்றாடலும் சிறுவர்களின் உளவியலில் பாதுகாமான தாக்கத்தைக் கொண்டுள்ளன. மதுபாவனையும் அதுனுடன் தொடர்புள்ள பிரச்சனைகள், தாயின் தொழிற்புலப்பெயர்ச்சி மற்றும் அதன் விளைவான தந்தையின் முறையற்ற துணைதேடல் போன்றவையும் சிறுவர் கல்விக்கு இடையூறு விளைவிக்கின்றன. ஏலவே தொழில்களில் அமர்ந்துள்ள சிறுவர்களின் ஆடம்பரமான தாக்கமும் காசுக்கவர்ச்சியும் சிறுவர்களின் மனதில் சலனத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. இது பாடசாலை செல்லும் சிறுவர் இடைவிலகி தொழில்தேடலில் ஈடுபடத்தூண்டுகின்றது.

இலங்கை சிறுவர் தொழில் தொடர்பான அனைத்து சர்வதேச உடன்படிக்கைகளையும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. ILO (C) 182 சிறுவர் தொழிலில் மிக மோசமானமுறை, சிறுவர் தொழில் தொடர்பான சட்டங்களையும் நெறிப்படுத்தற் கோவைகளையும் நிறுவியுள்ளது. இதில் மிக ஆபத்தான தொழில்களில் சிறுவர்களை அமர்த்துவது தொடர்பான சட்டங்களும் அடங்கும். எனினும், சிறுவர்களைத் தொழில்களில் அமர்த்துவதற்கெதிராக போதிய அளவில் பாதுகாத்தல்

தொடர்பான இலங்கையின் சட்டவரைவிற்குள் ஒரு தொய்வு நிலை காணப்படுகின்றது. ஐக்கிய நாடுகளின் நிலையான அபிவிருத்தி இலக்கு (SDG) 8.7 கட்டாய (நிர்ப்பந்த) தொழில் முறையை நவீன அடிமைத்தனத்தை, அத்துடன் 2025 களுடன் அனைத்து வகைகளுமான சிறுவர் தொழிலை ஒழிக்குமாறு உலகை அறை கூவியழைக்கின்றது. உலக விநியோக சங்கிலித் தொடரில் நிலவும் சிறுவர், தொழிலை கவனத்திற்கு எடுக்காவிடின் நிலையான அபிவிருத்தி இலக்கு 8.7 அதன் இலக்கைத் தவறவிட்டுவிடும்.

15.8 தொழிற்சங்க உரிமை

இலங்கையை பொறுத்தளவில் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பு இலக்கம் 14 (1) (c), (d) நிறுவன சுதந்திரத்தையும் மற்றும் தொழிற்சங்கத்தில் இணைவதற்கான சுதந்திரத்தையும் வழங்குவதுடன், 1935ஆம் ஆண்டு 14ஆம் இலக்க தொழிற்சங்க சட்டம்³¹ தொழிற்சங்கம் ஒன்றை அமைப்பதற்கான உரிமையும் வழங்குகின்றது. இலங்கையில் கிட்டத்தட்ட 2000 தொழிற்சங்கங்கள் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. பெருந்தோட்டத்துறையை பொறுத்தவரையில் இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் (CWC), இலங்கை தேசிய தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கம் (LJEWU), தொழிற்சங்க கூட்டமைப்பு (JPTUC) என்பனவையே பெரிய தொழிற்சங்கங்கள் ஆகும். இவை பெரும்பாலும் அரசியல் கட்சிகளைச் சார்ந்த சங்கங்களாகும்.³⁵ இலங்கைப் பெருந்தோட்டங்களைப் பொறுத்தளவில் மலையகத் தமிழர்கள் இனத்துவ தொழிற்சங்க கட்டமைப்பைச் சார்ந்தவர்களாகக் காணப்படும் அதேவேளை, பெண் தொழிலாளர்கள் தொழிற்சங்க பதவிநிலையிலிருந்து ஓரங்கட்டப்பட்டவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர்.³⁶ கடந்த 30 வருடகால உள்நாட்டு யுத்தத்தினால் தொழிற்சங்க இயக்கங்கள் பலவீனமடைந்து காணப்பட்டன என்று குறிப்பிடலாம். அதேவேளை, அரசு மற்றும் பாதுகாப்பு படையினரின் தலையீடு மிக அதிகமாகக் காணப்பட்டது. எவ்வாறெனினும் இலங்கைப் பெருந்தோட்ட தொழிற்சங்கங்கள் குறித்து பல்வேறு விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. அதாவது றேற்படி தொழிற்சங்கங்கள் அரசியல் சார்ந்த நடவடிக்கைகளுக்கே முக்கித்துவம் கொடுக்கின்றனவே தவிர தொழிலாளர் உரிமைகள் குறித்து கவனம் செலுத்துவதில்லை. மேலும், தொழிற்சங்க தலைமைத்துவம் பெரும்பாலும் குடும்ப உறவை மையப்படுத்தியுள்ளதுடன், பெண் தலைமைத்துவம் கட்டியெழுப்பப்பட வில்லை.

இந்திய அரசியல் யாப்பின்படியும், 1926ஆம் ஆண்டு தொழிற்சங்க சட்டத்தின்படியும் நிறுவன சுதந்திரம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தியாவில் மத்திய, மாநில ரீதியாக தொழிற்சங்கங்கள் செயல்பட்டுவருகின்றன. இந்திய தொழிற்சங்கங்கள் ஒருங்கிணைந்த கூட்டமைப்பு (Centre Of Indian Trade Union - CITU) மிகப்பெரிய தொழிற்சங்க கூட்டமைப்பாக காணப்படுகின்றது. அசாம், மேற்கு வங்காள மாநிலங்களைப் பொறுத்தளவில் பல்வேறு மாநில மற்றும் மத்திய தொழிற்சங்கங்கள் காணப்படுகின்றன. தமிழகம் மற்றும் கேரளா போன்ற மாநிலங்களில் AITUC, INTUC, CITU போன்ற தொழிற்சங்கங்கள் காணப்படுகின்றன³⁷. எவ்வாறெனினும், தொழிலாளர் உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளும் திறன் இத்தொழிற்சங்கங்களுக்கிடையே மிகக் குறைந்த மட்டத்திலேயே காணப்படுவதாக குறிப்பிடப்படுகின்றது. அசாம் மற்றும் மேற்கு வங்காள மாநிலங்களைப் பொறுத்தவரையில் தேயிலைத் தோட்டக் கம்பனிகளின் ஆதிக்கமே பலமாகக் காணப்படுகின்றது. இவர்கள் செய்து கொள்கின்ற ஒப்பந்தங்களில் வீடமைப்பு, சுகாதாரம், கல்வி போன்ற பல சமூக நலன்கள் கவனத்திற் கொள்ளப்படுவதில்லை.

15.9 முடிவுரை

இலங்கை, இந்திய நாடுகளில் பல்வேறு சமூக பொருளாதார மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து வருகின்ற போதும், இந்நாடுகளிலே காணப்படுகின்ற பெருந்தோட்டங்களில் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்படாமல் இருப்பது கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது. எவ்வாறெனினும், சுதந்திரத்திற்கு பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் இவ்விரு நாடுகளிலும் ஓரளவான மாற்றங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. இவ்விரு நாடுகளிலும் தேயிலைத் தோட்டத்துறையில் காணப்படுகின்ற தொழிலாளர்கள் புலம்பெயர்ந்தவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். இந்தியாவைப் பொறுத்த வரையில் பல்வேறு மாநிலங்களில் இருந்து அசாம் மற்றும் மேற்கு வங்காள தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கு தொழிலாளர்கள் குடிபெயர்ந்துள்ளனர். அதேபோல் இலங்கைப் பெருந்தோட்டங்களுக்கு தென்னிந்தியாவில் இருந்து ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தின்போது தொழிலாளர்கள் புலம்பெயர்ந்துள்ளனர். தற்போது நான்கு தலைமுறைகளுக்கு மேலாக இம்மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவ்விரு நாடுகளும் பல்வேறு சர்வதேச மனித உரிமை சாசனங்களை (UN ICERD, CEDAW, CRC, MWC, ILO Plantation Convention, ICCPR and ICESCR) ஏற்றுக் கொண்ட நாடுகள் ஆகும். அதேபோல் பலமான உள்நாட்டுத் தொழிற்சட்டங்களையும் கொண்ட நாடுகள் ஆகும்.

அதேவேளை தேயிலை பெருந்தோட்டத் துறையை பல்வேறு சர்வதேச கம்பனிகள் (MNCs) கட்டுப்படுத்துகின்றமையையும், ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றமையையும் அவதானிக்கலாம். மறுபக்கமாக, தொழிற்சங்கங்கள் தொழிலாளர் உரிமைகளை உறுதி செய்வதில் பலவீனமாகக் காணப்படுவதையும் அவதானிக்கலாம்.

இப்பின்னணியில் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும், உறுதி செய்வதற்கும் தேவையான சர்வதேச, உள்நாட்டு பொறிமுறைகளைச் சக்திப்படுத்த வேண்டிய தேவை காணப்படுகின்றது. மேலும், தேயிலை வளங்கள் சங்கிலித் தொழில் கம்பனிகளின் பொறுப்பான்மையைக் கண்காணிக்கும் பொறிமுறையையும், நியாய வர்த்தக செயன்முறையையும் ஊக்குவிக்க வேண்டிய தேவையும் காணப்படுகின்றது. மேலும், தொழிற்சங்க, சிவில் மற்றும் மனித உரிமை அமைப்புகளின் கண்காணிப்பு, தலையீடு மற்றும் சட்ட நடவடிக்கை என்பவை உறுதி செய்யப்பட வேண்டும்.

References

1. Kirk C. (1997), People in Plantations, A Literature Review & Annotated Bibliography, Brighton, IDS Pub., UK
2. <http://www.chicagopoliticalreview.org/2017/03/08/reading-the-tea-leaves-labor-rights-violations-on-indias-tea-plantations&http://www.fao.org/3/a-i4480e.pdf> (Accessed on 1/11/2017).
3. https://campaign.worldvision.com.au/wp-content/uploads/2014/10/7408_DTL_Tea_Factsheet_LR_Web.pdf (Accessed on 1/11/2017)
4. http://www.fian.org/fileadmin/media/publications_2016/Reports_and_guidelines/FFMReport_June_2016.pdf (Accessed on 3/11/2017)
5. For more information see <http://www.unilever.com>, www.tataglobalbeverages.com, www.vanrees.com, www.finlays.net
6. https://campaign.worldvision.com.au/wp-content/uploads/2014/10/7408_DTL_Tea_Factsheet_LR_Web.pdf (Accessed on 1/11/2017)
7. <http://www.revolutionarydemocracy.org/rdv6n2/tea.htm>
8. Beckford G L, (1999) Persistent Poverty, The University of the West Indies Pub.,
9. www.lankabusinessonline.com/sri-lankas-2016-tea-production-exports-down-revenue-up (Accessed on 3/11/2017)

10. https://fian.at/media/filer_public/86/15/8615d9ec-8c5e-45ff-8ad6-0e6ea9fe1505/ffm_report_india_tea_plantations.pdf (Accessed on 3/11/2017)
11. www.fian.org/en/library/publication/a_life_without_dignity_the_price_of_your_cup_of_tea/ (Accessed on 3/11/2017)
12. <https://www.ethicaltrade.org/resources/base-code-guidance-living-wages>
13. www.colombogazette.com/2016/10/18plantation-workers-rech-agreement-on-daily-wage
14. http://www.cec-india.org/event-detail.php?event_id=19, Dec 2016
15. https://www.telegraphindia.com/1170104/jsp/business/story_128386.jsp
16. <https://www.paycheck.in/main/salary/minimumwages/assam>
17. <http://www.chicagopolicyreview.org/2017/03/08/reading-the-tea-leaves-labor-rights-violations-on-indias-tea-plantations>
18. www.indiaexpress.com/article/india/india-others/tea-laboures-must-get-notofied-minimum-wages-sitharaman
19. http://www.cec-india.org/event-detail.php?event_id=19, Dec 2016
20. Department of Census and Statistics (2014), Household Income & Expenditure Survey Statistics in 2012/ 13 (HHI&ES)
21. https://www.cec-india.org/event-detail.php?event_id=19, Dec 2016
22. <http://www.bbc.com/news/world-asia-india-37936349>
23. https://web.law.columbia.edu/sites/default/files/microsites/human-rights-institute/files/tea_report_final_draft-smallpdf.pdf
24. <http://www.indiaenvironmentportal.org.in/files/file/Occupational%20health%20hazards%20of%20tea%20garden%20workers.pdf>
25. <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3062023>
26. <http://www.nation.lk/epaper/sunday/2013/06/30/files/assets/common/downloads/pages0031.pdf>
27. <http://www.asiantribune.com/node/4325>
28. [http://tri.lk/userfiles/files/Advisory_Circulars/PU/TRISL_Advisory_Circular_PU01\(e\)_Jun2012.pdf](http://tri.lk/userfiles/files/Advisory_Circulars/PU/TRISL_Advisory_Circular_PU01(e)_Jun2012.pdf)
29. <https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2009-02/cp070045en.pdf>
30. http://www.island.lk/index.php?page_cat=article-details&page=article-details&code_title=147887
31. <https://www.savethechildren.in/resource-centre/articles/how-assam%E2%80%99s-tea-plantations-are-depriving-children>
32. [Hptt:// www.goodweave.org/the -issue/laws](http://www.goodweave.org/the-issue/laws)
33. Ministry of Employment & Labour (2002), Understanding Labour Law, Ministry of Employment & Labour, Sri Lanka, Colombo Pub.
34. https://editorialexpress.com/cgi-bin/conference/download.cgi?db_name...paper (Accessed on 30/11/2017)
35. <https://tasa.org.au/wp-content/upload/2015/Biyanwila.pdf> (Accessed on 30/11/2017)
36. <https://www.abhinavjournal.com/images/commerce & Management/Apr12/10.pdf> (Accessed on 30/11/2017)
37. <https://www.revoultionarydemocracy.org/rdv6n2/tea.htm> (Accessed on 30/11/2017)

மனித உரிமைகள் சட்டத்தில் ஊடறுப்பு அணுகுமுறை: இலங்கையின் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் குறித்த பார்வை

எஸ். ஜனஹா

சுருக்கம்

சகலருக்கும் சமமான பாதுகாப்பு, சமமான வாய்ப்புகள் மற்றும் சமமான உரிமைகள் என்பவற்றை உறுதி செய்வது மனித உரிமைகள் சட்ட மாகும். சமூகத்தில் காணப்படும் பால், இனம் முதலான வேறுபட்ட அடையாளங்களை இனங்கண்டு இவ்வேறுபாடுகளால் ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு நபரின் அல்லது ஒரு குழுவின் உரிமைகளை உறுதி செய்யும் பிரயோகமாக மனித உரிமைகள் சட்டத்தில் ஊடறுப்பு அணுகுமுறை விளங்குகிறது. பொதுவாக, சர்வதேச மனித உரிமைகள் சார் பொருத்தனைகள் சகலருக்குமான உரிமைகளைப் பாதுகாக்கின்றன. இவையிருந்தும் ஒடுக்கப்பட்ட சிறுபான்மை குழுக்களை அலசி ஆராய்ந்து அவர்களுக்கான சிறப்பு பொருத்தனைகளும் ஊறுப்பு அணுகுமுறை பிரயோகத்தின் மூலமாக ஆக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வகை பொருத்தனைகள் சிறுபான்மை குழுக்களின் உரிமைகளையும் பாதுகாப்பையும் உறுதி செய்கின்றன. இப்பின்னணியில் இலங்கையின் சிறுபான்மைக் குழுக்களில் ஒன்றான இந்திய வம்சாவளி தமிழருக்கு சமமற்ற வாய்ப்புகள் மற்றும் உரிமைகள் என்பவற்றால் கடந்த காலங்களில் ஏற்படுத்தப்பட்ட பாரபட்சங்கள் மீது ஊறுப்பு அணுகுமுறை கையாளப்பட்டுள்ளது. இக் கட்டுரையின் இறுதியில் ஊடறுப்பு அணுகுமுறையின் கீழ் மனித உரிமைகள் சட்ட பரிசீலனை நேரத்த நடவடிக்கை (Affirmative Action) பரிந்துரைக்கப்படுகிறது. நேரத்த நடவடிக்கை என்பது கடந்த காலங்களில் ஒடுக்கப்பட்டு பாரபட்சமாக நடத்தப்பட்ட ஒரு இனத்தவரின் நிகழ்கால சம உரிமைகளை நிலைநாட்ட மேற்கொள்ளப்படும் ஒரு ஏற்பாடு ஆகும். மேலும், எத்தகைய நேரத்த நடவடிக்கைகள் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் தொடர்பில் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுமெனத் தகுந்த உதாரணங்களுடன் இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது. ஊடறுப்பு அணுகுமுறை ஆய்வினூடாக இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் நிலை தெளிவுறுத்தப்படுவதுடன் அவர்களிற்கான எதிர்கால தேவைகள் எடுத்துரைக்கப்படுதல் திண்ணம்.

திறவுச் சொற்கள்: மனித உரிமைகள் சட்டம், இந்திய வம்சாவளித் தமிழர், ஊடறுப்பு அணுகுமுறை, நேரத்த நடவடிக்கை

16.1 அறிமுகம்

இலங்கை பல்லின மற்றும் பல கலாசாரம் கொண்ட ஒரு சமூகமாகும். இங்கு 74.9% சிங்களவர்கள், 11.2% இலங்கைத் தமிழர்கள், 9.2% இலங்கை முஸ்லிம்கள் மற்றும் 4.1% இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் ஆகியோர் வாழ்கின்றனர் (இலங்கை சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பு, 2012). இருப்பினும் நுணுக்கமாக மேற்கொள்ளப்பட்ட உத்தேசக் கணக்கெடுப்பின் பிரகாரம் 7.4% இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் வாழ்வதாக அறிய முடிகிறது (தேவராஜ், 2006). இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் தமிழர் என்ற பதத்தின் கீழ் வடக்கு மற்றும் கிழக்கு பகுதிகளில் பெரும்பான்மையாக வதிவோர் இலங்கைத் தமிழராகவும், மலைநாட்டுப் பகுதியில் பெரும்பான்மையாக வதிவோர் இந்திய வம்சாவளித் தமிழராகவும் கணிக்கப்படுகின்றனர்.

(டனியல் பாஸ், 2000). 200 வருடகால பழைமை மிகுந்த கோப்பி மற்றும் தேயிலை பயிர்ச்செய்கைக்காக தென்னிந்தியாவில் இருந்து இலங்கைக்கு வந்து குடியேறியவர்கள் இந்திய வம்சாவளி தமிழர்களாவர் (குமாரி ஜயவர்தன, 2015). இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களில் பெரும்பான்மையோர் தோட்டத் தொழிலாளர்களாக இருந்தமையால் இவர்களைக் கருத்திற் கொண்டு இலங்கையில் பல தொழிற் சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டதுடன், ஏற்கனவே இருந்த பல சட்டங்கள் திருத்தியமைக்கவும் பட்டன. தோட்டத் தொழிலாளர் (இந்திய) கட்டளைச் சட்டம், மருத்துவ தேவைகள் கட்டளைச் சட்டம், இந்திய குடிவரவு தொழிலாளர் கட்டளைச் சட்டம், குறைந்தபட்ச ஊதிய (இந்திய தொழிலாளர்) கட்டளைச் சட்டம், தொழிற்சங்க பிரதிநிதிகள் சட்டம் மற்றும் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கான மேலதிக கொடுப்பனவு சட்டம் என்பன இவற்றுக்கான உதாரணங்களாகும். இந்திய வம்சாவளித் தமிழரை தோட்டத் தொழிலாளராகக் கருத்தில் எடுக்கும் தொழிற் சட்டங்கள் பல பேச்சுவார்த்தைகட்கும் சீர்திருத்தங்கட்கும் உட்பட்டு வந்தாலும் இவர்களிற்கான சட்ட அங்கீகாரம் காலம் தாழ்த்தப்பட்டே வழங்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. நீண்ட கால தேயிலைத் தோட்ட வேலை மற்றும் நாடற்ற தன்மை என்பன காரணமாக இந்திய வம்சாவளித் தமிழரில் பெரும்பான்மையானோர் இலங்கையின் ஏனைய சமூகங்களுடன் ஒப்பிடும்போது பின்தங்கிய நிலையில் காணப்படுகின்றனர். அரசாங்க பொது சேவைகளுக்கான போதிய வாய்ப்பின்மை மற்றும் சமமான ஊதியத்திற்கான வாய்ப்பின்மை என்பன இன்றும் தொடர்வதைக் காணலாம்.

16.1.1 ஆய்வின் நோக்கங்கள்

1. மனித உரிமைகள் சட்டத்தில் ஊடறுப்பு அணுகுமுறை என்ற கருத்தேற்பை அறிதல்
2. இலங்கையின் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் நிலை மீது ஊடறுப்பு அணுகுமுறையைக் கையாளுதல்.
3. ஊடறுப்பு அணுகுமுறையின் கீழ் எவ்வாறு நேரொத்த நடவடிக்கைகள் இந்திய வம்சாவளித் தமிழருக்கான உரிமைகளை உறுதிபடுத்துமென ஆராய்தல்.

16.1.2 ஆய்வுமுறையியல்

இவ் ஆய்வின் மேற்கொள்ள கோட்பாட்டு ஆராய்வு அணுகுமுறை கையாளப்பட்டுள்ளது. சர்வதேச மனித உரிமைகளில் ஊடறுப்பு அணுகுமுறையை அறியும் பொருட்டு சர்வதேச மனித உரிமைகள் தொடர்பான பொருத்தணைகளும் இலங்கையின் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் நிலை தொடர்பில் இலங்கையின் சட்டவாக்கப் பிரிவுகள் மற்றும் வழக்கு உதாரணங்கள் என்பனவும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. இவ் ஆய்வுக் கட்டுரையானது பின்வருமாறு அமைகிறது. முதலில், மனித உரிமைகள் சட்டத்தில் ஊடறுப்பு அணுகுமுறை குறித்து ஆராயப்படுகிறது. பின்னர் இந்திய வம்சாவளித் தமிழரை இலங்கையின் சிறுபான்மையினராக புரிதல் தொடர்பிலும் அவர்கள் தொடர்பில் ஊடறுப்பு அணுகுமுறையைக் கையாளுதல் குறித்தும் ஆராயப்பட்டுள்ளது. இறுதியாக இவ்வாய்வுக் கட்டுரை இந்திய வம்சாவளித் தமிழருக்கான சமவாய்ப்பை எதிர்காலத்தில் உறுதிசெய்ய தகுந்த நேரொத்த நடவடிக்கைகளைப் பரிந்துரைக்கிறது.

16.2 சர்வதேச மனித உரிமைச் சட்டத்தில் ஊடறுப்பு அணுகுமுறை

ஐக்கிய நாடுகள் பட்டயம் ஐக்கிய நாடுகளின் இலக்குகளில் ஒன்று, பொருளாதார, சமூக, கலாசார அல்லது மனிதாபிமான நடத்தை மீதான சர்வதேச பிணக்குகளைத் தீர்ப்பதில் சர்வதேச ஒத்துழைப்பை அடைதலும், இன, பால், மொழி மற்றும் மத வேறுபாடுகளின்றி அடிப்படையான சுதந்திரம் மற்றும் மனித உரிமைகளுக்கான உயர்வை மேம்படுத்தலுமாகும் என்கிறது. (ஐக்கிய நாடுகள் பட்டயத்தின் உறுப்புரை 1(3)) சர்வதேச மனித உரிமைகள் சட்டத்தின் தோற்ற

நோக்கங்களுள் ஒன்று, பாரபட்சங்களுக்கும் வேறுபாடுகளுக்கும் எதிரான பாதுகாப்பு ஆகும். மனித உரிமைகளுக்கான அடிப்படைச் சர்வதேச சட்டப் பொருத்தனைகளான குடியியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளுக்கான சர்வதேச சமவாயம் (ICCPR), மற்றும் பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாசார உரிமைகளுக்கான சர்வதேச சமவாயம் (ICESCR) என்பன பால், மொழி, மதம், அரசியல் அல்லது பிற கருத்துகள், தேசிய அல்லது சமூக மூலம், உடைமை, பிறப்பு அல்லது பிற தகுதிகள் தொடர்பிலான வேறுபாடுகளை ஒழித்தலை உறுதிப்படுத்துகிறது (ICCPR இன் உறுப்புரை 2(1) மற்றும் ICESCR இன் உறுப்புரை 2(2)). மேற்குறிப்பிடப்பட்ட சர்வதேச மனித உரிமைகள் தொடர்பான பொருத்தனைகள் வெறுமனே அதன் உறுப்புரைகளில் மட்டும் சமமான பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்தாது, இவை ஒவ்வொன்றும் எவ்வாறு நாடுகளால் பின்பற்றப் படுகின்றன என்பதைக் கண்காணிக்க ஒவ்வொரு பொருத்தனைக்குமான கண்காணிப்புக் குழுக்களையும் கொண்டுள்ளன. உதாரணமாக, அவை பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாசார உரிமைகளுக்கான குழு, பெண்களுக்கெதிரான சகல விதமான பாரபட்சங்களை நீக்குவதற்கான குழு மற்றும் சிறுவர்கள் உரிமைகள் சமவாயம் மீதான குழு என அமைக்கப்படுகின்றன.

குடியியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளுக்கான சர்வதேச சமவாயம் மற்றும் பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாசார உரிமைகளுக்கான சர்வதேச சமவாயம் என்பன சகல நபர்களுக்குமான ஏற்பாடுகளாகும். இவை சகலருக்கும் சமமான பாதுகாப்பை வலியுறுத்துகின்றன. ஆயினும், இத்தகைய பொதுவான மனித உரிமைகள்சார் பாதுகாப்பிற்கான ஏற்பாடுகள் இருந்தும் பாதிப்புற்ற வேறுபட்ட குழுக்களை இனம்கண்டு அலசி ஆராய்ந்து சிறப்பு பொருத்தனைகளும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. பெண்களுக்கு எதிரான சகல விதமான வேறுபாடுகளை நீக்குவதற்கான சர்வதேச சமவாயம் (CEDAW) மற்றும் சிறுவர் உரிமைகளுக்கான சமவாயம் (CRC) என்பன ஒரு தனிக்குழுவினைக் குறித்து பாதுகாப்பை வலியுறுத்துகின்றன. உதாரணமாக, பெண்களுக்கு எதிரான சகல விதமான வேறுபாடுகளைக் களைவதற்கான சர்வதேச சமவாயமானது பெண்கள் பலவீனமானவர்கள் என்றும் ஆண்களுக்கு கீழானோர் என்றும் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தமையில் இருந்து, பாரபட்சங்களைக் களைந்து பெண்களுக்கான பாதுகாப்பை உறுதி செய்தது. இத்தகைய சட்ட ஏற்பாடுகள் மனித உரிமைகள் சட்டத்தில் ஊடறுப்பு அணுகுமுறையின் வெளிப்பாடுகளாகும். நிகழ்காலத்தில் இவ் அணுகுமுறை மனித உரிமைகள் சட்ட ஏற்பாடுகளினுடாகவும் கருத்தேற்புகளினுடாகவும் கையாளப்படுகின்றது.

ஊடறுப்பு அணுகுமுறை என்பது வரலாற்று, சமூக மற்றும் அரசியல் கட்டமைப்புகளில் ஒரு நபர் அல்லது ஒரு குழு தனித்து வேறுபாடாக நடத்தப்படுவதை எடுத்தாராய்ந்து அதற்கான பரிசாரங்களை உறுதிப்படுத்துவதாகும் (ஒன்றாரியோ மனித உரிமைகள் திணைக்களம், உத்தியோக பூர்வ இணையத்தளம்) ஆரம்பத்தில் அமெரிக்க பெண்ணியலாளர்களால் சமூகத்தின் இன வேறுபாடுகளால் ஒடுக்கப்பட்டிருந்த பெண்களின் உரிமையை வென்றெடுக்க அவர்களின் நிலையை ஒப்பிட்டு அலசி ஆராய கையாளப்பட்ட ஊடறுப்பு அணுகுமுறை இன்று சமூகத்தில் உள்ள இன வேறுபாடு மற்றும் பால் வேறுபாடு முதலான சம உரிமைகள் மீறல் தொடர்பான சட்ட வியலை உறுதிப்படுத்த விருத்தி செய்யப்பட்டுள்ளது (ஆயிஷா நிக்கோல் டெவிஸ், 2015). மனித உரிமைகள் சட்டவியலில் வளர்ந்து வரும் ஒரு அணுகுமுறை இதுவாகும். அண்மைக்காலங்களில் இன, பால் வேறுபாடுகளை ஆராயும் வழக்குகளிலும், விசேட தேவையுடையோர் மற்றும் திருநங்கையர் முதலானோர் தொடர்பான உரிமைகளை உறுதிப்படுத்தும் வழக்குகளிலும் சர்வதேச ரீதியில் இவ் அணுகுமுறை கையாளப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, சர்வதேச குற்றங்களை ஆராய நிறுவப்பட்ட நியாயசபைகளில் ருவண்டாவில் பெண்களுக்கெதிரான குற்றங்கள் பால் ரீதியான வேறுபாடாகவும் (Prosecutor v Akayesu) யூகோஸ்லாவியாவில் இனப்படுகொலைக் குற்றங்கள் இனங்களுக்கிடையான வேறுபாடாகவும் ஊடறுப்பு அணுகுமுறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராயப்பட்டமையைக் குறிப்பிடலாம்.

ஊடறுப்பு அணுகுமுறை ஆராய்வு இரு விதங்களில் அணுகப்படலாம். முதலாவது, ஒரு நபருக்கு காணப்படும் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட அடையாளங்களின் காரணமாக வேறுபாடாக

நடாத்தப்படல். மற்றையது, சட்ட வாக்கம் மற்றும் கொள்கைத்திட்டம் முதலானவற்றின் தன்மை மற்றும் சமூக, அரசியல் மற்றும் சட்ட வரலாறு காரணமாக வேறுபாடாக நடாத்தப்படல் என்பனவாகும் (இவ்வொரு டுருஸ்கன் மற்றும் ஜோன்னா- மாட்டின்மனானி 2016) அவ்வாறு நோக்கப்பட்ட வேறுபாட்டால் சமூகக் கட்டமைப்பிலும் வரலாற்றிலும் ஒரு நபருக்கு ஏற்படும் பாதிப்பை நோக்குவதுடன், அதனால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகளிற்குப் பதிலாக மனித உரிமை பரிகாரங்கள் அந்நபரை அல்லது அக்குழுவை அவ்வாறு வேறுபாடாக நடாத்தப்படாத சந்தர்ப்பத்தில் அந்நபர் அல்லது அக்குழு அடைந்திருக்கக்கூடிய விருத்தி நிலையை அடையச் செய்தலை உறுதிப்படுத்தும். அந்தவகையில் வேறுபாடுகளைக் களைதலிலும் பரிகாரம் அளிப்பதிலும் சிறந்த முறையாக நேரொத்த நடவடிக்கை கருதப்படுகிறது (கொள்கை மற்றும் கல்விப் பிரிவு- ஒன்றாயியோ மனித உரிமைகள் திணைக்களம், 2001).

16.3 இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் மீது ஊடறுப்பு அணுகுமுறையின் பிரயோகம்

இலங்கையில் டொனமூர் அரசியலமைப்பிற்கான அறிமுகம் ஒரு பாரிய மாற்றமாகும். டொனமூர் அரசியலமைப்பின் கீழ் 21வயதிற்கு மேற்பட்ட சகலருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. இலங்கையில் வசித்த இந்திய வம்சாவளித் தமிழருக்கு எவ்வாறு இவ்வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது என்பது தொடர்பில் விளங்கிக்கொள்வதற்கு டொனமூர் அரசியற் கீர்த்திருத்தம் முக்கியமானது. இவர்களுக்கான வாக்குரிமை குறித்து கேள்வியே முட்ப்பட்ட போது அது பூர்வீக மூலம் (Domicile of Origin) அல்லது வாழுமிடத் தெரிவு (Domicile of Choice) என்பவற்றைப் பொறுத்து தீர்மானிக்கப்படும் என முடிவு செய்யப்பட்டது. இங்கு வாழுமிடம் எனும் பதத்தின் விளக்கத்தை நோக்கின் அது ஒரு நபரின் உத்தியோகபூர்வமான நிரந்தர வசிப்பிடம் அல்லது பிறப்புடன் தொடர்புடைய நாடாகும். ஒரு நபரின் பெற்றோரின் வாழுமிடம் அந்நபரின் வாழுமிடமாகக் கருதப்படுதல் பூர்வீக மூலம் எனவும் குறிப்பிடப்படுகிறது. வாழ்விடத் தெரிவு என்பது ஒருவர் தனது வாழுமிடத்தைத் தெரிவு செய்தல் ஆகும். அதற்கு அந்நபர் 16 வயதை அடைந்திருந்திருக்க வேண்டி இருந்ததுடன், வாழுமிடத்திற்கான தெரிவிக்கான தேவைப்பாடுகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கான சான்றுகளை வழங்கவும் வேண்டும்.

அந்தவகையில் சர்வதேச தராதரங்களின் பரிகாரம் டொனமூர் அரசியல் கீர்த்திருத்தம், ஒரு நபர் வாழுமிடத்திற்கான தெரிவின் கீழ் வாக்குரிமையைப் பெற குறித்த நாட்டில் ஐந்து வருட காலம் வாழ்ந்திருந்தமையை நிரூபிக்க வேண்டியிருந்தது. இருப்பினும் இலங்கையின் அன்றைய பெரும்பான்மை அரசியல் தலைவர்கள் இதற்கு மேலதிகமாக நிரந்தர வதிவிற்கான தெரிவான மன எண்ணத்தினையும் (animus manendi) நிரூபிக்க வேண்டுமெனத் தேவைப்படுத்தினர். இதனடிப்படையில் வழங்கப்படும் வாக்குரிமைச் சான்றிதலைச் சமர்ப்பித்து வாக்களிக்க முடியுமெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

பிரித்தானியாவின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட 21 வயதிற்கு மேற்பட்ட சகல நபர்களும் வாக்குரிமையைப்பெற, பூர்வீகம் மூலம் அல்லது வாழ்விடத்தெரிவு (வருடகால வதிவரிமை) அல்லது கல்வியறிவு மற்றும் ஆதனம் அல்லது வருமானத் தகுதி அல்லது நிரந்தர குடியேற்றத்திற்கான சான்றிதம் என்பவற்றைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமெனப்பட்டது. இதன் பின்னணியில் நோக்கும்போது, மலையகத்தமிழர் பலர் தாம் பூர்வீக மூலத்தைக் கொண்டிருந்ததாகக் கருதியமையால் வாழ்விடத் தெரிவு குறித்து அதிகம் கவனம் செலுத்தவில்லை. வாழுமிடத்திற்கான தெரிவினை நிரூபிக்க முயன்றோரும், அதுகுறித்து சீரிய ஏற்பாடுகள் இன்மையால் அதனைப் பெறமுடியவில்லை. காரணம் இப்பதிவுகளை மேற்கொள்ள நியமிக்கப்பட்டிருந்த கண்காணிப்பாளர்களுக்கு போதிய பயிற்சியோ அறிவுறுத்தலோ வழங்கப்படாமையாகும் (தேவராஜ் 2008).

இத்தகைய மட்டுப்பாடுகளுக்கு மத்தியில் 104000 இந்தியத்தமிழரே வாக்காளராகப் பதிவு செய்திருந்தனர். இது மொத்த மக்கள் தொகையில் 11% மாத்திரமே ஆகும். ஏனைய

பிற இனத்தாருடனான ஒப்பீட்டில் இது மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. இதன் காரணமாக 2 பிரதிநிதிகளை மாத்திரமே 1931 இல் தெரிவு செய்ய முடிந்தது. பின்னர் 1936 இல் இது 14,5000 ஆக அதிகரித்தது. 1939 இல் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் வாக்காளர்தொகை 22,5000 ஆக அதிகரித்தது. இவ்வதிகரிப்பை கேள்விக்குட்படுத்தி பெரும்பான்மை அரசியல் தலைவர்கள் ஆளுநருக்கு முறையிட்டதால் விண்ணப்பத்துடன் நேரடி விசாரணைக்கு சமூகமளிக்க வேண்டிய நியதி ஏற்படுத்தப்பட்டது. இது குறித்து மலையகத் தமிழருக்கு சரிவரத் தெரியப்படுத்தவில்லை. இதனால் 1941 இல் வாக்காளர் பதிவில் மலையகத்தமிழர் 168000 மாத்திரம் பதிவாகினர். (நடேசன், 1993). அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் சட்ட வாக்கங்களுடன் நேரடித் தொடர்புடையன என்பதால் இந்திய வம்சாவளித் தமிழரின் பங்களிப்பு மற்றும் பிரதிநிதித்துவம் என்பன இலங்கை அரசியலில் பிரதிபலித்தல் தடைப்பட்டது.

சுதந்திரத்திற்கு பின்னரான இலங்கையின் பிரஜாவுரிமை சட்டத்தின் பிரகாரம் ஒரு நபர் பாம்பரை உரித்தின் மூலம் (Right of Descent) அல்லது பதிவின் மூலம் (Virtue of Registration) பிரஜாவுரிமை பெறலாம். (பிரிவு 4-10 மற்றும் 11-13, பிரஜாவுரிமைச் சட்டம்) அதற்கமைய 1948 நவம்பர் 15 இற்கு முன் இலங்கையில் பிறந்த நபர் ஒருவர் அவரது தந்தை, தந்தை வழி பாட்டனார் ஆகியோர் இலங்கையில் பிறந்திருப்பின் மட்டும் பரம்பரை உரித்தில் பிரஜாவுரிமையைப் பெற்றனர். (பிரிவு 4(2), பிரஜாவுரிமைச் சட்டம்) அதேவேளையில் 1948 நவம்பர் 15 இற்கு முன் இலங்கைக்கு வெளியில் பிறந்த ஒருவரும் அவரது தந்தை வழி மூதாதையர் இலங்கையில் பிறந்திருப்பின் இலங்கை பிரஜையாக கணிக்கப்பட்டனர். இந்த ஏற்பாடுகளின் கீழ் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் பிரசாவுரிமை பெற இயலாததால் மலையக மக்கள் தொடர்பில், 1949ஆம் ஆண்டின் இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தான் வதிவோர் பிரஜாவுரிமை சட்டம் (Indian and Pakistani Residential Citizenship Act No 3 of 1949) கொண்டுவரப்பட்டது. இதன் பிரகாரம் ஒரு நபர் இலங்கையின் பிரஜாவுரிமை பெற 1946 ஜனவரி 1ஆம் திகதிக்கு முன் தொடர்ச்சியாக இடைமீடு இன்றி வசித்திருக்க வேண்டும். அதாவது, திருமணமாகாத அல்லது விவாகரத்தான ஒருவர் 10 வருட காலமும், திருமணமான ஒருவர் 7 வருட காலமும் வாழ்ந்திருந்ததுடன், அவ்வாறு வாழ்வதற்கான சட்ட ரீதியான தொழில் இருந்தது எனவும் திருப்திபடுத்த வேண்டும் (பிரிவு 8(2) (1), இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தான் வதிவோர் சட்டம்). இது 1949 இல் இருந்து இரு வருட காலங்களுள் பூர்த்தி செய்யப்பட கோரப்பட்டது. (பிரிவு 5, இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தான் வதிவோர் சட்டம்) இதற்கான விண்ணப்பப்படிவம் ஆங்கிலத்திலும், பல்வேறு அத்தாட்சிப் படுத்தல்களையும் தேவைப்படுத்தின.

மேலும், இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தானிய வதிவோர் பிரஜாவுரிமை சட்டத்தின் கீழ், விண்ணப்பதாரியால் அவ்விண்ணப்பப்படிவம் ஏன் நிராகரிக்க கூடாதென்ற காரணம் குறித்து ஆணையாளர் அல்லது உப ஆணையாளர் ஆகியோர் விசாரணை நடத்த வேண்டும். இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தானிய வதிவோர் பதிவிற்கான ஆணையாளர் இவ் விண்ணப்பப்படிவங்கள் அவற்றிற்கான தேவைப்பாடுகளைப் பூர்த்தி செய்யாதபோது நிராகரிக்க அனுமதியளிக்கப் பட்டிருந்தது. ஆணையாளர் விண்ணப்பப்படிவங்கள் ஏற்றதற் கான அல்லது நிராகரித்ததற்கான காரணங்களை வழங்க வேண்டும். (பிரிவு 15, இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தான் வதிவோர் சட்டம்) ஆனால், இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் 824,000 இனது 237,000 விண்ணப்பப்படிவங்கள் சாதாரண காரணங்கள், பூர்த்தி செய்யப்படாத விண்ணப்பங்கள் முதலான காரணங்கள் காட்டப் பட்டு நிராகரிக்கப்பட்டன. இது குறித்து சிலர் வழக்கிட்டமையை வரலாற்றில் காணலாம். (Abdul Cader V Commissioner for Registration of Indian and Pakistani Residents, Addaickalam V Commissioner for Registration of Indian and Pakistani Residents, Duraisamy V Commissioner for Registration of Indian and Pakistani Residents)

இது குறித்து தாக்கல் செய்யப்பட்ட கருப்பன் முனியாண்டி எதிர் இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தானிய வதிவோர் பதிவிற்கான ஆணையாளர் என்ற வழக்கில், இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தானிய வதிவோர் பதிவிற்கான ஆணையாளர் வதிவிட மூலத்தை நிரூபிக்கவேண்டும் என்கிறார்.

ஆயினும் புத்தகங்கள் அவை நிரூபிக்க இலகுவானவை அல்ல என்கின்றன. அச்சட்டத்தின் எண்ணம் சில மக்களின் உரிமைகளைப் பறிப்பதாகும். இது குறித்து மக்களுக்கு பெரும் சிரமத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமை இங்கு சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டும் (1958, 60 NLR 404).

இவ்வாறாக 1948ஆம் ஆண்டின் பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் சில இந்திய வம்சாவளித் தமிழருக்கு மட்டுமே பிரஜாவுரிமை வழங்கியது. இதனால் 1964 இல் 975000 நாடற்றோர் ஆகினர். இதன் பின்னர் 1974 இல் சிறிமாவோ - இந்திரா ஒப்பந்தம் என்பவற்றைத் தொடர்ந்து இன்று 2003 ஆம் ஆண்டின் 35ஆம் இலக்க இந்திய வம்சாவளி நபர்களுக்கான பிரஜாவுரிமை வழங்கல் சட்டத்தினூடாக இலங்கையின் இந்திய வம்சாவளித் தமிழ்மக்கள் அனைவரும் பிரஜாவுரிமை பெற்றிருந்தாலும் கூட இவ்விரு எடுத்துக்காட்டுகளும் இம்மக்களின் பிரஜாவுரிமை முயற்சிகள் எவ்வாறு மறுக்கப்பட்டன அல்லது அதற்கான சட்டங்கள் ஏன் நிறைவேற்றப்படவில்லை என்பதைக் காட்டுகின்றன. இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் ஏனைய பிரஜைகளில் இருந்தும், ஏனைய சிறுபான்மைக் குழுக்களில் இருந்தும் வேறுபாடாக நடாத்தப்பட்டமையை ஊடறுப்பு அணுகுமுறையின்கீழ் நோக்கும்போது, மேலுள்ள இரு வரலாற்று நிகழ்வுகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இது வெறுமனே ஓர் அரசியல் நிகழ்வாக நோக்கப்படாது மனித உரிமை மீறலாக நோக்கப்பட வேண்டும். இன்று இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் எத்துணையளவு பின்தங்கியுள்ளனர் என்பதை அரசியல் பிரதிநிதித்துவ விகிதாசாரத்திலும் அரசு உத்தியோகங்களில் சேவையாற்றும் எண்ணிக் கையிலும் அரசு பஸ்கலைக்கழகங்களிற்கு அனுமதி பெறுவோர் தொகையைக் கொண்டும் அறியலாம். இந்நிலை சீர்தூக்கப்பட மனித உரிமைகள் சட்டப் பரிகாரங்களின் உதவி அத்தியாவசியமானதாகும்.

16.4 ஆய்வின் கண்டுபிடிப்புகளும் கலந்துரையாடலும்

ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் 1992 ஆம் ஆண்டின் சிறுபான்மையினர் பிரகடனத்தின் பிரகாரம் அதன் உறுப்புரை 1 ஆனது சிறுபான்மை என்பது தேசிய அல்லது இன, கலாசார, மத மற்றும் மொழி ரீதியான அடையாளத்தைப் பொறுத்து தீர்மானிக்கப்படும் என்பதுடன், நாடுகள் அவற்றின் இருப்பை உறுதிப்படுத்த வேண்டும் என்கிறது. ஒவ்வொரு நாடும் பெரும்பான்மையையும் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட சிறுபான்மை குழுக்களையும் கொண்டுள்ளது. இலங்கை இதற்கு விதிவிலக்கன்று. இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் இலங்கையின் சிறுபான்மையான தமிழருள் சிறுபான்மையாக உள்ளனர். ஐக்கியநாடுகள் சபையின் சிறுபான்மையினர் குறித்த சிறப்பு அறிக்கையானது சிறுபான்மை என்போர் யாவர் எனக் குறித்துக் கூற இயலாது என்றும் சிறுபான்மையினர் ஒன்றாக வாழும் குழுவாகவோ ஒரு நாட்டில் ஆங்காங்கு வாழும் குழுவின் குழு அடையாளமாகவோ இருக்கலாம் என்கிறது. (சிறுபான்மையின் உரிமைகள் - ஐக்கிய நாடுகள் சபை, 2010). இந்திய வம்சாவளித் தமிழரில் பெரும்பான்மையானோர் மலைநாட்டிலும் ஏனையோர் நாட்டின் தலைநகரத்திலும் இதர பாகங்களிலும் வசிக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் அதன் நியாயாதிக்கத்திற்குட்பட்ட தனிநபர்களிற்கு எவ்வித இன, மத, மொழி மற்றும் நிற வேறுபாடு இன்றி சகல மனித உரிமைகளையும் வழங்க வேண்டிய சர்வதேச கடப்பாடு உள்ளது. இது குடியியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளுக்கான சர்வதேச சமவாயத்தின் உறுப்புரை 2(1) இனால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இலங்கையின் பிரஜைகள் என்ற வகையில் இவர்கள் அரசியலமைப்பால் அளிக்கப்பட்டுள்ள சகல உரிமைகளுடன் வாழும் வரப்பிரசாதம் உடையோர். இலங்கை அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 12 அதன் சமத்துவக் கோட்பாட்டால் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது. இதற்கும் மேலதிகமாக இலங்கையின் பிரஜைகள் என்ற வகையில் இவர்கள் இலங்கையில் சர்வதேச ரீதியில் ஏற்று அங்கீகரிக்கப்பட்ட மனித உரிமைகள் பொருத்தணைகளின் கீழும் உரிமைகள் கைவரப் பெற்றோர் ஆவர். ஆயினும், இக்கட்டுரையானது எவ்வாறு இந்திய வம்சாவளித்

தமிழர் கடந்த காலங்களில் ஏனைய பிரஜைகளினும் வேறுபட்டு நடத்தப்பட்டனர் என்றும், அத்திட்டமிடப்பட்ட அரசியல் மற்றும் சட்டரீதியான ஒடுக்கல்கள் எவ்வாறு இவர்களில் பெரும்பான்மையினரைப் பின்தங்கியோராக்கியுள்ளது என்பதனை தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

சட்டவாக்குனர்களால் இயற்றப்பட்ட சட்டம் அதனைச் செயற்படுத்தக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும். செயற்படுத்துவதில் சிரமங்களும் தடைகளும் இருக்கத்தக்க சட்டங்கள் அவற்றை இயற்றிய சட்டவாக்குனர்களின் எண்ணம் மீதே ஐயம் கொள்ளச் செய்கிறது. கடந்த காலங்களில் பிரஜாவுரிமைப் பயணம் தடைப்படுத்தப்பட்டமை மற்றும் அதற்கு அச்சட்டங்களே காரணமாக இருந்தமை என்பன இவர்களைப் பாரபட்சமாக வேறுபாட்டுடன் நடத்தியமையையும் சிறுபான்மையினரை ஒதுக்கியமையையும் காட்டுகிறது. வரலாற்றில் அல்லது நடைமுறையில் இருக்கும் ஒரு சமூக ஏற்பாடு அல்லது சட்ட ஏற்பாடு என்பன ஒரு குழுவிற்குப் பாதகமாகவும் மற்ற பிற குழுக்களுக்குச் சாதகமாகவும் இருந்திருக்கும் பட்சத்தில் அதனைச் சீர்செய்து சமூகத்தைச் சமநிலை கொள்ளச்செய்ய ஊடறுப்புக் கொள்கை வழிகாட்டுகிறது. மேற்போன்ற பாரபட்சங்களின்மீது மனித உரிமைகளின் ஊடறுப்பு அணுகுமுறையைப் பிரயோகிக்கும்போது அது நேரொத்த நடவடிக்கைக்கு இட்டுச் செல்கிறது.

நேரொத்த நடவடிக்கை என்பது, கடந்தகால மற்றும் நிகழ்கால பாரபட்சங்களால் ஒருபால் அல்லது ஒரு இனக்குழு பாதிக்கப்படும்போது, அதைத்தடுத்து, சமத்துவத்தைக் கொண்டுவருதல் பொருட்டு அம்மக்களுக்கு தேவையான வளங்களை வழங்கும் ஒன்றாகும் (US Commission on Civil Rights, 1977). சட்டத்தின்கீழ் அனைவரும் சமமாக நடாத்தப்பட வேண்டும். ஆனால், பால்ரீதியாகவோ இனரீதியாகவோ ஏதேனும் ஒரு பாரபட்சம் கடந்த காலங்களில் இடம்பெற்று அது நிகழ்காலத்தில் சமனான வாய்ப்புகளைப் பாதித்திருப்பின், அதற்கான நிவாரணத்தை நேரொத்த நடவடிக்கை மூலமாக சர்வதேச ரீதியில் நாடுகள் கையாண்டுள்ளன.

1961 இல் அமெரிக்க ஜனாதிபதி கென்னடியால் நிறைவேற்று ஆணையினூடாக நேரொத்த நடவடிக்கை சமூகத்தின் பல்வேறு சிறுபான்மைக் குழுக்களுக்கு இழைக்கப்பட்டிருந்த வேறுபாடுகளைக் களைய கொணரப்பட்டது (American Association for Access, Equity and Diversity). நேரொத்த நடவடிக்கையானது இந்தியா, நேபாளம் போன்ற நாடுகளில் சிறுபான்மைக்கான ஒதுக்கீடாகவும், கனடா மற்றும் தென்னாபிரிக்கா முதலான நாடுகளில் வேலைவாய்ப்பிற்கான சமவாய்ப்பாகவும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது (அஸ்வினி தேஷ்பாண்டே, 2008).

தென்னாபிரிக்கா 1948களில் இருந்து 1994வரை இனவெறி அரசாங்கத்தின்கீழ் இருந்து ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட இன, பால் ரீதியான வேறுபாட்டை வெள்ளை, ஆசிய, இந்திய மற்றும் கறுப்பினத்தவர் இடையே கடைப்பிடித்தது. இதனால் சமூகத்தில் விளைவிக்கப்பட்ட ஒடுக்கல்களுக்கும், வேறுபாடுகளுக்கும் பதிலளிக்கும் வகையில், 1994 களில் கொண்டு வரப்பட்ட சனநாயக அரசாங்கம், சர்வதேச மனித உரிமைகள் சட்டத்தின்கீழ் அதன் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரிமை 9 இனை சகலரும் சட்டத்தின் முன் சமம் என்பதுடன் சமமான பாதுகாப்பு மற்றும் சட்டத்தின் பயன் முதலான உரிமைகளுக்கு உரித்துடையோர் ஆவார் என மாற்றியமைத்தது. சமத்துவம் என்பது சகல உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்கள் என்பவற்றிற்கான முழுமையான மற்றும் சமமான அனுபவிப்பாகும்.

சமத்துவம் அடைதலை முன்னேற்றவும், வேறுபாடுகளால் பாதிக்கப்பட்ட குழுக்களைப் பாதுகாத்து விருத்தி செய்யவும் சட்டவாக்கம் மற்றும் மற்றபிற தராதரங்கள் என்பவற்றைக் கையாள் வேண்டும். இவற்றை முன்மாதிரிகளாகக் கொண்டு இலங்கையில் எவ்வாறு நேரொத்த நடவடிக்கை இந்தியத் தமிழருக்குப் பிரயோகிக்கப்படலாம் என்று நோக்கின், இவர்களை நிகழ்காலமற்ற பிற இனக்குழுக்களுக்கு சமமான நிலையை அடையச்செய்ய வாய்ப்புகளை அதிகரிக்கலாம். உதாரணமாக, தேசியப் பட்டியலில் பாராளுமன்றத்திற்கான இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் எண்ணிக்கையை அதிகரித்தல், இந்திய வம்சாவளித் தமிழருக்கான வாக்காளர்

வலயங்களை அதிகரித்தல் மற்றும் இந்திய வம்சாவளித் தமிழரின் பின்தங்கிய நிலையைச் சரிசெய்ய பல்வேறு அமைப்புகளைக் கொண்டு வரலாம் (தேவராஜ், 2008). பல நாடுகள் இன வேறுபாடுகளுக்காக நேரொத்த நடவடிக்கையை அறிமுகப்படுத்தியிருக்க இந்தியா சாதியின் காரணமாக சமூகத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட சமமின்மையைச் சீராக்க, நேரொத்த நடவடிக்கையை கையாண்டது. இந்திய சமூகத்தில் ஆழமாக வேரூன்றிக் காணப்படும் சாதிப்பிரிவினை அல்லது பாகுபாடு காரணமாக இந்தியர்களாலும், காலனித்துவ ஆட்சியின் போது பிரித்தானியர்களாலும் பிராமணர்களுக்கு ஏனையோரில் இருந்து முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டது. இதனால் நீண்ட காலமாக பல பிற சாதியினர் புறத்தொதுக்கப்பட்டு அவர்களுக்கான சமவாய்ப்புகள் மறுக்கப்பட்டன. பிற்காலத்தில் இதற்கு நிவாரணமாக இந்தியாவின் இனங்களின் பல்வகைமை அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தில் பிரதிபலிக்கும் பொருட்டு நேரொத்த நடவடிக்கை கொண்டு வரப்பட்டது. இதன் பின்னணியில் பிரித்தானியரின் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் பலத்தைக் குறைக்கும் மறைமுக அரசியல் பின்னணி இருந்தபோதும் சிறுபான்மையினருக்கான சமவாய்ப்புகள் இந்நேரொத்த நடவடிக்கையால் உறுதி செய்யப்படன. 1930களில் ஆரம்பமான இந்தியாவின் நேரொத்த நடவடிக்கை ஏற்பாடுகள் முதலில் சிறுபான்மை இனத்தவர் அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தை உறுதிசெய்யும் தனி வாக்காளர் வலயங்களையும் காங்கிரஸில் ஒதுக்கப்பட்ட இருக்கைகளையும் வழங்கியதுடன் பின்னாளில் சமவாய்ப்பின்றி பாதிப்புற்ற சாதியினர்களுக்கு அரசு பணி மற்றும் உயர் கல்வியிலும் அதிக வாய்ப்புக்கள் ஒதுக்கப்பட்டன. இந்திய சுதந்திரத்தின் பின்னர் சமூக, பொருளாதார, அரசியல்சார் நிதி சமமாக அனைவருக்கும் கிடைக்கச் செய்யப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கில் நேரொத்த நடவடிக்கை இந்திய அரசியலமைப்பில் குறிப்பாக, அதன் பாமிரத்தில் உள்வாங்கப்பட்டது. இதனை அன்றைய சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் அரசியலமைப்பை வரைந்த சட்ட வல்லுநர் குழுவின் தலைவர் அம்பேத்கர் உறுதி செய்ததாலேயே இன்றும் அவர் கொண்டாடப்படுகிறார் (பிரிவு 15 மற்றும் 16 இந்திய அரசியலமைப்பு). இதனடிப்பணியில் ஒதுக்கப்பட்ட சாதியினர் (Scheduled Caste) ஒதுக்கப்பட்ட ஆதிவாசியினர் (Scheduled Tribe) மற்றும் பிற்பட்ட வகுப்பினர் (Backward Castes) ஆகியோரின் சம வாய்ப்புகள் உறுதி செய்யப்பட நேரொத்த நடவடிக்கைகளுக்கான ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

உலகில் நேரொத்த நடவடிக்கையின் கீழான பயனாளிகள் இந்தியாவிலேயே அதிகம் உள்ளதாலும், இந்தியாவில் சீராக செயற்படுவதனாலும் அதன் பாடங்கள் இந்திய வம்சாவளித் தமிழருக்கான நேரொத்த நடவடிக்கைகளுக்கு தகுந்த உதாரணங்களாகும். இன்று இந்தியா நேரொத்த நடவடிக்கையின்கீழ் ஒதுக்கப்பட்ட சில வகுப்பினருக்கு முன்னுரிமையளித்து ஒதுக்கீட்டு கொள்கையை கொண்டு செல்கிறது. இவை மூன்று வகையில் தொழிற்படுகின்றன. முதலாவது வகையின்கீழ் நிர்ணயிக்கப்பட்ட நிலைகளை அல்லது வளங்களைப் பெற ஒதுக்கீடுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இரண்டாவதாக செலவுகளைக் கையாள அல்லது சேவைகளைப் பெற நிகழ்ச்சித்திட்டங்கள் கொண்டு நடாத்தப்படுகின்றன. இதன்கீழ் புலமைப் பரிசில்கள் கடனுதவிகள் காணிப் பங்கீடுகள் வைத்திய சேவை மற்றும் சட்ட உதவிகள் என்பன வழங்கப்படுகின்றன. இவற்றைத் தவிர பின்தங்கிய வகுப்பினர் தொடர்ந்து பாதிப்புறுவதைத் தடுக்க சிறப்பு பாதுகாப்புகளும் வழங்கப்படுகின்றன. கடந்த காலங்களில் பாதிக்கப்பட்ட குழுக்களிற்கு ஒதுக்கீடுகளுடன் சமூக நல வசதிகளை இணைத்து வழங்கும் போது அவை முழுமையான நேரொத்த நடவடிக்கைகளாகின்றன என இந்தியா நம்புகிறது. அத்தகு நம்பிக்கை இலங்கையால் அதன் இந்திய வம்சாவளி மக்களுக்கு வழங்கப்படும்போது அவர்கள் நிகழ்காலத்தில் சம வாய்ப்புகளை அடையும் நிலைக்கு உயர்த்தப்படுவர்.

ஒரு சமூகத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் போன்று கல்வி முன்னேற்றம் மற்றும் சமமான தொழில் வாய்ப்பு என்பன முக்கியமானவையாகும். சமமான தொழில் வாய்ப்பைப் பொறுத்தவரையில் பெரும்பான்மையான இந்திய வம்சாவளி சமூகம் இன்றும் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களாகவே உள்ளனர். குறிப்பாக, பெரும்பான்மைத் தொழிற்படையை உருவாக்குவோர் பெண்களாவர். அவர்கள் சமமான ஊதியமின்மையால்

இன்றும் பின்தங்கப்பட்டு உள்ளமை கீர் செய்யப்பட வேண்டும். இந்திய வம்சாவளித் தமிழரின் பின்தங்கிய கல்வி நிலையைச் கீர் செய்ய கணிதம் மற்றும் விஞ்ஞானம் முதலான துறைகளில் முன்னேற்றத்தை உறுதிப்படுத்த விஞ்ஞானம் மற்றும் கணிதத் துறை ஆசிரியர் பற்றாக்குறையை நீக்குதல், விஞ்ஞான கற்கைக்கான ஆய்வுகூட வசதிகளை மேம்படுத்தல் என்பன வலியுறுத்தப்பட வேண்டும். இந்திய வம்சாவளித் தமிழருக்கெனச் சிறப்பு கல்வி, தொழிற் கல்வி மற்றும் கலாசார நிலையங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். இதற்கு முன் இலங்கையில் 200 வருட காலனித்துவ ஆட்சியில் கல்வி வாய்ப்புகளில் கிறிஸ்தவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அதிக நன்மைகளை எடுத்து நோக்கி, சிறுபான்மையருக்குப் பரிகாரமாக 1971 ஆம் ஆண்டில் பல்கலைக்கழகங்களைத் தரப்படுத்தும் கொள்கை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமையை குறிப்பிடலாம் (சில்வா, 2018). மேலும், 2015ஆம் ஆண்டின், இலங்கையின் ஆட்சி மாற்றத்தினைத் தொடர்ந்து இலங்கை புதிய அரசியலமைப்பினை வரையும் முயற்சிகளில் ஈடுபடுகிறது. அவ் அரசியலமைப்பு இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் உள்ளிட்ட நான்கு இனத்தவர்களுக்குமான உரிமைகளை வலியுறுத்த வேண்டும். இதனை மேலும், வலிதாக உறுதிசெய்ய இவ் அரசியலமைப்பு கீர்த்திருத்தம் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களின் நிலையை கருத்தில் கொண்டு, குழு உரிமைகள் மற்றும் அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் என்பன தொடர்பான உறுப்புகளை உட்கொணரலாம். இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் தொடர்பில் எத்தகு நேரொத்த நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படலாம் என்பதற்கான வழிகாட்டியாக 2008 ஆம் ஆண்டின் சர்வகட்சி மாநாட்டின் அரசியல் கீர்த்திருத்த யாப்பு பற்றிய கூட்டங்களில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் தொடர்பான அறிக்கையையும் நோக்கலாம் (தேவராஜ் 2008 அரசியல் யாப்பு கீர்த்திருத்த ஆலோசனைகள், 2015).

16.5 முடிவுரை

சமமானவை சமமற்று நடாத்தப்படும்போதும் சமமற்றவை சமமாக நடாத்தப்படும் போதும் அநீதி உருவாவதாக அரிஸ்டோட்டில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்தகு சந்தர்ப்பங்களில் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு சமூக மற்றும் பொருளாதார ரீதியில் முன்னுரிமை வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் சமூகத்தில் சமத்துவத்தை மேம்படுத்துதலை இலக்காயுடையது நேரொத்த நடவடிக்கை ஆகும். இதனடிப்படையில் இலங்கையில் கடந்த காலங்களில் பெரும்பான்மையினருடனும் இதர சிறுபான்மையினருடனும் ஒப்பிடும்போது இந்திய வம்சாவளித் தமிழருக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிகளிற்கு பரிகாரமாக இந்நேரொத்த நடவடிக்கை பரிந்துரைக்கப்பட வேண்டும். இப்பிரயோகத்தை உறுதிப்படுத்துதலின் பொருட்டு மனித உரிமைகள் சட்டத்திலிருந்து ஊடறுப்பு அணுகுமுறை எடுத்தராயப்பட்டுள்ளது. பல்வகைமையுடைய இன அடையாளங்களிடையே நிலவும் சட்ட இனங்காணலில் காணப்படும் குறைபாடுகளை ஆராயும் ஒன்றாக ஊடறுப்பு அணுகுமுறை நிலவுகிறது. மேலும், இவ் அணுகுமுறையானது ஒதுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு மேம்பட்ட மனித உரிமைகள் பாதுகாப்பையும் வழங்குகிறது. இங்கு வரலாற்றில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உதாரணங்களினூடாக இந்திய வம்சாவளித் தமிழருக்கு சம வாய்ப்புகள் மறுக்கப்பட்டவற்றையும் அதனோடு அநீதி இழைக்கப்பட்டவற்றையும் எடுத்து நோக்குவதன் மூலம் ஊடறுப்பு அணுகுமுறையின் கீழ் எதிர்காலத்தில் சமவாய்ப்பின் அவசியத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது. அச்சம வாய்ப்புகள் எத்தகு நேரொத்த நடவடிக்கைகளால் எடுத்துச் செல்லப்படலாம் எனவும் இவ் ஆய்வு ஆராய்ந்துள்ளது. சாதி வேறுபாடுகளாலான சமமின்மையைக் களைய, இந்தியாவில் எடுத்துச் செல்லப்படும் நேரொத்த நடவடிக்கை முறைகள் இலங்கையின் இந்திய வம்சாவளித் தமிழருக்கு தகுந்த உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

சமூகக் கட்டமைப்புகள் சமத்துவமின்றிப் போகலாம். ஆயினும் சமூகத்தின் உறுப்பினர்கள் சமமானவர்கள். அத்தகு சமமானவர்கள் சமமாக நடாத்தப்பட ஒரு நாட்டின் அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகள் மாத்திரம் போதாது. சமூக உறுப்பினர்கள் அனைவரையும்

சமமாக்குவதற்கான முயற்சிகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டும். அத்தகு முயற்சிகள் கடந்த கால பாரபட்ச நடாத்துகையால் பாதிப்புற்ற இனக்குழுக்களைச் சென்றடைதலையும் அவர்களின் எதிர்கால சம உரிமைகள் உறுதிப்படுத்துதலையும் உள்ளடக்க வேண்டும். இதற்கு நேரொத்த நடவடிக்கை சிறந்த பரிகாரமாகவும் இதனை செயற்படுத்த ஊடறுப்பு அனுகுமுறை தக்க ஊடகமாகவும் மனித உரிமைகள் சட்டத்தில் விளங்குகிறது.

1965இல் அமெரிக்காவில் நேரொத்த நடவடிக்கை குறித்து உரையாற்றிய அந்நாளின் ஜனாதிபதி லிண்டன் பி ஜோன்சன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். 'வெறுமனே சுதந்திரம் மட்டும் போதுமானதன்று. பல்லாண்டுகளாக சங்கிலிகளால் பிணைக்கப்பட்டு சிறையுற்றிருந்த ஒரு நபரை, அதிலிருந்து மீட்டு, ஓர் ஓட்டப்பந்தயத்தின் ஒரு திடலில் நிறுத்தி நீ இப்போது சகலருடனும் போட்டியிட விடுவிக்கப்பட்டு விட்டாய் என்றுரைப்பது உண்மையான நீதியன்று. அந்நபருக்கு தேவையான இழந்த வாய்ப்புகளை அளித்து மற்றோருடன் போட்டியிட அப்போட்டியாளர்களுக்கு சமனாக உயர்த்துவதே உண்மையான சுதந்திரமும் உண்மையான நியாயமுமாகும் என்கிறார். அத்தகு உண்மைச் சுதந்திரம் மற்றும் உண்மையான நியாயம் என்பவற்றை இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் அடையச் செய்யும் தருணம், இலங்கையில் இந்திய வம்சாவளித் தமிழருக்கான உண்மையான சட்ட அங்கீகாரம் கிடைக்கப் பெற்றதாக அமையும்.

References

- Abdul Cader v Commissioner for Registration of Indian and Pakistani Residents (1955) 56 NLR 572.
- Addackalam v Commissioner for Registration of Indian and Pakistani Residents (1956) 58 NLR 23.
- Aisha, N. D. (2015). Intersectionality and International Law: Recognizing Complex Identities on the Global Stage. Harvard Human Rights Journal, Vol. 28.
- American Association for Access, equity and diversity. Available at www.aaaed.org, accessed on 11.12.2017.
- Ashwini, D. (2006). Affirmative Action in India and US. World Development Report, Background Papers. Washington: The World Bank.
- An Intersectional Approach to Discrimination. Ontario Human Rights Commission, available at www.ohrc.on.ca, accessed on 11.12.2017.
- Farmer, B.H. (1963). Ceylon- a Divided Nation. London: Oxford University Press.
- Census Population and Housing of Sri Lanka 2012, Government of Sri Lanka. Available at <http://www.statistics.gov.lk/pophousat/cph211pages/activities/finalreport/population/finalpopulation.pdf>.
- Bass, D. (2013). Everyday Ethnicity in Sri Lanka : Upcountry Tamil Identity Politics. London: Routledge.
- Bass, D. (2000). Malaiyaha (Upcountry) Tamil Identity and Politics in the 21st Century. Colombo: International Centre for Ethnic Studies.
- Devaraj.P.P.(1984). Indian Tamils of Sri Lanka - Identity Stabilization and Inter Ethnic Interaction. In, Ethnicity and Social Change in Sri Lanka. Colombo: Social Scientists' Association.
- Devaraj.P.P. (2008). Constitutional Electoral Reform Proposals and Indian Origin Tamils. Colombo: Foundation for Community Transformation.

- Duraisamy v Commissioner for Registration of Indian and Pakistani Residents (1955) 56 NLR 313.
- Government of Sri Lanka (2003). Grant of Citizenship to Persons of Indian Origin Act No 35 of 2003.
- Government of Ceylon. (1949). Indian and Pakistani Residents Citizenship Act No 3 of 1949.
- Ivona Truscan and Joanna Bourke-Martignoni (2016). International Human Rights Law and Intersectional Discrimination. *The Equal Rights Review*, Vol. 16.
- Jayawardena, K., & Kurian, K. (2015). *Class, Patriarchy and Ethnicity on Sri Lanka Plantations*. Delhi: Orient Black Swan.
- K.M.De.Silva. (2018). Affirmative Action Policies: The Sri Lankan Experience. Available at www.researchgate.net. Accessed on 05/05/2017.
- United Nations. (2010). *Minority Rights: International Standards and Guidance for Implementation*.
- Nadesan, S. (1993). *A History of the Upcountry Tamil People*. Hatton: Nandala Publication.
- Ontario Human Rights Commission. Available at <http://www.ohrc.on.ca/en>. Accessed on 2017/05/06.
- Government of Ceylon. (1948). the Citizenship Act No 18 of 1948.

நவ கொலனியமும் தேசியமும்:

மலையகத் தமிழரின் தேசிய இன அடையாளத்தை மனதிலிருத்தி
நவகொலனியத்தின் கீழ்த் தேசியமும் தேசமாதலும் பற்றிய குறிப்புக்கள்

சி. சிவசேகரம்

சுருக்கம்

தேசிய இனம் என்ற பதம், பொதுவாக, ஒரு தேசத்துக்கு அத்தியாவசியமான பண்புகளைப் பெருமாவு உடையனவும் - ஏலவே ஒரு தேசமாக இல்லாதவிடத்து, ஒரு தேசமாக அமைதற்கான ஆற்றலைக் கொண்டனவுமான சமூகங்களைக் குறிக்கப் பயன்படும். பல்லின அல்லது பல் தேசிய இனத் தேச-அரசுக் கட்டமைப்பு ஒன்றுள், பிற தேசிய இனங்களுடன் ஒரு தேசிய இனத்தின் சகவாழ்வு நெருக்கடிக்குட்படும் போது, அந் தேசிய இனம் தன்னை ஒரு தேசமாக அறிவிப்பதுடன் தன்னை ஒரு தேச அரசாக நிறுவு முனைகிறது. அவ்வகையில், மலையகத் தமிழர் போன்ற ஒரு தேசிய இனம் ஒரு நாட்டினுள் தொடர்ச்சியற்ற பல்வேறு நிலப்பரப்புக்களில் செறிதாகவோ ஐதாகவோ வாழும் போது, சமகாலத் தேச அரசு என்ற கண்ணோட்டத்தில், அந்த இனம் பிறந்து போவது ஏறத்தாழ இயலாதது. ஆகவே, நிரந்தரமான பிரதேச எல்லைகளற்ற மக்கள் தமது இருப்பின் தன்மையைத் தீர்மானிக்கும் உரிமையைப் பேணுவது எவ்வாறு என்பன போன்ற கேள்விக்கு முகங்கொடுக்க, சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாடானது தேச அரசுகளாக அமையவியலாத சமூகங்கட்கும் விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும் என்ற வாதத்தை இக் கட்டுரை முன்வைக்கிறது. அதாவது மலையகத் தமிழர் தமது தேசிய இருப்பைச் சுயாதீனமாகத் தீர்மானிக்கும் உரிமையுடைய போர் என்பதை ஏற்று, அவர்களுடைய குடிப்பரம்பலுக்கும் சனத்தொகைச் செறிவிற்கும் அமைய அவர்களது சுயாதீனங்களையும் சுயாட்சி அலகுகளையும் அவர்கட்கு ஏற்புடையவாறு நிறுவ வேண்டும். தொடர்ச்சியான பெருநிலப்பரப்பு இல்லாவிடிலும் பொதுவான மொழி, பண்பாட்டு, அரசியல் வரலாற்றுப் பொதுமைகளையுடைய மலையகத் தமிழர்களின் சுயநிர்ணயமும் சுயாட்சியும் என்ற அடிப்படையில் மட்டுமே தேசிய இனப் பிரச்சனைக்கு நிலைக்கக் கூடிய நல்ல தீர்வைக் காண இயலும். ஆகவே, இவ்விடைக்கினை அடைய மலையகத் தமிழர் தனித்துவமான ஒரு தேசிய இனம் என்பதை அரசு ஏற்க வேண்டும் என்பதை முக்கியமான ஒரு அரசியற் கோரிக்கையாக முன்னெடுப்பது அவசியம் என இக் கட்டுரை வலியுறுத்துகின்றது.

திறவுச் சொற்கள்: நவ கொலனியம், தேசியம், மலையகத் தமிழர், தேசிய இனம், பல்லின தேசியம், சுயநிர்ணய உரிமை, தேசிய சுயநிர்ணயம்.

17.1 தேசமும் தேசியமும்: வரைவிலக்கணப் பிரச்சனைகள்

தேச அரசு என்பது முதலாளியத்தின் துணை விளைவு. தனித்தனிச் சமூகப் பொருளாதார அமைப்புக்களாக இருந்த மக்கள் திரள்கட்குச் சுயாதீனமான இருப்புத் தேவைப்பட்டபோது தேசம் என்பதற்கு வரைவிலக்கணம் தேவைப்பட்டது. ஐரோப்பாவில் முதலாளியம் ஏகாதிபத்தியமாக வளர்ந்த நிலையில், தம்மினும் வலிதான ஒரு நாட்டின் ஆளும் வர்க்கத்தால், அதன் தேச நலனின் பேரில், ஒடுக்குமுறை ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்ட நாடுகளும் மக்களும் தமக்கெனச் சுதந்திரமான அரசுகளைக் கோரினர். இனமும் பிரதேசமும் சார்ந்த அமைப்புகள் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாக இருந்துள்ள போதும், முதலாளியத்தின் தோற்றம்

வரை, அவை தேசங்களை அடையாளப்படவில்லை. தேசம் என்ற கருத்தும் அதை அரசோன்றுடன் அடையாளப்படுத்தும் நடைமுறையும் வளர்ச்சி கண்ட ஒரு முதலாளி வர்க்கத்தின் தேவைக்கமையவே எழுந்தன. முதலாளிய அரசுக்குத் தேச அரசு என்ற மதிப்பான அடையாளத்தை வழங்கியதன் மூலம், அந்த அரசில் தமக்கும் ஒரு பங்குண்டு என ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கங்களும் நம்பி ஏமாறுவதற்குத் தேசியம் உதவியது. இவ்வாறு, தேசியம் முதலாளிய நலன்கட்கு - முக்கியமாக ஏகாதிபத்திய நலன்கட்கு - உதவியது.

தேசம் என்ற பதத்துக்கு ஸ்ற்றாலின் முன்வைத்த நேர்த்தியானதும் முழுமையானதுமான வரைவிலக்கணம், இன்றும், சமகாலத் தேசம் என்பதற்குச் சொல்லுவதும் பொருந்துவதுமான ஒரு விவரணமாகும்: தேசம் என்பது, பெதுவான மொழி, பிரதேசம், பொருளியல் வாழ்வு, பொதுவான பண்பாடொன்றாகப் பரிணமிக்கும் உளவியற் தன்மை என்பனவற்றின் அடிப்படையில், வரலாற்றின் வடிவுபெற்ற ஒரு உறுதிப்பாடான மக்கள் சமூகமாகும் (J.V. Stalin, Marxism and the National Question, 1913).

ரஷ்யப் பேரரசை மாற்றியமைத்தற்கான புரட்சிகரப் போராட்டத்தின் போக்கில், தேசிய ஒடுக்கலையும் தேசங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையையும் கையாளுவது தொ ர்பாக, மேற்கண்ட வரைவிலக்கணம் உருவானது. ஒரு தேசத்தை நடைமுறைச் சாத்தியமாக்குவது எது என்ற கூர்ந்து கவனிப்பினதும் ஆழ்ந்த விளக்கத்தினதும் அடிப்படையில் அது அமைந்தது. ஸ்ற்றாலினின் வரைவிலக்கணம் தேசத்தின் அத்தியாவசியப் பண்புகள் எனக் குறிப்பன, ஒரு தேச அரசை இயலுமாக்கத் தேவையானவையாக இன்னமும் பரவலாக ஏற்கப்படுகின்றன. மதம் - தென்னாசியாவிற்கு சாதி - போன்றவை சமூகக் குழுமங்களின் அடையாளங்களை வரையறுப்பதுடன் தேசிய இயக்கங்களிலும் தேசிய அடையாளத்தின் உருவாக்கத்திலும் பங்காற்றினும், அவை தேசத்தை வரையறுப்பனவல்ல. இனத்துவத்தின் வரைவிலக்கணங்கள் இனத்துவத்தைத் தேசியத்திற்கு வெளியே - சில சமயம் தேசியத்திற்குச் சமமாக வைக்கின்றன. எனினும், அரசியலில், தேசம் என்பது பிற அனா பாளங்களினும் வலியது.

தேசிய இனம் என்ற பதம், பொதுவாக, ஒரு தேசத்துக்கு அத்தியாவசியமான பண்புகளைப் பெருமளவும் உடையனவாயும் - ஏல்வே ஒரு தேசமாக இல்லாதவிடத்து - ஒரு தேசமாக அமைதற்கான ஆற்றலைக் கொண்டும் உள்ள சமூகங்களைக் குறிக்கப் பயன்படும். பல்லின அல்லது பல் தேசிய இனத் தேச-அரசுக் கட்டமைப்பு ஒன்றுள், பிற தேசிய இனங்களுடன் ஒரு தேசிய இனத்தின் சகவாழ்வு நெருக்கடிக்குட்படும் போது, அத் தேசிய இனம் தன்னை ஒரு தேசமாக அறிவித்துத் தன்னை ஒரு தேச அரசாக நிறுவ முனைகிறது. தேச-அரசு என்ற கருத்தாக்கத்தின் விருத்தி, முதலாளிய விருத்தியுடன் பிணைந்ததாகும். முதலாளியம் ஏகாதிபத்தியமாக மாறுவதையொட்டிப் பன்னாட்டு மூலதனம் தேச எல்லைகளைத் தாண்டுகிறது. இன்று, ஏகாதிபத்தியம் தனது உலகமயமாத்தற் செய்திரலுாடு உலக ஆதிக்கத்தை வேண்டுகையில், முதலாளியத்துக்குத், தன் தாயகத்திற் தேசியத்தின் பயன் ஒழிகிறது. முன்னேறிய முதலாளிய நாடுகளில் தேசியம் முதலாளிய நலன்கட்கு மாறாகவுஞ் செல்லலாம். இவ்வாறு, மூலதனம் சர்வதேசப் பண்படைந்த பின், தேச-அரசு என்பதால் மூலதனத்துக்குப் பயன் குறைந்தது. ஏகாதிபத்திய உலகமயமாக்கலின் ஆதரவாளர்களும் நவதாராளவாதிகளும் தேசியத்தை நிராகரிக்க இது முக்கியமான ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். முற்போக்கான வரலாற்றாசிரியரான ஹொப்ஸ்பாம், பிற காரணங்கட்காகத் தேசியம் பற்றிப் பாதகமான நோக்குடையவராக உள்ளனர். தேசம் என்பதற்கு சர்வவியாபகமான தேவை என ஒன்றுமே தேவையில்லை எனவும் 'தம்மைத் தேசமாகக் கருதுகிற, போதியளவு பெரிய எந்த மக்கள் நிரளும் அவ்வாறே நடத்தப்படும்' (E.J. Hobsbawm, Nations and Nationalism since 1780: Programme, Myth, Reality, 1990).

அன்ட்ரஸ்ன் அதையுங் கடந்து, ஆணையான் நேரிற் காணக்கூடிய ஆதிநிலைக் கிராமச் சமூகங்களினும் பெரிதான எச் சமூகமும், - உள்ளார வரையறுக்கப்பட்டதாகவும் இறைமை உடையதாகவும் - கற்பனை செய்த சமூகமே என்கிறார். எனினும், தேசங்களதும் தேசியத்தினதும் அரசியல் முக்கியத்துவத்தையோ அவற்றின் இருப்பிற்கான உரிமையையோ

அவர் மறுக்கவில்லை (B. Anderson, Imagined Communities: Reflection on the Origin and Spread of Nationalism, 1983). சில வேளைகளில் அரசின் உருவாக்கம் தேசத்தின் உருவாக்கத்தை முந்தலாம் என்று ஹோப்ஸ்பாம் விளக்கியுள்ளார். உதாரணமாக, பிரான்ஸின் உருவாக்கத்தின் போது பல தேசங்கள் தம் அடையாளத்தை இழந்து பிரான்ஸ் என்ற தேசத்தினுள் தம்மைக் கரைத்தன. மாறாக, ஒரு தேசத்தின் உருவாக்கம், அது தேச அரசாக அமைய முன்பும் நேர்ந்துள்ளது.

எவ்வாறாயினும், தேசமோ தேசியமோ இயல்பானவையோ காலத்துடன் மாறாதவையோ அல்ல என்பதையிட்டும் தேசமென்பது வரலாற்று விளைபொருளேயன்றி மனித உமிரியல் சார்ந்ததல்ல என்பதையிட்டும் அரசியல் வரலாற்றாளர்கள் உடன்படுகின்றனர் எனலாம். 'பொதுவான ஒரு ஊழ்' என்பது போன்ற சூட்சுமமான கருத்துக்களை (உதாரணமாக, ஒட்டோ பாவர், Otto Bauer) தேசம் என்பதற்கு மறைமுகமாகப் பொருத்தும் முயற்சிகள் தோற்ற பின், வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதக் காரணிகளே தேசங்களின் அமைவுக்கும் தேச அரசுகளாக அவற்றின் நிலைபெற்றுக்கும் அடிப்படை என உறுதியானது. தேச அரசின் விருத்தியில் முதலாளியத்தின் பங்கும் ஐயத்துக்கிடமின்றி நிறுவப்பட்டது.

கொலனியத்திற்கீழ் - சில வேளைகளில் கொலனியத்துக்குப் பிந்திய நிலைமைகளில் தேசங்களதும் தேச அரசுகளதும் உருவாக்கம், ஒரு சமூகத்தின் தேவைகளினும் மேலாக, நாட்டைக் கைப்பற்றிய அல்லது அடக்கியாண்ட கொலனிய அல்லது நவகொலனிய வல்லரசின் நலன்களைச் சார்ந்து அமைந்தது. கொலனியத்தின் கீழ்த் தேச அரசுகளின் தோற்றத்தை - கொலனிகளிடையே பிராந்திய மேலாதிக்கத்திற்கும் உலக மேலாதிக்கத்திற்குமாக போட்டி உட்பட - ஒவ்வொன்றுக்குமுரிய கொலனியச் சூழலில் வைத்தே விளங்க வேண்டும்.

யப்பான் தவிர்ந்து, ஆசிய முதலாளியம், நாட்டைக் கைப்பற்றிய கொலனிய வல்லரசோ ஆதிக்கஞ் செய்த ஏகாதிபத்திய வல்லரசோ விதித்தவாறே விருத்தி பெற்றது. ஆபிரிக்காவிலும் லத்தின் அமெரிக்காவிலும் இருந்துவந்த நிலைமைகளும் அவ்வாறானவையே. அயற் குறுக்கீடு நடந்த நிலைமைகளும் விதங்களும் பிரதேசத்துக்கும் கொலனிய /ஏகாதிபத்திய வல்லரசுக்கும் ஏற்ப வேறுபட்டன. ஒரு கொலனியிலோ அரைக்-கொலனியிலோ தேசியமும் தேசிய இயக்கங்களும் உருவான விதமும் அங்கிருந்த நிலவுடைமைச் சமூகமோ நிலவுடைமைக்கு முந்திய சமூகமோ முதலாளியச் சமூக அமைப்பிற்கு மாறிய விதமும் அளவும் அக் காலத்தில் அங்கிருந்த சமூக அமைப்புடன் கொலனிய /ஏகாதிபத்திய நலன்களின் உறவின் தன்மையிற் தங்கியிருந்தன.

தேசியப் பிரச்சினையைப் பற்றிய மேலைநாட்டு அறிஞர்களின் ஆய்வுகளில் பாரிய விடுபாடாகத் தெரிவது ஏதெனின், தேசங்களே இல்லாத நிலைமைகளில் தேசங்களும் தேச-அரசுகளும் உருவானதில் கொலனியமும் நவ-கொலனியமும் ஆற்றிய பங்கை அவர்கள் தவற விடுகின்றமையாகும். கொலனியத்துக்குப் பிந்தி மூன்றாமுலகாக அமைந்த பிரதேசங்களில் முதலாளியம் விருத்திபெற்ற விதம் காரணமாக, அங்கு தேசியத்தினதும் தேசிய உணர்வினதும் விருத்தி, ஐரோப்பாவில் அவற்றின் விருத்தியினின்று வேறுபடுகிறது. தேசியம் பற்றிய கோட்பாடுகள், கணிசமானளவில், ஐரோப்பாவின் தேசிய உணர்வும் தேசியமும் பற்றிய ஆழ்ந்த ஆய்வுகளைச் சார்ந்தவை. கொலனியத்தின் கீழ்த் தேசியத்தின் விருத்தி கொலனி நாட்டின் முதலாளிய விருத்தியுடன் மிக உறவுடையதல்ல. கொலனி நாடும் மக்களும் கொலனிய /ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலுக்கு உட்பட்டதன் விளைவுகட்குத் தேசியத்தின் விருத்தியுடன் உறவு இருந்தது. நவ-கொலனியத்தின் கீழும், ஒரு இனக்குழுவினதோ ஒரு தேசிய இனத்தினதோ பெயரில் உள்ளூர் மேட்டுக்குடி வாக்க ஒடுக்குமுறைக்கோ ஏகாதிபத்திய ஒடுக்கு முறைக்கோ இரு பகுதிமினரதும் இணைந்த ஒடுக்குமுறைக்கோ எதிர்வினையாகத் தேசியம் பலவாறான வடிவங்களைப் பெற்றது. இவ்வாறு, பிரபுத்துவ, அரைப்-பிரபுத்துவச் சமூகங்கள் ஏதோ ஒரு வகையான 'தேசியத்தினுள்' உந்தப்பட்டன.

கொலனிய வல்லரசுகள் பிரதேசங்களைக் தம்மிடையே கூறிட்டதன் மூலமும் கொலனிய /ஏகாதிபத்திய நலன்களின் அடிப்படையில் அப் பிரதேசங்கட்கு எல்லை குறித்ததன்

மூலமும் மக்கள் மீது 'தேசிய அடையாளங்களைத்' திணித்தன. சான்றாக கொலனியக் குறுக்கீடில்லாதிருந்தால் அரபு மக்கள் ஒரே தேசமாக அமைந்திருக்கக் கூடும். குர்திய மக்கள் வலிந்து நான்கு நாடுகளிடையே பிளவுண்டு தேச அடையாளம் இழக்கவும் கொலனியக் குறுக்கீடே காரணமானது.

கொலனியமும் ஏகாதிபத்தியமும் மக்களை ஒடுக்கியமையும் சுரண்டியமையும் வளங்களைச் சூறையாடியமையும் போகக், கொலனிய ஏகாதிபத்தியக் குறுக்கீட்டின் பயனாகப் பல்வகை அடிமை முறைகளும் உருவாயின. அவை, தேசிய அடையாளத்தின் மீதும் தேசியத்தின் மீதும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தின. கட்டாயமாகவும் கட்டாயமின்றியும் கொலனி ஆட்சியின் கீழ் நடந்த தொழிலாளரின் குடிப்பெயர்வால் தேசிய அடையாளம் சிக்கலானது. நவ-கொலனியத்தின் கீழ் ஏகாதிபத்திய உலகமயமாக்கற் செயற்பாட்டால் நிகழ்ந்த உள்நாட்டுப் போர்களாலும் பொருளாதார நெருக்கடிகளாலும் விளைந்த பெருந் தொகையான இடப்பெயர்வுகளால் அது மேலும் சிக்கலாகியது.

இவ்வாறு, தேசியத்தாற் பயனடைவது முதலாளி வர்க்கமே எனவும் தேசியம் பிற்போக்கு இயல்பினது எனவும் நாம் ஏற்றாலும், தேசியத்தைக் கற்பனையானது எனவும் வரலாற்று முக்கியமற்றது எனவும் நிராகரிப்பது தவறு. கற்பனையோ இல்லையோ, தேசியம் இருக்கிறது. ஒடுக்குவோருக்காகவும் ஒடுக்கப்படுவோருக்காகவும் அது ஆற்றும் வகிபாகமும் உள்ளது. இப் புறநிலை யதார்த்தஞ் சார்ந்தே மாக்ஸிய லெனினியர்கள் தேசியத்தை நோக்குகின்றனர். சூட்சுமமானதும் கொச்சையான சர்வவியாபகமானதுமான முறையிலன்றி, உள்ளடக்கத்தையும் புறநிலை யதார்த்தத்தையும் சார்ந்து, மேற்கூறிய அடிப்படையிலேயே அவர்கள் தேசங்களதும் தேசிய இனங்களதும் கயநிர்ணய உரிமையை வலியுறுத்துகின்றனர்.

17.2 தேசங்களின் உருவாக்கம்

தேச அரசு முதலாளியத்தின் நலன்கட்கு உதவ உருவானது. எனினும் முதலாளியத்தின் சமச்சீரற்ற வளர்ச்சியும் இயற்கை வளங்களையும் வணிகத்தையும் மனித வளங்களையும் தன் ஆளுமைக்குக் கீழ் கொண்டிருக்க அது கொலனியத்தைப் பாவித்தமையும், கொலனி ஆட்சிக்கு உட்பட்ட பிரதேசங்களில் தேசங்களின் உருவாக்கத்தையும் விருத்தியையும் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ பாதித்தன. ஆட்சியாளர்களிடையே அதிகாரத்துக்கும் மேலாதிக்கத்துக்குமாக இருந்துவந்த மோதல்களை மீறி, ஒப்பீட்டளவில் தம்மிடையே நல்லிணக்கத்துடன் வாழ்ந்த பல்வேறு இனக் குழுமங்கட்கும் சமூகங்கட்கும் இடையிலான உறவு, 20ம் நூற்றாண்டின் தொக்கத்தில் முதலாளியம் ஏகாதிபத்தியமாக விருத்தி பெற்றதன் பயனாகச் சீரழிந்தது.

கொலனிய வல்லரசுகள் வெவ்வேறு பிரதேசங்களின் மீது ஆளுமை செலுத்திய விதம் வல்லரசுக்கு வல்லரசு வேறுபட்டதுடன் வல்லரரின் தாயகத்தில் முதலாளிய உற்பத்தியின் முன்னேற்றத்திலும் தங்கியிருந்தது. ஒரு வல்லரசு ஒரு பிரதேசத்தில் ஆளுமை செலுத்திய விதம், முக்கியமாக, அப் பிரதேசத்தின் சமூக அமைப்பின் மீது தங்கியிருந்தது. எல்லைகளற்ற நிலப்பரப்புக்களில், தேச எல்லைகளும் 'தேசங்களும்', அரசியல் அல்லது இனத்துவ அடிப்படையிற் சாத்தியமானவற்றைப் புறக்கணித்து, கொலனிய வல்லரசுகள் தத்தம் நலன்கட்கு மைய வகுத்தவாறு உருவாகின. இலத்தீன் அமெரிக்காவுக்கும் மத்திய கிழக்கின் அரபுப் பிரதேசங்கட்கும் ஆபிரிக்காவுக்கும் அடிப்படை வேறுபாடுகள் உள்ளபோதும், நாம் காணும் தேச எல்லைகள் முற்கூறியதை உணர்த்துகின்றன.

மாறாக தென் ஆசியாவில், முழு ஐரோப்பாவையும் விடப் பன்மையான இன, மொழி, மதம், பண்பாட்டு அடையாளங்களைக் கொண்ட ஒரு பெருநிலப்பரப்பை பிரித்தானிய கொலனியம் தனி ஒரு அரசாக்கியது. சீனாவைத் தம் ஆளுமைக்குட்படுத்திய கொலனிய வல்லரசுகள், அங்கு நேரடிக் கொலனி ஆட்சியை நிறுவவில்லை. மாறாக, ஒப்பிடுகையிற் சிறிய, ஆனால் மூலோபாய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பிரதேசங்களைக் கட்டுப்படுத்தினர். இன-மொழி அடிப்படையிலும் பண்பாட்டு அடிப்படையிலும் வேறான வியட்நாம், கம்போடியா, லாவோஸ்

ஆகியவற்றைக் கொண்ட பெருநிலப்பரப்பு பிரெஞ்சு கொலனியத்தின் கீழ் இந்தோசீனம் எனும் கொலனிய சமஷ்டி ஆயிற்று.

கொலனி ஆட்சி தனது முடிவை நெருங்கியதும், ஏகாதிபத்தியம் நவகொலனியக் கட்டுப்பாட்டைப் பாவிக்க முற்பட்டது. இயலுமானபோது, சில சமயம், தேசிய அடிப்படையின்றி நாடுகளைப் பிரித்தும், சில சமயம், நாடுகளின் விடுவிக்கப்படாத பகுதிகளைக் கைவிடாமலும், நேரடிக் கட்டுப்பாட்டைத் தொடர்ந்தது. சீனாவில் கோமின்டாங் ஆட்சி தோற்றத்தை அடுத்து சீனாவின் தாய்வான் தீவில் ஜியாங் கை-ஷேக் சீனக் குடியரசை நிறுவ அமெரிக்கா உதவியது. அமெரிக்க வற்புறுத்தலால், 1972 வரை, அதையே சீனாவின் சட்டரீதியான அரசாங்கமாக ஐநா அங்கீகரித்தது. ஏகாதிபத்தியம் சீனா மீது கமத்திய அரசியல், பொருளாதார தனிமைப்படுத்தலின் பயனாக சீனப் பிரதேசங்களான ஹொங்கொங்கையும் மக்காவுவையும், முறையே, பிரித்தானியாவிடமும் போர்த்துக்கலிடமும் இருந்து விடுவிக்க ஏறத்தாழ 20ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவு வரையானது. கோமின்டாங் ஆட்சி சீனாவின் சட்டரீதியான அரசாங்கம் என்ற தகுதியை இழந்த பின்னர், சீனாவிடமிருந்து சுதந்திரம் கோருமாறு, தாய்வானின் பிரிவினைவாதிகளுடன் அமெரிக்கா சதி செய்கிறது.

வியட்நாமில் கொலனி ஆட்சியின் முடிவையடுத்துக் கொரியாவில் ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்பாளர்களது தோல்வியையடுத்தும், அந்த நாடுகளை நீண்டகாலமாக வியட்நாமம் 1975 வரை, கொரியாவை இன்று வரை பிரித்துவைத்தே அமெரிக்க ஆதிக்கம் அங்கு இயலுமானது. மறுபுறம், மலாயாவில் மலாயரின் ஆதிக்கத்தை ஊக்குவித்தற்கும் அப்பால், கடும் இந்தோனீசிய எதிர்ப்பின் நடுவே, பெருமளவும் இந்தோனீசியாவின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள கலிமண்டான் (போர்னியோ) தீவின் வட பகுதியிலுள்ள சபாவையும் சராவக்கையும் மலாயாவுடன் இணைத்து 1963இல் மலாயா, சிங்கப்பூர், சபா, சராவக் ஆகியவற்றைக் கொண்ட மலேசிய சமஷ்டியின் உருவாவதை ஏகாதிபத்தியம் ஆதரித்தது. (1964ல் சிங்கப்பூரில் நடந்த இனமோதல் ஒன்றன் பின், சிங்கப்பூர் மலேசிய சமஷ்டியின் விடக்கப்பட்டது). குறிப்பிடத்தக்கவாறு, ஏகாதிபத்தியம், கலிமண்டான் தீவின் வடக்கிலுள்ள எண்ணெய் வளம் மிக்க சிறிய புளுனாய் எனும் சுல்தானிய அரசு சுதந்திர அரசாக இருப்பதை உறுதிப்படுத்தியது. இவ்வாறு, ஏகாதிபத்திய நலன்கள் சார்ந்து, கொலனிய ஆட்சியின் கீழும் நவகொலனிய ஆட்சியின் கீழும், ஐரோப்பாவுக்கு வெளியேயிருந்த பிரதேசங்களும் மக்களும், நாடுகளாகத் தொகுக்கப் பட்டதை நாம் காணலாம்.

வெற்றிகரமான கொலனி எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள், அராபியத் தலைவர்கள் சிலரை அரபு அரசியல் ஒற்றுமைமீன் அடிப்படையிற் சிந்திக்கத் தூண்டியது. எகிப்தையும் சிரியாவையும் கொண்டு 1958இல் நிறுவிய ஐக்கிய அரபுக் குடியரசு 1961இல் கலைந்தது. விரைவாக அதையடுத்து, எகிப்தையும் சிரியாவையும் ஈராக்கையும் கொண்ட ஐக்கிய அரபுக் குடியரசை மீள நிறுவும் ஈராக்கிய ஆலோசனையும் தோற்றது. அரபு மக்கள் மத்தியில் அரபு ஐக்கியத்துக்கான விருப்பம் இருந்தபோதும், ஆளும் மேட்டுக்குடிகளிடையே இருந்த பிளவுகளும் அதிகார வர்க்க நலன்களும் ஏகாதிபத்தியத்துடனான கூட்டணிகளும், அனைத்து அராபியக் கூட்டமைப்புக்கு மட்டுமல்லாது, அரபு மக்களைப் பாதிக்கும் வியடங்களில் அரபு ஒற்றுமைக்கும் தடையாகினை என்பது இதனால் தெளிவாகிறது. அரபுத் தேசியம் பிளவுகளாற் பலவீனப் பட்டிராவிடின், சென்ற நூற்றாண்டில் ஒட்டோமன் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பின், ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டு காலத்துக்கு மத்திய கிழக்கில் ஏகாதிபத்திய அதிகாரம் நிலைத்திராது. மூலோபாய முக்கியம் வாய்ந்த சில அராபிய அரசுகள் அமெரிக்காவின் வாடிக்கையாளர்களாக இருப்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்கும் மேலாக, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் கோபத்திற்கெதிராகத் தமது நிலைப்பிற்கு, அரபு மேட்டுக்குடிகளிடையிலான போட்டியின் அடிப்படையிலான அரபு உலக ஒற்றுமைமீனத்திலேயே ஏகாதிபத்தியமும் சியோனிசமும் பெரிதும் தங்கியுள்ளன.

தொடரான குர்தியப் பிரதேசத்தை, முக்கியமாக, துருக்கிக்கும் ஈராக்கிற்கும் ஈரானுக்கும் இடையே ஏகாதிபத்தியம் பிரித்தது. அதற்கும் மேலாக ஈராக்கைப் பலவீனப்படுத்தவும் சிரிய ஆட்சியைச் சங்கடப்படுத்தவும் சுயநிர்ணயத்தைப் பாவித்துக் குர்தியர்கட்குத் தூ

ண்டில் போடும் தேவை ஏற்படும் வரை, அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம், குந்திய சுயநிர்ணய உரிமையின் கடும் எதிரியாக இருந்தது. எனினும் இதுவரை துருக்கியக் குந்தியர்கள் அமெரிக்காவின் தேசியக் கணக்கிற்குள் வரவில்லை. தென்னமெரிக்காவின் போர்த்துக்கேயக் கொலனிகள் ஏறத்தாழ ஒன்றாக பிரேஸில் என்ற ஒரு நாடாக அமைந்த போதிலும், ஸ்பானியக் கொலனிகள், பெரும்பாலும் ஸ்பானியக் கொலனிய நிருவாக அலகுகளின் அடிப்படையிலான, பல நாடுகளாயின. இன்றைய கொலம்பியா, வெனிசுவேலா, ஈக்குவடோர், பனாமா ஆகிய நாடுகளைக் கொண்ட க்றான் கொலம்பியக் குடியரசு (விசாலகொலம்பியக் குடியரசு) முற்போக்குச் சிந்தனையாளரும் கொலனிய எதிர்ப்புப் போரில் முக்கிய பங்கு வகித்தவருமான சிமோன் டி பொலிவாரின் முன்முயற்சியால் நிறுவப்பட்டது. அது சிறு காலமே நிலைத்தாலும், தென்னமெரிக்க ஏகாதிபத்திய விரோத எழுச்சியின் நடுவே, பொலிவாரிய உந்துணர்வு இந் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் புத்துயிர் பெற்றது. தென்னமெரிக்காவில் பிரித்தானிய, பிரெஞ்சு, டச்சுக் கொலனி ஆட்சியாளர்கள் ஒப்பிடுகையிற் சிறிய தமது பிரதேசங்களைப் பற்றிக்கொண்டிருந்தனர். அதேவேளை, ஸ்பானிய ஆட்சியின் நலிவு, வட அமெரிக்காவிலும் கரீபியன் பிரதேசத்திலும் பிரித்தானியருக்கும் பிரெஞ்சுக்காரருக்கும் பிரதேசங்களை விட்டுக்கொடுக்க வைத்தது. அதுவே, பின்னர், பிரித்தானியாவின் கீழான பிரதேசங்களிலிருந்து 1776இல் உருவான (இன்று பொதுவாக அமெரிக்கா என அறியப்படும்) ஐக்கிய அமெரிக்க அரசுகள் மேற்கு நோக்கியும் தெற்கு நோக்கியும் விரிவடை இயலுமாக்கிற்று. பிரெஞ்சுக் கொலனி ஆட்சி வட அமெரிக்காவில் தனது பிடியை இழந்து, 1763இல் க்வேபெக்கைப் பிரித்தானியருக்கும் 1803இல் லூமிஸியானாவை ஐக்கிய அமெரிக்க அரசுக்கும் வரன்முறையாக விட்டுக்கொடுத்தது.

வட, தென் அமெரிக்காக்களில் நூற்றாண்டுகளாக நடந்த கொலனியக் குறுக்கீட்டால் உருவான தேசிய அடையாளங்களில் முக்கியமான ஒரு அம்சம் ஏதெனில் அண்மை வரை அவற்றுக்குரிய மொழி, பண்பாட்டு, மத அம்சங்கள் அவ்வப் பகுதிகளின் பழங்குடியினரது அடையாளங்களைப் புறந்தள்ளி ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் அடையாளங்களைக் கொண்டனவாகக் கருதப்பட்டமையாகும். ஆபிரிக்கர்களும் அவர்களிலும் குறைந்த தொகையில் இந்தியரும் (பெரும்பாலும் தென்னிந்தியர்) அடிமைகளாகவோ ஒப்பந்தக் கூலியட்களாகவோ குடியமர்ந்தமையும் பரவலான இனக்கலப்பும் புதிய இனத்துவ அடையாளங்களைச் சேர்த்தன.

வெகுசன எழுச்சிகளும் இடதுசாரி அரசாங்கங்களும் பழங்குடிகட்குத் தேசிய இனங்களாக அல்லது தேசிய சிறுபான்மையினராக அரச அங்கீகாரத்துக்கும் அவர்களின் மொழிகட்குச் சட்டரீதியான அந்தஸ்திற்கும் வழிசெய்தன. பெரு 1975இல் க்வேச்சா, அய்மரா மொழிகட்கு அரசுமும் மொழித் தகுதி வழங்கியது. வெனிசுவேலா 1999இலும் பொலிவியா 2009இலும் அனைத்துப் பழங்குடி மொழிகளையும் அரசுமும் மொழிகளாக்கின. பல நாடுகளைக் கொண்ட தென்னமெரிக்காவையோ மத்திய அமெரிக்காவையோ போலன்றி, வட அமெரிக்கா மூன்று நாடுகளை மட்டுமே கொண்டது. அவற்றுள் அமெரிக்கா (ஐக்கிய அமெரிக்க அரசுகள்) 20ஆம் நூற்றாண்டிலும் தனது எல்லைகளை விரிவாக்கியது. அதே அமெரிக்கா இப்போது, ஏலவே பல நாடுகளாகப் பிரிந்துள்ள தென்னமெரிக்காவில் பிரிவினை இயக்கங்களை ஊக்குவிக்கிறது. ஆனால், அப் பிரிவினை ஊக்குவிப்பு இனத்துவ அடிப்படை மீலன்றி ஏகாதிபத்திய நலன்களுடன் இணங்கும் வர்க்க நலன்களைச் சார்ந்தது.

பழங்குடியினர் முற்றாக ஓங்கட்டப்பட்டனர். அதைவிடப், பிற இனங்களுடன் ஏற்பட்ட கலப்பையும் கணிப்பிலெடுப்பின், எந்தப் பழங்குடிச் சமூகமும் ஒரு தேசமாக அமையும் வாய்ப்புக் குறைவு. இருப்பினும், கடந்த இரு தசாப்தங்கட்கு மேலாக, பழங்குடியினர் தமது உரிமைகளை வலியுறுத்தலாயினர். பழங்குடியினரின் பன்முக அடையாளங்கள் காரணமாக இனத்துவ அடிப்படையிலான பிரிவினை இயலாதது மட்டுமன்றி அம் மக்களின் நலனுக்கு உகந்ததுமல்ல. எனவே வேண்டப்படுவன எவையெனின், நாட்டின் வளங்களில் அவர்கட்கு உரித்தான பங்கும் தக்தமது அடையாளத்தைப் பேணுதற்கான உரிமையும் ஒவ்வொரு சமூகமும் அதற்கு அதிபொருத்தமான வாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்றும் உரிமையுமாகும்.

இவ்வாறு வட, தென் அமெரிக்கக் கண்டங்கள் பரவலாகவும் வாழும் பழங்குடியினரின் 'தேசிய' அபிலாசைகள், உலகின் பிற பகுதிகளின் 'தேசிய' அபிலாசைகளினின்று வேறுபடுகின்றன. வேண்டின், இந்தியாவில் ஓரங்கட்டுண்ட பழங்குடியினரின் 'தேசிய' அபிலாசைகளுடன் அவற்றை ஒப்பிடலாம். ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, இனவாத எதிர்ப்பு போன்ற பண்புகள் அதற்கும் அடிமை முறையை நீக்கிய பின் அமெரிக்காவில் விருத்தி பெற்ற 'கறுப்பு உணர்வுநிலைக்கும்' பொதுவானவை. தேச அரசுகளின் உருவாக்கம் ஐரோப்பா பரவலும் வாழ்ந்துவந்த ஜிப்ஸிகள் உட்பட நாடோடி மக்களை ஓரங்கட்டி அவர்களின் பாரம்பரிய பிரதேசங்களை மறுக்க வழி செய்தது. அத்துடன் ஐரோப்பாவின் துருவப் பிரதேசத்தின் சமீப இனத்தோரின் பிரதேச உரிமையையும் அது கணிசமாகப் பலவீனப்படுத்தியது. தேச அரசுகளின் உருவாக்கம், குறிப்பாக எழுந்தமான முறையில் எல்லைகள் வகுக்கப்பட்ட ஆபிரிக்க நாடுகளில், சமூகங்களைப் பிரித்ததுடன் குலமரபுக் குழுமங்களினதும் இனக் குழுமங்களினதும் வாழ்வாதாரங்களையும் பாதித்தது.

கொலனிய அல்லது அந்நிய ஆதிக்கத்துக்குட்பட்ட பிரதேசங்களின் மக்களுக்கு மட்டுமே சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்கும் ஐநா, சபை, சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கருத்தாக்கத்தை கணிசமாக விகாரப்படுத்தியது. பெரும்பான்மை மக்கள் திரள்களிடையே வாழும் சிறுபான்மை குலமரபுக் குழுமங்கட்கும் இனக் குழுமங்கட்கும் அந்த உரிமையை அது மறுக்கிறது. இத்தகைய சிறுபான்மையினர் கொலனியப் பாங்கான பாரபட்சத்திற்கு உட்படுவதுடன், பெரும்பான்மை ஒன்றின் பெயரின் செயற்படும் அரசொன்றின் கீழ், ஒரு பெரும்பான்மையுள் கலக்கும் அல்லது அழிந்தொழியும் வாய்ப்பை எதிர்நோக்குகின்றனர்.

கனியவளங்களுக்கான உலகளாவிய தேடல் பழங்குடியினரின் இருப்புக்கு ஒரு மிரட்டலாகும். பாரபட்சம், இனவாதம், ஒடுக்குமுறை, ஓரங்கட்டல், சுரண்டல் என்பவற்றினின்று பழங்குடிகளைக் காக்கும் நோக்கிலான, பழங்குடி மக்களின் உரிமைகள் பற்றிய ஐநா, பிரகடன வரைவை (UN Draft Declaration on Rights of Indigenous Peoples) ஐநா, பொதுச் சபை 2008ம் ஆண்டு ஏற்றது. அமெரிக்கா, கனடா, அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து ஆகியன இட்ட கடும் முட்டுக்கட்டை களிடையே அவ்வரைவை எழுதி உடன்பட 20 ஆண்டுகளாயின. அதன் பின்பும் ஏகாதிபத்தியமும் அதன் வாடிக்கைக்கார அரசுகளும் பிரகடனத்தின் நெறிகளை மீறிச் செயற்படுகின்றன. மேலுந் தகவல்கட்கு: அனுப் ஷா எழுதிய கட்டுரையைப் பார்க்கலாம் (Anup Shah, "Rights of Indigenous People", www.globalissues.org/article/693/rights-of-indigenous-people).

தேசங்களதும் தேசிய இனங்களதும் சுதந்திரத்தை மறுப்பதில் ஏகாதிபத்தியம் மோசமாக நடந்துள்ளதோடு, இஸ்ரேலிற் போன்று மக்களை இடம்மாற்றவும் யூகொஸ்லாவியாவின் போன்று இனக்குழும் மோதல்களையும் தேசிய இன மோதல்களையும் தூண்டி நாடுகளைப் பிரித்துப் புதிய தேசங்களினை உருவாக்கவும் ஏகாதிபத்தியம் உதவியது. ஏகாதிபத்தியம் எல்லை வகுத்த எதியோப்பியாவிலும் சூடானிலும், முறையே, எரித்திரியாவினதும் தென் சூடானினதும் சுயநிர்ணயத்திற்கான வாதங்கள் வலுவானவை. பூகோள அரசியற் காரணங்களால், எதியோப்பியாவில் ஒரு ஆட்சி மாற்றம் நிகழ்ந்தபோது, ஏகாதிபத்தியம் எரித்திரியா பற்றித் தனது நிலைப்பாட்டைக் கவிழ்த்தது. சூடானில், தென் சூடான் சுயாட்சி பெற்றுப் பல ஆண்டுகளின் பின், ஏகாதிபத்தியம் தென் சூடான் பிரிவினையை ஊக்குவித்தது. சோமாலியாவைப் பிரிக்க அது எடுக்கும் முயற்சிகளும் அத்தகையவே. அவை, 1960களின் முற்பகற்றில் கொங்கோவிலிருந்து கட்டாங்காவையும் பிற்கற்றில் தைஜீரியாவிலிருந்து பியாஃப்ராவையும் பிரிக்க எடுத்த முயற்சிகளை ஒத்தவை. யூகொஸ்லாவியாவின் உடைப்பையும் பின்பு சேர்பியாவின் கொசோவோ மாகாணத்தின் பிரிப்பையும் தன்னலமற்ற எச் சிந்தனையும் தூண்டவில்லை. மாறாக, அமெரிக்காவுக்கும் சில ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்திய அரசுகட்கும், ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கத்தைப் - பலவீனமாக என்னும் - எதிர்த்த ஒரு அரசிடமிருந்து அப் பிரதேசங்களின் மீது அதன் கட்டுப்பாட்டைப் பறிப்பதுதான். பன்முக அடையாளங்களை உடைய முன்றாம் உலக சமூகங்கள் அவற்றுடன் வாழ்ந்துள்ளன. பாரிய இன மோதல்களினி

நாடுகள் இருந்துள்ளன. மூன்றாம் உலகின் தேசிய இனப் பிரச்சனையின் சிக்கலுக்குப் பெரிய காரணம் முன்னர் கொலனியமும் இன்று ஏகாதிபத்தியமும். பூகோள ஆதிக்க நோக்கமே சனத்திரர்களின் சுயநிர்ணய உரிமைமீதும் தேச அரசுகளின் உருவாக்கத்தின்மீதும் ஏகாதிபத்திய ஆர்வத்தை இயக்குகிறது.

அரசுகள் ஏகாதிபத்தியத்தை மறுக்கும் ஒவ்வொரு இடத்திலும் ஏகாதிபத்தியம் தேசியவாதப் போக்குகளைத் தீவிரமாக ஆதரிக்க இடமுண்டு. பிற இடங்களில், தேசிய இனங்களினதும் பழங்குடிகளினதும் ஒடுக்கலை அது ஆதரிக்கும். எல்லாவிடத்திலும் ஏகாதிபத்தியம் மக்களைப் பிரித்தே வைக்கும். எனவே ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கான பாடம் ஏதெனின், தமது தேசியப் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க ஏகாதிபத்திய, மேலாதிக்கக் குறுக்கீட்டைத் தவிர்க்கும் வழிகளை அவை தேட வேண்டும் என்பதுதான்.

17.3 பல்லினத் தேசியம்

தேசம் என்ற கருத்தாக்கம் முதலாளியத்தை ஒட்டி விருத்தியான போதும், நவீன முதலாளிய அரசின் விருத்தி, பலவாறான நடைமுறைகளினோடு, பல்வேறு இனக்குழும அல்லது தேசிய அடையாளங்களை நசுக்க வகை செய்தது. கோணிஷ், வெல்ஷ், ஸ்கொட்லிஷ் அடையாளங்களின் வீழ்ச்சியின் துணையுடனேயே பிரித்தானியத் தேசிய அடையாளம் எழுச்சி கண்டது. ஐரிஷ் மக்களின் கேலிக் மொழியின் இடத்தை ஆங்கிலம் வலுக்கட்டாயமாகப் பிடித்த பின்பும், ஐரிஷ் மக்கள் பிரித்தானியத் தேசிய அடையாளத்துக்குள் கரைவதைத் தவிர்த்தனர். கொடூரமான பிரித்தானிய ஒடுக்குமுறையினதும் கரண்டலினதும் காரணமான வெறுப்பிற்கும் அப்பால், மத வேறுபாடும் (கடலூர் பிரிந்திருந்தளவில்) புனிமியலும் அதற்குத் தத்தமது பங்கை வழங்கின.

நெப்போலியனின் கீழ் வடிவமைந்த பிரெஞ்சுத் தேசியத்துக்கு, நகர்-சார்ந்த ஒரு சிறுபான்மையினர் சரளமாகப் பேசிய ஒரு மொழியான 'அதிகாரபூர்வ பிரெஞ்சு' தவிர்ந்து பிரான்சில் பேசப்பட்ட அனைத்தும் பிற மொழிகளையும் அழுக்குவது தேவையாயிற்று. இனக்குழும, மொழி அடையாளங்களை நசுக்குவதில் ஸ்பானிய அரசு அந்தளவு வெற்றிபெறவில்லை. எனவே கற்றலன், பாஸ்க் உட்பட்ட மொழிகள் சில இன்று அரை-அரசகரும மொழித் தகைமையுடனும் வேறு சில தேசிய மொழிகளாகவும் வரன்முறையாக ஏற்கப்பட்டுள்ளன. மறுபுறம், போர்த்துக்கல் பிரான்சிய (மிரான்டிஸ்) மொழியை மட்டுமே பிராந்திய மொழியாக ஏற்கிறது. இத்தாலியில் ற்றஸ்கனியில் ஆதிக்கஞ் செலுத்திய மொழியாக (அல்லது பிரதேச மொழியாக) இருந்த 'இத்தாலிய' மொழி 1861இல் இத்தாலி ஒருமைப்பட்டபின் அதன் பிரதான மொழியாகியது. எனினும் பிரதேச/கிளை மொழிகள் தொடருகின்றன. 2007இல் இத்தாலிய மொழியை அரசகரும மொழியாக்குவதற்கு இத்தாலியப் பாராளுமன்றத்தில் கணிசமான எதிர்ப்பு இருந்தது. மறுபுறம், ஜேர்மன் மொழி இத்தாலிய மொழியினும் வெற்றிகரமாக ஜேர்மனியிலும் வெளியிலும் தராதரமான மொழியாக ஒருமைப்பட்டது. ரஷ்யாவில், ரஷ்ய சமஷ்டியின் அரசகரும மொழியாக ரஷ்ய மொழி இருப்பினும், 1917ஆம் ஆண்டின் பொல்ஷெவிக் புரட்சியை அடுத்து, இணை-அரசகரும மொழித் தகைமை பெற்ற இருபதுக்கும் மேற்பட்ட பிராந்திய மொழிகள் இன்னமும் அத் தகைமையைக் கொண்டுள்ளன.

மேற்கண்டவாறு, பல ஐரோப்பிய நாடுகளில், தேச அரசின் தேற்றமும் முதலாளியத்தின் விருத்தியும் சேர்ந்து, ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஓர் ஆதிக்க மொழியினது அல்லது பொது மொழியினது தோற்றத்திற்கு வழிசெய்தன. சிறுபான்மை மொழிகளையும் கணிசமான அளவிற்கு இனக்குழும அடையாளங்களையும் ஓங்கட்டுவதில் முதலாளியப் பொருளியற் செயற்பாடுகளின் விரிவாக்கம் தீர்மானமான பங்கு வகித்த போதும், இனக்குழும, மொழி அடையாளங்களை நசுக்குவதில் அரசும் ஒரு கருவியாக இயங்கியது. அரசு ஒடுக்குமுறையினதும் பின்தங்கிய முதலாளிய வளர்ச்சியினதும் பின்னணியில், ஐரோப்பாவின் சில பகுதிகளில், இனக்குழும, மொழி அடையாளங்கள் தேசிய அடையாளங்களாகவும் பிரிவினை இயக்கங்களாகவும் உருப் பெற்றுள்ளன.

மொழியைக் கிளைமொழியினைன்று வேறுபடுத்துவது எது என மொழியியலாளர்கள் இன்றளவும் விவாதிக்கின்றனர். எனினும் எழுத்தறிவின் உயர்வும் பொதுவான கல்விமுறையும் தொழில் விருத்தியும் பொருளியற் செயற்பாடுகளின் விரிவாக்கமும் சனங்களின் இடப்பெயர்வும் கிளைமொழிகளையும் பிரதேச மொழிகளையும் பலவீனப்படுத்தியோ ஓரங்கட்டியோ உள்ளன. இவ்வாறு, விருத்திபெற்ற முதலாளிய நாடுகளில் ஒரு பொது மொழியின் தோற்றத்துக்கு முதலாளியம் உதவியது. பன்மொழி அடையாளமுள்ள, விருத்திபெற்ற முதலாளிய நாடுகள் இன்னமும் இருப்பினும், மூன்றாமுலக நிலைமைகள் மேற்கூறியவற்றினும் வேறுபட்டவை.

தென்னாசியாவில், தனது உச்சத்தில் இந்தியத் துணைக்கண்டப் பரவலும் அதற்கப்பாலும் பௌத்தத்தைப் பரப்பும் கருவியாக இயங்கிய மௌரியப் பேரரசும் சகிப்புப் பண்பற்ற விஸ்தரிப்புவாதிகள் முதலாகச் சகிப்புமிக்க அக்பர் போன்ற ஆட்சியாளர்களைக் கொண்ட முகலாயப் பேரரசும் - இடையினை யே ஆக்கிரோஷமான மதப்பரப்பலில் ஈடுபட்ட போதும் - இனக்குழும, மொழி அடையாளங்களை நசுக்கவில்லை. அதிலவிய தென்னிந்தியப் பேரரசான சோழப் பேரரசும் கைப்பற்றிய நாடுகளில் நடத்திய கண்மூடித்தனமான கொள்ளையடிப்பின் நடுவிலும் - இனக்குழும, மொழி அடையாளங்களை அழிக்க முயலவில்லை. எனினும், மதமாற்றமும் பண்பாட்டு மேலாதிக்கமும் அந்திய ஆதிக்கத்திற்குட்பட்ட சமூகங்களின் மீது நீடித்த பாதிப்பை ஏற்படுத்தின. சீனப் பேரரசுகள் உட்பட கிழக்காசியப் பேரரசுகளைப் பற்றியும் மேற்கண்டவாறே கூறவியலும். அழிவுத் தன்மை மிகுந்த தொடக்கக்கால மொங்கோலியப் பேரரசாலும் உள்ளூர் அடையாளங்களை அழிக்க இயலவில்லை.

ஒரு நிலவுடைமைப் பேரரசு இன ஒழிப்பில் இறங்கவில்லையெனின், அதன் காரணம் ஆட்சியாளரின் கருணையல்ல. மாறாக, அச் செயல் தேவையற்றதும் பேரரசின் நலன்கட்கு ஒவ்வாததும் என்பதேயாகும். அமெரிக்கக் கண்டங்களிலும் அவுஸ்திரேலியாவிலும் ஐரோப்பியக் கொலனியம் பிரதேச விஸ்தரிப்புக்காக இனப் படுகொலையில் இறங்கியது. ஆபிரிக்கா, மூலப்பொருள் வளங்கட்கும் (ஒப்பந்தக் கூலியாட்களின் தோற்றுவாயாக ஆசியாவின் சில பகுதிகள் அமைந்தவாறு) அடிமைகள் என்ற வடிவில் மலிவான உழைப்பிற்கும் மாபெரும் தோற்றுவாயானது. இனக்குழும, மொழி அடையாளங்களின் மீதான ஐரோப்பியக் கொலனியத் தாக்கத்தின் தன்மை பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம் வேறுபட்டதுடன் வரலாற்றுக் காலத்துடனும் வேறுபட்டது. முதலாளியப் பொருளாதார வளர்ச்சியும் கொலனியக் கைப்பற்றலும் இணைந்து செயற்பட்டதால், அத்தாக்கம் அதற்கு முந்திய பேரரசுகளின் ஆக்கிரமிப்புக்களினதும் பிரதேச விஸ்தரிப்புக்களினதும் தாக்கங்களினும் பெரிதாயிருந்தது. மேற்கூறியவாறு, கொலனிய வல்லரசின் பொருளாதாரச் செயற்பாடு ஒரு சமூகம் முழுதையுமோ அதன் பகுதியையோ உள்வாங்கும் போது, அச்சமூகம் கொலனிய வல்லரசின் பண்பாட்டு மேலாதிக்கத்துக்கு உட்படுகிறது. அத்துடன், சமூகத்தின் வெவ்வேறு பிரிவினரின் பண்பாட்டு அடையாளங்களில் ஏற்படும் பெரும் மாற்றங்களுடன் புதிதாக ஏற்கப்பட்ட மத, மொழி, பண்பாட்டு அடையாளங்களின் அடிப்படையில் தனித்துவமான இனக்குழுமங்களும் தோன்றுகின்றன. நேரடிக் கொலனியத் தொடர்பற்ற சமூகங்கள் ஒப்பிடுகையில் தனிமைப்பட்டு, விளிம்பு நிலையில் இருந்தபோதும், கொலனியம் நவகொலனியமானதையொட்டி அச் சமூகங்களில் தீவிரமடைந்த பொருளாதாரச் சுரண்டல், ஏகாதிபத்தியப் பூகோளமயத்தை அடுத்து, புதிய உச்சங்களை எட்டியது.

மூன்றாம் உலகின் பெரும் பகுதியில், கொலனியக் கைப்பற்றலுக் கெதிரான தொடக்கநிலை எதிர்ப்புத் தோற்ற ரின்பு, குறிப்பாக முதலாளிய விஸ்தரிப்புச் சூழலில், கொலனியக் குறுக்கீடு, வழக்கில் இருந்த நிலவுடைமைச் சமூக ஒழுங்கையும் நிலவுடைமைக்கு முந்திய சமூக ஒழுங்கையும் சகித்துக்கொள்ளக்கூடியதாக மாறியது. கொலனிய நலன்கட்குக் கேடில்லாத அளவில், பழைய சமூக அதிகார அடுக்கைப் பேணுவது கொலனியத்துக்கு வசதியாயிருந்தது. எனவே, மேற்கு ஐரோப்பாவில் முதலாளிய விருத்தியின்போது போலன்ட், இனக்குழுமங்களும் உள்நாட்டுச் சமூகங்களும் சங்கமமாக இயலவில்லை. அதனாற், சிறிய பிராந்தியங்களும் நாடுகளும் கூடப், பெருந்தொகையான தனித்துவமான இனக்குழுமங்களையும் மத, சாதிக் குழுக்கள் உட்பட்ட சமூகங்களையும் கொண்டுள்ளன.

தனித்துவமான ஒவ்வொரு இனக்குழுமத்தையும் ஒரு தேசாவகவோ தேசிய இனமாகவோ கருதி, அதன் அடிப்பணியில், சுரண்டலுக்கும் ஒடுக்கலுக்கும் தீர்வாகப் பிரிவினையைப் பறிந்துரைக்கும் போக்கு சிலரிடம் உண்டு. அது தேசம் என்ற கருத்தாக்கத்தையும் அதன் வரலாற்று விருத்தியையும் பற்றிய அறிவுப் போதாமையைக் குறிக்கிறது. பேணக்கூடிய பொருளாதாரத்தையும் அரசு என்பதன் இயல்பையும் பற்றிய கேள்விகளை இவ்வாறான ஆலோசனைகள் கருத்திற் கொள்வது அரிது. தனது அரசியல் இருப்பின் பாங்கைத் தீர்மானிக்க ஒரு இனக்குழுமத்துக்குள்ள உரிமையை ஏற்கும் அதே வேளை, சுயநிர்ணய உரிமை என்பதை வெறுமனே பிரிந்துபோவதற்கான உரிமை எனக் குறுக்க இயலாது.

மாக்ஸிய நோக்கில், சுயநிர்ணய உரிமை என்பது பொதுவான தேவையைக் கொண்ட தேசங்களையும் தேசிய இனங்களையும் ஒன்றுபடுத்துவதற்கான பயன்வலிவுள்ள ஒரு வழிமுறையாகும். இன்றைய சூழலில், ஏகாதிபத்திய / மேலாதிக்கச் சுரண்டலையும் ஆதிக்கத்தையும் எதிர்த்து நிற்பதே அப்பொதுத் தேவை. எனவே சுயநிர்ணய உரிமை என்பதை அதன் மெய்யான உட்பொருளில் நோக்கித், தனித்தனியே அரசுகளாக அமைவதற்கு வாய்ப்பற்ற தேசிய இனங்களுக்கும் தேசிய சிறுபான்மையினருக்கும் பிற சமூக-இனக்குழுமப் பிரிவினருக்கும் பிரயோகிப்பது முக்கியமானது.

மற்றொரு முனையில், பிரதேசமொன்றின் நிலத்தொடர்வை முறிப்பதன் மூலமும் சனத்தொகையின் பல்வேறு பிரிவினரை வலிந்து தன்வசமாக்கியும் பண்பாட்டு, மொழி, மத உரிமைகளை மறுத்தும், பிற தேசிய, இனக்குழும அடையாளங்கள் அனைத்தையும் நசுக்க முற்படும் ஆதிக்க இனத்தின் அல்லது பெரும்பான்மை இனத்தின் பேரினவாதம் உள்ளது. இத்தகைய ஒடுக்குமுறை மக்களைப் பிளப்பதோடு சுரண்டும் வர்க்கங்களினதும் அவற்றின் ஏகாதிபத்திய எசுமானர்களதும் கைகளை வலுப்படுத்துகிறது.

ஒவ்வொன்றும் தன் தனித்துவத்தைப் பேணும் இனக்குழுமங்கள் ஒரே பிரதேசத்தைப் பகிரும் நிலை பல நாடுகளின் தொல்குடிப் பிரதேசங்களில் உண்டு. இனக்குழுமங்களிடையே பரவலான பொருளியற் செயற்பாடுகளும் ஊடாட்டமும் இதுவரை அடையாளங்களின் ஒன்றிணைவையோ எந்த அடையாளத்தினதும் நீக்கத்தையோ விளைக்கவில்லை. அதேவேளை நகரமயமாக்கமும் வணிகமும் இனத்துவ-மொழி அடையாளஞ் சார்ந்த புவிமியல் எல்லைகளைக் கலங்கலாக்கி ஒரே நிலப்பரப்பிற் பல இனக்குழுமங்கள் இணைந்து வாழ்வதையும் பன்மொழிச் செயற்பாட்டையும் இயலுமாக்கின.

பன்மொழிச் செயற்பாடென்பது பல்வினக்குழுமச் சமூக உறுப்பினர் ஒவ்வொருவரும் பன்மொழிப் புலமையோடிருப்பதல்ல. மாறாகச், சனத்தொகையின் பெரும் பகுதியினர் வெவ்வேறு சமூகச் செயற்பாடுகட்கு வெவ்வேறு மொழிகளைப் பயன்படுத்துவோராயிருப்பர் என்பதையே அது குறிக்கிறது. இத்தாலியர் பலரும் அமெரிக்கக் கறுப்பினத்தவர் பலரும் 'தராதரமானமொழியை' அலுவலகத் தேவைகட்கும் பிற சமூகத்தினருடன் உறவாடவும் பயன்படுத்தும் அதேவேளை, தமது சமூகத்தினருடன் உரையாடுதற்குப் பெரும்பாலும் பிற சமூகத்தினருக்கு விளங்காத தமது கிளைமொழிக்கு மீளுவர். கிளைமொழிகளின் பங்கை நவீனமாதலும் இடப்பெயர்வும் குறைத்துள்ள போதிலும், முன்னேறிய முதலாளித்துவ நாடுகளிலும் மொழி அடையாளங்கள் தாக்குப்பிடித்துள்ளன என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

முன்னேறிய முதலாளித்துவநாடுகளில் உள்நாட்டு மொழியொன்றோ கிளைமொழியொன்றோ பொதுமொழியாகியதெனில், மூன்றாமுலக நாடுகள் பலவற்றில், இந்தியாவின் பல மாநிலங்களிற் காணுவது போன்ற வலுவான மொழிவழித் தேசிய உணர்வுகளை மீறி, முன்னாட் கொலனிய எசுமானர்களின் மொழியே பொதுமொழி என்ற பங்கை வகிக்கிறது. கொலனியாட்சியின் போதும் அதையடுத்த குறுகிய காலப்பகுதியிலும், கொலனிய எசுமானர்களின் மொழியின் ஆதிக்கத்தின் காரணம், அரச அலுவல்களிலும் உள்நாட்டு மேட்டுக்குடிகளின் பொருளாதார, அரசியற் செயற்பாடுகளிலும் கல்விமீலும் நவீன தொழிற்சாலைகளிலும் அச்சு ஊடகத்திலும் அம் மொழியே முன்னிலை வகுத்தமையாகும். கொலனியம் நவகொலனியத்துக்கு வழிவிட்ட

போது, முன்னாள் பிரித்தானியக் கொலனிகளில் ஆங்கிலத்தின் இடம் உறுதியாகிவிட்டது. பூகோளமயமான ஏகாதிபத்தியத்தின்கீழ், ஆங்கிலத்தின் அமெரிக்க வடிவம், முன்னாள் கொலனிகளில் பிற ஐரோப்பிய மொழிகளைப் படிப்படியாக ஒதுக்கிவருகின்றமைக்கும் மேலாக, நேரடிச் கொலனியாட்சிக்கு உட்படாத மூன்றாம் உலக நாடுகளிலும் முக்கியம் பெற்று வருகிறது.

இவ்வாறு, பல மூன்றாமுலக நாடுகளின் வணிகச் செயற்பாடுகளிலும் அரச அலுவல்களிலும் அரசுக்கு இடையிலான அலுவல்களிலும் ஆங்கிலமே ஆதிக்க மொழியாயிருப்பது பற்றி மேட்டுக்குடி வர்க்கங்கள் நிறைவுடன் உள்ள நிலையை நாம் எட்டியுள்ளோம். அத்துடன், தென்னாசியாவிலும் தென்கிழக்காசியாவிலும் மேட்டுக்குடி வர்க்கங்கள் காட்டும் வலுவான தேசிய உணர்வுகள் எவ்வாறாயினும், பெருவாரியாக, அரச அலுவல்களில் நிசமான 'பொது மொழி' தேசிய மொழிகளில் எதுவுமல்ல. எனவே, மொழிப் பிரச்சனை என்பது, அந்நிய மொழிகள் தேவையற்றன என்றோ விரும்பத்தகாதன என்றோ இல்லாது, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரலுக்கான அழுத்தம் என்றளவில், நவகொலனியத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தில் முக்கியமாகிறது. எனினும், மூன்றாமுலகின் பல்லின சமுதாயங்களில் மொழிப் பிரச்சனை முன்னவைக்கப்பட்ட விதம், உள்நாட்டு மொழிகள் தம்மிடையே மேலாதிக்கத்திற்காகக் கடும் போட்டியிடும் அதேவேளை, ஆங்கிலத்தினதோ நவகொலனிய எசமான்களது வேறெந்த மொழியினதோ ஆதிக்கத்தைக் கேள்வியிற்றிப் பணிவுடன் ஏற்க வழிகோலியது. எனவே, நவகொலனிய ஆதிக்கத்தினதும் சுரண்டலினதும் அதற்கெதிரான விடுதலைப் போராட்டத்தினதும் பின்னணியில் மூன்றாமுலகின் தேசியப் பிரச்சனையைக் கையாளும் போது, நவகொலனியச் சக்திகளதும் நிலவுணைமை-முதலாளிய மேட்டுக்குடிச் சக்திகளதும் கூட்டணி ஒன்றின் ஒடுக்கப்பட்ட நாடுகளதும் பிரதேசங்களதும் புறநிலையதார்த்த அடிப்படையிற் தேசிய அடையாளத்தை மீளாயவும், தேவையானபோது மீள வரையறுக்கவும் வேண்டும்.

தேசம் என்பது தனியான ஒரு இனத்தையோ இனக்குழுமத்தையோ கொண்டது என வரையறுத்து, அதிலிருந்து, அந்தத் தேசத்தின் பிரிவினையையோ பிரியும் உரிமையையோ கோரும் ஆபத்தான போக்கு உள்ளது. இந்த அணுகுமுறையின் தர்க்கரீதியான அந்தம் ஏதெனின் மூன்றாமுலக நாடுகளிற் பெரும்பாலானவற்றைப் பல தேச அரசுகளாகப் பிரிக்குமாறு சிலவற்றை நூற்றுக்கணக்கான துண்டங்களாக்குமாறு கோருவதாகும். இத்தகைய கூறாக்கல் நிச்சயமாக ஒடுக்கப்பட்ட வெகுசனங்களின் நன்மைக்கல்ல.

குறைவிருத்தி முதலாளிய சமூகங்களில், தமக்குப் பொதுவான ஒரு தொடர்ச்சியான பிரதேசத்தைக் கொண்டு, இனக்குழும வேறுபாடுகளுக்கிடையிலும் தம்மை ஒரு சமூகமாக உணரும் மக்கள் உள்ளனர். பூகோளமயமாக்கிய மூலதனத்தினின்றும் 'பெருந் தேச' ஒடுக்கு முறையினின்றும் தம்மைப் பாதுகாக்கும் தேவையையுடைய அம்மக்களின் பொதுவான நலன்கள் சார்ந்து தேசங்களையும் தேசிய இனங்களையும் அடையாளங் காண்பது அவசியம். மொழி என்பது பிளவுபடுத்தும் சக்தியாக இருக்க வேண்டியதில்லை. இனக்குழுமங்கள் கூடி வாழ்ந்து சில மொழிகளைப் பகிரும்போது, அப் பொதுமை, பொதுவான ஒரு மொழியின் இடத்தில், பொதுவான அல்லது பகிரப்படுகிற மொழிகள் என்ற அடிப்படையில் ஒரு தேசத்தையோ, தேசிய இனத்தையோ வரையறுக்கப் பயன்படலாம். உழைப்பாளரின் இடப்பெயர்வாலும் போர், தேசிய ஒடுக்குமுறை, இயற்கை அனர்த்தங்கள், பொருளாதார நெருக்கடிகள் என்பவற்றால் நிகழும் கட்டாயமான குடிப்பெயர்வுகளாலும், பல்லினச் சமுதாயங்கள் என்பன முன்னெப்போதையும் விடப் பெரிய யதார்த்தமாகியுள்ளன. எவ்வாறாயினும், இன்றைய ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கச் சூழலில், பல்லினச் சமுதாயங்கள் தம்மைப் பல்லினத் தேசங்களாகவோ தேசிய இனங்களாகவோ பேணிக்காக்க ஊக்குவிப்பது முக்கியம். இனக்குழும அடையாளத்தின் அடிப்படையில் பல்லினச் சமுதாயங்களைப் பிளக்கும் முயற்சிகளை தடுக்கும் அதேவேளை, தேச ஒற்றுமையின் பெயரில் எந்த இனக்குழுமத்தினதும் அடையாள உரிமையை மறுப்பதற்கெதிராகவும் விழிப்புடன் இருப்பது அவசியம்.

17.4 தேசிய சுயநிர்ணயம்

அடிமைப்பட்ட தேசங்கள் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடுவதும் அதற்கான உரிமையை ஏற்பதும் விடுதலைப் போராட்டத்தை ஆதரிப்பதும் ஒரு விடயம். ஆனால் அதை மேலும் விரிவுபடுத்தி ஒரு பேரரசின் பகுதியாக்கப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்ட தேசமொன்றின் மக்களுக்கான ஒரு தெரிவாகத் தேசிய சுயநிர்ணயக் கோட்பாட்டை முன்வைக்கும் தேவையை ரஷ்யப் புரட்சி தோற்றுவித்தது. அதை முன்வைத்த நோக்கம் ரஷ்யப் பேரரசில் இணைந்த தேசங்களைத் தனித்தனி நாடுகளாகச் சிதறடிப்பதல்ல. மாறாகச் சமத்துவத்தின் அடிப்படையில் அத்தேசங்களை ஓர் ஒன்றியமாக இணைக்கும் கருவியாகவே சுயநிர்ணயக் கோட்பாடு உருவானது. எனவே சுயநிர்ணயக் கொள்கையை வெறுமனே பிரிந்து போகும் உரிமையாகக் காட்டுவது தவறு. அவ்வாறு செய்வோரின் பலர் தேசிய இன முரண்பாடுகளை என்றென்றும் பகையுடன் நோக்குவோராகவே இருப்பதை நாம் காணலாம். அவர்கள், தமது சுயநிர்ணய உரிமையை வலியுறுத்தும் அதே அளவுக்கு தமது அதிகாரத்துக்கு உட்படக்கூடிய பகுதிகளில் வாழும் பிற சிறுபான்மை இனங்களின் தனித்துவத்தையும் சுயாதீனமான இருப்புக்கான உரிமையையும் மறுப்போராகவும் இருக்கக் காணலாம்.

எனவே, கொலனிய யுகத்தின் கொலனி ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடுகளின் விடுதலை தொடர்பாக ஏற்ற சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாட்டைக் கொலனியத்திற்குப் பிந்திய - அதாவது நேரடிக் கொலனி ஆட்சிக்குப் பிந்திய - காலத்திற்குப் பொருத்தமும்போது புதிய சிக்கல்கள் சிலவற்றை எதிர்நோக்குகின்றோம்.

ஒரு தேசமாக அல்லாது கொலனி ஆட்சிக்கு உட்பட்ட ஒரு நாடாக இருந்து கொலனி நீக்கம் பெற்ற ஒரு நாட்டில், தனது இனத்தவரின் பெருந் தொகையாலோ தனது அரசியல்-பொருளாதார வலிமையாலோ ஆதிக்கத்தில் உள்ள குறிப்பிட்ட ஒரு இனம் சார்ந்த அதிகார வர்க்கம் தன்னை அந்த நாட்டின் எசுமான வர்க்கமாக்கும் போது, பிற தேசிய இனங்கள் மட்டுமன்றி சிறுபான்மை இனங்களும் சாதி மதப் பிரிவுகளும் ஒடுக்கப்படலாம். ஒடுக்கல் பிலிப்பீன்ஸிலும் இலங்கையிலும் போன்று வெளிப்படையாக ஒரு தேசிய இன அடையாளத்தின் பெயரிலோ, பழமைவாத அரபு நாடுகள் சிலவற்றின் போல வெளிப்படையாகவே மதத்தின் பெயரிலோ, இந்தியாவின் போல, ஒரே தேசம் என்ற பெயரிலோ, தேசிய அடையாளங்களை மறுப்பதன் மூலம் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை மட்டுமன்றி அடிப்படை உரிமைகளையும் மறுக்க முடிகிறது.

இத்தகைய சூழலில், ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமாகத் தம்மைக் கருதும் மக்கள் - அல்லது அவர்களின் ஆதிக்கப் பிரிவினர் - தம்மை தேசங்களாக வரையறுக்கவும் அதன் மூலம் சுயநிர்ணய உரிமை கோரித் தமக்கான தனி நாடொன்றைப் பிரிக்கும் முயற்சிகளை வலுப்படுத்தவும் முனைகின்றனர். பல சமயங்களில் ஒரு சமூகம் தன்னை இவ்வாறாக ஒரு தேசமாக அறிவிக்கும் நியாயமாக இன ஒடுக்கல் அமைவதை நாம் அறிவோம். சில சமயங்களில் - சேர்பியாவின் கொசோவோ மாகாணத்தின் போன்று - சுயாட்சியை அனுபவிக்கும் ஒரு தேசிய இனத்தையோ அல்லது இப்போது சோமாலியாவின் பண்ட்லன்ட், சோமாலிலன்ட் போன்ற நிர்வாக அலகுகளையோ ஏகாதிபத்தியம் தனது நலன்கட்காகப் பிரிவினைக்குத் தூண்டலாம். இவ்வாறு சுயநிர்ணயத்தை வெறுமனே பிரியும் உரிமையாகவும் பிரிவினைக்கான வாய்ப்பாகவும் பயன்படுத்தும் போக்கு, வலிமை குறைந்த நாடுகளை மேலும் பிளவுபடுத்த உதவுவது கவலைக்குரிய ஒரு பெருங் கோளாறு.

மறுபுறம் தமது நாடுகளைத் தேசங்களாக அறிவித்து தமது எல்லைகட்டுட்பட்ட மக்களை ஒடுக்குவதற்கான ஒரு வசதியாக்கும் நோக்கில் பெரும்பான்மை மேலாதிக்க அரசுகள் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையைக் கடுமையாக எதிர்க்கின்றன. இத்தகைய நோக்கிலேயே 'உள்ளக சுயநிர்ணயம்' என்ற கருத்தாக்கம் ஐநா. அமைப்பில் வலிந்து திணிக்கப்பட்டது. அதன் மூலம், ஒரு தேசிய இனத்துக்கு, ஆக மிஞ்சி, சுயாட்சிப் பிரதேசம் ஒன்றைப் பெறுவதற்கு மேல், எதற்கும் உரிமை இல்லாமலாகிறது. இவ்வாறு, 'உள்ளக சுயநிர்ணயம்' கருத்தாக்கம் லெனினின் தேசிய சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாட்டின்

மறுதலிப்பாகும். எனவே சுயநிர்ணய உரிமை என்பதை நேரடிக் கொலனி ஆட்சிக்குப் பிந்திய சூழலிலும் ஏகாதிபத்திய உலகமயமாதலின் பின்னணியிலும் வைத்துப் புதுப்பித்து விரிவாக்க வேண்டும். சுயநிர்ணய உரிமை என்பது, சுயவிருப்பின் அடிப்படையில், ஒரு பெருநிலப்பரப்பின் தேசங்கள் பல சமத்துவமாகவும் ஒற்றுமையாகவும் கூடிவாழ்வதற்கான ஒரு கொள்கை எனின், சுயநிர்ணய உரிமையை வழங்குவதன் மைய நோக்கம் என்ன? ஒரு தேசம் தனது இருப்பின் தன்மையைத் தீர்மானிக்கும் உரிமையை ஏற்பது என்பதற்கு மேல் வேறெதுவுமல்ல. நேரடிக் கொலனி ஆட்சிக்குப் பிந்திய சூழலில், ஒருபுறம் சில தேசிய இனங்கள் தமது பிரிந்துபோகும் உரிமையையோ பிரிவினை நோக்கத்தையோ ஏற்புடையதாகக்கத் தம்மைத் தேசங்களாக அறிவிக்க முயல்வதும் மறுபுறம் எவ்வாறேனும் பிரிவினையைத் தவிர்ப்பதற்காக ஆதிக்கத்திலுள்ள தேசிய இனம், பிற தேசிய (அல்லது தேசிய இன) அடையாளங்களையும் சுயநிர்ணய உரிமையையும் மறுப்பதுமே இன்று பல நாடுகளில் தேசிய இனப் பிரச்சனையின் மையமான நெருக்கடியாயுள்ளது. இதன் போக்கில் தேசிய இனப் பிரச்சனையின் தீர்வாகக் காட்டப்படுவது என்ன? ஒருபுறம் பிரிவினையும் மறுபுறம் தேசிய (அல்லது தேசிய இன) அடையாள இழப்பும் என்ற தெரிவுகளுக்குள் தீர்வு முடங்குகிறது.

இந்த அபாயம் ஒருபுறமிருக்க (மலையகத் தமிழர் போன்று) ஒரு தேசிய இனம் ஒரு நாட்டினுள் தொடர்ச்சியற்ற பல்வேறு நிலப்பரப்புக்களில் செறிதாகவோ ஐதாகவோ வாழும் போது, சமகாலத் தேச அரசு என்ற கண்ணோட்டத்தில், அந்த இனம் பிரிந்து போவது ஏறத்தாழ இயலாதது. ஆபிரிக்காவில் மசாய், ஐரோப்பாவில் ரோமானி, சாமி நாடோடி மக்கள் போன்று நிரந்தரமான பிரதேச எல்லைகளற்ற மக்கள் தமது இருப்பின் தன்மையைத் தீர்மானிக்கும் உரிமையைப் பேணுவது எவ்வாறு எனப்பல கேள்விகட்கு முகங்கொடுக்க, சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாடு தேச அரசுகளாக அமையவியலாத சமூகங்கட்கும் விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும். அதைவிடப், பிரிந்து போகும் உரிமை என்பதற்கு மேலாக, பிரிவினை இயலாதவிடத்து, தமது சுயாட்சி எவ்வாறு அமையவேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிக்கும் உரிமையும் சுயநிர்ணய உரிமைக்குள் அடங்க வேண்டும்.

இவை இயலாத விடயங்களல்ல. இன்னுங் கூறின், சுயநிர்ணய உரிமை என்பது தேசிய இனமல்லாத தேசிய சிறுபான்மையினருக்கும் தமது அடையாளத்தைப் பேணவும் தமது இருப்பின் தன்மையைத் தீர்மாணிக்கவும் உரிமை வழங்குமளவு விரிவுபடுத்தக் கூடியதாகும். பிரிந்துபோகும் உரிமைக்கு இடம் இல்லாத போதிலும் 1950களில் நடைமுறைக்கு வந்த சீனாவின் தேசிய இனக் கொள்கையும் நிக்கராகுவாவின் சன்டினிஸ்ட்ரா ஆட்சி 1980களில் அறிமுகப்படுத்திய சுயாட்சிக் கொள்கையும் இவ்வாறான பண்பையுடையன.

இப் பண்புகளும் சுயநிர்ணய உரிமையின் விரிவாக்கிய அம்சங்களாகத் தரும் என நாம் வலியுறுத்த வேண்டும். இன்று பழங்குடிகளதும் சிறிய சமூகங்களதும் வாழிடங்களை உலகமயமாதலின்கீழ்த் தேச அரசுகளது துணையுடன் ஏகாதிபத்தியம் குறையாடுகையில், மேற்கூறியவாறு விரிவாக்கிய சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாடு, சர்வதேச ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு முனையிலும் முக்கியம் வாய்ந்ததாய் அமையும்.

16.5 மலையக மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமை

மலையகத் தமிழர் 19-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் இலங்கையிற் குடியேறி தம்மை இந்த நாட்டில் நிலையாக இருத்திக்கொண்டதன் மூலம் தம்மை ஒரு தேசிய இனமாக நிலைநிறுத்தினர். தமிழருடனும் முஸ்லிம்களுடனும் ஒரே மொழியைப் பகிர்ந்த போதிலும், மலையகத் தமிழரின் தனித்துவமானதும் சோகம் மிக்கதுமான வரலாற்றுப் பின்னணியில், வட, கீழ் மாகாணங்கட்குத் தொலைவில் அவர்களின் இருப்பு அமைந்தமை போக, தமிழருடன் பெருமளவிலான இனக் கலப்பிற்கு வாய்ப்பில்லாதவாறு வர்க்க, சாதி வேறுபாடுகள் கவனித்துக்கொண்டன.

எனவே அவர்கள் மலையகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் பரவி வாழ்ந்தாலும் மொழி, பண்பாடு என்ற அடிப்படைகளிலும் பொருளாதார அரசியற் சூழல்களின் பொதுமையாலும் தமது தனித்துவத்தைப் பேணினர். தொடக்கத்தில் அவர்கள் மீது இந்திய அடையாளம் ஒன்றைத் திணிக்கும் முயற்சிகள் ஓரளவு வென்றாலும் காலப்போக்கில் அந்த அடையாளம் பொருளற்றது எனப் பரவலாக ஏற்கப்பட்டது. கடந்த அரை நூற்றாண்டினுள், அவர்களுடைய அடையாளம், இலங்கை என்ற நாடும் அவர்களின் பெரும்பாலோரினது வாழிடமும் குறிக்கும் ஒன்றாகியுள்ளது. இப் பின்னணியிலேயே அவர்களுடைய அரசியல் வரலாற்றையும் ஒரு தேசிய இனமாக அவர்கள் விருத்தி பெற்றமையையும் கவனிக்க வேண்டும்.

1947இல் அவர்களது குடியுரிமைப் பறிப்பு இலங்கையின் அரசியல் நீரோட்டத்தினின்று அவர்களைத் துரிதமாக ஒதுக்கிவைத்தபோதும், நாட்டின் பொருளாதாரத்துக்கு அவர்களுடைய பங்களிப்பின் முக்கியம் அவர்களை முற்றாகப் புறமொதுக்க இயலாத நிலையை உருவாக்கியது. எனினும் பேரினவாதத்தின் எழுச்சியும் பாராளுமன்ற இடதுசாரி அரசியலின் சீர்குலைவும் மட்டுமன்றி மலையகத் தொழிற்சங்கத் தலைமைகளது சந்தர்ப்பவாத, மேட்டுக்குடி நலன் பேணும் செயற்பாடுகளும் ஒரு வலிய உழைக்கும் வர்க்கமாக அவர்களுடைய சமூக அரசியல் ஆற்றல் புலப்படத் தடையாயின.

இப் பின்புலத்திலேயே, 1965இல் மிகமோசமான மனிதஉரிமை மீறலாகவும் சனநாயகவிரோத ஏற்பாடாகவும் சிறிமாவோ-சாஸ்த்திரி உடன்படிக்கை உருவானது. மலையகத் தமிழரின் பெரும்பாலானோரை, அவர்களுடைய தனிப்பட்ட, பொதுவான விருப்புகளைக் கணிப்பிற் கொள்ளாமல், இந்தியாவுக்கு நாடுகடத்தும் உடன்பாடு ஏற்பட்டது. 1974இல் வந்த சிறிமா-இந்திரா உடன்படிக்கை, சிறிமாவோ-சாஸ்த்திரி உடன்படிக்கையின் விடுபாடுகளை நிறைவு செய்தது. அதன் பின், குறிப்பாக 1974க்குப் பின், தோட்டங்களின் தேசியமயத்தின் பயனான புதிய இனவாத ஒடுக்குமுறைகளும் வரட்சியின் பயனான வேலையின்மையும் சேர்ந்து மலையகத் தமிழரின் கணிசமானோரை இந்தியாவுக்கு அனுப்பின. 1974-75 மட்டில் மலையகத்தில் நிலவிய பஞ்சம், மேலும் பலரை இந்தியாவுக்குப் போகத் தூண்டியதுடன் கணிசமானோரைப் பிழைப்புத் தேடி வடக்கே வன்னிப் பகுதிக்கு புலம்பெயர்த்தது. இத்தனைக்கும் பிறகு மலையகத் தமிழர் என்ற அடையாளம் வலுவுடன் இருப்பது உற்றுநோக்கத்தக்கது.

தொடர்ந்து முன்னெடுத்த போராட்டங்களின் பயனாக, சிறிமாவோ-சாஸ்த்திரி சிறிமாவோ-இந்திரா உடன்படிக்கைகளின் அடிப்படையில் வாக்குரிமை பெறத் தொடங்கியோருக்கும் மேலாக, இலங்கையில் எஞ்சியிருக்கும் மலையகத் தமிழர் அனைவருக்கும் குடியுரிமை என்ற கருத்து வென்றதால், இன்று இலங்கையிலுள்ள மலையகத் தமிழர்கள் அனைவருக்கும் குடியுரிமை உண்டு. எனினும் கொலனி ஆட்சிக் காலத்தின் அடிப்படைக் குறைபாடுகள் நீங்கவில்லை.

கொலனி ஆட்சியின் போது, 'இந்தியத் தமிழர்' என அறியப்பட்ட மலையகத் தமிழர்க்குக் குடியுரிமை இருந்தது. ஆனாலும் தோட்டப் பகுதிகளிலே தோட்டத் தொழிலாளராக வாழ்ந்த மலையகத் தமிழருக்கு சொந்தமாக வீடோ தோட்டமோ காணியோ கொண்டிருக்க உரிமை இல்லை. அவர்கள் வாழ்ந்த 'லைன்' (லயம்) குடியிருப்புக்கு அஞ்சல் நிலையத்தில் பதிந்த முகவரியும் இல்லை. 1947இல் நடந்த குடியுரிமைப் பறிப்பு இந்த நிலை தொடர்வதை வசதிப்படுத்தினாலும், முற்றாகக் குடியுரிமை பெற்ற சூழ்நிலையிலும் அதே உரிமை மறுப்புக்கள் தொடருகின்றன. சாதி அடிப்படையிலும் பொருளாதார அடிப்படையிலும் வீட்டுக்கும் காணிக்கும் உரிமையற்ற பிற சமூகத்தினருக்குப் பல்வேறு சமூகச் சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் மூலமும் அரசாங்க நடவடிக்கைகள் மூலமும் அந்த உரிமைகள் பெருமளவு வாய்த்துள்ளன. ஆனால் மலையகத் தமிழருக்கு அவை திட்டமிட்ட முறையில் தொடர்ந்து மறுக்கப்படுகின்றன. மலையகத் தமிழர் தனிமனிதர்களாகவும் ஒரு சமூகமாகவும் மேற்கூறியவற்றால் அல்லற்படுகின்றனர். கல்வியும் உயர் தொழில் வாய்ப்புக்களும் மட்டுமன்றி அடிப்படையான போக்குவரத்து, பொதுச் சுகாதார வசதிகளும் அவர்கட்கு மிகத் தாழ்ந்த நிலையிலேயே உள்ளன. மிகவும் பிற்பட்ட நிலையில் வைக்கப்பட்ட சமூகத்தினர் என்றளவில்

மலையகத் தமிழருக்குச் சிறப்புச் சலுகைகளை வழங்கியிருக்க வேண்டும், மாறாக, அவர்களது உரிமை மறுப்பு தொடர்கிறது.

மலையகத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் அரசியல் விழிப்புணர்வின் போதாமையால் அவர்களுடைய உரிமைகட்கான போராட்டங்கள் சரிவர முன்னெடுக்கப் படாமையை நாம் காணலாம். இப் பின்னணியிலேயே, அவர்களுடைய பிரதேச அடையாளத்தையும் அவர்களிற் பெரும்பாலோரின் வாழ்வாதாரமான பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கையையும் அவர்கட்கு மறுக்கும் காரியங்களைப் பேரினவாத ஆட்சியாளர்கள் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் முன்னெடுத்தும் ஊக்குவித்தும் வருகின்றனர். இவ்விடத்திற் தான் மலையகத் தமிழரை இலங்கையின் ஒரு தேசிய இனமாக ஏற்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கைக்குக் கடுந் தேவை எழுகிறது. அக் கோரிக்கையின் வெற்றியை ஒட்டியே அவர்களுடைய அடிப்படை உரிமைகட்கான - வீடு, காணி, கல்வி, சுகாதாரம், உயர் தொழில், போக்குவரத்து என்பவற்றுக்கான - கோரிக்கைகளை உரியவாறு வலியுறுத்தலாம்.

தேசிய இனமாக அங்கீகரிப்பதை வலியுறுத்துவது, சுயநிர்ணய உரிமையை வலியுறுத்தலும் ஆகும். அதாவது மலையகத் தமிழர் தமது தேசிய இருப்பைச் சுயாதீனமாகத் தீர்மானிக்கும் உரிமையுடையோர் என்பதை ஏற்று, அவர்களுடைய குடிப்பரம்பலுக்கும் சனத்தொகைச் செறிவிற்கும் அமைய அவர்களது சுயாட்சியையும் சுயாட்சி அலகுகளையும் அவர்களுக்கு ஏற்புடையவாறு நிறுவ வேண்டும். ஒரு தேசிய இனம் என்ற முறையில், மலையகத் தமிழர் சுயநிர்ணய உரிமை உடையோராவர். பிரிந்து போகும் உரிமையை அவர்கள் பெற்றாலும் பிரிந்து போதல் நடைமுறைச் சாத்தியமற்றது. எனினும் அவர்களுக்கான சுயாட்சி எத்தகையது எனவும் அவற்றுக்கான அதிகாரங்கள் எவை எனவும் முடிவுசெய்யப் பிற தேசிய இனங்கட்குப் போன்ற பங்கு அவர்கட்கு இருக்கவேண்டும். அவர்களுடைய பிரதேச அலகுகள் சிலவற்றில் பிற தேசிய இனத்தவருடன் இணைந்து வாழ நேரலாம். அது அவர்களுடைய சுயாதீனமான தெரிவாக அமைவதை முழுமைப்படுத்திய சுயநிர்ணய உரிமை உறுதிப்படுத்தும்.

இது தொடர்பில் இலங்கையின் தேசிய இனப் பிரச்சினையை முழுமையாக நோக்கும் போது, அதை வெறுமனே சிங்கள, தமிழ்த் தேசிய இனங்களின் பிரச்சினையாக நோக்குவது, பிரச்சினையின் ஒரு பகுதியையே தீர்க்குமென உணர்வோம். எனவே தொடர்ச்சியான பெரிய நிலப்பரப்பொன்றுக்கு உரிமை கோரக் கூடிய சிங்கள, தமிழ்த் தேசிய இனங்கள் மட்டுமன்றித், தமக்கான தொடர்ச்சியான பெருநிலப்பரப்பு இல்லாவிடினும் பொதுவான மொழி, பண்பாட்டு, அரசியல் வரலாற்றுப் பொதுமைகளையுடைய முஸ்லிம், மலையகத் தமிழ்த் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயமும் சுயாட்சியும் என்ற அடிப்படையில் மட்டுமே தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கு நிலைக்கக் கூடிய நல்ல தீர்வைக் காண இயலும். அதனாலேயே, மலையகத் தமிழர் தனித்துவமான ஒரு தேசிய இனம் என்பதை அரசு ஏற்க வேண்டும் என்பதை முக்கியமான ஒரு அரசியற் கோரிக்கையாக முன்னெடுக்க வேண்டும்.

இலங்கை அரசியலில் மலையகத் தமிழ்க் கட்சிகளின் வகிபாகம்

எஸ்.கருணாகரன்

சுருக்கம்

ஆமிரத்து தொள்ளமிர்த்து எழுபத்து ஏழாம் ஆண்டிலிருந்து மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகள் தமது பாராளுமன்ற மற்றும் பாராளுமன்றத்துக்குப் புறம்பான செயற்பாடுகளின் மூலம் மலையகத் தமிழ் மக்களுக்கு ஆற்றியுள்ள பணிகளை மதிப்பிடல் இவ்வாய்வின் பிரதான நோக்கமாகும். இவ் ஆய்விற்கான கோட்பாட்டு அடிப்படையாக மொறிஸ் ருவேஜரின் 'சிறிய கட்சிகள் பற்றிய கோட்பாடு' எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஆய்வு முடிவுகளின்படி பிரதான கட்சிகளிடையே பாராளுமன்றத்தில் சமஸ்தம் நிலவும்தோது ஆட்சியதிகாரத்தைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியாகவும், தேர்தல் தொகுதிகளில் பிரதான கட்சிகளிடையே நெருக்கமான போட்டி காணப்படும்போது அவற்றின் வெற்றி வாய்ப்பைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியாகவும் சிறிய கட்சிகள் விளங்கும் எனும் ஆய்வுக் கருதுகோள்கள் இங்கு நிலபிக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கையின் அரசியல் கட்சி முறைக்கான மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகளின் பங்களிப்பை நோக்கின் ஒரு சிறிய கூட்டணிக் கட்சியான இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் 1977 - 1989, 1989 - 1994 வரையிலான காலப்பகுதிகளில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தலைமையிலான அரசாங்கத்தில் இணைந்து கொண்டு இலங்கையின் அரசியல் கட்சி முறையைத் தொடர்ந்தும் இருகூட்டுக் கட்சி முறைக்குள் இட்டுச் செல்வதில் பங்களிப்புச் செய்தது எனலாம். அத்துடன் 1994 - 2010ஆம் ஆண்டு வரையிலான காலப்பகுதியில் இலங்கையின் பலகூட்டுக் கட்சி முறைப் போக்கிற்கு இங்கு ஆய்வுக்குப்படுத்தப்பட்ட மலையகத் தமிழ்க் கட்சிகளான இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் மற்றும் மலையக மக்கள் முன்னணி போன்றனவும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளன எனலாம். மேலும், பாராளுமன்றச் செயற்பாடுகள் மூலம் மலையகத் தமிழ்க் கட்சிகள் ஒப்பீட்டு ரீதியில் குடியரிமை, வாக்குரிமை போன்ற விடயங்களில் ஆற்றியுள்ள பணிகள் முன்னேற்றகரமானவை. பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் வேதன அதிகரிப்பை நோக்காகக் கொண்டு காலத்திற்குக் காலம் நடத்தப்பட்ட போராட்டங்கள் ஒப்பீட்டு ரீதியில் முன்னேற்றகரமானதாகக் கருதப்பட்டாலும் மக்களின் வாழ்க்கைச்செலவு அதிகரிப்புக்கேற்ற வேதன உயர்வைப் பெறுவதில் மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகளின் தொழிற்சங்கங்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட சாத்வீகப் போராட்டங்கள் எதிர்பார்த்த வெற்றியைப் பெற்றுத்தரவில்லை என்பதை ஆய்வு முடிவுகள் உணர்த்துகின்றன.

திறவுச் சொற்கள்: இலங்கை அரசியல், மலையகத் தமிழ்க் கட்சிகள், இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ், மலையக மக்கள் முன்னணி, பாராளுமன்ற அரசியல்

18.1 அறிமுகம்

இலங்கையின் அரசியல் கட்சிகள் பற்றி ஆரம்ப காலங்களில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட றிக்கின்ஸ் (Wriggins, 1960), வுட்வேர்ட் (Woodward, 1969), கேர்னி (Kearney, 1971 & 1973) போன்ற ஆய்வாளர்கள் மலையக அரசியல் கட்சிகளைத் தொழிற்சங்கங்கள், தன்னார்வக்

குழுக்கள் என்ற ரீதியிலேயே ஆராய்ந்துள்ளனர். முத்துத்தம்பி (1965)வில்சன் (1974&1975), சிவராஜா (2006) போன்ற ஆய்வாளர்கள் அரசியல் கட்சிகள் பற்றிய தமது ஆய்வுகளில் மலையக அரசியல் கட்சிகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அந்தவகையில் இவ்வாய்விலும், அரசியல் கட்சிகளாகவே இவை நோக்கப்படுகின்றன.

மேலும், இங்கு ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டுள்ள மலையகத் தமிழ் அரசியல் கட்சிகளின் பிரதான ஆதரவுத்தளமாக அக்கட்சிகளின் தொழிற்சங்கக் கிளைகளே விளங்குகின்றன. ஏனெனில், மலையகத்தின் பிரதான அரசியல் கட்சிகள் அனைத்தும் இலங்கைத் தேர்தல் ஆணைக்குழுவில் ஓர் அரசியல் கட்சியாகப் பதிவுசெய்துள்ள அதேவேளை, அவற்றின் பதிவுசெய்யப்பட்ட தொழிற்சங்கக் கிளைகளின் மூலம் பெருந்தோட்டங்களில் செயற்பட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, மலையகத் தமிழரின் அரசியலை, ஆராய்வதற்கோ அன்றோல் விளங்கிக் கொள்வதற்கோ முற்படுகையில் அங்கு செயற்படும் தொழிற்சங்கங்களைத் தவிர்ப்பதானது பொருளுற்றதாகிவிடும் எனக் கூறமுடியுமா? மலையகத்தின் தொழிற்சங்க வரலாறும், அரசியல் வரலாறும் ஒன்றோடொன்று பின்னிப்பிணைந்துள்ளன. ஆகவே, இவ்வாய்விலும் மலையகத் தமிழ் அரசியல் கட்சிகளின் பாராளுமன்றத்துக்குப் புறம்பான செயற்பாடுகளின் மூலம் அவற்றின் தொழிற்சங்கக் கிளைகளின் செயற்பாடுகளும் அதன் மூலமாக அடைந்துகொள்ளப்பட்ட சாதனைகளும் மதிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

18.1.1 ஆய்வின் முக்கியத்துவமும் நோக்கமும்

1948ஆம் ஆண்டு சுதந்திர இலங்கையின் முதலாவது பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களின் விளைவாக இலங்கைவாழ் மலையகத் தமிழர் (இந்தியத்தமிழர்) தமது குடியரிமை, வாக்குரிமையை இழந்தமையால் இம்மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய அரசியல் கட்சியும் தேர்தல் தொகுதி அரசியலிலிருந்து ஓங்குபட்டபட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து இடம்பெற்ற நீண்ட காலப் போராட்டங்கள், பேச்சுவார்த்தைகள், ஒப்பந்தங்கள், சட்டங்களின் மூலம் மலையகத் தமிழரின் கணிசமானோருக்கு (சிறிமாவோ-சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின்படி இந்தியாவிற்குச் சென்றோர் தவிர்த்த இலங்கையில் வசித்த ஏனையோர்) மீண்டும் இலங்கைக் குடியரிமை, வாக்குரிமை கிடைத்தது. இதன் நேரடி விளைவே இம்மக்கள் மீண்டும் தேர்தல் தொகுதி அரசியலில் முக்கியத்துவம்மிக்க சக்தியாக உருவெடுத்தமையாகும் (Bastian, 1990). மேற்கூறப்பட்ட பின்னணியில் 1977ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தலுடன் (எட்டாவது பாராளுமன்றத்தில்) சுமார் மூன்று தசாப்தங்களின் பின்னர் இலங்கை அரசியலில் மறுபிரவேசம் செய்த மலையகத் தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் இலங்கையின் சமகால அரசியலைத் தீர்மானிக்கும் சக்திகளுள் ஒன்றாக விளங்கிவரும் நிலையில் இவ்வாய்வு காலத்தின் தேவையாகவுள்ளது. இதற்கிணங்க 1977ஆம் ஆண்டிலிருந்து மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகள் தமது பாராளுமன்ற மற்றும் பாராளுமன்றத்துக்குப் புறம்பான செயற்பாடுகளின் மூலம் மலையகத் தமிழ் மக்களுக்கு ஆற்றியுள்ள பணிகளை மதிப்பிடல் இவ்வாய்வின் பிரதான நோக்கமாகும். ஆய்வு முறையியலைப் பொறுத்தவரையில், இவ்வாய்வானது விவரணப் பகுப்பாய்வு முறையிலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்வின் நோக்கத்தை அடையும் பொருட்டுப் பின்வரும் ஆய்வு வினாக்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. அவையாவன:

1. மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகள் பாராளுமன்றத்துக்குப் புறம்பான செயற்பாடுகளின் மூலம் மலையகத் தமிழ் மக்களுக்கு ஆற்றியுள்ள பணிகள் யாவை?
2. மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகள் பாராளுமன்றச் செயற்பாடுகள் மூலம் மலையகத் தமிழ் மக்களுக்கு ஆற்றியுள்ள பணிகள் யாவை?
3. மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகள் இவ்வாய்விற்குட்பட்ட காலப்பகுதியில் இலங்கை அரசியலில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சக்தியாகக் காணப்பட்டதா?
4. மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகள் இலங்கையின் அரசியல் கட்சிமுறைக்கு ஆற்றியுள்ள பங்களிப்பு யாது?

18.1.2 ஆய்விற்கான கோட்பாட்டு அடிப்படை

அரசியல் கட்சிகள் பற்றிய ஆய்வுகளின் விளைவாக எழுந்த பல்வேறு கோட்பாடுகளில் 'மொறிஸ் டுவேஜர்' (Maurice Duverger, 1967) அவர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட சிறிய கட்சிகள் பற்றிய கோட்பாடு (Theory of Minor Parties) பழைமையானதும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததுமாகும். டுவேஜரின் கருத்திற்கிணங்க சிறிய கட்சிகளால் பாராளுமன்ற அதிகாரத்தை ஒருபோதும் தனித்துக் கைப்பற்ற இயலாது. ஏனெனில் அக்கட்சிகள் இன, மத, மொழி, பிரதேச, கருத்தியல் ரீதியில் சிறுபான்மையினரின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிப்பவையாக இருக்கலாம். அன்றேல் எண்ணிக்கையில் குறைந்தளவு மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றவையாக இருக்கலாம். அவ்வாறானதொரு சூழ்நிலையில் மேற்படி சிறிய கட்சிகளால் பாராளுமன்ற அரசாங்கமுறையில் பொதுத்தேர்தலொன்றில் போட்டியிட்டு ஆட்சியைக் கைப்பற்றக்கூடியவாக்கு அதிகப்படியான ஆசனங்களில் வெற்றி பெற முடியாது என்பது யதார்த்தமானதாகும்.

மேலும், பொதுத்தேர்தலொன்றில் எந்தவொரு பிரதான கட்சியும் அறுதிப் பெரும் பான்மையைப் பெறாதவிடத்து, மேற்படி பிரதான கட்சிகள் பாராளுமன்றத்திலுள்ள சிறிய கட்சிகளின் ஆதரவுடன் கூட்டணி அரசாங்கத்தை அமைக்க முற்படுகையில், ஒப்பீட்டுரீதியில் பாராளுமன்றத்தில் சிறிய கட்சிகள் சொற்ப (எண்ணிக்கையில் குறைவான) ஆசனங்களையே கொண்டிருப்பினும் அவை வலுவானதும் அரசியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததுமான ஒரு நிலையை அடைவதாக டுவேஜர் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறு பிரதான கட்சிகள் பாராளுமன்றத்தில் ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்றாமலாவிற்கு அறுதிப் பெரும்பான்மையான ஆசனங்களைக் கைப்பற்றாதவிடத்தும், அன்றேல் பிரதான கட்சிகளிடையே சமபலம் நிலவும் சந்தர்ப்பத்திலும் சிறிய கட்சிகள் தமது ஆதரவை எந்தப் பிரதான கட்சிக்கு வழங்குகின்றதோ அந்தப் பிரதான கட்சியே பாராளுமன்ற அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி ஆட்சியமைக்கும் வாய்ப்பைப் பெறும். எனவே, மேற்கூறப்பட்ட சூழ்நிலையில் ஆட்சியதிகாரம் பாராளுமன்றத்தில் எந்தத் தரப்பிற்குச் செல்லும் என்பதைச் சிறிய கட்சிகளே தீர்மானிக்கின்றன என டுவேஜர் நிறுவியுள்ளார். மேலும் இவ்வாறான அரசியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சூழ்நிலைகளில் சிறிய கட்சிகள் பிரதான கட்சிகளுக்கு ஆதரவை வழங்கும்போது பல முன்நிபந்தனைகளை அல்லது கோரிக்கைகளை முன்வைத்து அவற்றை நிறைவேற்றும் பட்சத்திலேயே அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவளிப்பதற்குத் தீர்மானிக்கும். பல சந்தர்ப்பங்களில் தமது நோக்கங்களை அடைந்து கொள்ளவோ அன்றேல் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவோ ஆட்சியமைப்பதற்காக ஆதரவைக் கோரித் தம்மிடம் வரும் குறித்த பிரதான கட்சிகளிடம் பேரம் பேசுவதனுடாகத் தமது இலக்கை அடைய உதவும் தரப்பிற்கு ஆதரவை வழங்குகின்றன. இது பாராளுமன்றச் செயற்பாடுகளுக்கூடாக (Parliamentary Activities) அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தி அல்லது அழுத்தங்களைப் பிரயோகித்துத் தமது நோக்கங்களை அடைய முயற்சிக்கும் வழிமுறையாகும்.

டுவேஜர் அவர்களின் மற்றுமொரு கருதுகோளின்படி சிறிய கட்சிகள் பாராளுமன்றச் செயற்பாடுகளினுடாக மட்டுமன்றி பாராளுமன்றத்துக்குப் புறம்பான (வெளியிலும்) செயற்பாடுகளின் (Extra-Parliamentary Activities) மூலமும் தமது இலக்கை அடைய முயற்சிப்பதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதாவது பிரதான கட்சிகள் சமபலத்தைக் கொண்டுள்ள அல்லது நெருக்கமான போட்டியை அனுபவிக்கின்ற தேர்தல் தொகுதிகளில், சிறிய கட்சிகள் குறைந்தளவு வாக்குகளையே கொண்டிருப்பினும் (முதலிரண்டு இடங்களுக்கு அடுத்தபடியாக வாக்கு வங்கியைக் கொண்டிருத்தல் அல்லது தனித்துப் போட்டியிட்டு வெற்றிபெறமுடியாதிருத்தல்) அவை எந்தப் பிரதான கட்சியின் வேட்பாளருக்குத் தேர்தலில் தமது ஆதரவை வழங்குகின்றனவோ அந்தக்கட்சியின் வேட்பாளரே வெற்றி பெறக்கூடிய சூழ்நிலை காணப்படும். இதற்கிணங்க தேர்தல் தொகுதிகளில் பிரதான கட்சியின் வெற்றி வாய்ப்பினைத் தீர்மானிக்கின்ற சக்தியாகச் சிறிய கட்சிகள் தொழிற்படுகின்றமையைக் காணலாம். ஆகவே, இவ்வாறு தம்மிடம் ஆதரவை நாடிவரும் பிரதான கட்சிகளிடம்

தேர்தலுக்கு முன் தமது கோரிக்கைகளை நிபந்தனைகளாக முன்வைத்து, அவற்றை நிறைவேற்றிக்கொள்வதற்கும் அன்றேல் தேர்தலில் வெற்றிபெறின் தமது கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றித் தரவேண்டும் என்ற இசைவையும் பெறுகின்றன. ஈற்றில் தாம் ஆதரவளிக்கும் பிரதான கட்சியின் வேட்பாளரின் மூலம் தேர்தலுக்கு முன்னரோ அன்றேல் தமது ஆதரவுடன் வெற்றி பெறும் பிரதான கட்சியின் வேட்பாளரின் மூலம் தேர்தலுக்குப் பின்னரோ தமது கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்கின்றன. இவற்றின் அடிப்படையில் நோக்குகின்றபோது டுவேஜர் சிறிய கட்சிகள் பற்றிய கோட்பாட்டில் அரசியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிலையை எடுத்துரைத்துள்ளதுடன் அவை தமது நோக்கங்களைப் பாராளுமன்றச் செயற்பாடுகளின் ஊடாகவும் பாராளுமன்றத்துக்குப் புறம்பான செயற்பாடுகளின் ஊடாகவும் அடைவதற்கு முயற்சிப்பதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளமை நோக்கற்பாலது.

இவ்வாய்வுக் கட்டுரையானது, இலங்கை அரசியலில் சிறுபான்மை மக்களாகிய மலையகத் தமிழரைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ், மலையக மக்கள் முன்னணி போன்ற சிறிய கட்சிகள் 1977ஆம் ஆண்டின் பின்னர் பாராளுமன்றச் செயற்பாடுகளினூடாகவும் பாராளுமன்றத்துக்குப் புறம்பான செயற்பாடுகளுக்கூடாகவும் பிரதான கட்சிகளாகிய ஐக்கிய தேசிய கட்சி, ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆகியவற்றுக்கு தமது ஆதரவை நிபந்தனைகளுடன் வழங்குவதன் மூலமோ, அன்றேல் மேற்படி பிரதான கட்சிகளுடன் பேரம் பேசுவதன் மூலமோ எவ்வாறு தமது இலக்குகளை அடைந்தன என்பதை ஆய்வு செய்ய முற்படுகின்றது. மேலும், இவ்வாய்வின் வினாக்களுக்கு விடை காண்பதற்காக மொரீஸ் டுவேஜரின் சிறிய கட்சிகள் தொடர்பான கோட்பாடு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் பின்வரும் இரண்டு கருதுகோள்களும் கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு முன்வைக்கப்பட்டுள்ளதுடன், அவை அனுபவ ரீதியான தரவுகளுடன் சோதனை செய்யப்படவுள்ளன, அவையாவன:

H1: பாராளுமன்றத்தில் பிரதான கட்சிகளிடையே சமபலம் நிலவும்போது ஆட்சியதிகாரத்தைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியாக சிறிய கட்சிகள் விளங்கும்.

H2: தேர்தல் தொகுதிகளில் பிரதான கட்சிகள் சமபலத்தைக் கொண்டிருக்கும்போது அவற்றின் வெற்றி வாய்ப்பைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியாக சிறிய கட்சிகள் விளங்கும்.

18.1.3 ஆய்வின் வரையறைகள்

1. 1977-2007ஆம் ஆண்டுகளுக்கிடப்பட்ட காலப்பகுதியில் இலங்கை அரசியலில் முக்கிய பங்கு வகித்த இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் (இ.தொ.கா.) மலையக மக்கள் முன்னணி (ம.ம.மு.) ஆகிய இரண்டு மலையகத் தமிழ்க் கட்சிகளின் பாராளுமன்ற, பாராளுமன்றத்துக்குப் புறம்பான செயற்பாடுகள் மாத்திரம் இக்கட்டுரையில் ஆராயப்பட்டுள்ளன. மேற்படி இரண்டு கட்சிகளின் பணிகளையும் ஒப்பிடுவது இவ்வாய்வின் நோக்கமன்று.
2. மேலும், இலங்கை பிரித்தானியரிடமிருந்து சுதந்திரமடைவதற்கு முன்னரும் சுதந்திரமடைந்த பின்னரும் மலையகத் தமிழ்க் கட்சிகள் பாராளுமன்றத்துக்குப் புறம்பான பல செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டுள்ளன (தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள், நிருவாக முடக்கல் செயற்பாடுகள், நீதிமன்றில் வழக்குத் தொடுத்தல், இந்தியத் தலைவர்களின் தலையீட்டையும் உதவியையும் நாடுதல் போன்றவை). ஆய்வின் பிரதான நோக்கத்தைக் கருத்திற் கொண்டும் மேற்கூறப்பட்ட ஆய்வு இடைவெளிகளைப் பூர்த்தி செய்யும் நோக்குடன் ஏற்கனவே பல ஆய்வுகள் செய்யப்பட்டுள்ளமையாலும் அவை இங்கு தவிர்க்கப்பட்டுள்ளதுடன் அவற்றுள் சில சம்பவங்கள் மாத்திரம் பொருத்தமான இடங்களில் சுருக்கமாக ஆய்வுக்குப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

18.2 மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகளின் பாராளுமன்றத்துக்குப் புறம்பான செயற்பாடுகள்

(The Extra-Parliamentary Activities of Up-Country Tamil Political Parties)

இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் மலையகத் தமிழ் மக்களின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்காகக் காலத்திற்குக் காலம் அம்மக்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்த அமைப்புக்களால் பல்வேறு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அந்தவகையில் மலையகத் தமிழரின் அரசியல், தொழில்சார், சமூக உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்காக 1939 ஆம் ஆண்டிலிருந்து நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு வந்துள்ள இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் (முன்னாள் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ்), 1989 ஆம் ஆண்டிலிருந்து செயற்பட்டுவரும் மலையக மக்கள் முன்னணி ஆகிய மலையகத் தமிழ் அரசியல் கட்சிகளின் பாராளுமன்றத்திற்குப் புறம்பான செயற்பாடுகளை ஆராய்வதே இவ் உபதலைப்பின் நோக்கமாகும். அந்தவகையில் மலையகத் தமிழ்க் கட்சிகளின் பாராளுமன்றத்துக்குப் புறம்பான செயற்பாடுகளைப் பின்வருமாறு நோக்கலாம்.

இலங்கை இந்தியக் காங்கிரஸ் (இ.இ.கா) குடியுரிமைச் சட்டங்களுக்கெதிரான மேற்கொண்ட சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் 1952 ஏப்ரல் மாதம் 28ஆந் திகதியிலிருந்து செப்டெம்பர் 16ஆம் திகதிவரை தொடர்ச்சியாக சுமார் 5 மாதங்கள் பிரதம மந்திரியின் காரியாலய முன்றலிலும் பாராளுமன்ற முன்றலிலுமாக இடம்பெற்றது (சாரஸ்நான், 2003). பல்வேறு தடைகளையும் தாண்டித் தொடர்ச்சியாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்த இச்சத்தியாக்கிரகப் போராட்டமானது எதிர்பார்த்த நோக்கங்கள் எதுவும் நிறைவேறாத நிலையில் வாபஸ் பெறப்பட்டது. அதாவது 1952 செப்டெம்பர் 16ஆந் திகதி இ.இ.கா, தலைவர்களிடம் அரசாங்கத்தினால் வழங்கப்பட்ட, 'இந்திய வம்சாவளியினரின் இலங்கைப் பிரசாவுரிமைக்கான விண்ணப்பப் படிவங்களைப் பரிசீலனை செய்யும் பணியைப் பதிவாளர் திணைக்களமானது துரிதப்படுத்தும்' எனும் பிரதமரின் வாய்மொழிமூல வாக்குறுதியை ஏற்றுக்கொண்டு சத்தியாக்கிரகத்தை இ.இ.கா. 'வாபஸ்' பெற்றது. பின்னர் அரசாங்கம் இவ்வாக்குறுதியை நிறைவேற்றவில்லை (Nadesan, 1993).

மேலும், 1952இல் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் மேற்கொண்ட சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்திற்கு அவ்வேளையில் பலமான நிலையில் இருந்த இடதுசாரிகள் வெளிப்பணியான ஆதரவை வழங்கவில்லை. காரணம் அவர்களின் பாராளுமன்ற சந்தர்ப்பவாதமாகும். அத்தோடு தேயிலை, இறப்பர் பமிர்ச்செய்கையின் மூலம் இந்நாட்டின் பொருளாதாரத்தையே ஆட்சி செய்த தோட்டத் தொழிலாளர்களைச் சக்தியாகக் கொண்டிருந்த இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ், குடியுரிமை, வாக்குரிமைச் சட்டங்களுக்கு எதிராக மேற்படி சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை ஒரு வெகுசன போராட்டமாக நாடுதழுவிய ரீதியில் முன்னெடுக்காமை குறைபாடாகும் (தம்பையா, 1995).

குடியுரிமைப் பிரச்சினை பற்றிய மற்றுமொரு குறிப்பிடத்தக்க நடவடிக்கையாக நாடற்றவர்களுக்கு இலங்கைக் குடியுரிமையைப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்கான இ.தொ.கா. வின் 1986ஆம் ஆண்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பிரார்த்தனை இயக்கத்தைக் கூறலாம். இதன் உடனடி நோக்கம் இந்தியர்-பாகிஸ்தானியர் வதிவிடச் சட்டம், சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் ஆகியவற்றின் விளைவாக இலங்கைக் குடியுரிமை பெற்றவர்கள் தவிர, தொடர்ந்தும் நாடற்றவர்கள் எனும் நிலையை அனுபவித்து வந்த மலையக மக்களுக்குக் குடியுரிமையையும் வாக்குரிமையையும் பெற்றுத் தருவதாகும். அத்துடன் இலங்கையில் நாடற்றவர் எனும் ஒரு பிரிவினர் இன்னும் உள்ளனர் எனச் சர்வதேசத்திற்குத் தெரிவிக்கும் நோக்கிலும் இது மேற்கொள்ளப்பட்டது. இப்பிரார்த்தனை இயக்கம் 1985 ஜூன் மாதம் 1ஆம் திகதியிலிருந்து 3ஆம் திகதி வரையும், 1986ஆம் ஆண்டு தைப்பொங்கல் விடுமுறையின் பின் 3 நாட்களுமாக மொத்தம் 6 நாட்கள் அனைத்துப் பெருந்தோட்டங்களிலுமுள்ள கோயில்களில் நடைபெற்றது.

மேலும், 1977ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஐ.தே.க. அரசாங்கத்தின் அமைச்சரவையில் இணைந்து கொண்டு இ.தொ.கா.வின் தலைவர் எஸ். தொண்டமான் அவர்கள் ஆதரவு வழங்கிய போதிலும் நாடற்றவர்களுக்கான இலங்கைக் குடியரிமையை அரசாங்கம் வழங்கவில்லை. எவ்வாறாயினும், இலங்கையின் பொத்த மத பீடங்களின் மகாநாயக்க தேரர்கள் உட்பட நாட்டின் பெரும்பாலான அரசியல் கட்சிகளால் (ஐ.தே.க. உள்ளிட்ட) 1983ஆம் ஆண்டு அடிக்கலவரத்தின் பின்னர் இலங்கையின் இனப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதற்காகக் கூட்டப்பட்ட சர்வகட்சி மாநாட்டில் நாடற்றவர்களுக்கு இலங்கைக் குடியரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என ஏகமனதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. எனினும் சர்வகட்சி மாநாட்டின் சில யோசனைகளைத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் நிராகரித்தமையினால் மாநாடு தோல்வியில் முடிந்ததோடு நாடற்றவர்களின் பிரச்சினையும் கிடப்பில் போடப்பட்டது (சிவநாயகம், 1990).

இவ்விடயத்தில் அரசாங்கத்தை நிர்ப்பந்திக்கும் விதத்தில் காந்திய வழிமுறையிலமைந்த பிரார்த்தனை இயக்கத்தைப் பெருந்தோட்டங்கள்தோறும் நடாத்த இ.தொ.கா. திட்டமிட்டது. அத்தோடு இ.தொ.கா.வின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க பெருந்தோட்டத் தொழிற்சங்கக் கூட்டுக் கமிட்டியும் (JPTUC) இதற்கு ஆதரவளித்தது (சிவநாயகம், 1990). இப் பிரார்த்தனை இயக்கமானது எதிர்பார்த்த இலங்கை உடனே அடையவில்லை. எவ்வாறாயினும் 1986ஆம் ஆண்டின் 5ஆம் இலக்கச் சட்டம் காலங்கடந்து அதே ஆண்டின் இறுதியில் நிறைவேற்றப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது (Nadesan, 1993). இதன் பின்னணியில் 1983ஆம் ஆண்டின் பின் இலங்கைத் தமிழர்களின் போராட்டத்தையும் மலையகத் தமிழர்களின் குடியரிமைக்கான போராட்டங்களையும் ஒருங்கே சமாளிப்பதில் உள்ள பிரச்சினைகளை அரசு உணர்ந்தமையும் மேற்படி இ.தொ.கா. வின் கோரிக்கைக்கமைய குடியரிமைச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியமைக்கான மற்றுமொரு காரணமாகும் (சந்திரசேகரன், 2001). பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் வேதனை உயர்வு பற்றிய பாராளுமன்றத்திற்குப் புறம்பான செயற்பாடான அட்டன் மல்லிகைப்பூச் சந்தியில் 2001ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற சத்தியாக்கிரகம் தொடர்பாக நோக்குகையில், இச்சத்தியாக்கிரகப் போராட்டமானது 2001ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 19ஆம் திகதி முதல் மார்ச் மாதம் 15ஆம் திகதி வரை அட்டன் மல்லிகைப்பூச் சந்தியில் தொடர்ச்சியாக நடைபெற்றது. பெருந்தோட்டங்களை நிர்வகித்துவரும் கம்பனிகளிடம் பின்வரும் கோரிக்கைகளை முன்வைத்து இச்சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அந்நோக்கங்களாவன :

1. தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும் சம்பள அதிகரிப்பு வழங்கப்படல்
2. ஏற்கனவே செய்துகொள்ளப்பட்ட கூட்டு ஒப்பந்தம் முழுமையாக அமுல்படுத்தப்படல்
3. இது தொடர்பில் முழு நாட்டையும் விழிப்படையச் செய்வதனுடாகப் பெருந்தோட்டக் கம்பனிகளுக்கு ஒரு நிர்ப்பந்தத்தை ஏற்படுத்தித் தோட்டத் தொழிலாளருக்கு நியாயத்தைப் பெற்றுக்கொடுத்தல் போன்றவையாகும்.

முதலில் இ.தொ.கா. வின் தலைவரும் பொதுச் செயலாளருமான ஆறுமுகன் தொண்டமான் தலைமையில் கட்சியின் ஏனைய தலைவர்கள், பிரமுகர்கள், பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ஆகியோர் பங்குபற்றினர். பின்னர் தொழிற்சங்க, கட்சி பேதமின்றி அனைவரும் சத்தியாக்கிரகத்தில் கலந்து கொண்டனர். அந்தவகையில் அரசாங்க அமைச்சர்களும் இடதுசாரித் தலைவர்களும் வடகிழக்குப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும், ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் சமயப்பிரமுகர்களும் கலந்துகொண்டு தமது ஆதரவை வெளிப்படுத்தினர். உதவி இந்தியத் தூதுவரும் இதில் கலந்து கொண்டார். மேலும், இச்சத்தியாக்கிரகத்தின் இறுதிக்கட்டத்தில் மலையக மக்கள் முன்னணியும், கட்சித் தலைவர் பெ.சந்திரசேகரன் தலைமையில் பங்குபற்றித் தமது பங்களிப்பை நல்கியது.

ஏற்கனவே செய்துகொள்ளப்பட்ட கூட்டு ஒப்பந்த காலம் 2002இல் முடிவடைவதால் அதுவரையில் எந்தவொரு சம்பள அதிகரிப்புக்கும் இடமில்லை எனத் தெரிவித்து, சத்தியாக்கிரகக் கோரிக்கைக்கு செவிசாய்க்க மறுத்தாலும் ஈற்றில் பெருந்தோட்டக் கம்பனிகள்

தமது பிடிவாதத்தைக் கைவிட்டுப் பேச்சுவார்த்தைக்கு இணங்கின. அமைதியான முறையில் முன்னெடுக்கப்பட்டுவந்த தொர்போராட்டம் தனது உடனடி நோக்கங்களை முழுமையாக அடைந்துகொள்ளவில்லை. அது சில மட்டுப்பாடுகளையும் கொண்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதாவது ரூபா 400ஐ வாழ்க்கைச் செலவுப்படியாக மாதாந்தம் வழங்குமாறு கோரப்பட்ட போதிலும் அதற்குப் 'பெருந்தோட்ட முதலாளிமார் சம்மேளனம்' இணங்கவில்லை. மாறாக ஏற்கனவே 2000ஆம் ஆண்டு செய்துகொள்ளப்பட்ட கூட்டு உடன்படிக்கையில் தோட்டத் தொழிலாளி ஒருவரின் நாளாந்த அடிப்படை வேதனமாகிய ரூபா 101ஐ மேலும் ரூபா 20 ஆல் அதிகரிப்பதுடன் ஏனைய கொடுப்பனவுகள் உள்ளடங்கலாக ரூபா 147ஐ வழங்குவதற்கு மாத்திரமே இணங்கப்பட்டது. இருப்பினும் போராட்டத்தின் தீவிரத்தன்மையோடு ஒப்பிடுகையில் இப்போது அதிகரிப்பானது மிகவும் குறைந்தளவினதாகும்.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் வேதன உயர்வு பற்றிய பாராளுமன்றத்திற்குப் புறம்பான மற்றுமொரு செயற்பாடான 2006ஆம் ஆண்டு இம்மபெற்ற இ.தொ.கா.வின் 'மெதுவாக வேலை செய்யும் இயக்கப் போராட்டமும்' மலையக மக்கள் முன்னணி, ஏனைய சிறிய தொழிற்சங்கங்களின் வேலைநிறுத்தப் போராட்டமும் குறித்து நோக்குகையில், 2006ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 21ஆந் திகதியிலிருந்து டிசம்பர் மாதம் 21ஆந் திகதி வரையிலான காலப்பகுதியில் அனைத்துப் பெருந்தோட்டங்களிலும் இத்தொழிற்சங்கப் போராட்டமானது இம்மபெற்றது. 2004ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 26ஆந் திகதி கைச்சாத்திடப்பட்ட பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நாளாந்த வேதனத்தையும் ஏனைய கொடுப்பனவுகளையும் தீர்மானிக்கும் கூட்டு உடன்படிக்கை அதன் செல்லுபடியாகும் திகதி 2006ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 21ஆந் திகதி முடிவடைந்த நிலையில் அதிகரித்துவரும் வாழ்க்கைச் செலவிற்கேற்ப தோட்டத் தொழிலாளரின் வேதனத்தையும் ஏனைய கொடுப்பனவுகளையும் அதிகரிக்கும் முகமாக இப்போராட்டம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. 'மெதுவாக வேலை செய்யும் இயக்கத்தின்' (Go slow) உடனடி நோக்கங்கள் பின்வருமாறு அமைந்தன:

1. வாழ்க்கைச் செலவு அதிகரிப்பிற்கேற்ப தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அடிப்படை வேதனத்தை உயர்த்துதல்
2. ஒவ்வொரு தோட்டத்திலும் இளைஞர்களுக்கு தகவல் தொழில்நுட்பப் பயிற்சி நிலைய மொன்றை அமைப்பதற்காகத் தோட்ட நிர்வாகங்களிடமிருந்து காணியைப் பெறல்
3. தோட்டத்தில் நிலவும் உத்தியோகத்தர் தாங்களுக்காகப் பதவி வெற்றிடத்தை நிரப்புதல், பயிற்சியின்போது தோட்ட இளைஞர்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்கல் என்பன கவனத்திற் கொள்ளப்படல்.

இதன்பொருட்டு 2006ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்தே வேலாயுதம் (ஐ.தே.க. சார்பான தொழிற்சங்கப் பிரமுகர்) அவர்களின் ஏற்பாட்டில் இவ்வனைத்துத் தொழிற்சங்கங்களும் பலசுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகளை நடாத்தித் தொழிலாளரின் ஏனைய சகல கொடுப்பனவுகளும் உள்ளடங்கலாக நாட்சம்பளமாக ரூபா 295ஐ முதலாளிமார் சம்மேளனத்திடம் கோருவதெனத் தீர்மானித்தன. இதன்படி முதலாளிமார் சம்மேளனத்துடன் நிரூபிக்கப்பட்ட பேச்சுவார்த்தையின்போது இ.தொ.கா. தவிரந்த ஏனைய சில தொழிற்சங்கங்கள் ரூபா 300ஐக் கோரியதுடன் கம்பனிகளும் அதற்கு இணங்க மறுத்த நிலையில் பொது இணக்கப்பாட்டுக்கு முரணாகச் சில தொழிற்சங்கங்கள் பேச்சுவார்த்தை மேசையில் நடந்துகொண்டதாகத் தெரிவித்து இ.தொ.கா. தற்காலிகமாகப் பேச்சுவார்த்தையிலிருந்து வெளியேறியது. அத்துடன் இம்முறை ஏனைய தொழிற்சங்கங்களுக்குச் சந்தர்ப்பத்தை வழங்குவதாகவும் கூறியது. இதனைத் தொடர்ந்து ஏனைய தொழிற்சங்கங்கள் முதலாளிமார் சம்மேளனத்துடன் நிரூபித்த பேச்சுவார்த்தைகளும் பொதுமுடிவை எட்டாது தோல்வியுற்றன. மேற்கூறப்பட்ட பின்னணியிலேயே இ.தொ.கா. மெதுவாக வேலை செய்யும் இயக்கத்திற்கு அழைப்பு விடுத்தது.

இ.தொ.கா.வினால் வழிப்படுத்தப்பட்ட மெதுவாக வேலை செய்யும் இயக்கமானது தொடர்ச்சியாக சுமார் 10 நாட்கள் அனைத்துப் பெருந்தோட்டங்களிலும் முன்னெடுக்கப்பட்டுப் பின்னர் 'வாபஸ்' பெறப்பட்டது. தொடர்ந்து மலையக மக்கள் முன்னணியின் தலைமையில்

ஏனைய பல சிறிய தொழிற்சங்கங்களும் இணைந்து தோட்டத் தொழிலாளர்களால் சுயமாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட முழுமையான வேலைநிறுத்தத்திற்கு ஆதரவளித்துடன் அதனை சுமார் 20 நாட்கள் நடத்தின. எனினும் இக்காலப்பகுதியில் இத்தொழிற்சங்கங்களால் 'பெருந்தோட்ட முதலாளிமார் சம்மேளனத்துடன்' நடத்தப்பட்ட பேச்சுவார்த்தைகள் தோல்வியுற்றன. ஈற்றில் மலையக மக்கள் முன்னணியின் தலைவர் பெ.சந்திரசேகரன் அவர்கள் இ.தொ.கா. தலைவர் ஆறுமுகன் தொண்டமான் அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், இப்பிரச்சினையில் தலையிட்டு சுமுகமான முடிவைப் பெற்றுத்தருமாறு கேட்டுக் கொண்டார். இதற்கிணங்க பெருந்தோட்ட முதலாளிமார் சம்மேளனத்துடன் இறுதிச் சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தையில் இ.தொ.கா. ஈடுபட்டது. இறுதியில் 2006ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 19ஆந் திகதி செய்து கொள்ளப்பட்ட கூட்டு உடன்படிக்கையின்படி தொழிலாளரின் நாளாந்த வேதனமானது சுமார் 30% அதிகரிப்புடன் அதாவது ரூபா 260 ஆக நிர்ணயம் செய்யப்பட்டது. இவ்வுடன்பாடானது 2008 அக்டோபர் மாதம் வரை நடைமுறையில் இருக்குமெனத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

18.3 மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகளின் பாராளுமன்றச் செயற்பாடுகள் (Parliamentary Activities of Up-Counry Tamil Political Parties)

மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகளான இ.தொ.கா. (முன்னாள் இ.இ.கா.), மலையக மக்கள் முன்னணி ஆகியவற்றின் பாராளுமன்றச் செயற்பாடுகள் தொடர்பில் இங்கு கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. இ.தொ.கா., ம.ம.மு. போன்ற மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகளின் பாராளுமன்றச் செயற்பாடுகள் அரசாங்கங்களின் கால ஒழுங்குமுறையின் அடிப்படையில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

18.3.1. 1977 -1994 வரையிலான பாராளுமன்றக் காலப்பகுதி

1947ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு 1977ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற எட்டாவது பொதுத் தேர்தலிலேயே மலையகத் தமிழரின் வாக்குகள் மூலம் நேரடியாக ஒரு பிரதிநிதியைத் தெரிவுசெய்ய முடிந்தது. மூன்று அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட நுவரெலியா - மன்கெலியா தேர்தல் தொகுதியில் மூன்றாவது அங்கத்தவராக இ.தொ.கா.வின் தலைவர் எஸ். தொண்டமான் போட்டியிட்டு வெற்றிபெற்றார். இவர் ஐ.தே.க. அரசாங்கத்தின் அமைச்சரவை அந்தஸ்துள்ள அமைச்சராகவும் நியமிக்கப்பட்டார் (கிராமிய, கைத்தொழில் அபிவிருத்தி அமைச்சர்). இவர் இவ்வரசாங்கத்தின் ஆட்சிக்காலப் பகுதியில் அமைச்சரவையில் மிகவும் வலுவான பேரம் பேசும் சக்தியைப் பெற்றிருந்தார் (சந்திரசேகரன், 2001). இவருடைய தலைமைத்துவத்தின்கீழ் பெருந்தோட்டச் சமூகம் வேதனம், குடியுரிமை, வீட்டுவசதி, சுகாதாரம், கல்வி ஆகியவற்றில் முக்கிய நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொண்டது. ஆகவே இக்காலப்பகுதியில் இடம்பெற்ற இ.தொ.கா.வின் பாராளுமன்றச் செயற்பாடுகள் ஒப்பீட்டு ரீதியில் முன்னேற்றகரமானவை.

பாடசாலைக் கல்வியில் பெரும்பாலும் ஓர் ஆசிரியரைக் கொண்ட பஸ்தரக் கற்பித்தல்முறை நிலவிய பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கு மேலதிகமாகப் புதிய ஆசிரியர் நியமனங்கள் வழங்கப்பட்டன (ராமதாஸ், 2013). குடியேற்ற நாட்டாட்சிக் காலத்தில் மிகவும் குறைந்தளவு வசதிகளுடன் ஓர் அறையுடன் கூடிய, உட்கட்டமைப்பு வசதிகளில் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையிலிருந்த நூற்றுக்கணக்கான பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்குப் புதிய கட்டடங்கள் அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டன. இவை இக்காலப்பகுதியில் இ.தொ.கா.வின் பாராளுமன்ற அங்கத்துவம், அமைச்சரவை அந்தஸ்து போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தி மேற்கொள்ளப்பட்ட அபிவிருத்திப் பணிகளாகும். உதாரணமாக அவற்றுள் சிலவற்றைப் பின்வருமாறு நோக்கலாம். பின்வரும் அட்டவணை 18.1 இல் 1983ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1991 வரை பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கென வழங்கப்பட்ட ஆசிரியர் நியமனங்கள் தொடர்பாக அவதானிக்கலாம்.

அட்டவணை 18.1
மலையகப் பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் நியமனங்கள்

ஆண்டு	நியமனம் பெற்றோர் எண்ணிக்கை
1983	402
1984 (PSTP)*	526
1989 (PSTP)	743
1991(PSTP)	629

மூலம்: அஞ்சலா. டபிள்யூ. லிட்டில் அவர்களின் "உழைப்பால் கல்வியில் உயர்வோர்" (2000) எனும் தமிழில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்யப்பட்ட நூலிலிருந்து ஆய்வாளரால் தொகுக்கப்பட்டது.

* Plantation Schools Teachers' Project

குடியரிமை, வாக்குரிமை விடயத்தைப் பொறுத்தவரையில் இ.தொ.கா.வின் அழுத்தங்கள், அரசியல் பேரம் பேசும் ஆற்றலின் விளைவாகப் பின்வரும் மூன்று சட்டங்கள் இவ்வெட்டாவது பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவையாவன:

1. 1986ஆம் ஆண்டின் 5ஆம் இலக்க நாடற்றவர்களுக்குப் பிரஜாவுரிமை வழங்குவதற்கான சட்டம்.
2. 1988 நவம்பர் 9ஆந் திகதி பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட நாடற்றவர்களுக்குப் பிரஜாவுரிமை வழங்கும் விசேட சட்டம்.
3. நாடற்றவர்களாக இருந்து புதிய பிரஜாவுரிமை பெற்றவர்களான இந்திய வம்சாவளியினர் தம்மை வாக்காளர்களாகப் பதிவு செய்து கொள்வதற்கான சட்டம் 1989ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 26ஆம் திகதி பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது (காங்கிரஸ், 17.10.2003).

1989ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற ஒன்பதாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலின் மூலம் மலையகத் தமிழர் சார்பில் இ.தொ.கா.வைச் சேர்ந்த 5 உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றத்திற்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். 1978ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறை, தேசியப்பட்டியல் ஆகிய இரு வழிகளிலும் இத்தெரிவு இடம்பெற்றது. மேற்படி 5 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் பாராளுமன்றச் செயற்பாடுகளை நோக்கின் இவர்களில் இ.தொ.கா. தலைவர் எஸ். தொண்டமான் இக்காலப்பகுதியில் புடைவைக் கைத்தொழில், கிராமியக் கைத்தொழில் அமைச்சராகவும் இ.தொ.கா.வின் பொதுச் செயலாளர் எஸ். செல்லசாமி அவர்கள் போக்குவரத்து இராஜாங்க அமைச்சராகவும், பி.பி. தேவராஜ் அவர்கள் இந்துசமய, இந்து கலாசார, தமிழ்மொழி அமுலாக்கல் இராஜாங்க அமைச்சராகவும் கடமையாற்றினர். இவ்வமைச்சுப் பதவிகளைக் கொண்டு இவர்கள் பல்வேறு பணிகளை மலையக மக்களுக்கும் ஏனைய மக்கள் பிரிவினருக்கும் ஆற்றக்கூடியதாக இருந்தது. அவற்றுள் பின்வருவன குறிப்பிடத்தக்கவை:

1. பெருந்தோட்டம் சார் பொலிஸ் நிலையங்களுக்கு மலையக இளைஞர்களில் 11 சப் இன்ஸ்பெக்டர்களும் 113 பொலிஸ் கான்ஸ்டபிள்களும் நியமிக்கப்பட்டமை.
2. தமிழ்மொழிமூல கிராம சேவகர்கள் 96 பேர் பெருந்தோட்டப் பகுதிகளுக்கு நியமிக்கப்பட்டமை.
3. தமிழ், இந்து கலை, கலாசாரத்துக்குப் புத்துயிர் அளிக்கும்முகமாக பல்வேறு கலை, கலாசார நிகழ்வுகளும் தமிழ் சாகித்திய விழாக்களும் அரச அனுசரணையுடன் நடத்தப்பட்டமை. இவற்றில் மலையகக் கலைஞர்களுக்கு அரச விருதுகளும் பண முடிப்புகளும் வழங்கப்பட்டமை.

4. மலையகத் தமிழ் மாணவர்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட ஸ்ரீபாத தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டமை. கல்வியியற் கல்லூரியின் முதற் தொகுதி மாணவர்கள் 1992ஆம் ஆண்டு உள்வாங்கப்பட்டனர். மேலும் 2017ஆம் ஆண்டுவரை இக்கல்லூரியிலிருந்து பல்வேறு பாடத்துறைகளிலும் பயிற்றப்பட்ட, கற்பித்தலில் தேசிய டிப்ளோமா சான்றிதழைப்பெற்ற சுமார் 3552 மலையகத் தமிழ் ஆசிரியர்கள் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் நியமனம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது (ஸ்ரீபாத தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி, 1992-2017).

இவ்வாறு மலையகத் தமிழ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தமது பாராளுமன்ற அங்கத்துவம் மற்றும் அமைச்சுப் பதவிகளைப் பயன்படுத்தி மேற்கொண்ட பணிகளை நோக்கும்போது இக்காலப்பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பாராளுமன்றச் செயற்பாடுகள் ஒப்பீட்டுரீதியில் முன்னேற்றகரமானவை எனக் கொள்ளமுடியும்.

18.3.2. 1994 - 2000ஆம் ஆண்டு வரையிலான பத்தாவது பாராளுமன்றக் காலப்பகுதி

மேற்படி பத்தாவது பாராளுமன்றத்தில் மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகளின் பாராளுமன்றச் செயற்பாட்டை நோக்கின், 1994ஆம் ஆண்டு இப் பெற்ற பொதுத்தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தலைமையிலான பொதுசன ஐக்கிய முன்னணிக்கும் எதிர்க் கட்சிகளுக்கும்மான ஆசன விகிதம் சரிசமனாகக் காணப்பட்டது. இந்நிலையில் மலையக மக்கள் முன்னணியின் சார்பில் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் சுயேச்சை வேட்பாளராகப் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்ற அதன் தலைவர் பெ. சந்திரசேகரன் அவர்களது ஒரு வாக்கினைக்கொண்டு பாராளுமன்றத்தில் அறுதிப் பெரும் பான்மையை நிலுபித்து பொதுசன ஐக்கிய முன்னணி எனும் கூட்டணிக் கட்சியின் சார்பில் திருமதி. சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க ஆட்சியமைத்தார். சுதந்திர இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் பாராளுமன்றத்தின் ஆட்சி அதிகாரத்தைத் தீர்மானிக்கும் வல்லமையை மலையகத் தமிழ்க்கட்சி ஒன்று பெற்றிருந்த முதலாவது சந்தர்ப்பம் இதுவென்பது குறிப்பிடத் தக்கது. இவ்வாட்சிக் காலத்தில் மலையக மக்கள் முன்னணியின் தலைவர் பெ. சந்திரசேகரன் அவர்கள் வீடமைப்புப் பிரதியமைச்சராகவும் விளங்கினார். இக்காலப் பகுதியில் மலையக மக்கள் முன்னணி நிறைவேற்றிய பிரதான வேலைத்திட்டங்கள் சிலவற்றைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடலாம்:

1. பெருந்தோட்டக் குடும்பமொன்றுக்கு 7 'பேர்ச்' காணி வீதம் 25,000 குடும்பங்களுக்கு காணிகள் வழங்கப்பட்டு ஏறத்தாழ 10,000 வீடுகள் முழுமையாகவும் 5,000 வீடுகள் பகுதியளவிலும் நிறைவு செய்யப்பட்டமை.
2. தோட்டப்பகுதிகளில் கிராம சேவகர்களாக 100 மலையக இளைஞர்கள் நியமிக்கப் பட்டமை.
3. சமுர்த்தி உத்தியோகத்தர்களாக 500 மலையக இளைஞர்களுக்கு நியமனம் வழங்கப்பட்டமை.
4. சில அரச திணைக்களங்களிலும் சபைகளிலும் மலையகத்தவர் சிலருக்கு தொழில் வாய்ப்பு பெற்றுக் கொடுக்கப்பட்டமை போன்றனவாகும்.

பிரதியமைச்சுப் பதவியைப் பயன்படுத்தி மலையக மக்கள் முன்னணி நிறைவேற்றிய பணிகளில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளருக்கான தனிவீட்டுத் திட்டம் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இக்காலப்பகுதியில் 'லயன்' (பிரித்தானியராட்சிக் காலத்தில் இலங்கையின் பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காகத் தருவிக்கப்பட்ட, தென்னிந்தியத் தொழிலாளரைத் தங்க வைப்பதற்காக அமைக்கப்பட்ட, போதியளவு வெளிச்சமோ காற்றோட்டமோ சுகாதார வசதிகளோ அற்ற பொதுவான தடுப்புச்சுவர்களால் பிரிக்கப்பட்ட வரிசையான அறைகளைக் கொண்ட முகாம்கள்) கலாசாரத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டும் எனும் இலட்சிய நோக்குடன் மேற்படி அமைச்சின் அனுசரணையுடன் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்காகத் தனிவீடுகள் அமைக்கப்பட்டன.

கடந்த காலங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் அதாவது எட்டாவது, ஒன்பதாவது பாராளுமன்றக் காலப்பகுதியில் இலங்கையில் இடம்பெற்ற தேர்தல்களில் பிரதான கட்சி சிலதொகுதிகளில் வெற்றிபெறவும், வெற்றிபெற்று ஆட்சியமைத்தபின் தொடர்ந்து ஸ்திரீத்தன்மையுடன் அவ் அரசாங்கத்தைக் கொண்டு நடத்தவுமே மலையகத் தமிழ்க்கட்சியான இ.தொ.கா. பயன்பட்டமையைப் பார்த்தோம். ஆனால், பத்தாவது பாராளுமன்றக் காலப்பகுதியில் தேர்தலின் பின் ஆட்சியதிகாரம் எந்தத் தரப்பிற்குச் செல்லும் என்பதைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியாகவும் மலையகத் தமிழ்க்கட்சியான மலையக மக்கள் முன்னணி விளங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அடுத்தாகப் பத்தாவது பாராளுமன்றக் காலப்பகுதியில் இடம்பெற்ற இ.தொ.காவின் பாராளுமன்றச் செயற்பாடுகளை நோக்கின் எதிர்ணியிலிருந்து சிறிது காலத்தின் பின் இக்கட்சியும் அரசாங்கத்துடன் இணைந்து கொண்டது. இ.தொ.காவின் ஆலோசனைக்கிணங்க திருமதி. குமாரசுவாமி அரையாங்கத்தில் 1994ஆம் ஆண்டு முதல் தடவையாக தோட்ட உட்கட்டமைப்பு அமைச்சு உருவாக்கப்பட்டு எஸ். தொண்டமான் அவர்கள் அவ்வமைச்சின் அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார்.

இவ்வமைச்சு பெருந்தோட்டத்தை முழுமையாக அபிவிருத்தி செய்யும் வகையில் வாடிமைக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். பெருந்தோட்ட வீடமைப்பு, மின்சாரம் வழங்குதல், பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்குப் புதிய கட்டடங்கள் அமைத்தல், குடிநீர் வசதியும் சுகநலனும், சுகாதாரம், இளைஞர்களுக்கான தொழிற்பயிற்சி, மேல்நாட்டு உணவுத் தயாரிப்புப் பயிற்சி, பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கான புனரமைப்பு, கல்வி மறுசீரமைப்பு அமுலாக்கல் போன்ற பல்வேறு விடயங்களில் குறிப்பிடத்தக்களவு பணிகள் நிறைவேற்றப்பட்டன. இவ்வரசாங்கத்தின் முழுமையான பதவிக்காலம் நிறைவுறும் முன்பதாகவே மலையக மக்கள் முன்னணி அரசாங்கத்திற்கான ஆதரவை விலக்கிக்கொண்டு எதிர்ணிக் குச் சென்றது. இ.தொ.கா. முழுமையான பதவிக்காலம் நிறைவுறும் வரையில் அரசாங்கத்துடன் இணைந்திருந்தது. பத்தாவது பாராளுமன்றத்தின் பதவிக் காலத்திலும் மலையகத் தமிழ்க் கட்சிகளின் பாராளுமன்றச் செயற்பாடுகள் ஒப்பீட்டு ரீதியில் வெற்றிகரமானவை எனக் கொள்ள முடியும். அதனைத் தொடர்ந்து வந்த 2000 - 2001ஆம் ஆண்டு வரையிலான பதினோராவது பாராளுமன்றக் காலப்பகுதியில் அரசாங்கத்தின் ஸ்திரீத்தன்மை, பாராளுமன்றத்தின் குறுகிய ஆயுட்காலம் என்பவற்றின் காரணமாக மலையகத் தமிழ்க் கட்சிகளால் குறிப்பிடத்தக்க பாராளுமன்றச் செயற்பாடுகள் எதையும் ஆற்ற முடியவில்லை.

18.3.3. 2001-2004ஆம் ஆண்டு வரையிலான பாராளுமன்றக் காலப்பகுதி

பன்னிரண்டாவது பாராளுமன்றக் காலப்பகுதியில் ஒன்பது அங்கத்தவர்கள் மலையகத் தமிழர் சார்பில் பாராளுமன்றத்திற்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இ.தொ.காவின் தலைவர் ஆறுமுகன் தொண்டமான், மலையக மக்கள் முன்னணியின் தலைவர் பெ. சந்திரசேகரன் ஆகியோர் அமைச்சுப் பதவிகளை வகித்தனர். இக்காலப்பகுதியில் இ.தொ.காவின் முயற்சியினால் பாராளுமன்றத்தில் 2003ஆம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட 35ஆம் இலக்கச் சட்டமாகிய 'இந்திய வம்சாவளியினருக்குக் குடியுரிமை வழங்கும் சட்டம்' குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதன் பயனாக சிறிமாவோ-சாஸ்திரி உடன்படிக்கையின்படி இந்தியக் கடவுச்சீட்டுப் பெற்ற 94,000 பேரின் இயற்கைப் பெருக்கமான 1,63,000 பேருக்கு இலங்கைக் குடியுரிமை கிடைத்தது. இதனை இ.தொ.காவின் வெற்றிகரமான பாராளுமன்றச் செயற்பாடாகக் கொள்ளலாம்.

18.3.4. 2004-2010ஆம் ஆண்டு வரையிலான பதின்மூன்றாவது பாராளுமன்றக் காலப்பகுதி

2004ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற பொதுத் தேர்தலில் பத்து அங்கத்தவர்கள் மலையகத் தமிழர் சார்பில் பாராளுமன்றத்திற்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். இக்காலப்பகுதியில் நிறைவேற்றப் பட்ட பல்வேறு பணிகளில் 2007ஆம் ஆண்டு மே மாதம் வழங்கப்பட்ட பாடசாலையை

அடிப்படையாகக் கொண்ட பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கான 3179 பேருக்கான ஆசிரியர் நியமனம் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இது இ.தொ.கா.வின் முயற்சியினால் பெற்றுக் கொடுக்கப்பட்டது.

18.4 கலந்துரையாடல் (Discussion)

இவ்வாய்விற்குட்பட்ட சுமார் மூன்று தசாப்த காலப்பகுதியில் (1977 - 2007) மலையகத் தமிழ்க் கட்சிகள் இலங்கை அரசியலில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சக்தியாகக் காணப்பட்டனவா எனும் வினாவுக்கு வினா யளிக்க முற்படுகையில், 1977ஆம் ஆண்டு பதவிக்கு வந்த ஐ.தே.க. அரசாங்கமானது ஸ்திரமான நிலையில் இருந்தும் கூட (1977ஆம் ஆண்டுப் பொதுத்தேர்தலில் மூன்றில் இரண்டு பங்கிற்கும் மேற்பட்ட ஆசனங்களைத் தனித்துக் கைப்பற்றியிருந்தது) பாராளுமன்றத்தில் ஒரேயொரு ஆசனத்தைக் கொண்டிருந்த இ.தொ.கா.வை பல்வேறு உள்நாட்டு, சர்வதேச ரீதியான காரணங்களின் நிமித்தம் அமைச்சரவையில் இணைத்துக் கொண்டமையானது, இலங்கையின் அன்றைய அரசியல் சூழ்நிலையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு சக்தியாக இ.தொ.கா.வும் அதன் தலைவர் எஸ்.தொண்டமனும் விளங்கியமையே இதற்குப் பிரதான காரணம் என்பதைத் தகவல்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன (Nadesan, 1993). அவையாவன:

1. இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளில் எழுச்சியடைந்த இளைஞர்களின் ஆயுதப் போராட்டத்திலிருந்து இ.தொ.கா.வையும் மலையக மக்களையும் பிரித்தெடுத்து நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளில் அமைதிப்பாப் பேண விரும்பியமை
2. 1981ஆம் ஆண்டு ஜனாதிபதி தேர்தலில் வெற்றியை உறுதி செய்துகொள்வதற்கு இ.தொ.கா.வின் ஆதரவு தேவைப்பட்டமை
3. 1982ஆம் ஆண்டு பாராளுமன்றத்தின் ஆயுட்காலத்தை மற்றுமொரு பொதுத்தேர்தலைச் சந்திக்காமல் மக்கள் தீர்ப்பு வாக்கெடுப்பின் ஊடாக நீடித்துக் கொள்வதில் வெற்றி பெறல் (Nadesan, 1993)

போன்ற பல்வேறு காரணங்களின் நிமித்தம் இ.தொ.கா.வை அப்போது ஆட்சியில் இருந்த ஐ.தே.க. அரசாங்கத்தில் இணைத்துக்கொண்டது. ஆகவே இக்காலப்பகுதியில் மலையகத் தமிழ்க் கட்சியான இ.தொ.கா. இலங்கை அரசியலில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு சக்தியாக இருந்துள்ளமை புலனாகின்றது. அவ்வாறே இ.தொ.கா.விற்கும் அரசாங்கத்தில் இணைத்து கொள்வதனுடாக மலையகத்தமிழரின் குடியுரிமைப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாணல் உள்ளிட்ட பல்வேறு அபிவிருத்திப் பணிகளை மலையக மக்களுக்கு ஆற்றவேண்டிய தேவை காணப்பட்டது (சிவநாயகம், 1990).

மேலும், 1989-1994ஆம் ஆண்டு வரையிலான ஒன்பதாவது பாராளுமன்றக் காலப்பகுதியை நோக்கின் இக்காலப்பகுதியில் பதவியிலிருந்த ஐ.தே.க. அரசாங்கமானது எட்டாவது பாராளுமன்றக் காலப்பகுதியில் கொண்டிருந்த மூன்றிலிரண்டு பெரும்பான்மைப் பலத்தை 1989ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற பொதுத்தேர்தலில் இழந்திருந்தாலும் ஆட்சியமைப் பதற்குத் தேவையான அறுதிப்பெரும்பான்மை ஆசனங்களைக் கைப்பற்றி ஆட்சியமைத்தது. அத்தோடு இத்தேர்தலில் இ.தொ.கா. உடன் கூட்டணி அமைத்துப் போட்டியிட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. குறிப்பாக, ஜனாதிபதி ஆர். பிரேமதாச அவர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் ஐ.தே.க.வில் ஏற்பட்ட உட்கட்சிப்பூசல், அவருக்கெதிராக அவரது சகாக்கள் எதிர்க்கட்சியுடன் இணைந்து குற்றப் பிரேரணை ஒன்றைத் தாக்கல் செய்ய முனைந்தமை, தென்னிலங்கையில் எழுச்சியடைந்த இளைஞர்களின் அரசுக்கெதிரான ஆயுதக்கிளர்ச்சி (மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் இரண்டாவது ஆயுதக்கிளர்ச்சி) போன்ற பல்வேறு காரணிகளால் தன்னையும் அரசாங்கத்தையும் ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்வதில் இ.தொ.கா.வின் ஆதரவில் ஜனாதிபதி பிரேமதாச அவர்கள் பெரிதும் தங்கியிருந்தமை உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது (Nadesan, 1993). அது மாத்திரமன்றி அக்காலப்பகுதியில் இடம்பெற்ற மாகாணசபைத் தேர்தல்களிலும் இ.தொ.கா.

உடனான கூட்டணி ஐ.தே.க.வின் வெற்றிக்குப் பெரிதும் கைகொடுத்தது. எனவே, 1988 - 1994ஆம் ஆண்டுவரையிலான ஒன்பதாவது பாராளுமன்றக் காலப்பகுதியில் அரசாங்கத்தின் ஸ்திரத்தன்மையைப் பேணுவதிலும் தேர்தலில் ஆளும் கட்சியின் (ஐ.தே.க.வின்) வெற்றி வாய்ப்பைத் தீர்மானிப்பதிலும் இ.தொ.கா.வின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இலங்கையரசியலில் சிறிய கட்சியொன்று தமது வாக்குப்பலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசாங்கத்துடன் பேரம்பேசி தமது கோரிக்கைகளை வென்றெடுக்கும் போக்கிற்கு வித்திட்டது இ.தொ.கா.வேயாகும் என்பதையும் ஆய்வு முடிவுகள் உணர்த்துகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, எட்டாவது பாராளுமன்றக் காலப்பகுதியில் 1988ஆம் ஆண்டு ஜனாதிபதி தேர்தலுக்கு முன்பதாக ஐக்கிய தேசிய கட்சியின் வேட்பாளர் ஆர்.பிரேமதாஸ் அவர்களை ஆதரிக்க வேண்டுமாயின் தேர்தலுக்கு முன்பதாக குடியுரிமை, வாக்குரிமைச் சட்டங்களை நிறைவேற்றுமாறு இ.தொ.கா. அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தியது. அவ்வாறின்மேல் தாம் 1977ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஐ.தே.க. அரசாங்கத்திற்கு வழங்கிவரும் ஆதரவை மீள்பரிசீலனை செய்யவேண்டியேற்படுமென்பதுடன் குறித்த ஜனாதிபதித் தேர்தலில் எதிர்க்கட்சி வேட்பாளருடனும் மலையகத் தமிழரின் குடியுரிமை தொடர்பில் இணக்கப்பாட்டிற்கு வருவதனுடாக அவரை ஆதரிக்கவேண்டியேற்படுமெனவும் அரசாங்கத்தை நிர்ப்பந்தித்தது. ஈற்றில் இ.தொ.கா.வின் கோரிக்கைக்குச் செவிசாய்த்தும் தேர்தலில் வெற்றி பெறுவதை நோக்காகக் கொண்டும் மேற்படி சட்டங்களைப் பாராளுமன்றத்தில் ஆளும் ஐ.தே.க. நிறைவேற்றியது. குறிப்பாக 1977ஆம் ஆண்டிலிருந்து இ.தொ.கா. பேரம் பேசும் நிலையில் படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து வலுவானதோர் இடத்தை அடைந்தது (சந்திரசேகரன், 2001). பேரம்பேசும் அரசியல் இ.தொ.கா.வின் மறைந்த தலைவர் எஸ். தொண்ட் மான் அவர்களால் மிகவும் வெற்றிகரமான முறையில் முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளதைத் தரவுப்பகுப்பாய்வின் முடிவுகள் புலப்படுத்துகின்றன.

மேலும், 1994ஆம் ஆண்டிலிருந்து 2001ஆம் ஆண்டுவரையிலான பத்து, பதினொராவது பாராளுமன்றக் காலப்பகுதிகளில் மலையகத் தமிழ்க் கட்சிகளுடன் ஆட்சியதிகாரத்தைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியை ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் (ஸ்ரீல.மு.கா.) பகிர்ந்து கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஏனெனில் இ.தொ.கா., ம.ம.மு., ஸ்ரீல.மு.கா. ஆகிய அரசாங்கத்தின் பிரதான பங்காளிக் கட்சிகளில் ஒன்று வெளியேறினாலும் அரசாங்கத்தின் ஆயுட்காலம் அல்லது ஸ்திரத்தன்மையில் பாதிப்பைச் செலுத்தக் கூடிய நிலைமை காணப்பட்டது. எவ்வாறாயினும் 2001ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் இடம்பெற்ற பன்னிரண்டாவது பொதுத்தேர்தலுடன் தென்னிலங்கை அரசியலில் மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் பாராளுமன்ற மீள்பிரவேசம், ஜாதிக ஹைல உறுமய ஆகியவற்றின் எழுச்சியானது மலையகத் தமிழ்க் கட்சிகளதும் ஸ்ரீல.மு.கா.வினதும் அரசாங்கத்துடன் பேரம்பேசும் ஆற்றலையும் ஆட்சியதிகாரத்தைத் தீர்மானிக்கும் சக்திகள் எனும் நிலையையும் பலவீனமடையச் செய்துள்ளமை புலனாகின்றது. மேற்கூறப்பட்ட காரணிகளுடன் மலையகக் கட்சிகள், ஸ்ரீல.மு.கா. உட்பட்ட ஏனைய சிறிய கட்சிகள் உட்கட்சிப்பூசல், கருத்து முரண்பாடுகளின் விளைவாகவும் அவற்றின் பேரம்பேசும் ஆற்றலையும் ஆட்சியதிகாரத்தைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியையும் குறைத்துக் கொண்டுள்ளன. எனவே சிறிய கட்சிகள் தமக்குள் பிளவுபடாமலும் கட்டுக்கோப்பு னும் ஒற்றுமையுடனும் காணப்படும் வரைக்குமே அவற்றின் பேரம்பேசும் ஆற்றலைத் தக்கவைத்துக் கொள்வது சாத்தியமாகும்.

மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகள் அவற்றின் பாராளுமன்றச் செயற்பாடுகளுக்கூடாக மலையகத் தமிழ் மக்களுக்கு ஆற்றியுள்ள பணிகளைத் தொகுத்து நோக்கின், 1977ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தலுடன் இலங்கை அரசியலில் மறுபிரவேசம் செய்த மலையகத் தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் தேர்தலுக்கு முன்னரும் பின்னரும் ஆளும் கட்சியுடன் கூட்டுச்சேர்தல், அமைச்சப்பதவிகளைப் பெறல் மூலமும் தமது பேரம்பேசும் ஆற்றலின் விளைவாகவும் குடியுரிமை, வாக்குரிமைப் பிரச்சினைகளுக்குச் சில வரையறைகளுடன் தீர்வு கண்டுள்ளன. மலையகத்தமிழ் மக்களின் கல்வி, சுகாதாரம், அரசாங்கத்துறை தொழில்வாய்ப்பு, பெருந்

தோட்ட உட்கட்டமைப்பு அபிவிருத்தி, வீடமைப்பு, தொழிற்பயிற்சி போன்ற பல்வேறு துறைகளிலும் ஒப்பீட்டுரீதியில் பல முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. கல்வித்துறையைப் பொறுத்தமட்டில் உழைக்கும் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த பெரும்பான்மையானோரின் கல்வி கற்ற பின்னைகள் (கமார் 12,000 பேர்) ஆசிரியர் நியமனங்களைப் பெற்று அரசாங்க ஊழியர்கள் எனும் அந்தஸ்துடன் சமூக அடுக்கமையில் மேல்நோக்கி (மத்தியதர வகுப்பிற்கு) நகரும் வாய்ப்பைப் பெருந்தோட்ட ஆசிரியர் நியமனங்கள் மூலம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும், மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகளின் பாராளுமன்றத்திற்குப் புறம்பான செயற்பாடுகளை மதிப்பிடுகையில், இ.தொ.கா.வின் மலையகத் தமிழருக்கான குடியுரிமை, வாக்குரிமை பற்றிய சாத்வீகப் போராட்டங்கள் அக்கட்சி ஆளும்தரப்பில் இல்லாத சந்தர்ப்பங்களில் இலங்கை அரசாங்கத்தினால் அலட்சியம் செய்யப்பட்டமை புலனாகின்றது. அத்துடன் 1977ஆம் ஆண்டிலிருந்து இ.தொ.கா. ஐ.தே.க. அரசாங்கத்துடன் இணைந்திருந்த காலங்களில் ஒப்பிட்டு ரீதியில் அதிக நன்மையடைந்தது ஐ.தே.க. எனும் விமர்சனத்தை இ.தொ.கா மீது ஆய்வாளர்கள் முன்வைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது (தம்பையா, 1995).

அடுத்ததாக ஆய்வுக்குட்பட்ட காலப்பகுதியில் கமார் கால் நூற்றாண்டுக்கால வரலாற்றையே கொண்டிருந்த மலையக மக்கள் முன்னணி, பெருமளவிற்கு மலையகத்தின் படித்த, மாற்றுக் கருத்தைக் கொண்டிருந்த இளைஞர்களின் சக்தியால் கட்டியெழுப்பப்பட்ட கட்சியாகும். மேலும், மலையக அரசியல் வரலாற்றில் முதன்முதலில் இக்கட்சியே தொழிற்சங்க அரசியலைத் தவிர்த்து முழுமையான அரசியல் கட்சியாகத் தொடங்கப்பட்டது. எவ்வாறாயினும் சிறிது காலத்தின் பின்னர் நடைமுறைத் தேவைகளைக் கருத்திற்கொண்டு மலையகத் தொழிலாளர் முன்னணி எனும் தொழிற்சங்கத்தை உருவாக்கிச் செயற்பட்டது. மேலும், கருத்தியல் ரீதியில் மலையக மக்களிடையே மாற்றங்களை ஏற்படுத்தவும் அவர்களை அரசியல் ரீதியில் அணிதிரட்டவும் முயன்றது. மலையகத் தமிழ் மக்கள் இலங்கையின் ஒரு தேசிய இனமாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டுமென்பதுடன், இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு காணப்படும்போது அதில் மலையகத் தமிழ் மக்களுக்கான அதிகாரப் பகிர்வு உள்ளடக்கப்பட வேண்டுமெனவும் வலியுறுத்தி வந்துள்ளது.

இக்கட்சியின் பாராளுமன்றத்திற்குப் புறம்பான செயற்பாடுகள் பெரும்பாலும் மேற் கூறப்பட்ட விடயங்கள் பற்றிய விழிப்புணர்வை மலையக மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்துவதிலும் தேசிய, சர்வதேச ரீதியில் இவற்றை நியாயப்படுத்தி பிரசாரம் செய்வதிலும் கவனம் செலுத்தின. குறிப்பாக இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு உயர்ந்தபட்ச அதிகாரப் பகிர்வு வழங்கப்பட வேண்டுமெனவும் அதன் தலைவர் பெ. சந்திரசேகரன் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும் தொடர்ச்சியாக வலியுறுத்தி வந்தார். இலங்கையின் அரசியல் கட்சிமுறைக்கு மலையகத் தமிழ்க் கட்சிகள் எத்தகைய பங்களிப்பைச் செய்துள்ளன என நோக்குகையில், உண்மையில் கட்சிமுறை பற்றிய ஆய்வானது கட்சி அலகுகளிடையேயான போட்டிமுறையிலமைந்த தொடர்பின் மாதிரிகளை ஆராய்வதாகும் (சிவராஜா, 2006). அந்தவகையில் இலங்கையின் அரசியல் கட்சிகளின் தோற்றக் காலப்பகுதியான 1935 - 1947 வரையிலான காலப்பகுதியினைத் தொடர்ந்து வந்த 1947 - 1956ஆம் ஆண்டு வரையில் தனிக்கட்சி (ஐ.தே.க.) ஆதிக்கம் நிலவிய காலப்பகுதியில் (பிரமுகர் கட்சி காலப்பகுதி எனவும் கூறுவர்) மலையகத் தமிழ் கட்சிகள் எவ்வித தாக்கத்தையும் இலங்கையின் கட்சி முறையில் ஏற்படுத்தவில்லை என்பது தெளிவாகின்றது.

மேலும், அதனைத் தொடர்ந்து வந்த 1956-1960ஆம் ஆண்டு வரையிலான இரு கூட்டுக் கட்சி முறையின் ஆரம்ப காலம், இருகூட்டுக் கட்சிமுறை ஸ்திரமடைந்த காலப்பகுதியான 1960-1965, இருகூட்டுக் கட்சிமுறை நன்கு பலமடைந்த காலப்பகுதியான 1965-1970ஆம் ஆண்டு வரையிலும், இருகூட்டுக் கட்சிமுறை தளம்பலுற்ற காலப்பகுதியான 1970-1977ஆம் ஆண்டு வரையிலான காலப்பகுதியிலும் (சிவராஜா, 2006) மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகள் இலங்கையின் கட்சிமுறைக்கு குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பு எதனையும் ஆற்றவில்லை என்பதையும் தரவுப்பகுப்பாய்விலிருந்து கூறமுடியும். இதற்குக் காரணம் ஏற்கனவே கலந்துரையாடியதன்படி 1948, 1949ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்கையின்

முதலாவது பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட குடியரிமை, வாக்குரிமைச் சட்டங்களின் விளைவாக இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் போன்ற மலையகத் தமிழ்க் கட்சிகள் பாராளுமன்ற அரசியலிலிருந்து அப்புறப்படுத்தப்பட்டமையாகும். எவ்வாறாயினும் 1977ஆம் ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தலின் பின்னர் அமைக்கப்பட்ட ஐ.தே.க. தலைமையிலான அரசாங்கத்தில் கமர் மூன்று தசாப்தங்களின் பின்னர் மலையகத் தமிழரின் வாக்குகளால் நேரடியாகப் பாராளுமன்றத்திற்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட இ.தொ.கா.வின் தலைவர் எஸ்.தொண்டமான் அவர்களை அரசாங்கத்துடன் இணைத்துக் கொண்டதன் விளைவாக அதுவும் ஓர் இருகூட்டுக்கட்சி அரசாங்கமாக மாறியது. எனவே, ஒரு சிறிய கூட்டணிக் கட்சியான இ.தொ.கா. 1977-1988 வரையிலான காலப்பகுதியில் ஐ.தே.க. தலைமையிலான அரசாங்கத்தில் இணைந்து கொண்டு இலங்கையின் அரசியல் கட்சி முறையைத் தொடர்ந்தும் இருகூட்டுக் கட்சி முறைக்குள் இட்டுச் செல்வதில் பங்களிப்புச் செய்தது எனலாம்.

மேலும், 1989-1994 ஆம் ஆண்டு வரையிலான ஐ.தே.க.வின் ஆட்சிக் காலப்பகுதியிலும் அவ்வரசாங்கத்துடன் இ.தொ.கா. இணைந்திருந்தமையானது மேற்கூறப்பட்ட இருகூட்டுக் கட்சிமுறையை மேலும் வலுப்படுத்தியது எனலாம். எவ்வாறாயினும் 1989ஆம் ஆண்டு பாராளுமன்றப் பொதுத் தேர்தலானது 1978ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட இலங்கையின் இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட விகிதாசாரப் பிரதிநித்துவ முறையின் கீழ் இடம்பெற்றது. இவ்விகிதாசாரப் பிரதிநித்துவ முறையின் விளைவாக ஏனைய நாடுகளில் ஏற்பட்டது போன்று இலங்கையிலும் பலகட்சிப் போக்கு ஏற்பட்டது.

1987ஆம் ஆண்டு செய்துகொள்ளப்பட்ட இலங்கை - இந்திய உடன்படிக்கையின் பின்னர் ஆயுதப் போராட்டத்தைக் கைவிட்டு இலங்கையின் ஜனநாயக அரசியல் நீரோட்டத்தில் இணைந்து கொண்ட பல்வேறு முன்னாள் தமிழ்ப் போராளி அமைப்புக்களும் தம்மை அரசியல் கட்சியாகப் பதிவுசெய்து, தேர்தலில் போட்டியிட்டு பாராளுமன்ற அரசியலில் பிரவேசித்தமையும் இப்பலகட்சிகள் பாராளுமன்றத்தில் இடம்பெற வழிவகுத்த மற்றுமொரு காரணியாகும்.

மேற்படி விகிதாசாரப் பிரதிநித்துவத்தேர்தல் முறையின் விளைவாக 1989ஆம் ஆண்டு பல சிறிய கட்சிகள் பாராளுமன்றத்தில் பிரவேசித்த போதிலும் 1994ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற பாராளுமன்றத் தேர்தலின் பின்பே இத்தேர்தல் முறையானது இலங்கையின் கட்சி முறையில் தெளிவான மாற்றமொன்றை ஏற்படுத்தியதை அவதானிக்கலாம். அதாவது இரண்டு பெரிய கட்சிகளின் தலைமைத்துவத்தின் கீழ் பல சிறிய கட்சிகள் இணைந்து கூட்சியமைக்கும் நிலையேற்பட்டது. ஏனெனில் இரு பிரதான கட்சிகளும் பாராளுமன்றத்தில் தனித்து அறுதிப் பெரும்பான்மையைப் பெறமுடியாத நிலையில் அரசாங்கமானது சிறிய கட்சிகளின் ஆதரவில் தங்கியிருக்கவேண்டிய நிலையேற்பட்டது. இக்காலப்பகுதியில் சிறிய கட்சிகளின் முக்கியத்துவம் முன்னரை விடவும் அதிகரித்தது. இதுவும் விகிதாசாரப் பிரதிநித்துவ முறையினாலேற்பட்ட விளைவுகளில் ஒன்றாகும். ஆகவே 1994ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் கட்சி முறையானது இருகூட்டுக் கட்சி முறையிலிருந்து பலகூட்டுக் கட்சிமுறைக்கு இட்டுச் செல்லப்பட்டதெனலாம். 1994ஆம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்ட ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தலைமையிலான பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தில் ஸ்ரீலங்கா முஸ்லீம் காங்கிரஸ், மலையக மக்கள் முன்னணி, இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் ஆகிய கட்சிகள் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டமை பலகூட்டுக் கட்சிமுறைக்கு உதாரணமாகும். அதனைத் தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதிகளிலும் இவ்வாறானதொரு போக்கை அவதானிக்கலாம். எனவே, 1994 - 2010ஆம் ஆண்டு வரையிலான காலப்பகுதியில் இலங்கையின் பலகூட்டுக் கட்சிமுறைப் போக்கிற்கு இங்கு ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்ட மலையகத் தமிழ்க் கட்சிகளான இ.தொ.கா., ம.ம.மு. போன்றனவும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளமை புலனாகின்றது.

18.5 முடிவுரை

இக்கட்டுரையில் இலங்கை அரசியலில் மலையகத் தமிழ்க் கட்சிகளின் வகிபாகம் பற்றிய தரவுப்பகுப்பாய்வின் விளைவுகளை ஆய்வு வினாக்கள், ஆய்வுக்கருதுகோள்களுடன் ஒப்பு நோக்குவதன் மூலம் ஆய்வின் நோக்கம் தொடர்பில் பின்வரும் முடிவுகளுக்கு வரமுடியும். இலங்கையில் 1988ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஐ.தே.க. வேட்பாளர் ஆர்.பிரேமதாச அவர்களுக்கும் அவரை எதிர்த்துப் போட்டியிட்ட ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி வேட்பாளர் திருமதி. சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க அவர்களுக்கும் இடையே தேர்தலில் நெருக்கமான போட்டி நிலவியதாகக் கணிக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறானதொரு சூழ்நிலையில் ஆர்.பிரேமதாச அவர்களின் வெற்றிவாய்ப்பைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியாக சிறிய கட்சியான இ.தொ.கா. விளங்கியுள்ளமை புலனாகின்றது. இதனை 'மொறிஸ் டுவேஜரின்' சிறிய கட்சிகள் பற்றிய கோட்பாட்டுடன் ஒப்பு நோக்கின் தேர்தல் தொகுதிகளில் பிரதான கட்சிகள் சமபலத்தைக் கொண்டிருக்கும்போது அவற்றின் வெற்றி வாய்ப்பைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியாக சிறிய கட்சிகள் விளங்கும் எனும் கருதுகோள் (H2) போதியளவு ஆதாரங்களுடன் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும் பத்தாவது பாராளுமன்றக் காலப்பகுதியான 1994 - 2000ஆம் ஆண்டுவரையிலான காலப்பகுதியை நோக்கின் 1994ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற பொதுத்தேர்தலில் இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் மலையகத் தமிழ்க்கட்சியொன்று பாராளுமன்ற ஆட்சியதிகாரத்தைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியாக விளங்கியுள்ளமையைக் காணலாம். ஏனெனில் பத்தாவது பாராளுமன்றத் தேர்தல் முடிவுகளின் விளைவாக ஆட்சியமைப்பதற்கான அறுதிப் பெரும்பான்மையை எந்தவொரு பிரதான கட்சியும் பெற்றிருக்கவில்லை. பாராளுமன்றத்தில் இவ்வாறானதொரு சமபலம் நிலவிய சூழ்நிலையில் ஆளும்கட்சியின் ஆட்சியமைக்கும் உரிமையைக் கோருவதற்கான அறுதிப்பெரும்பான்மையை நிரூபிக்கும் வாக்காக மேற்படி பொதுத்தேர்தலில் மலையக மக்கள் முன்னணியின் ஶார்பில் ஒரேயொரு ஆசனத்தை வென்ற அதன் தலைவர் பெ.சுந்திரசேகரன் அவர்களின் வாக்கே விளங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கு 'மொறிஸ் டுவேஜர்' அவர்கள் தனது சிறிய கட்சிகள் பற்றிய கோட்பாட்டில் நிறுவியுள்ள கருதுகோளுடன் ஒப்பு நோக்கின் அதாவது பாராளுமன்றத்தில் பிரதான கட்சிகளிடையே சமபலம் நிலவும்போது ஆட்சியதிகாரத்தைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியாகச் சிறிய கட்சிகள் விளங்கும் எனும் இவ்வாய்வின் முதலாவது கருதுகோள் (H1) நடைமுறையில் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். இதற்கிணங்க இலங்கையின் பத்தாவது பாராளுமன்றத்தில் ஆட்சியமைக்கப்போவது ஐக்கிய தேசியக் கட்சியா, பொதுசன ஐக்கிய முன்னணியா என்பதை மலையக மக்கள் முன்னணியின் ஒரு வாக்கே தீர்மானித்தது.

அடுத்ததாக மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகள் பாராளுமன்றத்துக்குப் புறம்பான செயற்பாடுகளுக்கூடாக மலையகத் தமிழ் மக்களுக்கு ஆற்றியுள்ள பணிகளை நோக்கின், பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் வேதன அதிகரிப்பை நோக்காகக் கொண்டு காலத்திற்குக் காலம் நடத்தப்பட்ட போராட்டங்கள் ஒப்பீட்டுரீதியில் முன்னேற்றகரமானதாகக் கருதப்பட்டாலும் மக்களின் வாழ்க்கைச்செலவு அதிகரிப்புக்கேற்ற வேதன உயர்வைப் பெறுவதில் மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகளின் தொழிற்சங்க, சாத்வீகப் போராட்டங்கள் முழுமையான வெற்றியைப் பெறவில்லை என்பதை ஆய்வு முடிவுகள் உணர்த்துகின்றன. பெருந்தோட்டத் தொழிற்சங்கங்களிடையே நிலவும் ஒற்றுமையின்மை, போட்டித்தன்மை, தேர்தல் அரசியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவற்றின் தனிப்பட்ட நிகழ்ச்சிநிரல் போன்றன இந்நிலைமைக்கு காரணங்களாகும். ஆகவே, இவ்வேற்றுமைகளைப் புறந்தள்ளி மக்கள் நலனுக்காக மலையகக் கட்சிகள் ஒன்றுபடும்போதே பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைச்செலவு அதிகரிப்புக்கேற்ற வேதன உயர்வைப் பெறமுடியும். மேலும் பாராளுமன்றச் செயற்பாடுகள் மூலம் மலையகத் தமிழ்க் கட்சிகள் ஒப்பீட்டு ரீதியில் குடியரிமை, வாக்குரிமை போன்ற விடயங்களில் ஆற்றியுள்ள பணிகள் முன்னேற்றகரமானவை. இவ்வாறு சமூகப் பொருளாதார

ரீதியில் ஆற்றியுள்ள பணிகள் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களை மலையகத் தமிழரிடையே ஏற்படுத்தியுள்ள போதிலும் இலங்கையின் ஏனைய சமூகங்களோடு ஒப்பிடுமிடத்து பின்தங்கிய நிலையிலுள்ள மலையக மக்களின் நூற்றாண்டு காலப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு சட்டம், நிர்வாகம் சார்ந்த சிறப்புப் பொறிமுறைகளை உருவாக்க வேண்டியுள்ளதுடன் பல்வேறு துரிதமான அபிவிருத்திப் பணிகளை பாரியளவில் மேற்கொள்ளவேண்டிய தேவையும் புலனாகின்றது.

இலங்கையின் அரசியல் கட்சி முறையில் ஒரு சிறிய கூட்டணிக் கட்சியான இ.தொ. கா. 1977 - 1989, 1989 - 1994 வரையிலான காலப்பகுதிகளில் ஐ.தே.க. தலைமையிலான அரசாங்கத்தில் இணைந்து கொண்டு இலங்கையின் அரசியல் கட்சி முறையைத் தொடர்ந்தும் இருகூட்டுக் கட்சி முறைக்குள் இட்டுச் செல்வதில் பங்களிப்புச் செய்தது எனலாம். அத்துடன் 1994 - 2010ஆம் ஆண்டு வரையிலான காலப்பகுதியில் இலங்கையின் பலகூட்டுக் கட்சிமுறைப் போக்கிற்கு இங்கு ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்ட மலையகத் தமிழ்க் கட்சிகளான இ.தொ.கா., ம.ம.மு. போன்றனவும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளன எனலாம்.

சமகாலத்தில் மலையகத் தமிழர்கள் குடியுரிமையும் வாக்குரிமையும் பெற்றுள்ள நிலையில் இம்மக்களது பிரச்சினை வெறுமனே குடியியல், தொழில்சார் நலன்களுக்கு மாத்திரம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டதன்று மாறாகத் தேசிய ரீதியில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விடயங்களிலும் மலையக மக்களின் பிரச்சினைகள், பங்குபற்றல் போன்றன குறித்து மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகள் கவனம் செலுத்துதல் வேண்டும். இவை தவிர மலையக மக்களின் காணி, வீடமைப்பு, சுகாதார மருத்துவ வசதிகள், வாழ்க்கைத் தர மேம்பாடு, உயர்கல்வி, தொழில் வாய்ப்பு, சனத்தொகைக்கேற்ற அரசியல் பிரதிநிதித்துவம், பொது நிருவாகம் போன்ற துறைகளில் பதவி பெறுவதற்கான வாய்ப்பு, மலையகத் தமிழர் வாழும் பிரதேசங்களில் தமிழ்மொழி அமுலாக்கல் போன்ற இன்னோரன்ன சவால்மிக்க பணிகளை நிறைவேற்ற வேண்டிய பாரிய பொறுப்பு மலையகத் தமிழ்க்கட்சிகளையே சார்ந்துள்ளது.

References

- Bastian.S. (1990). Indian Tamils - Emerging Issues - A Draft, Peter Schalk (ed) 'Lanka', Uppsala, Sweden. (p.329 - 357).
- Duverger, M. (1967). Political Parties. London: Methun & Co. Ltd.,
- Kearney, R.N.(1971). Trade Unions and Politics in Ceylon, New Delhi: Thomson Press (India) Limited, University of California Press.
- Kearney, R.N.(1973). Communalism and Language in the Politics of Ceylon (Sri Lanka) Ithaca and London: Cornell University Press.
- Nadesan, S. (1993). A History of Up - Country Tamil Peoples in Sri Lanka. Hatton: Nandalala Publications, Sri Lanka.
- Ramathass, P. (2013). Deployment of Teachers in Plantation Sector and Its Impact on the Quality of Education with Special Reference to Tamil Medium Schools in Hatton Educational Zone, Unpublished M.Phil Thesis, University of Colombo, Sri Lanka.
- Wilson, A.J. (1974). Politics in Sri Lanka, 1947 - 1973. London: MacMillan Press Ltd.
- Wilson, A.J. (1975). Electoral Politics in an Emergent state: The Ceylon General Election of May 1970. London: Cambridge University Press.
- Woodward, C.A. (1969). The Growth of a Party System in Ceylon Providence: Brown University Press.

Wriggins,W.H.(1960).Ceylon: Dilemmas of a New Nation. Princeton, New Jersey: Princeton University Press.

சந்திரசேகரம், சோ. (2001). இலங்கை இந்தியர் வரலாறு, குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு.

சாரஸ்நாடன். (2003) மலையகத் தமிழர் வரலாறு இமத்திய மாகாணத் தமிழ் சாகித்திய விழாக் குழு, கண்டி, இலங்கை.

சிவராஜா. அ. (2006) இலங்கை அரசியல், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு.

சிவநாயகம், எஸ்.டி. (1990) தலைவர் தொண்டமான், தொண்டமான் பாராட்டுக் குழுவினர், தமிழ்நாடு, இந்தியா.

தம்பையா, இ. (1995) மலையக மக்கள் என்போர் யார்?, புதிய பூமி வெளியீட்டகம், சவுத் ஏரியன் புகஸ், சென்னை.

முத்துத்தம்பி. இ. (1975) இலங்கை குடியரசின் அரசியலமைப்பு - இரண்டாம் பாகம், திருமகள் பதிப்பகம், கன்னாகம், இலங்கை.

காங்கிரஸ் பத்திரிகை. (07.10.2003) இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் வெளியீடு, கொழும்பு.

Collective Agreements, 2001 & 2006

Sri Pada National College of Education, Students' Records from 1992- 2017.

Ceylon Workers'Congress leaders. Personal Interviews. Colombo.

Up-Country People's Front leaders.Personal Interviews.Kotagala, Sri Lanka.

இலங்கையின் அரச நிறுவனங்கள் மீது பிரஜைகளின் நம்பிக்கை:

மலையக மக்களை ஆதாரமாகக் கொண்ட ஓர் உசாவல்

இரா.ரமேஷ்

சுருக்கம்

அரச அதிகாரிகளிடம் இருந்து எதிர்பார்க்கப்படுகின்ற அடிப்படைத் தத்துவங்களான பக்கச்சார்பின்மை, நியாயமாகக் கவனித்தல், நடுநிலைத் தன்மை, அனைவரையும் சட்டத்தின் அடிப்படையில் நடத்துதல் என்பன மறுதலிக்கப்படுகின்றபொழுது, பிரஜைகள் அரச நிறுவனங்கள் மீது கொண்டுள்ள நம்பிக்கை வீழ்ச்சியடைகின்றது என்பதனை அனுபவ ரீதியான ஆதாரங்களின் மூலம் இக்கட்டுரை முன்வைக்கின்றது. இக்கட்டுரையில் பொதுவில் இலங்கைப் பிரஜைகள் அரச நிறுவனங்கள் மீது கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கைகள் தொடர்பாகவும், குறிப்பாக, பெருந்தோட்ட மக்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கை, அதில் செல்வாக்கு செலுத்தும் வேறுபட்ட காரணிகள் தொடர்பாகவும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. பண்புசார் தரவுப் பகுப்பாய்வின் மூலம் கிடைத்த பெறுபெறுகளையும், கோட்பாட்டு விளக்கங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு நோக்கும்போது பெருந்தோட்ட மக்கள் அரச நிறுவனங்கள் மீது குறைந்த நம்பிக்கை கொண்டிருப்பது வெளிப்படுகின்றது. அதற்கு வேறுபட்ட வடிவிலான பாகுபாடுகள், சேவை வழங்கல் இன, மொழி, சமூகக் காரணிகளின் செல்வாக்கு, பக்கச்சார்பின்மை, நியாயமாக நடந்து கொள்ளாமை, நடுநிலைத்தன்மை, சட்டத்தின் முன் யாவரும் சமம், செயற்பாட்டு நீதி என்பன மறுதலிக்கப்படுதல், அரச அதிகாரிகளின் தத்துவநிஷ்டை அதிகாரம், வேறுபட்ட கவனிப்புகள், அரச நிறுவனங்களின் தர வீழ்ச்சி, அரசியல் தலைமீடு போன்ற காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்துவதனைக் காண முடிகின்றது. இவை நிறுவன நம்பிக்கையினை பாதிப்பது மாத்திரம் அன்றி, அரசாங்கத்தின், அரச நிறுவனங்களின் தரம், சட்டத்தன்மை என்பவற்றையும் பாதிக்கின்றன என்பதனை இக்கட்டுரை வெளிக்காட்டுகின்றது.

திறவுச் சொற்கள்: இலங்கை, அரச நிறுவனங்கள், பிரஜைகளின் நம்பிக்கை, மலையக மக்கள், அரசாங்கத்தின் தரம், பக்கச்சார்பின்மை, நியாயம்

19.1 அறிமுகம்

அரச நிறுவனங்கள் அல்லது பொது நிறுவனங்கள் மீதான பிரஜைகளின் நம்பிக்கையானது வெற்றிகரமான ஆட்சிமுறை ஒன்றின் மிக முக்கியமான குறிகாட்டியாக அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது - காரணம், அது நல்லாட்சியின் முக்கிய கூறாக விளங்குவதனாலாகும். மறுபுறமாக, அரச நிறுவனங்கள் மீதான பிரஜைகளின் அவநம்பிக்கை அல்லது குறைந்த எவ்விலான நம்பிக்கையானது அரச பொதுக் கொள்கைகளின் வினைத்திறனை, விளைதிறனை மற்றும் அதன் அமுலாக்கத்தினை பெரிதும் பாதிப்பதாகக் கடந்தகால ஆய்வுகளின் மூலம் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது (Rothstein & Teorell, 2008; Holmberg, & Rothstein, 2012; Uslaner, 2008; Kim, 2005, 2010). அரச நிறுவனங்களினதும் அரச அதிகாரிகளினதும் நெகிழ்ச்சியற்ற தன்மை, அலட்சியம், தாமதம், ஊழல், கடினமான நடத்தைப்பாங்குகள் என்பன பிரஜைகளை அசாதாரண நிலைக்குத் தள்ளுவது மாத்திரமன்றி, அது பிரஜைகளுக்கும்

அரச நிறுவனங்களுக்கும் இடையிலான உறவினை, நம்பிக்கையினை நிர்ணயிப்பதில் எதிர்க்கணியத் தாக்கத்தினைச் செலுத்துவதாக வாதிடப்படுகின்றது (De Jong and Rizvi, 2009:15). Miller (1974:67) என்பார், 'பிரஜைகளின் எதிர்பார்ப்புக்கள் அரச நிறுவனங்களின் மூலம் அல்லது அதிகாரிகளின் மூலம் நிறைவு செய்யப்படாதவிடத்து, அவை நெறிமுறை தவறி செயற்படுகின்ற போது, அது இறுதியில் அவைநம்பிக்கையினை ஏற்படுத்தும் என்கின்றார். ஒரு சில ஆய்வுகள் அரச நிறுவனங்கள் மீதான பிரஜைகளின் நம்பிக்கையினை நிர்ணயிப்பதில் இனத்துவக்காரணி, மொழி, மதம், பால்நிலை, சாதி மற்றும் அரசியல் பிணைப்பு என்பனவும் பாதிப்புச் செலுத்துவதாக அடையாளம் கண்டுள்ளன (Naseer, 2010:113; Rothstein & Uslaner, 2006). வளர்ந்த நாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பல ஆய்வுகளின் மூலம் இனத்துவப் பன்மைத்தன்மைக்கும் நம்பிக்கைக்கும் இடையில் எதிர்க்கணியத் தொடர்பிருப்பதாக அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன. அதேவேளை, பன்மைச் சமூகங்களில் நம்பிக்கை என்பது சமூக ஒருமைப்பாட்டுக்கான முக்கிய அளவீடாகக் கருதப்படுகின்றது. இதன் காரணமாக, இன, மொழி, மத, நிற பன்மைத்தன்மை எவ்வாறு நம்பிக்கையினைப் பாதிக்கின்றன என்பது தொடர்பாக மேற்குலக ஜனநாயக நாடுகளில் அதிகம் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன (Hooghe et al, 2009; Leigh, 2006; Stolle, Soroka and Jhonstone, 2008). சமூக உளவியல் ஆய்வுகளானது, ஒருமைத்தன்மை கொண்ட சமூகங்களில் நம்பிக்கை அதிகரிக்கும் எனவும் பன்மைச் சமூகத்தில் அது பாதிக்கப்படுமெனவும் அடையாளம் கண்டுள்ளன.

இவ்வாறு, மேற்குலக நாடுகளில் பன்மைத்தன்மைக்கும் நம்பிக்கைக்கும் இடையிலான ஆய்வுகள் இடம்பெற்றாலும், அதிகளவில் பன்மைத்தன்மை கொண்ட தென்னாசிய நாடுகளில் இத்தகைய ஆய்வுகள் ஒப்பீட்டளவில் குறைவாகும் - குறிப்பாக, அனுபவ ரீதியான ஆதாரங்கள் குறைவாகும். நம்பிக்கையினை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம். அவை முறையே: சமூக நம்பிக்கை (social trust), தனிநபர்களுக்கிடையிலான நம்பிக்கை (interpersonal trust), மற்றும் நிறுவன நம்பிக்கை (institutional trust) ஆகும். இது தொடர்பான விளக்கங்கள் பின்னர் வழங்கப்படும். இக்கட்டுரையானது நிறுவன நம்பிக்கை குறித்து மாத்திரமே கவனம் செலுத்துகின்றது. ஐக்கிய நாடுகளின் அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் மானிட அபிவிருத்தி அறிக்கை (UNDP, 2008) மற்றும் ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கியின் அறிக்கைகள் (2004) என்பன இலங்கையின் அரச நிறுவனங்கள் மீதான நம்பிக்கை மிக மோசமாக வீழ்ச்சியடைந்து செல்வதாகச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது. இங்கு நிறுவன நம்பிக்கை வீழ்ச்சியடைவதற்கான காரணங்கள் மற்றும் அதில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகள் எவை என்ற கேள்வி இங்கு எழுகின்றது. அதற்கான விடையினைப் பொதுவில் இலங்கைப் பிரஜைகளின் எண்ணப்பாங்கினையும், குறிப்பாக, சிறுபான்மை மக்கள் என்ற வகையில் மலையக மக்களின் எண்ணப்பாங்கினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பரிசீலனை செய்வது இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கமாகும். இக்கட்டுரையில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள தரவுகள் கட்டுரையாசிரியர், 'பொதுச் சேவை வழங்கல், அரசாங்கத்தின் தரம் மற்றும் நிறுவன நம்பிக்கை' எனும் தலைப்பில் 2014 - 2017 ஆண்டு வரை மேற்கொண்ட மூன்று வருட ஆய்வு செயர்திட்டத்திற்காகப் பெறப்பட்டவையாகும். இவ்வாய்வு பதுளை, கண்டி மற்றும் நுவரெலியா ஆகிய மாவட்டங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில், அரச நிறுவனங்கள் மீது பிரஜைகளின் நம்பிக்கை தொடர்பான ஆய்வுகள் மிகக் குறைவாகும் (De Souza & Uyangoda, 2005; NORHED, 2015; Baniamin & Jamil, 2016; Ramesh, 2017). இவ்வாய்வுகள் அரச நிறுவனங்கள் மீதான பிரஜைகளின் நம்பிக்கையினை அளவுசார் தரவுகளை (quantitative data) அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. ஆகவே, இக்கட்டுரையானது சற்று விலகிச் சென்று மலையக மக்கள் அரச நிறுவனங்கள் மீது கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கையினை, அதில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகளைப் பண்புசார் ஆய்வு அணுகுமுறையினை (qualitative research approach) ஆதாரமாகக் கொண்டு, நேர்காணல் மற்றும் குழுக்கலந்துரையாடல்

மூலம் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தரவுகளின் அடிப்படையில் ஆராய்வதாக அமைகின்றது. பன்மைத்தன்மை கொண்ட இலங்கைச் சமூகமானது இத்தகையதொரு ஆய்வுக்கான பரந்த தளத்தை வழங்குகின்றது. அந்தவகையில், இக்கட்டுரையின் முதல் பகுதியானது அரச நிறுவனங்கள் மீதான பிரஜைகளின் நம்பிக்கையின் முக்கியத்துவம், நிறுவன நம்பிக்கை தொடர்பான கோட்பாட்டு விளக்கங்கள் என்பவற்றினையும் இரண்டாவது பகுதியானது, இலங்கையின் அரச நிறுவனங்கள் மீது பிரஜைகள் நம்பிக்கை கொள்வதில் பாதிப்புச் செலுத்தும் காரணிகளையும் மூன்றாவது பகுதியானது, மலையக மக்கள் அரச நிறுவனங்கள் மீது கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கை, அதில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகளை அனுபவ ரீதியான ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராய்கின்றது. ஐந்தாவது பகுதியானது, முடிவுரையினையும், இவ்வாய்வின் கொள்கைத்தாக்கத்தினையும் எதிர்கால ஆய்வுகளுக்கான ஆலோசனைகளையும் வழங்குவதாக அமைந்துள்ளது. இக்கட்டுரையில் அரச நிறுவனங்கள் அல்லது பொது நிறுவனங்கள் என்பது அரசின் பொதுச் சேவை வழங்கும் நிறுவனங்களான பிரதேச செயலகம், மாவட்ட செயலகம், கிராம சேவகர், உள்நூராட்சி அதிகார சபைகள், கல்வி, சுகாதாரம், போக்குவரத்து, மின்சாரம், அஞ்சல் சேவை, பொலிஸ் என்பனவற்றைக் குறிக்கின்றன.

19.2 அரச நிறுவனங்கள் மீது பிரஜைகளின் நம்பிக்கையின் முக்கியத்துவம்

அரச நிறுவனங்கள் மீதான பிரஜைகளின் நம்பிக்கை என்பது அரச நிறுவனங்கள் எவ்வாறு முகாமை செய்யப்படுகின்றன, எந்தளவுக்கு ஜனநாயக ஆட்சி வெற்றிகரமாகச் செயற்படுகின்றது என்பதை அளவிடும் பிரதான குறிகாட்டியாகக் காணப்படுகின்றது (Asvik, 2007; Asvik and Bak 2005; Jamil and Asvik, 2013). Van de Walle, என்பார் (2013) அரச நிறுவனங்கள் மீது உயர் நம்பிக்கை காணப்படுமாயின், அது அரசாங்கம் வினைத்திறன், விளைதிறன் மற்றும் ஜனநாயக ரீதியானது என்பதனை வெளிப்படுத்துவதாகும் என்றார். பிரஜைகளின் குறைந்தபட்ச நம்பிக்கையானது, அரசாங்கம் தவறான வழியில் செல்வதனையும், பொதுச் சேவைகள் சரியாக வழங்கப்படுவதில்லை என்பதனையும் விரும்பத்தகாத சிவில் நடத்தைகளை வெளிப்படுத்துவதாகவும் அமைந்துவிடும். ஹாவர்ட் பல்கலைக்கழகத்தின் புகழ்பெற்ற அரசியல் விஞ்ஞானியான Robert Putnam (1993) தமது புகழ்பெற்ற ஆய்வில் நம்பிக்கை தொடர்பாக அதிகம் முன்னுரிமை வழங்கினார் – அதன் மூலம் 'சமூக மூலதனம்' (social capital) என்ற எண்ணக்கருவினை முன்வைத்தார். சமூக அமைப்புக்களில் பங்கேற்றல், சமூக அமைப்புக்களை உருவாக்குதல், சிவில் பண்புகளை வளர்த்தல் என்பன சமூக மூலதனத்தைக் கட்டியெழுப்ப உதவும் பிரதான மூலங்கள் என்றார். இது சமூகத்தில் வாழும் பிரஜைகளுக்கிடையில் நம்பிக்கையினைக் கட்டியெழுப்ப உதவுகின்றது. மறுபுறமாக, அரச நிறுவனங்கள் மீதான நம்பிக்கையினைத் தீர்மானிப்பதிலும் செல்வாக்குச் செலுத்துவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இலங்கை, பொதுவாகவே குறைந்த நம்பிக்கை கொண்ட சமூகமாகவே கருதப்படுகின்றது. அரச நிறுவனங்கள் மிக உயர்ந்த படிநிலையமைப்பினையும், உயர் குழாத்தினரின் ஆதிக்கத்தினையும், பிரத்தியேகத்தன்மையினையும் கொண்டதாகவும், இனத்துவக் காரணிகளின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டதாகவும் காணப்படுகின்றன. இப்பண்புகள் நீண்ட வரலாற்றைப் பிரதிபலிப்பன என்பது மறுப்பதற்கில்லை. காரணம், இவை பிரித்தானியர் காலத்தில் கட்டப்பட்டவையாகும். ஆகவே, ஒரு வகையான அவநம்பிக்கை கொண்ட கலாசாரச் சூழலில் ஒத்துழைப்பினை, பரஸ்பர நம்பிக்கையினை எதிர்பார்ப்பது கடினமாகும். இத்தகையதொரு சமூகத்தில் அரச நிறுவனங்கள் மீதான நம்பிக்கையினைக் கட்டியெழுப்புவது சவாலான காரியமாகும். அரச கொள்கைகளின் வெற்றிகரமான அமுலாக்கத்திற்கும் அரசாங்கத்தின் இருப்புக்கும் பிரஜைகளின் நம்பிக்கை பெரிதும் அவசியம் என்பது பல ஆய்வுகளின் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. அரச நிறுவனங்களின் தரம் மற்றும் அவற்றின் சேவைத்தரம் உயரும்போது பிரஜைகளின் நம்பிக்கையும் உயரும் என்பது பல அனுபவ ரீதியான

ஆய்வுகளின் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ள கருதுகோளாகும் (Naseer, 2010; Miller, 1974; Rothstein & Stolle, 2003; Kim, 2005, 2010). மறுபுறமாக, இது, பிரஜைகளின் நம்பிக்கை வீழ்ச்சியடையும்போது அரசாங்கத்தின் தரம், பொதுச் சேவைகளும் வீழ்ச்சியடையும் என்பதனை வெளிப்படுத்துகின்றது.

பொது நிறுவனங்கள் நவீன ஜனநாயகத்தின் தூண்களாகக் காணப்படுகின்றன. அவை அரசு கொள்கைகளையும் நிகழ்ச்சித் திட்டங்களையும் அமுல்படுத்துவதற்கு நம்பிக்கை பெரிதும் அவசியமாகும். தென்னாசிய நாடுகள் நல்லாட்சியை அடைந்து கொள்வதில் பெரிதும் சவால்களை எதிர்கொள்வதற்கு அரசாங்கத்தின் மீது பிரஜைகள் கொண்டிருக்கும் குறைந்தளவிலான நம்பிக்கையும் காரணமாகும். அதற்கு இலங்கை விதிவிலக்கல்ல. உலக வங்கியின் உலகளாவிய ஆட்சிமுறை தொடர்பான குறிகாட்டிகளின் (Worldwide Governance Indicators, 2016) மதிப்பெண்களைப் பார்க்கும்போது இலங்கை கீழ்மட்டத்திலேயே காணப்படுகின்றது. இதற்கு ஊழல் மோசடி, ஆட்சிமுறையில் காணப்படும் வினைத்திறனின்மை, உறுதியற்ற, குறுகிய நலன்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட கொள்கைகள், பொது நிறுவனங்களை அரசியல் மயமாக்குதல், அரசு நிறுவனங்கள் மீதான பொதுமக்களின் நம்பிக்கை இழப்பு போன்ற காரணிகள் குறைந்த மதிப்பெண்களைப் பெறுவதற்கு காரணமாயிற்று. மறுபுறமாக, இந்நாட்டில் அரசு நிறுவனங்கள் உயர் குழாத்தினரின் ஆதிக்கத்துக்கு (elite capture) உட்பட்டிருப்பதுடன், அரசு அதிகாரிகள் தனிப்பட்ட நலன்களுக்காக அரசு அதிகாரத்தையும் பதவிகளையும் பயன்படுத்தும் நிலையும் பொதுவாகவே அவதானிக்க முடியும். இதன் காரணமாக, பெரும் எண்ணிக்கையிலான மக்கள், குறிப்பாக அரசு சேவைகளை வேண்டி நிற்கும் பிரஜைகள், சமூகத்தில் பின்தங்கிய நிலையில் வாழும் மக்கள் அரசு நிறுவனங்களில் வேறுபட்ட வடிவங்களிலான பாதுகாடுகளுக்கும் புறக்கணிப்புகளுக்கும் உள்ளாவதனைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது (Bandara, 2009; Ramesh, 2017). இது அரசு நிறுவனங்கள் மீதும், அதிகாரிகள் மீதும் நம்பிக்கையினை இழக்கச் செய்கின்றது. இதற்கு காரணம் அரசு அதிகாரிகள் நமது கடமைப்பொறுப்புக்களை, அதிகாரங்களைப் பிரயோகிக்கும்போது தனிப்பட்ட நலன்கள் இனத்துவ காரணிகள், சமூகக் காரணிகள், பால்நிலை, அரசியல் போன்ற விடயங்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்குவதாகும். இதன்போது, அரசு அதிகாரிகளிடம் இருந்து எதிர்பார்க்கப்படுகின்ற அடிப்படைத் தத்துவங்களான பக்கச்சார்பின்மை, நியாயமாகக் கவனித்தல், நடுநிலைத்தன்மை, அனைவரையும் சட்டத்தின் அடிப்படையில் நடத்துதல் என்பன மறுதலிக்கப்படுகின்றன (Rothstien and Stolle, 2003, 2008; Rothstien and Uslaner, 2006). உண்மையில், அரசு நிறுவனங்கள் மீதான பிரஜைகளின் நம்பிக்கையில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகளை விளங்கிக்கொள்வதற்கு அது தொடர்பான கோட்பாட்டுத் தெளிவு அவசியமாகும்.

19.3 அரசு நிறுவனங்கள் மீதான நம்பிக்கை: சில கோட்பாட்டு விளக்கங்கள்

அரசு நிறுவனங்கள் மீதான பிரஜைகளின் நம்பிக்கையானது பிரஜைகள் அரசு நிறுவனங்கள் மீதும் அதன் அங்கத்தினர் மீதும் நேர்க்கணிய எதிர்பார்ப்பினைக் கொண்டிருப்பதனையும், அவை நடுநிலையாக பக்கச்சார்பின்றி, சட்ட ஒழுங்கு விதிகளைப் பின்பற்றி தமக்கும், தாம்சார்ந்த சமூகத்துக்கும் நன்மையளிப்பர் என பிரஜைகள் ஊகிப்பதனைக் குறித்து நிற்கின்றது (Jamil and Askvik 2013:460). பிரஜைகள் அரசு நிறுவனங்களை ஒரு வகையான நெறிமுறைத் தளத்தினை (normative principles) அடிப்படையாகக் கொண்டே நம்ப முற்படுகின்றனர். அதாவது, ஜனநாயக ரீதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட பாராளுமன்றம் சமூகத்தை ஆள்வதற்கு சிறந்த வழி அல்லது சயாதீன நீதிமன்றம் நியாயமான, நடுநிலையான வியாக்கியானங்கள் மூலம் பிரஜைகளின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் அல்லது அரசு நிறுவனங்கள் நடுநிலையாக நின்று பக்கச்சார்பின்றி பொதுச்சேவைகளை வழங்கும் என்பதே நெறிமுறை சார்ந்த நம்பிக்கையாகும்.

நிறுவனங்கள் மீதான நம்பிக்கை தொடர்பாக ஆராயும்போது அந்நிறுவனங்களின் நம்பகத்தன்மை (trustworthiness) முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது. நிறுவன அதிகாரிகளைத் தெரிவு செய்தல் மற்றும் அவர்களின் நடத்தைக் கோலங்களைக் கட்டுப்படுத்தல் என்பவற்றுக்கான பொறிமுறையிணையே இங்கு குறிப்பிடுகின்றோம். அதன் மூலம் அவர்கள் சில பொறுப்புகளுடனும் கட்டுப்பாட்டுடனும் செயற்பட முடியும் (Levi, 1998). நேர்மை, திறமை, போட்டித்தன்மை, ஒருமைப்பாடு, அர்ப்பணிப்பு, பக்கச்சார்பின்மை என்பவற்றை ஊக்குவிக்கும் பணியக ஏற்பாடுகளை நம்பத்தகுந்த சிவில் சேவையினை மற்றும் சிவில் சேவையாளர்களை உருவாக்குவதற்கான பொறிமுறையாக குறிப்பிட முடியும். மிக முக்கியமாக, உண்மையினை உரைத்தல், வாக்குறுதிகளைப் பேணுதல், நியாயமாக நடத்தல், ஒற்றுமை ஆகியன நிறுவன நம்பகத்தன்மையினை மேம்படுத்துவதற்கு பெரிதும் அடிப்படையானதென அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன (Offe, 1999). இங்கு முன்வைக்கப்படும் அனுமானம் யாதெனில், அரச நிறுவனங்கள் நம்பத்தகுந்தவையாகத் தென்படும்போது பிரஜைகள் அதனை நம்புவர். ஆனால், இங்குள்ள பிரச்சினை யாதெனில், பிரஜைகள் எத்தனவுக்கு உறுதியான அவதானிப்புகள் மூலம் நம்பிக்கைத் தொடர்பான தீர்மானத்துக்கு வருகின்றார்கள் என்பதாகும். சில சமயங்களில், ஒரே ஒரு அனுமானத்தின் அடிப்படையிலும் நம்பிக்கை தொடர்பான முடிவுக்கு வரக்கூடும். இது இலங்கை போன்ற பன்மைத்தன்மை கொண்ட, இன தேசியவாத உணர்வுகள் மேலோங்கிக் காணப்படுகின்ற நாடுகளில் பொதுவான பிரச்சினையாகும்.

அண்மைக்கால ஆய்வுகளை அடிப்படை யாகக் கொண்டு பார்க்கும்போது, நிறுவன நம்பிக்கை என்பது சமூக, பொருளாதார அரசியல் விடயங்களை விளக்கும் பிரதான சார மாறியாகக் (Independent variable) காணப்படுகின்றது. குறிப்பாக, பொருளாதார வளர்ச்சி (Fukuyama, 1995) ஜனநாயகத்தின் செயற்பாடு (Putnam, 1993), தேர்தல் பங்கேற்பு (Putnam, 1995), வரி செலுத்துவதற்கான பிரஜைகளின் விருப்பம் (Yang and Holzer, 2006), அரசாங்கம் ஒன்றிற்கும் அதன் கொள்கைகளுக்கும் ஆதரவு வழங்குதல் (Mishler and Rose 2005), அரசாங்கத்தின் தரம் (Rothstein and Teorell, 2008) ஆகியனவற்றை விளக்குவதற்கும் பகுப்பாய்வு செய்வதற்கும் முக்கிய மாறியாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. மறுபுறமாக, நம்பிக்கை என்ற எண்ணக்கருவானது சார்ந்த மாறியாகவும் (dependent variable) சில சமயங்களில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. மேற்கூறியவாறு, பிரஜைகளின் நம்பிக்கை பெரிதும் முக்கியத்துவம் பெற்று வருவதனால் இது குறித்த ஆய்வுகளும் அதிகம் இடம்பெற்று வருவதுடன், இது தொடர்பான அக்கறையும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வருகின்றது. அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளில் இது தொடர்பான ஆய்வுகள் ஒப்பீட்டளவில் குறைவாகும். அதிலும் தென்னாசியாவில் இந்தியா, பங்களாதேஷ், நேபாளம் ஆகிய நாடுகளில் ஒரு சில ஆய்வுகள் இடம்பெற்றிருந்தாலும் இலங்கையில் இது ஒரு புதிய விடயமாகும். ஆகையால், அதிகமான ஆய்வுகள் மேற்குலக சூழ்மையினை, சமூக பொருளாதார அரசியல் நிலையினை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவே காணப்படுகின்றன. இருக்கின்ற ஆதாரங்களும் பல்லினத்தன்மை கொண்ட, இன முரண்பாடுகள் நிறைந்த, சமூக எற்றத்தாழ்வுகள், ஊழல்கள் நிறைந்த வளர்ந்துவரும் நாடுகளில் பிரஜைகளின் நம்பிக்கையில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகள் குறித்து ஆராயவில்லை. தென்னாசியாவைப் பொறுத்தவரை, அரச நிறுவனங்கள் மீதான பிரஜைகளின் நம்பிக்கை குறைவடைந்து செல்வதாகவும் அதற்கு செயலிழந்து காணப்படும் பொது நிறுவனங்களும், பொறுப்பற்ற ஆட்சியும் காரணமென Kim (2010:802) என்பார் வாதிடுகின்றார்.

Rothstien and Teorell (2008) ஆகியோர் அரச அதிகாரிகள் மற்றும் பொது நிறுவனங்கள் அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கும்போது, பிரஜைகளின் சமூக பொருளாதார, அரசியல், பால், இன, மத, மொழி போன்ற எத்தகைய விடயங்களையும் கவனத்தில் எடுக்கக்கூடாது எனவும், அவர்கள் தமது அதிகாரத்தைப் பக்கச்சார்பின்றி நியாயமாகப் பிரயோகிக்க வேண்டும் எனவும் குறிப்பிடுகின்றனர். இத்தத்துவங்கள் அரச நிறுவனங்கள் மீது பிரஜைகளின் நம்பிக்கையினைக் கட்டியெழுப்புவதற்குப் பெரிதும் அவசியம் எனவும் வாதிடுகின்றனர்.

உண்மையில், பிரஜை - அரசுக்கிடையில் சிறந்த உறவினைக் கட்டியெழுப்புவதற்கும், அதனைப் பேணுவதற்கும் நம்பிக்கை மிக முக்கிய காரணி என ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது (Svensson, 2005). அரசு நிறுவனங்கள் நேர்மையாகவும் பக்கச்சார்பின்றியும் நியாயமாகவும் பிரஜைகளை கவனிக்கும்போது அவர்கள் மத்தியில் சிறந்த உற்பத்தித்திறன் மிக்க உறவினைக் (Productive relationship) கட்டியெழுப்பவும், அதனைப் பேணுவதற்கும் உதவுகின்றது. பக்கச்சார்பற்ற முறையில் செயற்படும் அரசு நிறுவனங்கள் பிரஜைகளின் திருப்தியினையும், நம்பிக்கையினையும் அதிகரிப்பதாகவும், அது அரசு நிறுவனங்கள் மீதான நேர்க்கணிய மதிப்பீட்டை ஏற்படுத்துவதாகவும் பல அனுபவ ரீதியான ஆய்வுகள் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன (Holmberg & Rothstein, 2012; Rothstein, 2011; Tyler, 2006). அரசு நிறுவனங்கள் தமது கடமைப் பொறுப்புக்களைத் தொழில் நெறிமுறைகளுக்கு உட்பட்டு பக்கச்சார்பின்றி மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்து முதலில் மெக்ஸ் வெபரின்னால் முன்வைக்கப்பட்டது (Fukuyama, 2013; Olsen, 2006). அதேபோல் Woodrow Wilson, (1887) தொழில்வாதமும் (professionalism) பக்கச்சார்பின்மையும் (impartiality) பொதுநிறுவனங்களில் முரண்பாட்டைத் தவிர்ப்பதுடன், அவற்றின் வினைத்திறனை அதிகரிப்பதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், மேற்கூறிய இரண்டு காரணிகளும் அரசாங்கத்தின் தரத்தினை அளவிடுவதற்கு அடிப்படையான குறிகாட்டிகள் என பொதுவாகவே இன்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவை அரசு நிறுவனங்கள் மீதான பிரஜைகளின் எண்ணப்பாங்கினை, மதிப்பீட்டைக் கட்டியெழுப்புவதில் பெரிதும் தாக்கம் செலுத்துகின்றன (Fukuyama, 2013).

தொழில்சார்ந்த மனப்பாங்கும், பக்கச்சார்பின்மையும் இலங்கை போன்ற நாடுகளின் அரசு நிறுவனங்களில் பெரிதும் இல்லாமலிருப்பதுடன், அதிகளவில் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்படுகின்ற பொருளாகவும் காணப்படுகின்றன. இவ்விரண்டு தத்துவங்களும் பின்பற்றப்படாமையானது, பன்மைத் தன்மை கொண்ட இந்நாடுகளில் பொதுச்சேவை வழங்கலில், அரசு நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகளில், கொள்கைத் திட்டங்களை அமுலாக்குவதில் பல்மட்ட பாகுபாடுகளையும் புறக்கணிப்புக்களையும் ஏற்படுத்துகின்றன எனப் பல ஆய்வுகளின் மூலம் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன (Suzuki & Demircioglu, 2017; Rothstein & Stolle, 2003; Kim, 2005). பக்கச்சார்பின்மை என்ற தத்துவமானது நிறுவன நம்பிக்கையில் செல்வாக்குச் செலுத்துவதால் அது ஒரு கோட்பாடாகக் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, அது தொடர்பான புரிதலும் எமக்கு அவசியமாகும்.

19.3.1 பக்கச் சார்பின்மையும் அரசு நிறுவனங்கள் மீதான நம்பிக்கையும்

பக்கச்சார்பின்மை என்ற எண்ணக்கருவானது இரு அர்த்தங்களைக் கொண்டுள்ளது. ஒன்று பிரஜைகள் அரசு நிர்வாகச் செயற்பாடுகளில் பக்கச்சார்பின்றி கவனிக்கப்பட வேண்டும் - குறிப்பாக, அரசு நிர்வாக சேவை வழங்கலின்போது, இரண்டாவது, அரசு அதிகாரிகள் எந்த ஒரு அரசியல் கட்சிக்கோ ஆளும் அரசாங்கத்திற்கோ அரசியல் நலன்களை நிறைவேற்றும் வகையில் செயற்படக் கூடாது என்பதாகும் (Aucoin, 2012:179). மறுபுறமாக, மெக்ஸ் வெபர் நிர்வாகிகள் பக்கச்சார்பின்றி, அதிகாரத்துக்குட்பட்டு ஆட்சாராது நின்று தமது கடமைபொறுப்புகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என வாதிடுகின்றார் (Weber, 1968: 333). பக்கச்சார்பற்ற நிர்வாகமானது நிர்வாக ஒழுங்கு விதிகளையும் அதன் பிரயோகத்தினையும் தொடர்ச்சியாகப் பேணுவதற்கும் பொதுமைப்படுத்துவதற்கும் உதவுவதுடன், நிர்வாகச் செயற்பாடுகளில் நியாயத்தையும் (Fairness) நீதியையும் (Justice) அதிகரிக்கச் செய்கின்றது (Peters, 2010). திறமை அடிப்படையில் எத்தகைய அழுத்தங்களும் இன்றி அரசு அதிகாரிகளை நியமிக்கும் போது, அது பக்கச்சார்பின்மையினை மேம்படுத்துவதுடன், நிர்வாக ஒழுங்குவிதிகளை நடைமுறைப்படுத்துவதில் உறுதித்தன்மையினை ஏற்படுத்துகின்றது (Nistotskaya and Cingolani, 2015:6-7). மேலும், பக்கச்சார்பின்மை நிறுவன நம்பிக்கையினை அதிகரிப்பதாகவும், அது நிர்வாகத்தில் புத்தாக்கத்தினைக் கொண்டு வருவதாகவும் அனுபவரீதியான

ஆய்வுகள் அடையாளம் கண்டுள்ளன (Fukuyama, 1995). இவற்றுக்கப்பால் 1980களின் இறுதிப்பகுதியில் இருந்து பொதுச்சேவை வழங்கல் என்பது நிரம்பல் பக்க அணுகு முறையில் இருந்து (supply-side approach) கேள்விப்பக்க அணுமுறையினை நோக்கி (demand-side approach) நகர்ந்துள்ளது. இந்த நகர்வு அரசு நிறுவனங்கள் பக்கச்சார்பின்மை, தொழில்சார்ந்த மனப்பாங்கு என்பவற்றின் அடிப்படையில் செயற்பட வேண்டும் என்ற பிரஜைகளின் எதிர்பார்ப்பினை அதிகரிக்கச் செய்துள்ளது. மேலும், பிரஜைகள் அரசாங்கத்திற்கு வரிப்பணம் செலுத்துவதனால் அரசு நிறுவனங்கள் நடுநிலையாகவும், பக்கச்சார்பின்றியும், வினைத்திறனுடனும், பொறுப்புக் கூறலுடனும், வெளிப்படைத்தன்மையாகவும், சட்டத்தின் அடிப்படையில் செயற்பட வேண்டும் என எதிர்பார்க்கின்றனர் (Peterson et al, 2016). ஆயினும், நடைமுறையில் அரசு அதிகாரிகளும் நிறுவனங்களும் செயற்படுகின்ற விதமானது மேற்கூறிய தத்துவங்களை வெளிப்படையாவே மறுதலிக்கின்றன. இது சமூகத்தில் விளிம்பு நிலையில் உள்ள, அரசு சேவைகளில் பெரிதும் தங்கியிருக்கும் பிரஜைகளை அதிகளவில் பாதித்துவிடுகின்றன. அத்துடன், அவர்களை ஆட்சிமுறைக் கட்டமைப்பில் இருந்து புறந்தள்ளிவிடுகின்றன. இவ்வாதமானது பெருந்தோட்டத்துறையில் அரசு நிறுவனங்களின் செயற்பாட்டை விளக்க உதவுகின்றது.

பிரஜைகள் அரசு நிறுவனங்கள் மீது வேறுபட்ட வழிமுறைகளில், வடிவங்களில் தொடர்பு கொள்கின்றார்கள். அதன்போது பல அனுபவங்களைப் பெறுகின்றார்கள். அந்த அனுபவங்கள் அரசு நிறுவனங்கள் மீதான நம்பிக்கையினை அல்லது நம்பிக்கைக் கோலத்தினைத் (trust pattern) தீர்மானிக்கின்றன. அதனை அனுபவம் சார்ந்த நம்பிக்கை எனக் குறிப்பிடலாம் (experiential trust). இது அரசு கொள்கைகள் எவ்வாறு அமுல்படுத்தப்படுகின்றன, பொதுச்சேவைகள் எவ்வாறு வழங்கப்படுகின்றன, அதில் எத்தகைய நடைமுறைகள் பின்பற்றப்படுகின்றன என்ற அடிப்படையிலேயே தீர்மானிக்கப்படுகின்றன (Askvik, 2008: 517). நிறுவன நம்பிக்கை என்பது தனிப்பட்டவர்கள் மீதான நம்பிக்கையில் இருந்து வேறுபட்டது. நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகளை, சாதனைகளை, செயற்திறனை, வினைத்திறனை, விளைதிறனை, நேர்மைத்தன்மை, இரக்கம், பொறுப்புக் கூறுதல், வெளிப்படைத்தன்மை, பக்கச்சார்பின்மை, நடுநிலைத்தன்மை, நியாயம், சமகவனிப்பு போன்ற பல காரணிகளின் அடிப்படையிலேயே தீர்மானிக்கப்படுவதாக பல ஆய்வுகளின் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன (Jamil, and Askvik, 2013; Kim, 2010; Tyler, 2006).

பொதுவாகவே, அரசு நிறுவனங்களானவை கட்டமைக்கப்பட்ட ஏற்பாடுகளையும் ஒழுங்கு விதிகளையும், வேறுபட்ட வகிப்புகளையும் பணிப் பொறுப்புக்களையும் நியமங்களையும் கொண்டவையாகும். அரசு அதிகாரிகள் இத்தகைய ஒழுங்கு விதிகளை, சட்ட திட்டங்களை நியாயமாக அர்த்தமுள்ள வகையில் வியாக்கியானம் செய்து அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவர் என்பது பொதுவான எதிர்பார்ப்பாகும். இந்த எதிர்பார்ப்பின் அடிப்படையில் பிரஜைகள் வேறுபட்ட தேவைகளுக்காக அரசு நிறுவனங்களுடனும் அதிகாரிகளுடனும் தொடர்பு கொள்வதுடன், அவை செயற்படுகின்ற விதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அந்நிறுவனங்களை மதிப்பீடு செய்கின்றார்கள். இதில் அரசு அதிகாரிகள் காணப்பெறப்புகளை நடைமுறைப்படுத்தும் விதம், அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கும் விதம் என்பனவும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன (Sztompka, 1999: 144). இது செயற்பாட்டு முறைசார்ந்த நம்பிக்கையினை (Procedural Trust) ஏற்படுத்துவதுடன், பிரஜைகள் மத்தியில் அரசு நிறுவனங்கள் சட்ட ஒழுங்குமுறைகளுக்குப் பட்டு தொழில் மனப்பாங்குடன் செயற்படுகின்றன என்ற எண்ணத்தினை ஏற்படுத்துகின்றது. உண்மையில், நிர்வாக ஒழுங்கு விதிகள் சரியான முறையில், உயர்தரத்தில் பின்பற்றப்படுகின்றபோது அது நிறுவன நம்பிக்கையில் சாதகமான மாற்றத்தினை ஏற்படுத்துவதாக வாதிடப்படுகின்றது. மறுபுறமாக, அரசு நிறுவனங்கள் மீதான குறைந்த நம்பிக்கை அந்நிறுவனங்களின் தோல்வியை வெளிக்காட்டுவதுடன், அவை ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நியமங்கள், ஒழுங்கு விதிகளுக்கு உட்பட்டு செயற்படத் தவறிவிட்டன என்பதனையும் காட்டுகின்றன. முக்கியமாக, இப்போக்கானது அரசு நிறுவனங்களின் சட்டத்தன்மை

வீழ்ச்சியடைவதற்கு மாத்திரமன்றி, அரசு - சமூகம் மற்றும் அரசு - பிரஜை ஆகிய உறவினையும் பெரிதும் பலவீனப்படுத்தி விடுகின்றன (Hutchism and Johnson, 2011:737).

அரசு நிறுவனங்கள் மீதான நம்பிக்கையினை பகுப்பாய்வு செய்கின்றபோது இரு விடயங்களை அவதானிக்க முடியும். ஒன்று நிறுவனமைய நோக்கு (institution- centered perspective) - இது Rothstien மற்றும் Teorell (2008:442) ஆகியோரினால் முன்வைக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தின் தரம் (Quality of government) தொடர்பான கோட்பாட்டில் இருந்து பெறப்பட்டுள்ளது. மறுபுறமாக, சமூக மைய நோக்கு (Society -centered perspetive) - இது ரொபர்ட் பட்னம் போன்றோரால் முன்வைக்கப்பட்ட சமூக மூலதனம் என்ற எண்ணக்கருவில் இருந்து பெறப்பட்டுள்ளது. இவ்வெண்ணக்கருவானது பிரஜைகள் நீண்ட காலம் சமூக அமைப்புகளில், தொண்டு நிறுவனங்களில் ஈடுபடும்போது அது சமூக மூலதனத்தை ஊக்குவிப்பதாகவும், அது முடிவில் சமூக நம்பிக்கையினை ஏற்படுத்துவதாகவும் வாதிடப் படுகின்றது. மேலும், சமூக மூலதனம் நிறுவன செயல்திறனில் பாதிப்புச் செலுத்துவதுடன், நிறுவன நம்பிக்கையிலும் செல்வாக்குச் செலுத்துவதாக பட்னம் குறிப்பிடுகின்றார். அதேவேளை, நிறுவன மைய அணுகுமுறையானது, நிறுவன நம்பிக்கையினைக் கட்டியெழுப்பு வதில் பெரிதும் பங்களிப்புச் செய்கின்றன. குறிப்பாக நம்பத்தகுந்த, பக்கச்சார்பற்ற, ஊழலற்ற, கருணை மிகுந்த, திறமை கொண்ட, நடுநிலையான அரசு நிறுவனங்கள் இதற்கு அவசியமாகும். இது நிறுவன நம்பிக்கையில் செல்வாக்குச் செலுத்துவது மாத்திரமன்றி, அரசாங்கத்துக்கான பிரஜைகளின் ஆதரவினையும் தீர்மானிக்கின்றது. இது முடிவில் அரசாங்கத்தின் தரத்தினை மேம்படுத்த உதவுகின்றது. உண்மையில், அரசு நிறுவனங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஒழுங்கு விதிகளை ஏற்று அதனடிப்படையில் செயற்படும்போதே பிரஜைகள் அதனை நம்புகின்றார்கள். மேலும், தொழில் ரீதியான தராதரங்களைச் சமமாகப் பின்பற்றி செயல்படும்போது அவற்றைப் பிரஜைகள் நம்புவதற்கான நியாயமான காரணங்கள் கிடைக்கின்றன (Sztompka, 1999:41-45). மேலும், பொது நிறுவனங்கள் பிரஜைகளின் தேவைகளுக்கு அல்லது வேண்டுகோள்களுக்கு எந்தளவுக்கு செவிசாய்க்கின்றன என்பதனடிப்படையிலும் பிரஜைகளின் நம்பிக்கை தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. உதாரணமாக, இலகுவில் அணுகக்கூடியதாக இருத்தல், உதவி செய்தல், நப்பு, இரக்கம் என்பன முக்கியத் துவம் பெறுகின்றன. உண்மையில், அரசு நிறுவனங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நியமங்களை முழுமையாகப் பின்பற்றி செயற்படும்போது, தனிப்பட்ட விருப்புகளை, நலன்பேண் குழுக்களின் நலன்களை மறந்து செயற்படும்போது நம்பிக்கை அதிகரிப்பதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. வேறுவகையில் கூறுவதாயின், செயற்பாட்டு நியாயம் (Procedural fairness) மற்றும் வினைத்திறன் என்பன நிறுவனங்கள் மீதான நம்பிக்கையினை ஏற்படுத்துவதாக வாதிடப் படுகின்றது (Van de Walle & Six 2013:3; Sztompka, 1999:41-45). சில அனுபவ ரீதியான ஆய்வுகள் நிறுவனங்களின் சாதனை அல்லது செயல்திறன் நிறுவன நம்பிக்கையில் பாதிப்புச் செலுத்துவதாக அடையாளம் கண்டுள்ளன (Yang and Holzer, 2006:115).

அபிவிருத்தியடைந்துவரும் நாடுகளில் அரசு சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதில் காணப்படும் பல்மட்ட மட்டுப்பாடுகள், பாகுபாடுகள், குறைந்த பொருளாதார வாய்ப்புக்கள், அசமத்துவம், வறுமை என்பன அரசு நிறுவனங்கள் மீதான நம்பிக்கையினை இல்லாது செய்கின்றன (Cheema, 2010). சமத்துவமும் நேர்மையும் அரசு நிறுவனங்களில் பின்பற்றப்படவேண்டிய பிரதான தத்துவங்களாக சிலர் குறிப்பிடுகின்றனர். அவை நிறுவன நம்பிக்கையினை மேம்படுத்துவதுடன், அரசாங்கத்தின் சேமநலக் கொள்கைகளில் சமத்துவத்தினையும் உள்வாங்குதலையும் ஏற்படுத்துகின்றன (Rothstien and Uslaner, 2006). பிரஜைகளின் எதிர்பார்ப்பினை அரசாங்க நிறுவனங்கள் பூர்த்தி செய்யத் தவறுமபோதும் அவற்றின் செயல்திறன் வீழ்ச்சியடையும்போதும், பிரஜைகள் அவற்றின் மீது நம்பிக்கை இழப்பதாகவும், இது பிரஜைகளின் பார்வையில் அந்நிறுவனங்களின் சட்டத்தன்மையினை வலுவழிக்கச் செய்து விடுகின்றது என உலகின் புகழ்பெற்ற அரசியல் விஞ்ஞானியும், ஹாவர்ட் பல்கலைக்கழகத்தின் அரசியல் விஞ்ஞான பேராசிரியரும், நிறுவன நம்பிக்கை

தொடர்பான ஆய்வுகளில் அதிக ஈடுபாடு காட்டிவரும் Pippa Norris (1999:2) குறிப்பிடுகின்றார். நுண்ணொற்றலுடைய பிரஜை அல்லது நடுநிலையான மதிப்பீட்டாற்றலுடைய பிரஜை (critical citizen) என்ற சிந்தனையினையும் முன்வைத்தவர் இவரேயாகும். உலகில் நிறுவன நம்பிக்கை தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்பட்ட பல ஆய்வுகள் நிறுவனங்களின் செயல்திறன் எவ்வாறு முன்னையதில் பாதிப்பினைச் செலுத்துகின்றன என்பதில் அதிகம் கவனம் செலுத்தியுள்ளன. பொது நிறுவனங்களில் இருந்து பிரஜைகள் வினைத்திறன் மிக்க சேவைகளை எதிர்பார்க்கின்றார்கள். அவை செயல்திறன் மிக்க வகையில் பொதுச் சேவைகளை வழங்க தவறும்போது, அரசு கொள்கை அமுலாக்கம் சமமற்ற முறையில் இடம்பெறும்போது, அது இயல்பாகவே நம்பிக்கையினைப் பாதிக்கின்றது. முடிவில் பிரஜைகள் நிறுவனங்களின் கட்டமைப்பு, செயற்றிறன் தொடர்பாக கேள்வி எழுப்புவதற்கும் அவற்றின் சுட்டத்தன்மையினைச் சவாலுக்குப்படுத்தும் நிலையினையும் ஏற்படுத்துகின்றது (Norris, 1999). மறுபுறமாக, செயல்திறன் மிக்க நிறுவனங்கள் மீதான நம்பிக்கை அதிகரிப்பதுடன், அது அரசு கொள்கைகளைச் சீராகவும் செம்மையாகவும் நடைமுறைப்படுத்த உதவுகின்றது. இவ்வாதம் நாடுகளுக்கிடையிலான ஒப்பீட்டு ஆய்வுகளின் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. நிறுவனங்களின் செயற்றிறன் குன்றுவதில் தொழிலின்மை, பணவீக்கம், ஊழல், அதிகார துஷ்பிரயோகம், திறனற்ற மனிதவளம், புத்தாக்கமின்மை, சமமற்ற கவனிப்பு, பாகுபாடுகள், பக்கச்சார்பான நடைமுறைகள், சுட்டத்தின் முன் யாவரும் சமம் என்ற தத்துவம் மறுதலிக்கப்படுதல், சேவை வழங்கலில் இன, மத, மொழி, அரசியல், பால்நிலை போன்ற காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்துவதாக அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன (Norris, 1999). மேலும், நிறுவனத் தலைவர்களின் செயற்பாடுகளும் செயல்திறனும் நிறுவன நம்பிக்கையில் செல்வாக்குச் செலுத்துவதாக வாதிப்படுகின்றது (Miller and Listhaug, 1990:67,8). 2010ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற OECDயின் (Organization for Economic Cooperation and Development) அமைச்சரவை மாநாட்டில் ஒரு வினைத்திறன் மிக்க, செயல்திறனை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொதுத்துறையைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு வெளிப்படைத் தன்மை, நேர்மை, பொறுப்புக்கூறுதல் என்பவற்றின் அடிப்படையில் கட்டப்பட்ட நிறுவன நம்பிக்கை பிரதான குறிக்கோளாகக் காணப்பட வேண்டும் எனவும், அது சிறந்த பொதுச்சேவை வழங்கலுக்கும், வெளிப்படைத்தன்மை, நேர்மை, சுட்டத்தின் படியான செயற்பாடு என்பவற்றை மேம்படுத்துவதற்கும் உதவும் என ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது (Bouckaert, 2012:92). பொதுத்துறை என்பது பரந்த நோக்கில் சிவில் சேவை அதன் நிர்வாகக் கூறுகள், நிறைவேற்றத்துறை, நீதி என்பவற்றை உள்ளடக்கியதாகும். குறுகிய நோக்கில், சிவில் சேவை அல்லது பொதுச்சேவை வழங்கும் நிறுவனங்கள் (பொலிஸ், கல்வி, சுகாதாரம், உள்ளூராட்சி) மற்றும் அதனுடன் தொடர்புடைய பொதுச் சேவைகளைக் குறித்து நிற்கின்றன. இதுவரை கலந்துரையாடப்பட்ட கோட்பாட்டு விளக்கமானது இலங்கைச் சூழலில் நிறுவன நம்பிக்கை தொடர்பான விடயங்களை அனுபவ ரீதியான ஆதாரங்களுடன் பகுப்பாய்வு செய்வதற்கு உதவுகின்றது. அந்தவகையில், பின்வரும் பகுதியானது அரசு நிறுவனங்கள் மீதான பிரஜைகளின் நம்பிக்கையினை ஆராய்கின்றது.

19.4 அரசு நிறுவனங்கள் மீதான பிரஜைகளின் நம்பிக்கை: இலங்கை குறித்த பார்வை

நிறுவன நம்பிக்கையினை அளவிடுவதற்கு Kim (2005) ஐந்து குறிகாட்டிகளை முன்வைத்துள்ளார். அவை முறையே நம்பத்தகுந்த (Credible), அர்ப்பணிப்பு (Commitment), இரக்கம் (Benovalence) அல்லது கருணை, நேர்மை (integrity), தேர்ச்சி (competery) நியாயம் (fariness) மற்றும் பக்கச்சார்பின்மை (impartiality) என்பன நிறுவன நம்பிக்கையினை அளவிடு செய்வதில் செல்வாக்குச் செலுத்துவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இவற்றைப் பின்வரும் பகுதியில் விரிவாக ஆராய்வோம்.

நிறுவன நம்பிக்கையினைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு அரச அதிகாரிகள் மற்றும் நிறுவனங்கள் நம்பத்தகுந்த அர்ப்பணிப்பினைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் - அதில் தாம் வழங்கிய வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றல், கொள்கை அமுலாக்கத்தில் ஒரு தொடர்ச்சித்தன்மையினைப் பேணல், ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஒழுங்கு விதிகளை மீறாது செயற்படல் என்பன அவசியமாகும். பொலிஸ், சுகாதாரம், கல்வி நிறுவனங்கள் தமது பணிகளை மேற்கொள்ளும்போது பிரஜைகளின் பின்புலம் தொடர்பான எந்த விடயங்களையும் மனங்கொள்ளாது தமது கடமைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும். இலங்கையின் பொது நிறுவனங்கள் எந்தளவுக்கு இதனைப் பின்பற்றுகின்றன என்ற வினாவினை நாம் எழுப்ப விரும்புகின்றோம். இலங்கை பலவீனமான பொது நிர்வாகக் கட்டமைப்பைக் கொண்டுள்ளதாகக் Asian Development Bank (2004) குறிப்பிட்டுள்ளது. பொது நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகளையும் (கல்வி, சுகாதாரம், police, வரி அறவிடுதல்) அவற்றின் அர்ப்பணிப்பு என்பவற்றைப் பார்க்கின்றபோது இது புலனாகின்றது. அரச நிறுவனங்கள் மீதான அரசியல், உயர் குழாத்தினரின் தலையீடு மற்றும் அழுத்தம் என்பன அவற்றின் சுயாதீனத்தன்மை, நம்பகத்தன்மையினைக் கட்டுப்படுத்தியுள்ளன. இதனால் இந்நிறுவனங்கள் பிரஜைகளின் அடிப்படை உரிமைகளையும், அவர்களுக்கு சட்டரீதியாகப் பெற்றுக்கொள்ள உரித்துடைய சேவைகளையும் வழங்குவதில் பல கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கின்றன. இதனைத் தெரிவு செய்யப்பட்ட நிகழ்ச்சித் திட்டங்களில் அல்லது சேவை வழங்கலில் காணலாம் (உதாரணமாக, வறுமை ஒழிப்பு, அரச நிவாரணம், சமூகப் பாதுகாப்புக் கொடுப்பனவுகள், கர்ப்பிணிகளுக்கான நிவாரணம்). வேறுவகையில் கூறுவதாயின், அரச நிறுவனங்கள் பகுத்தறிவின் (bureaucratic rationale) அடிப்படையில் செயற்படுவதிலும் பார்க்க தனிப்பட்ட நலன்களை முன்னிலைப்படுத்தி செயற்படுவது பொதுவான பண்பாகக் காணப்படுகின்றது. மேலும், பொதுச்சேவை வழங்கலானது ஆதரவாளன் - கட்சிக்காரன் (patron-client) என்ற உறவின் அடிப்படையில் இடம்பெறுகின்றது. இதன்போது அரச நிறுவனங்கள் கொண்டிருக்க வேண்டிய செயற்பாட்டு நீதி என்ற தத்துவம் மறுதலிக்கப்பட்டு தனிப்பட்ட நலனை அடிப்படையாகக் கொண்டு சேவைகள் வழங்கப்படுகின்றன. இதில் அரசியல் தலையீடு மேலோங்கிக் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும் (Priyanthi Fernando & Sonali Moonesinghe, 2012). இந்த உறவானது இலங்கையில் சட்டத்தின் ஆட்சி ஏன் ஓரளவு நிலையற்றுக் காணப்படுகின்றது என்பதனை விளக்குகின்றது. அரச சேவை வழங்கலில் பின்பற்றப்படுகின்ற ஆதரவாளன் - கட்சிக்காரன் என்ற அணுகுமுறை அல்லது உறவானது அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளின் பொதுத்துறை நிறுவனங்களை, அவற்றின் செயல்திறனை, நம்பகத்தன்மையினைப் பெரிதும் சீரழிப்பதாக பல ஆய்வுகளின் மூலம் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன (Kim, 2010; Naseer, 2010; Rothstein and Uslaner, 2006). அட்டவணை 19.1 மற்றும் 19.2 ஆகியன பிரதான அரச நிறுவனங்கள் மீது இலங்கையர்களின் நம்பிக்கையினைக் காட்டுகின்றன.

**அட்டவணை 19.1: பிரதான அரசு மற்றும் அரசியல்
நிறுவனங்கள் மீதான பிரஜைகளின் நம்பிக்கை**

	ஒரு போதும் இல்லை	பெரியளவில் நம்பிக்கை இல்லை	ஓரளவு நம்பிக்கை உண்டு	மிக அதிக நம்பிக்கை உண்டு	தெரியாது
பாராளுமன்றம்	12.4	41.9	37.9	4.0	3.9
மத்திய அரசாங்கம்	9.4	42.1	39.8	3.9	4.8
உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள்	12.2	45.6	35.9	2.5	3.8
உச்ச நீதிமன்றம்	2.7	15.0	51.8	26.7	3.4

Source: State of Governance and Citizens' Trust in Public and Political Institutions of Sri Lanka, 2015

குறிப்பு: இவ்வட்டவணையின்படி, உச்ச நீதிமன்றம் தவிர்ந்த ஏனைய நிறுவனங்கள்மீது ஒப்பீட்டளவில் குறைந்த நம்பிக்கையினைப் பிரஜைகள் கொண்டிருப்பதனைக் காண முடிகின்றது.

அட்டவணை 19.2: கொள்கை அமுலாக்க நிறுவனங்கள் மீதான பிரஜைகளின் நம்பிக்கை

நிறுவனங்கள்	ஒரு போதும் இல்லை	பெரியளவில் நம்பிக்கை இல்லை	ஓரளவு நம்பிக்கை உண்டு	மிக அதிக நம்பிக்கை உண்டு	தெரியாது
சிவில் சேவை	3.93	26.9	58.08	6.29	4.36
மாவட்ட செயலகம்	1.2	14.5	65.7	14.9	3.5
பிரதேச செயலகம்	1.3	13.6	66.2	17.3	1.6
கிராம சேவகர்	1	10.1	61.4	27.1	0.4

Source: State of Governance and Citizens' Trust in Public and Political Institutions of Sri Lanka, 2015

குறிப்பு: இவ்வட்டவணையின்படி, பிரதான கொள்கை அமுலாக்க நிறுவனங்கள் மீது பிரஜைகள் ஓரளவு நம்பிக்கையினையே கொண்டுள்ளனர் - இது இந்நிறுவனங்களின் தரம் மற்றும் செயற்திறனைக் காட்டுகின்றது.

இரக்க மனப்பான்மை நிறுவன நம்பிக்கைக்கு பிறிதொரு முன்னிபந்தனையாகும். பொது நிறுவனங்களும் அதிகாரிகளும் தமது நன்மைக்காகவே அல்லது தமது நலனை அடிப்படையாகக் கொண்டே எதனையும் செய்வர் என்ற எண்ணம் பிரஜைகள் மத்தியில் தோன்றும்போது அவற்றின் மீது நம்பிக்கையினை ஏற்படுத்துகின்றது. வேறுவகையில் கூறுவதாயின், அரசு நிறுவனங்கள் தமது கடமைகளை நிறைவேற்றும்போது அல்லது அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கும்போது பிரஜைகளின் நலனை, உரிமைகளை மனதில் கொள்ள வேண்டும். சட்டங்கள், ஒழுங்கு விதிகள் சிலசமயங்களில் பிரஜைகளின் நலனுக்குச் சார்பாக அமையாமல் இருக்கலாம். அப்போது இரக்க மனப்பாங்குடன் சேவையாற்ற வேண்டும் என்பது இதன் பொருளாகும். வைத்தியர்கள், ஆசிரியர்கள் தமது பயனாளிகளுக்கு அல்லது சேவையினை நாடுவேர்க்கு, மாணவர்களுக்கு உதவும்போது கடமை பொறுப்புக்களை ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நடைமுறைகளுக்கு உட்பட்டு மேற்கொள்ளும்போது பிரஜைகள் அவர்களை நம்ப முற்படுகின்றனர் என்பது இதன் பொருளாகும்.

மேற்கூறிய விடயத்தை இலக்கை அனுபவத்துடன் நோக்கும்போது அது எமக்கு வேறுபட்ட விம்பத்தினையே தருகின்றது. அரசு அதிகாரிகள் பொது மக்களின் நலனை விட தமது தனிப்பட்ட நலனுக்கே அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றனர். அத்துடன், பெரும்பாலும் தமது சேவைகளுக்கு மேலதிக பணத்தினை அறவிடும் நிலை காணப்படுவதாகக்

குறிப்பிடப்படுகின்றது (Bandara, 2009). பிறப்புச் சான்றிதழ் பெறுதல், சமுர்த்திக் கொடுப்பனவு, வாகன அனுமதிப்பத்திரம் போன்ற பல சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள இலஞ்சம் பெறப்படுகின்றது (Transparency International, 2014). இங்கு அரசு நிறுவனங்களில் இருந்து எதிர்பார்க்கப்படும் நன்மைத் தை, தார்மிக ஒழுக்கம் என்பன இல்லாது போகின்றன. அத்துடன், பொதுமக்களின் கோரிக்கைகளைச் செவிமடுக்கும்நிலை இல்லாது போகின்றது. இங்குள்ள பிறிதொரு விடயம் யாதெனில், சட்டங்களை, ஒழுங்கு விதிகளை மீறும்போது அதற்கான செலவு, தண்டனை வழங்கும் பொறிமுறை இல்லாதிருப்பதாகும். பிரஜைகள் தாம் தவறான கவனிப்புக்கு உட்பட்டுள்ளதாக அல்லது பாகுபாட்டுக்கு உள்ளாகியிருப்பதாக உணர்ந்தாலும், அதனை முறையிடுவதற்கான அல்லது பரிகாரம் பெறுவதற்கான பொறிமுறை பலவீனமானதாகக் காணப்படுகின்றது.

நேர்மை என்ற தத்துவமானது அரசு நிறுவனங்களில் கடைப்பிடிக்கப்படுவது அரிதாகும். இது நம்பிக்கையினைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு பெரிதும் அவசியமாகும். அரசு அதிகாரிகள் நேர்மையற்றவர்கள் என்பதனை பிரஜைகள் உணரும்போது அது நம்பிக்கையினைத் தை ஏற்படுத்துகின்றது. மறுபுறமாக, அரசு அதிகாரிகள் நேர்மையற்ற முறையில் பொய்களைக் கூறி உண்மைகளை மறைக்க முற்படும்போதும் அவநம்பிக்கை ஏற்படுகின்றது. இதனை இலங்கையின் பொதுத்துறை நிறுவனங்களில் வெளிப்படையாக அவதானிக்க முடியும். அண்மையில் நிறுவன நம்பிக்கை தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வொன்றில் பங்குபற்றியவர்களில் கணிசமானவர்கள் இவ்விடயத்துடன் உடன்பட்டார்கள். உண்மையினை அரசு அதிகாரிகள் கூறும்போது அது நம்பிக்கையினைக் கட்டியெழுப்ப உதவுவதாக வாதிடப்படுகின்றது (Offe, 1999). அரசு அதிகாரிகள் மற்றும் நிறுவனங்கள் உண்மையான நம்பத்தகுந்த தகவல்களை வழங்குவவர் என்ற எண்ணத்திலேயே பிரஜைகள் அவற்றை நாடுகின்றனர் என்பது இதன்மூலம் விளக்கப்படுகின்றது. அரசு நிறுவனங்களில் நேர்மைத்தன்மை இல்லாது போவதற்கு ஊழல், அரசியல் தலையீடு, ஆதரவாளர் - கட்சிக்காரர் உறவுகள் என்ற பாங்கிலான செயற்பாடுகளும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன.

Sarker (2009) கூறுவதுபோன்று, இதற்கு பிறிதொரு காரணம் பலவீனமான பொறுப்புக்கூறல் பொறிமுறையாகும். பாராளுமன்றமும் நீதித்துறையும் பொது நிறுவனங்கள் மீது சரியான கட்டுப்பாட்டையும், மீளாய்வுகளையும் கண்காணிப்புகளையும் மேற்கொள்ளாமை, கொள்கை வகுப்போர் பொது நிறுவனங்களைத் தமது தேர்தல் தொகுதியின், ஆதரவாளர்களின் அல்லது கட்சிக்காரர்களின் நலனை மேம்படுத்த பயன்படுத்தல் என்பனவும் காரணமாகும். அத்துடன், அரசு நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகளைக் கண்காணிப்பதற்கான பாராளுமன்ற குழுக்களின் பிரதிநிதிகளின் பலவீனமான செயற்பாடுகளும் காரணமாகின்றன. மேலும், இலங்கை போன்ற நாடுகளில் 'ஜனநாயகத்தின் காவல் நாய்கள்' என அழைக்கப்படும் இலஞ்ச ஊழல் எதிர்ப்பு ஆணைக்குழு, ஒம்புட்ஸ்மன், மனித உரிமை ஆணைக்குழு, தேர்தல் ஆணைக்குழு என்பனவற்றின் பலவீனமான செயற்பாடுகளும், அரசியல் தலையீடுகளும் அரசு நிறுவனங்கள் மீதான நம்பிக்கையினைச் சீர்குலைத்துவிடுவதுடன், அவற்றை நேர்மையற்ற நிறுவனங்களாகவும் மாற்றிவிடுகின்றன.

அரசு அதிகாரிகளின் தேர்ச்சி, நிறுவன நம்பிக்கையில் பங்களிப்புச் செய்யும் பிறிதொரு காரணியை Kim (2015) குறிப்பிடுகின்றார். இது தமது கடமை பொறுப்புகளை மேற்கொள்ள அவசியமான அறிவு, திறன் என்பனவற்றை வழங்குகின்றது. சட்டங்களையும் ஒழுங்கு விதிகளையும் நன்கு அறிந்து, அதன் அடிப்படையில் கடமை பொறுப்புக்களை நிறைவேற்ற தேர்ச்சி அவசியம். அரசியல்வாதிகள் போதிய தேர்ச்சி இல்லாது இருப்பதன் காரணமாக அவர்களால் அரசு அதிகாரிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடிவதில்லை. மறுபுறமாக, அரசு அதிகாரிகள் கற்று தேர்ச்சி பெற்றிருப்பதால் தமது மோசடிகளையும், நண்பர்களின் மோசடிகளையும் பாதுகாக்க முற்படுகின்றனர். முடிவில் பொது நிர்வாகம் அரசியல் கட்சி நலன் சார்ந்து செயற்படுவதற்கு வழிசெய்கின்றது. இதன் காரணமாக தேர்ச்சியற்றவர்கள், போதிய தகைமை, அனுபவம், அறிவு இல்லாதவர்கள் அரசியல் கட்சிகளின் விசுவாசத்தின் அடிப்படையில் உயர்

பதவிகளைப் பெறும் நிலை தோன்றுகின்றது. இது திறமை அடிப்படையில் அரச சேவைக்கு ஆட்சேர்த்தல் (meritocracy) என்ற தத்துவத்தினை இல்லாது செய்கின்றது. மறுபுறமாக, பதவியில் உள்ள அரசாங்கத்துக்கும், அரசியல்வாதிகளுக்கும் சேவை செய்யும் இடமாக பொது நிர்வாகம் மாறிவிடுகின்றது. இதனால் அரச சேவைகளை, வளங்களை ஒதுக்கீடு செய்தல் என்பனவற்றில் கட்சி விசுவாசம் மேலோங்குகின்றது. இது அரச சேவைகளை வேண்டி நிற்கும் மக்களைப் புறக்கணிப்பதுடன், பல்வேறு விதமான பாகுபாடுகளுக்கும் இட்டுச் செல்கின்றது. இதனை பெருந்தோட்டப்பகுதிகளில் வெளிப்படையாகவே காணமுடியும் (Uyangoda, 2013; Ramesh, 2017). முடிவில், இது நிறுவன ஆற்றலை, நிறுவன தரத்தினை, நம்பிக்கையினைப் பாதிக்கின்றது. மேலும், அரச அதிகாரிகளைப் பொறுப்பு கூறத்தக்க வகையில் செயற்படச் செய்வதற்கு அவசியமான சட்டங்களை உருவாக்கி நடைமுறைப்படுத்த அவசியமான திறனை அரசாங்கம் இழந்துள்ளது என்பதனையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.

எல்லாவற்றுக்கும் அப்பால், நிறுவன நம்பிக்கையில் அதிகளவில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் மாறியாக நியாயம் மற்றும் பக்கச்சார்பின்மை காணப்படுகின்றது. அரசாங்கத்தின் தரத்தை நிர்ணயிப்பதில் இவ்விரு எண்ணக்கருக்களும் மிக பிரதானமாகக் காணப்படுவதாக அரசாங்கத்தின் தரம் தொடர்பான கோட்பாட்டைக் கட்டியெழுப்பிய Rothstien and Teorell (2008) குறிப்பிடுகின்றனர். நியாயம் மற்றும் பக்கச்சார்பின்மை என்பது பிரஜைகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சட்ட ஒழுங்கு விதிகளுக்கமைய, செயற்பாட்டு நீதியின் அடிப்படையில் கவனிக்கப்பட வேண்டும் என்பதாகும். இங்கு சம கவனிப்பு (equal treatment), சமத்துவம், நடுநிலைத்தன்மை என்பன முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

அரச நிறுவனங்கள் தீர்மானங்களை எடுக்கும்போதும் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்தும் போதும் யாருக்கும் விசேட சலுகை வழங்காத வகையில் பக்கச்சார்பின்றி நடந்துகொள்ள வேண்டும். இலங்கையில் பொது நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகளில் பெரிதும் காண முடியாத ஒரு பண்பாக இதனைக் குறிப்பிட முடியும். காரணம் சமூக வகுப்பு, சாதி, மதம், மொழி, இனம், அரசியல், பால்நிலை, சமூக பின்புலம் போன்ற காரணிகள் அரச நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகளில் செல்வாக்குச் செலுத்தி வருவதனால் இத்தத்துவம் மறுதலிக்கப்படுகின்றது. சமூகத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட நிலையில் அந்நியப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் வாழும் மக்கள் எந்தளவுக்கு நியாயமாக பக்கச்சார்பின்றி கவனிக்கப்படுகின்றார்கள், சேவைகளைப் பெறுகின்றார்கள் என்பதே இங்குள்ள கேள்வியாகும். மிக முக்கியமாக, காப்பாளர் - கட்சிகாரர் உறவு இதனை மேலும் கீழ்க்கொண்டு விடுகின்றது. சில சமயங்களில் பிரஜைகள் அரச நிறுவனங்களுடன், அதிகாரிகளுடன் இத்தகைய விசேட உறவுகளைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டியுள்ளது.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை, அரச சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள வேறுபட்ட சமூகப் பிரிவினர்கள், இனக்குழுக்கள் வேறுபட்ட வடிவங்களில் அரச நிறுவனங்களுடன் தொடர்புகளையும் உறவுகளையும் கொண்டுள்ளார்கள். சமூக அடையாளமும் இன அடையாளமும் அரச நிறுவனங்களை அணுகுதல், சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளுதல் என்பவற்றினை நிர்ணயிக்கின்றன எனவும் வாதிடலாம். வேறு வார்த்தையில் கூறுவதாயின், ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு அசமத்துவம், பாகுபாடுகள், பக்கச்சார்பு என்பன நிறுவன நடைமுறைகளில், சட்ட முறைமைகளில் கட்டியெழுப்பப்படுகின்றன எனவும் வாதிடலாம். இதற்கு பெருந்தோட்ட மக்கள் மிகச் சிறந்த உதாரணமாகும். அவர்களுக்கு அரச சேவை வழங்கலில் காட்டப்படுகின்ற பாகுபாடுகளை அவதானிக்கும்போது இந்த முடிவுக்கு வர முடிகின்றது.

காரணம் சட்ட ரீதியான பிரஜைகளாக அனைத்து உரிமைகள் இருந்தும், தொடர்ந்தும் பொதுச்சேவை வழங்கலில், நிறுவன செயற்பாடுகளில் பாகுபாடு காட்டப்படுவதாகும். இங்கு சட்டங்கள் சரியாக நடைமுறைப்படுத்தப்படாமை, அதன் அமுலாக்கத்தில் வினைத்திறனைக் கண்காணிக்காமை என்பனவும் காரணமாகும். பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு அரச நிறுவனங்களுடன் போதிய தொடர்புகள் இல்லாமையாலும், வலப்பின்னல்கள், விசேட உறவுமுறைகள் இல்லாமையாலும் அரச சேவைகளை சமமாக அணுக முடியாதுள்ளனர்

என்பது அண்மைய ஆய்வு ஒன்றின் மூலம் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது (Ramesh, 2017). பெருந்தோட்ட மக்கள் சில அரச சேவைகளைப் பெற முற்படும்போது மேலதிக பணம் சட்டத்துக்குப் புறம்பாக அறவிடப்படுகின்றது. இதனை நிறுத்துவதற்கான முயற்சிகள் இன்னும் இடம்பெறவில்லை. ஒரு சில அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள் இத்தகைய நடைமுறைகளைக் கண்டித்து வருகின்றன என்பதனையும் குறிப்பிட வேண்டும். இத்தகைய நடைமுறைகளைப் பாதிக்கப் பட்ட மக்கள் எதிர்ப்பதில்லை. காரணம் சமூகத்தில் பலவீனமான நிலையில் வாழ்தல், வெளி ஆதரவு இன்மை, அரச நிறுவனங்கள், அதிகாரிகள், அரசியல் வாதிகள் மீதான அச்சம் என்பவற்றுடன், இத்தகைய செயற்பாடுகளுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுத்தால் அரச சேவைகள் முழுமையாக கிடைக்காது போய்விடும் என்ற எண்ணம் பிறிதொரு காரணமாகும். உண்மையில், அரச நிறுவனங்களின் குறைந்த தரமும் பொதுச் சேவை வழங்கலில் பின்பற்றப்படும் சட்டத்துக்குப் புறம்பான செயற்பாடுகளுமே இந்நிலையினைத் தோற்றுவிக்கின்றன.

இதன் மூலம் வெளிப்படுவது யாதெனில், பொதுச்சேவை வழங்கலின் தரத்தினை மேம்படுத்தும்போது, அது ஒரு புறம் பிரஜைகளின் திருப்தியையும், மறுபுறம் நம்பிக்கையினையும் அதிகரிக்க வழிசெய்கின்றது என்பதாகும். பிரஜைகளின் அரச நிறுவனங்கள் மீதான அவநம்பிக்கை அல்லது குறைந்தளவிலான நம்பிக்கையானது பொதுச்சேவை வழங்கலில் விளைத்திறனற்ற, மோசமான செயற்பாட்டைக் குறித்து நிற்கின்றது என்பதனையும் இது விளக்குகின்றது.

பொதுச்சேவைகள் மீதான பிரஜைகளின் திருப்தியும் நிறுவன நம்பிக்கையும் நேர்க்கணியத் தொடர்பு கொண்டிருப்பதாக அனுபவரீதியான ஆய்வுகள் நிரூபித்துள்ளன (Kampen, Van de Walle & Bouckaert, 2006). மேலும், இது பொதுச்சேவை வழங்கல், பிரஜைகளின் சேவை திருப்தி மற்றும் நிறுவன நம்பிக்கை ஆகியன எவ்வாறு தொடர்புபட்டுள்ளன என்பதனை விளக்குகின்றது. Kim (2005:611) என்பார் அரச நிறுவனங்கள் மீதான பிரஜைகளின் நம்பிக்கையினை அதிகரிக்கும்போது அது நல்லாட்சியினை உறுதி செய்வதாகவும் வெற்றிகரமான பொதுக் கொள்கைகளின் அமுலாக்கத்திற்கு இட்டுச் செல்வதாகவும் வாதிடுகின்றார்.

மிக முக்கியமாக, பொதுச்சேவை வழங்கலின் போது பிரஜைகள் எவ்வாறு கவனிக்கப் படுகின்றார்கள் என்பது தொடர்பான அனுபவத்தின் வெளிப்பாடே அரசாங்க நிறுவனங்கள் மீதான பிரஜைகளின் நம்பிக்கை என்பதனை இது விளக்குகின்றது. Ariely (2003:751) என்பார் 'பிரஜைகள் அரசாங்கத்தை அதன் நிறுவனங்களை குறுகிய நோக்கில் அதன் வெளித்தோற்றத்தின் அடிப்படையில் மதிப்பிடுவதில்லை, மாறாக, அந்நிறுவனங்களுடனான தமது உறவு மற்றும் அனுபவம் என்பவற்றின் அடிப்படையிலேயே மதிப்பிடுகின்றனர்' என வாதிடுகின்றார். அட்டவணை நான்கு Kim (2005) முன்வைத்த அரச நிறுவனங்கள் கொண்டிருக்க வேண்டிய பிரதான பண்புகள் தொடர்பாக இலங்கையர்களின் எண்ணப் பாங்கினை வெளிக்காட்டுகின்றது. இவ்விளக்கங்கள் பெருந்தோட்ட மக்கள் அரச நிறுவனங்கள் மீது எத்தகைய நம்பிக்கையினைக் கொண்டுள்ளனர் என்பதனைப் பகுப்பாய்வு செய்வதற்கு உதவும். அந்தவகையில், அடுத்துவரும் பகுதியானது பெருந்தோட்ட மக்கள் அரச நிறுவனங்கள்மீது கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கை தொடர்பான விடயங்களைப் பகுப்பாய்வு செய்கின்றது.

**அட்டவணை 19.3: அரசு நிறுவனங்கள் மற்றும்
அதிகாரிகள் தொடர்பாக பிரஜைகளின் எண்ணப்பாங்கு**

நிர்வாக கலாசாரத்தின் பல் பரிமாணங்கள்	முற்றாக மறுக்கின்றேன்	அதிகம் மறுக்கின்றேன்	ஒரளவு ஏற்றுக் கொள்கின்றேன்	உறுதியாக ஏற்றுக் கொள்கின்றேன்	தெரியாது
வேகம் மற்றும் வினைத்திறன்	14.3	46.3	31.1	7	0.9
சுழன்	8.5	48.1	33.5	6.1	3.4
பொது நலனைவிட தனிப்பட்ட நலனுக்கே முன்னுரிமை வழங்குவர்	9.7	36	44.6	8.2	1.4
சுதனி மற்றும் பொறுப்புக் கூறுதல்	8.3	51.6	32.1	7.1	0.7
நட்பு ரீதியானது	9.9	52.6	29.1	7.3	0.6
பிரஜைகளுக்கு மரியாதை தர்பது	22.2	49	22.9	3.2	2
அணுகுதல் கடினம்	7.7	48.1	34.3	7.7	1.6
நம்பத் தகுத்தது	10.7	52.7	28.1	6.8	1.2
யாவரையும் சமமாகக் கவனித்தல்	34.6	40.3	14.7	6.9	2.7
தர்பது கடமைகள் தொடர்பான முழுமையான தெளிவு இல்லை	16	53.8	22.5	1.6	5.5
ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஒழுங்கு விதிகளுக்கு ஏற்ப கடமை பொறுப்புகளை நிறைவேற்றல்	5.7	39.8	37.6	6.9	9.5
சுகவல்களை ஒழிப்பதில்லை	20.5	50.5	12.5	4.4	11.4
தொழிலை எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் எனத் தெரியார்	6.2	47.4	33.4	7.7	4.9
தேர்மை	18.5	51.7	14.8	5.5	7.9

Source: State of Governance and Citizens' Trust in Public and Political Institutions of Sri Lanka, 2015

இவ்வட்டவணையின் மூலம் விளக்கப்படுவது யாதெனில், அரசு நிறுவனங்கள் கொண்டிருக்க வேண்டிய பிரதான பண்புகள் தொடர்பாக இலங்கைப் பிரஜைகள் திருப்தியற்ற நிலையிலேயே காணப்படுகின்றனர் என்பதாகும். பிரஜைகளின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு அப்பால் சென்று, ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஒழுங்கு விதிகளை மீறி அரசு நிறுவனங்கள் செயற்படும்போது இந்நிலை ஏற்படுகின்றது என்பதனை இவ்வட்டவணை விளக்குகின்றது.

19.5 பெருந்தோட்ட மக்கள் அரசு நிறுவனங்கள் மீது கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கை

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றகாலத்தில் இருந்து மாறி மாறி பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் பொதுச்சேவை வழங்கலில் ஏகபோக உரிமையினைப் பேணி வந்துள்ளன. பிரஜைகளின் சேம நலனையும், தேர்தல் அரசியலையும் நோக்காகக் கொண்டு பொதுச்சேவை வழங்கி வந்தாலும், அவற்றின் தரம், சேவை வழங்கும் நிறுவனங்களின் தரம், சேவைகளை அணுகுதல், சமத்துவம், பக்கச்சார்பின்மை, வினைத்திறன், விளைதிறன் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்களவில் வீழ்ச்சியடைந்துள்ளமையினை அவதானிக்க முடிகின்றது (ADB, 2004). இந்நிலை பொது நிர்வாகத்தின் அடிப்படை விழுமியங்களை வீழ்ச்சியடையச் செய்திருப்பதுடன், அரசாங்கம் மீதான பிரஜைகளின் நம்பிக்கையினையும் எதிர்மறையாகப் பாதித்துள்ளது - குறிப்பாக, பெருந்தோட்ட மக்கள் மத்தியில் இம்மக்கள் அரசு நிறுவனங்கள்மீது கொண்டிருக்கும்

நம்பிக்கையினை அளவிடுவதற்கு இவ்வாய்வில் சில வினாக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. குறிப்பாக, பொது நிறுவனங்களால் வழங்கப்படும் சேவைகள், அவற்றின் தரம், திருப்தி, அந்நிறுவனங்களின் செயற்பாட்டுத்தன்மை, பிரஜைகளுக்கு சேவைகளை வழங்குவதில் அவை கொண்டுள்ள பொறுப்பு, அரசு நிறுவனங்களின் பக்கச்சார்பின்மை, நடுநிலைத்தன்மை, நியாயமான கவனிப்பு, தேர்ச்சி, வினைத்திறன், நேர்மைத்தன்மை, தொழில் மனப்பாங்குடன் செயற்படுதல் என்பன தொடர்பான கேள்விகள் முன்வைக்கப்பட்டு அதற்கான பதில்கள் (எண்ணப்பாங்கு, கருத்துக்கள், அபிப்பிராயம், அவதானிப்பு, அனுபவம் என்ற வகையில்) பெறப்பட்டு பண்புசார் தரவுப் பகுப்பாய்வு நுட்ப முறைமைகள் மூலம் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டன.

அதன் அடிப்படையில் பெறப்பட்ட பெறுபேறுகளை, அனுபவ ரீதியான ஆதாரங்களை, அதனடிப்படையில் கட்டியெழுப்பப்பட்ட வாதங்களை முன்வைப்பதே இப்பகுதியின் நோக்கமாகும். இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டிய பிற்தொரு விடயம் யாதெனில், பெருந்தோட்ட மக்கள் படிப்படியாக பிரஜாவுரிமை பெற்றறினனர் பல்வேறு தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்துகொள்வதற்காக அரசு நிறுவனங்களுடன் வேறுபட்ட வடிவங்களில் தொடர்புகளைப் பேணி வருகின்றனர். பெருந்தோட்டத் தொழில் துறையிலிருந்தும் முகாமைத்துவத்திலிருந்தும் படிப்படியாக விலகிச் சென்று தமது தேவைகளுக்காக அரசு நிறுவனங்களை நாளும் ஒரு போக்கு வேகமாகவே இச்சமூகத்தில் அதிகரித்து வருகின்றமை அவதானிக்கத்தக்கதாகும். தோட்டத்தில் தொழில் செய்யாதோர் மற்றும் கல்விக்கற்றோரின் எண்ணிக்கை வேகமாக அதிகரித்து வருவதும் இதற்கு முக்கிய காரணமாகும். இதன் காரணமாக அரசு நிறுவனங்கள் தொடர்பாகவும் அவற்றின் சேவைகள் குறித்தும் அதிக ஆர்வம் காட்டி வருகின்றனர் - இதனை இளைஞர்கள் மத்தியில் வெளிப்படையாகவே காண முடியும். ஆய்வில் பங்குபற்றியவர்கள் இது குறித்த விழிப்புணர்வினை ஓரளவுக்கேனும் கொண்டவர்களாகவே காணப்பட்டனர் - இளைஞர்கள் மத்தியில் அதிகளவில் அவதானிக்க முடிந்தது. இவ்வாய்வின் அனுபவரீதியான ஆதாரங்களை வைத்து நோக்கும்போது, பெருந்தோட்ட மக்கள் அரசு நிறுவனங்கள் மீது ஒப்பீட்டளவில் குறைந்த நம்பிக்கையினைக் கொண்டிருப்பதனைக் காண முடிகின்றது.

இதற்கு பிரதானமாக பங்களிப்பு செலுத்தும் காரணிகளாக பொதுச்சேவை வழங்கலில், நிறுவன செயற்பாடுகளில் தொர்ந்தும் பின்பற்றப்படும் பக்கச்சார்பு, நியாயமான கவனிப்பின்மை, பாடுபாடுகள், வினைத்திறனின்மை, இரக்க குணம், தொழில் மனப்பாங்கு இன்மை, குறைந்தளவிலான பொறுப்புக்கூறுதல் என்பன அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன. அரசு நிறுவனங்கள் பெரும்பான்மையினத்தவர்களுக்கு பொறுப்புடன் சேவை செய்வதாகவும், அவர்களின் பிரச்சினைகளுக்கு அதிக முன்னுரிமை வழங்குவதாகவும் இம்மக்கள் உணர்கின்றார்கள். இத்தகைய எண்ணப்பாங்கு உருவாகுவதில் மொழி ரீதியான தடைகள், மொழி உரிமையினை அலட்சியம் செய்தல் அல்லது மறுத்தல், சேவை வழங்கலில் அல்லது நிறுவன செயற்பாடுகளில் தலையீடு செலுத்தும் இனத்துவ, சமூக, அரசியல் காரணிகள் பங்களிப்புச் செய்வதாகத் தென்படுகின்றன. அதேவேளை, அரசு நிறுவனங்களில் நிலவும் நீடித்த காலதாமதம், முன்னுரிமைகள், நீண்ட காத்திருப்புக்குப் பின்னரும் சேவைகளைப் பெறமுடியாமல் திரும்புதல் என்பன முடிவில் ஒருவகையான வெறுப்பினையும் அதிருப்தியினையும் ஏற்படுத்துவதுடன், அந்நிறுவனங்கள் மீது எதிர்க்கணிய மனப்பதிவினையும் ஏற்படுத்தி விடுகின்றது என வாதிட முடியும். மேலும், அரசு நிறுவனங்களில் சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முற்படும்போது நிர்வாக ஒழுங்கு விதிகள், தேவைப்பாடுகள், நிறுவன ஒழுங்குகள் தொடர்பாக இவர்களுக்கு போதிய விளக்கம் வழங்கப்படுவதில்லை. இதன் காரணமாக, நிறுவன தேவைகளை அல்லது சேவையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான தகுதிகளுடன் உடன்பட முடிவதில்லை. இத்தகைய பின்புலத்திலேயே தரக்களை நாடி தமது தேவைகளை அடைந்து கொள்ள முற்படுகின்றனர். இந்நடைமுறையும் நிறுவன நம்பிக்கையினைத் தீர்மானிப்பதில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது. அனுபவ

ஆதாரங்களின்படி, இம்மக்கள் உள்ளூர் மட்ட நிர்வாகமான பிரதேச செயலகம், பிரதேச சபை, கிராம வேலர்கள் மீது மிகக் குறைந்த நம்பிக்கைக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகின்றது. காரணம், இந்நிறுவனங்களின் சேவைகள் தோட்டப்புறங்களில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் காணப்படுதல் மற்றும் சேவை வழங்கலில் தொடரும் பாகுபாடான கவனிப்புகள் ஆகும். இவ்வாய்வில் மிகவும் சுவாரஸ்யமான விடயம் யாதெனில், பெருந்தோட்ட மக்கள் அரசு நிறுவனங்களில் பெற்றுக் கொள்ளும் நேரடி அனுபவங்களைத் (பாகுபாடு, சமமற்ற கவனிப்பு, அலட்சியம், நியாயமின்மை, பக்கச்சார்பு) தமது குடும்பத்தார், பிள்ளைகள், உறவினர்கள், சமூகத்தவர்களுடன், நண்பர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதாகும். இவை பெரும்பாலும் அவர்களின் கசப்பான அல்லது எதிர்க்கணிய அனுபவங்களாகவே காணப்படுகின்றன.

இவை, மேற்கூறியோர் மத்தியில் அந்நிறுவனங்கள் தொடர்பான எதிர்க்கணிய மனப்பதிவினை அல்லது மதிப்பீட்டினை ஏற்படுத்துவதில் பங்களிப்புச் செய்கின்றன. அத்துடன், ஏனையோரும் இத்தகைய அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு குறித்த அரசு நிறுவனங்கள் தொடர்பான எண்ணப்பாங்கை ஏனையோருடன் பகிர்ந்து கொள்கின்றார்கள். சில சமயங்களில், ஒரே ஒரு அனுபவத்தினை அடிப்படை யாகக் கொண்டு ஓட்டுமொத்த அரசு நிறுவனங்களையும், அவற்றின் செயல்திறன், சேவை வழங்கல் தன்மை தொடர்பாக மதிப்பீடு செய்யும் நடைமுறையும் இச்சமூகத்தில் காணப்படுவதனை இவ்வாய்வின் மூலம் அடையாளம் காண முடிகின்றது.

இதன் மூலம் வெளிப்படுவது யாதெனில், பெருந்தோட்ட மக்கள் அரசு நிறுவனங்கள் தொடர்பாகக் கொண்டிருக்கும் மனப்பதிவு அல்லது எண்ணப்பாங்கினை அடுத்த தலைமுறைக்கும் கொண்டு செல்கின்றார்கள் என்பதாகும். இதற்கு அரசு நிறுவனங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சட்டங்கள், சட்டத்தின் ஆட்சி, செயற்பாட்டு நியாயம், பக்கச்சார்பின்மை ஆகிய பரந்த சட்டகத்தின் அடிப்படையில் இம்மக்களை நிராகரித்த விருப்பம் காட்டாமை அல்லது கவனிக்காமை என்பன காரணமாக இருக்கலாம். குறிப்பாக, சுதந்திரத்திற்கு முன்னரும், சுதந்திரத்திற்குப்பின் பிரஜாவுரிமை பறிக்கப்பட்ட பின்னரும் மாறிமாறி வந்த அரசாங்கங்களும் அரசு நிறுவனங்களும் இம்மக்களைப் பாகுபாடு, புறக்கணிப்பு, ஒதுக்கல்கள், பக்கச்சார்பான கவனிப்பு என்பவற்றுக்கு உட்படுத்தியமையால் இன்றும் இவர்கள் மத்தியில் அரசு நிறுவனங்கள் மீது எதிர்க்கணிய மனப்பதிவும், எண்ணப் பாங்கும் காணப்படுகின்றது எனலாம்.

இவ்வாறு முன்கூட்டியே கட்டப்பட்ட மனப்பதிவுகளைத் தொடர்ந்தும் ஏனையோருடன் பகிர்ந்துகொள்கின்றார்கள் என்பது ஒரு முக்கிய பாங்காகக் காணப்படுகின்றது. இந்நிலை அதிகம் மூத்த சந்ததியினர் மத்தியிலேயே காணப்படுகின்றது. பிரஜாவுரிமை கிடைக்கப்பெற்ற பின்னர், அரசு நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகளில் சில முன்னேற்றங்கள் காணப்பட்டாலும், பாகுபாடுகள், புறக்கணிப்புகள் பல மட்டங்களில் தொடரவே செய்கின்றன என்பதனை அனுபவ ரீதியான ஆதாரங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இதன் காரணமாக, அரசு நிறுவனங்கள் மீதான எண்ணப்பாங்கு பழைய சந்தியினர் மத்தியில் முழுமையாக மாற்றம் அடையவில்லை என வாதிடலாம். மறுபுறமாக, படித்த இளம் சமூகத்தினரின் மத்தியில் இத்தகைய எண்ணப்பாங்கு குறைந்து செல்வதனையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. வேறு வகையில் கூறுவதாயின், சட்ட ரீதியான பிரஜாவுரிமையும் அதன் பயனான உரித்துக்கள் இருந்தும் அவற்றை அனுபவிப்பதில் தொடர்ந்தும் அரசு நிறுவன மட்டத்தில் மட்டுப்பாடுகள் காணப்படுவதனால் சட்ட ரீதியாகப் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய அரசு சேவைகளைக் (legally mandated public services) கூட பெறமுடியாத நிலை காணப்படுகின்றமையானது இவ்வெண்ணப்பாங்கு தொடர்வதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

இப்பாங்கானது Jamil மற்றும் Askvik (2013:153) ஆகியோரின் வாதத்துடன் ஒத்து நிற்கின்றது. அரசு நிறுவனங்கள் எந்தளவுக்கு நிறுவன ஒழுங்குவிதிகளை முன்னிலைப்படுத்தி செயற்படுகின்றன என்பதைப் பொறுத்தே பிரஜைகள் அவற்றை நம்ப முற்படுகின்றனர் - அது அந்நிறுவனங்களில் பணியாற்றும் அதிகாரிகளின் மீதான நம்பிக்கையினைத்

தீர்மானிக்கின்றது என வாதிடுகின்றார்கள். அதேபோல், நிறுவன மற்றும் சமூக நம்பிக்கை தொடர்பான ஆய்வுகளில் முன்னிலை வகிக்கும் கனீடன் மற்றும் கனேடிய நாட்டு பேராசிரியர்களான Rothstein மற்றும் Stolle (2003) ஆகியோர் நிறுவனங்களின் செயற்பாடு தொடர்பாக பிரஜைகளின் சொந்த அனுபவத்துக்கு அப்பால் அவர்களின் குடும்பத்தவர்களின், பெற்றோர்களின், நண்பர்களின், உறவினர்களின், தாம் சார்ந்த சமூகத்தவரின் மனப்பதிவுகள், அனுபவம் மற்றும் எண்ணப்பாங்கு என்பனவும் நிறுவன நம்பிக்கையில் பாதிப்புச் செலுத்துவதாக வாதிடுகின்றனர். ஆகவே, பிரஜைகளின் அனுபவம், அரச நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகள் தொடர்பாக அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளும் தகவல்கள் என்பன அந்நிறுவனங்களின் சட்டத்தன்மை, நியாயமான கவனிப்பு, பக்கச்சார்பின்மை தொடர்பாகக் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கையினைத் தீர்மானிக்கின்றன என்ற முடிவுக்கு வரக் கூடியதாக உள்ளது. மேற்கூறிய தத்துவங்களின் அடிப்படையில் அவை செயற்படும்போது அவற்றைப் பிரஜைகள் நம்ப முற்படுவதுடன், அவற்றின் தீர்மானங்களை ஏற்று அதற்கு பணியும் விரும்புகின்றனர்.

குறைந்தளவிலான நம்பிக்கைப் பாங்கு பெருந்தோட்ட மக்கள் மத்தியில் காணப்படுவதற்கு அரச நிறுவனங்களுக்கும் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கும் இடையிலான மிகக் குறைந்த தொடர்பு, அந்நிறுவனங்கள் தொடர்பான குறைந்த விழிப்புணர்வு, அரச நிறுவனங்களின், அதிகாரிகளின் பிரசன்னம் குறைவாகக் காணப்படுதல், தொடர்ந்தும் பெருந்தோட்ட முகாமைத்துவத்தின் கீழ் வாழ்தல், அரச சேவைகள் தொடர்பான போதிய தகவல்கள் கிடைக்காமை, தோட்ட முகாமைத்துவத்துக்கும் அரச நிறுவனங்களுக்கும் இடையில் காணப்படும் செயற்றிறன் அற்ற உறவுகள், மக்கள் தொகைக்கு ஏற்ற போதிய அரச நிறுவனங்கள் தாபிக்கப்படாமை போன்ற காரணிகளும் செல்வாக்குச் செலுத்துவதனை இவ்வாய்வின் மூலம் அடையாளம் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இவ்வாய்வில் பங்குபற்றிய கணிசமானோர் தாம் எப்போதாவதுதான் அரச நிறுவனங்களுக்குச் செல்வதாகவும் அதன் காரணமாக நிறுவனங்களின் மீதான நம்பிக்கை குறித்து கருத்துத் தெரிவிக்க முடியாது என்றனர்.

அதேவேளை, அரச நிறுவனங்கள் இம்மக்களை அவர்களின் உரிமைகள், கௌரவம், சட்டத்தின் முன் யாவரும் சமம் என்ற தத்துவங்களுக்கு மதிப்பளித்து கவனிக்கத் தவறியமையும் குறைந்த நம்பிக்கையில் பாதிப்புச் செலுத்துகின்றது. பெருந்தோட்டப்பகுதிகளில் செயற்படும் அரச நிறுவனங்களில் தொடரும் பாகுபாடான கவனிப்பு, பக்கச்சார்பான நடைமுறைகள் ஆகியன ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு நிறுவனமயப் படுத்தப்பட்டுள்ளதாக வாதிடப்படுகின்றது. இது ஒரு முறைசாரா நிர்வாகக் கலாசாரமாகத் தொடர்வதுடன், முடிவில் அரச நிறுவனங்களின் தரத்தையும் நம்பிக்கையினையும் வெகுவாகவே பாதித்து விடுவதனை அனுபவரீதியான ஆதாரங்கள் வெளிக்காட்டுகின்றன. இந்நடைமுறைகளைச் சரிசெய்ய வேண்டுமாயின், நிறுவன புரட்சி, கொள்கை மற்றும் நிறுவன மறுசீரமைப்பு அவசியம் என்பதனையும் இங்கு பதிவு செய்ய வேண்டும். அரச அதிகாரிகள் பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் அரசியல்வாதிகளுடன் இணைந்து அவர்களின் கட்டளைகளுக்கிணங்க குறுகிய இலாபத்திற்காகச் செயற்பட முற்படுவதனால் அரச நிறுவனங்கள் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய அடிப்படைத் தத்துவங்கள் மறுதலிக்கப்படுவதுடன், அவை முடிவில் நம்பிக்கையினைத் துண்டிக்கும் வழிசெய்கின்றன. மேலும், இத்தகைய நடைமுறைகள் இலஞ்ச ஊழல் மற்றும் பல்வேறு வடிவிலான சட்டத்துக்குப் புறம்பான செயற்பாடுகளுக்குக் காரணமாக அமைந்துவிடுகின்றன. அடுத்து வரும் பகுதியானது அது தொடர்பான விடயங்களைப் பரிசீலனை செய்கின்றது.

19.6 ஊழல், செயற்பாட்டு நீதி மற்றும் நிறுவன நம்பிக்கை

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் அரசு நிறுவனங்கள் மீதான நம்பிக்கையினைச் சீர்குலைப்பதில் இலஞ்சம் மற்றும் ஊழல் மிக முக்கிய செல்வாக்கினைச் செலுத்துவதைப் பல ஆய்வுகள் வெளிக்காட்டியுள்ளன (Transparency International, 2014; Baniamin & Jamil 2016; ADB, 2004). அது பெருந்தோட்டத்துறைக்கு விதிவிலக்கல்ல. சட்டப்படி உரித்தான சேவைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்குடைய மேலதிக பணம் கொடுக்க வேண்டிய நிலை காணப்படுகின்றது. அதனை வழங்கத் தவறும் அல்லது மறுக்கும்போது, பிரஜைகள் அலைக்கழிக்கப்படுவதுடன், நீண்ட காலதாமதம் நிலவுவதும் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது என்பதனை அனுபவ ஆதாரங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இங்கு பண ரீதியான ஊக்குவிப்புகள் பொதுச்சேவை வழங்கலைத் துரிதப்படுத்துகின்றன. இதனை Speed money எனவும், சில சமயங்களில் தேனீருக்கான கொடுப்பனவு எனவும் நியாயப்படுத்தும் போக்கினையும் இம்மக்கள் மத்தியில் அவதானிக்க முடிகின்றது. அரசு சேவைகளையே நம்பியிருக்கும் ஏழை மக்களின் வாழ்க்கையில், விளிம்பு நிலையில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கையில் இலஞ்சம், ஊழல் ஆகியன ஒரு பகுதியாகவே மாறிவிடுகின்றன என்பதனை மேற்கூறிய விடயம் நிரூபிக்கின்றது. மேலும், பண வசதி இல்லாதவர்கள் தேயிலை, மரக்கறி மற்றும் தமது ஊழியத்தை வழங்கி அரசு சேவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டதாகக் குறிப்பிட்டனர்.

இது இலஞ்ச ஊழல் வடிவங்களில் விசித்திரமான பாங்கினை வெளிப்படுத்துகின்றது. இத்தகைய நடைமுறைகளும் நிறுவன நம்பிக்கையினைப் பாதிக்கின்றன. இங்கு விசித்திரமான விடயம் யாதெனில், இத்தகைய சட்டத்துக்குப் புறம்பான செயற்பாடுகளை அல்லது நடைமுறைகளை இம்மக்கள் ஒழுங்கற்ற அல்லது நெறிமுறை தவறிய அல்லது ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நிறுவன ஒழுங்கு விதிகளை, நியமங்களை மீறும் செயலாகக் கருதாமையாகும். இதற்கு காரணம், இத்தகைய முறைசாரா நடைமுறைகள் தமது தேவைகளை நிறைவு செய்ய உதவுகின்றன என்ற எண்ணமாக இருக்கலாம். இவ்வாய்வில் பங்குபற்றியவர்களில் 30% ஆனவர்கள் ஒவ்வொரு அரசு அதிகாரியும் ஊழலில் ஈடுபடுவதாகவும், 40% ஆனவர்கள் சில அரசு அதிகாரிகள் இலஞ்சம் பெறுவதாகவும் குறிப்பிட்டனர்.

டிரான்ஸ் பேரன்சி இன்டர்னேஷனல் (TI, 2014) நிறுவனம் மேற்கொண்ட ஆய்வொன்றின் படி, 50% ஆன இலங்கையர்கள் சட்ட ஒழுங்கினைப் பாதுகாக்கும் பொலிஸ், கல்வி, சுகாதாரம், சிவில் சேவை என்பவற்றுக்கு இலஞ்சம் வழங்குவதாகவும், குறிப்பாக 60% ஆனவர்கள் உள்நாட்டு இறைவரித் திணைக்களத்திற்கு இலஞ்சம் வழங்குவதாகவும் அதன் மூலம் வரிப்பணம் செலுத்துவதில் இருந்தும் ஏனைய சட்டப்பிரச்சினைகளில் இருந்து விடுபடுவதாகவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. மேலும், 75% ஆனவர்கள் அரசு நிறுவனங்களில் செயற்பாடுகளைத் துரிதப்படுத்துவதற்கு இலஞ்சம் வழங்குவதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அனுபவ ரீதியான ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும்போது, பெருந்தோட்ட மக்கள் மூன்று விடயங்களுக்காக இலஞ்சம் வழங்குகின்றார்கள் என்பது புலனாகிறது - முதலாவது, சட்டப்படியாக பெற்றுக்கொள்ள உரித்துடைய சேவைகளைப் பெற, இரண்டாவது, பல்வேறுபட்ட அரசு சேவைகளை வழங்கும் நிறுவனங்களுடன் அவசியமற்ற பிரச்சினைகளைத் தவிர்க்க, மூன்றாவது, அரசு சேவை வழங்கலைத் துரிதப்படுத்த.

இதன் மூலம் வாதிட முடிவது யாதெனில், பிரஜைகள் வெளிப்படையான அல்லது முறைமைக்குட்பட்ட பாகுபாடுகளுக்கு (systematic discrimination) உட்பட்டால் அல்லது தமது கோரிக்கைகள் போதியளவில் செவிமடுக்கப்படுவதில்லை என உணர்ந்தால் அல்லது தாம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட செயற்பாட்டு நியாயம், நீதிக்கிணங்க கவனிக்கப்படவில்லை என உணர்ந்தால் அரசு நிறுவனங்களையும் அதிகாரிகளையும் இனிமேலும் நம்ப முற்படுவதில்லை என்பதாகும். Houtzager & Acharya (2011) ஆகியோர் நிறுவனப் பாகுபாடுகளும் (Institutional bias) நிறுவனங்களில் தோற்றம் பெறும் முறைசாரா வலைப்பின்னல்களும்

தீர்மானிக்கின்றது என வாதிடுகின்றார்கள். அதேபோல், நிறுவன மற்றும் சமூக நம்பிக்கை தொடர்பான ஆய்வுகளில் முன்னிலை வகிக்கும் கவீடன் மற்றும் கனேடிய நாட்டு பேராசிரியர்களான Rothstein மற்றும் Stolle (2003) ஆகியோர் நிறுவனங்களின் செயற்பாடு தொடர்பாக பிரஜைகளின் சொந்த அனுபவத்துக்கு அப்பால் அவர்களின் குடும்பத்தவர்களின், பெற்றோர்களின், நண்பர்களின், உறவினர்களின், தாம் சார்ந்த சமூகத்தவரின் மனப்பதிவுகள், அனுபவம் மற்றும் எண்ணப்பாங்கு என்பனவும் நிறுவன நம்பிக்கையில் பாதிப்புச் செலுத்துவதாக வாதிடுகின்றனர். ஆகவே, பிரஜைகளின் அனுபவம், அரச நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகள் தொடர்பாக அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளும் தகவல்கள் என்பன அந்நிறுவனங்களின் சட்டத்தன்மை, நியாயமான கவனிப்பு, பக்கச்சார்பின்மை தொடர்பாகக் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கையினைத் தீர்மானிக்கின்றன என்ற முடிவுக்கு வரக் கூடியதாக உள்ளது. மேற்கூறிய தத்துவங்களின் அடிப்படையில் அவை செயற்படும்போது அவற்றைப் பிரஜைகள் நம்ப முற்படுவதுடன், அவற்றின் தீர்மானங்களை ஏற்று அதற்கு பணியவும் விரும்புகின்றனர்.

குறைந்தளவிலான நம்பிக்கைப் பாங்கு பெருந்தோட்ட மக்கள் மத்தியில் காணப்படுவதற்கு அரச நிறுவனங்களுக்கும் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கும் இடையிலான மிகக் குறைந்த தொடர்பு, அந்நிறுவனங்கள் தொடர்பான குறைந்த விழிப்புணர்வு, அரச நிறுவனங்களின், அதிகாரிகளின் பிரசன்னம் குறைவாகக் காணப்படுதல், தொடர்ந்தும் பெருந்தோட்ட முகாமைத்துவத்தின் கீழ் வாழ்தல், அரச சேவைகள் தொடர்பான போதிய தகவல்கள் கிடைக்காமை, தோட்ட முகாமைத்துவத்துக்கும் அரச நிறுவனங்களுக்கும் இடையில் காணப்படும் செயற்றின் அற்ற உறவுகள், மக்கள் தொகைக்கு ஏற்ற போதிய அரச நிறுவனங்கள் தாபிக்கப்படாமை போன்ற காரணிகளும் செல்வாக்குச் செலுத்துவதனை இவ்வாய்வின் மூலம் அடையாளம் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இவ்வாய்வில் பங்குபற்றிய கணிசமானோர் தாம் எப்போதாவதுதான் அரச நிறுவனங்களுக்குச் செல்வதாகவும் அதன் காரணமாக நிறுவனங்களின் மீதான நம்பிக்கை குறித்து கருத்துத் தெரிவிக்க முடியாது என்றனர்.

அதேவேளை, அரச நிறுவனங்கள் இம்மக்களை அவர்களின் உரிமைகள், கௌரவம், சட்டத்தின் முன் யாவரும் சமம் என்ற தத்துவங்களுக்கு மதிப்பளித்து கவனிக்கத் தவறியமையும் குறைந்த நம்பிக்கையில் பாதிப்புச் செலுத்துகின்றது. பெருந்தோட்டப்பகுதிகளில் செயற்படும் அரச நிறுவனங்களில் தொடரும் பாதுகாப்பான கவனிப்பு, பக்கச்சார்பான நடைமுறைகள் ஆகியன ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு நிறுவனமயப் படுத்தப்பட்டுள்ளதாக வாதிடப்படுகின்றது. இது ஒரு முறைசாரா நிர்வாகக் கலாசாரமாகத் தொடர்வதுடன், முடிவில் அரச நிறுவனங்களின் தரத்தையும் நம்பிக்கையினையும் வெகுவாகவே பாதித்து விடுவதனை அனுபவரீதியான ஆதாரங்கள் வெளிக்காட்டுகின்றன. இந்நடைமுறைகளைச் சரிசெய்ய வேண்டுமாயின், நிறுவன புரட்சி, கொள்கை மற்றும் நிறுவன மறுசீரமைப்பு அவசியம் என்பதனையும் இங்கு பதிவு செய்ய வேண்டும். அரச அதிகாரிகள் பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் அரசியல்வாதிகளுடன் இணைந்து அவர்களின் கட்டளைகளுக்கிணங்க குறுகிய இலாபத்திற்காகச் செயற்பட முற்படுவதனால் அரச நிறுவனங்கள் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய அடிப்படைத் தத்துவங்கள் மறுதலிக்கப்படுவதுடன், அவை முடிவில் நம்பிக்கையினத்துக்கு வழிசெய்கின்றன. மேலும், இத்தகைய நடைமுறைகள் இலஞ்ச ஊழல் மற்றும் பல்வேறு வடிவிலான சட்டத்துக்குப் புறம்பான செயற்பாடுகளுக்குக் காரணமாக அமைந்துவிடுகின்றன. அடுத்து வரும் பகுதியானது அது தொடர்பான விடயங்களைப் பரிசீலனை செய்கின்றது.

19.6 ஊழல், செயற்பாட்டு நீதி மற்றும் நிறுவன நம்பிக்கை

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் அரசு நிறுவனங்கள் மீதான நம்பிக்கையினைச் சீர்குலைப்பதில் இலஞ்சம் மற்றும் ஊழல் மிக முக்கிய செல்வாக்கினைச் செலுத்துவதைப் பல ஆய்வுகள் வெளிக்காட்டியுள்ளன (Tranceparancy International, 2014; Baniamin & Jamil 2016; ADB, 2004). அது பெருந்தோட்டத்துறைக்கு விதிவிலக்கல்ல. சட்டப்படி உரித்தான சேவைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்குடைய மேலதிக பணம் கொடுக்க வேண்டிய நிலை காணப்படுகின்றது. அதனை வழங்கத் தவறும் அல்லது மறுக்கும்போது, பிரஜைகள் அலைக்கழிக்கப்படுவதுடன், நீண்ட காலதாமதம் நிலவுவதும் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது என்பதனை அனுபவ ஆதாரங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இங்கு பண ரீதியான ஊக்குவிப்புகள் பொதுச்சேவை வழங்கலைத் துரிதப்படுத்துகின்றன. இதனை Speed money எனவும், சில சமயங்களில் தேவீருக்கான கொடுப்பனவு எனவும் நியாயப்படுத்தும் போக்கினையும் இம்மக்கள் மத்தியில் அவதானிக்க முடிகின்றது. அரசு சேவைகளையே நம்பியிருக்கும் ஏழை மக்களின் வாழ்க்கையில், விளிம்பு நிலையில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கையில் இலஞ்சம், ஊழல் ஆகியன ஒரு பகுதியாகவே மாறிவிடுகின்றன என்பதனை மேற்கூறிய விடயம் நிரூபிக்கின்றது. மேலும், பண வசதி இல்லாதவர்கள் தேயிலை, மரக்கறி மற்றும் தமது ஊழியத்தை வழங்கி அரசு சேவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டதாகக் குறிப்பிட்டனர்.

இது இலஞ்ச ஊழல் வடிவங்களில் விசித்திரமான பாங்கினை வெளிப்படுத்துகின்றது. இத்தகைய நடைமுறைகளும் நிறுவன நம்பிக்கையினைப் பாதிக்கின்றன. இங்கு விசித்திரமான விடயம் யாதெனில், இத்தகைய சட்டத்துக்குப் புறம்பான செயற்பாடுகளை அல்லது நடைமுறைகளை இம்மக்கள் ஒழுங்கற்ற அல்லது நெறிமுறை தவறிய அல்லது ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நிறுவன ஒழுங்கு விதிகளை, நியமங்களை மீறும் செயலாகக் கருதாமையாகும். இதற்கு காரணம், இத்தகைய முறைசாரா நடைமுறைகள் தமது தேவைகளை நிறைவு செய்ய உதவுகின்றன என்ற எண்ணமாக இருக்கலாம். இவ்வாய்வில் பங்குபற்றியவர்களில் 30% ஆனவர்கள் ஒவ்வொரு அரசு அதிகாரியும் ஊழலில் ஈடுபடுவதாகவும், 40% ஆனவர்கள் சில அரசு அதிகாரிகள் இலஞ்சம் பெறுவதாகவும் குறிப்பிட்டனர்.

டிரான்ஸ் பேரன்சி இன்டர்னெசனல் (TI, 2014) நிறுவனம் மேற்கொண்ட ஆய்வொன்றின் படி, 50% ஆன இலங்கையர்கள் சட்ட ஒழுங்கினைப் பாதுகாக்கும் பொலிஸ், கல்வி, சுகாதாரம், சிவில் சேவை என்பவற்றுக்கு இலஞ்சம் வழங்குவதாகவும், குறிப்பாக 60% ஆனவர்கள் உள்ளூர் இறைவரித் திணைக்களத்திற்கு இலஞ்சம் வழங்குவதாகவும் அதன் மூலம் வரிப்பணம் செலுத்துவதில் இருந்தும் ஏனைய சட்டப்பிரச்சினைகளில் இருந்து விடுபடுவதாகவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. மேலும், 75% ஆனவர்கள் அரசு நிறுவனங்களில் செயற்பாடுகளைத் துரிதப்படுத்துவதற்கு இலஞ்சம் வழங்குவதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அனுபவ ரீதியான ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும்போது, பெருந்தோட்ட மக்கள் மூன்று விடயங்களுக்காக இலஞ்சம் வழங்குகின்றார்கள் என்பது புலனாகிறது - முதலாவது, சட்டப்படியாக பெற்றுக்கொள்ள உரித்துடைய சேவைகளைப் பெற, இரண்டாவது, பல்வேறுபட்ட அரசு சேவைகளை வழங்கும் நிறுவனங்களுடன் அவசியமற்ற பிரச்சினைகளைத் தவிர்க்க, மூன்றாவது, அரசு சேவை வழங்கலைத் துரிதப்படுத்த.

இதன் மூலம் வாதிட முடியுது யாதெனில், பிரஜைகள் வெளிப்படையான அல்லது முறைமைக்குட்பட்ட பாகுபாடுகளுக்கு (systematic discrimination) உட்பட்டால் அல்லது தமது கோரிக்கைகள் போதியளவில் செனிமடுக்கப்படுவதில்லை என உணர்ந்தால் அல்லது தாம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட செயற்பாட்டு நியாயம், நீதிக்கிணங்க கவனிக்கப்படவில்லை என உணர்ந்தால் அரசு நிறுவனங்களையும் அதிகாரிகளையும் இனிமேலும் நம்ப முற்படுவதில்லை என்பதாகும். Houtzager & Acharya (2011) ஆகியோர் நிறுவனப் பாகுபாடுகளும் (Institutional bias) நிறுவனங்களில் தோற்றம் பெறும் முறைசாரா வலைப்பின்னல்களும்

முடிவில் சலுகை அடிப்படையிலான மற்றும் வேறுபடுத்தப்பட்ட கவனிப்புகளுக்கு இட்டுச் செல்வதாக வாதிடுகின்றார்கள். இதன் விளைவாக சில சமூகக் குழுக்கள், சட்டப்படி உரித்தான அரசு சேவைகளை சமமாக அணுக முடியாதநிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர். மறுபுறமாக, அது பின்தங்கிய பெருந்தோட்ட மக்கள் போன்ற சமூகக் குழுக்களின் பிரஜாவுரிமையின் பயன்களை மட்டுப்படுத்துவதுடன், அவர்களின் வாய்ப்புக்களையும் மறுதலிப்பதாக அமைகின்றது.

அதேபோல் De Jong and Rizvi (2009) ஆகியோர் அரசு நிறுவனங்களும் அரசு அதிகாரிகளும் நெகிழ்ச்சியற்ற, அலட்சியம், பாகுபாடு, காலதாமதம், இரக்கமின்மை, ஊழல் ஆகிய விரும்பத்தகாத பண்புகளைக் கொண்ட இடமாக மாறியுள்ளதாகவும், இவை வெறுமனே விமர்சனங்களாகவும், குறைகளாகவும் மாத்திரமன்றி அரசு நிறுவனங்களுக்கும் பிரஜைகளுக்கு மிடையிலான உறவினை, நம்பிக்கையினைத் தீர்மானிப்பதில் அடிப்படையான செல்வாக்கைச் செலுத்துவதாக வாதிடுகின்றனர். பெருந்தோட்ட மக்கள் அரசு நிறுவனங்கள் தொடர்பாகக் கொண்டிருக்கும் எண்ணப்பாங்கும் இதனையே வெளிக்காட்டுகின்றது. அதேபோல், பெருந்தோட்ட மக்கள் இந்நிறுவனங்கள் தொடர்பாக எதிர்க்கணிய மனப்பாங்கினைக் கொண்டிருப்பதற்கு பிறிதொரு காரணம் பெருந்தோட்டங்களில் காணப்படும் அரசு நிறுவனங்களின் பன்மைத்துவ நிறுவன, கலாசார நடைமுறைகள், பன்மைத்துவக் குடியுரிமை நடைமுறைகள் (multi-cultural citizenship practices) காணப்படாமையும், பலவீனமான பன்மைத்துவ முகாமைத்துவமாகும் (weak diversity management). இலங்கையின் வரலாற்றைப் பங்குக்கும்போது, காலம் காலமான சிறுபான்மைத் தமிழர்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் பாகுபாடுகளுக்கும் அநீதிகளுக்கும் உள்ளாகியுள்ளார்கள்.

இவை அரசாங்கம் மீதும், ஆட்சிமுறைக் கட்டுமைப்புகள் மீதும் ஆழமான அவநம்பிக்கையினை ஏற்படுத்தியிருக்கக்கூடும் என வாதிடலாம். அத்துடன், அரசு நிறுவனங்கள் சமூகத்தின் உண்மையான குடித்தொகையினைப் பிரதிபலிக்கத் தவறும்போது, (குறிப்பாக அரசு அதிகாரிகள் சகல சமூகங்களையும் பிரதிநிதித்துவம் செய்தல்) அது சிறுபான்மை மக்கள் மத்தியில், அரசு நிறுவனங்களில் தமக்கு போதிய பிரதிநிதித்துவம் இல்லையெனவும், அதனால் தமது கோரிக்கைகள், அபிலாசைகள், அந்நிறுவனங்கள் மூலம் நிறைவுசெய்யப்பட போவதில்லை என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. அதேவேளை, இங்கு எழும் வினா யாகெனில், பெருந்தோட்ட இளைஞர்களுக்கு அரசு நிர்வாகத்தில் போதிய வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டால் அது எந்தளவுக்கு அரசு சேவை வழங்கலை அல்லது பொது நிர்வாகக் கட்டமைப்பினை பெருந்தோட்டங்களில் முன்னேற்றும் என்பதாகும். இன்று அரசு நிறுவனங்களில் குறிப்பிட்ட அளவுக்கு தமிழ் இளைஞர்கள் காணப்பட்டாலும், அது இம்மக்கள் மத்தியில் பெரியளவில் நம்பிக்கையினை அதிகரித்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், சில ஆய்வு முடிவுகள் சிறுபான்மை மக்கள் அரசு நிறுவனங்களில் போதிய பிரதிநிதித்துவம் பெறும்போது அவர்களுக்கு அரசு சேவைகளையும், கொள்கைகளையும், நிகழ்ச்சித்திட்டங்களையும் இலகுவாக அணுக முடியும் எனவும், அது படிப்படியாக வரலாற்று ரீதியான பாகுபாடுகள் வேறுபட்ட கவனிப்புகள், அவநம்பிக்கை ஆகியவற்றை இல்லாது செய்யும் என்பதனை நிரூபித்துள்ளன (Selden, 1997; Selden & Seldom, 2001).

ஆயினும், அதனை இலங்கையின் பொது நிறுவனங்களில் காண முடியவில்லை என்பது ஒரு விசித்திரமான போக்காகக் காணப்படுகின்றது. Jamil மற்றும் Dangal (2009:194) ஆகியோர் எல்லா சமூகத்தவரையும் பிரதிநிதித்துவம் செய்யாத பொது நிர்வாகம் அல்லது பணியாக வமைப்பு பெரும்பாலும் அவநம்பிக்கைக்கு இட்டுச் செல்லும் எனவும் அது ஜனநாயகத்தின் சீரான செயற்பாட்டைப் பாதிக்கும் எனவும் வாதிடுகின்றனர். இங்கு ஒரு முக்கிய வாதத்தினை முன்வைக்க முடியும் - அதாவது, சிறுபான்மை மக்களை ஆட்சிமுறைக் கட்டமைப்பில் இருந்து ஓரங்கட்டும்போது அது வெறுமனே நம்பிக்கையினைச் சீர்குலைப்பது மாத்திரமன்றி, அரசாங்கத்தின் இருப்புக்கான ஆதரவினையும் பாதிக்கின்றது என்பதாகும். மறுபுறமாக, அரசாங்கம் மற்றும் அதன் நிறுவனங்கள் உயர் தரத்தினையும் நிர்வாக அடிப்படைத் தத்துவங்களையும் பின்பற்றும்போது நம்பிக்கையும் அரசாங்கத்திற்கான ஆதரவும் அதிகரிக்கின்றது.

ஏற்கனவே இக்கட்டுரையில் வாதிடப்பட்டதன்படி, பெருந்தோட்ட மக்கள் கீழ் மட்ட அரச நிறுவனங்கள் மற்றும் அதிகாரிகளுடனான உறவு மற்றும் அனுபவத்தின் அடிப்படையில் நம்பிக்கை தொடர்பான எண்ணப்பாங்கினை உருவாக்கி அதனை பொதுமைப்படுத்துகின்றனர் எனலாம். இது, Rothstein and Stolle (2003) ஆகியோரின் கருத்துடன் ஒத்து நிற்கின்றது. அதாவது, அரச கொள்கை அமுலாக்கப்படும் விதத்தில், சேவைகள் வழங்கப்படும் நடைமுறைகளில் மோசடிகள், பாகுபாடுகள் என்பன காணப்படுகின்றன என்பதற்கான ஆதாரங்கள் பிரஜைகளிடம் காணப்படுமாயின், அவர்கள் அதனை ஏனையோரிடம் மும் பகிர்ந்துகொள்வர். அதேபோல், அரச நிறுவனத்தின் செயற்பாடுகளும், சேவைகளும் பக்கச்சார்பின்றி சட்டத்தின் அடிப்படையில் இடம்பெறுமாயின் பிரஜைகள் தமக்கு பாதுகாப்பு இருப்பதாகவும், ஏனையோரையும் அரச நிறுவனங்களிடமிருந்து நம்பிக்கை வைக்குமாறும் ஊக்குவிப்பார்கள்.

எவ்வாறாயினும், மலையக சமூகத்தில் இளம் சந்ததியினர் மத்தியில் மாற்றம் ஒன்று ஏற்பட்டு வருவதனையும் இவ்வாய்வு வெளிப்படுத்துகின்றது. அவர்கள் தமது பெற்றோர்களை விட அரச நிறுவனங்கள் மீது அதிக நம்பிக்கைக் கொண்டிருப்பதனை அவதானிக்க முடிகின்றது. இதற்கு கல்வி வளர்ச்சி, சிங்கள மொழித் தேர்ச்சி, வெளியுலக அனுபவம், சமூக செயற்பாடுகளில் அதிக ஈடுபாடு போன்ற காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. இவை அச்சமின்றியும், தடைகளின்றியும் நிறுவனங்களைத் தொடர்பு கொள்ளவும், பேரம் பேசி உரிமைகளை பெற்றுக்கொள்வதற்கும் வழி செய்துள்ளன. ஆயினும், பொதுவில் அரச நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகளில், சேவை வழங்கலில் பின்பற்றும் செயன்முறை (process) தொடர்பாக திருப்தியற்ற நிலையிலேயே காணப்படுகின்றனர். உலகின் புகழ்பெற்ற உளவியல் ஆய்வாளரும் நியூயோர்க் பல்கலைக்கழகத்தின் உளவியல் மற்றும் சட்டத்துறை பேராசிரியருமான Tom Tyler (2006) தமது புகழ்பெற்ற 'ஏன் பிரஜைகள் சட்டத்திற்கு அடிப்பணிகின்றார்கள்' என்ற நூலில் நிர்வாகச் செயன்முறை என்பது நடுநிலை, பக்கச்சார்பின்மை, நேர்மை, நியாயமாக நடத்தல், பண்பாக நடத்தல், பிரஜைகளின் உரிமைகளை மதித்தல் என குறிப்பிடுகின்றார். எல்லா வகையான பேதங்களையும் முன்னுரிமைகளையும் மறந்து செயன்முறைகளை சமமாகப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதே இதன் பொருளாகும். ஆயினும், பெருந்தோட்ட மக்கள் அரச நிறுவனங்களில் பின்பற்றப்படும் செயன்முறையின் நியாயத்தன்மை (procedural fairness) தொடர்பாக சந்தேகம் கொண்டுள்ளனர். ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஒழுங்கு விதிகளை, செயன்முறைகளை நடைமுறைப்படுத்தும்போது குறைபாடுகள் இருப்பதாக உணர்கின்றார்கள். நிறுவனங்கள் மீதான நம்பிக்கை என்பது வெறுமனே அதிகாரிகளை மற்றும் அவர்களின் சேவைகளைப் பாராட்டுவதல்ல, மாறாக சட்டத்தின்படி நடைபெறும் ஒழுங்கு விதிகளை, செயன்முறையினை முழுமையாகப் பின்பற்றுவதனையும் குறித்து நிற்கின்றது என வாதிடலாம். Ryzin (2011:746) குறிப்பிட்டதுபோல் நிர்வாக செயன்முறை பக்கச்சார்பாக நியாயமற்றதாகக் காணப்படின், அரச அதிகாரிகள் பிரஜைகள் சட்டத்திற்கு அடிப்பணிய வேண்டும் என எதிர்பார்க்கவோ அல்லது அரச நிர்வாக செயற்பாடுகளுக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்க வேண்டும் எனவோ எதிர்பார்க்க முடியாது என்றார்.

சில ஆய்வாளர்கள் (Putnam, 1993, 1995; Rothstein and Stolle, 2003, 2008; Askvik and Jamil, 2013) பிரஜைகள் சமூக அமைப்புகள், தொண்டு நிறுவனங்கள், சிவில் சமூகச் செயற்பாடுகள் என்பவற்றில் ஈடுபடுவதன் மூலம் சமூக மூலதனம் கட்டியெழுப்பப்படுவதாகவும், அது நிறுவன நம்பிக்கையில் சாதகமான பாதிப்பினை ஏற்படுத்தும் எனவும் வாதிடுகின்றார்கள். இத்தகைய செயற்பாடுகள் மூலம் பிரஜைகள் தமது திறன்களை, ஆளுமையினை, தமது உரிமைகள் கடமைகள் தொடர்பான அறிவினைப் பெறுவதாகவும் குறிப்பிடுகின்றார்கள். இது முடிவில் அரச நிறுவனங்களில் உரிமைகளை வென்றெடுக்கவும், உரிமைகள் மீறப்படும்போது குரல் கொடுக்கவும், தமது சேவைகளுக்காகப் பேரம் பேசவும் வழி செய்வதாக வாதிடுகின்றார். குறிப்பாக, அரச நிறுவனங்களில் காட்டப்படும் பாகுபாடு, அநீதி, பக்கச்சார்பான கவனிப்பு என்பவற்றுக்கு எதிராக கூட்டாகக் குரல் கொடுப்பதற்கு வழியெய்யும் எனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

ஆனால், பெருந்தோட்ட மக்களைப் பொறுத்தவரை அவர்களின் வாழ்க்கை முறையானது காலங்காலமாக பெருந்தோட்டக் கட்டமைப்புக்குள் முடங்கி இருப்பதனால் சிவில் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடும் வாய்ப்பு, சமூக அமைப்புகளில் சேர்ந்து செயற்படும் வாய்ப்பு, அதன் மூலம் தமது ரிவில் திறன்களை, ஆளுமையினை விருத்தி செய்யும் வாய்ப்பு என்பன அண்மைக்காலம் வரை மட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலையிலேயே காணப்பட்டுள்ளது. (இன்று இந்தநிலையில் ஒரு சில மாற்றங்கள் காணப்படுவதனையும் மறுப்பதற்கில்லை). இதனால் சமூக மூலதனத்தை விருத்தி செய்யும் வாய்ப்பு அல்லது அநீதிகளுக்கு எதிராகக் கூட்டாகக் குரல் எழுப்பும் நிலை பெரியளவில் ஏற்படவில்லை. அதனடிப்படையில் பார்க்கும்போது, மலையக மக்கள் மீதான சட்ட ரீதியான புறக்கணிப்புகள் மற்றும் ஆட்சி முறைக் கட்டமைப்புகளில் இருந்து ஓரங்கட்டப்பட்டமையானது, அவர்களின் சமூக மூலதனத்தை இல்லாது செய்துள்ளது என வாதிடலாம். இதனால் சட்ட பிரஜாவுரிமை கிடைத்த பின்னரும் அதன் முழுமையான பயன்களைப் பெறுவதில் பல கட்டுப்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. சட்ட பிரஜாவுரிமையானது சமூக உரிமைகளை அனுபவிப்பதற்கான கதவுகளைத் திறந்தாலும்கூட, அதன் பயன்களை முழுமையாக அனுபவிப்பதற்கு பிரஜைகள் ரிவில் ஆற்றல்களையும், உரிமைகள், கடமைகள் தொடர்பான விழிப்புணர்வினை வளர்த்தல், சிவில் சமூகச் செயற்பாடுகளில், அமைப்புகளில் ஈடுபடுதல் ஆகியன அவசியமாகும். இது சமூக மூலதனத்தை அதிகரிப்பதற்கு உதவும். அண்மைக்காலங்களில் இதில் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருவதனையும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். இன்று மலையக மக்களும் ஆட்சி முறை செயற்பாடுகளில் பங்கேற்றல், சிவில் அல்லது சமூக மட்ட அமைப்புகளை உருவாக்கி பல செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ளுதல், அரச சேவைகளுக்கான கோரிக்கைகளை முன்வைத்தல், உரிமைக் கண்ணோட்டத்தில் தமது பிரச்சினைகளை அணுகுதல், அரச நிறுவனங்களுடனான தொர்புகளைப் பேணுதல் போன்ற விடயங்களில் ஆர்வம் காட்டி வருகின்றனர் - இது எதிர்காலத்தில் நிறுவன நம்பிக்கையில், அதேபோல் அரச நிறுவனம் தொடர்பாகக் கொண்டிருக்கும் எண்ணப்பாங்கிலும் சாதகமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தலாம்.

மேற்கூறிய வாதங்கள் விளக்குவது யாதெனில், சமூக மூலதனத்தை விருத்தி செய்வது பெருந்தோட்ட மக்களைப் பொறுத்தவரை ஒரு முக்கியமான தேவையாகக் காணப்படுகின்றது. இதற்கு சமூகம் சார்ந்த செயற்பாடுகளில் அதிக ஈடுபாடு காட்ட வேண்டும் - அதன் மூலம் வேறுபட்ட தரப்பினருடன் தொர்பு கொள்ள, தமது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள, புதிய வடிவிலான உறவுகளைக் கட்டியெழுப்ப முடியும். இவை ஒரு புறம், சம பிரஜைகள் அல்லது முழுமையான பிரஜைகள் என்ற உணர்வினையும், மறுபுறம், அரச நிறுவனங்களில் காட்டப்படும் அநீதிகளுக்கு, பாதுபாடான கவனிப்புகளுக்கு கூட்டாக இணைந்து அழுத்தம் கொடுக்க, எதிர்ப்பினைக்காட்ட உதவும் என்பதாகும். இவற்றுக்கப்பால், அரச அதிகாரிகள் தமக்குள்ள அதிகாரத்தினைப் பிரயோகிக்கும் பாங்கானது பொதுச் சேவை வழங்கில் பல்மட்ட பாதுபாடுகளுக்கும், கட்டுப்பாடுகளுக்கும் இட்டுச்செல்கின்றன.

19.7 தந்துணிவு அதிகாரம், பொதுச்சேவை வழங்கல் மற்றும் நிறுவன நம்பிக்கை

இவ்வாய்வின் மூலம் அரச அதிகாரிகளின் தந்துணிவு அதிகாரம் (Discretionary power) அதனை பிரயோகிக்கும் விதம் என்பனவும் நிறுவன நம்பிக்கையில் பாதிப்புச் செலுத்துவதனைக் காணமுடிகின்றது. அரச அதிகாரிகள் ஒரே சமூகத்தில் இருந்து அல்லது ஒரே இனக்குழுவில் இருந்து வரும்போது, ஒரே விதமான விழுமியங்களை, நம்பிக்கையினைக் கொண்டிருக்கும்போது அது அரச சேவை வழங்கலில் பாதிப்புச் செலுத்துவதனையும், விசேட சலுகைகள் கவனிப்புகளுக்கு இட்டுச் செல்வதனையும் காணமுடிகின்றது. தந்துணிவு அதிகாரமானது அரச நிர்வாகிகளுக்குப் பொதுச் சேவை வழங்கல், அதற்கான தகுதிகள், ஒழுங்கு விதிகள் என்பவற்றைத் தீர்மானிப்பதில் பரந்த அதிகாரத்தை வழங்குகின்றது. Kabeer (2000:93) என்பார், அரச சேவையாளர்கள் பொது மக்களின் தேவைகளை

நிறைவுசெய்வதற்காகப் பணிக்கமர்த்தப்பட்டிருப்பதாகவும், ஆயினும், ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நிறுவன ஒழுங்கு விதிகளுக்குப் புறம்பான நடைமுறைகளை அவர்கள் கையாளும்போது பிரஜைகள் அரச சேவையைப் பெறுவதிலிருந்து ஒதுக்கிவிடுதாகவும், அது முடிவில் முறைசாரா நிறுவன நடைமுறையாக மாறிவிடுவதாகவும் வாதிடுகின்றார். இதனை பெருந்தோட்ட ப்பகுதிகளில் வெளிப்படை யாகவே காண முடியும். அதேவேளை, பாகுபாட்டுக்கு உள்ளான பிரஜைகள் உரிமை மறுப்பு, அநீதிக்கு எதிராக மனு வழங்க, முறைப்பாடு செய்ய, அது தொடர்பான தகவல்களைப் பெறுவதற்கு பலவீனமான நிறுவனப் பொறிமுறை காணப்படுவதானது இம்மக்களை மேலும் பாதித்துவிடுகின்றது. இங்கு தந்துணிவு அதிகாரமானது அரச அதிகாரிகள் குறுகிய சுயநலன்களை அடைந்து கொள்வதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. மறுபுறமாக, கொள்கை வகுப்பாளர்கள் இந்நிலையினை மாற்றி அரச அதிகாரிகளைப் பொறுப்புக்கூற வைப்பதற்கான வழிமுறைகளைக் கையாளாமையும் இத்தகைய விரும்பத்தகாத செயற்பாடுகள் தொடர்வதற்குக் காரணமாகும். இத்தகைய ஒழுங்கற்ற, சட்டத்துக்கு புறம்பான செயற்பாடுகளை நீக்கி நிறுவன மற்றும் கொள்கை சீர்த்திருத்தங்களை மேற்கொள்வதற்கு இதுவரை காலமும் இந்நடைமுறைகளின் மூலம் நன்மை அடைந்துவரும் அரச அதிகாரிகளினதும் அரசியல் பிரதிநிதிகளினதும் ஆதரவு அவசியமாகும். மாறிமாறி பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் இது விடயத்தில் பெரியளவிலான அக்கறையினைக் காட்டவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். உண்மையில், அரச அதிகாரிகள் பக்கச்சார்பின்மை மற்றும் நியாயம் என்ற தத்துவத்தின் அடிப்படையில் செயற்படவேண்டும் எனவும், அது தொழில் மனப்பாங்காகக் கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டும் எனவும் வாதிடப்படுகின்றது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரை அரச அதிகாரிகள் மத்தியில் இத்தகைய எண்ணப்பாங்கு ஏற்படுவதற்கு நீண்டகாலம் எடுக்கும். அரச அதிகாரிகள் தந்துணிவு அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கும் நடைமுறையானது வேறுபட்ட கவனிப்பு, அவதூறல், அன்பற்றிமை என்பவற்றுக்கு இட்டுச்செல்வது மாத்திரமன்றி, பிரஜாவுரிமையின் பயன்களை அனுபவிப்பதற்கான வாய்ப்புகளையும் பெரியளவில் மட்டுப்படுத்திவிடுகின்றது. இப்பின் புலத்திலேயே 1996ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய நாடுகள் சபையால் அரச உத்தியோகத்தார்களுக்கான சர்வதேச நடத்தைக் கோவை ஒன்று வெளியிடப்பட்டது. அதில் அரச பதவிகள், அரச நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகள் என்பன பொதுமக்களின் மேம்பாடு, நல்வாழ்விற்காகப் பிரயோகிக்கப்பட வேண்டும் எனவும், வினைத்திறன் மிக்க வகையில் வளப் பயன்பாட்டை மேற்கொண்டு பாபட்சமற்ற அரசாங்க சேவை வழங்கலை உறுதி செய்ய வேண்டும் எனவும், அரசாங்கத்தின் மீது மக்கள் நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டுமாயின் அதன் சேவைகள் நீதியான, துன்பிரயோகமற்ற வகையில் நடுநிலையானதாக அமைய வேண்டும் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இக்கட்டுரையானது பண்புசார் தரவுகளின் பெறுபேறுகளை மாத்திரமே முன் வைக்கின்றது. அதனடிப்படையில் பார்க்கும்போது, பெருந்தோட்ட மக்கள் வேறுபட்ட காரணங்கள், அனுபவங்கள், கவனிப்புகள் காரணமாக குறைந்த நம்பிக்கையினைக் கொண்டுள்ளனர் என்பதனை பண்புசார் பகுப்பாய்வும் பெறுபேறுகளும் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. ஆயினும், ஒரு சில ஆய்வுகளின் (CPA 2016, 2017; NORHED, 2015) அளவுசார் பெறுபேறுகளை அல்லது கட்டமைக்கப்பட்ட வினாக்கொத்து மூலம் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வு முடிவுகளைப் பார்க்கின்றபோது அவை பெருந்தோட்ட மக்கள் அரச நிறுவனங்கள் மீது அதிக நம்பிக்கை கொண்டிருப்பதனைக் காட்டுகின்றன. இங்கு ஆய்வுக் குழப்பம் (Research puzzle) ஒன்று காணப்படுவதுடன், எத்தகைய காரணிகள் இப்போக்கினை விளக்குகின்றன என்ற வினாவினையும் எழுப்புகின்றது. இவ்வாய்வுகள் பெருந்தோட்ட மக்கள் செறிவாக வாழும் நுவரெலியா, பதுளை, கண்டி, இரத்தினப்புரி போன்ற 08 மாவட்டங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. சுமார் 300இற்கு மேற்பட்டவர்கள் வினாக்கொத்து ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டுள்ளார்கள் - இவர்கள் வேறுபட்ட வயதினை, கல்வி, தொழில் பின்புலத்தைக் கொண்டவர்கள் ஆகும். அட்டவணை நான்கு இவ்வாய்வுகளின்

முடிவுகளைக் காட்டுகின்றன. அளவுசார் ஆய்வு முடிவுகளில் பெருந்தோட்ட மக்கள் அரச நிறுவனங்கள் மீது அதிக நம்பிக்கை கொண்டிருப்பதற்கான காரணத்தினையும் இங்கு விளக்க வேண்டும். எத்தகைய பாங்கு (pattern) இதனை விளக்குகின்றது என்பதே இங்குள்ள பிரதான குழப்பமாகும். இதற்கு பல காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்துவதாகத் தென்படுகின்றன. அந்தவகையில், அளவுசார் ஆய்வு அணுகுமுறையில் காணப்படுகின்ற மட்டுப்பாடுகள் அல்லது வரையறைகள் முக்கிய செல்வாக்கைச் செலுத்த முடியும். குறிப்பாக, கட்டமைக்கப்பட்ட வினாக்கொத்து முறையானது தகவல் வழங்குனர்களின் உண்மையான எண்ணப்பாங்கினை, கருத்துக்களை, வெளிப்படுத்துவதில் சில கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளன. இதனால், ஆய்வின்போது கேட்கப்படுகின்ற வினாக்களுக்கு அப்பால் சென்று தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடிவதில்லை. அதேபோல், தகவல்களை இலகுவாகப் பகுப்பாய்வு செய்வதற்காக வினாக்கொத்துக்களில் பயன்படுத்துகின்ற அளவு முறைகள் (scaling) பிரஜைகளின் முழுமையான கருத்தினை, எண்ணப்பாங்கினை வெளிப்படுத்துவதனை மட்டுப்படுத்தி விடலாம்.

அட்டவணை 19.4: அரச நிறுவனங்கள் மீதான
பிரஜைகளின் நம்பிக்கை - இன அடிப்படையிலான தரவுகள்

நிறுவனங்கள்	சிங்களவர்கள்	இலங்கைத் தமிழர்கள்	இந்தியத் தமிழர்	முஸ்லிம்கள்
சிவில் சேவை	60.5	74.4	79.3	66
மாவட்ட செயலகம்	78.1	83.6	92.6	84.7
பிரதேச செயலகம்	81.4	85.3	95.1	85.5
கிராம சேவகர்	87	88.4	98.4	90.3
தேர்தல் ஆணைக்குழு	69.8	74.4	88.4	77.1
மனித உரிமை ஆணைக்குழு	54.2	71.9	84.3	83.3
இலஞ்ச ஊழல் எதிர்ப்பு ஆணைக்குழு	46.8	60.4	88.4	75.7
பொலீஸ்	41.8	55.5	86.8	64.6
இராணுவம்	85.1	42.1	65.3	59
உச்ச நீதிமன்றம்	75.1	80.5	94.2	85.5
உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகள்	27.1	65.3	70.2	57.7
மத்திய அரசாங்கம்	32.5	64	77.7	67.3
பாராளுமன்றம்	28.5	68.3	77.7	71.5

Source: State of Governance and Citizens' Trust in Public and Political Institutions of Sri Lanka, 2015

குறிப்பு: பெருந்தோட்ட மக்கள் தமக்குப் பெரிதும் பரிட்சயம் இல்லாத உச்ச நீதிமன்றம், தேர்தல் ஆணைக்குழு, இலஞ்ச ஊழல் எதிர்ப்பு ஆணைக்குழு மற்றும் மனித உரிமை ஆணைக்குழு என்பவற்றின்மீது ஏனைய இனத்தவர்களைவிட அதிக நம்பிக்கை கொண்டுள்ளமையானது வியப்பினைத் தருகின்றது. இந்நிறுவனங்களின் பணி, பொறுப்புகளைக்கூட இவர்கள் பெரிதும் அறிந்ததில்லை. அதேவேளை, சட்ட ரீதியான பாடுபாடுகளுக்கு உள்ளாகும் உள்ளுராட்சி அமைப்புகள்மீது அதிக நம்பிக்கை கொண்டிருப்பது ஆச்சரியத்தை தருகின்றது.

அத்துடன், நடத்தைவாத விஞ்ஞானத்தில் இது ஒரு பொதுவான குறைபாடாக முன்வைக்கப்படுகின்றது. பிரஜைகளின் எண்ணப்பாங்கு மற்றும் நடத்தைக் கோலங்களை வெளிக்கொண்டுவரும் வகையிலான ஆய்வுகளுக்கு தனியே அளவுசார் ஆய்வு முறைகளை பயன்படுத்தும்போது இப்பிரச்சினை ஏற்படுகின்றது. இது பிரதான காரணமாகக் காணப்பட, வேறு சில காரணிகளும் அதிக நம்பிக்கையில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. குறிப்பாக, இம்மக்கள் நீண்டகாலமாக அரசு கொள்கைகளில், நிறுவனங்களில் அநீதி, அடக்குமுறை, புறக்கணிப்புக்கள் என்பவற்றுக்கு ஆளாகியமையால் அரசு நிறுவனங்களுக்கு எதிரான கருத்துக்களை முன்வைக்க விரும்புவதில்லை - அதன் மூலம் தமக்கு அநீதி / அச்சுறுத்தல் ஏற்படும் என்ற பய உணர்வு காணப்படுகின்றது. அதனால் இம்மக்கள் தமக்கு பரிட்சயம் இல்லாத, தாம் ஒருபோதும் சென்றிராத, தாம் வாழும் பிரதேசங்களில் இல்லாத (இராணுவம், பொலிஸ், இலஞ்ச ஊழல் எதிர்ப்பு ஆணைக்குழு, உச்ச நீதிமன்றம்) அரசு நிறுவனங்கள் மீதுகூட அதிக நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். மேலும், முன் பின் பரிட்சயம் இல்லாதவர்கள் அல்லது தகவல் திரட்டுநர்கள் அரசு நிறுவனங்கள் மீதான நம்பிக்கை தொடர்பாக விசாரிக்கும்போது உண்மையான கருத்துக்களைப் பிரஜைகள் பொதுவாகவே வெளிப்படுத்துவதில்லை. இதற்கு குறைந்த கல்வியறிவு, அச்ச உணர்வு, குறைந்த வெளியுலக அனுபவம் என்பனவும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. இது அளவுசார் ஆய்வுமுறையில் உள்ள மட்டுப்பாடாகும். இத்தகைய ஆய்வுகளைப் பண்புசார் அணுகுமுறையினைப் பயன்படுத்தி நீண்ட கலந்துரையாடல், நேர்காணல் செய்யும்போது பிரஜைகளின் உண்மையான எண்ணப் பாங்கினை, கருத்துக்களை வெளிக்கொண்டுவர முடியும்.

அத்துடன், ஆரம்பகாலம் தொட்டு இம்மக்கள் அதிகரித்த அதிகார கட்டுப்பாட்டின் கீழ் (power distance), தோட்ட முகாமைத்துவத்தின் இறுக்கமான அடக்குமுறையின் கீழ் வாழ்ந்து வந்துள்ளமையால், தோட்ட முகாமைத்துவம் மற்றும் அதன் ஆளணியினர் மீது அச்ச உணர்வொன்று இவர்களின் மனங்களில் இயல்பாகவே கட்டப்பட்டுள்ளது. இதன் காரணமாக, தோட்ட முகாமைத்துவம் மீதும் அதன் ஆளணியினர் மீதும் அதிக நம்பிக்கை கொண்டிருப்பதாகக் காட்டிக்கொள்வர். இந்த மனப்பாங்கினை அரசு நிறுவனங்கள் மீதும் வெளிப்படுத்துகின்றனர். இதுவே குறைந்த செயற்றிறன் கொண்ட, தொடர்ந்து பாதுகாடுகளை, வேறுபட்ட கவனிப்புகளைக் காட்டுகின்ற நிறுவனங்கள் மீது அதிக நம்பிக்கை கொள்வதற்கு காரணமாக உள்ளது எனலாம். இதற்கு இம்மக்களின் வாழ்க்கை முறை, தோட்ட வாழ்க்கை முறையில் பெற்றுக்கொண்ட அனுபவங்கள், கலாசாரம் என்பனவும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. மேலும், பிரித்தானியர் காலத்தில் இருந்து கேள்வி கேட்காத அடிபணிவு (Unquestioning obedience) என்ற எண்ணப்பாங்கில் வாழ்ந்து வந்தமை, பொருள்சார்ந்த நன்மைக்காக (Material benefit) அடிபணிதல், அதனை முன்னிலைப்படுத்தல், கேள்விகேட்காமை போன்ற காரணிகளும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. அரசு நிறுவனங்கள் மீது நம்பிக்கை இல்லையென கூறினால் தமக்கு அந்நிறுவனங்களில் இருந்து பொருள் சார்ந்த நன்மைகள் கிடைக்காமல் போய்விடும் என்ற அச்சமும் இதில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது. இவற்றை விட, கடந்தகால ஆட்சிமுறையும் (மகிந்த ராஜபக்சவின் ஆட்சி) ஜனநாயகத்துக்குப் புறம்பான செயற்பாடுகள், அனைத்தானமை ஆட்சியும் இவர்கள் அரசு நிறுவனங்கள்மீது அதிக நம்பிக்கைக் கொண்டிருப்பதற்குக் காரணமாகும். அப்போதைய ஆட்சி முறை மீது காணப்பட்ட அச்சத்தின் காரணமாக அரசாங்கம் மீதும், அதன் நிறுவனங்கள்மீதும் அதிக நம்பிக்கையிருப்பதாகக் கருத்து தெரிவித்திருக்கலாம். மேலும், வெளியாட்களுக்கு அரசாங்கம் மற்றும் அதன் நிறுவனம் தொடர்பான உண்மையான தகவல்களை வழங்க விரும்பாமல் இருக்கலாம். இத்தகைய காரணிகளே அளவுசார் ஆய்வுகளில் பெருந்தோட்ட மக்கள் அரசு நிறுவனங்கள் மீது அதிக நம்பிக்கைக் கொண்டிருப்பதில் பாதிப்புச் செலுத்துகின்றன என வாதிடலாம். எவ்வாறாயினும், இக்குழப்பத்தினை விஞ்ஞானபூர்வமாக நிரூபிப்பதற்கு மேலும் பல ஆய்வுகள் அவசியமாகும்.

19.8 முடிவுரை

இக்கட்டுரையில் பொதுவில் இலங்கைப் பிரஜைகள் அரச நிறுவனங்கள் மீது கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கைகள் தொடர்பாகவும், குறிப்பாக, பெருந்தோட்ட மக்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கை, அதில் செல்வாக்கு செலுத்தும் வேறுபட்ட காரணிகள் தொடர்பாகவும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. பண்புசார் தரவுப் பகுப்பாய்வின் மூலம் கிடைத்த பெறுபேறுகளையும், கோட்பாட்டு விளக்கங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு நோக்கும்போது பெருந்தோட்ட மக்கள் அரச நிறுவனங்கள்மீது குறைந்த நம்பிக்கை கொண்டிருப்பது வெளிப்படுகின்றது. அதற்கு வேறுபட்ட வடிவிலான பாகுபாடுகள், சேவை வழங்கலில் இன, மொழி, சமூகக் காரணிகளின் செல்வாக்கு, பக்கச்சார்பின்மை, நியாயமாக நடந்து கொள்ளாமை, நடுநிலைத்தன்மை, சட்டத்தின் முன் யாவரும் சமம், செயற்பாட்டு நீதி என்பன மறுதலிக்கப்படுதல், அரச அதிகாரிகளின் தற்புணர்வு அதிகாரம், வேறுபட்ட கவனிப்புகள், அரச நிறுவனங்களின் தர வீழ்ச்சி, அரசியல் தலையீடு போன்ற காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்துவதனைக் காண முடிகின்றன. இவை நிறுவன நம்பிக்கையினை பாதிப்பது மாத்திரம் அன்றி, அரசாங்கத்தின், அரச நிறுவனங்களின் தரம், சட்டத்தன்மை என்பவற்றையும் பாதிப்பதுடன், முடிவில் அரச கொள்கைகள், சட்டங்கள், அரசியல் முறைமை என்பவற்றுக்கான பிரஜைகளின் ஆதரவின்மையும் பாதிக்கின்றன. இவ்வாய்வின் மூலம் புலப்படுவது யாதெனில், அரசாங்கத்தின், அதன் நிறுவனங்களின் தரத்தை உயர்த்தும்போது, அதன் அடிப்படைப் பண்புகளைப் பின்பற்றும்போது பிரஜைகளின் நம்பிக்கை அதிகரிக்கும் என்பதாகும். அதன்போது அரசசேவை வழங்கலில், நிறுவன செயற்பாடுகளில், நடத்தைகளில் காணப்படும் பல குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்யமுடியும். அது முடிவில் எல்லாச் சமூகத்தவரும் பிரஜைகளும் அரச சேவைகளை, அரச நிறுவனங்களை சமமாக அணுக வாய்ப்பளிப்பதுடன், நிறுவன நம்பிக்கையினையும் நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகள் தொடர்பான எண்ணப்பாங்கினையும் சாதகமாக மாற்றியமைக்க உதவும். இக்கட்டுரையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள கோட்பாட்டு விளக்கங்களானது அனுபவ ரீதியான ஆதாரங்களை விளக்குவதற்கும், அதனடிப்படையில் இதுவரை பார்த்த வாதங்களை முன்வைப்பதற்கும் உதவியதுடன், அவற்றுக்கு மேலும் வலுச் சேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளன.

மேற்கூறிய பெறுபேறுகளைப் பண்புசார் ஆய்வு முடிவுகள் காட்டித் தின்றாலும், அளவுசார் வினாக்கொத்து ஆய்வு முடிவுகள் எதிர்மறையான பெறுபேறுகளையே வெளிப்படுத்துகின்றன. அவை பெருந்தோட்ட மக்கள் அரச நிறுவனங்கள் மீது அதிக நம்பிக்கை கொண்டிருப்பதனைக் காட்டி நிற்கின்றன. இதுவே இவ்வாய்வின் குழப்பமாகும். இக்குழப்பத்தினை சரிசெய்ய எதிர்காலத்தில் இத்தலைப்பில் மேலும் பல ஆய்வுகள் இடம்பெற வேண்டியது அவசியமாகும். அவை கலப்பு ஆய்வு அணுகுமுறையினை (Mixed method research approach) அடிப்படையாகக் கொண்டு இடம்பெற வேண்டும். அதன் மூலம் இக்குழப்பத்திற்கான விடையினைக் காண முடியும். அதேபோல், இத்தகைய ஆய்வுகள் பெருந்தோட்ட மக்கள் செறிந்து வாழும் மத்திய, ஊரா மாகாணத்தில் மாத்திரமன்றி, மிகுந்திரிய எண்ணிக்கையில் வாழும் தென்பகுதியிலும் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். அத்துடன், ஏனைய இனங்களையும் உள்வாங்கி மேற்கொள்ள வேண்டும் - அதன் மூலம் பிரஜைகளின் நிறுவன நம்பிக்கை, அதில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகள் தொடர்பான உண்மை நிலையினை அறிய முடியும். நிறுவன நம்பிக்கை தொடர்பான ஆய்வுகள் வெறுமனே அரச நிறுவனங்கள் தொடர்பான பிரஜைகளின் மதிப்பீடுகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு மாத்திரமன்றி, அரசாங்கம் மற்றும் அதன் நிறுவனங்களின் தரத்தினை மேம்படுத்துவதற்கு பெரிதும் உதவும் என்பது பல அனுபவ ரீதியான ஆய்வுகளின் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன.

References

- Ariely, G. (2013). Public administration and citizen satisfaction with democracy: cross-national evidence, *International Review of Administrative Sciences*, 79(4): 747-766.
- Asian Development Bank.(2004). Review of governance and public management for Sri Lanka, Philippines: Manila.
- Askvik S (2008) Trust in the post-apartheid government of South Africa: the roles of identity and policy, performance. *Commonwealth Comparative Politics* 46(4):516-539.
- Askvik, S. (2007). Political regime and popular trust in the civil service: South Africa and Norway compared. *Journal of Comparative Policy Analysis: Research and Practice*, 9(1):69-85.
- Askvik, S., & Bak, N. (2005). Trust in public institutions in South Africa. Aldershot: Ashgate.
- Askvik, S., & Jamil, I. (2013). The institutional trust paradox in Bangladesh. *Public Organization Review*. Vol 13(4): 459-476.
- Aucoin, P. (2012). "New political governance in Westminster systems: Impartial public administration and management performance at risk." *Governance* 25 (2):177-199.
- Bandara, N.(2009). Citizens' right to efficient, effective and responsive governance: an examination of public administration in modern state and an overview of public administration in Sri Lanka(Unpublished report). Colombo: National Institute of Democracy.
- Baniamin, H.M., & Jamil, I. (2017). Dynamics of corruption and citizens' trust in anti-corruption agencies in three South Asian countries. *Public Organization Review*.
- Bouckaert, G. (2012). Trust and public administration. *Administration*, 60 (1): 91.115.
- Bouckaert, G., & Van de Walle, S. (2003).Quality of public service delivery and trust in government. In: Ari Salminen (Ed.), *Governing Networks: EGPA Yearbook* (Pp. 299-318). Amsterdam: IOS Press.
- Center for Policy Alternatives. (2016, 2017). Top line survey results: democracy in post-war Sri Lanka. Colombo: CPA.
- De Jong, J., & Rizvi, G. (2009). The dynamics of access: understanding the mismatch. In: De Jong, J & Gowher, R. (Eds.), *state of access: success and failure of democracies to create equal opportunities* (pp.275-286). Washington: Brookings Institution Press.
- De Souza, P.R., & Uyangoda, J. (2005). Political Trust, Institutions, and Democracy in India, Sri Lanka, and Pakistan. Paper presented at the World Bank conference on "New Frontiers of Social Policy: Development in a Globalizing World" Arusha, Tanzania, 12-15 December 2005. Retrieved from World Bank.org. (accessed on 21.10.2015).
- Fukuyama, F. (1995). *Trust: The social virtues and the creation of prosperity*. New York: Free Press.
- Fukuyama, F. 2013. "What is governance?" *Governance* 26 (3):347-368.
- Holmberg, S., & Rothstein, B. (2012). *Good government: the relevance of political science*. London: Edward Elgar.

- Hooghe, M., & Stolle, D. (2003). Introduction: Generating social capital. In M. Hooghe & D. Stolle (Eds.), *Generating social capital: Civil society and institutions in comparative perspective*. New York: Palgrave Macmillan.
- Hooghe, Marc, Tim Reeskens, Dietlind Stolle, and Ann Trappers. (2009). "Ethnic Diversity and Generalized Trust in Europe. A Cross-National Multilevel Study." *Comparative Political Studies* 42(2): 198-223.
- Houtzager, P.P & Archarya, A.K. (2010). Associations, active citizenship, and the quality of democracy in Brazil and Mexico. *Theory and Society*, 40(1): 1-36.
- Hutchison, M. L., & Johnson, K. (2011). Capacity to trust? Institutional capacity, conflict, and political trust in Africa, 2000 -2005. *Journal of Peace Research*, 48(6): 737-752.
- Jamil, I., and Askvik, S. (2013). Citizens' trust in public officials: Bangladesh and Nepal compared. In: I. Jamil et al. (Eds.), *In search of better governance in South Asia and beyond* (pp.145-164). USA: Springer.
- Jamil, I., Askvik, S., Dhakal, T. (2010). Citizen trust in political and public institutions in Nepal. *International Political Science Review*, 32(4), 417-437.
- Jamil, I., & Dangal, R. (2009). The state of bureaucratic representativeness and administrative culture in Nepal, *Contemporary South Asia*, 17 (2), 193-211.
- Kabeer, N. (2000). Social exclusion, poverty and discrimination: towards an analytical framework. *IDS Bulletin* 31(4). UK: Bridgton.
- Kampen, J.K., Van de Walle, S., & Bouckaert, G., (2006). Assessing the relationship between satisfaction with public service delivery and trust in Government. The impact of disposition of the citizens towards Government on evaluation of its performance. *Public Performance and Management Review*. 29(4): 387-404.
- Kim, S. (2005). The role of trust in the modern administrative state: an integrative model. *Administration & Sociology*, 37(5): 611-635.
- Kim, S. (2010). Public trust in government in Japan and South Korea: does the rise of critical citizens matter?. *Public Administration Review*, 70 (5): 801-810.
- Leigh, A. (2006). Trust, inequality and ethnic heterogeneity. *Economic Record*, 82(258): 268-280.
- Levi, M. (1998). A state of trust. In V. Braithwaite & M. Levi (Eds.), *Trust and governance*. New York: Russell Sage.
- Miller, A. H. (1974). Political Issues and Trust in Government, 1964-1970'. *American Political Science Review*, 68:951-72.
- Miller, and Ola Listhaug. (1990). Political Parties and Confidence in Government: A Comparison of Norway, Sweden and the United States, *British Journal of Political Science*, 20(3): 357-86.
- Mishler, W., & Rose, R. (2005). What are the political consequences of trust? A test of cultural and institutional theories in Russia. *Comparative Political Studies*, 38(9), 1050-1078.
- Naseer, S. (2010). Building trust in government in Asia. In G.S. Cheema and V. Popovski (Eds), *Building trust in government: innovations in governance reform in Asia* (pp:113-134). Japan: United Nations University Press.

- Nistotskaya, Marina, and Luciana Cingolani. (2014). "Bureaucratic Structure, Regulatory Quality, and Entrepreneurship in a Comparative Perspective: Cross-Sectional and Panel Data Evidence." *Journal of Public Administration Research and Theory*, 26(3):519-534.
- NORHED, (2015). *Status of citizens' trust in political and public institutions of Sri Lanka*. University of Peradeniya: Department of Political Science.
- Norris, P. (1999). *Critical Citizens: global support for democratic government*. London: Oxford University Press.
- Offe, C. (1999). How can we trust our fellow citizens? In M. E. Warren (Ed.), *Democracy and trust* (pp. 42-87). Cambridge: Cambridge University Press.
- Olsen, J. P. (2006). "Maybe it is time to rediscover bureaucracy." *Journal of public administration research and theory* 16 (1):1-24.
- Petersen, et al. (2016). *The Role of Private Actors in Public Sector Innovation*. In *Enhancing Public Innovation by Transforming Public Governance*, 197-214. Cambridge University Press.
- Priyanthi Fernando., & Sonali Moonesinghe. (2012). *Livelihoods, basic services and social protection in Sri Lanka*. Colombo: Center for Poverty Analysis.
- Putnam R.D. (1993). *Making democracy work: civic traditions in modern Italy*. Princeton University Press, Princeton.
- Putnam, R. (1995). *Bowling Alone: America's Declining Social Capital*. *Journal of Democracy*, 6: 65-78.
- Ramesh, R. (2017). *Citizenship rights, public service delivery and the Quality of Government in Sri Lanka: The case of the Plantation people*. Unpublished PhD thesis. University of Bergen, Norway and & Tribhuvan University, Nepal.
- Rothstein, B. (1998). *Just institution matter: the moral and political logic of the universal welfare state*. London: Cambridge University Press.
- Rothstein, B. (2004). *Social trust and honesty in government: a causal mechanisms approach*. In Bo Rothstein et al (Eds.), *Creating generalised trust in post-socialist communities*. USA: Palgrave.
- Rothstein, B. (2010). *The universal welfare state*. In, G.T. Svendsen & G.L. Svendsen (eds.), *Handbook of social capital*. London: Edward Elger.
- Rothstein, B. (2011). *The quality of government: corruption, social trust, and inequality in international perspective*. Chicago: The University of Chicago Press.
- Rothstein, B., & Stolle, D. (2008). *The state and social capital*. *Comparative Politics*, 40(4): 441-459.
- Rothstein, B., & Teorell, J. (2008). *What is quality of government: theory of impartial government institutions*. *Governance*, 21 (2), 165-190.
- Rothstein, B., & Stolle, D. (2003). *Impartiality and the welfare state: an institutional approach*. In: Marc Hooghe and Dietlind Stolle (Eds.), *Generating social capital: civil society and institutions in comparative perspective* (pp. 191-210). London: Palgrave.
- Rothstein., and Uslaner. (2006). *All for all: Equality, corruption and social trust*. *World Politics*, 58(3):41-72.

- Ryzin, G.G.V. (1996). Outcomes, process and trust of civil servants. *International Journal of Public Administration Research and Theory*, 21:745-760.
- Sarker, A. B. (2009). The New mode of public governance and public accountability in developing countries: an analysis with particular reference to Bangladesh. *International Journal of Public Administration*, 32, 1101-1123.
- Selden, S. C. (1997). The promise of representative bureaucracy: Diversity and responsiveness in a government agency. Armonk: M. E. Sharpe Inc.
- Selden, S.C., and Seldom, F. (2001). Rethinking diversity in public organizations for the 21st Century: moving toward a multicultural model. *Administration and Society*, 33(3): 303-329.
- Stolle, D., Soroka, S., & Johnston, R. (2008). When does diversity erode trust? Neighbourhood diversity, interpersonal trust, and the mediating effect of social interactions. *Political Studies*, 56(1): 57-75.
- Svensson, G. (2005). Mutual and interactive trust in business dyads: Condition and process. *European Business Review*, 17(5), 411-427.
- Sztompka, P. (1999). *Trust: A sociological theory*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Transparency International, (2014). *Fighting Corruption in South Asia: building accountability*. Berlin: Germany.
- Tyler, T. R. (2006). *Why people obey the law*. Princeton: Princeton University Press.
- UNDP, (2008). *Program for the improvement of public sector management*. Colombo: UNDP.
- United Nations. (1996). *Code of conduct for public officials*. New York: UN.
- Uslaner, M.E. (2008). *Corruption, Inequality, and the Rule of Law: The Bulging Pocket Makes the Easy Life*. UK: Cambridge.
- Uyangoda, J. (2012). *Reframing democracy: perspectives on the cultures of inclusion and exclusion in contemporary Sri Lanka*. Colombo: Social Scientists Association.
- Van de Walle, S. (2013). The role of trust in public services and public sector reform. In: Madureira, C. & Asensio, M (eds). *Handbook de Administração Pública*. Oeiras: Instituto Nacional de Administração, pp. 145-158.
- Van de Walle, S., & Bouckaert, G. (2003). Public service performance and trust in government: The problem of causality. *International Journal of Public Administration*, 26 (8-9), 891-913.
- Van de Walle, S., & Six, F. (2013). Trust and distrust as distinct concepts: Why studying distrust in institutions is important. *Journal of Comparative Policy Analysis: Research and Practice*, 16(2): 158-174.
- Van Ryzin, G.G. (2011). Outcomes, process, and trust of civil servants. *Journal of Public Administration Research and Theory*, 21(4): 745-760.
- Vijesandiran, S., & Ramesh, R. (2013). *Local Government Service Delivery and the Plantation Community in Sri Lanka: A Human Rights Aspect*. Hatton: Estate Community Solidarity.
- Webber, M (1968). Basic sociological terms. In, *economy and society*, G.Roth & C.Wittich (eds.). Berkeley: University of California Press. Pp, 3-62.
- Wilson, W. (1887). *The study of administration*. *Political science quarterly* 2 (2):197-222.

- Yang, K., & Holzer, M. (2006). The performance-trust link: Implications for performance measurement. *Public Administration Review*, 66(1), 114-126.
- Zuurmond, A. (2009). Bureaucratic bias and access to public service: the fight against non-take -up. In De Jong, J & Gowher, R, (eds.), *State of Access: Success and failure of Democracies to create Equal Opportunities*. Washington: Brookings Institution Press.

பகுதி 05

மலையகப் பெண்களின் சமூக நிலையும்
தொழில் நகர்வும்

மலையக இளம்பெண்களின் தொழில்சார்ந்த நகர்வுகளும் தொழில் உரிமைகளின் நிலையும்

எஸ்.விஜேசந்திரன்

சுருக்கம்

இலங்கையின் பெருந்தோட்டத்துறையானது தென்னிந்தியாவிலிருந்து இடம்பெயர்ந்த தொழிற்படைமினையும் இறுக்கமான தொழில் நிலைமைகளையும், அதிகளவில் பெண் ஊழியர்களையும் தொழிலில் ஈடுபடுத்தியிருக்கும் ஒரு தொழிற்துறையாகும். வரலாற்று ரீதியாகவே தோட்ட முகாமைத்துவங்களால் அவர்களது தொழில் நிலைமைகள் மற்றும் தொழில் உரிமைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டமையும், பெருந்தோட்ட சமூகத்தினரிடையே மெதுவாக இடம்பெற்று வந்த கல்விசார்ந்த மேலெழுச்சியும், 1992இன் பின்னர் தனியார் துறையினரின் தொழில் வழங்கல் கொள்கைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் மலையக இளம் பெண்களை தோட்டத் தொழில் சாராத தொழிற்துறைகளை நோக்கி தொழில் காரணங்களுக்காக நகரத்தூண்டியது. ஆயினும், பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியில் தொழில்புரியும் பெண்களின் தொழில் நிலைமைகள் மற்றும் தொழில் உரிமைகள் எந்தளவிற்கு உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதனை மதிப்பிடும் ஆய்வுகள் இதுகாலம்வரை மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இன்று இது, அதிகளவான கவனத்தை அபிவிருத்தியிலாளர்கள் சமூகவியலாளர்கள் மற்றும் கொள்கை வடிவமைப்பாளர்கள் போன்றோரிடையே ஏற்படுத்தியுள்ளது. எனவே, இவ்வாய்வுக்கட்டுரையானது பெருந்தோட்டம் சாராத ஏனைய தொழில்துறைகளில் தொழில்புரியும் மலையக இளம் பெண்களின் தொழில் சார்ந்த நகர்வு மற்றும் மேலெழுச்சி, அத்தொழில்களில் அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளும் தொழில் உரிமைகளின் தரம் என்பனவற்றை மதிப்பிடுவதனை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. இவ்வாய்வானது, நுவரெலியா, கண்டி மற்றும் மாத்தளை ஆகிய மாவட்டங்களைச் சார்ந்த 19 தோட்டங்களிலிருந்து தோட்டத்துறைசாராத தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ள 18 வயதிற்கும் 30 வயதிற்கும் இடைப்பட்ட 170 இளம் பெண்களை மையப்படுத்தி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்வின் முடிவுகளின்படி மலையக இளம் பெண்கள் தோட்டத்தொழிலுக்கு வெளியில் ஈடுபட்டுள்ள தொழில்களின் நிலைமைகள் தாழ்ந்த மட்டத்தில் காணப்படுவதுடன், அவர்களது தொழில் உரிமைகள் மீறப்பட்டுள்ளமையும், சர்வதேச தொழில் நியமங்கள் மற்றும் உள்ளூர் தொழில் நியமங்கள் என்பன உள்ளாங்கிய வில்லை என்பதும், இவர்கள் அதிகளவான பாதுகாப்பிற்கு உட்படுகின்றனர் என்பதும் தெளிவாகின்றது. எனவே, அதிக வருமானம் தரக்கூடியதும், கௌரவமானதுமானதும், தொழில் பாதுகாப்புடன் கூடியதுமான சிறந்த தொழில்களைப் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய வகையில் மலையக இளம்பெண்கள் மத்தியில் முறைசார்ந்த கல்வித்தகைமைகள், தொழில்நுட்ப கல்வி தகைமைகள், தொழில்சார் தகைமைகள், தொழில் அனுபவங்கள், மென் திறன், தோர்பாடல் திறன், ஆங்கில மொழித்திறன், கணணிப் பயிற்சி போன்றவற்றினை விருத்தி செய்தல் அவசியமாகும். தொழிற்சங்க மற்றும் தொழில் திணைக்களத்தின் செயற்பாடுகள், விழிப்புணர்வு நடவடிக்கைகள் மூலமும் தோட்டங்களுக்கு வெளியில் தொழில் புரியும் மலையக இளம்பெண்களின் தொழில் நிலைமைகளும் உரிமைகளும் பாதுகாக்கப்படல் வேண்டும்.

திறவுச் சொற்கள்: மலையக இளம்பெண்கள், தொழில்சார்ந்த நகர்வுகள், தொழில் உரிமைகள், தொழில் நிலைகள், தொழில் நியமங்கள்.

20.1 அறிமுகம்

இலங்கையின் பெருந்தோட்டத்துறையானது, உலகில் ஏனைய நாடுகளில் காணப் படுவது போன்று குறைந்த கூலி மற்றும் இறுக்கமான தொழில் நிலைமைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு தொழிற்சாலை யாகும். அதேபோல், அதிகளவில் பெண் ஊழியர்களை தொழிலில் ஈடுபடுத்தியிருக்கும் ஒரு தொழிற்சாலையாகும். 19ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையின் பெருந்தோட்டத்துறையில் தொழில் புரிவதற்காக தென்னிந்தியாவில் இருந்து புலம்பெயர்ந்தவர்களில் அரைவாசிக்கு சமமானவர்களாக பெண்கள் காணப்பட்டனர். 1820 களில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கோப்பித் தோட்டங்களில் தொழில் புரிவதற்காக தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஆண்களுடன் சேர்த்து பெண்களும் பெருமளவில் பிரித்தானியர்களால் அழைத்து வரப்பட்டு கம்பளை மற்றும் கண்டி போன்ற பிரதேசங்களில் தொழிலில் அமர்த்தப்பட்டனர். 1840களின் பின்னர், தேயிலைப்பயிர்ச்செய்கை அறிமுகப் படுத்தப்பட்டதனைத் தொடர்ந்து தேயிலைத்தோட்டங்களில் வேலைக்கமர்த்தப்படுவதற்காக பெருந்தொகையான பெண்கள் தென்னிந்திய கிராமங்களிலிருந்து பல்வேறு மலையக பிரதேசங்களுக்கும் கொண்டு வரப்பட்டிருந்தனர். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை பெருந்தோட்டக் கைத்தொழிற்சாலைகளின் விரிவாக்கத்திற்கும் அபிவிருத்திக்கும் மற்றும் அத்துறையை கொண்டு நடாத்துவதற்கும் தேவையான தொழிற்படையில் 50 சதவீதத்திற்கும் அதிகளவான பங்கினை பெருந்தோட்ட பெண்கள் ஆற்றி வருகின்றனர்.

20.1.1 ஆய்வின் பின்னணி

இலங்கை மத்திய வங்கியின் தகவல்களின்படி, இன்றைய பெருந்தோட்ட தொழிற் படையில் மூன்றில் இரண்டு பங்கினருக்கும் அதிகமானோர் பெண்களாவர் (CBSL, 2005). ஆயினும், அவர்களது தொழில் நிலைமைகள், தொழில்சார் சமூக நன்மைகள், தொழிற் பாதுகாப்பு, கூலி மற்றும் ஏனைய தொழில் நிலைமைகள் என்பன மிகவும் குறைந்த மட்டத்திலேயே தொடர்ந்தும் பேணப்பட்டு வந்துள்ளது. பெருந்தோட்டங்கள் ஆங்கிலேயருக்கு சொந்தமாக இருந்த காலத்திலும் மற்றும் அவை 1972இல் தேசிய மயமாக்கப்பட்டதன் பின்னர் அரசு கூட்டுத் தாபனங்களின் மூலம் முகாமைத்துவம் செய்த காலங்களின் போதும், 1992இன் பின்னர் தனியார் துறையினரின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்ட பின்னரும் கூட, அவர்களது தொழில் நிலைமைகள் மற்றும் தொழில் உரிமைகள் என்பன இரு நூற்றாண்டுகளாக புறக்கணிக்கப்பட்டே வந்துள்ளன (Vijesandiran, 2017)

மறுபுறத்தில், மோசமான தொழில் நிலைமைகளினால் ஏற்பட்ட தாக்கம் மற்றும் 1975இல் பெருந்தோட்ட பாடசாலைகள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதனைத் தொடர்ந்து மெதுவாக இடம்பெற்றுவந்த கல்விசார்ந்த மேலேழுச்சி, 1992இன் பின்னர் தனியார் துறையினரின் தொழில் வழங்கல் கொள்கைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் என்பனவற்றின் விளைவாக பெருந்தோட்ட பெண்கள் கட்டம் கட்டமாக பெருந்தோட்டத்துறை சாராத ஏனைய தொழில்களை நோக்கி நகரத் தொடங்கினர். இது பெருந்தோட்டத்துறை சார்ந்த பெண்கள் மரபுரிதியான பரம்பரைத் தொழில்களிலிருந்து விடுபட்டு தம்மை மாற்றுத் தொழில்துறைகளில் ஈடுபடுத்திக் கொள்வதற்கு சாதகமான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தியது. மேலும், தோட்டத்தொழிலில் கிடைக்கும் இழிவு கூலி மற்றும் குறைவான கௌரவம் என்பனவும் மலையக இளம் பெண்கள் நகரங்களை நோக்கி தொழில் தேடிச் செல்வதைத் தூண்டியது.

ஆரம்பத்தில், ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக, பெருந்தோட்டத் துறையை நோக்கி தொழிலாளர்கள் உள்வருவதே வரலாற்று நிகழ்வாகக் காணப்பட்டது. இன்று இந்நிலைமை மாற்றமடைந்து, ஏறக்குறைய கடந்த இரு தசாப்தங்களாக மலையக இளைஞர்கள், குறிப்பாக பெண்கள் உட்பட, பெரும் எண்ணிக்கையிலானோர் தோட்டத் துறை சாராத தொழில்களை நோக்கி புலம்பெயர்வது அதிகரித்து வருகின்றமை பெருந்தோட்டத்துறையில் இன்று இடம்பெற்று வரும் பாரிய சமூக மாற்றமாக கருதப்படுகின்றது

(Pinnawala and Abeywickrama, 2009). தோட்டங்களுக்குள்ளே சுயதொழில் மற்றும் தோட்டங்களுக்கு வெளியில் கடைச்சிப்பந்தி, வியாபார உதவியாளர்கள், ஆடைத் தொழிற்சாலை ஊழியர்கள், அரசாங்கத் உத்தியோகங்கள், வெளிநாடுகளில் வீட்டுப் பணிப்பெண்கள் போன்ற பல்வேறு தொழில்களில் இவர்கள் அதிகளவில் நாட்டங்கொண்டுள்ளனர் (Pinnawalla, 2009). இத்தகையதொரு மாற்றம் மலையக சமூகத்தின் தொழில்நிலைமைகள் மற்றும் சமூக, பொருளாதார கட்டமைப்பு என்பனவற்றில் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்குறிப்பிட்ட வாறு பெருந்தோட்டத்துறை சார்ந்த பெண்களின் தொழில் நிலைமை களில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட போதிலும், அவர்கள் தற்போது அதிகளவில் நாட்டங்கொண்டுள்ள தொழில்களிலும், குறிப்பாக அரசு உத்தியோகங்கள் தவிர்த்த ஏனைய தொழில்களில் அவர்களது தொழில்சார்ந்த உரிமைகள் அதிகளவில் புறக்கணிக்கப்பட்டு வருவதனை பல ஆய்வுகள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன (Vijesandiran, 2002; Sinnathmaby and Vijesandiran, 2008).

தனிமனிதர்களும், ஒரு சமூகமும், எந்தவொரு நாடும், வருமான உயர்வு, வருமை ஒழிப்பு மற்றும் பிரஜைகளின் சமத்துவம், மனித கௌரவம், சமூக அந்தஸ்து என்பனவற்றை அடைந்து கொள்வதற்கு சிறந்த தொழில் உரிமைகளையும், தொழில் நிலைமைகளையும் வழங்கக்கூடிய, தாக்கத்திறன்மிக்க தொழில்களை உருவாக்கிக்கொள்வது அவசியமான தொன்றாகும் இழிவுமட்டக்கூலி, கௌரவமளிக்காத, சமூக பாதுகாப்புற்ற தொழில் நிலைமைகள் என்பன தனிநபர்களினதும், ஒரு சமூகத்தினதும் அபிவிருத்தியையும் அந்தஸ்தையும் பாதிப்பதோடு அச்சமூகம் சார்ந்த தனிநபர்களையும் மற்றும் முழு சமூகத்தையும் நாட்டின் தேசிய அபிவிருத்தி போக்குகளிலிருந்து தனிமைப்படுத்துவதோடு எல்லைப்படுத்தவும் காரணமாக அமையும்.

20.1.2 ஆய்வு பிரச்சினை

எனவே, மலையக சமூகத்தில், குறிப்பாக தற்போது பெண்களின் மத்தியிலும் தோட்டத் துறை சாராத தொழில்களை மையப்படுத்தி அதிகளவில் இடம்பெற்றுவரும் தொழில் சார்ந்த நகர்வுகள் மற்றும் மேலெழுச்சி நிலைமைகள் என்பனவும், இம்மாற்றங்கள் அவர்களது அத்தொழில் சார்ந்த உரிமைகளையும் நிலைமைகளையும் எந்தளவு உத்தரவாதப் படுத்துகின்றது என்பதனை பொறுத்தே அவர்களது தனிப்பட்ட வாழ்க்கைத்தர மேம்பாட்டிலும், சமூக அபிவிருத்தியிலும் மேற்படி தொழில்சார் நகர்வுகள் தாக்கங் களை ஏற்படுத்தக்கூடியதாகிவிருக்கும். பெருந்தோட்டங்களில், குறிப்பாக பெருந் தோட் டங்களுக்கு வெளியில் தொழில்புரியும் பெண்களின் தொழில் நிலைமைகள் மற்றும் அத்தொழில்களில் அவர்களது தொழில் உரிமைகள் எந்தளவிற்கு உத்தரவாதப் படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதனை மதிப்பிடும் ஆய்வுகள் இடம் பெறாமையினால், இப்பிரச்சினைகளால் ஏற்படுத்தப்படும் தனிப்பட்ட மற்றும் சமூகவிளைவுகள் வெளிக்கொண்டு வரப்படவில்லை. கடந்த இரு தசாப்தங்களாக பெருந்தோட்ட இளம்பெண்கள் மத்தியில் பரவலாக இடம் பெற்றுவரும் தொழில்சார்ந்த நகர்வுகளும், புதிய தொழில்துறைகளில் அவர்களின் தொழில் உரிமைகள் பெருமளவில் மீறப்படுவதும் அதன் விளைவாக அவர்கள் பல்வேறு சமூக, பொருளாதார பின்னடைவுகளுக்கு முகங்கொடுப்பதும் அதிகளவான கவனத்தை சமூகவியலாளர்களிடையே ஏற்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதொரு விடயமாகும்.

20.1.3 ஆய்வின் நோக்கம்

எனவே, இவ்வாய்வுக்கட்டுரையானது பெருந்தோட்டம் சாராத ஏனைய தொழில் துறைகளில் தொழில்புரியும் மலையக இளம் பெண்களின் தொழில் சார்ந்த நகர்வு மற்றும் மேலெழுச்சி, அத்தொழில்களில் அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளும் தொழில் உரிமைகளின் தரம் என்பனவற்றை மதிப்பிடுவதனை நோக்கமாக கொண்டுள்ளது.

20.1.4 ஆய்வு முறை

இவ்வாய்வானது, முதலாம்தர மற்றும் இரண்டம்தர தரவு மூலங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட தகவல்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு 2016ஆம் ஆண்டு மேற்கொள்ளப்பட்டது. முதலாம்தர தரவுகள் கள ஆய்வுமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, நவரெஸ்யோ, கண்டி மற்றும் மாத்தளை ஆகிய மாவட்டங்களைச் சார்ந்த பெருந்தோட்டக் கம்பெனிகள், அரசு கூட்டுத்தாபனங்கள் மற்றும் தனியாருக்கு சொந்தமான 19 தோட்டங்களிலிருந்து தோட்டத்துறைசாராத தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ள 18 வயதிற்கும் 30 வயதிற்கும் இடைப்பட்ட 170 இளம் பெண்களை மையப்படுத்தி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இப்பெண்கள் எழுமாறாக தெரிவு செய்யப்பட்டதோடு, அப்பெண்களிடமிருந்து கட்டமைக்கப்பட்ட வினாக்கொத்துக்களைக் கொண்டு பயிற்சிபெற்ற கள உதவியாளர்கள் மூலம் தேவையான முதலாம் நிலைத் தரவுகள் பெறப்பட்டன. இரண்டாம் நிலைத் தரவுகள் இலங்கை மத்திய வங்கியின் வெளியீடுகள், பெருந்தோட்ட கைத்தொழில் அமைச்சின் வெளியீடுகள், ஆய்வு அறிக்கைகள் மற்றும் சஞ்சிகைகள் என்பனவற்றிலிருந்து பெறப்பட்டன. தரவுகள் யாவும் விபரணப் புள்ளிவிபர நுட்பமுறைகளைக் கொண்டு பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டன.

20.2 எண்ணக்கருக்களும் கோட்பாட்டு பின்புலமும்

இவ்வாய்விற்கான பிரதான எண்ணக்கருக்களாக 'தொழில் மேலெழுச்சி அல்லது நகர்வு (Labour Mobility)' மற்றும் 'தொழில் உரிமைகள் (Labour Rights)' என்பன கையாளப்பட்டுள்ளன. எனவே, இவ்விரு எண்ணக்கருக்களையும் முறையாக வரைவிலக்கணப்படுத்துவதும் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்வதும் அவசியமானதொன்றாகும். தொழில்சார் நகர்வு என்பது 'தொழிலாளர் ஒரு தொழிலிலிருந்து இன்னொரு தொழிலுக்கு அல்லது ஒரு தொழில்துறையிலிருந்து இன்னொரு தொழில்துறைக்கு அல்லது தொழில் புரியும் ஒரு இடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு தொழில் மேம்பாட்டினை மையப்படுத்தி நகருவதற்கான அத்தொழிலாளியின் தகுதி மற்றும் இயலுமை' என அர்த்தப்படுத்தப்படும் (Budi, 1998). இத்தகைய தொழில் நகர்வு அல்லது மேலெழுச்சியானது குறிப்பிட்ட தொழிலாளியின் தொழிலின் தரம் மற்றும் அந்தஸ்தை உயர்த்துமாயின் அது குத்தான நகர்வு அல்லது மேலெழுச்சி (Vertical Mobility) எனவும் மாறாக குறிப்பிட்ட தொழிலாளியின் தொழிலின் தரம் மற்றும் அந்தஸ்தில் எத்தகைய மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்தவில்லையாயின் அது கிடையான நகர்வு அல்லது மேலெழுச்சி (Horizontal Mobility) எனவும் கருதப்படும். ஒப்பீட்டளவில் தொழில்திறன்மிக்க ஊழியர்களை காட்டிலும், குறைவான தொழில்-திறன் மிக்க மற்றும் தொழில் திறனற்ற ஊழியர்கள் மத்தியில் மேற்குறித்த இரு வகையான நகர்வுகளும் அதிகளவில் இடம்பெறும் (Bukodi, et.al., 2013).

தொழில்சார் நகர்வுகள் ஒரு சமூகத்தின் மேம்பாட்டிற்கான முக்கிய மாற்றங்களாகும். அது சமூக மேலெழுச்சியை தூண்டுவதோடு வகுப்பு மாற்றம், வருமான உயர்வு, தனிநபர்களின் சமூக அந்தஸ்து உயர்வு என்பனவற்றை ஏற்படுத்தும். ஒரு சமூகத்தில் ஏற்படும் கல்வி மேம்பாடு மற்றும் தொழில்திறன் விருத்தி, தொழிலாளிக்கு தனது சமூக அந்தஸ்தை உயர்த்தவும் வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்தவும் ஏற்படும் ஆர்வம், தான் வாழும் சமூக கட்டமைப்பில் ஏற்படும் மாற்றம், தொழில் நிலைமைகள், தொழில் உரிமைகள்

மற்றும் தொழிற்பாதுகாப்பு, தொழில் விதிகள் என்பனவற்றால் ஏற்படும் மாற்றங்கள் என்பன தொழில்சார்ந்த நகர்வுகளுக்கு காரணங்களாக அமைகின்றன.

தொழில்சார் நகர்வு தொழிலாளி மீது இருவகையான தாக்கங்களை ஏற்படுத்துகின்றது. அவையாவன, ஒன்று தனிநபர்மீதான தாக்கம் மற்றையது சமூகம் மீதான கூட்டுத்தாக்கம். தனிநபர் மீதான தாக்கத்தின் விளைவாக தொழிலாளியின் நிதி, சமூக அந்தஸ்து, தனிநபர் கௌரவம் என்பனவற்றின் நிலைமைகள் மேம்பட வாய்ப்புகள் ஏற்படும். சமூகம் மீதான கூட்டுத்தாக்கத்தின் விளைவாக, ஒரு சமூகத்தின் நடத்தைகள், அறிவு, செல்வநிலை, பாதுகாப்பு, வலுவாக்கம், வாழ்வாதார நிலைமைகள், தொழில்நுட்ப மாற்றங்கள், நவீனமயமாதல் போன்ற துறைகளில் நேர்கணிய மாற்றங்கள் ஏற்படும். இது இறுதியில் ஒட்டுமொத்தமாக ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி, பொருளாதார அபிவிருத்தி, மற்றும் பிரஜைகளின் வாழ்க்கைத்தரம் என்பனவற்றை மேம்படுத்த வழிவகுக்கும். எனவேதான், ஒரு சமூகத்தில் தனிநபர்களை மையப்படுத்தி இடம்பெறும் தொழில் நகர்வுகள் பொருளாதார ஆய்வுகளிலும், பின்தங்கியுள்ள ஒரு சமூகத்தின் பொருளாதார அரசியல் மற்றும் சமூக விடுதலைக்கும் முக்கிய பொருளாதாரக் கருவியாக ஆய்வாளர்களாலும் கொள்கை திட்டமிடலாளர்களாலும் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

தொழில் நகர்வுகள் மூலம் தனிநபர்கள் மற்றும் சமூகத்தின் மீது ஏற்படுத்தப்படும் நேர்கணியத் தாக்கங்கள் புதிய தொழில்களை நோக்கி நகரும் தொழிலாளர்களின் தொழில் உரிமைகள் மற்றும் தொழில் நியமங்கள் எந்தளவிற்கு அத்தொழில்துறைகளினால் உத்தரவாதப் படுத்தப்படுகின்றது என்பதில் அதிகளவில் தங்கியுள்ளது. குறிப்பாக, மேற்கூறிய தொழிற் துறைகள் பெண் தொழிலாளிகளின் தொழில் உரிமைகளை வழங்குவதில் எந்தளவிற்கு நியாயபூர்வமாகச் செயற்படுகின்றன என்பது இன்று விவாதத்திற்குரிய ஒரு விடயமாகவும் காணப்படுகின்றது.

பெண் தொழிலாளர்களின் உரிமைகளை 1948ஆம் ஆண்டின் சர்வதேச மனித உரிமைகள் பிரகடனம், 1966ஆம் ஆண்டின் பொருளாதாரம், சமூகம் மற்றும் கலாசார உரிமைகள் மீதான சர்வதேச உடன்படிக்கை, பெண்கள் மீதான பாதுகாப்பு இழப்பதற்கான சர்வதேச உடன்படிக்கை, சர்வதேச தொழிலாளர் தாபனத்தின் தொழில் உரிமைகளுக்கான உடன்படிக்கைகள் மற்றும் சர்வதேச தொழில் நியமங்கள், 1958ஆம் ஆண்டின் பால்கார்ந்த தொழில் பாதுகாப்பு தடைசெய்வதற்கான 111ஆம் இலக்க உடன்படிக்கை, விசேடமாக பெண்களுக்கான இரவுநேர வேலை, பிரசவ பாதுகாப்பு, குடும்ப பொறுப்பு பாதுகாப்பு மற்றும் தொழில் மற்றும் தொழில் இடப்பெயர்வு என்பன தொடர்பான சர்வதேச தொழில் தாபனம் மற்றும் அதன் அங்கத்துவ நாடுகளுடன் மேற்கொண்டுள்ள சர்வதேச உடன்படிக்கைகள் போன்ற ஏற்பாடுகளுக்கிடையே தொழில் நிறுவனங்கள் தமது தொழில் நிலையங்களில் தொழிலாளர்களின் உரிமைகளை பாதுகாப்பது அத்தியாவசியமாக்கப்பட்டுள்ளது (ILO, 1999). முறைசார்ந்த மற்றும் முறைசாராத துறைகளை நோக்கி நகரும் பெண் தொழிலாளர்கள் ஒப்பீட்டளவில் ஆண்களைக் காட்டிலும் தொழில் உரிமை சார்ந்த விடயங்களில் அதிகளவில் புறக்கணிக்கப்படுவதாகவும், பாதுகாப்பிற்குள்ளாக்கப்படுவதாகவும் பல ஆய்வுகள் மூலம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன (Vijesandiran, 2000; Pinnawala, 2009).

20.3 மலையக இளம் பெண்களின் தொழில்சார் நகர்வுகளும் நிலைமைகளும்

மலையகப் பெண்களின் தொழில்சார் நகர்வானது தற்போது புதியதொரு பரிமாணத்தைத் தோற்றுவித்துள்ளது. 1948இற்கு முன்னர் பெண்கள் தோட்டத்துறையை நோக்கி உள்வருவது வரலாற்றுப் போக்காகவிருந்தது. இன்று இந்நிலை மாறி, மலையகப் பெண்கள் தோட்டங்களிலிருந்து நகரங்களை நோக்கியும், வெளிநாடுகளை நோக்கியும் தொழில்தேடிச் செல்வது ஒரு சமூக பிரச்சினையாகத் தோற்றம் பெற்றுள்ளது. 1970களிலும், அதன் பின்னரும் கல்வி கற்காத அல்லது குறைவான கல்வி மட்டங்களையுடைய சிறுமிகளையும் மற்றும்

விடலைப்பருவ பெண்களையும் வீடுகளில் வேலை செய்வதற்காகவும் குழந்தைகளைப் பராமரிப்பதற்காகவும் நகர்ப்புறங்களுக்குக் கொண்டு சென்று குழந்தைத் தொழிலாளிகளாக வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டனர்.

1992ஆம் ஆண்டு பெருந்தோட்டங்களின் முகாமைத்துவங்களை தனியார் கம்பெனிகளுக்கு வழங்கியதைத் தொடர்ந்து, அக்கம்பெனிகள் தோட்டங்களில் மேற்கொண்ட தொழிலாளர் குறைப்பு மற்றும் காலத்திற்கு முந்திய ஓய்வூதிய கொள்கைகளின் காரணமாக பெருமளவான பெண் தொழிலாளர்கள் வேலையை இழந்தமை, புதிதாக தொழிலாளர்களை வேலைக்கமர்த்துவதைக் கம்பனிகள் நிறுத்தியமை காரணமாக வயது வந்த பெண்தொழிலாளர்கள் ஆடைத்தொழிற்சாலை ஊழியர்களாகவும் வீட்டுப்பணிப் பெண்களாகவும் நகர்ப்புறங்களையும் வெளிநாடுகளையும் நோக்கி தொழில்களின் நிமித்தம் இடம்பெயர்ந்தனர். அதேவேளை, பிள்ளைகளினால் கைவிடப்பட்ட மற்றும் வருமான வாய்ப்புகளின்றி மிகவும் வறுமைநிலைக்குட்பட்ட, ஓய்வுபெற்ற மற்றும் வயது முதிர்ந்த பெண்கள் நகர்ப்புறங்களை நோக்கி வீட்டு வேலைக்காரர்களாகவும் கிராமப்புறங்களிலுள்ள சிறுநடைமை தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களாகவும் தொழில்களுக்காக தோட்டங்களிலிருந்து வெளிநோக்கி நகர்ந்தனர்.

1990களிலும் 21ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் தசாப்த காலப் பகுதியிலும் இடம்பெற்ற கல்வி மேலெழுச்சி மற்றும் சமூக மேம்பாடுகளின் காரணமாக, ஓரளவு கல்வி கற்ற மற்றும் க.பொ.த. சாதாரண தரத்திற்கு மேல் கல்விகற்ற பெண்கள் அதிகளவில் தோட்டங்களுக்கு வெளியில் தொழில்களைத் தேடி நகர்ந்தனர். இன்று மலையக இளம் பெண்கள், வயது வந்த பெண்கள் மற்றும் தோட்டத்தொழிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற பெண்கள் என பெண்சமூகத்தின் பலதரப்பட்டோரும் பல்வேறு தொழில்களுக்காகத் தோட்டங்களிலிருந்து நகரங்களை நோக்கியும், கிராமங்களை நோக்கியும், வெளிநாடுகளை நோக்கியும், தோட்டங்களுக்குள்ளே சுய தொழில்களுக்காகவும் தொழில் நகர்வுகளுக்குப்படுகின்றனர். பொதுவாக, மலையக இளம் பெண்கள் இன்று பெருமளவில் தோட்டங்களிலிருந்து வெளிநோக்கி தொழில் நகர்வுகளுக்குப் படுவது ஒரு பொதுப் போக்காகவும் மலையக சமூகத்தின் சமூக, பொருளாதார நிலைமைகளில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதாகவும், அரசியல் ரீதியாக ஒரு கவனத்திற் கொள்ளப்படும் ஒரு முக்கிய பிரச்சினையாகவும் காணப்படுகின்றது.

20.4 சமூக-பொருளாதார நிலைமைகள்

ஒருவரது தொழில்நிலையைத் தீர்மானிப்பதிலும் அதுசார்ந்த மேலெழுச்சியை ஏற்படுத்துவதிலும், கல்வி பெரும் பங்கை வகிக்கின்றது. பெற்றோர்களின் கல்வித்தகைமை, குறிப்பிட்ட நபரின் கல்வி அடைவுகள், குடும்ப மற்றும் அயலவர்களின் கல்விநிலை என்பனவும் ஒருவரது தொழில் மற்றும் தொழில்சார் நகர்வுகளில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகளாகக் காணப்படுகின்றன. கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாக மலையக சமூகத்தில் இடம்பெற்றுவரும் கல்விசார் மேலெழுச்சியானது இன்றைய மலையக இளம் சமூகத்தினரின் தொழில்நிலைமைகளில், நிலைமாற்றுத் தாக்கங்களை விளைவித்தது. இதற்கு, இளம் சமூகத்தினரின் கல்வி விருத்தி, அவர்கள் பெற்றோர்களின் கல்விநிலை என்பனவற்றிலும் அவர்களது மனோபாவத்திலும் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பெரும்பங்காற்றியுள்ளமையை அவதானிக்கமுடிகிறது (Sinnathamby and Vijesandiran, 2000). இதன் விளைவாக 150 வருடங்களுக்கு மேலாக வெறுமனே தோட்டத்தொழிலில் மட்டுமே நாட்டங்கொண்டிருந்த மலையக சமூகத்தினரின் தொழில்சார்ந்த விருப்பு, எதிர்பார்ப்பு மற்றும் அதனை அடைந்து கொள்வதற்கான முயற்சி போன்ற நிலைமைகளில் பெரும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. அதன் விளைவாக, பல்வேறு மாற்றுத் தொழில்துறைகளில் இளம் சமூகத்தினர் பெருமளவில் ஈடுபட்டு வருவதனை அவதானிக்க முடிகிறது. இத்தகைய மாற்றத்தை ஆண்களிடம் மட்டுமன்றி இளம் பெண்களிடமும் இடம்பெறுவதனை அதிகளவில் காணக்கூடியதாயுள்ளது.

பல ஆய்வுகளில் வெளிபடுத்தியிருப்பது போன்று, மலையக இளம் பெண்கள் தமது பெற்றோர்கள் தொழில் புரிந்த தோட்டத்தொழில்களிலிருந்து விடுபட்டு பெருந்தோட்டப்பகுதிகளிலும் பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியில் பெரும் மற்றும் சிறு நகரங்கள், அத்தோடு வெளிநாடுகள் என்பனவற்றிற்கு பல்வேறு தொழில்களை நோக்கி இடம்பெயர்கின்றனர் (Pinnawla and Abeyawickrama, 2010; Vijesandiran 2002). இவ்வாறான தொழில்சார்ந்த நகர்வுகளுக்குட்பட்டுள்ள பெண்களில் 50%த்தினர் க.பொ.த சாதாரணதரத்தையும் 22.9%த்தினர் க.பொ.த உயர்தரத்தையும் பூர்த்தி செய்தவர்களாவர். அவர்களில் 1.2%த்தினர் மட்டுமே க.பொ.த உயர்தரத்திற்கு மேல் கல்வி கற்றவர்களாவர். மேலும், 25.9%த்தினர் இரண்டாம் நிலை அல்லது அதற்கு இசைவான கல்வி தகைமையையுடையவர்களாவர். இதனை மேலும் விரிவாக நோக்குமிடத்து வெளிப்படுத்தப்படுவது யாதெனில், மலையகத்தில் இளம் சமூகத்தினரிடையே கல்வி மட்டங்கள் உயரும்போது, மலையக இளம் பெண்கள் தொழில்சார் நகர்வுகளுக்கு உந்தப்பட்டு தோட்டங்களுக்கு வெளியில் தொழில்நாடிச் செல்வதும் அதிகரிக்கின்றது என்பதாகும்.

மேலும் மேற்குறித்தவாறு, தொழில் நகர்வுகளுக்குட்படும் மலையக இளம் பெண்களில், 70.58%த்தினர் திருமணம் முடிக்காதவர்களாகவும், 27.65%த்தினர் திருமணம் முடித்தவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். அத்தோடு வினோதமாக குறிப்பிடக்கூடிய விடயம் யாதெனில், திருமணம் முடிக்கும் முன்னர் இளம் பெண்களில் அதிகமானோர் தோட்டங்களுக்கு வெளியில் தொழில்களை நாடிச் சென்ற போதிலும், திருமணம் முடித்ததன் பின்னர் அவர்களில் மூன்றிலிரண்டு பங்கினர் மீண்டும் தோட்டங்களுக்குத் திரும்பி தொழில் புரியாத குடும்பத்தலைவியாக வாழ்க்கையை நடாத்துவதாகும். இதற்கு அவர்களது கணவன்மார் தமது கற்ற மனைவியர் தொழில் செய்வதை விரும்பாததும், தோட்டங்களை மையப்படுத்திய பிரதேசங்களில் அவர்களின் தகுதிக்கேற்றவாறான தொழில் வாய்ப்புகள் காணப்படாததும் (Bukodi and Robert, 2003) முக்கிய காரணங்களாகும். இது, திருமணத்தின் பின்னர் மலையக இளம் பெண்களில் பெரும்பாலானவாறு தொழில் நிலை, தொழிலின் தன்மை, தொழில் புரியும் இடம் மற்றும் தொழில் நகர்வு என்பன அவர்களின் கணவன்மார்களது விருப்பம், அழுத்தம் மற்றும் தீர்மானம், மேலும் மலையகப்பிரதேசங்களில் கிடைக்கக்கூடிய (தோட்டத் தொழில்சாராத) மாற்றுத் தொழில் வாய்ப்புகள் என்பனவற்றிலேயே பெருமளவில் தங்கியுள்ளது என்பதாகும்.

20.5 தொழில் நகர்வுப் தொழிலின் தன்மைகளும்

ஒருவர் புரியும் தொழிலின் தன்மையானது அவரது தொழில் உரிமைகள், தொழில் நிலைமைகள் மற்றும் வாழ்க்கைத்தரம் என்பனவற்றைத் தீர்மானிக்கும். இவ்வகையில், தோட்டத்துறைசாராத தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ள மலையக இளம் பெண்கள் புரியும் தொழில்களின் தன்மையினை ஆராயுமிடத்து வெளிப்படுத்தப்படுவது யாதெனில், அவர்களில் 72.92%த்தினர் தற்காலிக அல்லது நிரந்தரமற்ற தொழில்களிலும், 27.06%த்தினர் மட்டுமே நிரந்தர தொழில்களிலும் ஈடுபட்டுள்ளமையை அவதானிக்க முடிகிறது. நிரந்தர தொழில் தன்மையைக் கொண்டோர் பெரும்பாலும் அரசாங்கத் தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளோராகவும், தற்காலிகத் தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ள இளம் பெண்களில் பெரும் பகுதியினர் தனியார் வர்த்தக நிலையங்கள், ஆடைத்தொழிற்சாலைகள் மற்றும் அரசசார்பற்ற நிறுவனங்கள் அல்லது சுயதொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளோர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். மேலும், தோட்டத்துறையற்ற தொழில்களை நாடும் இளம் மலையக பெண்களில் 63.53%த்தினர் நகரத்துறையிலும், 4.71%த்தினர் கிராமியத்துறையிலும், 28.82%த்தினர் தோட்டத்துறைக்குள்ளே பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களல்லாத ஏனைய தொழில்களிலும் 2.94%த்தினர் வெளிநாட்டுத்துறையிலும் தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

மேலும், இப்பெண்களில் 2.35%த்தினர் மட்டுமே அரச நிறுவனங்களில் தொழில் புகின்றனர். அதேவேளை, 52.37%த்தினர் தனியார் கம்பெனிகள் மற்றும் தனியார் வியாபார நிலையங்களிலும் 12.94% த்தினர் அரசாசார்பற்ற அமைப்புகளிலும், 17.06% த்தினர் தனியார் வீடுகளில் வீட்டு பணிப்பெண்களாகவும், 11.76% த்தினர் பெருந்தோட்டத்துறையில் தொழிலாளியல்லாத ஏனைய தொழில்களிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். தோட்டத்தொழிலாளியல்லாத மலையக இளம் பெண்களில் 23.53%த்தினர் வியாபார உதவியாளர்களாகவும், 34.12%த்தினர் தையல் மற்றும் ஆடையுற்பத்திக் கம்பெனிகளிலும் 8.24%த்தினர் ஆசிரியைகளாகவும் 4.12%த்தினர் குமாஸ்தாக்களாகவும், 4.71%த்தினர் கணினி இயக்குநர் மற்றும் தட்டச்சுக் காரர்களாகவும், 4.7%த்தினர் முகாமைத்துவ உதவியாளர்கள் மற்றும் சமுர்த்தி முகவர்களாகவும், 1.12%த்தினர் மட்டுமே வைத்திய தாதிகளாகவும் தொழில் புகின்றனர்.

அத்தோடு, மேற்கூறித்தவாறு வெவ்வேறு தொழில்களில் பங்குகொள்ளும் மலையக இளம் பெண்கள் தாம் புரியும் தொழில்களின் மூலம் உழைக்கும் மாதாந்த வருமானம் குறித்து ஆராயுமிடத்து, அவர்களில் 16.47%த்தினர் ரூபா 5000 இற்கும் குறைவாகவும், 69.41%த்தினர் ரூபா 5001 - ரூபா 10,000வரையும், 13.538%த்தினர் மட்டுமே ரூபா 10,000இற்கு மேல் மாதாந்த வருமானம் உழைக்கின்றதோடு, ரூபா 10,000இற்கு அதிகமாக உழைப்பவர்களில் பெரும்பகுதியினர் வெளிநாடுகளில் தொழில் புரிபவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர்.

மேற்படி புள்ளிவிபரங்களை ஆராயுமிடத்து வெளிப்படும் முக்கிய விடயம் யாதெனில், பெருந்தோட்டத் தொழில்துறையில் வழங்கப்படும் குறைவான கூலி மற்றும் மோசமான தொழில்நிலைகள் காரணமாகவும் கல்வி மேம்பாட்டின் காரணமாகவும் தோட்டத் தொழில்களிலிருந்து விலகி தோட்டத்துறை சாராத தொழில்களை நாடிச் சென்றாலும், அங்கும் அவர்களில் பெரும்பகுதியினர் தொழில்திறனில்லாத மற்றும் அரைதொழில் திறன்மிக்க, குறைவான வருமானம் மற்றும் மோசமான தொழில் நிலைமைகளைக் கொண்டுள்ள கீழ்மட்ட வேலைகளிலேயே ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதாகும். இதற்கு பிரதான காரணம் மலையக இளம் பெண்கள் தொழில்நுட்பத்தின், தொழில்சார் கல்வி, வாழ்க்கைத் தொழில்சார் கல்வி மற்றும் முறைசார்ந்த உயர்கல்வி என்பனவற்றில் போதுமான தகைமைகளை கொண்டிராததும், போதிய தொழிற் பயிற்சிகளை முன் கூட்டியே பெற்றுக்கொள்ளாதிருப்பதுமாகும் (Sinnathamby and Vijesandiran, 2000). இதன் காரணமாக மலையக இளம் பெண்கள் தோட்டத்துறைக்குள்ளும் தோட்டங்களுக்கு வெளியிலும் உயர்தர மற்றும் கௌரவமான உயர் வருமானத்தைத் தரக்கூடியதும், உயர் உற்பத்தித்திறன் கொண்டதுமான தொழில்களை பெற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்பினை எட்ட முடியாதவர்களாக உள்ளனர். இதன் காரணமாக, இவர்களில் 22.11%த்தினர் தாம் செய்யும் தொழில்கள் குறித்து திருப்தியற்றவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர்.

20.6 தொழில் நிலைமைகளும் உரிமை மீறல்களும்

சர்வதேச தொழில்நிறுவனத்தின் அங்கத்துவம் பெற்றதொரு நாடு என்ற வகையில் இலங்கை சர்வதேச தொழில் நிறுவனத்தினது தொழில் உடன்படிக்கைகளில் அதிகமானவற்றை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளதோடு, அத்தொழில் நியமங்களை பேணி மற்றும் பாதுகாத்தும் வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. தொழிலாளர்களது உரிமைகளை உத்தவாதப்படுத்தல் மற்றும் அவற்றை சர்வதேச தரத்திற்கு மேம்படுத்தல் போன்றவிடங்களில் இலங்கை திருப்திகரமான நிலைமையை கொண்டிருப்பதனை சர்வதேச தொழில் நிறுவனத்தின் அறிக்கைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. குறிப்பாக, தொழிலாளர்கள் ஒன்றிணைவதற்கான சுதந்திரம், கூட்டுப் பேரம் பேசுவதற்கான உரிமை, தொழில் புரிவதற்கான ஆகக்குறைந்த வயது, கட்டாய ஊழியத்திற்கான தடை, தொழில்சார் பாடுபாடுகளைத் தடுத்தல், தொழிலாளர்களுக்கான சமூக நன்மைகள், நட்ட ஈடு, விடுமுறைகள், இழிவுமட்டக் கூலி, பெண்களுக்கான இரவு நேர வேலை நேரம், பெண் தொழிலாளர்களுக்கான விசேட உரிமைகள் போன்றன இலங்கை ஏற்றுக்

கொண்டுள்ள, உத்தரவாதப்படுத்தும் தொழில் உரிமைகளில் முக்கியமானவைகளாகும். இதற்கமைய, அனைத்து தொழிலாளர்களுக்கும் நாளொன்றிற்கு எட்டு மணித்தியாலங்கள் மற்றும் வாரத்திற்கு 40 மணித்தியாலங்கள் வேலை நேரம், உணவு மற்றும் ஓய்வுக்கான நேர ஒதுக்கீடு, மேலதிக வேலைகளுக்கான விசேட கொடுப்பனவுகள், இரு பாலர்களுக்கிடையில் சமவேலைக்கான சமமான கூலி போன்றனவற்றை பெண் தொழிலாளர் அனைவருக்கும் சம அளவில் உரித்தாகும் உரிமைகளாக இலங்கை அங்கீகரித்துள்ளது.

ஆயினும், தோட்டத்துறைக்கு வெளியில் தொழில் புரியும் மலையக இளம்பெண்களைப் பொறுத்தமட்டில், அவர்களின் தொழில் உரிமைகளும் தொழில் உரிமைகளுக்கான சம வாய்ப்புக்களும் மறுதலிக்கப்பட்டுள்ளமை இவ்வாய்வின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதாவது, மேற்படி பெண்களில் 40.32%மான பெண்கள் வாரத்திற்கு 5 நாட்களுக்கு மேல் தொழில் புரிபவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர் அத்தோடு, 89.41% மானவர்கள் வாரத்திற்கு 40 மணித்தியாலங்களுக்கு மேல் தொழில் புரிபவர்களாவர். இப்பெண்களில், ஏறக்குறைய 50% மானவர்கள் வாரத்திற்கு ஏறக்குறைய 60 மணித்தியாலங்களுக்கு அதிகமான நேரம் தொழில் புரிபவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் நாளொன்றிற்கு 8 மணித்தியாலங்களுக்கு மேல் தொழில் புரியும்போது, நியாயமானளவில் சட்ட நடைமுறைக்கேற்றவாறு மேலதிகக் கொடுப்பனவுகளும் வழங்கப்படுவதில்லை. இவர்களில் 75.79%மானவர்களுக்கு மேலதிக நேரத்திற்கான கொடுப்பனவுகள் வழங்கப்பட்ட போதிலும், அவை அவர்களது நாளொன்றிற்கான அடிப்படைச் சம்பளத்தில் 25%இற்கும் குறைவானதாகும். இவ்விளம்பெண்களில் 24.21%மானோரிற்கு மேலதிக வேலைக்காக எவ்வித கொடுப்பனவுகளும் வழங்கப்படுவதில்லை. முறைசாரந்த தொழில் நிறுவனங்களில் தொழில் புரியும் மலையக இளம்பெண்களைக் காட்டிலும் முறைசாராத தொழில் அமைப்புக்களில் தொழில் புரியும் இளம் பெண்களே அதிகளவில் மேற்குறிப்பிட்ட உரிமைகளிலிருந்து பெருமளவில் புறக்கணிக்கப்படுகின்றனர். பெருந்தோட்டத்திற்கு வெளியில் தொழில் புரியும் மலையக இளம்பெண்களின் விடுமுறைகள் மற்றும் கொடுப்பனவுகளுடனான விடுமுறைகள் என்பனவற்றை ஆராயுமிடத்து அவர்கள் மீதான தொழில் ரீதியான பாகுபாடும், அடிப்படைத் தொழில்உரிமைகள் மீறப்படுவதும் தெளிவாகின்றது. இவர்களில் 22.11%மானோருக்கு வாரத்தில் ஒரு நாள் மட்டுமே விடுமுறை வழங்கப்படுகின்றது, 37.89%மானோருக்கு வார இறுதிக்கான விடுமுறைகளும் வழங்கப்படுவதில்லை. 40%மானோர் மட்டுமே வார இறுதி விடுமுறையைப் பெறுகின்றனர். விடுமுறை நாட்களில் வேலை செய்வோருக்கு நாளொன்றிற்கு 50% மேலதிக கொடுப்பனவுகளும் விசேட விடுமுறை நாட்களில் தொழில் புரிவோருக்கு 100% மேலதிக கொடுப்பனவுகளும் வழங்கப்பட வேண்டும் என தொழில் சட்டம் குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால், ஏறக்குறைய 18% மான இளம் பெண்களே மேற்படி தொழில் உரிமைகளை அனுபவிக்கக்கூடியவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

இலங்கையில் தொழில் புரிபவர்களுக்கான சம்பளத்துடன் கூடிய விசேட விடுமுறைகள் வழங்கப்படுகின்றன. இது இலங்கையில் தொழில்புரியும் அனைவருக்கும் உரித்துடையதாயினும் தோட்டங்களுக்கு வெளியில் தொழில்புரியும் மலையக இளம்பெண்களின் 76.5% த்தினருக்கு கொடுப்பனவு வழங்கப்படுவதில்லை. அதேவேளை, 35.79% த்தினருக்கு கசியனத்துக்கான விடுமுறைகளும் வழங்கப்படுவதில்லை. மேலும், இவர்களில் 23.16% மானோரே வருடாந்தக் கொடுப்பனவுடன் கூடிய போனஸ் விடுமுறைக்கு உரித்துடையவர்களாயுள்ளனர். இவர்களில், 76.84% மானோருக்கு வருடாந்த போனஸ் விடுமுறை வழங்கப்படுவதில்லை. இலங்கையில், திருமணத்திற்குப் பின்னரும் தொழில்புரியும் பெண்கள் பிரசவ விடுமுறைக்கும் பிரசவக் கொடுப்பனவுகளுக்கும் உரித்துடையோராகக் கருதப்பட்டபோதிலும், தோட்டங்களுக்கு வெளியில் தொழில்புரியும் மலையக இளம் பெண்களில் 25.29%மானோர் மட்டுமே பிரசவ விடுமுறையினைப் பெற்றுக்கொள்வதுடன், 12.63%மானோர்

மட்டுமே பிரசவத்துக்கான சகாயக் கொடுப்பனவுகளைப் பெற்றுக்கொள்பவர்களாக காணப் படுகின்றனர். தோட்டங்களுக்கு வெளியில் தொழில் புரியும் மலையகப் பெண்களில் பெரும் பகுதியினர் திருமணம் முடித்தவர்களாகக் காணப்பட்ட போதிலும் அவர்களது மகப்பேற்றுக் காலங்களில் பிரசவ கொடுப்பனவுக்கும் விடுமுறைக்கும் உரித்துடையோராக இருந்தபோதிலும், இவர்களில் பெரும்பாலானோருக்கு இவ்வுரிமைகள் மறுக்கப்படுவது அடிப்படையில் ஒரு தொழில் உரிமை மீறலாகும். அது மட்டுமன்றி இத்தொழிலாளர்களுக்கான மருத்துவ மற்றும் தனிப்பட்ட விடுமுறைகள் கூட முறையாக வழங்கப்படுவதில்லை என்பதனையும் இவ்வாய்வு வெளிப்படுத்துகின்றது.

தோட்டங்களுக்கு வெளியில் தொழில்புரியும் மலையக இளம் பெண்களின் அடிப்படைக் கூலி மற்றும் சம்பளம் தொடர்பாக ஆராயுமிடத்து பெரும்பாலானோர் குறைவான கூலி பெறும் தொழில்களிலேயே ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் உயர்வான கூலி மற்றும் உற்பத்தித்திறன் மிக்க தொழில்களில் உள்வாங்கப்படாமையானது தோட்டத் தொழிலிருந்து விடுபட்டு புதிய தொழில் துறையினை நோக்கி நகர்ந்தாலும் வறுமை வட்டத்துக்குள் தொடர்ந்தும் கழல்வதற்கும், மேம்பாடடையாத சமூக பொருளாதார நிலைமைகளைக் கொண்டிருப்பதற்கும் அடிப்படைக் காரணமாகின்றது. இவ்வாய்வின்படி மலையக இளம் பெண்கள் இவர்களுடன் ஒத்த ஆண்களைக் காட்டிலும் ஏறக்குறைய மூன்றில் ஒரு பங்கிற்கு குறைவான வேதனத்தையே பெறுகின்றனர். இப்பெண்களில் 88.23%மானோர் ஏறக்குறைய 10000இற்கும் குறைவான மாதாந்த உழைப்பினையே பெறுகின்றனர். தோட்டங்களுக்கு வெளியில் தொழில் புரியும் மலையக இளம் பெண்களில் 85.88% மானோரின் கருத்துப்படி அவர்கள் உழைக்கும் வருமானமானது அவர்களது தனிப்பட்ட அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்குக்கூட போதுமானதன்று என்பதாகும்.

மேற்படி மலையக இளம் பெண்களின் தொழில் நிலைமைகளும் அவர்களின் உரிமை களும் பற்றித் தெளிவாக ஆராயுமிடத்து வெளிப்படுத்தப்படுவது யாதெனில் இலங்கையின் தொழில் சட்டத்திற்கு அமைவாக தற்காலிக அல்லது நிரந்தர தொழில் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடும் அனைத்து தொழிலாளர்களும் ஊழியர் சேமலாப நிதி, ஊழிய நம்பிக்கை நிதிமற்றும் சேவைக்கால கொடுப்பனவு என்பனவற்றிற்கு உரித்துடையோர் ஆவர். இதன்படி தோட்டங்களிற்கு வெளியில் தொழில் புரியும் மலையக இளம் பெண்கள் மேற்குறித்த மூன்று சமூகப் பாதுகாப்பு நலன்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு உரித்துடையவர் ஆயினும், அவர்களின் 25.26% மானோர் ஊழிய சேமலாப நிதி மற்றும் ஊழிய நம்பிக்கை நிதி போன்றவற்றிற்கு உரித்துடையவர்கள் ஆகவும், 17.65%த்தினர் மட்டுமே சேவைக்கால கொடுப்பனவு கொடுப்பனவையும், 29.41%த்தினர் விபத்துக்களுக்கான நட்ட ஈட்டு கொடுப் பனவுகளையும் பெறுபவர்களாக உள்ளனர். இதன்படி, இப்பெண்களில் 75%இற்கும் அதிகமானோர் மேற்குறித்த நான்கு வகையான சமூகபாதுகாப்புக் கொடுப்பனவுகளை பெற்றுக் கொள்வதிலிருந்தும் புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்பது தெளிவாகின்றது. மலையக இளம் பெண்களின் மேற்குறித்த தொழில் நிலைமையுடன் தொடர்புபட்ட மற்றுமொரு முக்கிய விடயம் யாதெனில், 12.35%மான இளம் பெண்கள் தொழில் புரியும் இடங்களில் தாம் பாலியல் துன்புறுத்தலுக்கு உட்பட்டதாகத் தெரிவித்தனர். இத்தகைய துன்புறுத்தல்கள் தமது உயர் அதிகாரிகள் மூலமாகவோ அல்லது ஆண் தொழிலாளர்கள் மூலமாகவோ இடம்பெறுவதாகவும் தெரிவித்தனர்.

தோட்டங்களுக்கு வெளியில் தொழில்புரியும் மலையக இளம் பெண்கள், அதே தொழில்துறையில் ஈடுபட்டுள்ள ஏனைய சமூக பெண்களைக் காட்டிலும் கல்வி மட்ட அடைவுகளில் மிகவும் பின்தங்கியவர்களாகவும், தொழில் உரிமைகள் பற்றிய போதிய அறிவும் புரிந்துணர்வும் இல்லாதவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். மற்றும் இவர்கள் குறைவான கல்வி மட்டம், தொழில்திறன்களைக் கொண்டிராமல், தொழில்நுட்ப பயிற்சிகளைப் பெற்றிராமல், தேவையான மொழித்திறன்களைப் பெற்றிராமல் போன்ற காரணங்களால்

முறைசார்ந்த துறையில் தொழில் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதுள்ளனர். எனவே, அவர்களில் அதிகமானோர் முறைசாரா துறைகளிலேயே தொழில் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இத்தகைய தொழில் அமைப்புக்கள் சர்வதேச தொழில் நியமங்களைப் பேணுவதில்லை. தேசிய தொழிற்சட்டங்கள் பலவற்றை இத்தொழிற் அமைப்புகள் பின்பற்றுவதில்லை. மேலும், மேற்படி இளம் பெண்களில் 72.94%த்தினர் தற்காலிக தொழில் நிலையினைக் கொண்டிருப்பதனால் பெருமளவிலான தொழில் உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள உரித்தற்றவர்களாயுள்ளனர்.

20.7 தொழில்துறை நகர்வுகளின் சமூக மற்றும் பொருளாதாரத் தாக்கங்கள்

இவ் ஆய்விலிருந்து வெளிப்படுத்தப்படும் மற்றுமொரு முக்கிய விடயம் யாதெனில் இப்பெண்களில் ஏறக்குறைய மூன்றில் இரு பங்கினர் மேற்படி தொழில் நகர்வுகளின் காரணமாக தமது பொருளாதார மற்றும் சமூக நிலைமைகள் தமது பெற்றோரின் நிலையிலிருந்து மேம்பட்டிருப்பதாக நம்புகின்றனர். இத்தகைய நம்பிக்கையானது அவர்கள் புரியும் தொழில், தொழிலின் தன்மை, தொழில் வழங்குனர், தொழில்புரியும் துறை என்பனவற்றின் அடிப்படையில் வேறுபடுவதனை அவதானிக்க முடிகின்றது. அத்தோடு தொழில் நகர்வுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களினால் தமது உழைப்பு மட்டம் மற்றும் தொழில் சார்ந்த கௌரவம் என்பன மேம்பட்டுள்ளதாகவும் எடுத்துரைத்தனர். அதேவேளை, தாம் தொழில்புரியும் இடங்களில் தொழில் வழங்குனர்களால் தமது தொழில் சார்ந்த உரிமைகள் மறுக்கப்படுவது தமது பொருளாதார மற்றும் சமூக மட்டங்களில் எதிர்க்கணியத் தாக்கங்களையும் மந்தநிலையான போக்கினையும் ஏற்படுத்துகின்றது எனவும் குறிப்பிட்டனர். இவர்களில் 22.11%ஆனோர் தாம் தற்போது தோட்டங்களுக்கு வெளியில்புரியும் தொழில்கள் குறித்து அதிருப்தியுற்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். அதற்கு அடிப்படைக் காரணங்களாக, தொழில் உரிமைகள் மீறப்படல், போதுமான வருமானமின்மை, தொழில்குறித்த சமூக அந்தஸ்து இழிவாக காணப்படல், தொழில்துறை பாதுகாப்பின்மை என்பன காணப்படுகின்றன.

இளம் பெண்களின் தொழில்துறை நகர்வுகள் மலையக சமூகத்தினரிடையே ஏற்படுத்தி வரும் தாக்கங்களை விரிவாக நோக்குமிடத்து வெளிப்படுவது யாதெனில், வெளியுலக அனுபவங்கள், ஏனைய சமூகத்தினரிடையே பழகுவதன் மூலம் பெற்றுக்கொள்ளும் வெளிவாரி குறிப்பாக, வாழ்க்கை மாற்றத்துக்கான தூண்டுதல், தமக்கு பொருத்தமான வாழ்க்கைத் துணையொன்றைத் தெரிதல், தமது சகோதர மற்றும் சகோதரிகளின் கல்வி உயர்வுக்கு வழிகாட்டல் மற்றும் பொருளாதார உதவிகளைச் செய்தல் என்பன சிலவாகும். மேலும் தோட்டங்களுக்கு வெளியில் தொழில்புரிபவர்கள் தாம் பெறும் வருமானங்களைக் கொண்டு தோட்டங்களிலுள்ள தமது லயன் குடியிருப்புக்களை புனரமைத்தல் மற்றும் நவீன மயப்படுத்தல் மற்றும் தோட்டங்களுக்குள்ளே அல்லது தோட்டங்களுக்கு வெளியில் புதிய வீடுகளை அமைத்தல் மற்றும் கொள்வனவு செய்தல், வீடுகளுக்குத் தேவையான நவீன தளபாடங்களையும் மின்சார உபகரணங்களையும் கொள்வனவு செய்தல் போன்ற செயற்பாடுகளில் அதிகளவில் ஈடுபடுவதனை அவதானிக்க முடிகிறது. அத்தோடு அவர்களின் மனோபாவங்கள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்கள், சமூகத் தொடர்பாடல்கள் என்பனவற்றிலும் இத்தகைய தொழில் நகர்வுகள் நேர்க்கணியத் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தி வருகின்றன.

மலையக இளம்பெண்கள் தோட்டங்களுக்கு வெளியில், குறிப்பாக, நகரப்பகுதிகளில் தொழில் புரிவதானது சிலரை எதிர்மறையான செயல்முறைகளுக்கும் தூண்டுகின்றது. இது மலையக சமூகத்தில் விரும்பத்தகாத தாக்கங்களையும் ஏற்படுத்துகின்றது. நகர்ப்புறங்களில் தொழில் தேடிச் செல்லும் பெண்களில் ஒருசிலர் பெரும் வருமானம் உழைக்கும் நோக்குடன் அல்லது நகர்ப்புற நவீன வாழ்க்கை நிலைக்குக் கவரப்பட்டு, அல்லது தவறான வழிநடத்தலுக்கு ஆளாகி விபசாரம் மற்றும் ஏனைய சமூக விரோதச் செயற்பாடுகளுக்குட்பட்டு தமது எதிர்கால வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிக்கொள்கின்றனர். ஒரு சிலர் தமது குடும்பம் மற்றும் பெற்றோர்களை கைவிட்டு தோட்டப்புறத்திலிருந்தும்

தமது குடும்பத்திலிருந்தும் தம்மை முழுமையாக விடுவித்துக் கொண்டு நகர்ப்புற வாசியாகி தமது சமூகத்தையும் முழுமையாகப் புறக்கணித்து விடுகின்றனர். திருமணம் முடித்த இளம் பெண்கள் தொழில் நகர்வுக்குட்படும்போது, அவர்களில் ஒருசிலர் தமது பிள்ளைகள் மற்றும் கணவனைக் கைவிட்டு வேறு வாழ்க்கைத்துணையைத் தேடிக் கொள்வதன் காரணமாக அவர்களின் பிள்ளைகள் நாளடைவில் கைவிடப்பட்டு வயது முதிர்ந்த அவர்களின் பெற்றோர்களின் பொறுப்பில் விடப்படுவதனால், மலையக சிறுவர்களின் கல்வி மற்றும் எதிர்கால வாழ்க்கை என்பன சீரழிக்கப்படுகின்றன. இதன் விளைவாக ஒருசில பெண்களின் குடும்ப உறவுகள் முறிந்து தனிமைப்பட்டு, நீண்டகாலத்தில் அவர்கள் தமது வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிக்கொள்கின்றனர்.

20.8 முடிவுரை

இவ்வாய்வின் முடிவுகளின்படி தோட்டத்தொழிலுக்கு வெளியில் தொழில் புரியும் மலையக இளம் பெண்கள் ஈடுபட்டுள்ள தொழில்களை ஏனைய துறைகளுடன் ஒப்பிடுமிடத்து இவ் இளம் பெண்களின் தொழில் நிலைமைகள் தாழ்ந்த மட்டத்தில் காணப்படுவதுடன், தொழில் உரிமைகள் புறக்கணிக்கப்படுவதும் தெளிவாகின்றது. சர்வதேச தொழில் நியமங்கள் மற்றும் உள்ளூர் தொழில் நியமங்கள் என்பன அவர்கள் புரியும் தொழில் துறைகளில் உள்வாங்கப்படவில்லை என்பதும் இலங்கையின் ஏனைய தொழில் துறைகளில் தொழில் புரிபவர்களுடன் ஒப்பிடுமிடத்து இவர்கள் அதிகளவான பாதுகாப்பிற்கும் தொழில் உரிமை மீறலுக்கும் உட்படுகின்றனர் என்பதும் சந்தேகத்திற்கிடமின்றி தெளிவாகின்றது.

பெருந்தோட்டங்களில் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்கள், மலையக சமூகத்தில் ஏற்படுகின்ற கல்வி வளர்ச்சி, தேசிய பொருளாதாரம் மற்றும் தொழில் துறையில் ஏற்பட்டுள்ள கேள்வி, மலையக இளைஞர்களிடையே ஏற்பட்டு வரும் மனோ நிலை மற்றும் மனோபாவ மாற்றங்கள் என்பன மலையக இளம் பெண்கள் தோட்டத்துறையிலிருந்து விலகி ஏனைய துறையை நோக்கி நகர்வதனைத் தூண்டுகின்றன. இன்றைய கால கட்டத்தில் அதிக வருமானம் தாக்கூடியதும், கௌரவமானதும், தொழில் பாதுகாப்புடன் கூடியதுமான சிறந்த தொழில்களைப் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டிய அவசியம் மலையக இளம்பெண்கள் மத்தியில் காணப்படுகின்றது. எனவே, இதற்கு முறைசார்ந்த கல்வித் தகைமைகள், தொழில்நுட்ப கல்வித் தகைமைகள், தொழில்சார் தகைமைகள், தொழில் அனுபவங்கள், மென்திறன், தொடர்பாடல்திறன், ஆங்கில மொழித்திறன், கணிணிப் பயிற்சி போன்றவற்றினை இளம் பெண்களிடையே விருத்தி செய்தலும் அதற்கான வாய்ப்புக்களை விரிவுபடுத்தலும் அவசியமானதாகும்.

அத்தோடு தோட்டங்களிற்கு வெளியில் தொழில் புரிபவர்களை ஒன்றிணைத்து தொழிற்சங்க அமைப்புக்களை ஏற்படுத்தி அவர்களது தொழில் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும். அவர்கள் தொழில் புரியும் தொழில் துறைகளில் தொழில் நியமங்கள் அமுல்படுத்தப்படுவதற்கும் அவற்றை மீறும் தொழில் வழங்குனர்களுக்கு எதிராக சட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும். மேற்படி தொழில் துறைகளில் தொழில் திணைக்கள உத்தியோகத்தர்களினது மேற்பார்வை மற்றும் கண்காணிப்பு மேம்படுத்தப்படல் வேண்டும். மேலும், இவ் இளம்பெண்களின் தொழில், கல்வி, தொழில் நிலைமைகள், தொழிலாளர் உரிமை, அதனைப் பெற்றுக் கொள்ளும் வழிமுறைகள், தேசிய மற்றும் தொழில் உரிமைகள் குறித்து விழிப்புணர்ச்சிகளை ஏற்படுத்துவதோடு அவர்களுக்கு போதுமான தொழில் கல்வியும் வழங்கப்படல் வேண்டும். மேற்குறித்த சிபாரிசுகள் சாத்தியமாகுமிடத்து மலையக இளம் பெண்கள் தோட்டங்களுக்கு வெளியில் உயர் வருமானம் தரும் சிறந்த தொழில்களைப் பெற்றுக் கொள்வதோடு சமூகப் பாதுகாப்பு மற்றும் தொழில் உரிமைகள் மேம்படுத்தப்பட்ட தொழில் துறையில் தொழில் வாய்ப்புக்களைப் பெற்றுக்கொள்வார்கள் என்பதும் திண்ணம்.

இது மலையக சமூகத்தின் எதிர்கால சமூக மேம்பாடு மற்றும் எழுச்சிக்கு அடித்தளமாக அமையும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

References

- Bukodi, E (1998). Women's Occupational career Mobility and Famil Formation. The case of Hungary. Joint ECE/INSTRAW/U Session on Gender Statistics, Working paper No. 25.
- Bukodi, Erzsebet and Robert, Peter (2013). Women's Career Mobility in Hungary Working Paper No. 53; GLOBALIFE. Retrieved from [Http://www.uni-bamberg.de/sowi/soziologie-i/globalife](http://www.uni-bamberg.de/sowi/soziologie-i/globalife).
- CBSL - Central Bank of Sri Lanka, (2005). The Consumer Finance and Social Economic Survey Report 2003/04, CBSL, Colombo.
- ILO - International Labour Organization. (1999). Gender! A partnership of Equals-Gender Equality. ILO Report 1999. (June 28,2001) Retrieved from <http://ilo.org/public/english/bureau/beijing5/contribu/briefing/.htm>.
- Pinnawala, M (2009). Gender Transformation and Female Migration: Sri Lankan Domestic Workers Negotiate Transnational Household Relations International Institute of Social studies. Shaker Publisher: The Huage, Netherlands.
- Pinnawala, Mallika and Abyawickrama Chandima (2010). I like to work outside than in the Estate: Factors Affecting Labour Migration from the estate sector in Ed. Athukorala, Karunatissa; Sisira Pinnawala; Thushara Kamalaratna and Poornika Seelagama, The Plantation Sector in Transition (Research on the Upcountry Planation Sector in Sri Lanka. The research Team 2009, Department of Sociology, University of Peradeniya.
- Sinnathamby, M and Vijesandiran, S (2000). Employment Aspirations, Attitudes and Aptitudes of Plantation Youth.Kandy: Institute of Social Development.
- Vijesandiran, S (2002). Youth and Development : Socio-Economic Perspectives of the Plantation Community in Sri Lanka. Satyodaya Printing Unit: Centre for Plantation Studies, Satyodaya Centre, Kandy.

மலையகப் பெண்களின் பரிமாணங்கள்: எதிர்காலத்திற்கான மூலோபாயங்கள்

த. கலைமகள்

சுருக்கம்

தேயிலைப் பெருந்தோட்டத்திலே 150 வருட கால பெருந்தோட்டப்புறப் பெண்களின் வரலாறானது உற்பத்தியிலும், பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் சமூக வாழ்க்கையிலும் பல்வேறு வடிவங்களிலான பாதுகாடுகளையும், அடக்கு முறைகளையும், ஒதுக்கல் களையும் பதிவு செய்வதாக காணப்படுகின்றது. பெருந்தோட்டப் பெண்கள் தேயிலைப் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளராக, தோட்டத்திற்கு வெளியே வீட்டுப் பணிப்பெண்ணாக, மற்றும் புலம்பெயர் தொழிலாளராகச் செல்லும் போது பல்வேறு தளங்களில் (சாதி, இனம் மற்றும் பால்நிலையின் அடிப்படையில்) ஒதுக்குதலுக்கு உள்ளாவதானது மிகத் தெளிவாக அவர்களின் பணியின் பரிமாணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இடம்பெறுவதனை அறிய முடிகிறது. அவர்களுடைய அபிவிருத்தி அல்லது தேர்ச்சி சார்ந்த மூலோபாயங்கள் விருத்தி செய்யப்படுமாயின், அதனை மாற்ற முடியும்.

திறவுச் சொற்கள்: பெருந்தோட்டப்புற இந்திய எம்சாவளித் தமிழ்ப் பெண்கள், தொழிலாளர், வீட்டுப் பணிப்பெண்கள், புலம்பெயர் தொழிலாளர்கள், எதிர்காலத்திற்கான மூலோபாயங்கள்

21.1 அறிமுகம்

1867ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பிக்க இலங்கையின் தேயிலை தொழிற்றுறையானது 150 வருடங்களை 2017ஆம் ஆண்டு நிறைவு செய்துள்ளது. இத்தருணத்தில் தேயிலைத் தோட்ட உரிமையாளர்கள், முகாமையாளர்கள், சந்தைப்படுத்துபவர்கள், குறிப்பாக வருடாந்தம் 350 மில்லியன் கிலோகிராம் தேயிலையை தயாரிப்பதற்கு 1.5 பில்லியன் கிலோகிராம் பச்சிலை கொழுந்துகளைப் பறிப்பதற்கு பெரும் உயரங்களை ஏறிய பெண்களையும் நினைவு கூருவது முக்கிய தருணமாக உள்ளது. இன்று இலங்கையின் மொத்த சனத்தொகையில் 2 வீதத்திற்கும் அதிகமானோருக்கு தொழில் வழங்குவதோடு பிரதான ஏற்றுமதியில் வருமானம் ஈட்டும் பிரதானமான ஐந்து தொழில்களில் ஒன்றாக 'சிலோன்ட்' தொழில் விளங்குகின்றது. சமூகத்தின் அடிப்படை கட்டமைப்பின் இன்றியமையாத வகையில் இணைந்த தேயிலைத் தொழிற்றுறையானது, சமூக, கலாசார மற்றும் பொருளாதார தளங்களில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது.¹ தமது தனித்துவமான பொருளாதார சமூக கலாசார அம்சங்களினால் தேயிலைப் பெருந்தோட்டத் துறையானது கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கையில் கிராமப்புறத் தொழில் துறையில் இருந்து தெளிவாக வேறுபட்டதாக இது காணப்படுகின்றது. பெருந்தோட்டத் துறை இரண்டு சிறப்பம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது :

- » தேயிலைத் தயாரிப்பு, இலாபத்திற்காக விற்பனைச் சரக்காக உற்பத்தியின் ஒரு பொருளாதாரப் பிரிவாகும்.
- » நிரந்தரமான தொழிலாளர்கள் தவிர்க்க முடியாதவொன்றாகும். ஆகவே, நாட்டில்

தங்கியிருந்து தொழில் செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்களைக் கொண்டிருப்பதனை பெருந்தோட்டங்களுக்கு அவசியமாக்கியது. மனித குடியிருப்பு ஒன்றுக்கான பகுதியாக பெருந்தோட்டத்தை இது மாற்றுகின்றது.

தென்னிந்தியாவின் கிராமங்களில் இருந்து 150 வருடங்களுக்கு முன்னர் பெருந்தோட்டங்களில் வசிப்பதற்கு இவர்கள் அழைத்து வரப்பட்டனர். இது நீண்ட கால வரலாறு. நன்கு கட்டமைக்கப்பட்ட சமூக அமைப்பு, கலாசார அம்சங்கள் மற்றும் பாரம்பரியங்களைக் கொண்டதாக இந்தக் கிராமங்கள் இருந்தன. கிராமச் சமூகங்களில் நிலவிய சமூக கட்டமைப்புகள், புதிய பெருந்தோட்டத் துறை உற்பத்தி முறைமையில் நிலைமாற்றம் ஒன்றினை எதிர்கொண்டிருக்கலாம் என ஒருவர் எதிர்பார்க்கக்கூடும். ஆனாலும், இது நிகழவில்லை. உண்மையில், இதேபோன்ற சமூகக் கட்டமைப்பு மற்றும் தனித்தன்மைகளைப் பேணுவதனைப் பயனுள்ளதாக காலனித்துவ தோட்ட உரிமையாளர்கள் கருதினர். எவ்வாறாயினும், இலாபம் ஒன்றிற்கான தேயிலைத் தயாரித்தல் என்பதனை நோக்கி பெருந்தோட்டம் ஒன்றினைச் சேர்ந்த அனைவரும் பணியாற்ற வேண்டியிருந்தமையால், சாதி சார் தொழில்களில் குறைந்தளவு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டு, புதிய சூழ்நிலை ஒன்றை இது ஏற்படுத்தியது. இதன் காரணமாக பூர்வீக கிராம வாழ்க்கை மற்றும் பெருந்தோட்டப் புறங்களின் வாழ்க்கை என்பவற்றுக்கு இடையில் தொடர்ச்சி காணப்பட்டாலும், சில மாற்றங்களுடன் தொடர்ச்சியின் மையும் ஏற்பட்டன.

ஆரம்ப காலங்களில் அவ்வப்போது கிராமங்களுக்கு மீளத் திரும்புவது வழக்கமாக இருந்தது. ஆனால், காலப்போக்கில் பெருந்தோட்டப்புறங்களில் நிரந்தரமாக வசிப்பவர்களாக இவர்கள் மாறினர். இவர்களை வதிவிட தொழிலாளர்களாக மாற்றுவதற்கு அவசியமான வீடமைப்பினையும், நீர், சுகாதார பராமரிப்பு, மகப்பேற்று போக்குவரத்து போன்ற பொது சேவைகளையும் தோட்ட நிர்வாகம் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வகையில் வழங்கியது. எவ்வாறாயினும், பிழைப்புக்கான சம்பளங்கள், மோசமான சுகாதார நிலைமைகள் மற்றும் மக்கள் நிறைந்த வீடுகள் என்பன தொழிலாளர்களின் அந்தஸ்தினைத் தீர்மானித்தன. வரையறுக்கப்பட்ட வட்டத்திற்குள்ளேயே வாழ்க்கை அமைந்தது. சிறிதளவு சமூக நடமாட்டத்துடன் உறைவிடங்களாக பெருந்தோட்டங்கள் மாறின. நாட்டில் சமூக மற்றும் அரசியல் மாற்றங்களின் தாக்கமும், உலகமயமாதலும் பெருந்தோட்ட சமூகத்தின் உறைவிடத் தன்மையில் தாக்கத்தைக் கொண்டிருந்தன. அத்துடன், சமூகத்திற்கும், வெளியுலகிற்கும் இடையில் இவை பெரும் தொடர்பை முன்னிறுத்தன.²

பெருந்தோட்டங்களில் சமூக மாற்றங்கள்: பெருந்தோட்டப் புறங்களில் 'வெளிநோக்கிய நகர்வு' என்பது ஒரு புதிய தோற்றப்பாடு அல்ல. பெருந்தோட்டங்களின் ஆரம்ப நாட்களில் இருந்தே, ஏனையப் பகுதிகளுக்கு, குறிப்பாக நகரங்களுக்கு சிறு எண்ணிக்கையிலான மக்கள் நகர்ந்து வந்தனர். காலப்போக்கில் இந்த நகர்வானது பெருமளவில் நடைபெற ஆரம்பித்தது. 1988இல் வழங்கப்பட்ட பிரஜாவுரிமை வெளிநோக்கிய நகர்வை விஸ்திரமாக்கியது. கடந்த இரண்டு தசாப்த காலங்களில் இளம் தலைமுறையினர் மத்தியில் ஏற்பட்ட கல்வி வளர்ச்சி, மாறிவரும் அபிவிருத்திகள், மற்றும் மனித கௌரவத்திற்கான விருப்பங்கள் என்பன சமூக நகர்வினையும், தொழில் நாடும் தளங்களில் புதிய மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்தின. மேலும், தோட்டங்களுக்கு வெளியே மாற்று வேலை வாய்ப்பினை அவர்கள் நாடினர். குறிப்பாக, சுற்றுலாத்துறை, மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் தொழில்கள், ஆடைத் தொழிற்சாலைகள் போன்றவற்றில் வேலைக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தனர். மேலும், இளைஞர்கள், யுவதிகளிடையே அதிகரித்த சமூக ஊடகத்திற்கான பரிச்சயமானது தோட்டங்களில் இருந்து வேறிடங்களை நோக்கி நகருவது அதிகரிக்கக் காரணமாகியிருந்தது.

பெண்களின் பரிமாணம்: 150 வருட வரலாற்றினை கொண்ட இந்திய வம்சாவளி தமிழ்ப் பெண்கள்³ உற்பத்தியின் மையமாக தேயிலைப் பெருந்தோட்டத்தில் காணப்படுகின்றார்கள். குறிப்பாக, தேயிலை தொழிற்றுறையில் பெண்களின் பங்குபற்றலானது

பெருந்தோட்ட சமூகங்களிடையே குடும்ப வேலைவாய்ப்பு முறைமையின் விழுமியமாக தொடர்ந்தும் உயர்ந்தளவில் காணப்படுகின்றது. ஆணாதிக்க விழுமியங்கள் மற்றும் சமூக நிலைமைகளின் பரவலாக்கமாகவே இது விளங்கப்படுகின்றது. இலங்கையின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு, ஜனநாயக வளர்ச்சிக்கு மற்றும் சமூக மாற்றங்களுக்குக் குறிப்பிடத்தக்களவு பங்களிப்பவராகவும் அவர்கள் உள்ளனர். பல்லின, பல்கலாசார மற்றும் பன்மொழிச் சூழலில் பதினைந்து தசாப்தங்களுக்கும் மேலதிகமாக ஒற்றுமையாக இணைந்து வாழ்ந்திருந்து, தொழில் முனைதல், அரசத்துறை, கல்வித்துறை மற்றும் மருத்துவம், பொறியியல், கணக்கியல் மற்றும் அது போன்ற ஏனைய தொழில்களிலும் அயராத தேர்ச்சியும், பொறுப்புக்களையும் பெற்று, பெரும் வெற்றிகளையும் அவர்கள் எட்டியுள்ளனர். மொத்த இந்திய வம்சாவளி மக்கள் தொகையில், பெருந்தோட்ட மக்கள் தொகையில் 65 வீதமானவர்கள் பெண்கள். இவர்கள் பெருமளவு கொழுந்து பறிப்பதற்கான தொழிநுட்பத் திறன்கள், நீண்ட நேரம் நடப்பதற்கும், நிற்பதற்கும், மலை ஏறுவதற்குமான வலு மற்றும் இயற்கைச் சூழலை எதிர்கொள்வதற்கான தாங்கி நிற்கும் திறன் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்தத் தொழிலைச் செய்து, பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் சமூக வாழ்வின் ஓரங்களில் வசிப்பதற்கு எவரும் விரும்புவதில்லை. நாட்டில் சிறந்த தொழிற்சங்க அமைப்பினைக் கொண்ட சமூகமாக இருந்த போதிலும், அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலைமைகளில் முன்னேற்றங்கள் ஏற்படாமையையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் தளங்களில் முதலில், பெருந்தோட்டப் புறத்தில் 'ஒதுக்கப்பட்ட' இந்திய வம்சாவளித் தமிழ் (Indian Origin Tamils) சமூகத்தின் உறுப்பினர் ஒருவர் என்ற வகையிலும், மற்றும் அந்த சமூகத்திற்குள் ஒரு உறுப்பினர் என 'இரட்டை பாரபட்சத்திற்கு' பெருந்தோட்டப் பெண்கள் உள்ளாகின்றனர். பெருந்தோட்டத் தொழிலின் 'கரண்டல்' தன்மை, ஆணாதிக்க கலாசார விழுமியங்கள் மற்றும் ஆணாதிக்க கட்டமைப்புக்கள், மற்றும் நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட பெண்களின் சமூக ஒதுக்கல் என்பன பெருந்தோட்டப் பெண்கள் அடக்குமுறைக்கு ஆளாதலுக்கு துணையாகின்றன.⁴ வரையறுக்கப்பட்ட ஒரு பகுதியாக தேயிலைப் பெருந்தோட்டம் இருப்பதால், அதற்குள் சிறு தொழிலாளர்களின் ஒரே சீரான வகை என்பதாக பெண் தெழிலாளர்களைப் பார்க்கும் போக்கு உள்ளது. பெருந்தோட்ட வாழ்க்கையின் ஒழுங்குமுறை மற்றும் இயற்கை அமைப்புகளுக்கு இடையில் பெண்களின் தொழில் வலுவானது புரிந்துகொள்ளப்படுகின்றது. இதற்குள் தமது நாளாந்த வாழ்க்கை யதார்த்தங்களில் பெண்கள் செயற்படுகின்றார்கள். பெண் தொழிலாளராக, குறிப்பாக குடும்பத்தின் வருமானம் ஈட்டுவராக, மற்றும் தேயிலை உற்பத்தித்துறையின் விநியோகச் சங்கிலியின் பிரதான செயற்பாட்டாளரில் ஒருவராக இருக்கின்றார்கள். இந்த ஆக்கமானது பெண் தொழிலாளர்களின் அனுபவத்தை, வேலைத் தளங்களில் அவர்களது பணியின் பரிமாணங்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கு இலக்கு வைத்துள்ளது. தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளராக இருத்தல், தோட்டத்திற்கு வெளியே வீட்டுப் பணிப்பெண் மற்றும் புலம்பெயர் தொழிலாளர் என்பவற்றுக்கு இடையிலான இடைவெட்டுப்பள்ளியில்⁵, வீடமைப்பு, சாதி, இனம் மற்றும் பால்நிலையில் ஒதுக்கப்படலுக்கான தெளிவான தொடர்பு ஒன்று உள்ளது.

21.2 ஆய்வின் நோக்கம் மற்றும் முறையியல்

தமது நாளாந்த வாழ்க்கையில் செயற்படும் ஒதுக்கப்படல் மற்றும் பாரபட்சங்களின் மத்தியில் எதிர்காலத்திற்கான புதிய உபாயங்களை நாடுவதில் இலங்கையில் IOT இற்குள் பெருந்தோட்டப் பெண் தொழிலாளர்களின் பரிமாணத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கு தற்போதைய கலந்துரையாடல் குறிப்பு முயற்சிக்கின்றது. இக்கட்டுரை பெருந்தோட்டத்துக்குள்ளும் மற்றும் ஏனைய இனக் குழுக்களுக்குள்ளும் பெருந்தோட்டப்புற பெண் தொழிலாளர்களை அடையாளம் காண்பதற்காக பரந்த நோக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. தேசிய மற்றும் சர்வதேச அபிவிருத்தி நடைமுறைப்படுத்தல் நிறுவனங்கள் இரண்டின் ஊடாக

பெருந்தோட்டத் துறைகளுக்குள் சுமார் முப்பது வருட அனுபவத்துடன் இணைந்த ஆசிரியர்களின் அவதானிப்புக்கள் மற்றும் பெருந்தோட்டங்களில் தொடர்பினை வைத்திருக்கும் தோட்டத்திற்கு உள்ளேயும், வெளியேயும் பணியாற்றும் பெண்களுடன் தொடர்ச்சியான உரையாடல் சார்ந்ததாக இந்தக் கற்கை உள்ளது. பெருந்தோட்டத் துறை, நகர்ப்புறங்களில் வீட்டுப் பணிப்பெண் மற்றும் மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் புலம்பெயர் பணியாளர்கள் உள்ளடங்கலாக மூன்று தளங்களில் இருந்து தமிழ் பெருந்தோட்டப் புறப் பெண்களின் அனுபவங்கள் மற்றும் விளக்கங்களை ஆவணப்படுத்தும் முயற்சியே இக்கட்டுரையாகும்.

21.3 கலந்துரையாடல்

தேயிலைப் பெருந்தோட்டப் தொழிலாளர்கள், தோட்டத்திற்கு வெளியே வீட்டுப்பணிப்பெண், மற்றும் புலம்பெயர் பணியாளர் என்ற அடையாளம்என்பது, வீட்டுரிமை, சாதி, இனம் மற்றும் பாஸ்திலை அடிப்படையில் ஒதுக்கப்படலுக்கு சம்பந்தப்பட்டதாக உள்ளது. பின்வரும் வரைபு நகலுக்குள் அது கலந்துரையாடப்பட்டுள்ளது:

- » பெருந்தோட்ட தமிழ் பெண்களின் பரிமாணம் மற்றும் வகிபாகம்
- » பளு மற்றும் தொழில் வாழ்க்கை உருவாக்கத்தை அவர்கள் எவ்வாறு சமன் செய்கின்றனர்.
- » தமது உள்பாங்குகளையும், அடையாளங்களையும் மாற்றுவதற்கான தீர்மானம்
- » தொழிற்சங்க அரசியலில் தலைமைத்துவம்

21.3.1 பெருந்தோட்ட தமிழ்ப் பெண்களின் பரிமாணம் மற்றும் வகிபாகம்

இலங்கைச் சமூகத்தில் பெருந்தோட்டப்புறப் பெண் தொழிலாளர்களின் சமூக, பொருளாதார நிலை மிகக் குறைந்த மட்டத்தில் காணப்படுவதை அவதானிக்க முடியும். பெண்களின் பொருளாதார பங்களிப்பானது முழுமையாக அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. பெருந்தோட்டப்புறப் பெண்கள் பல்வேறு வகிபாகங்களைக் கொண்டிருக்க முயற்சிக்கின்றனர். வருமானம் ஈட்டுபவர்கள் மற்றும் பராமரிப்பவர்கள் என இரட்டைச் சமைகளைப் பெண்கள் கொண்டிருக்கின்றனர். இதன் விளைவாக, சாதாரண வேலை நாள் ஒன்றில் அவர்களுக்கு ஓய்வு நேரம் கிடைப்பதில்லை. சகாப்தத்திற்கும் மேலாக அடக்குமுறை பொருளாதாரம் மற்றும் சமூக கட்டமைப்புக்கள் என பெருந்தோட்டப்புறப் பெண்களைத் தொர்ந்து கீழ்மைப்படுத்தும் கட்டமைப்பில் அவர்கள் இலகுவில் பாதிக்கப்படுபவர்களாக உள்ளனர். ஆணாதிக்கத்தின் அடிப்படையிலானதாக இந்த கீழ்மைப்படுத்தல் உள்ளது. பெருந்தோட்டப்புறக் குடும்பங்களில் சிறுவர்களின் கல்வி, அவர்களது வேலைவாய்ப்பு மற்றும் திருமணம், குடும்பத்தின் வீட்டு அதிகார கட்டமைப்பினைக் கையாளல் போன்ற பிரதான விடயங்கள் தொடர்பான தீர்மானங்கள் கணவரினாலேயே எடுக்கப்படுகின்றன. தொழிற்சங்கங்களில் பெரும்பான்மையினராகப் பெண்கள் உள்ளனர். ஆனால், தீர்மானம் எடுத்தல் மட்டத்தில் அவர்கள் 1 வீதம் கூட இல்லை. பெருந்தோட்டங்களில் இவர்கள் முன்னெடுக்கும் ஒதுக்கப்பட்ட வாழ்க்கையும் மற்றொரு பிரச்சினையாகும். இதனால் தமது தோட்டத்திற்கு அப்பால் அவர்களுக்கு எந்த உலகமும் தெரியாது. பெண்களின் பாடசாலையில் இடைவிலகல் அளவு அதிகமாக இருப்பதனால், ஏனைய துறைகளைவிட பெருந்தோட்டங்களில் பெண் எழுத்தறிவு வீதம் என்பது தொடர்ந்தும் குறைவாக உள்ளது. 53 வீதமான பெண் சிறுமியரே ஆரம்பக் கல்வியை நிறைவு செய்வதாகவும், 24 வீதமானோர் இரண்டாம் நிலைக் கல்வியை நிறைவு செய்வதாகவும், 4 வீதமானோர் மாத்திரமே கல்விப் பொதுத் தராதர சாதாரண தரம் வரை செல்வதாகவும் அறிக்கைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது⁵.

21.3.2 பஞ் மற்றும் வேலை வாழ்க்கை உருவாக்கத்தை அவர்கள் எவ்வாறு சமன் செய்கின்றனர்

தேயிலைப் பெருந்தோட்டப் தொழிலாளர்கள் தமது வாழ்நாளை அர்ப்பணித்து, தொடர்ந்து ஒரே மாதிரியான வாழ்க்கையை வாழ்வதனால் வெளியில் இருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு இச்சமூகம் தொடர்பான எதிர்மறையான மனப்பதிவே காணப்படுகின்றது. பிரித்தானிய காலத்தைப்போன்றதாகவே மொத்த அமைப்பினதும் நிலைமை தற்போதும் நீடிக்கின்றது. தேயிலைச் செடிகளில் இருந்து கொழுந்தினைப் பறிப்பதும், அவற்றைத் தேயிலை தயாரிக்கப்படும் தொழிற்சாலைக்குக் கொண்டு செல்வதுமே பெண்களின் பிரதான தொழிலாகும் (சமரசிங்க, 1993). மேலும், சில பெண்களே தொழிற்சாலைகளில் களையெடுத்தலிலும் அல்லது மாற்று வேலைகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர் (சுரியன் 2000:10). முகாமைத்துவத்திடமிருந்து சம்பளம் அல்லது பணம் கொடுப்பதற்கும், வாங்குவதற்கும், குடும்பத்தின் ஆண் உறுப்பினரே செல்கின்றார். பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் அவர் அதனைச் செலவு செய்து விடுவார். இதன் விளைவாக, பெரும்பாலான குடும்பங்கள், முக்கியமாக வீட்டில் உள்ள பெண்கள் துன்பத்தை அனுபவிப்பதுடன் குடும்பத்தை, குறிப்பாக, சிறுவர்களைப் பராமரிக்க வேண்டும் என்கிற பெரும் பொறுப்புக்களுடன் உளரீதியாகவும், உடல்ரீதியாகவும் அவர்கள் சுமைகளை அனுபவிக்கின்றனர். முக்கியமாக, அவர்கள் சம்பாதிக்க வேண்டும், உணவுத் தயாரிக்க வேண்டும், குடும்பத்தைப்பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும், திருமணங்களை, தமது பிள்ளைகளுக்கான சீதனங்களை ஒழுங்கு செய்ய வேண்டும், அத்துடன், வீட்டில் உள்ள மூத்தவர்களையும், சிறுவர்களையும் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

வேலை மற்றும் தமது குடும்ப வாழ்க்கையில் சமநிலையை பேணச் செய்வதற்கு, தமது ஆண் துணைகளிடமிருந்து அனைத்து வகையான இன்னல்கள் மற்றும் தோற்றவுகளைப் பெண்கள் சகித்துக் கொள்கின்றனர். குடும்பம் ஒன்று என்ற வகையில் அவர்களுக்கான விசித்திரமான வாழ்க்கை முறையை அவர்கள் கொண்டிருப்பதால், சூழவுள்ள கிராம கலாசாரத்திலிருந்து முழுமையாக வேறுபட்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள்.⁷

21.3.3 தமது உள்ப்பாங்குகளையும், அடையாளங்களையும் மாற்றுவதற்கான தீர்மானம்

வேலையிடத்தில் தொழிலுக்கான குறைந்தளவு சமூக அங்கீகாரத்தினால், தமது தாய்மார், பாட்டிமார், பூட்டிமாரைப் போன்று அதே வேலையை செய்வதற்கு பெரும்பாலான இளம் பெண்கள் விரும்புவதில்லை. 1987ஆம் ஆண்டு குடியுரிமையைப் பெற்றதன் பின்னர் படிப்படியாக ஏற்பட்ட கல்வி வளர்ச்சி, விழிப்புணர்வு, வெளி உலக அனுபவம், சிங்கள மொழித்தேர்ச்சி, சிவில் யுத்தம் முடிவுக்கு வந்தமை, தோட்டத் தொழில்துறையின் குறைந்த வேதனம், வீழ்ச்சியடையும் சேமநல வசதிகள் என்பன மாற்றுத் தொழில்களை நாடுவதற்கான கதவுகளை திறந்ததுடன், இலத்திரனியல் ஊடகங்களின் வளர்ச்சி, தொலைக்காட்சி நாடகங்கள், திரைப் படங்கள் மற்றும் விளம்பரங்களின் செல்வாக்கு என்பன, அவர்கள் மத்தியில் உள்ளக நம்பிக்கையையும் மற்றும் மனவறுதியையும் ஏற்படுத்திய துடன், தோட்ட 'தொழிலை விட்டு விலகி வேலைவாய்ப்புக்கு வெளியே செல்லும்' எண்ணத்தை அதிகரிக்கச் செய்தது. பெருந்தோட்டம் மற்றும் பெருந்தோட்ட வேலையில் 'சிக்கி இருத்தலுக்கு' பதிலாக ஐந்தாம் தலைமுறை இளம் பெண்கள் ஆடைத் தொழிற்சாலைகளுக்கு, தேயிலை பறிப்பதனை விட குறைந்த சம்பள வேலையாக இருந்தாலும், தோட்டத்தை விட்டு வெளியேறி வீட்டுப்பணிப் பெண்களாகவோ வெளிநாடுகளுக்கோ செல்கின்றனர். தமது வீடுகளின் கட்டமைப்புசார் முன்னேற்றம், சிறுவர்களின் கல்வியில் முதலீடு, நுகர்வோர் பொருட்களையும், புதிய தளபாடங்களையும் கொள்வனவு செய்வதற்கு, சிறந்த ஊட்டச்சத்து மற்றும் சுகாதார பராமரிப்பு என்பதன் ஊடாக தமது குடும்ப உறுப்பினர்களின் வாழ்க்கை தரத்தினை மேம்படுத்துவதற்காக குடும்பத்திற்கு அந்நியச் செலாவணியை சம்பாதிக்கின்றனர். வெளி

நாடுகளில் அல்லது நகரப் பகுதிகளில் பணியாற்றுவதன் மூலம் பெண்களில் ஏற்படும் மனவுறுதி பொருளாதார ரீதியாகவும், குடும்பத்தின் நலனை நோக்கிய செயற்பாடுகளில் முக்கிய தீர்மானம் எடுத்தலிலும் முக்கிய பங்கினை வகிக்கின்றது.

வீட்டுப் பணிப்பெண்ணாக மத்திய கிழக்கிற்கு புலம்பெயரும் போது, ஏனைய மாகாணங்கள் மற்றும் சிங்கள-மூலம் இனங்களைச் சேர்ந்த பெண்களுடன் பெருந்தோட்டப் பெண்களும் இணைகின்றனர் (பின்னலை மற்றும் அபேவிக்கரம் 2010: 4 சில்வா, 2009). இதன் மூலம் அவர்களுடைய அடையாளம், 'புலம்பெயர் தொழிலாளர்கள்' என்ற புதிய வடிவத்தைப் பெறுகின்றது.

21.3.4 தொழிற்சங்க அரசியலில் பெண்களின் தலைமைத்துவம்

பெண்களின் பங்களிப்பு - சமூக மேல்நோக்கிய நகர்வில் தொழிற்சங்கம் மற்றும் அரசியல் அமைப்புக்களை ஸ்தாபிப்பதற்கும், நிலையாக இருப்பதற்கும் உறுதுணையாக இருந்து பெருந்தோட்டப் பெண்கள் ஆற்றிய பங்களிப்பு பல சரித்திரங்களைப் படைத்திருக்கின்றன. இலங்கையின் தொழிற்சங்கங்கள் இன அடையாள அரசியலில் உள்ளன. உலகமயமாக்கலின் தாக்குதலும், 2009இல் யுத்த முடிவுகளின் காரணமாக 2010இன் நடுப்பகுதியில், பெருந்தோட்ட தொழிற்சங்கங்கள் மத்தியில் ஊக்கமிக்க செயற்பாட்டுசார் அரசியலை நோக்கி புதிய போக்கு தோன்றியது. செல்வாக்கான சங்கங்கள் பிரதிநிதித்துவ அரசியலை இலக்கு வைத்திருந்த நிலையில், ஏனைய சிவில் சமூகச் செயற்பாட்டாளர்களுடன் கூட்டணியை கட்டியெழுப்புவதில் தமது செயற்பாட்டுசார் அரசியலை வலுப்படுத்தின. எவ்வாறாயினும், சங்கங்களிற்குள் ஆண் ஆதிக்க நிலையை மற்றும் நடைமுறைகளை மாற்றுவது, பெண்களின் குரலை வலியுறுத்துவதில் மாத்திரமன்றி, மலையகத் தமிழ் சமுதாயத்தை அணிதிரட்டுவதிலும் மிகவும் முக்கியமானது. செயற்பாட்டுசார் அரசியலை நோக்கி புதிய தோற்றப்பாடு ஒன்றிற்கான தேவையை கட்டிக்காட்டும் தொழில் சர்வதேசமயப்படுத்தல் அல்லது உலக தொழில் ஐக்கியத்திலும் இந்த கூட்டணிகள் மாற்றங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றன (வோட்டர்மன், 2004).⁹

பெருந்தோட்ட தொழிற்சங்கங்கள் நன்கு கட்டமைக்கப்பட்ட அமைப்பினை கொண்டுள்ள, பெண் தொழிலாளர்களின் நிலைமைகளை மேம்படுத்துவதற்கு சங்கங்கள் உறுதியளித்துள்ள போதிலும், தொழிற்சங்கங்களிற்குள்ளேயே பெண்களின் விடயங்கள் பிரச்சினைக்குரியதாக உள்ளன. அத்தகைய பிரகடனங்கள் ஆவணங்களில் சிறந்ததாக இருக்கின்ற போதிலும், அதனைச் செயற்பாடுகளாக மாற்றுவதே மிகவும் முக்கியமான செயலாகும். தொழிற்சங்க செயற்பாட்டின் முன்னுரிமை நிகழ்ச்சி நிரலாக பெண்களின் உரிமைகள் மற்றும் ஏனைய பால்தலை அக்கறைகள் இருப்பதனையும், சமத்துவத்தினை உறுதி செய்வதனையும் சங்கங்களில் பெண்களின் குழுக்களின் அமைப்போ நன்கு வடிவமைக்கப்பட்ட பெண்களிற்கான நிகழ்ச்சியோ உத்தரவாதம் அளிப்பதில்லை.

விசேடமாக உயர் மட்டத்தில், பெண்கள் வலுவூட்டலுக்கான பெண்கள் குழுக்களின் நிலைமை, தொடர்ந்தும் வெகு தூரத்தில் உள்ளது என்பதே யதார்த்தமானது பெண்கள் தொடர்ந்தும் அரசியல் ரீதியாகவும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளனர். தீர்மானம் எடுக்கும் அங்கங்களில் தொடர்ந்தும் ஆண் தலைவர்களே ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன. அவை பெண்களின் பிரத்தியேகப் பிரச்சினைகளுக்கு முன்னுரிமை வழங்குவதிலும் பார்க்க, பொது விடயங்களையே முன்னுரிமைப்படுத்துகின்றன. சங்கத்தின் வழமையான திட்டமிடலில் பெண்களுக்கான நிகழ்ச்சிகள் உள்ளடக்கப்படாமை அல்லது குறைவாக உள்ளடக்கப்படுகின்றமை என்பதாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. பெரும்பாலான சங்கங்களின் யாப்பு, மற்றும் மூலச் சட்டங்கள் என்பன பெண்களின் பங்குபற்றலை உறுதி செய்வதில்லை. அத்துடன், ஒன்றிணைந்த உடன்படிக்கைக்கான பேரம்பேசல்களில் அரிதாகவே பங்குபற்று கின்றனர். தற்போதும், அவர்கள் வெறும் பார்வையாளர்களாகவே உள்ளனர். பெண் உறுப்பினர்கள்

மற்றும் தலைவர்களுக்கான ஆதரவு சேவைகள் மற்றும் நிகழ்ச்சிகளை வழங்குவதற்கு நிதி ஒதுக்கப்படுவதில்லை. சங்கத்தின் குறிக்கோள்களில் பெண்களின் அக்கறைகளும் தெளிவாக விளக்கப்பட்டதாக இல்லை. சுதந்திரம் பெற்ற முதல் 60 வருடங்களில் அரசியல் நிறுவனங்கள் மற்றும் தொழிற்சங்க அமைப்புக்களில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் குறைவாகவே உள்ளது. பெண்களுக்கான இலங்கையின் இணக்கமான மனித அபிவிருத்தி குறிகாட்டிகள், சமத்துவத்திற்கான அரசியலமைப்பு உத்தரவாதம், சமத்துவமான பிரதிநிதித்துவத்தினை வழங்கும் கொள்கை ஆவணங்கள், பெண்களுக்கு எதிரான அனைத்து வகையான பாரபட்சத்தையும் ஒழிப்பதற்கான சாசனத்தின் கீழ் சர்வதேச உறுதி மொழிகள் மற்றும் கண்ணியமான பணி உள்ளடக்கத்தின் கீழ் நிலையான அபிவிருத்தி இலக்குகள், மற்றும் கடந்த தசாப்தத்தில் சிவில் சமூக அமைப்புக்கள், பெண்களின் உரிமைகளை முன்னிறுத்துவதற்கான, பாதுகாப்பதற்கான தேசிய அமைப்புக்களின் நிலையான செயற்பாடு, பரிந்து பேசல் என்பவற்றின் மத்தியிலேயே இந்த நிலை நிலவுகின்றது⁹. இலங்கையில் அரசியல் அங்கங்களில் சிறு எண்ணிக்கையிலான பெண்களே பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்ற நிலையில், அவர்களில் பெரும்பாலானோர் அரசியல் குடும்பங்களில் இருந்தும், சிங்கள சமூகவாழ்க்கையில் இருந்துமே வருகின்றனர்.¹⁰

இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் அரசியல் கட்சிகள், அரசியலில் பெண்களின் உரிமைகளை மேம்படுத்துவதற்கு செய்திருக்க வேண்டிய அவசியமான முயற்சியை மேற்கொள்ளவில்லை. அவர்களது உள்ளக ஜனநாயகப் பற்றாக்குறை, கட்சி தீர்மானம் எடுத்தலின் உயர்மட்டங்களில் பெண்கள் இன்மை, பெண் வேட்பாளர்களுக்கு ஆதரவு குறைவு மற்றும் தேசிய மட்டத்தில் இருந்து உயர் மட்டங்கள் வரை நிலவும் நன்கு கட்டமைக்கப்பட்ட ஆண் தலைமையிலான வலையமைப்புக்கள் என்பன பெரும் தடைகளில் உள்ளடங்குகின்றன. பெரும்பாலான அரசியல் கட்சிகள் மகளிர் பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ள நிலையில், பெண்களின் பிரதிநிதித்துவத்தினை அதிகரிப்பதற்காக அவை பணியாற்றுவதில்லை. தேர்தல் காலங்களில் பெண் வாக்குகளை அணி திரட்டுவதற்காகவும், தமது கட்சிகளில் உள்ள ஆண்களுக்கு ஆதரவளிப்பதற்காகவுமே இவை பிரதானமாகக் காணப்படுகின்றன. தேர்தல்களுக்கு இடையில், நலன்புரி பணிகளில், வருமானம் ஈட்டலில் மற்றும் பெண் உறுப்பினர்களுக்கு பயன்களை வழங்குவதில் பெண்கள் பிரிவுகள் ஈடுபடுகின்றன. அரசியலில் உண்மையில் ஆர்வம் கொண்ட பெண்களுக்கு, பெண்களின் பிரிவுகளின் அங்கத்துவமானது பிரதான அரசியலில் மற்றும் அரசியல் தலைமைத்துவத்திற்கு வருவதற்கு துணை புரிவதில்லை (கொடிக்கார 2008; டி சில்வா 1995).

21.4 பெருந்தோட்டத் தமிழ்ப்பெண்களின் முன்னுள்ள சவால்கள்

மலையக தமிழர்களை அந்நிய நாட்டில் இருந்து வந்தவர்களைப்போன்றே பெரும்பான்மையான சிங்களவர்கள் பார்க்கின்றனர். 'பெருந்தோட்டம் சாரா தொழில் சந்தர்ப்பங்களை அணுகுவதில் தடையை உள்ளடக்கியதாக, இந்திய தமிழ் இனம் மற்றும் மலையகத் தொழிலாளர் என்ற அடையாளம் காரணமாக அவர்கள் களங்கம் மற்றும் பாரபட்சத்தினையும் எதிர்கொள்கின்றனர்¹¹. அரசியல் மாத்திரமன்றி, பொருளாதாரக் கொள்கைகள் மற்றும் சந்தர்ப்பங்களின் ஏனைய முக்கிய அபிவிருத்தித் திட்டங்களும் வந்தடைவதில்லை. குறிப்பாக, மாவட்டத்தின் மற்றும் பொதுவாக நாட்டின் சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் அபிவிருத்திகளில் தோட்டவாழ் மக்கள் உள்ளடக்கப்படுவதில்லை. தோட்டப்புறங்களும் பிரதேச சபையில் உள்ளடக்கும் வகையில் அண்மையில் பாராளுமன்றத்தில் திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டது.

புலம்பெயர் தொழிலாளர்களாக சென்ற பெண்கள் பல தொந்தரவுகளுக்கு உள்ளாகின்றார்கள். குறைந்த கொடுப்பனவு அனுசரணையளிக்கும் வீடுகளில் மற்றும் பெரும் வேலைத் தளங்களில் பாதுகாப்புக்கள் மற்றும் இருதரப்பு உடன்படிக்கைகளின் மத்தியிலும் நீண்ட

வேலை நேரங்கள் மற்றும் கொடுப்பனவு சிக்கல்கள் போன்ற நிலைமைகளைப் பல்வேறு கற்கைகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இவர்களுக்கு உலகின் ஏனைய பகுதிகளை அணுகும் வசதியின்றி சங்கடத்திற்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றார்கள். ஆடைத் தொழிற்சாலைகளைச் சார்ந்த பெண் தொழிலாளர்களுக்கும் இதேநிலைதான்.

புலம்பெயர்ந்து செல்லும் பெண்கள் நாடு திரும்பியதும், அவர்கள் முன்னிருக்கக் கூடிய ஒரே தெரிவாக சமூக அங்கீகாரம் இன்மையின் காரணமாக அவர்கள் முன்னர் விட்டுச்சென்ற பெருந்தோட்டப் புறத் தொழிலே இருக்கின்றது. மேலும், வெளிநாட்டில் வேலைவாய்ப்பின் மூலம் பெற்றுக் கொண்ட மொழி மற்றும் ஏனைய திறன்கள், உள்ளூர் சந்தையில் புதிய சந்தர்ப்பங்களை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்துவதில்லை¹². இந்தச் சூழ்நிலையில் மீண்டும் நிலையான அடையாளமின்றி அவர்கள் பல்வேறு மன உளைச்சல்களுக்கு ஆளாகின்றனர்.

21.5 எதிர்காலத்திற்கான மூலோபாயம்

பெருந்தோட்டப் பெண்களின் அபிவிருத்தி அல்லது தேர்ச்சி சம்பந்தப்பட்ட மூலோபாயங்கள் எடுக்கப்படுமாயின், பெருந்தோட்டப்புற பெண்களின் நிலைமை, உள்பாங்குகள், அடையாளங்கள் போன்றன மாற்றப்படலாம். அவற்றில் சில மூலோபாயங்களாவன:

- » சமூக மாற்றம் ஒன்றினை கொண்டு வருவதற்கு முக்கியமான பங்கினைக் கல்வி எப்போதும் வகித்துள்ளது. கல்வி மற்றும் மாறுபட்ட அரசாங்க கொள்கைகளின் முக்கியத்துவம் குறித்து பெருந்தோட்டப்புறப் பெண்களுக்கு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதற்கான பொறுப்பினை அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள் மற்றும் மகளிர் நிறுவனங்கள் முன்னெடுக்க வேண்டும்.
- » அரசியல் ரீதியான விழிப்புணர்வும் பெண்களுக்கு வழங்கப்படல் வேண்டும். எனவே, தமது அபிவிருத்திக்காக தமது வாக்கு வங்கியினை - தமது வாக்குகளை அவர்கள் பயன்படுத்த முடியும். அரசியல் தளத்தில் பங்குபற்றுவதற்கும் அவர்கள் ஊக்குவிக்கப்படல் வேண்டும். அப்போது, தம்மை பிரதிநிதித்துவம் செய்பவர்களைவிட சிறந்த விதத்தில் தமது பிரச்சினைகளைப் பெண் தொழிலாளர்கள் விளக்க முடியும்.
- » பெருந்தோட்டப்புற தொழிலாளர்களுக்கு வாழ்க்கைத் தரத்தை, வீடமைப்பு மற்றும் வேலைசெய்தல் நிலைமைகளை அதிகரித்தல், மற்றும் குறைந்த கலாசார மரியாதை மற்றும் தற்போதுள்ள வகுப்பு கட்டமைப்புக்களுக்கு சாத்தியமான செயலேற்பாடுகளின் ஊடாக நிவாரணம் அளிப்பதற்கான தேவை உள்ளது. எனவே, பெருந்தோட்டத் துறையில் பெண் தொழிலாளர்களின் அர்ப்பணிப்பினை அதிகரிப்பதற்கு முகாமைத்துவ முறைக்கான சமூக கலாசார அணுகுமுறையை உள்ளடக்குவதற்கு முறையான அரசாங்க நடவடிக்கை அவசியமாகும். அத்துடன், இவர்களும் இலங்கைப் பிரஜைகள் என்ற வகையில் தொழிலுக்கு சமூக அடையாளத்தை வழங்கி கௌரவிக்க வேண்டும்.
- » பெருந்தோட்டத்துறையின் பெண் தொழிலாளர்கள் உள்ளடக்கலாக மலையக தமிழர்களின் பங்குபற்றலுடன் உள்ளடக்கமான வரைபுநகல் மற்றும் நடைமுறைப் படுத்தல் மூலோபாயங்களை விருத்தி செய்தல் அவசியம். இலங்கை கைச்சாத்திட்டுள்ள பெண்கள் சார்ந்த குறிப்பாக பெருந்தோட்டப் பெண்கள் சார்ந்த சர்வதேச சாசனங்களை இந்த வரைபுநகல் உள்ளடக்கியிருக்க வேண்டும்.

References

1. <http://www.ceylonteaevents.com/>
2. பெருந்தோட்டத் துறையில் குடியிருப்புத் திட்டமிடல், ETC Lanka/Plantation Housing Social Welfare Trust (PHSWT), dhy; 1999 ஜனவரியில் தயாரிக்கப்பட்டது.
3. இலங்கையில் பெருந்தோட்டத் துறையின் வரலாறு 150 வருடங்கள் பழைமையானது. தென்னிந்தியாவில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களுடன் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் கோப்பி / தேயிலை தொழிற்றுறையினை பிரித்தானியர்கள் ஆரம்பித்தனர். இந்த தொழிலாளர்களின் பரம்பரையினரே இன்றைய மலையக மக்களாகும். 1940கள் வரை அவர்கள் நாட்டிற்கு கொண்டு வரப்பட்டனர். நாட்டின் வடக்கு மற்றும் கிழக்கல் உள்ள தமிழர்கள் இலங்கைத் தமிழர்கள் என அழைக்கப்படுகின்ற நிலையில், இனரீதியாக இந்த மக்கள் தொகை இந்தியத் தமிழர்கள் என அழைக்கப்படுகின்றனர்.
4. இலங்கையின் தேயிலைத் தோட்டங்களில் பெண்கள்: உற்பத்தியின் பிரதானமாக, சமூகத்தின் விளிம்பில் - கெயார் இன்டர்நெஷனல் ஸ்ரீலங்கா, நவம்பர் 2014.
5. மேலிச் செல்லும் அல்லது இடைப்பகுதி சமூக அடையாளங்கள் மற்றும் சம்பந்தப்பட்ட அடக்குமுறை, ஆதிக்கம் அல்லது பாரபட்சத்தினை விளக்குவதற்கு அமெரிக்க சிவில் உரிமைகள் செயற்பாட்டாளர் கிம்பர்லே வில்லியம்ஸ் கிரென்சோவினால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பதமாகும். உள்ளடக்கமான அடையாளங்களில் இருந்து வேறுபட்ட முழுமையான உருவாக்கப்பட்ட பல்தரப்பு அடையாளங்களின் அடையாளமாக இடைப்பிரிவு உள்ளது.
6. Estate Tamils of Sri Lanka- இல்லாஸ் அஹமட் எச். அவர்களின் ஒரு சமூக பொருளாதார மீளாய்வு, முகாமைத்துவ கல்லூரி பிரிவு, வர்த்தகம் மற்றும் பொருளியல், அடிகிரட் பல்கலைக்கழகம், அடிகிரட், எத்தியோப்பியா.
7. மேற்குறிப்பிட்டவாறு
8. மேற்குறிப்பிட்டவாறு
9. www.sustainabledevelopment.org
10. இலங்கையில் பெண்களின் சமமான அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்திற்கான போராட்டம். சிறுவர் அபிவிருத்தி மற்றும் பெண்கள் வலுவூட்டல் அமைச்சு மற்றும் ஐக்கிய நாடுகள் அபிவிருத்தி நிதியத்திற்கான அறிக்கை. சூலனி கொடிக்கார, ஓக்டோபர் 2009.
11. <http://www.dailymirror.lk/105836/A-People-in-search-of-an-identity>
12. குமாரி ஜயவர்தன, புத்திம பத்மசிறி, பி ஸ்கந்தகௌர், பிரதீப் பீரிஸினால் எழுதப்பட்ட Women in the tea plantation of Sri Lanka: A center of production, on the margin of Society. Care International.

பெருந்தோட்டங்களிலிருந்து நகரங்களை நோக்கிய இடப்பெயர்வுகளுக்கான காரணங்களும் அதன் விளைவுகளும்: விடய ஆய்வு பிட்டகந்த பெருந்தோட்டம்

பாலகிருஷ்ணன் அருளரசி

சுருக்கம்

இலங்கையின் முக்கியமான இடப்பெயர்வுத் தோற்றப்பாடுகளில் ஒன்றாக பெருந்தோட்டங்களில் இருந்து நகரங்களை நோக்கிய இளைஞர்களின் இடப்பெயர்வானது மாறி வருகின்றது. இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கம் பெருந்தோட்டப்பகுதிகளில் இருந்து நகரங்களுக்கான இளைஞர்களின் இடப்பெயர்வுக்கான காரணங்களையும் அதன் விளைவுகளையும் கலந்துரையாடுவதாகும். மாத்தளை மாவட்டத்திலுள்ள பிட்டகந்த பெருந்தோட்டம் ஆய்வுக்களமாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு, அளவுசார் மற்றும் பண்புசார் ஆய்வு முறையியல்களினூடாக தரவுகள் சேகரிக்கப்பட்டன. பெருந்தோட்ட இளைஞர்கள் சென்றடையும் பிரதான நகரமாக கொழும்பு காணப்படுகின்றது. கொழும்பை நோக்கி நகர்கின்ற இளைஞர்கள் தமது சமூக - கலாசாரப் பண்புகளையும், பாரம்பரிய நடத்தைகளையும் மாற்றிக் கொள்ள முற்படுகின்றனர். இதனால் கவரப்படுகின்ற எஞ்சிய இளைஞர்களும் பெருந்தோட்டப்பகுதிகளில் இருந்து நகரங்களை நோக்கிய இடப்பெயர்வுக்குத் தூண்டப்படுகின்றனர். எனவே, பெருந்தோட்டங்களில் இருந்தான உந்து விசைகளும் நகரங்களை நோக்கிய இழுவிசைகளும் இளைஞர்களின் நகரங்களை நோக்கிய இடப்பெயர்வுக்குக் காரணமாவதுடன் அதன் விளைவுகளும் ஒரு சுற்றோட்ட வடிவில் மீண்டும் எஞ்சியுள்ள இளைஞர்களை நகரங்களை நோக்கி இழுக்கின்றது என்பது இவ்வாய்வின் மூலம் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

திறவுச் சொற்கள்: இடப்பெயர்வு, நகரம், பெருந்தோட்டம், இளைஞர், இடப்பெயர்வுச் சுற்றோட்டம்

22.1 அறிமுகம்

புதிய அமைவிடத்தினை உருவாக்குவதற்காக அல்லது வேறு நோக்கங்களுக்காக ஒரு நாட்டிற்கு உள்ளே ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றுமோர் இடத்திற்கு மக்கள் நகர்வதானது உள்நாட்டு இடப்பெயர்வு என சர்வதேச இடப்பெயர்வுக்கான நிறுவனம் (International Organization of Migration, 2004) வரையறுக்கின்றது. உள்நாட்டு இடப்பெயர்வாளர்கள் தற்காலிகமாகவோ நிரந்தரமாகவோ தமது சொந்த நாட்டிற்கு உள்ளேயே இடம்பெயர்கின்றனர். இலங்கையில் வேறுபட்ட காரணங்களுக்காக பெருந்தோட்டங்களில் இருந்தான நகரங்களை நோக்கிய இடப்பெயர்வுகள் அதிகரித்து வருவதும் அவற்றில் பெரும்பான்மையானவை இளைஞர்களின் இடப்பெயர்வுகள் என்பதும் இனங்காணப்பட்டுள்ளது (Nugawela, 2001). ஒரு நாட்டின் சமூக, அரசியல் மற்றும் பொருளாதார அபிவிருத்திகளுக்கு பாரியளவில் பங்களிப்புச் செய்யக்கூடிய சனத்தொகையின் இயங்கு தன்மை மிக்க குழுவாக இளைஞர்கள்

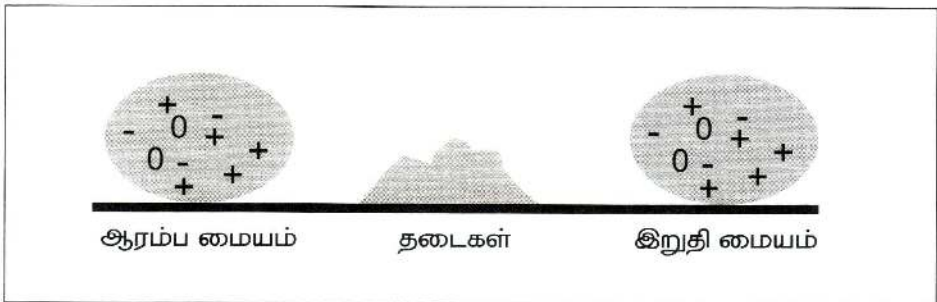
காணப்படுகின்றனர். எனவே இளைஞர் சமூகத்தின் இடப்பெயர்வானது ஒரு நாட்டின் அபிவிருத்தியில் அதிக செல்வாக்குச் செலுத்துவதனால் அதனை பகுப்பாய்வு செய்வதானது முக்கியமான தேவைப்பாடாகக் காணப்படுகின்றது. எனவே இவ் ஆய்வுக்கட்டுரையில் பெருந்தோட்டப்பகுதிகளில் இருந்து நகரங்களுக்கான இளைஞர்களின் இடப்பெயர்வுத் தோற்றப்பாடானது கலந்துரையாடப்படுகின்றது.

இலங்கையின் பெருந்தோட்டத் துறையானது பொருளாதாரத்தில் முக்கிய துறையாகவும், பெருந்தோட்ட மக்கள் தேசிய சமூக பொருளாதார அபிவிருத்தியிலிருந்து பின் தங்கிய நிலைமையிலும் காணப்படுகின்றனர் (Jayaweera, 1991). பெருந்தோட்டத் தமிழர்களின் சமூக பொருளாதார முன்னேற்ற நகர்விற்கு புவியியல் மற்றும் கலாசார ரீதியான தனிமைப்பாடானது மேலும் தடையாகக் காணப்படுகின்றது. இவர்கள் குறைந்த மட்டத்திலான முறைசார் கல்வி, மொழி ரீதியான வரையறைகள், வரையறுக்கப்பட்ட வளங்களைக் கொண்டும் காணப்படுகின்றனர் (Cameron and Yordy, 2006). கிடைக்கப் பெறுகின்ற ஆதாரங்களின் படி இந்நிலைமைக்கு மாறாக பெருந்தோட்டங்களிலிருந்து தற்போதைய இளைஞர்கள் வேறுபட்ட காரணங்களுக்காக நகரங்களை நோக்கி நகர்வதில் ஆர்வம் காட்டுவது கண்டறியப்பட்டுள்ளது. மாத்தளை மாவட்டத்திலுள்ள ரத்தோட்ட பிரதேச செயலகத்திற்கு உட்பட்ட பிட்டகந்த பெருந்தோட்டத்திலிருந்து பெருமளவான இளைஞர்கள் இடம்பெயர்கின்றனர் என நுகவெல தெரிவித்துள்ளார் (Nugawela, 2001).

இதன் அடிப்படையில் பிட்டகந்த பெருந்தோட்டம் இடப்பெயர்வுக்கான காரணங்க ளையும் விளைவுகளையும் கண்டறிவதற்கான ஆழமான விடய ஆய்விற்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது. லீயினுடைய இடப்பெயர்விற்கான ஆரம்ப மற்றும் இறுதிமைய மாதிரியானது (1966) இவ் ஆய்வில் பிட்டகந்த பெருந்தோட்டத்திலிருந்து நகரங்களை நோக்கிய இடப்பெயர்வுக்கான காரணங்களையும் விளைவுகளையும் கண்டறிவதற்காகப் பயன் படுத்தப் பட்டுள்ளது. லீயினுடைய விதியானது இடப்பெயர்விற்கான காரணங்களை இரண்டு வகையாக அடையாளப்படுத்துகின்றது. அவை இழுவிசை மற்றும் தள்ளுவிசைகளாகும். ஒருவர் வாழும் இடத்தில் அவருக்கு சாதகம் அற்றதாகக் காணப்படும் அம்சங்களை லீ தள்ளு விசைகள் என அடையாளப்படுத்தினார். ஒருவரை இன்னோர் இடத்திற்கு கவர்ந்து இழுக்கக்கூடிய அம்சங்களை லீ இழுவிசைகள் என அடையாளப்படுத்தினார். ஆரம்ப மற்றும் இறுதி மையங்களுக்கு இடையே இடப்பெயர்வில் செல்வாக்குச் செலுத்தக்கூடிய தடைகள் காணப்பட முடியும் எனவும் லீ கருதினார். லீ இன் மாதிரியை பின்வரும் வரைபடத்தில் காணலாம்.

வரைபடம் 22.1

லீயினுடைய இடப்பெயர்விற்கான ஆரம்ப மற்றும் இறுதிமைய மாதிரி - 1966

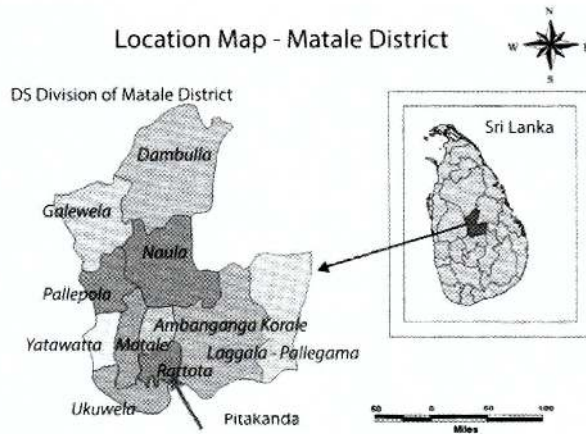

மூலம்: Lee.E.S, 1966, A theory of Migration, Demography, Volume 3, Issue

22.2 ஆய்விற்கான நோக்கங்களும் முறையியல்களும்

இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கம் பெருந்தோட்டப்பகுதிகளில் இருந்து நகரங்களுக்கான இளைஞர்களின் இடப்பெயர்வுத் தோற்றப்பாட்டினை இடப்பெயர்வுக்கான காரணங்களுக்கும் அதன் விளைவுகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்துக் கலந்துரையாடுவதாகும். இந்நோக்கத்திற்காக, அளவுசார் மற்றும் பண்புசார் கலந்த முறையியல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பெருந்தோட்டப்பகுதிகளில் இருந்து நகரங்களுக்கான இடப் பெயர்வுத் தோற்றப்பாட்டினை விளங்கிக் கொள்வதற்காக முதலாம் மற்றும் இரண்டாம் நிலைத்தரவுகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் நிலைத்தரவுகள் பல்வேறுபட்ட தரவு மூலங்களில் இருந்து குறிப்பாக சம்பந்தப்பட்ட அலுவலக பதிவுகள், வருடாந்த அறிக்கைகள், ஏனைய இடப்பெயர்வுடன் தொடர்புடைய வெளியீடுகளிலிருந்து சேகரிக்கப்பட்டன. இவ் ஆய்வின் மிக முக்கிய பகுதியாக முதலாம் நிலைத்தரவு சேகரிப்பு காணப்படுவதுடன், அவை வினாக்கொத்து அளவீடு, குழுக் கலந்துரையாடல்கள், அவதானிப்புகள், பிரதான தகவல்தருணர் நோக்காணல்கள், முறைசாராக் கலந்துரையாடல்கள் என்பனவற்றின் மூலம் சேகரிக்கப்பட்டது. இவ் ஆய்வானது மாத்தளை மாவட்டத்திலுள்ள பிட்டகந்த பெருந்தோட்டத்தில் 2014 முதல் 2015ஆம் ஆண்டிற்கு இடையிலான காலப்பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

வரைபடம் 22.2 - ஆய்வுப்பிரதேசம்

மூலம்: ஓரங்குல இட விளக்கப்படம், நில அளவைத் திணைக்களம்

22.2.1 வினாக்கொத்து அளவீடு

பிட்டகந்த பெருந்தோட்டத்தில் வசிக்கின்ற ஆக்குறைந்தது ஒருவராவது (ஆண்/பெண்) இடப்பெயர்வில் சம்பந்தப்பட்டிருந்த அனைத்து வீட்டு அலகுகளும் ஆய்வுக்கான சனத்தொகையாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது. பிரதேச செயலகத்திலிருந்து அப்பிரதேச வாக்காளர் இடாப்பு சேகரிக்கப்பட்டு அதில் 40% ஆன வீட்டு அலகுகள் ஒழுங்கு முறை மாதிரித் தெரிவின் மூலம் வினாக்கொத்து அளவீட்டிற்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்டன. வினாக்கொத்து அளவீடானது, இடப்பெயர்வுக்கு உட்பட்ட வீட்டு அலகின் தலைவர் அல்லது அந்த வீட்டு அலகின் 18 வயதிற்கு மேற்பட்ட உறுப்பினரின் துணையுடன் பூரணப்படுத்தப்பட்டது. பிட்டகந்த தோட்டத்தின் புஞ்சி செல்வக்கந்த, மகா செல்வக்கந்த மற்றும் பிட்டகந்த ஆகிய மூன்று பிரிவுகளிலிருந்தும் சனத்தொகை விகிதாசாரத்தின் அடிப்படையில் மொத்தமாக 78 வினாக்கொத்துகள் பூரணப்படுத்தப்பட்டன.

22.2.2 குழுக்கலந்துரையாடல்

பிட்டகந்த பெருந்தோட்டத்தில் தற்போதுள்ள இளைஞர்களுடனும் இடப்பெயர்வுக்கு உட்பட்ட இளைஞர்களின் பெற்றோர்களுடனும் வேறு வேறாகக் குழுக்கலந்துரையாடல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இக்குழுக் கலந்துரையாடலுக்கான பங்குபற்றினார்கள் நோக்கத் துடன் கூடிய மாதிரித் தெரிவின் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். ஒவ்வொரு குழுக் கலந்துரையாடல்களிலும் சுமார் 7-10 நபர்கள் பங்குபற்றினர். மொத்தமாக மூன்று குழுக் கலந்துரையாடல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டதுடன் அதன் விபரங்கள் கீழே தரப்படுகின்றது.

அட்டவணை 22.1

குழுக்கலந்துரையாடல்கள் இடம்பெற்ற தோட்டங்களின் பிரிவுகள்

திகதி	பெருந்தோட்டம்	பிரிவு	குழு
30.04.2014	பிட்டகந்த	மகாசெல்வகந்த	இளைஞர்கள் (ஆண்கள்)
21.05.2014	பிட்டகந்த	புஞ்சிசெல்வகந்த	பெற்றோர்கள்
18.07.2015	பிட்டகந்த	பிட்டகந்த	இளைஞர்கள் (பெண்கள்)

22.2.3 பிரதான தகவல்தருணர் நேர்காணல்

பெருந்தோட்டப்பகுதிகளில் இருந்து நகரங்களுக்கான இளைஞர்களின் இடப்பெயர்வுக்கான காரணங்களையும் அதன் விளைவுகளையும் மேலும் அறிந்து கொள்வதற்காக பிரதான தகவல்தருணர் நேர்காணல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. குறிப்பாக இந் நேர்காணல்கள் கிராம உத்தியோகத்தர், பிட்டகந்த மகாவித்தியாலய அதிபர் மற்றும் சமூகத்தலைவர்களுடன் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

22.2.4 அவதானிப்பு

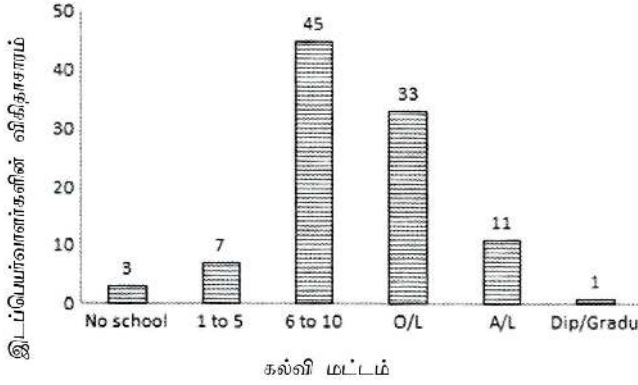
பிட்டகந்த பெருந்தோட்டத்திற்கு இவ் ஆய்வினைச் செய்வதற்காக செல்லும் ஒவ்வொரு முறையும் தெரிவு செய்யப்பட்ட பட்டியலின் (Check list) துணையுடன் ஆய்வுப்பிரதேசத்தின் குழுவியல் மற்றும் சமூகப் பொருளாதாரக் காரணங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டன. மேலும், விடுமுறையில் தமது சொந்த இடங்களுக்கு வருகை தந்திருந்த இளைஞர்கள் மற்றும் பெருந்தோட்டப்பகுதிகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த இளைஞர்களின் பண்புகள் மற்றும் நடத்தைகள் தொடர்ச்சியாக அவதானிக்கப்பட்டன. களத்தில் அவ்வப்போது தேவையின் அடிப்படையில் திட்டமிடப்படாத முறை சாராக் கலந்துரையாடல்கள் ஆய்வின் நோக்கங்களை முழுமைப்படுத்துவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்டன.

22.3 ஆய்வு முடிவுகள்

பிட்டகந்த பெருந்தோட்டத்தில் இவ் ஆய்வின் மூலம் மொத்தமாக 108 தனிப்பட்ட இளைஞர்கள் இடப்பெயர்வுக்கு உட்பட்டிருந்தமை கண்டறியப்பட்டது. இதில் 81 ஆண்களும் (75%) 27 பெண்களும் (25%) வேறுபட்ட காரணங்களுக்காக வேறுபட்ட நகரங்களுக்கு இடம்பெயர்ந்து இருந்தமை இனங்காணப்பட்டது. சில வீட்டு அலகுகளில் ஒன்று அல்லது இரண்டிற்கு மேற்பட்ட இளைஞர்கள் இடப்பெயர்வாளர்களாக இனங்காணப்பட்டது. இவர்களில் 38% மானவர்கள் திருமணமானவர்களாகவும் மாறாக பெரும் பாலான இடப்பெயர்வுக்கு உட்பட்ட இளைஞர்கள் (62%) திருமணம் ஆகாதவர்களாகக் காணப்பட்டனர். பெரும்பாலான இளைஞர்கள் மிகக் குறைந்தளவிலான கல்வித் தகைமைகளைக் கொண்டிருந்தமை இவ் ஆய்வின் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

வரைபடம் 22.3

இடப்பெயர்வுக்கு உட்பட்ட இளைஞர்களின் கல்வித் தகைமைகள் - 2014

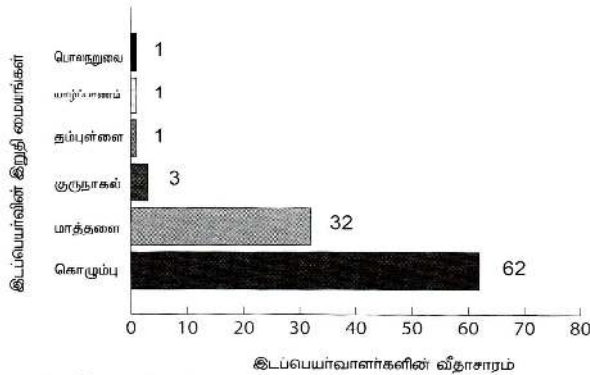
மூலம்: வினாக்கொத்து அளவீடு, 2014

22.4 நகரங்களை நோக்கிய இளைஞர்களின் நகர்வுப் பாங்குகள்

பிட்டகந்த தோட்டத்திலிருந்தான நகரங்களை நோக்கிய இளைஞர்களின் நகர்வுப் பாங்குகளை வரைபடம் 21.4 காட்டுகின்றது. பெரும்பாலான இளைஞர்களின் இறுதி நகர்வு மையமாக கொழும்பு காணப்படுகின்றது. மொத்த இடப்பெயர்வாளர்களில் 62% ஆன இளைஞர்கள் கொழும்பில் வேறுபட்ட துறைகளில் ஊழியர்களாகப் பணியாற்றுகின்றனர். அதே வேளை, 32% ஆனவர்கள் தமக்கு மிக அண்மையிலுள்ள மாத்தளை நகரத்திலும் அதனை சூழவுள்ள பகுதிகளிலும் ஊழியர்களாகப் பணியாற்றுகின்றனர்.

வரைபடம் 22.4

பெருந்தோட்ட இளைஞர்களின் இடப்பெயர்வின் இறுதி மையங்கள்

மூலம்: வினாக்கொத்து அளவீடு, 2014

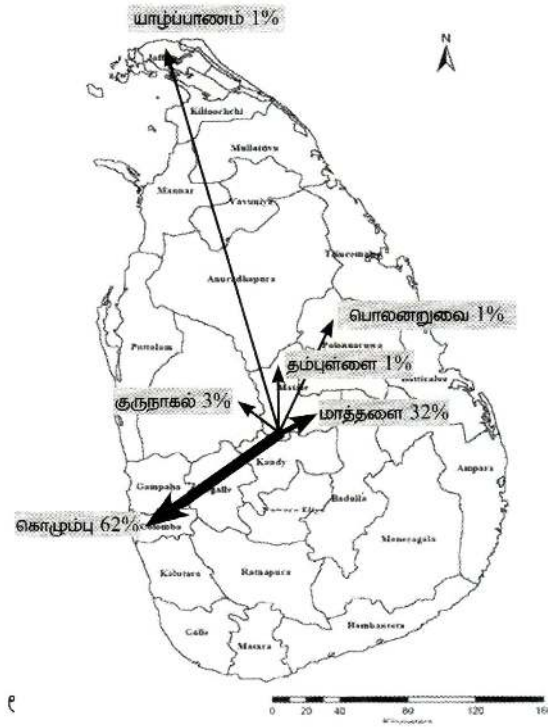
பெரும்பாலான ஆண் இளைஞர்கள் கூலித்தொழிலாளர்களாக கடைகளிலும் சில்லறை வணிக நிலையங்களிலும் பணியாற்றுகின்றனர். மிகச் சிறிய அளவிலான பெண்கள் மட்டும் கொழும்பில் ஆடைத்தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்கின்றனர். மாறாக பெரும்பாலான இடப்பெயர்விற்கு உட்படுகின்ற பெண்கள் மாத்தளை நகரத்திலும் அதனை சூழவுள்ள பகுதிகளிலும் ஊழியர்களாகப் பணியாற்றுகின்றனர். இவ் ஆய்வின் படி பெருந்தோட்ட இளைஞர்களின் நகரங்களை நோக்கிய இடப்பெயர்வின் இறுதி மையமானது பால்தலை ரீதியான செல்வாக்கிற்கும் உட்பட்டதாகவே காணப்படுகின்றது.

“பெருமளவிலான ஆண் இளைஞர்கள் பெரும் பணம் சம்பாதிக்கும் பேராசையுடன் கொழும்பிற்குச் செல்கின்றனர். மாத்தளை நகரத்திற்கு கூட சில வேலைவாய்ப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. அதனால் எங்கட பொம்பிளைப் பிள்ளைகளில் பலர் மாத்தளை யிலுள்ள துணிக்கடைகளிலும் ஆடைத் தொழிற்சாலைகளிலுமே வேலைசெய்யுதுகள்.”

(குழக் கலந்துரையாடல் (பெண்கள்), பிட்டகந்த பெருந்தோட்டம்

இளைஞர்களின் இடப்பெயர்வு மையங்களின் இறுதி அமைவிடங்களின் புவியியல் ரீதியான பரம்பலானது கீழே உள்ள வரைபடம் 21.5 இல் காட்டப்பட்டுள்ளது.

வரைபடம் 22.5
பிட்டகந்த தோட்டத்திலிருந்தான நகரங்களை நோக்கிய
இளைஞர்களின் நகர்வுப் பாங்குகள்

22.5 இளைஞர்கள் நகரங்களை நோக்கி நகர்வதற்கான காரணங்கள்

22.5.1 வேலை இன்மை

ஆய்வு முடிவுகளின்படி, பிட்டகந்த பெருந்தோட்ட இளைஞர்கள் நகரங்களை நோக்கி நகர்வதற்கான மையத் தள்ளுவிசையாக வேலையின்மை காணப்படுகின்றது. மொத்த இடப்பெயர்வாளர்களில் 41% ஆன இளைஞர்கள் வேலையின்மையினாலேயே பிட்டகந்த பெருந்தோட்டத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்துள்ளமை கண்டறியப்பட்டுள்ளது. இப்பகுதியில் நீண்டகாலமாக இயங்கி வந்த தேயிலைத் தொழிற்சாலை (L-shaped factory) அண்மைக்காலமாக மூடப்பட்டுள்ளமை இதற்கான முக்கியமான ஒரு காரணமாகும்.

இத்தொழிற்சாலை மூடப்படுவதற்கு முன்னர் தினமும் சுமார் 300 பேருக்கு வேலை வாய்ப்புக்களை வழங்கப்பட்டுள்ளது. இத்தொழிற்சாலை மூடப்பட்ட பின்னர் வேலை வாய்ப்புக்காக அதில் தங்கியிருந்த ஊழியர்கள் தமது வேலைவாய்ப்புக்களை இழந்துள்ளனர்.

புகைப்படம் 22.1

இயக்கமின்றி தோற்றமளிக்கும் பிட்டகந்த தோட்டத்தின் தேயிலைத்தொழிற்சாலை- (L-shaped Tea factory in Pitakanda Estate)

மூலம்: களத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட நேரடிப் புகைப்படம்

“சில வருடங்களுக்கு முன்னம் தேயிலை பக்ரியை மூட்டாங்கள். அப்ப இருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமா வேலை இல்லாமல் போயிட்டுது.”

குழுக்கலந்துரையாடல் (பெற்றோர்), புஞ்சி செல்வகந்தை

இத்தொழிற்சாலையை இயக்குவதற்கான மூலப்பொருட்கள் அனைத்தும் இப்பெருந்தோட்டத்தில் கிடைக்கின்ற போதிலும், மின்சார செலவினங்களைக் கூடச் செலுத்த முடியாதளவிற்கு நிர்வாகத்தினர் ஊழல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டமையே இத்தேயிலைத் தொழிற்சாலை மூடப்பட்டுள்ளமைக்கான பிரதான காரணமாகும். பிட்டக்கந்த தோட்டத்தில் பறிக்கப்படுகின்ற அனைத்து தேயிலைக் கொழுந்துகளும் சில கிலோமீட்டர் தூரத்திற்கு அப்பாலுள்ள தேயிலைத் தொழிற்சாலைக்கு தற்போது எடுத்துச் செல்லப்படுகின்றது. இளைஞர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக்களை வழங்கக்கூடிய வேறு எந்த கைத்தொழில் அல்லது சேவைத்துறைகளும் தற்போது பிட்டக்கந்த தோட்டத்தினை அண்மித்த பகுதிகளில் காணப்படவில்லை. மாறாக நிர்வாகத் துறையில் இருக்கின்ற நிர்வாகிகள் பிட்டகந்த தோட்டத்தின் வேறுபட்ட வேலை வாய்ப்புக்களுக்கு வெளியிடங்களிலிருந்து வருகின்ற ஊழியர்களை உள்வாங்கி வருகின்றனர்.

“எங்களுடைய இளைஞர்கள் முன்பைவிட இப்போ நன்றாகப் படிக்கின்றார்கள். ஆனால் வேலைவாய்ப்புக்கள் வழங்கப்படுகின்ற போது எங்களின் திறமைகள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றது. கல்வி கற்ற இளைஞர்கள் கூட படிப்பறிவற்ற எங்களின் பெற்றோர்கள் செய்த பாரம்பரிய வேலைகளைத்தான் செய்யவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. எங்களுக்கான வேலைவாய்ப்புக்கள் மற்றவர்களினால் களவாடப்படுகின்றன. குறிப்பாக நல்ல வேலைகள் சிங்களம் பேசும் கொலனரி மக்களுக்குத் தான் வழங்கப்படுகின்றது. எங்களுக்கு வழங்கப்படுவது இல்லை.”

இளைஞர்களுடனான குழுக் கலந்துரையாடல் (ஆண்கள்), மகா செல்வகந்தை

சாதாரணதரம் அல்லது அதற்கு மேல் சித்திபெற்றிருக்கும் இளைஞர்கள் வேலை வாய்ப்புக்களை தமது பெருந்தோட்டத்தில் எதிர்பார்ப்பதில்லை. இவர்கள் அதிக கல்வியறிவு உடையவர்களாக இப்பகுதியில் கருதப்படுகின்றார்கள்.

22.5.2 போதிய சம்பளம் இன்மை

பெருந்தோட்டத்தையும் அதனை சூழவுள்ள பகுதிகளிலும் கிடைக்கப் பெறுகின்ற வேலைவாய்ப்புகளுக்கு ஒப்பீட்டளவில் போதிய ஊதியங்கள் வழங்கப்படுவதில்லை. பெருந்தோட்ட இளைஞர்களை நகரங்களை நோக்கி தள்ளுகின்ற மற்றொரு முக்கிய காரணியாக போதிய சம்பளம் இன்மையும் காணப்படுகின்றது. மொத்த இடம்பெயர்வாளர்களில் 32%மான இளைஞர்கள் பிட்டகந்த பெருந்தோட்டத்திலிருந்து தாம் மேற்கொண்டு வந்த தொழில்களில் போதிய சம்பளமின்மை காரணமாக இடம்பெயர்ந்துள்ளனர். இப்பகுதிகளில் கிடைக்கப் பெறுகின்ற தொழில்கள் இளைஞர்களைக் கவரக்கூடிய ஊதியங்களை வழங்கவில்லை. அதேவேளை, இதேமாதிரியான வேலைகளுக்கு கொழும்பு போன்ற நகரங்களில் உயர் ஊதியங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

“மாத்தளை நகரத்தில் சில வேலைகள் இருக்கு... இதுகள் கூடுதலான ஊதியங்களைப் பெறும் பேராசையில் கொழும்பிற்கு போகிறார்கள்... கொழும்பில் இப்ப இருக்கிறார்கள் வேலை தேட இதுகளுக்கு உதவி செய்யுதுகள்.”

குழுக் கலந்துரையாடல் - (ஆண்கள்), மகா செல்வக்கந்த

இடம்பெயர்கின்ற பெரும்பாலான இளைஞர்கள் கல்வி அறிவு குறைந்தவர்கள் என்பதனால் பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் கூலித் தொழிலாளர்களாக அல்லது திறன் அற்ற ஊழியர்களாக (Unskilled) வேலை செய்ய வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கின்றார்கள். கொழும்பு போன்ற நகரங்களின் முறைசாரா பொருளாதார நடவடிக்கைகளின் ஊழியர் தட்டுப்பாட்டினைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு இவ்வாறான கல்வி அறிவு குறைந்த கூலித் தொழிலாளர்களே தேவைப்படுகின்றனர். பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் கூலித் தொழிலாளர்களாக வேலை செய்வதற்கு கிடைக்கப்பெறுகின்றதை விட பல மடங்கு உயர்வான ஊதியத்தினைக் கொழும்பில் பெற்றுக் கொள்ள முடிகின்றது.

“நிறைய வேலைகள் கொழும்பில் இருக்கிறதாலயும் கூடச் சம்பளம் எடுக்கலாம் எண்டும்தான் எங்கட இடத்து பெடியனுகளும் பொம்பிளைப் பிள்ளைகளும் கொழும்புக்குப் போகிறார்கள்.”

குழுக் கலந்துரையாடல் - (பெற்றோர்), புஞ்சி செல்வக்கந்த

22.5.3 பெருந்தோட்டத்தில் வேலை செய்வதில் திருப்பியின்மை

தற்போது பெருந்தோட்டங்களிலுள்ள படித்த அல்லது படிப்பறிவில் பின்தங்கிய எந்தவொரு இளைஞனும் தன்னை பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் என அடையாளப்படுத்திக்கொள்ள விரும்ப வில்லை. சமூக நிலைமாற்றம் ஒன்றினை பெருந்தோட்டப்பகுதிகளில் தற்போது அவதானிக்க முடிகின்றது. சமூகப்படிநிலை ஒழுங்கில் பெருந்தோட்டத்துறையின் ஊழியர்கள் பொதுவாக தாம் மட்டத்தில் வைத்து நோக்கப்படுகின்றார்கள். அதனால் தான் தற்போது உள்ள புதிய தலைமுறை இளைஞர்கள் தமது பெற்றோரைப் போன்று பெருந்தோட்டத்துறையில் வேலை செய்வதற்கு விரும்பவில்லை. புதிய தலைமுறை இளைஞர்கள் பெருந்தோட்டத்துறையை விட்டு விலகிச் செல்வதற்கான வாய்ப்புக்களுக்காக எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கின்றனர். தமது பெற்றோர் போன்று தேயிலைக் கொழுந்து பறிப்பவர்களாக வேலை செய்வதற்கு மறுக்கின்ற இளைஞர்களின் எண்ணிக்கையானது அண்மைக்காலங்களில் பிட்டகந்த தோட்டத்தில் அதிகரித்து வருகின்றது. ஊழியர்நிலை மாற்றம் என்பது பெரும்பாலான இளைஞர்களுக்கு

அவர்களுடைய எண்ண ஓட்டங்கள், பண்புகள், நிலைமாற்றம் அவர்களை ஒத்த வயதினரிடமிருந்து வருகின்ற அழுத்தங்கள், திறமைக்கும் வேலைக்கும் இடையிலான தொடர்பற்ற தன்மை என்பனவற்றினால் இங்கு சிக்கலானதாகக் காணப்படுகின்றது குறித்த எண்ணிக்கையான இளைஞர்கள் தமது பாரம்பரிய தொழிலிற்குச் செல்வதைக் கௌரவக் குறைவாக கருதுகின்றனர் என vd Perera (2006) சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். பெருந்தோட்ட வேலைகளுக்குச் செல்வதைவிட வேலையற்றவர்களாக இருப்பதில் இளைஞர்கள் ஆர்வம் காட்டுவதுடன் பெருந்தோட்டங்களிற்கு வெளியே சரியான தொழில் வாய்ப்புகள் தம்மைத்தேடி வரும் வரை அவர்கள் காத்திருக்கின்றனர். இளம் தலைமுறையினரிடையே பாரம்பரிய தொழில்களில் காணப்படுகின்ற வெறுப்புணர்ச்சி நகரங்களை நோக்கிய ஒரு தள்ளுவிசையாகச் செயற்படுகின்றது (United Nations World Youth Report, 2007). இந்த ஆய்வின்படி சில இளைஞர்கள் மத்தியில் ஊதியத்தின் அளவை விட 'சமூகத்தில் கௌரவமான அடையாளம்' (social stigma) என்பது முக்கியமானதாக இனங்காணப்பட்டுள்ளது. பெருந்தோட்டத்துறை சார்ந்த வேலைகளுக்குச் செல்வதனால் சமூக அடையாளம் பாதிக்கப்படுவதுடன் பெருந்தோட்டங் களுக்கு வெளியே உள்ள மக்கள் சமூகத்தில் இயலுமை மிக்கவர்களாக தம்மைக் கருத மாட்டார்கள் என இவ் இளைஞர்கள் எண்ணுகின்றனர்.

22.5. 4 நகரங்களில் இருக்கின்ற நண்பர்கள் மற்றும் உறவினர்களின் உதவி
பிட்டகந்த பெருந்தோட்டத்தில் இருந்து இடம்பெயர்ந்த அனைத்து இடப்பெயர் வாளர்களும் நண்பர்கள் அல்லது உறவினர்களின் வலைப்பின்னல்களின் ஊடாகவே கொழும்பில் வேலை வாய்ப்புக்களைப் பெற்றுக்கொண்டுள்ளனர்.

வரைபடம் 22.6

நகரங்களில் இருக்கின்ற நண்பர்கள்
மற்றும் உறவினர்களின் உள்ளூர் வலைப்பின்னல்

மூலம்: கள ஆய்வு, 2014 - 2015

உதாரணத்திற்கு சரவணன் எனும் ஆரம்ப இடப்பெயர்வாளர் தனது நண்பர்களான ராஜன், அர்ஜன், சுரேஸ் ஆகியோருக்கு வேலைவாய்ப்பினைத்தேடுவதற்கு உதவியாக இருந்துள்ளார். பின்னர் அச்சுழலிற்கு படிப்படியாகப் பரீட்சையமான அர்ஜன் தனது நண்பனான பாலா வேலை வாய்ப்பினைத் தேடுவதற்கு உதவி புரிந்துள்ளார். அதேபோன்று சுரேஸ் தனது பிட்டகந்த பெருந்தோட்டத்திலுள்ள கண்ணன் எனும் நண்பருக்கு வேலை வாய்ப்பினைப் பெறுவதற்கு உதவியுள்ளார். இதற்கான தொடர்பாடல்கள் அனைத்தும் அதிகளவில் தொலைபேசி உரையாடல்கள் மூலமாகவே மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. புதிய இடப்பெயர்வாளர் ஒருவர் புதிதாக நகரத்தினைச் சென்றடைகின்ற போது உறுதி நிலையினை அடையும் வரை முன்னைய இடப்பெயர்வாளரினால் உணவு மற்றும் தங்குமிட உதவிகள் வழங்கப்படுகின்றன.

“எங்கட தோட்டத்தில் இருந்து கொழும்பில போய் வேலை செய்யிற கூட்டாளிமாரும் சொந்தக்காரரும் பிட்டகந்த தோட்டத்தில் இருக்கிற பெட்டைகளுக்கும் பெடியனுக ளுக்கும் கொழும்பில தொழில் தேடுதுக்கு உதவுதுகள். கொழும்புக்கு இதுகளைக் கூட்டிப்போகுதுகள்.”

குழுக்கலந்துரையாடல் (பெண்கள்), பிட்டகந்த தோட்டம்

22.5.5. தங்கியிருத்தல் சுமை

பிட்டகந்த பெருந்தோட்டத்தில் வாழுகின்ற பெற்றோர் உணவு, உடை, ஏனைய தேவைக ளுக்கான செலவீனங்களினால் தமது குடும்ப இளைஞர்களைச் சுமையாகவே கருது கின்றனர். இதனால் இளைஞர்கள் தமக்கான செலவுகளை தாமே சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற மனநிலையில் பெற்றோர் காணப்படுகின்றனர். பெரும்பாலான குடும்பங்களில் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ இளைஞர்களின் நகரங்களை நோக்கிய நகர்விற்கு குறிப்பாக கொழும் பிற்குச் செல்வதற்கு அவர்களின் பெற்றோர்களே தூண்டிகளாகச் செயற்பட்டுள்ளமை அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது பெருந்தோட்டத்தில் வாழுகின்ற பெற்றோர்களிடம் தமது குழந்தை களை பொருளாதார இயலாமையினால் சுமைகளாகப் பார்க்கின்ற மனநிலை காணப் படுகின்றது.

“பிள்ளய கொழும்புக்கு அனுப்புறதால எங்கட நாளாந்த சுமை குறையிது. நாங்க கொஞ்சம் ஆறுதலா இருக்க முடியுது. எங்கட வீட்டில இருக்கிறதுகள் 5 இலிருந்து 4 ஆகுது. அதனால ஒரு வேளை சமைக்கிறதுக்கான அரிசி குறையுது தானே... மாதத்துக்கு சுமார் 2000 ரூபாவை நாங்க மீதப்படுத்தலாம்”.

குழுக்கலந்துரையாடல் (பெற்றோர்), பிட்டகந்த தோட்டம்

22.5.6 ஒழுக்கமற்ற நடவடிக்கைகளிலிருந்து பிள்ளைகளைப் பாதுகாத்தல்

குடும்பத் தகராறுகள், மதுபான பாவனை ஏனைய ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத சமூகப் பிரச்சினைகள் பிட்டகந்த பெருந்தோட்டத்தில் காணப்படுகின்றது. எனினும் இளம் தலைமுறையினர் இச் சமூகப் பிரச்சினைகளிலிருந்து விலகிச் செல்ல முற்படுவதனை ஆய்வு நடவடிக்கையின் போது அவதானிக்க முடிந்தது. இங்குள்ள சில பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளும் குடிபோதை, போதைவஸ்துப் பாவனை, சிகரெட் போன்ற பழக்கவழக்கங்களுக்கு தமது தந்தையைப் போன்று அடிமையாகி விடுவார்களோ என அஞ்சுகின்றனர். இதனால் ஒரு குறித்த வயதினை தமது பிள்ளைகள் அடைகின்ற போது அவர்களைத் தமது பெருந்தோட்டங்களிலிருந்து கொழும்பிற்குத் துரத்துவதிலேயே சில தாய்மார்கள் குறியாக இருக்கின்றனர். எனினும் இடப்பெயர்வினால் இளைஞர்கள் மேற்படி பழக்கவழக்கங்களிலிருந்து விடுபட்டுவிடுகின்றார்கள் எனக் கூறமுடியவில்லை. மாறாக இவர்கள் சமூகக் குடிப்பிரியர்களாக மாறிவிடுகின்றனர் (Social drinker). கொழும்பிற்குச் சென்ற இளைஞன் ஒருவரின் சகோதரி தனது சகோதரனின் குடிபோதை நடத்தை பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“எனது சகோதரன் இங்கு (பெருந்தோட்டத்தில்) இருக்கும் போது தினமும் குடிப்பான். அவனுக்கு குடிப்பதற்கு எந்த நேரம் என்பதோ என்ன காரணம் என்பதோ கிடையாது. கொழும்பிற்கு போனதுக்கப்பறம் அவனுடைய நடத்தையில் மாற்றங்களை நாம் பார்த்தோம். இப்பவும் அவன் குடிக்கிறான் தான் ஆனால் முன்னம் போல இல்ல’. குடிப்பதை இப்ப குறைத்துக் கொண்டுள்ளான். இப்ப அவன் திருவிழாக்கள் மற்றும் விழாக்களில் மட்டுமே குடிக்கிறான்..”

ஆண் இடப்பெயர்வாளன் ஒருவரின் சகோதரி, மகாசெல்வகந்த

இந்த நடத்தை மாற்றத்தினை எல்லா இடப்பெயர்வுக்கு உட்பட்ட இளைஞர்களிலும் காணமுடியவில்லை. வேலையின் தன்மை மற்றும் வேலைச் சூழல் என்பன இவற்றைத்

தீர்மானிக்கின்றன. பிட்டகந்த இளைஞர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் முறைசாரா பொருளாதார நடவடிக்கைகளிலேயே ஈடுபடுகின்றனர். இவர்களின் வேலையமைப்பு, வாழும் சூழல் மற்றும் அவர்களின் சகபாடிகள் என்பன இவர்களை குடிபோதைப் பழக்கத்திற்குத் தூண்டுகின்றன. கொழும்பில் வாகனங்கள் சுத்திகரிக்கும் நிலையத்தில் வேலை செய்யும் ஒரு இளைஞனுடன் முறைசாரா கலந்துரையாடலில் ஈடுபட்டபோது அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

“நாங்கள் காலையிலிருந்து மாலை வரை கடுமையாக உழைக்க வேண்டியுள்ளது. எங்களுக்கு கம்பனி தங்குமிட வசதிகளை தந்திருக்கு. நானும் எனது தோட்டத் திலிருந்து வந்த கூட்டாளிகளும் ஒரே இடத்தில்தான் தங்கிறோம். நாங்கள் தினமும் இரவில் குடிக்கிறோம். மது இல்லாமல் எங்கட வலிகளிலிருந்து விடுபட முடியாது”

முறைசாரா கலந்துரையாடல், புஞ்சி செல்வக்கந்த

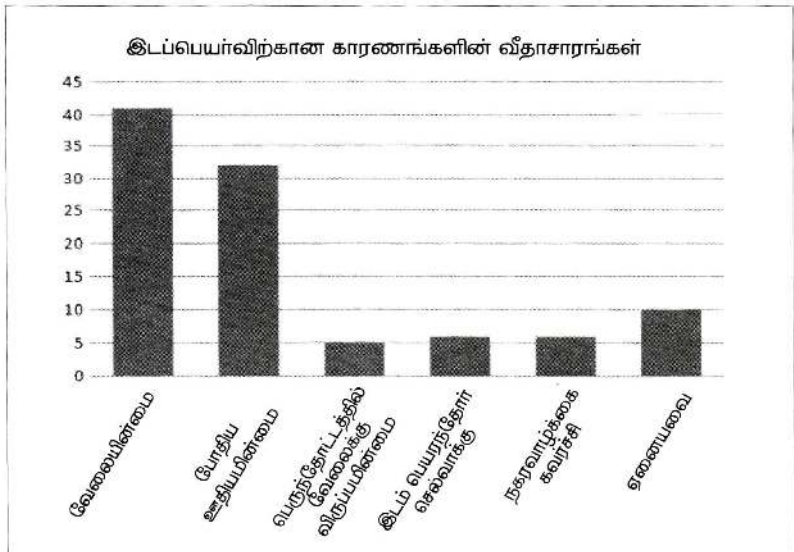
இவ் ஆய்வின்படி பெரும்பாலான இளைஞர்களுக்கு மதுபோதை பழக்கங்களிலிருந்து விடுபடுவது மிகவும் கடினமானதாகும். இவர்கள் கொழும்பிலிருந்து பிட்டகந்த தோட்டத் திற்கு வருகின்றபோது தமது வருமானத்தின் பெரும்பகுதியை நண்பர்களுடன் மதுக் கொண்டாட்டங்களுக்கே செலவிடுகின்றனர்.

“அவர்கள் விடுமுறைக்கு வரும்போது பெரும் செல்வந்தர்கள் போன்று வருகின்றனர். அவர்களின் தோற்றம் கொழும்புக்கு போக முதல்வ இருந்ததை விட முழுதும் வித்தியாசமா மாறியிருக்கும். உழைத்ததை எல்லாம் இங்கு எடுத்து வந்து தினமும் சினிமா போன்ற பொழுது போக்குகளுக்கும் குடிப் பாட்டிகள் வைப்பதற்கும் செலவழிப்பினம். அதனால் பணம் முடிந்து வறியவர்களாகிவிடுவர். இறுதியில் ஒரு சதம் கூட இல்லாமல் திரும்ப போவதற்கு பஸ்சிற்கு யாரிடமாவது கடன் வாங்கிக் கொண்டு கொழும்பிற்கு போவினம்.”

குழுக்கலந்துரையாடல் (பெண்கள்), பிட்டகந்த தோட்டம்

வரைபடம் 22.7

பிட்டகந்த தோட்டத்தில் இடப்பெயர்விற்கான காரணங்களின் வீதாசாரங்கள்

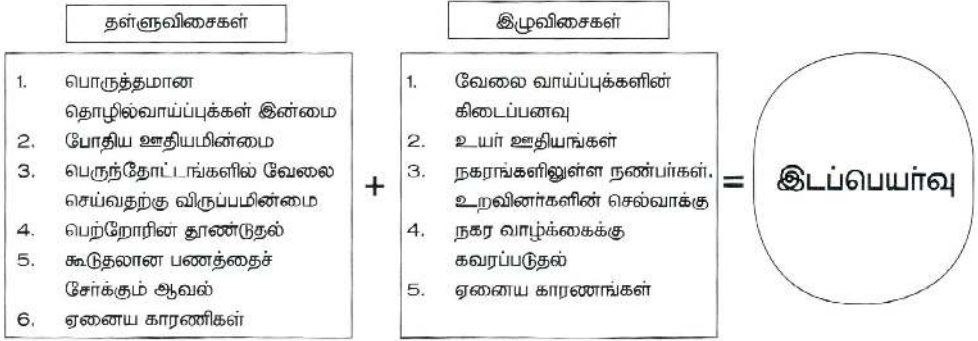

மூலம்: வினாக்கொத்து அளவீடு, 2014

மேலேயுள்ள வரைபடம் 21.7 பிட்டகந்த தோட்டத்திலிருந்தான இளைஞர்களின் இடப் பெயர்வுக்கான காரணங்களைக் காட்டுகின்றது. வரைபடத்தின்படி ஆரம்ப இடத்தின் தள்ளுவிசைகளும் சென்றடையும் இறுதி மையத்தின் இழுவிசைகளும் இளைஞர்களின் நகர்வினைத் தீர்மானிப்பதனைக் காணலாம். பொதுவாக வேலையின்மை, போதிய சம்பளமின்மை மற்றும் பெருந்தோட்டத்தில் வேலை செய்ய விரும்பாமை என்பன இளைஞர்களின் நகர்வினைத் தீர்மானிக்கின்ற பிரதான தள்ளுவிசைகளாக இருக்கின்றன. நகரங்களை நோக்கி இளைஞர்களைக் கவர்ந்து இழுக்கும் சக்திகளாக நண்பர்கள் மற்றும் உறவினர்களின் செல்வாக்கு, நகர வாழ்க்கைக்கு கவரப்படுதல், மேலும் சில காரணங்கள் காணப்படுகின்றன. லீமினுடைய மாதிரின் படி மேற்படி தள்ளுவிசைகளும் இழுவிசைகளும் கீழே காட்டப்பட்டுள்ளது.

வரைபடம் 22.8

லீயின் மாதிரியின் படி பிட்டகந்த தோட்ட இளைஞர்களின் இடப்பெயர்வினைத் தீர்மானிக்கும் பிரதான தள்ளு விசைகளும் இழுவிசைகளும்

மூலம்: களஆய்வு, 2015

22.6 இளைஞர்கள் நகரங்களை நோக்கி நகர்வதன் விளைவுகள்

22.6.1 சமூக கலாசார நிலைமாற்றம்

பெருந்தோட்டங்களிலிருந்து நகரங்களை நோக்கிய இளைஞர்களின் இடப்பெயர்வுகளுக்குச் சமாதானமாக சமூக கலாசார நிலைமாற்றங்கள் பெருந்தோட்டங்களில் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருப்பது இவ்ஆய்வில் இனங்காணப்பட்டுள்ளது. இந்த சமூக கலாசார நிலைமாற்றம் இடப்பெயர்வாளர்களுக்கு உள்ளேயும், அவர்களுடைய குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கு இடையேயும், அவர்களுடைய நண்பர்கள் மத்தியிலும், அவர்கள் தமது விடுமுறைகளுக்காக வருகை தருகின்ற பெருந்தோட்ட சமூகத்திற்கு உள்ளேயும் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. பின்வரும் விடயங்களில் சமூக கலாசார நிலைமாற்றங்களைக் களத்தில் அவதானிக்க முடிந்தது.

உடையமைப்பு

இடப்பெயர்வுக்கு உட்பட்ட இளைஞர்கள் பல்கலாசாரங்கள் செறிந்த கொழும்பு போன்ற நகரங்களுக்கு உள்ளே செல்லுகின்ற போது, அந்நவீன குழலுக்குத் தம்மை இசைவாக்கப்படுத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றனர். அதனால் அச் சூழலிலுள்ள வேறுபட்ட ஆதிக்கம் மிக்க கலாசார உடையமைப்பிற்கு படிப்படியாக மாறுகின்றனர். மீண்டும் அவர்கள் தமது ஆரம்ப இருப்பிடமான பிட்டகந்த தோட்டத்திற்கு

வருகை தருகின்ற போது மேற்படி ஆதிக்கம் மிக்க உடைக் கலாசாரமும் கூடவே அவர்களுடன் பெருந்தோட்டத்திற்கு வருகை தருகின்றது. குறிப்பாக அதிகளவில் முன்பு அறிமுகமில்லாத டெனிம் ரவுசர்கள், கொலரற்ற ரீசேட்டுகள், முக்கால் காற்சட்டைகள் (three quarter shorts), விதம் விதமான வடிவங்களில் தைக்கப்பட்ட சாறி பிளவுகள் என்பன பெருந்தோட்டத்திற்கு வந்து சேர்ந்துள்ளன.

“ஜில்லா படம் வந்தால் ஜில்லா ரீசேட் அணிந்து கொண்டு வீதிகளில் தாம் இளைய தளபதி போல கொழும்பிலிருந்து வந்த அண்ணன்மார் சுற்றுகின்றனர். சில நாட்களுக்கு முன்னம் பஸ் தரிப்பில் கொழும்பில் வேலை செய்யும் ஒரு அண்ணனைப் பார்த்தேன். அவர் கோச்சடையான் ரீசேட் அணிந்திருந்தார். ஏன்தான் இப்பிடி இருக்கினமோ தெரியல...”

குழுக்கலந்துரையாடல் (பெண்கள்), மகா செல்வகந்த

ஆய்வின்படி, பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்ற எஞ்சிய பெரும்பாலான இளைஞர்கள் மேற்படி மாற்றங்களுக்கு தூண்டப்பட்டு இப்படிய உடைகளை ஏற்றுக் கொள்வதுடன் நகரங்களை நோக்கித் தாமும் நகர்வதற்கு மனதளவில் தயாராகின்றனர்.

புத்தாக்கமான தலைமுடி அலங்காரம்

இடப்பெயர்விற்கு உட்பட்ட பெண்களைவிட ஆண்கள் புத்தாக்கமான கவர்ச்சிகரமான முறையில் தலைமுடி அலங்காரங்களை மேற்கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டுவது அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. தமது தலைமுடிக்கு ரோஸ், மஞ்சள், சிவப்பு நிறங்களில் வர்ணம் தீட்டுவது இடப்பெயர்வுக்கு உட்பட்ட இளைஞர்கள் மத்தியில் சாதாரண நிகழ்வாகக் காணப்படுகின்றது. அத்துடன் இவர்கள் ஜெல்லைப் பயன்படுத்தி தலைமுடியினை வேறு வேறுபட்ட வடிவங்களுக்கு மாற்றுவதில் மிகவும் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். பெருந்தோட்டப் பகுதிகளிலுள்ள பெண்களினங்களைக் கவர்வதற்கான ஒரு வழியாகவும் சில இளைஞர்கள் இத்தலைமுடி அலங்காரத்தினைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

“சில பசங்கள் தலை முடியை வெட்டாமல் வளர்த்து எங்களைப் போன்று பூல்பாண் போடுறார்கள்” என்குட பெடியன் ஒருத்தன் கொழும்பில் இருந்து வரும்போது தனது முன் தலை மயிருக்கு மட்டும் 5 நிறங்களில் வர்ணம் பூசியிருந்தான். இதை பார்க்க எனக்கு சிரிப்புதான் வருகிது. ஏனென்றால் அது தலையில் தீப்பற்றி எரிவது போன்று இருக்கின்றது”

குழுக்கலந்துரையாடல் (பெண்கள்), பிட்டகந்த

நவீனமான பாவனைப் பொருட்களின் பயன்பாடு

இடப்பெயர்வுக்குட்பட்ட இளைஞர்கள் நவீனமயமான பொருட்களை வைத்திருப்பதில் ஆர்வம் காட்டுவதுடன் அதுவே கௌரவமானது எனவும் எண்ணுகின்றனர். சிமாட்கையடக்கத் தொலைபேசி, ஆடம்பரமான ரப்பர் மற்றும் சில்வர் ஆபரணங்கள், மைக்ரோ போன் காது மாட்டிகள், ஆடம்பரமான கைப்பைகள், பலர் பாங்குகள் மற்றும் இதர நவீன தொழில் நுட்பப் பொருட்கள். இது வரை இந்த பெருந்தோட்டப்பகுதிகளில் பரிசீலனம் அற்ற நவீனமயமான தொழில்நுட்பப் பொருட்களை இளைஞர்கள் அவர்களின் மீள்வருகையுடன் அறிமுகப்படுத்துகின்றனர்.

கலப்புத் திருமணங்களும் சீதன முறைமைகளும்

பாரம்பரியமாக பெற்றோரினால் பார்த்துச் செய்து வைக்கப்படுகின்ற திருமண முறைகள் பெருந்தோட்டப்பகுதிகளில் வெகுவாக அருகியே விட்டது. இதற்கு பிரதான காரணம்

பிள்ளைகளின் நவீனமயமாக்கத்திற்கு ஈடுகொடுக்கக்கூடிய வகையில் பெற்றோர்களின் பின்னணி முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கவில்லை. பிள்ளைகள் தமக்குத் தாமே பொருத்தமான துணையை வேலை செய்யும் இடங்களில் பொதுவாக தேடிக்கொள்கின்றனர். இத் தேடலின்போது வேற்று மத, மொழி, இனம், சாதி அமைப்புக்களை அவர்கள் புறக்கணிக்கின்றனர் அல்லது கவனத்திற் கொள்வதில்லை. இக்கலப்புத் திருமண முறைகள் பாரம்பரியமாக இருந்து வந்த சீதன முறைகளை பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் தகர்த்துள்ளது என்பதனைத் தெளிவாக அவதானிக்க முடிகின்றது.

உணவுப் பழக்கவழக்கங்கள்

பெருந்தோட்டங்களிலிருந்து வேலை தேடிச்சென்ற இளைஞர்களுக்கு நேரக்கிடைப்பவரு மிகக்குறைவாகவே இருக்கின்றது. அவர்கள் தங்கியிருக்கின்ற இடங்களில் தாமே உணவுகளைத் தயாரிப்பதற்கான இடவசதிகள் காணப்படுவதில்லை. இதனால் அவர்கள் நகரங்களிலுள்ள சிறிய உணவகங்களிலும், உணவுக்கூடங்களிலும் நுகர்கின்ற பழக்கத்திற்கு உட்படவேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கின்றார்கள். மெதுமெதுவாக இவர்கள் குறித உணவுகளின் சுவைக்கு அடிமையாவதுடன் அவர்களின் விருப்பத்திற்குரிய உணவுகளாக பீட்சா, பிரியாணி, பஸ்ரா மற்றும் நூடில்ஸ் போன்றன நகரங்களில் மாற்றமடைகின்றன. விடுமுறைகளுக்கு வீடுகளுக்கு வரும் இவ் இளைஞர்கள் வீடுகளில் உணவருந்துவதைத் தவிர்த்து தமது நண்பர்களுடன் அண்மையில் உள்ள உணவகங்களுக்குச் சென்று உணவருந்துவதிலேயே அதிகளவில் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர்.

மொழிப் பயன்பாடு

பெருந்தோட்டங்களில் வசிக்கின்ற இந்தியத் தமிழர்கள் தனித்துவமான தமிழ் மொழிப் பிரயோகத்தினைக் கொண்டுள்ளனர். இடப்பெயர்வுக்கு உட்படுகின்ற இளைஞர்கள் தமது சூழலில் இருக்கின்ற ஆதிக்கம் மிக்க மொழியை வேகமாகக் கற்றுக்கொள்கின்றனர். பெரும்பாலான இடப் பெயர்வுக்கு உட்பட்ட இளைஞர்கள் ஆங்கிலம், சிங்களம் மற்றும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் என்பவற்றைத் தமது பாரம்பரிய மொழிப் பிரயோகத்துடன் கலந்து பயன்படுத்துவதை களஆய்வின் போது அவதானிக்க முடிகின்றது.

21.6.2 வாழ்வாதார முன்னேற்றம்

பெரும்பாலான இடப்பெயர்வாளர்களின் வீடுகளில் வாழ்வாதார முன்னேற்றங்கள் வேறுபட்ட அளவுகளில் ஏற்பட்டுள்ளமையினை அவதானிக்க முடிகின்றது. குறித்த எண்ணிக்கையிலான இளைஞர்கள் ஒழுங்காக அல்லது அடிக்கடி தமது வீட்டு அலகுகளுக்குப் பணத்தை அனுப்பி வைக்கின்றனர். சில இளைஞர்கள் தமது வீடுகளுக்கு அனுப்பாது தாமே செலவு செய்து விடுகின்றனர். பெரும் எண்ணிக்கையான இளைஞர்கள் நகரங்களில் தொழில் வாய்ப்புக்களைப் பெற்றுக்கொண்ட பின்னர் தமது பாரம்பரிய லயன் வீடுகளைத் திருத்தியமைப்பதற்கு அல்லது விரிவுபடுத்துவதற்குப் பங்களிப்பு செய்துள்ளமையினைப் பல இடங்களில் அவதானிக்க முடிந்தது. களஆய்வின்போது இடப்பெயர்வுக்கு உட்பட்ட இளைஞர்களின் வீடுகளையும் இடப்பெயர்வுக்கு உட்படாத வீடுகளையும் மிகத் தெளிவாக வேறுபடுத்தி அவதானிக்க முடிந்தது.

22.7 முடிவுரை

இலங்கையின் பெருந்தோட்டப்பகுதிகளில் இருந்து நகரங்களை நோக்கிய இடப்பெயர் வானது முக்கியமான ஒரு இடப்பெயர்வுத் தோற்றப்பாடாக மாறிவருகின்றது. நகரங்களை நோக்கிய பெருந்தோட்ட இளைஞர்களின் இடப்பெயர்வில் தள்ளுவிசைகளும் இழுவிசைகளும் பங்களிப்புச் செய்கின்ற போதிலும், இழுவிசைகளை விடத் தள்ளுவிசைகள் வலிமை மிக்கவையாகக் காணப்படுகின்றன. ஆய்வின்படி பிட்டகந்த பெருந்தோட்டத்திலுள்ள இளைஞர்களுக்கு 'இடப்பெயர்வு' என்பதைத் தவிர வேறு எந்த மாற்று வழிகளும் காணப்படாமையினால் பெரும் பாலான இளைஞர்கள் பொருளாதார இடப்பெயர்வாளர்களாக கொழும்பை நோக்கி நகர்ந்தவாறே இருக்கின்றனர். நெருக்கடி மிக்க கொழும்பு நகரத்தில் இத்தகைய தொடர்ச்சியான இடப் பெயர்வுகள் மேலும் நெருக்கடிகளைத் தோற்றுவிக்கும். எனவே, இலங்கையின் உள்நாட்டு இடப்பெயர்வுகளை முகாமைத்துவம் செய்வதற்கான நுட்பங்களும் கொள்கைகளும் எதிர் வரும் காலங்களில் அறிமுகப்படுத்துவது அவசியமானதாகி வருகின்றது.

நன்றியுரை

இவ் ஆய்வுக்கான நிதியினை வழங்கிய பேராதனைப் பல்கலைக்கழக கலைப்பீட ஆய்வு நிதியத்திற்கும், இணைந்து பணியாற்றிய புவியற்றுறை விரிவுரையாளர் எம்.எம்.அலிகான் அவர்களுக்கும், ஆய்வு உதவியாளர்களுக்கும், தரவுகளையும் தகவல்களையும் தந்துதவிய பிட்டகந்த தோட்ட மக்களுக்கும் அரசு ஊழியர்களுக்கும் நன்றிகள்.

References

- Atukorala.K et.al., (2010) The plantation sector in transition : Research on the upcountry plantation sector in Sri Lanka, Department of Sociology, University of Peradeniya.
- Cameron. G and Yordy. R. (2006), Making Progress? A Case Study of the WUSC Plantation Communities Project in Sri Lanka, Trent University.
- International Labor Organization (2010) Youth and Migration, Asian Pacific Youth Employment Network, National Project office, Sri Lanka.
- International Organization for Migration. (2004) Glossary on Migration.
- Jayaweera, Swarna. (1991) Women in the Estate Sector, Center for Women's Research, Colombo.
- Lee.E.S. (1966) A theory of Migration, Demography, Volume 3, Issue1.
- Ministry of plantation industries. (2002-2007) Plantation sector statistical pocket book.
- Nugawela.C. (2001) Manpower threat in plantations, Financial Times, Wijeya Newspapers Ltd.
- Osella.P, Gardner.K. (2004) Migration, modernity and social transformation in South Asia: contribution to Indian sociology occasional studies 11, New Delhi: Sage publication.
- Perera. S. C. (2006) Plantation Human Development Trust to assists estate workers to achieve better lifestyle, Asian Tribune.
- Peiris. G.H. (2006) Sri Lanka: Challenges of the New Millennium, Kandy Books.
- United Nations, World Youth Report. (2007) Economic and social affairs, United Nations.
- WUSC's Plantation Communities Project II (2012) Plantation Communities Project in Sri Lanka: Socio-economic empowerment of Tea Pluckers in Sri Lanka, Canadian International Development Agency.
- Youth Employment Project (2008). Baseline survey on youth employment In Sabaragamuwa province of Sri Lanka, Sabaragamuwa University of Sri Lanka.

பகுதி 06

பண்பாட்டு அடையாளமும் இலக்கியமும்

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் இனத்துவ அடையாளம்: மலையக அடையாள உருவாக்கமும் மலையக இலக்கியமும்

எம். ஏ. நுஃமான்

சுருக்கம்

சுதந்திரத்துக்குப் பிந்திய இலங்கை அரசியல் இனத்துவ அடையாள அரசியலாகவே வளர்ச்சியடைந்தது. அவ்வகையில் சுதந்திரத்துக்குப் பிந்திய இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்திலும் இனத்துவ அடையாளங்கள் ஆழப் பதிந்துள்ளன. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் என்பது பொதுவாக இலங்கையில் தமிழில் எழுதப்பட்ட இலக்கியங்கள் எல்லாவற்றையும் குறிக்கும் எனினும், நுண்ணாய்வின்போது, இலங்கை முஸ்லிம் இலக்கியம், மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் என்பன இனத்துவ அடையாளத்தின் வெளிப்பாடுகளாகவே அடையாளம் காணப்படுகின்றன. அந்தவகையில், இக்கட்டுரையில் மலையகத் தமிழர்களின் அடையாள உருவாக்கம் மலையகத் தமிழ் இலக்கிய உருவாக்கத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் பற்றிய சில அவதானிப்புகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் என்பது மலையகத் தமிழர் என்று அடையாளப்படுத்தப்படும் ஒரு இனக் குழுவின் பற்றிய இலக்கியம் என்ற வரையறை இன்று பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது. ஆகவே, மலையக சமூக உருவாக்கத்தின் இப்பின்னணியில் மலையக இலக்கியத்தை நோக்க இக்கட்டுரை முற்படுகின்றது. மலையக இலக்கியம் என்பது மலையகத் தமிழரின் வரலாறு, பண்பாடு, சமூக அரசியல் பிரச்சினைகளின் அடையாளமாக உருவாகியுள்ளது. தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர் பற்றி விரிவான ஆய்வுகள் ஏராளமாக உள்ளன. மலையக இலக்கியங்களும் அதிகளவில் தேயிலைத் தோட்டங்களை மையப்படுத்தியதாகவே காணப்படுகின்றன. ஆயினும், றப்பர்த் தோட்டங்களும் சுமார் நூற்றி நூற்பது ஆண்டு கால வரலாறு உடையவை என்றாலும், மலையக அடையாள உருவாக்கத்தில் றப்பர்த் தோட்டத் தொழிலாளரின் இடம் பற்றிய ஆய்வுகள் பெரிதும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. கடந்த ஒரு நூற்றாண்டுகால மலையகத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி தோட்டத் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் போராட்ட அரசியலுடனும், மலையகத் தமிழரின் அடையாள அரசியலுடனும் பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்றது என்ற வாதத்தினை இக்கட்டுரை முன்வைக்கின்றது.

திறவுச் சொற்கள்: இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம், இனத்துவ அடையாளம், மலையக அடையாள உருவாக்கம், மலையக இலக்கியம், மலையகத் தமிழர்.

23.1 இனத்துவ அடையாளம்

இனத்துவ அடையாளம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகக் குழுவின் சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு, அரசியல் நலன்களின் அடிப்படையில் தம்மை வேறு சமூகக் குழுவினரிலிருந்து வேறுபடுத்தி அடையாளப்படுத்துவதைக் குறிக்கும். இச்சமூகக்குழு மரபினம் (race), தேசியம், மொழி, மதம், நிறம் போன்ற ஏதாவது ஒன்றைச் சார்ந்ததாக இருக்கலாம். சில

குறிப்பிட்ட சமூக வாலாற்று நிபந்தனைகளின் அடிப்படையிலேயே இந்த அடையாள உருவாக்கம் நிகழ்கின்றது. இலங்கையில் மூன்று வேறுபட்ட இனக் குழுவினர் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டுள்ளனர். இலங்கைத் தமிழர், முஸ்லிம்கள், மலையகத் தமிழர் என இவர்கள் அடையாளம் காணப்படுகின்றனர். இலங்கைத் தமிழரைத் தவிர மற்ற இரு சமூகக் குழுவினரும் மொழியைத் தம் இனத்துவ அடையாளமாகக் கொள்ளவில்லை.

இம் மூன்று இனக்குழுவினரதும் வரலாற்றுப் பின்னணி வேறுபட்டது. இலங்கைத் தமிழர் நீண்டகால வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் உடையவர்கள். சங்ககாலப் பெருங்கற் பண் பாட்டுக்குச் சமாந்தரமான பண்பாட்டுச் சின்னங்கள் பல வடக்கில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ் வாராய்ச்சிகளின்போது கண்டறியப்பட்டமை அவர்களுடைய வரலாற்றுத் தொன்மைக்குச் சான்றுபகர்கின்றன. இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கு சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகால வரலாற்றுப் பதிவுகள் உள்ளன. மலையகத் தமிழர் சுமார் இருநூறு ஆண்டுகால வரலாறு உடையவர்கள். பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் அவர்கள் உருவாக்கிய கோப்பி, இறப்பர், தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலைசெய்வதற்கு தமிழ்நாட்டிலிருந்து இங்கு கொண்டுவரப்பட்ட தொழிலாளர்களின் வழித்தோன்றல்கள் இவர்கள். இம்மூன்று இனக் குழுவினரும் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள் எனினும் இவர்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நலன்களும் பிரச்சினைகளும் வேறுபட்டவை. இதனால் இவர்கள் தங்களைத் தனித்தனி இனத்துவக் குழுக்களாக அடையாளப்படுத்துகின்றனர்.

சுதந்திரத்துக்குப் பிந்திய இலங்கை அரசியல் இனத்துவ அடையாள அரசியலாகவே வளர்ச்சியடைந்தது. அவ்வகையில் சுதந்திரத்துக்குப் பிந்திய இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத் திலும் இனத்துவ அடையாளங்கள் ஆழப் பதிந்துள்ளன. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் என்பது பொதுவாக இலங்கையில் தமிழில் எழுதப்பட்ட இலக்கியங்கள் எல்லாவற்றையும் குறிக்கும் எனினும், நுண்ணாய்வின்போது, இலங்கை முஸ்லிம் இலக்கியம், மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் என்பன இனத்துவ அடையாளத்தின் வெளிப்பாடுகளாக தனித்தனியாக அடையாளம் காணப்படுகின்றன. இக்கட்டுரையில் மலையகத் தமிழர்களின் அடையாள உருவாக்கம் மலையகத் தமிழ் இலக்கிய உருவாக்கத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் பற்றிய சில அவதானிப்புகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

23.2 மலையக அடையாள உருவாக்கம்

மலையகம் என்பது பொதுவாக இலங்கையின் மத்திய மலைநாட்டைக் குறிக்கின்றது. மத்திய மாகாணம், ஊவா மாகாணம், சப்ரகமுவ மாகாணம் ஆகிய மூன்று மாகாணங்களை இது உள்ளடக்குகின்றது. மலையகத் தமிழர் என்பது இம்மூன்று மாகாணங்களிலும் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்கள் அனைவரையும் உள்ளடக்கும் ஒரு பிராந்திய அடையாளம் அல்ல. இம்மூன்று மாகாணங்களிலும் கணிசமான அளவு இலங்கைத் தமிழரும், முஸ்லிம்களும் வாழ்கின்றனர். உதாரணமாக, மத்திய மாகாணத்தில், தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டோர் 34% சதவீதத்தினராவர். இவர்களுள் மலையகத் தமிழர் 20%, முஸ்லிம்கள் 9%, இலங்கைத் தமிழர் 5%. எனினும் இவர்கள் அனைவரும் மலையகத் தமிழர் என்ற அடையாளத்துக்குள் வருவதில்லை. இவ்வகையில் மலையகத் தமிழர் என்பது யாழ்ப்பாணத் தமிழர், மட்டக்களப்புத் தமிழர் என்பது போன்ற பிராந்திய அடையாளம் அல்ல. பிரித்தானியர் காலத்தில் பெருந்தோட்டத் குறையில் உழைப்பதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட இந்தியத் தமிழர்களின் இன்றையச் சந்ததியினரையே அது குறிக்கும். மலையகத்துக்கு வெளியேயும் கணிசமான அளவு மலையகத் தமிழர் இன்று வாழ்கின்றனர். அவ்வகையில் அது முற்றிலும் ஒரு இனத்துவ அடையாளமாகும். மலையகத் தமிழரின் இனத்துவ அடையாள உருவாக்கம் பற்றி நாம் ஏற்றுப் பின்னோக்கிப் பார்ப்பது அவசியமாகும். 19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து மத்திய மலைப் பிரதேசத்தில் பிரித்தானியருக்குச் சொந்தமான கோப்பி, தேயிலை, இறப்பர் தோட்டங்களில் வேலைசெய்வதற்காகத்

தென்னிந்தியாவிலிருந்து இங்கு கொண்டுவரப்பட்ட தமிழர்களின் வம்சாவழியினர்தான் இன்றைய மலையகத் தமிழர் என்பது வரலாறு. இலங்கை சுதந்திரம் பெறுகின்ற காலகட்டத்தில் சுமார் பத்துலட்சம் இந்தியத் தமிழர்கள் இங்கு இருந்தனர். இந்த நாட்டில் மிகமோசமாகச் சுரண்டப்பட்ட, கல்விவாய்ப்பு மறுக்கப்பட்ட, மிக வறிய தொழிலாளி வர்க்கத்தினராக இவர்கள் இருந்தனர். 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை இவர்கள் எவ்வித ஜனநாயக உரிமைகளற்ற கூலி அடிமைகளாகவே ஒடுக்கப்பட்டிருந்தனர்.

1920 களிலிருந்து தொழிற்சங்கங்களும், இடதுசாரி இயக்கங்களும் தோட்டத் தொழிலாளர்களைத் தங்கள் சிவில் உரிமைகளுக்காகப் போராடும் பிரக்ஞையுள்ள ஒரு தொழிலாளி வர்க்கமாக அணிதிரட்டுவதில் பெருமளவு வெற்றிபெற்றன. தோட்டத் தொழிலாளர்களால் தங்களுக்கு கொண்டு ஒரு அரசியல் கட்சியையும் (இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ்) உருவாக்க முடிந்தது. இதுவே பின்னர் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸாக மாற்றம் பெற்றது. 1940களில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இலங்கையில் ஒரு வலுவான அரசியல் சக்தியாகவும் உருவாகி இருந்தனர். சோல்பரி அரசியல் யாப்பின்கீழ் 1947இல் நடந்த முதலாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலில் இது நன்கு வெளிப்பட்டது. தோட்டத் தொழிலாளர்களின் ஆதரவு பெற்ற இடதுசாரிக்கட்சிகளுக்கு 18 ஆசனங்கள் கிடைத்தன. இலங்கை இந்திய காங்கிரஸுக்கு 6 ஆசனங்கள் கிடைத்தன. புதிய பாராளுமன்றத்தில் அவர்கள் ஒன்றிணைந்து எதிர்க்கட்சியாகச் செயற்பட்டார்கள்.

இடதுசாரிகளதும் தோட்டத் தொழிலாளர்களதும் ஒன்றிணைந்த அரசியல் பலம் சிங்கள தேசியவாதிகளுக்கு ஒரு சவாலாக அமைந்தது. அப்பலத்தை உடைப்பதற்காகவே ஆளும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி 1948ல் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தது. அன்றைய இலங்கைச் சனத்தொகையில் 11.7% வீதத்தினரான சுமார் ஏழு இலட்சம் இந்தியத் தமிழர்கள் ஒரே நாளில் தங்கள் வாக்குரிமையை இழந்து நாடற்றவராகினர். இலங்கை இந்திய அரசுகளுக்கிடையிலான பல்லேறு ஒப்பந்தங்களின் பின் சுமார் 5 இலட்சம்பேர் இந்தியாவுக்கு நாடுகடத்தப்பட்டனர். மிகுதிப்பேர் பிரஜாவுரிமை பெறுவதற்குச் சுமார் 40 ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாகப் போராடவேண்டி இருந்தது.

இந்த நாட்டின் பொருளாதாரத்தைக் கட்டி எழுப்புவதில் தோட்டத் தொழிலாளர் பெரும் பங்கு ஆற்றியிருப்பினும் அவர்களின் வருகையின் தொடக்க காலத்திலிருந்தே சிங்கள தேசியவாதிகள் அவர்களின் வருகைக்கு எதிராகவே இருந்தனர். 1926 இல் டி. எஸ் சேனநாயக்கா பின்வருமாறு கருத்துத் தெரிவித்தார்.

“விசேட நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படாவிட்டால், மிக விரைவிலேயே இந்த நாடு இந்தியக் குடியேறிகளால் - பிரதானமாகத் தேர்ச்சியற்ற தொழிலாளர்களால் நிறைந்துவிடும். கட்டுப்பாடற்ற இந்த வருகை உள்நாட்டுத் தொழிலாளர்களின் வேலைவாய்ப்பையும் சம்பளத்தையும் மோசமாகப் பாதிப்பது மட்டுமன்றி, நமக்குத் தேவைப்படும் தொழிலாளர்களையும் பாதிக்கும்.”

இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பற்றிய சிங்களத் தேசிய வாதிகளின் இந்த மனப்பான்மை காலனித்துவ காலத்தில் மட்டுமன்றி அதன் பின்னரும் தொடர்ந்தது. மக்கள் விடுதலை முன்னணி (ஜே.வி.பி) இந்த மக்களை ‘இந்திய விஸ்தரிப்பு வாதத்தின்’ ஒரு கருவியாகவே பார்த்தது. 1970களின் பிற்பகுதியிலிருந்து இலங்கையில் மேற்கிளம்பிய இனத்துவ முரண்பாடு, மோதல்களிலும் இவர்கள் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டனர்.

1920களிலிருந்து ஒன்றிணைந்த, அரசியல் வலுவடைய ஒரு தொழிலாளி வர்க்கமாக எழுச்சியடைந்த தோட்டத் தொழிலாளிகள் சுதந்திரத்துக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் தனித்து வமான ஒரு இனக்குழுவாக - மலையகத் தமிழர்களாக - உருவான வரலாறு முக்கியமானது. இலங்கையில் இடதுசாரி இயக்கங்களின் தோல்வியும் இனத்துவ அரசியலின் எழுச்சியும் அதற்கு முக்கிய காரணிகளாக அமைந்தன. பிறிதொரு முக்கிய காரணி தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகத்திலிருந்து உருவாகிய ஒரு படித்த மத்தியதர வர்க்கத்தின் எழுச்சியாகும். சுதந்திரத்துக்குப் பின் இலங்கையின் கல்வித்துறையில் ஏற்பட்ட அபிவிருத்திகள்

மலையகத்திலும் செல்வாக்குச் செலுத்தின. 1970களின் தொடக்கத்தில் பல்கலைக்கழகப் பிரவேசத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட தரப்படுத்தல் முறை யாழ்ப்பாண இளைஞர்களைப் பெரிதும் பாதித்தாலும், யாழ் மாவட்டத்துக்கு வெளியே வாழ்ந்த தமிழர்களின், குறிப்பாக உயர்கல்வித் துறையில் மிகவும் பின்தங்கியிருந்த மலையகத் தமிழர்களின் பல்கலைக்கழகக் கல்வி வாய்ப்பை அதிகரித்து என்பதை மறுக்க முடியாது. எல்லாச் சமூகங்களின் மத்தியிலும் இனத்துவப் பிரக்ஞையின் உருவாக்கத்தில் படித்த மத்தியதர வர்க்கத்தின் பங்கு முக்கியமானது. மலையகத் தமிழர் என்ற அடையாள உருவாக்கத்திலும் நாம் இதைக் காண்கின்றோம்.

தோட்டக்காட்டான், கள்ளத்தோணி போன்ற இழிவுபடுத்தும் அடையாளங்களைத் தாண்டி, தோட்டத் தொழிலாளர், நாடற்றவர், இந்திய வம்சாவழியினர் போன்ற அடையாளங்களைத் தாண்டி மலையகத் தமிழர் என்ற அடையாளம் இன்று வலுவாக வெருன்றிவிட்டது. கடந்த அரை நூற்றாண்டுகால வளர்ச்சி இது. குடிசை மதிப்பீடு போன்ற அரச ஆவணங்களில் இவர்கள் இந்தியத் தமிழர் எனக் குறிப்பிடப்படும் போதிலும் தமிழ் வழக்கில் மலையகத் தமிழர் என்பதே இன்று பெருவழக்காகும். ஆங்கிலத்தில் இவர்கள் Upcountry Tamils அல்லது Hill country Tamils என அழைக்கப்படுகின்றனர். இன்று மலையகத் தமிழர் தங்களுக்கென்று அரசியல் கட்சிகளைக் கொண்டிருக்கின்றனர். கல்வி கலாசார நிறுவனங்களைக் கொண்டிருக்கின்றனர். தோட்டத்துக்கு வெளியே அரசு, தனியார் நிறுவனங்களில் பணியாற்றும்பவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துள்ளது. உயர் தொழில் வாண்மையினர், பல்கலைக்கழகப் புலமையாளர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து வந்துள்ளது.

ஆயினும், ஏனைய சமூகங்களுடன் ஒப்பு நோக்குகையில், இந்நாட்டில் குறைவிருத்தி அடைந்த சமூகமாக மலையக சமூகத்தையே கூறவேண்டும்². இன்றைய மலையக இளைஞர்களும் யுவதிகளும் தோட்டங்களைவிட்டு வெளியேறிக்கொண்டிருந்தாலும் மிகப் பெரும்பான்மையான மலையகத் தமிழர் இன்றும் தோட்டங்களிலேயே தொழிலாளர்களாக வாழ்கின்றனர். பொருளாதாரத்தில் மிகவும் பின்தங்கியுள்ளனர். சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், மலையகத் தமிழர்களில் பெரும் பகுதியினர் இன்றும் சுரண்டப்படும் தொழிலாளி வர்க்கமாகவும், மொத்தமாக பாராபட்சத்துக்குள்ளான ஒரு இனத்துவக் குழுவாகவும் உள்ளனர் எனலாம். இலங்கை அரசியலில் வேருன்றியுள்ள பெரும்பான்மை இன மேலாண்மை ஏனைய சிறுபான்மை இனங்களைப்போலவே இவர்களது முன்னேற்றத்தையும் பாதித்துள்ளது. சமத்துவம், சம உரிமை, சமாதான சுகவாழ்வு என்ற அடிப்படையில் முன்னேறுவதற்கான ஒரு ஆரோக்கியமான அரசியல் சூழல் இலங்கையில் ஏற்படாதவரை இது ஒரு பிரச்சினையாகவே இருக்கப்போகின்றது.

23.3 மலையக இலக்கிய உருவாக்கம்

மலையக சமூக உருவாக்கத்தின் இப்பின்னணியிலேயே மலையக இலக்கியத்தை நாம் நோக்க வேண்டும். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் என்பது ஒரே மொழியைப் பேசும் மூன்று வேறுபட்ட இனக்குழுமங்களின் இலக்கிய முயற்சிகளை உள்ளடக்கும் ஒரு கருத்தாக்கமாகும். ஒவ்வொரு இனக்குழுவின் வரலாறு, பண்பாடு, சமூக அரசியல் பிரச்சினைகள் என்பன அவர்களின் இலக்கிய உற்பத்தியை, அதன் தனித்துவத்தைத் தீர்மானிக்கின்றன. மலையக இலக்கியம் என்பது மலையகத் தமிழரின் வரலாறு, பண்பாடு, சமூக அரசியல் பிரச்சினைகளின் அடையாளமாக உருவாகியுள்ளது. அது ஈழத்து இலக்கியத்தின் தனித்துவமான ஒரு பகுதியாகும். இந்த இலக்கிய உருவாக்கம் 1920களில் ஆரம்பித்து எனலாம். நான் இங்கு மலையக எழுத்து இலக்கியம் பற்றியே பேசுகின்றேன். மலையக மக்களின் வாய் மொழி இலக்கியம் அவர்கள் இந்த நாட்டுக்குள் கொண்டுவரப்பட்ட காலத்திலேயே ஆரம்பித்துவிட்டது எனலாம். ஆபிரஹாம் ஜோசப் 1869ல் எழுதி வெளியிட்ட கோப்பிக் கிருக்கும்மி என்பதே மலையகத்தின் முதல் இலக்கிய நூல் என முடித்தியானந்தன் (2014)

குறிப்பிட்டுள்ளார். எனினும் இந்நூல் தோட்டத்தொழிலாளரின் வாழ்வனுபவ வெளிப்பாடாக அன்றி கோப்பித் தோட்டத் துறைமாரின் நலனைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நூலாகும். 'ஆங்கிலத் துரைத்தனத்தின் தொழிலாளர் தேவையைப் பூர்த்திசெய்யும் பிரசாரத்தை' நோக்க மாகக் கொண்ட நூல் இது என நித்தியானந்தனே குறிப்பிடுகிறார்.

மலையகத்தில் தொழிற் சங்க இயக்கத்தின் முன்னோடியான கோபுரநேசையரையும் (1887-1947) அவரது மனைவி மீனாட்சி அம்மானையும் மலையக இலக்கியத்தின் முன்னோடிகளாகவும் கருதுவது மரபு. நேசையரின் அரசியல் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளின் ஒரு உபவிளைவாகவே அவரது இலக்கிய நடவடிக்கைகள் அமைந்தன. அவரே தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் அரசியல் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்திய முன்னோடி எனலாம். இதன் பொருட்டுத் தேசநேசன், தேசபக்தன், தொழிலாளி, தோட்டத்தொழிலாளி முதலிய பத்திரிகைகளையும் நடத்தினார். பல நூல்களையும் வெளியிட்டார். அவர் எழுதிய சில புனைகதைகளும் கவிதைகளும் மலையக இலக்கிய வளர்ச்சியில் முன்னோடி முயற்சிகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இலங்கைச் சட்டவாக்க சபையிலும், டொனாமூர் அரசமைப்புத் திருத்தத்தின் மூலம் உருவாகிய அரசாங்க சபையிலும் உறுப்பினராக இருந்து தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நலனுக்காகக் குரல்கொடுத்தார்.

நேசையரின் மனைவி மீனாட்சி அம்மாள் நேசையரின் அரசியல் கொள்கையோடு இணைந்து செயற்பட்டார். தோட்டத் தொழிலாளர்களின் உணர்வுகளைத் தட்டி எழுப்பும் பாடல்களை இயற்றி அவற்றை மேடைகளிலும் பாடினார். இவரது பாடல்கள் 'இந்தியத் தொழிலாளர் துயரச் சிந்து' (1931) 'இந்தியர்களது இலங்கை வாழ்க்கை நிலைமை' (1940) ஆகிய தொகுதிகளாக வெளிவந்தன. மலையக அடையாள உருவாக்கத்தில் நேசையர் தம்பதியின் பங்கு மிக முக்கியமானது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. எனினும் மலையக இலக்கிய உருவாக்கத்தில் அவர்களுடைய செல்வாக்கு ஆழமானதல்ல.

என்னைப் பொறுத்தவரை சி. வி. வேலுப்பிள்ளை (1914-1984) தான் மலையக இலக்கியத்தின் அடிப்படையும் அடையாளமும் என்பேன். இதில் யாருக்கும் மாற்றுக் கருத்து இருக்காது என்று நம்புகிறேன். இன்னும் அவர் மலையக இலக்கியத்தின் சிகரமாகவே காட்சியளிக்கிறார். அவர்தான் மலையக அரசியலுக்கும் இலக்கியத்துக்கும் ஒரு ஆதர்சமாக அமையக்கூடியவர். அவருடைய அரசியலும் அவருடைய இலக்கியமும் பிரிக்கமுடியாதவை. கடைசிவரை ஒரு தொழிற்சங்கவாதியாகச் செயற்பட்டவர் அவர். தன் மக்களையும் தான் பிறந்த நாட்டையும் நேசித்த, ஒரு பல்பண்பாட்டுப் பின்னணியில் வளர்ந்த, தேசிய ஒருமைப்பாடுக்காக எங்கிய ஒரு ஆளுமை அவர். சோல்பரி அரசியல் யாப்பின்கீழ் 1947இல் நடைபெற்ற முதலாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலில் வெற்றிபெற்றுப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரான அவர் 1948இல் அரசாங்கம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றிய மலையகத் தமிழருக்கு எதிரான குடியுரிமைச் சட்டத்தினால் தன் குடியுரிமையையும் பதவியையும் இழந்தார். அச்சட்ட வரைவு பாராளுமன்றத்தில் விவாதிக்கப்பட்டபோது அவர் பின்வருமாறு கூறினார்:

"சபாநாயகர் அவர்களே எனது மூதாதையர் 85 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த நாட்டுக்கு வந்தார்கள். நான் இந்தியாவுக்குப் போனதே இல்லை. நான் பாக்கு நீரிணையைக் கடந்ததே இல்லை. இந்த நாட்டின்மீது எனக்குள்ள பற்று பிரதம மந்திரியின் பற்றைவிடக் குறைந்ததல்ல. ஆனால் இங்கு ஒரு வேறுபாடு உண்டு. நான் இந்த நாட்டின் அருவிகளை, மலைகளை, மரங்களைப், புற்களை நேசிக்கிறேன். ஆனால் கௌரவ பிரதமர் அவர்கள் இந்த நாட்டின் வளங்களை, அதிகாரத்தை நேசிக்கிறார். அதுதான் வேறுபாடு."

ஒரு கவிஞனின் உணர்வு இவ்வுரையில் வெளிப்படுவதை நாம் காணலாம்.

In Ceylon Tea Garden என்ற ஆங்கில நெடுங்கவிதைதான் (1953) முதல் முதல் தோட்டத் தொழிலாளரின் அவலத்தை உலகுக்கு வெளிப்படுத்தியது. மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் உழைத்து உழைத்து அடையாளமற்று அழிந்துபோவதை அக்கவிதை மிக உருக்கமாகப் பேசுகின்றது. தோட்டத் தொழிலாளரின் வாழ்க்கை அவலம் பற்றி அதை

விஞ்சிய ஒரு கவிதை இன்னும் மலையகத்திலிருந்து உருவாகவில்லை என்றே சொல்லலாம். இக்கவிதையில் துயரப்படுந் தொழிலாளர்களின் துன்பமும் வலியும் பற்றிய அவரது ஆழமான உணர்வுகளும் அவரது கோபமும் எதிர்காலத்தின் மீது அவர் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையும் வெளிப்படுகின்றன. எனது மொழிபெயர்ப்பில் அவரது கவிதையின் சில பகுதிகளை நான் இங்கு தருகிறேன்.

அவ்வப்போது

வீதியில் நின்று

என் இசைக் கருவியின்

தந்தியை மீட்டி

எனது பாடலை உரத்துப் பாடுவேன்

இலங்கையின் மனிதரைப் பற்றிப் பாடுவேன்

நெல் வயலில்

நெடும்புல் வெளியில்

தேயிலை

இறப்பர்த் தோட்டங்களில்

பிறந்த என் மக்களைப் பற்றிப் பாடுவேன்

ஆம் நான் நேசிக்கும்

அவர்களைப் பாடுவேன்

எனது மக்கள்

தேயிலைச் செடியின் அடியிலே புதைந்து

புழுதியின் கீழே புழுதியாய் கிடக்கிறார்

அவர்களின் எளிய புதைகுழி மீது

காட்டு மலர்களும் பூத்திட வில்லை

நினைவுச் சின்னம் எதுவும் இல்லை

புகழ்மொழி வாசகம் எழுதிடவில்லை

தகப்பன் மாரின் சிதைகள் மீது

மகன்மார் ஏறி மிதித்துச் செல்கிறார்

எத்தனை வெட்கம்

இறந்தவர்க்காக

ஏன் ஒரு கல்லறை எழுப்பிட வில்லை

கடவுள் மட்டுமே கருணை கூர்ந்து

தனது புல்லால் அவர்களை மூடினான்

வெண்கல மேனி கொண்ட என் மக்கள்

காலை ஒளியில் களத்தில் இறங்குவர்

சமநிலத்திருந்து சமவெளிவரையும்

மலையில் இருந்தும் சரிவில் இருந்தும்

பிக்காசு மண்வெட்டி அலவாங்கு மண்கிண்டி

தாளத்துக் கேற்றதாய் எதிரொலி எழுந்து வீழும்

மண்கிண்டுபோரும் கவ்வாத்துக் காரரும்

மருந்தடிப்போரும்

ஒவ்வொரு துறையிலும் தனித்திறனோடு

வேலைத் தளத்தில் வினைகள் புரிவர்

கலைபட்ட தேன்கூடு அவர்களின் இதயம்

அவர்களின் கரங்களோ வெற்றுத் தேன்வதைகள்

வெம்மையான வியர்வை சிந்த

நாளொன்றுக்கு எட்டு மணிநேரம்

வாரம் ஒன்றுக்கு ஏழு நாட்கள்

இவ்வாறு அவர்களின் வாழ்வின் குருதி

வழிந்து ஓடும்

இந்த நாட்டை வனப்புற மாற்ற

யாரோ சிலரின் சுவர்க்கம் ஆக்க.

அவருடைய வீடற்றவன் (1981) நாவல் மிக முக்கியமான ஒரு படைப்பாகும். மலையக மக்களின் வாழ்க்கை யதார்த்தத்தைப் பேசும் ஒரு குறியீட்டு நாவல் அது. மலையகம், ஈழம் என்ற எல்லைகளையும் தாண்டி தமிழ் நாவல் பரப்பில் அதற்கு ஒரு இடம் உண்டு என்பது என் மதிப்பீடு. கடைசியாக வெளிவந்த அவருடைய இனிப்படமாட்டேன் என்பதும் சுயசரிதைப் பாங்கில் அமைந்த ஒரு முக்கியமான நாவல். 1983இனக் கலவரப் பின்னணியில் எழுதப்பட்ட இந்த நாவல் மலையகத்திலும் மலையகத்துக்கு வெளியிலும் இந்த நாட்டில் நிகழ்ந்த அவலம் பற்றிப் பேசுகின்றது. இவை இரண்டையும் தவிர வாழ்வற்ற வாழ்வு, எல்லைப்புறம், பார்வதி ஆகிய வேறு மூன்று நாவல்களையும் அவர் எழுதியுள்ளார். அவருடைய படைப்புகள் எவையும் இன்று கிடைப்பதில்லை. அவருடைய ஐந்து நாவல்களையும் ஒரு தனித் தொகுப்பாகக் கொண்டுரைவேண்டிய கடப்பாடு மலையக இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு உண்டு. அவருடைய ஏனைய நூல்களும் மறுபதிப்புச் செய்யப்பட வேண்டும். மலையக அடையாளம் வேலுப்பிள்ளையின் படைப்புகளில் எவ்வாறு வெளிப்பட்டுள்ளது என்பதை விரிவான ஆய்வுக்குட்படுத்துவதற்கு இது அவசியமாகும்.

1960, 1970களில் மலையக அடையாளத்தை இலக்கியத்தில் ஆழமாகப் பதிவுசெய்த என்.எஸ்.எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப் ஆகிய இருவரையும் பற்றி இங்கு சிறிது சொல்ல வேண்டும். வேலுப்பிள்ளையை அடுத்து மலையக இலக்கியத்தில் இவர்கள் இருவரும் முக்கியமானவர்கள். ஆரம்பத்தில் வானொலி நாடகங்கள் எழுதிய ராமையா (1931-1990) சிறுகதை வடிவத்தையே தன் இலக்கிய வெளிப்பாட்டுச் சாதனமாகக் கொண்டவர். குறைவாக எழுதி அதிக கவனத்தைப் பெற்றவர். ஒரு கூடைக் கொழுந்து என்ற ஒரே ஒரு சிறுகதைத் தொகுதிமூலம் மலையக அடையாளத்தையும் தனது ஆளுமையையும் ஈழத்து இலக்கியத்தில் நிரந்தரமாகச் செதுக்கிய சொற்கலைஞன் என்று அவரைக் கூறலாம். தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை நெருக்கடிகளை, அவர்களின் உணர்வுகளை யதார்த்தமாகவும் மனித நேயத்துடனும் தன் கதைகளில் சித்திரித்தவர் அவர்.

1960களில் எழுதத் தொடங்கிய தெளிவத்தை ஜோசப் என்பது வயதைத் தாண்டிய நிலையிலும் இன்னும் உயிர்ப்புடன் செயற்படுகிறார். கடந்த அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மலையக இலக்கிய உருவாக்கத்தில் தொடர்ச்சியாகப் பங்களிப்புச் செய்துவந்திருக்கிறார். இவர் நீண்ட காலம் கொழும்பில் வாழ்ந்தாலும் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரின் வாழ்வே இவரது பிரதான கருப்பொருளாகும். அதேவேளை, 1980க்குப் பிந்திய இனமுரண்பாட்டின் பதிவுகளாகவும் இவரது பலபடைப்புகள் அமைந்துள்ளன. மலையக எழுத்தாளர்களுள் ஓரளவு அதிகம் எழுதியவர் என்று தெளிவத்தை ஜோசப்பைச் சொல்லலாம். சுமார் அறுபது சிறு கதைகளும் சில நாவல்களும் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன. காலங்கள் சாவதில்லை (1974), நாமிருக்கும்

நாடே (1979), மீன்கள் (2013), தெளிவத்தை ஜோசப் சிறுகதைகள் (2014) ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளும், பாலாமி (1997), குடை நிழல் (2010) ஆகிய நாவல்களும் இவற்றுள் அடங்கும்.

1970க்குப் பின்னர் ஏராளமான படைப்பாளிகள் மலையகத்தில் உருவாயினர். சாரல் நாடன், மாத்தளை கார்த்திகேசு, மாத்தளை சோமு, மாத்தளை வடிவேலன், அந்தனி ஜீவா, முசிவலிங்கம், குறிஞ்சித் தென்னவன், வண்ணச்சிறகு, ஆனந்த ராகவன், முதித்தியானந்தன். சுமூரீதரன் என இப்பட்டியல் நீளும். 1980களுக்குப் பின் கடந்த சுமார் முப்பது ஆண்டுகளில் இளம் எழுத்தாளர் பலர் வெளிச்சத்துக்கு வந்துள்ளனர். இவர்கள் எல்லோருடைய முக்கியத் துவத்தையும் படைப்புகளையும் பற்றிக் குறிப்பிடுவது இங்கு எனது நோக்கமல்ல. மலையக சமூக உருவாக்கத்துக்கும் மலையக இலக்கிய உருவாக்கத்துக்கும் இடையிலான உறவை இனங்காண்பதே எனது பிரதான நோக்கமாகும்.

மலையக இலக்கிய உருவாக்கத்தில் மலையகத் தமிழர் அல்லாதவர்களின் பங்களிப்பையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். இவ்வகையில் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த புதுமைப் பித்தனின் துன்பக்கேணி (1935) ஒரு முன்னோடி முயற்சியாகும். தேயிலைத் தோட்டப் பின்னணியில், குறிப்பாகப் பாலியல் சுரண்டலுக்கு ஆளாகும் பெண் தொழிலாளிகளின் அவல வாழ்வை மையப்படுத்தும் கதை இது. புதுமைப்பித்தனுக்குப் பின்னர் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களான நாபார்த்தசாரதி (மேகம் மூடிய அந்த மலைகளின் பின்னால்), ராஜம் கிருஷ்ணன் (மாணிக்க கங்கை, 1986) ஆகியோரும் மலையகப் பின்னணியில் நாவல்கள் எழுதியுள்ளனர். எனினும், இவர்கள் மலையக வாழ்வுடன் நேர் அனுபவம் உடையவர்கள் அல்ல. தாம் கேட்ட, பார்த்த, படித்த தகவல்களை அடிப்பணியாகக் கொண்டு தம் படைப்புகளைப் புனைந்துள்ளனர். இவர்களைப் போலன்றி, பணி நிமித்தம் மலையகத்தில் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்து மலையக மக்களின் வாழ்வையும் உணர்வுகளையும் நன்கு அறிந்து மலையக இலக்கியத்துக்குப் பங்களிப்புச் செய்த யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சில படைப்பாளிகளும் உள்ளனர். இவர்கள் மலையகத் தமிழர் என்ற அடையாளத்துக்குள் வருபவர்கள் அல்ல. இவர்களுள் நந்தி, யோ.பெனடிப்பாலன், கச்சாசிவம் தி.ஞானசேகரன் ஆகியோர் மிக முக்கியமானவர்கள். நந்தியின் மலைக்கொழுந்து (1964), பெனடிப்பாலனின் செந்தக்காரன் (1968), சதாசிவத்தின் மூட்டத்தினுள்ளே (1983), ஒருநாட் பேர் (1995) ஞானசேகரனின் குருதிமலை (1979), லயத்துச் சிறைகள் (1994), கவ்வாத்து (1996) என்பன மலையக வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் குறிப்பிடத்தக்க படைப்புகள் எனலாம்.

மலையகத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்து இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் பங்களிப்புச் செய்த, செய்து வருகின்ற முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் பலர் உள்ளனர். இவர்களும் மலையகத் தமிழ் அடையாளத்துக்குள் வருவதில்லை. இவர்கள் முஸ்லிம் அடையாளத்தையே தம் இனத்துவ அடையாளமாகக் கொள்வர். மலையக அடையாளம் பிரதேச அடையாளம் அல்ல, அது இனத்துவ அடையாளம் என்று ஆரம்பத்திலேயே சொன்னேன். அவ்வகையில் மலையகத்தில் வாழும் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் மலையக இலக்கியத்துள் உள்வாங்கப்படுவதில் பிரச்சினைகள் உள்ளன. இதில் கருத்துவேறுபாடுகள் இருக்கலாம். உதாரணமாக நண்பர் அந்தனி ஜீவா (1997) 'மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பு' என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளார். முன்னோடிகளான எம். சி. சித்திலெப்பை, அருள்வாக்கி அப்துல்காதிர் புலவர் முதல் சமகாலத்தவர்களான எம். சி. எம். சுபைர், பண்ணாமத்துக் கவிராயர், சாரணாகையூம், அல் அஸுமத், ப. ஆப்தீன், எம். எஸ். எம். மன்கூர் வரை மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட அநேக முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களை அவர் இவ் வரிசையில் உள்ளடக்கியுள்ளார். மலையகத்தை அவர் ஒரு பிரதேச அடையாளமாகக் கொண்டிருக்கிறார் என்று தெரிகின்றது.

பலர் இக்கருத்துடன் உடன்படமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். உதாரணமாக அறிஞர் சித்திலெப்பையை எடுத்துக்கொள்ளலாம். இவர் கண்டியில் பிறந்தவர் எனினும் 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தேசிய அளவில் முஸ்லிம் அடையாள உருவாக்கத் துக்காக உழைத்தவர். 1885இல் வெளிவந்த இவரது அசன்பே சரித்திரம்(1985) இலங்கையின் முதல் நாவலாகவும் முஸ்லிம் இலக்கியத்தின் முன்னோடி முயற்சியாகவும் கருதப்படுகின்றது. அந்தனி ஜீவா இவரை மலையக இலக்கியத்தின் முன்னோடியாகக் கொள்வார். ஆனால் முதித்தியானந்தன் (2014) வேறுபட்ட கருத்துடையவர். இவருடைய கருத்தின்படி மஸ்கெலியாவைச் சேர்ந்த ஆபால் (A.Paul) எழுதி 1937இல் வெளிவந்த சுந்தரமீனாள் அல்லது காதலின் வெற்றி என்ற நாவலை மலையகத்தின் முதல் நாவலாகும். கண்டியில் பிறந்து வளர்ந்தவராக இருப்பினும் சித்திலெப்பை மலையகத் தமிழ் அடையாளத்துக்குள் உள்வாங்கப்படவில்லை என்பதை இது காட்டுகின்றது. மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் (1994), மலையகத் தமிழ் நாவல்கள் ஒரு அறிமுகம் (1999) ஆகிய நூல்களை எழுதிய க.அருணாசலம் அருள்வாக்கி அப்துல்காதர் புலவர், அல் அஸுமத், ப.ஆப்தின் உட்பட முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் சிலரை மலையகத் தமிழ் இலக்கிய ஆளுமைகளாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பதும் இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது. மலையகத் தமிழர், மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் என்பன பிரதேச அடையாளமா அல்லது இனத்துவ அடையாளமா என்பதில் ஆய்வாளர் மத்தியில் தெளிவின்மை இருப்பதையே இது காட்டுகின்றது. எது எவ்வாறாயினும், மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் என்பது மலையகத் தமிழர் என்று அடையாளப்படுத்தப்படும் ஒரு இனக் குழுவின் பற்றிய இலக்கியம் என்ற வரையறை இன்று பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது. இந்த இலக்கியத்தைப் படைப்பவர் மலையகத் தமிழராகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்பது கட்டாயம் அல்ல. தமிழக எழுத்தாளர்களும், யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர்களும் மலையக இலக்கியத்துக்குப் பங்களிப்புச் செய்துள்ளதை ஏற்கனவே பார்த்தோம். அவ்வகையில் மலையக முஸ்லிம் எழுத்தாளர் சிலரும் மலையகத்தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் பங்களிப்புச் செய்துள்ளனர். இவ்வகையிலேயே அல் அஸுமத்தின் மலைக்குயில், ப.ஆப்தீனின் மலை ஊற்றுக்கள் ஆகியவற்றை மலையக இலக்கியமாக அருணாசலம் இனங்காண்கின்றார் எனக் கொள்ளலாம்.

மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் பிரதானமாக மலையகத் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையையே மையமாகக் கொண்டுள்ளது. மலையக நாவல், சிறுகதை, கவிதை எதுவாக இருந்தாலும் அதன் பிரதான பொருள் இந்த வாழ்க்கையைச் சுற்றியதாகவே காணப்படுகின்றது. தேயிலைத் தோட்டத்தோடு பின்னிப்பிணைந்த இயற்கைப் பின்னணி, தோட்டத் தொழிலாளிகள், அவர்கள் வாழும் 'லயங்களும்' லயத்து வாழ்க்கையும், தோட்ட நிருவாகிகளான பெரியதுரை, சின்னத்துரை, கண்டக்டர், கணக்கப்பிள்ளை, கங்காணி, மருத்துவர்கள், கிளார்க்குகள், பள்ளி ஆசிரியர்கள், மற்றும் சிறுவியாபாரிகள் போன்ற மனிதர்கள், இவர்களுக்கிடையிலான உறவு நிலைகள், வாழ்க்கைக்கான போராட்டம், தொழிற்சங்க இயக்கம், அரசியல், இனமுரண்பாடும் மோதல்களும் என தேயிலைத் தோட்ட வாழ்க்கையின் பல்வேறு பரிமாணங்கள் மலையக இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ளன. சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், வறுமைப்பட்ட தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள், அவர்களது ஆசை அபிலாசைகள், அவர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் என்பனதான் மிகப் பெரும்பாலான மலையகப் படைப்புகளின் உட்பொருளாக உள்ளன எனலாம். அவ்வகையில் மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் ஒடுக்கப்பட்ட தொழிலாளி வர்க்கத்தினதும் பாராபட்சத்துக்குள்ளான ஒரு இனத்துவக் குழுமத்தினதும் குரலாக உள்ளது எனலாம். எனினும் மலையக இலக்கியம் மலையகத் தமிழர்களின் சமூக வாழ்வின் சில முக்கியமான அம்சங்களை இன்னும் தொடவில்லை என்றே தோன்றுகின்றது. அவைபற்றி இங்கு சிறிது நோக்கலாம்.

23.4 மலையக இலக்கியம் : விடுபாடுகள்

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களில் ஒரு கணிசமான பகுதியினர் இறப்பர்த் தோட்டங்களிலும் வாழ்கின்றனர். ஆனால், இறப்பர்த் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை மலையக இலக்கியத்துள் உள்வாங்கப் படவில்லை. விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய மிகச்சில படைப்புகளே வெளிவந்துள்ளதாகத் தெரிகின்றது³. இதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கலாம். மலையக இலக்கியப் படைப்பாளிகள் அனைவரும் தேயிலைத் தோட்டங்களில் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள். அவ்வகையில் தங்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றி எழுதுவதற்கான அவர்களது உந்துதல் இயல்பானது. இறப்பர்த் தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பற்றி எழுதுவதற்கான பரிச்சயமும் உந்துதலும் அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை எனக் கருதலாம்.

தேயிலைத் தோட்டங்கள் மத்திய மலைநாட்டில் செறிவாகக் காணப்படுவது போல் இறப்பர்த் தோட்டங்களின் அமைவிடம் ஒன்றிணைந்ததாக அன்றி வெவ்வேறு மாவட்டங்களில் இருப்பதும், அதன் காரணமாக தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் காணப்படும் சமூக உருவாக்கமும் ஒருங்கிணைப்பும் இறப்பர்த் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் இல்லாதிருப்பதும் இதற்கு ஒரு காரணமாகலாம்.

தேயிலைத் தோட்டங்கள் நூறு சதவீதம் மலையகத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களைக் கொண்டுள்ளன. ஆனால், காலப்போக்கில் இறப்பர்த் தோட்டத் தொழிலாளர்களில் சுமார் 50 % சதவீதத்தினர் அல்லது அதற்கு அதிகமானோர் பெரும்பான்மைச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக மாறியுள்ளனர். அவ்வகையில் சிறுபான்மையினரான மலையக றப்பர்த் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியிலிருந்து படைப்பாளிகள் தோன்றுவதற்கான சமூக, கல்விச் சூழல் இல்லாதிருக்கலாம். இவை யூகங்களே. றப்பர்த் தோட்டத் தொழிலாளர் பற்றிய சரியான தகவல்களும் விரிவான ஆய்வுகளும் இல்லாத நிலையில், அவர்களைப் பற்றிய ஆய்வுகளைத் தொடங்குவதற்கு இந்த யூகங்கள் பயன்படலாம்.

தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர் பற்றி விரிவான ஆய்வுகள் ஏராளமாக உள்ளன. மலையகத் தமிழர் என்று பேசும்போது தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களே அனைவரின் கவனத்தையும் ஈர்க்கின்றனர். அவர்களே மிகப் பெரும்பான்மையினர் என்பதும் அதன்காரணமாக அவர்களே அரசியல் வலுவுடையவர்கள் என்பதும் இதற்குக் காரணம் எனலாம். இலங்கையில் தேயிலைத் தோட்டங்கள் போல் இறப்பர்த் தோட்டங்களும் சுமார் நூற்றி நூற்பது ஆண்டு வரலாறு உடையவை. அவ்வகையில் மலையக அடையாள உருவாக்கத்தில் இறப்பர்த் தோட்டத் தொழிலாளரின் இடம் பற்றிய ஆய்வுகள் இனித்தான் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

1960களுக்கு முன்பிருந்த மலையகம் அல்ல இன்றிருப்பது. கடந்த சுமார் அரை நூற்றாண்டு காலத்துள் நாட்டில் ஏற்பட்ட கல்வி, பொருளாதார, அரசியல் மாற்றங்கள் மலையகத் தையும் பாதித்துள்ளன. நூறு வீதம் கல்வியறிவற்ற தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் படிப்படியாக ஒரு சமூக அசைவியக்கமும், சமூக மேல்நிலையாக்கமும் நிகழ்ந்துள்ளன. நான் முன்னர் குறிப்பிட்டதுபோல கணிசமான சமூக பலம் உள்ள படித்த மத்தியதர வர்க்கம் ஒன்று மலையகத் தமிழர் மத்தியில் உருவாகியுள்ளது. இவர்கள் தோட்டப் பிரதேசங்களை விட்டு நகர்ப்புறங்களை நோக்கி நகர்ந்துள்ளனர். இவர்களில் சிலரே மலையக இலக்கிய உருவாக்கத்திலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். குறிஞ்சித் தென்னவன் போன்ற மிகச் சிலரே தொழிலாளி வர்க்கத்திலிருந்து படைப்பாளிகளாக உருவாகினர். மலையக இலக்கியம் இந்தச் சமூக மாற்றத்தை விரிவாகவும், ஆழமாகவும் பதிவுசெய்திருப்பதாகக் கூறமுடியாது⁴. இத்தகைய சமூக மாற்றத்தைப் பற்றி இலக்கியம் படைப்பதற்கு அனுபவம் மட்டும் போதாது. சமூக வரலாற்று நோக்கும் ஆய்வறிவுசார்ந்த நுண்ணறிவும் வேண்டும். இத்தகைய இலக்கிய நெறி ஈழத்து இலக்கியத்தில் இன்னும் உருவாகவில்லை. மலையக இலக்கியம் இத்தகைய ஆற்றலுடைய படைப்பாளிகளுக்காகக் காத்திருக்கிறது.

கடந்த இரண்டொரு தசாப்தங்களாக மலையகத்தில் பிறிதொரு மாற்றத்தையும் காண்கின்றோம். இளைஞர்களும் யுவதிகளும் கணிசமான எண்ணிக்கையில் தோட்டத் தொழிலைக் கைவிட்டு நகரங்களை நோக்கிச் செல்கிறார்கள். தேயிலைத்தோட்டத் தொழிலாளி என்ற அடையாளம் அவர்களுக்குக் கவர்ச்சியாக இல்லை. நகர்ப்புறங்களில் தேர்ச்சியற்ற தொழிலாளராகவும் கடைச் சிப்பந்திகளாகவும், வீட்டுப் பணியாளர்களாகவும் இவர்கள் வேலைசெய்கின்றனர். சிலர் மத்தியகிழக்கு நோக்கிச் செல்கின்றனர். மலையக இளைஞர்களின் மனப்பாங்கில் ஏற்பட்டுள்ள இந்த மாற்றம், அது அவர்களது வாழ்க்கையை எவ்வாறு பாதித்துள்ளது என்பன ஆய்வுக்குரியன. உதிரியான சில கதை களைத் தவிர மலையக இலக்கியம் இச் சமூக மாற்றத்தை விரிவாகப் பதிவு செய்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

கடந்த ஒரு நூற்றாண்டுகால மலையகத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி தோட்டத் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் போராட்ட அரசியலுடனும், மலையகத் தமிழரின் அடையாள அரசியலுடனும் பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்றது. அதற்கே உரிய அரசியல் மற்றும் அழகியல் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் அது கொண்டிருக்கின்றது. மலையகத் தமிழரின் ஒரு நூற்றாண்டுகால வரலாற்று வளர்ச்சியின் துளிச் சிதறல்களாகவும் அது காணப்படுகின்றது. மலையக சமூகத்தின் வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியையும் அதன் உள்முகமான பன்முகப்பாட்டையும் வெளிக்கொண்டுவரும் படைப்புகள் இனித் தோன்றவேண்டும். அதற்குரிய ஆற்றலை மலையகப் படைப்பாளிகள் வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. இலங்கையில் மலையகத் தமிழர் (இந்தியத் தமிழர்) வரலாறு எப்போது தொடங்குகின்றது என்பது பற்றிச் சில கருத்து முரண்பாடுகள் உண்டு. சிலர் சோழர் காலப் படையெடுப்பு களிலிருந்து தொடங்குவர். போர்த்துக்கேயர், டச்சுக்காரர் காலத்திலும் இந்தியத் தமிழர் இங்கு கொண்டுவரப்பட்டுள்ளனர். ஆயினும், இன்றைய மலையகத் தமிழர் பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் 19-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து 20-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை பிரதானமாகப் பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காகப் பெரும் எண்ணிக்கையில் தமிழகத்திலிருந்து (அன்றைய சென்னை மாகாணம்) அழைத்துவரப்பட்ட தமிழரின் வழித் தோன்றல்கள் என்பது பலருக்கும் உடன்படான கருத்து. கருத்து வேறுபாடுகளுக்குப் பார்க்கவும், அம்பலவாணர் சிவராஜா (1997).
2. தோட்டத் தொழிலாளரின் பின்தங்கிய நிலைபற்றி பல ஆய்வுகள் உள்ளன. உதாரணமாக இலங்கையை முழுமையாக எடுத்துக்கொண்டால் 1990 - 91இல் 26.1% ஆக இருந்த வறுமை 2006 - 07இல் 15.7% ஆகக் குறைந்தது. ஆனால் தோட்டத்துறையைப் பொறுத்தவரை இதே காலப்பகுதியில் 22.5% ஆக இருந்த வறுமை 38.04% ஆக அதிகரித்தது. எழுத்தறிவைப் பொறுத்தவரைகூட இந்த ஏற்றத்தாழ்வைக் காணலாம். 2003 - 2004 இல் தேசிய எழுத்தறிவு 92.05% ஆகும். இது தோட்டத் துறையில் 81.3% ஆக இருந்தது.
3. மாத்நளை சோமு இறப்பிற்குத் தோட்டத் தொழிலாளரின் வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதிய பாஸ்காடு என்ற நாவல் அண்மையில் வெளிவந்துள்ளதாக மலையக எழுத்தாளரும் கவிஞருமான தவச்செல்வன் தெரிவித்தார். மலர்ச்செல்வனும் இத்தகைய ஒரு நாவல் எழுதியுள்ளதாகவும் அது இன்னும் அச்சாகவில்லை என்றும் நண்பர் ஜோதிக்குமார் கூறினார்.
4. தெளிவத்தை ஜோசப், அல் அகமத், முதலியோர் இப்பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சில கதைகள் எழுதியுள்ளனர். ஜோசப்பின் குடைநிழல், அகமத்தின் விரக்தி

போன்றவற்றில் இதன் பிரதிபலிப்பைக் காணலாம். மாத்தளை சோழுவின் அந்த உலகில் இந்த மனிதர்கள் ஒரு வித்தியாசமான படைப்பு எனலாம். மலையகத் தொழிலாளர் சிலர் தோட்டத் தொழிலை விட்டு, மாணிக்கக்கல் அறுவடையில் கூலித் தொழிலாளர்களாக வேலை செய்வதை இந்நாவல் சித்திரிக்கின்றது.

உசாத்துணைகள்

- அந்தனி ஜீவா. (1997). 'மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பு', மலையகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு (ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்), மத்திய மாகாண கல்வி (தமிழ்) இந்து கலாசார அமைச்சு, கண்டி, 1997. பக். 197 - 206.
- அருணாசலம், க. (1994). மலையகத் தமிழ் இலக்கியம். தமிழ் மன்றம்: ராஜகிரிய.
- அருணாசலம், க. (1999). மலையகத் தமிழ் நாவல்கள்: ஓர் அறிமுகம். கொழும்பு: குமரன் புத்தக இல்லம்
- சிவராசா, அம்பலவாணர். (1997). :இலங்கை வாழ் (இந்திய வம்சாவளி) மலையகத் தமிழாளர் வரலாற்றின் ஆரம்பம் பற்றிய சில குறிப்புகள், மலையகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு (ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்), மத்திய மாகாண கல்வி (தமிழ்) இந்து கலாசார அமைச்சு, கண்டி, 1997. பக். 42 - 56.
- நித்தியானந்தன், மு. (2014) கூலித் தமிழ். சென்னை: க்ரியா வெளியீடு.
- Nadesan, S. (1993). A History of the Up-Country Tamil People in Sri Lanka. Hatton: Nandalala Publication,
- Nuhman, M. A. (2012). "Ethnic Conflict and Literary Perception: Tamil Poetry in Post-Colonial Sri Lanka. Colombo Telegraph. Velupillai, C. V. (1954). In Ceylon's Tea Garden. Talangama: Harrison Peiris.

மலையகத் தமிழரின் இன அடையாளமும் பண்பாடும்

எம்.எம். ஜெயசீலன் - ஏ.எஸ்.சந்திரபோஸ்

சுருக்கம்

இலங்கையர்கள் 'இலங்கையர்' என்ற அடையாளத்திலும் பார்க்க மொழி, மத, பண்பாடுகளுடனான அடையாளத்தையே தக்கவைத்துக் கொள்வதில் கவனம் செலுத்துகின்றனர். இது இலங்கைத் திருநாட்டில் வாழ்கின்ற வேறுபட்ட இனக் குழுக்கள் ஒருமுகமாக, ஒருதேச மக்களாக வாழமுடியாத சூர்ப்பாக்கிய சூழ்நிலையை உருவாக்கியிருக்கின்றது. அந்தவகையில், இலங்கைவாழ் தமிழர்களில் பெருந்தோட்டத்துறை உற்பத்தியுடன் உருவாகிய தமிழ்ச் சமூகத்தினர் பாரம்பரியமாக வடக்கு கிழக்கில் செறிவாக வாழ்ந்து வருகின்ற இலங்கைத் தமிழர்களில் இருந்து வேறுபட்ட இன அடையாளத்தையும் கலாசார பண்பாட்டினையும் கொண்டுள்ளனர். தென்னிந்தியாவில் இருந்து வருகைதந்த இவர்களின் இன அடையாளத்தினை 'இந்தியத் தமிழர்' என்றே அரசாங்க ஆவணங்களில் அடையாளப்படுத்தப்பட்டாலும் காலத்துக்கு காலம் வெவ்வேறு இன அடையாளங்களைப் பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. இவர்களது வேறுபட்ட இன அடையாளங்கள் எவ்வாறான பின்னணியில் உருவாகின, அவர்களின் பண்பாட்டு பழக்க வழக்கங்களில் ஏற்பட்டு வருகின்ற மாற்றங்கள் எவை, அதனாலான எதிர்கால சமூக விளைவுகள் எவ்வாறு இருக்கும் என்பன பற்றிய ஒரு பார்வையே இக்கட்டுரையின் உள்ளடக்கமாகும். இம்மக்களின் இன அடையாள பண்பாட்டுக் கோலங்களைத் தீர்மானிப்பதில் அரசியல், சமூக, பொருளாதார மற்றும் கலாசார காரணிகள் பங்களிப்பு செய்துள்ளன என்ற வாத்தினை இக்கட்டுரை முன்வைக்கின்றது.

திறவுச் சொற்கள்: இன அடையாளம், இந்தியத் தமிழர், மலையக மக்கள், பண்பாடு, தாயகம் திருப்பிபோர்.

24.1 அறிமுகம்

ஒரு ஒழுங்குப்படுத்தப்பட்ட சமூக அமைப்பில் இன அடையாளமும் பண்பாடும் தவிர்க்க முடியாத கூறுகளாகும் (Ptattenbergor, 1981). இலங்கையின் பெருந்தோட்டத்துறையில் வாழ்கின்ற மக்கள், இலங்கையின் சமூக அமைப்பில் மிக அண்மையில் உள்வாங்கப்பட்ட ஒரு தனித்துவமான இனமாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றனர். இனப் பிரிவுகளாக வரிசைப்படுத்திக் காட்டும் இலங்கையின் மக்கள் தொகை கணிப்பீடுகளில் அவர்கள் 'இந்தியத் தமிழர்' என்ற இனப்பிரிவில் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தாலும் ஏனைய ஆவணங்களில் அவர்களின் இன அடையாளம், 'தோட்டத் தமிழர்கள்', 'இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள்', 'மலையக மக்கள்', 'பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள்', 'இந்திய வம்சாவளி மலையகத் தமிழர்கள்' என்று பல்வேறு அடையாளங்களைக் கொண்டவர்களாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றனர். இவ்வாறான இன அடையாளங்களுக்கு அவர்கள் ஏன் உள்வாங்கப்பட்டார்கள், அவர்களது பண்பாட்டு பழக்கவழக்கங்கள் யாவை, இலங்கையின் சமூக அமைப்பில் அவர்களது மாற்றத்தினாலான விளைவுகள் எவ்வாறு அமையப்பெற்றுள்ளன என்பனவே இக்கட்டுரையின் உள்ளடக்கமாகும்.

இக்கட்டுரை இரண்டு பாகங்களைக்கொண்டதாகும். முதலாம் பாகத்தில் இன அடையாளம் தொடர்பான பார்வைகள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. இது தொடர்பாக இதுவரை வெளிவந்துள்ளதும் கிடைக்கக்கூடியதுமான வெளியீடுகளைக் கொண்ட தொகுப்பாக அப்பகுதி வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் பாகம், மலையகத் தமிழர் பண்பாடு தொடர்பானதாக அமைந்துள்ளது. இப்பாகத்தில் வெறுமனே இதுவரை வெளிவந்த நூல்களில் ஆராயப்பட்டுள்ள சில விடயங்களை மட்டும் தொகுத்துக் கூறுவதுடன் நின்றவிடமால் 1964-1984க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் தாயகம் திரும்பியோரினால் ஏற்பட்ட இடைவெளிகளும் அவை எந்தளவில் மலையகத் தமிழர் பண்பாட்டில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின என்பது பற்றியும் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பகுதி I

24.2 மலையக மக்களின் இன அடையாளம்

மலையகத் தமிழரின் வரலாற்று எழுதுகை குறித்த அக்கறை நாடு சுதந்திரம் பெற்ற பின்னரே பரவலாக மேற்கிளம்பத் தொடங்கியது. இலங்கையில் உள்ள மலையகப் பெருந்தோட்டங்களில் குடியேறிய தென்னிந்தியத் தமிழ் மக்களில் பெரும்பாலானோர் ஆரம்ப காலம் முதல் சுமார் 1940கள் வரையிலும் இரு நாடுகளுக்கும் இடையில் வந்து போகின்றவர்களாகக் காணப்பட்டமையாலும், சுதந்திரத்தை ஒட்டிய காலப்பகுதி முதல் இவர்கள் இந்நாட்டில் அரசியல், சிவில் உரிமைகள் அற்ற ஒரு சமூகமாக வாழ வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்ததாலும் இவர்களது இன அடையாளம் குறித்து காத்திரமான வாதப்பிரதிவாதங்கள் இடம்பெற்றவில்லை. பிந்தைய காலத்தே அம்மக்களின் மேல்நோக்கிய சமூக நகர்வினால் அவர்கள் குறித்த பதிவுகள் ஆங்காங்கு இடம்பெறத் தொடங்கின. அச்சமூகத்தவர்கள் பெற்றுக்கொண்ட அரசியல் மற்றும் சிவில் உரிமைகள், அம்மக்கள் மத்தியில் மேற்கிளம்பிய இயக்க ரீதியான அணிதிரளலும் இயக்கச் செயற்பாடுகளும், கல்வி விருத்தி, அரசியல் அபிவிருத்தி போன்றவற்றாலும் நாட்டில் மேலோங்கிய இன - வர்க்க முரண்பாடுகளாலும் அச்சமூகத்தவர்கள் பற்றிய உரையாடல்கள் தவிர்க்க முடியாததாகின. அதனால் அம்மக்கள் பற்றிய பதிவுகள் பல்வேறு தளங்களிலும் இடம்பெறத் தொடங்கின. அதன் ஓரங்கமாக அவர்களது வரலாற்று எழுதுகை குறித்த அக்கறை பெருகியது.

மலையகத் தமிழர் பற்றிய தனித்த வரலாற்று எழுதுகைகளை மேற்கொண்டோரில் ஸி.வி.வேலுப்பிள்ளை (1987), எஸ். நடேசன் (1993), பெஸ்தியாம்பிள்ளை (1976), குமாரி ஜயவர்தனா (2009), எஸ். சாந்திகுமார் (1980), காசிவத்தம்பி (1993), சோ.சந்திரசேகரன் (1989), மு.சின்னத்தம்பி (2015), ஓட்வர் வல்லுப் (1994), தம்மபிரிய வெகம்பெரும (1986), ஆர். ஜெயராமன் (1974), பி. சுகாதேவன் (1995), அஞ்சலா டபிள்யு லிட்டில் (2002) பி.பி. தேவராஜ் (1985), மா.சே.மூக்கையா, ஏ.எஸ். சந்திரபோஸ் (2004), சாரல்நாடன் (2003), எ.பி. கணபதிப்பிள்ளை (2011), அ. லோறன்ஸ் (2006), டானியல் பாஸ் (2013), பெட்ரிக் பீப்ஸ் (2001) போன்ற பலர் குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்கவர்களாவர். இவர்களுள் சிலர் மலையகத் தமிழரின் மொத்த வரலாற்றையும் எழுதியுள்ளதோடு சிலர் மலையகத் தமிழர் வரலாற்றின் சில பக்கங்களைப் பதிவு செய்துள்ளனர். குறிப்பாக, பேராசிரியர் சந்திரசேகரன் (1989) தனது 'இலங்கை இந்தியத் வரலாறு' என்ற நூலில் ஆரம்ப காலம் முதல் 1980களின் நடுப்பகுதி வரையிலான இந்தியத் தமிழர்களின் வரலாற்றினை முறையாகத் தொகுத்துள்ளார். மாக்கிய சிந்தனையாளரும், தொழிற்சங்க வாதியுமான எஸ்.நடேசன் (1993) எழுதிய History of Upcountry Tamils என்ற நூலில் தமது வாழ்நாளில் சேகரித்த தகவல்களையும், தான் நேரில் பார்த்து அனுபவித்த அரிய தகவல்களையும் தொகுத்துள்ளார். இவ் ஆய்வாளர்கள் தமது கருத்து நிலை மற்றும் புரிதலுக்கு ஏற்ப மலையகத் தமிழர் என்போர் யார் என வரையறுக்க முனைந்துள்ளனர். அத்தகவல்களையும் ஏனைய ஆய்வாளர்களது கருத்துக்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு மலையகத் தமிழர் என்போர் யார் என்பதை வரையறுக்க முனையலாம். மலையகத்தமிழர்

என்ற பதத்தைப் பயன்படுத்துவதில் முன்னோடியாக இருந்தவர் இர. சிவலிங்கம் என்பவரே என்று அவரோடு இளைஞர் கழகங்களிலும் அரசியல் களத்திலும் துணைநின்ற பத்திரிகையாளர் கப.சிவம், எழுத்தாளர் கோமஸ், எம். வாமதேவன் மற்றும் அகிலம் இராமசாமி போன்றோர் பல சந்தர்ப்பங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். மலையகம் என்ற உணர்வை வலுப்படுத்தும் நோக்கில் 'மலைமுரசு', 'மலைப்பொறி', 'மலைநாடு', 'எங்கள் மலைநாடு', போன்ற பத்திரிகைகளும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. மலையகத் தமிழர் என்ற அடையாளத்துக்கு முன்னதாக 'கண்டித் தமிழர்' என்ற அடையாளமும் இவர்களது இன அடையாளமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதாகவும் அம்மக்களின் பண்பாட்டு மாற்றங்கள் பற்றி எஸ்.புஸ்பரான் (2007) எழுதிய இன ஒடுக்குமுறையும் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களின் இனத்துவ அடையாளமும் என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இலங்கைத் தமிழர் வழக்கில் இன்று 'மலையகம்' என்ற தொடர் இலங்கையின் மலைப்பிரதேசங்களில் உள்ள பெருந்தோட்டங்களிலும் அவற்றைச் சார்ந்த நகரங்களிலும் வாழும் இந்தியவம்சாவளித் தமிழர்களைக் குறிக்கப் பயன்படுகின்றது. மலையகப் பகுதிகளைச் சாராத பகுதிகளிலுள்ள பெருந்தோட்டங்களில் அதாவது மேல், தென் மாகாணங்களைச் சார்ந்த றப்பர் பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்பவர்களையும் மலைசார் பகுதிகளிலிருந்து சென்று வடக்கு, கிழக்குப் பகுதியின் விவசாயப் பிரதேசங்களிலும் (கிளிநொச்சி, வவுனியா மாவட்டங்களில்) கொழும்பிலும் வாழ்பவர்களையும் கூட 'மலையகத்தமிழர்' என்ற தொடர்கொண்டே கூட்டும் மரபு இன்று வழக்கிலுள்ளது. (சிவத்தம்பி, 1993: 11). இம்மலையகத் தமிழர் என்ற அடையாள உருவாக்கத்துக்கு சுதந்திரத்துக்குப் பிறகு நாட்டில் மேலோங்கிய இனத்துவ அரசியலும் இந்தியவம்சாவளித் தமிழர்களை இலக்காகக்கொண்டு கொண்டுவரப்பட்ட பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் (1948) மற்றும் அதன் உடன்விளைவுகளும் மலையகத்தில் மேற்கிளம்பிய மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் எழுச்சியும் பிரதான காரணங்களாக அமைந்தன எனலாம். இலக்கிய உரையாடல்களிலும் பொதுத்தளத்திலும் மலையகத்தமிழர் என்ற பதமே பயன்பாட்டுநிலையில் இருந்தாலும் அரச ஆவணங்களில் இன்றும் 'இந்தியத்தமிழர்' என்ற அடையாளமே பின்பற்றப்பட்டுவருகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்டதுபோல, இலங்கையின் சுதந்திரத்தை ஒட்டிய காலப்பகுதியிலிருந்து வலுப்பெறத் தொடங்கிய 'மலையகம்' என்ற அடையாளம் 1960களிலேயே பரவலான புழக்கத்திற்கு வந்து நிலைபெற்றது. இலங்கையில் குடியேறியது முதல் அத்தொழிலாளர் குழுமத்தில் ஏற்பட்டு வந்த சமூக உருவாக்கமும் நாட்டினுடைய சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நிலைப்பாடும் அக்குழுமத்தினரிடையே தாம் தனித்துவமான இனம் என்ற உணர்வை வளர்க்கலாயிற்று. குறிப்பாக, சுதந்திரத்தையொட்டிய காலப்பகுதியில் இலங்கையின் சிங்களப் பேரினவாத அரசியலுக்கு முக்கிய இலக்கானோர் இந்திய வம்சாவளியினரே. தமிழ்த் தேசியவாத அரசியல், நடைமுறையில் இந்திய வம்சாவளியினரை ஒதுக்கி வைத்தது. இதன்விளைவாக இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் தம்மை ஒரு சமுதாயமாகக் கருதும் சூழ்நிலை மேலும் உறுதியாயிற்று. (இமயவரம்பன், 1994: 53). ஏனெனில் இனத்தனித்துவம், இனச் சுயவுணர்வு (அல்லது தேசிய உணர்வு) ஆகியவை சிதறிய அல்லது விரிவுபட்ட குழுக்களை ஒன்றிணைப்பதிலும், மிக முன்னேறிய சமூகத்தாபன வடிவங்களின் விருத்தியிலும், அந்திய அடிமைப்படுத்தலுக்கும், ஆதிக்கத்திற்கும் எதிரான போராட்டங்களில் வலிமைமிக்க ஆத்ம சக்தியைப் பிறப்பிப்பதிலும் பங்களிப்புச் செய்கின்றன. (சேனக்க பண்டாரநாயக்க, 1985:02). இந்தப் பின்புலத்தில் மலையகச் சமூக உருவாக்கம் குறித்து எல்.சாந்திகுமார் 1980 இல் தீர்த்தக்கரையில் மலையகத் தமிழரின் வரலாறு குறித்து கூறியுள்ள பின்வரும் கூற்று அதனைத் தெளிவாகக் கூறுகின்றது:

'சமூக உருவாக்கம் ஒரு புறமும், இனக்காலனித்துவத்தின் செயற்பாடு மறு புறமாகவும் தாம் ஒரு தனித்துவமான இனம் என்ற உணர்வைப் பலப்படுத்தி வந்திருக்கின்றன. இந்தச் சமூக உணர்வின், பிரக்கையின் பிரதிபலிப்பாகவே மலையகம் என்ற பதம் அண்மைக்காலங்களில் ஆதிக்கம் பெற்று வருகின்றது. மலையகம் என்பதில்

தொனிக்கின்ற புவியியல் அர்த்தத்தை மாத்திரம் நோக்கும்போது அது பிராந்தியவாதமாகப் படலாம். ஆனால், மலையகம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட புவியியல் எல்லையை அன்றி குறிப்பிட்ட உற்பத்திமுறையைச் (பெருந்தோட்டத்துறையைச்) சார்ந்து வாழ்கின்ற ஒரு சமூகத்தின் இருத்தலை, ஒரு தேசிய சிறுபான்மை இனத்தின் எழுச்சியைக் குறிக்கின்றது (சாந்திகுமார், 1980: 36).

‘இந்தியத் தமிழர்’, ‘மலையகத் தமிழர்’ ஆகிய சொற்றொடர்கள் பொதுவாக 19ஆம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்த பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களையும் அவர்களது வம்சாவளியினரையும் குறிப்பதற்குப் பயன்பட்டுவந்தாலும் அவ்வாறு தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்த அனைத்து குழுவினரையும் இந்தியத் தமிழர் அல்லது மலையகத் தமிழர் என்று அழைக்கும் வழக்கம் இல்லை. குறிப்பாக, இந்தியத் தமிழர்களைத் தவிர்த்து மலையாளிகள், வட இந்தியாவைச் சேர்ந்த சிந்திகள், மேமன், போரா போன்ற ஏனைய குடியேற்றக் குழுவினரும் இலங்கையில் குடியேறியவர்களில் அடங்குவர். அவர்கள் இந்தியத் தமிழர் என்ற வகைப்பாட்டினுள் உள்ளடக்கப்பட வில்லை. (தேவராஜ், 1985: 224). அத்தோடு மலையகத் தமிழர் அல்லது இந்தியவம்சாவளித் தமிழர் யார்? எவர்? என்பதை வரையறுப்பதில் பல்வேறு மாறுபட்ட கருத்துக்கள் உண்டு. எடுத்துக்காட்டாக, காசிவத்தம்பி மலையகத்தமிழர் என்போரை பின்வருமாறு வரையறுக்கின்றார்:

மலையகத் தமிழர் என்ற தொடர், பொதுப்படையாக, பெருந்தோட்டங்களில் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் யாவரையும் குறிப்பிடுகின்றதெனினும், சற்றுக் கூர்ந்து நோக்கும் பொழுது, அது உண்மையிற் பெருந்தோட்ட உற்பத்தி முறையோடிணைந்துள்ள மூன்று முக்கிய குழுவினரை ஒருங்கு இணைத்துள்ள ஒரு பதமென்பது தெரியவரும். அவை யாவன:

1. பெருந்தோட்டங்களில் வேலை பார்க்கும் தொழிலாளிகளான இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் (கங்காணிகளும் தொழிலாளர்களும்)
2. பெருந்தோட்டங்களின் நிர்வாக அலுவலகங்களில் உத்தி யோகத்தர்களாகக் கடமையாற்றும் இந்தியவம்சாவளித் தமிழர்கள் (இவர்களுள் ஆசிரியர்களையும் சேர்த்துக் கொள்வர்)
3. பெருந்தோட்டங்களைச் சார்ந்த நகரங்களில் வணிக முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ள இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள்

என வகைப்படுத்தும் அவர் தொடர்ந்து, இவர்களிடையே வர்க்க, சமூக வேறுபாடுகளிருப்பினும் பல்வேறு சமூக, பொருளாதார அசைவியக்கங்கள் காரணமாகவும் அரசியல் வரலாற்று நிர்ப்பந்தங்கள் காரணமாகவும் இவர்களிடையே வளர்ந்த தவிர்க்கமுடியாத ஒன்றிணைப்பினூடாகவும் மலையகத் தமிழர் என்ற அரசியல் சமூக எண்ணக்கரு வளர்ந்துள்ளது. மலையகம் என்பது மேற்கூறிய மூன்று கூறுகளின் இணைப்பினைப் பிரதிபலிக்கும் எண்ணக்கருவெனினும், அதன் தளமாகவும் பலமாகவும் அமைவது பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரையாகும் என்கிறார் (பர்க்க: சிவத்தம்பி, 1993: 11,12). இவ்வகைப்பாடு பெருந்தோட்ட சமூக உருவாக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதெனலாம். ஏனெனில் மிகப் பெரும்பான்மையாகத் தொழிலாளர்களை மையமாகக் கொண்டு, பல சமூகத் தட்டுக்களைத் தன்னுடன் உருவாக்கி வளரும் ஒரு சமூகமாக மலையகத் தமிழர்கள் உருவெடுத்துள்ளார்கள். இச்சமூகத்தின் பொருளாதார நடவடிக்கை சார்ந்து பிரதான சமூக வர்க்கமாகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இச்சமூக வர்க்கத்தை அடியொற்றியும் அதன் தேவைகள் சார்ந்தும் ஏனைய வர்க்க அமைப்புக்கள் மலையகத்தில் உருக்கொண்டுள்ளன. இவை அனைத்துமே பொதுவான அடக்குமுறைகளுக்கும் பாரபட்சங்களுக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. (சாந்திகுமார், 1980: 35). ஆனால், பெருந்தோட்டச் சமூக உருவாக்க காலத்தைவிட அதன் வளர்ச்சிப் போக்கில் அண்மைக் காலங்களில் குறிப்பிடத்தக்க பல மாற்றங்கள் அச்சமூகத்தில் ஏற்பட்டுவருகின்றன. குறிப்பாக, அச்சமூகத்தின் ஒரு குழு

வினர் பெருந்தோட்டத் தொழில்துறைக்குள் மூடுண்ட நிலையிலிருந்து விடுபட்டு, அரசு மற்றும் தனியார் நிறுவனங்களில் உத்தியோகத்தர்களாகக் கடமையாற்றுவதுடன் பெருந்தோட்டங்களைச் சார்ந்த நகரங்களில் மட்டுமன்றி நாடளாவிய ரீதியில் சிறிய மற்றும் பெரிய வணிக முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுவருகின்றனர். அத்தோடு அச்சமூகத்தின் பிரதான பொருளாதார சக்தியாக அமைகின்ற தோட்டத் தொழிலாளரின் எண்ணிக்கையும் கணிசமாகக் குறைந்துவருகின்றது. அதனால் சிவத்தம்பி குறிப்பிடும் மூன்று முக்கிய குழுவினரிலிருந்து மலையகத்தமிழர் என்ற அடையாளம் இன்னும் விரிந்து சென்றுள்ளது.

மலையகத் தமிழர் யார் என்பதில் சிவத்தம்பியின் கருத்து மேற்கூறியவாறு அமைந்திருக்க, தம்மையாவின் விளக்கம் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

1. மலையகத்தில் நிரந்தர வசிப்பிடமாகக் கொண்டு அங்கேயே வாழும் தோட்டத் தொழிலாளர்களை உள்ளடக்கிய சகல இந்திய வம்சாவளி மக்களும்
2. மலையகத்திலிருந்து வெளியேறி மலையகத்திற்கு வெளியில் வாழ்ந்து கொண்டு மலையகத்தையே நிரந்தர வசிப்பிடமாகக் கொள்ளும் இந்தியவம்சாவளியினர்.
3. மலையகத்திலிருந்து வெளியேறி மலையகத்திற்கு திரும்ப முடியாத, திரும்ப விருப்பம் இல்லாத ஆனால், இந்தியவம்சாவளி என்ற அடையாளத்துடன் வாழ்பவர்கள்.
4. வடக்கு, கிழக்கு தமிழ் மக்களுடன் அடையாளங் காணமுடியாத, வடக்கு கிழக்குக்கு வெளியில் வாழும் மலையகத்துடன் சம்பந்தம் இல்லாத ஆனால், இந்திய வம்சாவளியினர் என்ற பொது அடையாளத்துடன் வாழ்பவர்கள்
5. வடக்கு கிழக்கிலே இந்திய வம்சாவளியினர் என்ற அடையாளத்துடன் (மலையகத்திலிருந்து குடிபெயர்ந்து) வாழ்பவர்கள்.

மேற்கூறியவாறு வகைப்படுத்திக் கூறும் அவர், சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் இந்தியாவிற்கு நாடு கடத்தப்பட்டவர்கள் மீண்டும் இலங்கைக்கு அழைக்கப்பட வேண்டும். அவர்களுக்காகவும் மலையக மக்கள் என்ற அரசியல் கோரிக்கை முன்வைக்கப்படுகின்றது என்றும் இந்தியாவிலிருந்து வந்து மலையகத்திலும் மன்னார் பகுதியிலும் இந்திய முஸ்லிம்கள் என்ற அடையாளத்துடன் வாழும் முஸ்லிம்களும் இந்தியவம்சாவளி மக்கள் என்பதனுள் அடக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தும் தற்போது அவர்களிடம் காணப்படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. (தம்பையா, 1995: 59-63) என்பதும் தம்பையாவின் கருத்தாகும். இன்றைய நிலையில் சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டவர்களை மீண்டும் அழைக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை வலுவளித்துள்ளதோடு இலங்கையில் வாழ்கின்ற இந்திய முஸ்லிம்களை இங்கு வாழ்கின்ற முஸ்லிம்களில் இருந்து வேறுபிரித்துத் தனித்த குழுமமாக நோக்குவதும் இல்லை. சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின்படி தமிழகம் சென்றவர்கள் தொடர்பாக ஆய்வினை மேற்கொண்ட சிராக் அமைப்பு (1982) 'மலையக மக்கள்' என்று கூறும்போது பெருந்தோட்ட பயிர்ச்செய்கைக்கு உட்பட்ட தொழிலாளர்களை மட்டுமல்ல நகரப்புறத் தொழிலாளர்கள், சிறு நிலவுடைமையாளர்கள், வர்த்தகர்கள், அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள், அறிவுஜீவிகள் ஆகியோர் உள்ளடங்கிய ஒரு சமூக மக்களையே அர்த்தப்படுத்துகின்றோம். (எங்கெங்கும் அந்நியமாக்கப்பட்டவர்கள், 1982: IV) என்று கூறுகின்றது.

சந்தியாப்பிள்ளை கீதபொன்கலன் மலையகத் தமிழரின் அரசியல் குறித்து எழுதும்போது மலையகத் தமிழர்களைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்துகின்றார்:

1. வர்த்தகப் பிரிவினர்
2. உயர்நாட்பத் தொழிலாளர்
3. தோட்டத் தொழிலாளர்
4. தோட்டம்சாரா தொழிலாளர் (பார்க்க: கீதபொன்கலன், 1995:11).

இதைவிட மலையகத் தமிழரிடத்தே இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காற்பகுதியில் ஏற்பட்ட கல்வி மற்றும் அரசியல் ரீதியான சமூக மேலெழுச்சியின் காரணமாக அச்சமூகத்தின் கட்டமைவில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளதாகக் கூறும் எஸ். விஜயசந்திரன், மலையகத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பின்வரும் ஐந்து வகையான சமூக வகுப்பினரைக் காணமுடியும் என்கின்றார்,

1. இன்னும் பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்பவர்கள்
2. கல்வி மேம்பாட்டின் ஊடாகத் தோட்டத் தொழில்சார் கட்டமைப்பிலிருந்து விடுபட்டு அரசாங்கத் தொழில், சுயதொழில், நகர மற்றும் கிராமியத்துறை சார்ந்த தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ள கீழ் மட்ட நடுத்தரச் சமூகம்
3. மலையக மாவட்டங்களிலும் கொழும்பு, கண்டி போன்ற நகரங்களிலும் வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுவரும் வர்த்தகச் சமூகம்
4. 1970களின் பின் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு இடம்பெயர்ந்து இன்று விவசாய சமூகமாக வாழ்பவர்கள்
5. நகரங்களில் நகர சுத்திகரிப்பாளர்களாகவும் கூலித்தொழிலாளர்களாகவும் வாழும் சமூகம் (மேற்கோள்: ரமேஸ், 2012: 6,7).

மலையகத் தமிழர் என்ற தேசியத்துடன் இணைக்கப்பட வேண்டியவர்கள் பற்றிக் கருத்துரைக்கும் போது லெனின் மதிவானம் (2010) பின்வருவோரை மலையகத் தமிழர் என வகைப்படுத்தியுள்ளார்:

1. மலையகத்தை நிரந்தர வசிப்பிடமாகக் கொண்டவர்கள் - தோட்டப்புற உற்பத்தியுடன் சம்பந்தப்பட்ட தொழிலாளர்கள், உத்தியோகத்தார்கள், நகரப்புற வியாபாரிகள், நகர்சார் தொழிலாளர்கள், ரெயில்வே தொழிலாளர்கள் போன்றோர்.
2. மலையகத்தை வசிப்பிடமாகக் கொண்ட அதேசமயம் மலையகத்திற்கு வெளியில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள்
3. மலையகம் என்னும் இனத்துவ அடையாளத்தைக் கொண்டிருக்கின்ற அதேசமயம் மலையகத்திற்குத் திரும்ப முடியாத அல்லது திரும்ப விரும்பம் இல்லாதவர்கள்
4. மலையகத்திலிருந்து வெளியேறி வடக்கு கிழக்கின் எல்லைப்புறங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள்
5. தென்பகுதியில் வாழும் மலையகத் தமிழர்கள்
6. மலையகத்திற்கு வராத அதேசமயம் மலையக மக்களின் பண்பாட்டு பாரம்பரியத்துடன் பெரிதும் ஒற்றுமையுடையவர்களாகக் காணப்படும் மக்கள் (பார்க்க: லெனின், 2010: 5,6)

மலையகத் தமிழர் என்போர் யார் என்பதை வரையறுப்பதில் மேற்கூறியவாறு முரண்பட்ட கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. இம்முரண்பாட்டுக்கு மலையகத் தமிழரின் சமூக உருவாக்கம் மற்றும் அதன் அசைவியக்கம் குறித்த புரிதலில் உள்ள வேறுபாடுகளே அடிப்படையாக அமைகின்றன. மலையகத் தமிழர் என்ற புரிதலுக்கு மலையகம் என்பது அடிப்படையில் புவியியல் வாதம் அல்ல என்ற தெளிவு அவசியமானதாகும். அப்புரிதல் மலையகத் தமிழரை வரையறுப்பதில் கையாண்டுள்ள 'மலையகத்தை நிரந்தர வசிப்பிடமாகக் கொண்ட', 'மலையகத்துக்கு வெளியில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்', 'மலையகத்திற்கு திரும்ப முடியாத அல்லது திரும்ப விரும்பம் இல்லாத', 'மலையகத்திலிருந்து வெளியேறி ஏனைய பிராந்தியங்களில் வாழ்பவர்கள்', 'மலையகத்துடன் சம்பந்தம் இல்லாத இந்திய வம்சாவளியினர்' போன்ற வாசகங்களும் நுண் பகுப்புக்களும் அவசியமற்றவை என்பதை உணர்த்துகின்றன. ஏனெனில் மலையகத் தமிழர் என்போர் நாட்டினுடைய, உலகத்தினுடைய எப்பிராந்தியத்திலும் வாழலாம். எந்தத் தொழிலும் செய்யலாம். அவர்களுடைய வேர்கள்

எங்கிருந்து தொடங்குகின்றன என்பதே முக்கியமானது. அவ்வகையில் மலையகத் தமிழர் யார் என்பதைப் பின்வருமாறு வரையறுத்துக்கொள்ளலாம்:

இலங்கைத் தமிழ் வழக்கில் 'இந்தியத் தமிழர்' என்ற சொற்றொடர் பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் பெருந்தோட்டத் தொழில்துறையின் நிமித்தம் தென்னிந்தியாவிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்டவர்களையும் அவர்களைச் சார்ந்து பின்னர் வந்து குடியேறியவர்களையும் (வணிக முயற்சிகளில் ஈடுபட்டோர் உட்பட - ஆனால், வணிக நிமித்தம் வந்த இந்திய முஸ்லிம்கள் இங்குள்ள முஸ்லிம்களோடு ஒன்றிணைந்ததால் அவர்களை இந்தியத் தமிழருடன் இணைத்து நோக்கும் மரபில்லை) அவர்களது சந்ததிகளையும் குறிப்பதற்குப் பயன்பட்டுவருகின்றது. அவ்வாறு குடியேறியவர்களே பெருந்தோட்ட உற்பத்தி முறையோடு இணைந்த வகையில் தமக்கெனத் தனித்த அரசியல், சமூக, பொருளாதார முறைமை ஒன்றிணைக் கட்டியெழுப்பி இன்று 'மலையகத் தமிழர்' என்ற தனியான அடையாளத்தைப் பேணி வருகின்றனர். பெருந்தோட்ட உற்பத்தி முறைமையை மையமாகக் கொண்டு 'மலையகத் தமிழரின்' சமூக உருவாக்கம் இடம்பெற்றிருந்தாலும் அச்சமூக அசைவியக்கத்தில் பெருந்தோட்ட உற்பத்தி முறைமைக்குள் மட்டும் மூடுண்டு கிடக்காமல் நாட்டின் அரச மற்றும் தனியார் துறைகளிலும் வணிகம், விவசாயம் போன்ற ஏனைய நடவடிக்கைகளிலும் அவர்கள் ஈடுபட்டுவருவதோடு பெருந்தோட்டங்களைச் சாராத நாட்டின் ஏனைய பல பகுதிகளிலும் அவர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

சமகால இலங்கையில் மலையகத் தமிழ்ச்சமூகம் எதிர்நோக்கும் பிரதான சவால்களில் ஒன்றாக அச்சமூகத்தின் குடிசன எண்ணிக்கை சட்ட ஆவணங்களில் அதிகளவில் குறைந்து வருவது விளங்குகின்றது. குறிப்பாக, இலங்கை சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பில் மலையகத் தமிழரின் எண்ணிக்கை பெரும் வீழ்ச்சியைச் சந்தித்துவருகின்றது. இதற்கான அடிப்படைக் காரணியாக மலையகத் தமிழரில் பலர் தம்மை இலங்கைத் தமிழராகப் பதிவு செய்வதே காரணமெனக் கூறப்படுகின்றது. அதாவது 1981ஆம் ஆண்டில் கணக்கெடுப்பில் 818,700 ஆக இருந்த இந்தியவம்சாவளி மக்கள் 2011 ஆம் ஆண்டில் (30 வருடங்களுக்குப் பின்னர்) 832,300 ஆகவே பெருகியுள்ளனர். 30 வருடங்களில் 13,600 பேரே பிறந்துள்ளனர் என்றால் ஆச்சரியம்தான். இதற்கு என்ன காரணம்? இலங்கைத் தமிழர் என்று தம்மை பெரும்பாலானவர்கள் பதிவு செய்து கொண்டமையாகும் (மேற்கோள்: சாந்திசுமார், 2016: 07). இவ்வாறு சனத்தொகை விகிதாசாரக் குறைப்பினால் மலையகச் சமூகம் சந்திக்கக்கூடிய எதிர்விளைவுகள் பலவாகும். குறிப்பாக 'ஒட்டுமொத்தத்தில் சுய தேசிய இன அடையாள மறுப்புப் போக்கு அம்மக்களின் இளம் தலைமுறையினர் மீதும், எதிர்கால சந்ததியினர் மீதும் பாரதூரமான பாதிப்புக்களுக்கே வழிவகுக்கும்' (மேலது: 07).

மலையக மக்கள் தம்மை 'இலங்கைத் தமிழர்' என ஆவண மற்றும் அமைப்பு ரீதியாக அடையாளப்படுத்தலாமா? இலங்கைத் தமிழர் என்ற பிரிவுக்குள் உள்வாங்கப்படுபவர்களின் தகுதிகள் மலையகத் தமிழர் என்ற பிரிவினருக்கும் உண்டா? போன்ற வினாக்களை எழுப்பி அவற்றுக்கான விடை காண முயற்சித்துள்ள எஸ்.சாந்திசுமார் (2016), மலையகத் தமிழரை இலங்கைத் தமிழருடன் இணைத்து ஒரே தேசிய இனமாக அடையாளங்காண முடியாது என்பதைத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். இலங்கைத் தமிழர் என்று சட்ட-ஆவண ரீதியாக அடையாளப்படுத்துவதற்கான இன்றியமையாத தகைமைகளாக விளங்குகின்றன:

1. இலங்கையின் வடக்கு மற்றும் கிழக்கு பிராந்தியங்களைப் பூர்வீகமாகவும் பிறப்பிடமாகவும் கொண்டவர்களும் அவர்களது பரம்பரையினரும் இவர்கள் சமகாலத்தில் வடக்கு-கிழக்கிலோ இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளிலோ வெளிநாடுகளிலோ நிரந்தரமாகவோ தற்காலிகமாகவோ குடியிருப்பவர்களாகவும் இருக்கக்கூடும்.
2. வட பிராந்தியத்தைப் பிறப்பிடமாக அல்லது பூர்வீகமாகக் கொண்டவர்களாக இருப்பின் அவர்கள் சிவில் விவகாரங்களைப் பொறுத்தவரையில் தேசவழமைச் சட்டம் மற்றும் நடைமுறையின் கீழ் வருபவர்களாக இருப்பர்.

3. கிழக்குப் பிராந்தியத்தைப் பிறப்பிடமாக அல்லது பூர்வீகமாகக் கொண்டவர்களாக இருப்பின் அவர்கள் சிவில் விவகாரங்களைப் பொறுத்தவரையில் பெரும்பாலும் மரபு வழிச் சட்டம் அல்லது முக்குவர் சட்டம் மற்றும் அவற்றின் நடைமுறைகளின் கீழ் வருவர்.

மேற்கூறிய அனைத்திலும் மலையகத் தமிழர்கள் உள்வாங்கப்படமாட்டார் என்பதை சுட்டிக்காட்டும் அவர், மலையகத் தமிழரில் பலர் இலங்கைத் தமிழராகப் பதிவுசெய்வதற்கான சமூக உளவியல் காரணிகளில் பிரதானமானவற்றைப் பின்வருமாறு வரையறுத்துள்ளார்:

» 1980களை அடுத்து மலையக மக்களின் சமூக அமைப்பில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் உருக்கொள்ள ஆரம்பிக்கின்றன. இதில் குறிப்பிடத்தக்க விடயம், தொழிலாளரைத் தவிர்த்து உருவாகியிருந்த பல சமூகக் கூறுகள் ஒரு மத்தியதர வர்க்கமாகக் கால்கோள் கொள்வதாகும். இதைச் சேர்ந்தவர்கள் கல்வி ரீதியாகவும் உத்தியோகம் மற்றும் பஸ்துறை ரீதியாகவும் மேல்நோக்கிய நகர்வினை (Upward Mobility) எட்ட ஆரம்பித்தனர். ஆனால், இந்த முன்னேற்றத்தோடு ஒரு எதிர் விளைவும் தொற்றிக்கொண்டது. தோட்டப்புற, விசேடமாகத் தோட்டத் தொழிலாளர் குடும்பப் பின்னணியைக் கொண்டவர்களைப் பொறுத்தவரை மேல்நோக்கிய நகர்வு அவர்கள் தாங்கள் சார்ந்திருந்த குடும்ப, சமூகச் சூழலில் இருந்தும் அந்நியப்படுத்தும் போக்கிற்கான உந்து சக்தியாக அமைந்து விட்டது. இதனை 'விட்டகல்' என்று கூறலாம். அவ்வாறு அந்நியமானவர்களுக்கு வசதியான புகலிடமாக இலங்கைத் தமிழர் என்ற அடையாளம் அமைந்தது.

» தலைமுறை தலைமுறையாக ஒரு உள்நோக்கிய வாழ்க்கை நெறிக்கு நிர்ப்பந்திக் கப்பட்டிருந்த சமூக இறுக்கத்தில் 1980களை அடுத்து உடைப்புக்கள் ஏற்படுவதைக் காணலாம். வெளியில் வந்து புதிய தொடர்புகளையும் பொறுப்புக்களையும் தரிசித்துக் கொண்டவர்களில் பலரின் மத்தியில் கூடவே தாங்கள் இதுவரை சார்ந்திருந்த குடும்ப-சமூகச் சூழல் குறித்த தாழ்வுணர்ச்சி உருவாவதை அவர்கள் நடத்தை முறைமைகளில் காணக்கூடியதாக இருந்தது. உள்ளார்ந்த தாழ்வு மனப் பான்மை ஒருவரை, தான் இதுவரையிலும் மூலமாக சார்ந்திருந்த குடும்ப-சமூக-இன ரீதியான பின்புலத்தை மறைக்க அல்லது அதற்கு புதுவடிவம் கொடுக்க ஏதுவாகின்றது. அத்தகைய பிரிவினரும் 'இலங்கைத் தமிழர்' என்ற அடையாளத்திற்குள் தஞ்சமடைவதைக் காணலாம்.

» மலையகத் தோட்டப்புறம் சார்ந்தவர்களுக்கான சமூக-அரசியல் தளங்களிலான காத்திர பூர்வமான முன்மாதிரிகள் இல்லாமையால் வெளிவாரி முன்மாதிரிகள் குறித்த ஈர்ப்பும் இலங்கைத் தமிழர் என்ற அடையாளத் தேடலுக்கு உந்துசக்தியாக அமைந்தது. (மேலது: 07,08)

» இத்தகைய தன்மையினால் மலையகத் தமிழர் என்ற தனித்த அடையாளத்தின் இருப்பு எதிர்காலத்தில் கேள்விக்குள்ளாகக்கூடிய நிலைமையுண்டு. அத்துடன் மலையகத் தமிழரிடையே மேற்கிளம்பி வரும் இலங்கைத் தமிழர் என்ற அடையாளம் அச் சமூகத்திலே பாரதாரமான பாதிப்புக்களையும் எதிர்காலத்தில் கொண்டுவரலாம். ஆகவே, மலையகத் தமிழர், தமிழர் என்ற வகைப்பாட்டினுள் பொதுவாக உள்ளடங்கினாலும் அவர்கள் தம்மைத் தனித்த தேசிய இனமாக அடையாளங் காண்பதும் அதனைப் பேணுவதும் சமூக வரலாற்றுச் சூழ்நிலை மற்றும் தேவையின் விளைவினாலாகும்.

24.3 மலையகத் தமிழர்களின் பண்பாடு

பண்பாடு என்பது ஒரு சிக்கலான எண்ணக்கருவாகும். ஒரு சமூகத்தின் அல்லது தனிமனிதனால் பாதுகாக்கப்படும் பெறுமானங்கள், நம்பிக்கைகள், தொன்றுதொட்டு பின்பற்றி வரும் சடங்குகள், தனது இன அடையாளத்துடனான குணாம்சங்கள் என்பவற்றுடன் மாறுபட்ட தமது சூழ்நிலைக்கு தக்கப்படியாக மாற்றிக்கொள்கின்ற தமது நடவடிக்கைகள் என்பவற்றை அடைகின்ற ஒரு இணக்கப்பாடாகவே பண்பாட்டினைக் கருதிக் கொள்ளலாம் (Mulholland, 1991). பண்பாடு பற்றி பல நூல்களை எழுதியுள்ள Christina De Rossie (2015) இன் கருத்துப்படி பண்பாடு என்பது மேற்கூலக நாடுகளின் சமூக மாற்றம் அடைந்து செல்லும் ஒரு சமூகம் அல்லது தனிமனிதன் என்பவன் என்ன பண்பாட்டுக்கு உட்பட்டிருக்கிறான் என்பது ஒருவிடயமல்ல. உலக சமூகம், மதம், இனம் என்பவற்றுடன் அவர்கள் பின்பற்றும் நெறிமுறை, நம்பிக்கை போன்றவற்றால் சிக்குண்டு இவ்வம்சங்கள் ஒன்றோடொன்று எவ்வாறு கலந்து பண்பாட்டு திரட்சி பெற்றுள்ளது என்பது பற்றிய படிப்பினையே பண்பாடு என்கின்றார்.

இவரது விளக்கத்தின்படி ஒரு சமூகம் அல்லது தனிமனிதன் என்பவர் தனித்து வமான பண்பாட்டைக் கொண்டிருப்பது நிலையானதாக தொடர்ந்திருக்கும் என்று அடையாளப் படுத்துவது பொருத்தமல்ல. இவை எப்போதும் நிலை கொண்டிருக்கும் என்று கூறுவதற் கில்லை. பண்பாடு என்பது அடிப்படையில் காலவோட்டத்தில் கசிந்து செல்வதுடன் இடத்துக்கிடம் நகர்ந்து சென்று திரிபடைந்து கொண்டே இருக்கும் என்கிறார். இத்த கைய பின்னணியை எண்ணக்கருவாகக் கொண்டு இலங்கைவாழ் இந்தியவம்சாவளித் தமிழர்களின் பண்பாட்டு மாற்றங்கள் பற்றி ஆய்வு பொருத்தமாக இருக்கும். அதுவே இவ்விரண்டாம் பகுதியின் இலக்காகவும் அமைகின்றது. இப்பகுதியானது சிறிமா-சாஸ்திரி உடன்படிக்கையின்கீழ் தாயகம் திரும்பியோரினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இடைவெளிகளில் ஏற்பட்ட கலாசார மாற்றங்களைப் பிரதான கருப்பொருளாகக் கொண்டே வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவர்களின் பண்பாட்டு மாற்றத்தில் கணிசமான செல்வாக்கினைச் செலுத்தும் மதவழிபாட்டு முறைகளும், தொடர்பாடலிலும், உணவுப் பழக்கவழக்கங்களிலும் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்கள் பற்றி விரிவாக ஆராய வேண்டியுள்ளது. இலங்கையில் குடியேறிய இந்தியத் தமிழர்களது பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியை பலர் ஆராய்ந்துள்ளனர். இவர்களில் R. Jayaraman (1964) அவர்களின் ஆய்வு முதன்மையானதெனக் கருதலாம். தென்னிந்தியாவில் பின்பற்றிவந்த சாதி முறைமைகள் அங்கிருந்து குடிபெயர்ந்து வந்துள்ள இந்தியத் தமிழர்கள் அதனை எவ்வாறு இலங்கையில் தக்கவைத்துள்ளனர் என்பது பற்றி மிக ஆழமான விளக்கத்தினை அந்த ஆய்வு வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. இவரைத் தொடர்ந்து மலையக மக்களின் பண்பாட்டின் இன்னோரன்ன பார்வைகளை முன் வைத்தவர்களில் Valentine Daniel (2001) மற்றும் C.V. Velupillai, Oddvar Hollup (1994), காசிவத்தம்பி போன்றவர்கள் குறிப் பிடத்தக்கவர்களாவர்.

மிக அண்மைக் காலத்தில் மலையகத் தமிழரின் இன அடையாளம், பண்பாடு பற்றிய ஆழமான ஆய்வுகளை மேற்கொள்பவர்களில் முக்கியமாக எடுத்துக்கூறப்படுபவர் Daniel Bass என்பவராவார். மேற்குறிப்பிட்ட ஆய்வுகள் ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிடப்பட்ட நிலையில் தமிழ் மொழியிலும் குறிப்பிடத்தக்க ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் பெருமளவு பிரயத்தனங்களுடன் வெளியிடப்பட்ட நூல் இலங்கை மலையகத் தமிழரின் பண்பாடும் கருத்துநிலையும் என்ற தலைப்பில் பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்க ளால் தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட நூலாகும். 1980களில் பல்கலைக்கழகங்களில் இளம் ஆய் வாளர்களாக வளர்ந்து வந்த மாணவர்கள், விரிவுரையாளர்களினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய் வுகள் இவ்வெளியீட்டில் காத்திரமாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இதைவிட இராசிவலிங்க ரூபகார்த்த குழுவினரால் வெளியிடப்பட்ட மலையக மக்களின் சமகாலப் பிரச்சினைகள்

(2003) மற்றும் இனத்துவ முரண்பாடும் மலையக மக்களும் பல்பக்க பார்வை (2007) என்ற தலைப்பில் வெளியிட்ட தொகுப்பிலும் வெளிவந்துள்ள சில கட்டுரைகளில் மலையக மக்களின் பண்பாடு பற்றி கணிசமாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இதைவிட 2009 இல் வெளியிடப்பட்ட சாதியின்மையா? சாதி மறைப்பா? என்ற தலைப்பிடப்பட்டு பேராசிரியர் Tudor Silva மற்றும் P.P. Sivapiragasam, Paramsothi Thanges ஆகியோர்களினால் தொகுக்கப்பட்ட நூலிலும் மலையக பண்பாட்டில் சாதிமுறையின் தார்ப்பரியங்கள் பற்றியும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. 1990களில் பல்கலைக்கழக சமூகவியல் அறிஞர்களால் வெளியிடப்பட்ட 'யாத்திரை' என்ற தொகுப்பினுள் பேராசிரியர் டியுடர் சில்வா எழுதியுள்ள கட்டுரையும் இந்தவகையில் வரிசைப்படுத்தக்கூடிய குறிப்பிடத்தக்க ஆய்வாகக் கருதலாம்.

மேற்குறிப்பிட்ட நூல்களில் வழங்கப்பட்டுள்ள தகவல்களைப் பின்னணியாகக் கொண்டு Circulation to Cultures And Culture to Circulation என்ற தலைப்பில் தென்னாசிய நாடுகளுக்கான பிராந்திய ஒத்துழைப்பு அமைப்பின் கலாசாரமையம் வெளியிட்ட தொகுப்பில் Cultural Identity of the Indian Tamils in Sri Lanka என்ற தலைப்பிலான கட்டுரையிலும் மலையக மக்களின் பண்பாட்டுத் தளத்தில் ஏற்பட்டுள்ள புதிய பரிமாணம் பற்றி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது மேற்குறிப்பிட்ட ஆய்வுகள், சிந்தனைகள் போன்றவற்றை அவதானிக்கும் போது பெருந்தோட்டங்களுக்காக வரவழைக்கப்பட்ட தென்னிந்தியத் தமிழர்கள் தாம் கொண்டு வந்த கலாசார மரபுகளைத் தொடர்ந்தும் பின்பற்றுவார்களாகவே காணப்பட்டனர். மலைப்பாங்கான இடங்களில், பெருந்தோட்ட கட்டமைப்பினால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட புதிய தொழில் முறை, வீடமைப்பு என்பன தாமும் தமது மூதாதையர்களும் வாழ்ந்த தென்னிந்திய கிராமங்களில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட சூழலில் வாழவேண்டிய நிலையிலும் தாம் வாழ்ந்த தென்னிந்திய கிராமங்களின் பண்பாட்டு பழக்கவழக்கங்களைக் கைவிட்டவர்களாகக் காணப்படவில்லை. தொன்றுதொட்டு மேற்கொண்டுவந்த தொழில்களுக்குப் பதிலாக குளிர்ந்த அல்லது இதமான காலநிலையில் அழகிய மலைகளுக்கிடையில் கிடைக்கப் பெற்ற புதுமையானதும் இலங்கையில் அப்போதிருந்த கிராமிய மக்களைவிட ஒருபடி மேல்நிலையில் வாழக்கூடிய மலையக வாழ்க்கை முறை, மலையக மக்கள் என்ற இன அடையாளத்தையும் உருவாக்கியது என்று துணியலாம். இவர்களது பண்பாட்டில் காணப்பட்ட சில அம்சங்களைப் பின்வருமாறு காணலாம். இன்று இலங்கையில் வாழ்கின்ற 'இந்தியத் தமிழர்கள்' யாவரும் தென்னிந்திய கிராமங்களில் இருந்து குடியேறிந்து வந்த மக்களின் நான்காவது அல்லது ஐந்தாவது தலைமுறையினராக இலங்கையில் வாழ்ந்து வருபவர்களாகக் குறிப்பிடலாம். இவர்கள் இலங்கைக்கு வருகை தந்தபோது இவர்களின் தொழில்முறை தென்னிந்திய கிராமங்களில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டதாகும். பிழைப்புமட்ட விவசாயம், காட்டுத்தொழில், சேனைப்பயிர்ச்செய்கை, நெசவுத்தொழில் போன்றவற்றில் ஈடுபட்டிருந்த இம்மக்கள் அதிகமாக வரட்சியானதும் சமதரையான புனியியல் சூழலிலேயே வாழ்ந்துவந்தனர். இலங்கைக்கு வரவழைக்கப்பட்ட பின்னர் மலைப்பாங்கானதும் குளிரானதுமான சூழலில் லயக் காம்பிராக்களில், தினக்கூலிக்கு கடுமையான நிபந்தனைகளுடனான வேலையை செய்ய வேண்டியவர்களாயினர். இவர்கள் பெருந்தோட்ட முகாமையாளர்களால் பொதுவாக தோட்டத்துரையால் கட்டளையிடப்படும் வேலைகளையே நிறைவேற்றுவவர்களாவும் அதற்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட நாளாந்த கூலியைப் பெற்றுக் கொள்பவர்களாகவும் தொடர்ந்தும் இருந்து வருகின்றனர். இவ்வாறான கட்டளையிடும் வேலையை நிறைவேற்றும் ஒழுங்குமுறை 1927ஆம் ஆண்டு முதல் கொண்டுவரப்பட்ட தொழிற்சட்டத்திலேயே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஒரு புறம் தென்னிந்திய கிராமங்களில் பிழைப்புமட்ட பொருளாதாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்த இவர்கள் மேற்குறிப்பிட்டது போன்ற பெருந்தோட்டத் தொழில்கள் ஒரு புதிய அனுபவமாகக் காணப்பட்டன மட்டுமன்றி உணவுப்பொருட்களைத் தயாரிப்பதிலும் மாற்றங்கள் செய்யவேண்டிய கட்டாயத்துக்குத் தள்ளப்பட்டனர். தென்னிந்தியாவில் தாம் வாழ்ந்தபோது தானியங்களினாலான சோறு, கழி, கஞ்சி போன்றவற்றையே பிரதான உணவாகக் கொண்டிருந்த இம்மக்கள் இங்கு

குடியேற்றப்பட்ட வுடன் மாப்பொருளினாலான உணவுகளைத் தயாரித்து பரிமாறிக் கொண்டமை ஒரு புதிய அனுபவமாகும். இதனை பின்வரும் நாட்டார் பாடலும் பதிவு செய்துள்ளது:

சோளம் குரக்கன்

கம்பு கேவரு

மொச்சை மறந்து போச்சே

கண்டிச் சீமைத் துரை

நெல்லுச் சோறு

கோதுமை தின்னலாச்சே (சிவலிங்கம், 2007: 23)

தோட்டத்தொழிலாளர்கள் மாவினால் தயாரிக்கப்படும் உணவுப் பொருட்களையே பெருமளவில் உட்கொள்கின்றனர் என்று சமூக ஆய்வுகளிலும் குறிப்பிப்படுகின்றனர் (CFS: Central Bank of Sri Lanka). இதனால் கோதுமை மாவில் விலை தளம்பல்களின்போது அதனைச் சலுகை விலையில் வழங்க வேண்டும் என்று கோரிக்கைகளும் முன்வைக்கப் படுவது வழக்கமாகிவிட்டது. இவ்வாறு கோதுமை மாவினால் தயாரிக்கப்படும் ரொட்டி இவர்களின் ஒரு புதுமையான படைப்பல்ல. ஏற்கனவே தாம் வாழ்ந்த தென்னிந்திய கிராமங்களில் கேழ் வரகினாலான மாவில் கழி, கஞ்சி என்பவற்றுடன் ரொட்டியையும் தயாரிக்கும் பழக்கம் இவர்களிடம் காணப்பட்டது. இலங்கைக்குக் குடிபெயர்ந்ததன் பின்னர் கேள் வரகு மா இலகுவாக கிடைக்கக்கூடியதாக இல்லாதபோது ஐரோப்பா மற்றும் அமெரிக்க நாடுகளில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டு விநியோகிக்கப்பட்ட வெள்ளை கோதுமை மாவில் ரொட்டியைத் தயாரித்தனர். இவ்வாறு தயாரிக்கப்பட்ட ரொட்டி: உப்பு ரொட்டி, தேங்காய் ரொட்டி, கோதுமை ரொட்டி என்றவாறு அழைக்கப்பட்டன. இலகுவில் குறைந்த நேரத்தில் தயாரிக்க கூடியதாக இருந்தமையும் தயாரித்த ரொட்டியை தனியாகவோ ஏதாவதொரு கறியுடனோ சாப்பிடக்கூடியதாகவும், தோட்டங்களில் வழங்கப்படும் கடுமையான வேலைகளைச் செய்யும் போது பசியை தாங்கக்கூடியதாகவும், இலகுவாகப் பரிமாறவும் கொண்டு செல்லவும் கூடியதாக இருந்தமையாலும், குளிர்மையான காலநிலைக்கு ஏற்ற உணவாக விளங்கியமையாலும் கோதுமை ரொட்டி நாளைவில் இம்மக்களின் ஜனரஞ்சக உணவாகப் பிரபல்யமடைந்தது.

தோட்டங்களில் தோட்ட நிர்வாகத்தின் அனுசரணையுடன் நிர்மாணிக்கப்பட்ட கோயில்கள், தென்னிந்திய கிராமங்களில் அவர்கள் பின்பற்றிய கலாசார நிகழ்வுகளைத் தாம் வந்து குடியேறிய தோட்டங்களில் பின்பற்றுவதற்கான வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்திக்கொடுத்தன. அதனால் தாம் பின்பற்றிவந்த கோயில் சடங்குகளைத் தொடர்ந்து இங்கும் பின்பற்றக்கூடியதாக அமைந்தது. இது பற்றி பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி (1993) குறிப்பிடும்போது மத சுதந்திரத்தால் உற்பத்திகள் பாதிக்கப்பட மாட்டாது. இவ்வாறான வசதிகள் மக்களின் வெளியுலகத் தொடர்புகளைக் குறைத்து, மக்கள் இங்கு நிரந்தரமாக வாழ வழிவகுக்கும் என்பதை நிர்வாகத்தினர் நன்கு அறிந்து வைத்திருந்தனர். அத்துடன் மக்கள் தங்களது நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், விழாக்கள், விரத நாட்கள், பண்டிகைகள், கூத்துக்கள், கலைகள், இலக்கியப் படைப்புக்கள், பொழுது போக்கு நடவடிக்கைகள், குல தெய்வ வழிபாடு, கிரியைகள், விளையாட்டுக்கள் போன்றவற்றைத் தென்னிந்திய பாணியில் தொடர்ந்தும் பேணுவதற்கு வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டன என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

மலையகத் தமிழரின் சமய வழிபாட்டு மரபுகளும் சமூக நடைமுறைகளும் பிரதானமாக இந்துமுறைகளாக அமைந்த போதிலும் அவை இலங்கையின் ஏனைய பிராந்தியங்களில் வாழ்கின்ற சக இந்துக்களுடையதிலிருந்து வேறுபட்டு தென்னிந்திய கிராமியத் தன்மை மிகுந்தனவாகவே விளங்குகின்றன (Velupillai, 1970). தென்னிந்தியாவில் பின்பற்றிய தமது குல தெய்வ வழிபாடுகளையும் ஏனைய பொது வழிபாட்டு நிகழ்வுகளையும் இங்கும் பின்பற்றிய அவர்கள் இங்கு உருவாகிய புதிய குழலுக்கு ஏற்ப புதிய கடவுளர்களையும்

உருவாக்கிக் கொண்டனர் என்பது குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்கதாகும். அதாவது, தவறணை முனி, கொழுந்து சாமி, கவ்வாத்து முனி, மட்டத்து சாமி, கம்பி முனி, றோதை முனி போன்ற பெருந்தோட்டத்துறை உருவாக்கத்துடன் தோற்றம் பெற்ற மலையகத் தமிழரின் தொழிந்துறைசார் வழிபாடுகளானவை தமது தென்னிந்திய பூர்வீக வழிபாட்டு மரபுகளை புதிதாக தோற்றம் பெற்ற தொழில் நிலைமைகளுடன் இணைவு படுத்தியதால் தோன்றியவையாகும் (விரிவுக்கு: ஜெயசீலன்: 2016).

மேலும், இலங்கை குறுகிய பண்பாட்டு பகுப்பாய்வினைப் பொறுத்த வரையில் மலையகப் பண்பாடு என்பது 'சுத்த' சிங்கள மக்களது பண்பாட்டின் மையமாகவே கருதப் படுகின்றன (சிவத்தம்பி, 1993: 12) இலங்கையின் மக்கள் தொகையில் சுமார் 74 வீதமான சிங்கள மக்களில் கண்டியைப் பாரம்பரிய பிரதேசமாகக் கொண்ட கண்டிய சிங்களவர்கள் தனித்துவமான பாரம்பரிய கலாசார மரபுகளைக் கொண்டவர்களாகவே கருதப்படுகின்றனர் என்பதை யாவரும் அறிவோம். இது ஒரு புறம் இருக்க மலையகச் சூழலில் உருவாகிய பெருந்தோட்டங்களை மையமாகக் கொண்ட மலையகத் தமிழர்களின் குடியேற்றமும் அவர்களின் பண்பாடு என்பன ஒரு தனித்துவமான பண்பாட்டுத் தளமாக உருவாக்கப்பட்டது. இவ்வாறு புதிய உள்ளடக்கத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட மலையக மக்களின் பண்பாட்டில் பல்வேறு மாற்றங்கள் இடம்பெற்றன. எவ்வாறாயினும் 1964 இல் ஏற்படுத்தப்பட்ட சிறிமா-சாஸ்திரி உடன் படிக்கையின் பிரகாரம் இந்திய பிரஜாவுரிமை வழங்கப்பட்டு தாயகம் திரும்பியோர்களினால் மலையக பெருந்தோட்ட சமூக கட்டமைப்பில் ஏற்பட்ட இடைவெளியை முதலாவதாகக் குறிப்பிடலாம். இவ்வுடன்படிக்கையின்படிதாயகம் திரும்புவார்களின் பயணம் 1975-1980 காலப்பகுதியில் உச்ச நிலையில் இருந்தன. இக்காலத்தில் காணப்பட்ட உணவுப் பற்றாக்குறையும் மலையக மக்களை அதிகமான சவால்களுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியவர்களாக்கியது. 1983 ஆம் ஆண்டு நாட்டில் ஏற்பட்ட தமிழர்களின் மீதான தாக்குதல் இடம் பெறும் வரையில் சுமார் 350,000 பேருக்கு இந்தியப் பிரஜாவுரிமை வழங்கப்பட்டதுடன் அவர்களில் அதிகமானோர் தென்னிந்தியாவிற்கு 'தாயகம் திரும்பியோர்' என்ற தலைப்பில் நாட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டனர். சிறிமா-சாஸ்திரி உடன்படிக்கையின்படி 1966-1989 வரையான காலப்பகுதியில் 419,000 பேர் இந்திய குடியுரிமைப் பெற்று நாட்டைவிட்டு அகன்று வெளியேறியுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மலையகப் பெருந்தோட்டங்களில் இருந்து இவ்வாறு வெளியேறியவர்களில் கணிசமானோர் அந்தந்த தோட்டங்களில் உயர்நிலையில் காணப்பட்டவர்களாவர். இவர்களில் அதிகமானோர் சாதி அமைப்பில் உயர் சாதியினராகக் காணப்பட்டதுடன் தொழிற்சங்கங்களின் தோட்டக் கமிட்டித் தலைவர்களாகக் காணப்பட்டனர். இன்னும் சிலர் தோட்டங்களில் உள்ள கோயில் மற்றும் கலை, கலாசார நிகழ்வுகளைக் கொண்டு நடத்துபவர்களாகவும் விளங்கினர். இவர்களிடம் காணப்பட்ட மற்றுமொரு அம்சம் இவர்கள் தமது மூதாதையினர் வாழ்ந்த தென்னிந்தியக் கிராமங்களுடன் அடிக்கடி கடிதத் தொடர்புகளை வைத்திருந்தனர். அது மட்டுமன்றி தமது கிராமங்களுக்குச் சென்று வருபவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். இதற்கு மேலதிகமாக இவர்களின் பிள்ளைகளை நகரப் பாடசாலைகளில் இரண்டாம்நிலை கல்வியை மேற்கொள்ள வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுவோமாயின் தோட்டங்களின் பொறுப்பு, வழிகாட்டல் என்பன இவர்களின் கைகளிலேயே காணப்பட்டது. இலங்கை - இந்திய உடன்படிக்கையின்போது தமது சொந்த ஊர்களுக்குத் திரும்பிவிட வேண்டும் என்று முதலில் விண்ணப்பங்களைச் சமர்ப்பித்தவர்களும் இவர்களேயாவர். இவர்களில் அநேகருக்கு இந்தியாவில் வீடுகள் மற்றும் விவசாய காணிகளின் உரிமையும் காணப்பட்டது. இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு தோட்டங்களைவிட்டு இவர்கள் வெளியேறலாயினர். இவர்களில் கணிசமானவர்கள் தோட்டங்களில் இடம்பெற்றுவந்த பல்வேறு நிகழ்வுகளைக் கொண்டு நடத்தியவர்களாகக் காணப்பட்டனர். அவ்வாறானவர்கள் அந்தத் தோட்டங்களின் மரியாதைக்குரிய பெரியவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். இவர்களே தோட்டங்

களில் இடம்பெற்ற காமன்கூத்து, அர்ச்சனன் தபசு போன்றவற்றை வழிநடத்திய வர்களாவர் (மாஸ்டர்கள்). இவர்களின் வெளியேற்றம் காரணமாக இத்தகைய நிகழ்வுகளைத் தோட்டங்களில் கொண்டு நடாத்தக்கூடியதாக இல்லை. அதுமட்டுமன்றி இவ்வாறு தோட்டங்களில் உள்ள பல்வேறு வேலைகளுக்கு தலைமை தாங்கியவர்களின் பின்னாளே பாடசாலைக் கல்வியிலும் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டனர். இத்தகையோரின் நகர்வின் காரணமாக பல தோட்டங்களில் இருந்து இரண்டாம்நிலை கல்விக்காக நகர்ப்புற பாடசாலைக்குச் செல்லும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது. ஒருவகையில் 1983 தமிழர்கள் மீதான தாக்குதலில் உயிர் உடைமைகளின் இழப்புக்களுக்கு மேலதிகமாக தாயகம் திரும்பியோர்களினால் ஏற்பட்ட மலையகத்தின் ஸ்தம்பிதமான நிலை 1990கள் வரை நீடித்து காணப்பட்டது. ஒவ்வொரு லயத்திலிருந்தும் மூன்று, நான்கு குடும்பங்கள் என்றவாறு தாயகம் திரும்பியோர் இடம்பெயர்ந்தபோது அதுவரை நெருங்கிய நிலையில் கூட்டுக்குடும்பமாகக் களைகட்டியிருந்த லயன் காம்ப்ராக்கள் வெறிச்சோடிப் போயின. சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் கீழ் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிய (சுமார் 400000 பேர்) இந்தியாவில் பல மாவட்டங்களில் தமிழ்நாடு, ஆந்திரா, ஒரிசா உட்பட பல மாநிலங்களில் குடியமர்த்தப்பட்டனர். நாளடைவில் அவர்களுக்கு பழக்கமான தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலை செய்வதற்காக அத்தொழில் செறிவாக இடம்பெற்றுவரும் நீலகிரி மாவட்டத்தில் உள்ள குன்னூர், கோத்தகிரி போன்ற இடங்களுக்கே திரும்பி விட்டனர். இவர்களை உள்வாங்கும் நோக்கில் தமிழ்நாடு அரசாங்கம் புதிய தேயிலைத் தோட்டங்களை TANTEA Tamil Nadu Tea Plantation Corporation கீழ் 2763 ஹெக்டெயர் காணிகள் விஸ்தரிக்கப்பட்டன. இதில் 1000க்கு மேற்பட்ட தாயகம் திரும்பிய தொழிலாளர்கள் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டனர். இவ்வாறு இவர்கள் குடியேறிய பின்னர் தமது உறவுகள் என்பது இலங்கையில் தாம் குடியேயர்ந்து வந்த தோட்டங்களுடனேயே அடையாளப்படுத்தப்பட்டன. இதனை அவர்கள் ஊர்காரர்கள் என்று வரையறுத்துக் கொண்டனர். உதாரணமாக: பதுளை பகுதியில் இருந்தவர்கள் ஒரு ஊர், ஹட்டன் பகுதியில் இருந்து வந்தவர்கள் மற்றுமொரு ஊர்க்காரர் என அடையாளப்படுத்திக் கொண்டதுடன் பேசி முடிவெடுக்கும் திருமணங்கள் இவ்வரையறைக்கு உட்பட்டதாக இடம்பெற்றுவருவதையும் காணலாம்.

'இந்தியத் தமிழர்கள்' என்ற இன அடையாளத்துடன் இலங்கை வந்தவர்கள் மலையக மக்கள் அல்லது மலையகத் தமிழர்கள் என்ற இன அடையாளத்தைக் கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர் என்பதையும் இவர்களுக்கு வேறு இன அடையாளங்கள் இலங்கையில் இருப்பதையும் அவதானித்தோம். இவ்வாறான நிலையில் இந்தியாவிலிருந்து வந்த இந்தியத் தமிழர்கள் தாயகம் திரும்பியபோது தங்களை அங்குள்ள சக இந்தியத்தமிழர் என்ற அடையாளத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது அவர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டதையும் இங்கு குறிப்பிடுதல் வேண்டும். இது பற்றிய விரிவான ஆய்வுகளை Daniel Bass, (2013), வாமதேவன்: (1989), வேதவள்ளி (1997) போன்றோர் மேற்கொண்டுள்ளனர். இவர்களது ஆய்வின்படி பிறந்த நாட்டிலிருந்து குடியேயர்ந்து இன்னொரு நாட்டில் நீண்ட காலம் வாழ்ந்த பின்னர் தாம் பிறந்த நாட்டிற்கே தாயகம் என்று திரும்பியோர் போல வந்து சேர்கின்றனர். ஆனால், அவர்களை அந்நாட்டின் மைத்தர்களாகச் சமூகம் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. உதாரணமாக, ஆபிரிக்கர்கள் அமெரிக்காவிலிருந்து மீளவும் ஆபிரிக்கா வந்தபோதும், யூதர்கள் அமெரிக்காவிலிருந்து இஸ்ரேல் வந்தபோதும் அவர்கள் அந்நியர்களாகவே கருதப்பட்டனர் (D. Jenkins, 1975; Jhonson, 2005; Dominguez, 1989) இன்னுமொரு உதாரணம் பிரேஸில் நாட்டுக்கு 1668 ஆம் ஆண்டுகளில் குடியேயர்ந்து சென்ற ஜப்பானியர்கள் தமது அடுத்த அடுத்த தலைமுறைகளுடன் மீண்டும் ஜப்பான், தமது தாய் நாடு என்ற எண்ணத்துடன் திரும்பியபோது அவர்களை ஜப்பானியர் என்று ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மாறாக அவ்வாறு வந்தவர்களைப் பிரேஸில் நாட்டு ஜப்பானியர் என்று அடையாளப்படுத்தினர். இதுபோல தாயகம் திரும்பிய இலங்கைவாழ் இந்தியர்கள் இந்தியாவில் 'சிலோன் ஆன்' அல்லது 'சிலோன்காரர்கள்' என்றே அழைக்கப்பட்டனர்.

பெருந்தோட்டங்களைத் தனியார்மயப்படுத்திய பின்னர் தோட்டத் தொழில்களுக்கு உள்வாங்கப்படும் தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கையில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது (1992 இல் சுமார் 500 000 பேராக இருந்த தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை 2012 இல் 230,000 ஆக சுமார் 46 வீதமாக வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது). பெரும்பாலான ஆண் தொழிலாளர்களுக்குத் தோட்டங்களில் அவர்களுக்குரிய வேலைகள் வழங்கப்படுவதில்லை. இது ஒரு புறம் இருக்க இவர்களுக்கான நாளார்ந்த வருமானத்திலும் கட்டுப்பாடுகள் கொண்டுவரப்பட்டன. வருமான மட்டத்தில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது. இவர்களின் வீட்டு வசதிகளும் மேம்படுத்தப்படவில்லை. இந்நிலையில் நாட்டில் நிலவி வந்த யுத்த சூழ்நிலையில் மலையகத் தமிழ் மக்களுக்கு ஏனைய இடங்களில் தொழில் வாய்ப்புக்களுக்காக இடம்பெயர்ந்து செல்லக்கூடிய வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டிருந்தாலும் அதனைச் செயற்படுத்த முடியாதவர்களாக பெரும்பாலும் தோட்டங்களிலேயே ஒடுங்கி வாழ வேண்டிய நிலைமை காணப்பட்டது. இக்காலத்தில் பாடசாலைக் கல்வியை முடித்துக் கொண்ட இளைஞர்கள் பெருந்தோட்ட தொழில்களில் ஈடுபடுவதில் ஆர்வமிக்கவர்களாக இல்லை. பாடசாலைக் கல்வியைப் பூர்த்தி செய்தவர்கள் தோட்டப்புறங்களைவிட்டு வெளியேறலாயினர். வெளியேறிய இளைஞர்கள் பெரும்பாலும் நகரங்களில் உள்ள வியாபார தளங்களுக்கு வேலை செய்வதற்காகச் சென்றனர்.

மலையகத்தில் உள்ளவர்கள் வடக்கு-கிழக்குப் பிரதேசங்களுக்கு இடம்பெயர்ந்து செல்லும் நிகழ்வு 1960களில் ஆரம்பமாகி இருந்தாலும் 1983 களின் பின்னர் துரிதமாக இடம்பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு வடக்கு-கிழக்கே குடிபெயர்ந்தவர்களின் பிரதான இலக்கு அங்கு செறிவாக வாழ்கின்ற தமிழ் மக்களுடன் பாதுகாப்பாக வாழ்ந்துவிடலாம் என்பதாகும். இவ்வாறு சென்றவர்களில் கணிசமானோர் அவர்களுடன் ஒன்றிணைந்து விட்டனரென்றே கருத வேண்டியுள்ளது. இவ்வாறு குடிபெயர்ந்தவர்களின் எண்ணிக்கை சுமார் 200,000 பேராக இருக்கலாம் என்று மதிப்பிடலாம். இவ்வெண்ணிக்கையானது இன்றளவில் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களின் எண்ணிக்கையில் சுமார் 12 வீதமாகும். இவர்கள் பெரும்பாலும் மலையகத்துக்கே உரித்தான அடையாளப்படுத்தப்பட்ட பண்பாட்டினைத் தொடர்ந்தும் பின்பற்றுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலையில், அவர்களின் இன அடையாளமும் வடக்கு-கிழக்கே வாழ்கின்ற இலங்கைத் தமிழர் என்ற அடையாளத்துடன் வாழ்வதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகமாக உள்ளன.

1980களில் இருந்து இலங்கையில் வடக்கு-கிழக்கே காணப்பட்ட யுத்த நிலைமைகள் காரணமாக 'தமிழர்' என்ற காரணத்திற்காக சிங்களவர் மத்தியில் வாழ்கின்ற மலையக மக்கள் அடங்கி வாழவேண்டியவர்களாகவே காணப்பட்டனர். மேற்குறிப்பிட்டது போல தோட்டங்களில் இருந்து வெளியேறி வேறு வேலைகளில் சுதந்திரமாக ஈடுபட முடியாத நிலையில் தமது வாழ்க்கையை விரும்பியோ விரும்பாமலோ தோட்ட வேலைகளைக் கட்டாயமாக ஏற்றுக்கொண்டு ஒரு வரையறையில் வாழவேண்டியவர்களாயினர். பெருந்தோட்டங்களில் உள்ள வெளிப்படையான வேலைகளைத் தவிர, தமது பண்பாட்டு அடையாளங்களைச் சுதந்திரமாகச் செயல்படுத்த இயலாதவர்களாகக் காணப்பட்டனர். இக்காலப்பகுதியை மலையகப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் ஒரு பின்னடைவு ஏற்பட்ட இருண்ட காலமாக வரையறை செய்யலாம்.

மேற்குறிப்பிட்டதுபோல 'தாயகம் திரும்புவார்கள்' பெருந்தோட்டங்களை விட்டு வெளியேறியதனால் ஏற்பட்ட இடைவெளிகளின்போது தேசிய ரீதியில் ஏற்பட்ட சில மாற்றங்கள் பெருந்தோட்டங்களில் செல்வாக்குச் செலுத்தின. குறிப்பாக, 1987 ஆம் ஆண்டு கைச்சாத்திடப்பட்ட இலங்கை - இந்திய உடன்படிக்கையின்படி உருவாக்கப்பட்ட மாகாண சபைகளும் அதற்கு மலையகச் சமூகத்திலும் இருந்து தெரிவுசெய்யப்பட்ட மாகாண சபை உறுப்பினர்களின் வரவும் தமது அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தை விரிவாக்கம் செய்தன. தேசியமயமாக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் அபிவிருத்திக்கு செயற்றிட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. 1992 இல் தோட்டங்கள் தனியார் மயப்படுத்தப்பட்டதுடன் தொழிலாளர்களின்

நாள் சம்பளத்தை நிர்ணயிப்பதற்கு கூட்டு ஒப்பந்த முறையும் அமுல்படுத்தப்பட்டது. இச்சம்பவங்கள் யாவும் இம்மக்கள் சிக்குண்டுபோன இருண்டகாலத்தில் இருந்து வெளிச்சத்துக்கு வரக்கூடிய வாய்ப்புக்களாகக் காணப்பட்டன.

24.4 புதிய பிரவாகம்

1990களின் பின்னர் மலையகத்தில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி அவர்களின் பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளுக்கும் புத்துயிர் அளித்தது. இதனை ஒரு புதிய பிரவாகமாகவே கருதலாம். மலையகப் பண்பாட்டம்சங்களுக்குப் புத்துயிர் வழங்குவதற்கு காரணகர்த்தாவாக இருந்தவர்கள் பெரும்பாலும் இக்காலத்தில் வளர்ச்சி பெற்றுவந்த பாடசாலைக் கல்வியைப் பூர்த்தி செய்த இளைஞர்களும் புதிதாக நியமனம் பெற்ற பெருந்தோட்ட மக்களைச் சார்ந்த ஆசிரியர் களுமாவர். இன்று மலையகத்தில் சுமார் 818 பாடசாலைகள் இருக்கின்றன. இவற்றில் சுமார் 13,000 பேர் ஆசிரியர்களாகக் கடமையாற்றுகின்றனர். இவர்களில் சுமார் 80 வீதமானோர் மலையகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாவர். மலையக ஆசிரியர்களில் 35 வீதத்துக்கும் சற்று அதிகமானோர் பல்கலைக்கழக கல்வியைப் பூர்த்தி செய்து சிரேஸ்ட நிலையில் உள்ள ஆசிரியர்களாவர் (Plantation School Development Unit, Ministry of Education, 2015). சமூக விழிப்புணர்வில் ஆர்வமுள்ள இவ்வாறான ஆசிரியர்களின் வழிகாட்டலில் பெரும்பாலான பெருந்தோட்டங்களில் நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னர் கோயில் திருவிழாக்கள் முத்தற்கொண்டு கலைநிகழ்ச்சிகள் உட்பட விளையாட்டு நிகழ்வுகளும் பெரும்பாலும் தென்னிந்திய மரபில் இடம் பெற்றுவருகின்றன. இலங்கையில் யுத்தம் நிலவிய 30 ஆண்டு காலப்பகுதியிலும் இவ்வாறான நிகழ்வுகள் தோட்டங்களில் ஆங்காங்கே இடம்பெற்றன. இருப்பினும் இந்நிகழ்வுகளில் காணப்பட்ட விசேட அம்சம் என்னவென்றால் தாம் நடத்துகின்ற நிகழ்வுகளுக்குச் சிங்கள கிராமங்களில் உள்ளவர்களையும் விசேட உறுப்பினர்களாக இணைத்துக் கொள்வதாகும். இதன்மூலம் தமக்கு பாதுகாப்பு கிடைக்கப் பெறுகின்றது என்று உணரப்பட்டதுடன் தோட்டங்களில் தமிழ் இளைஞர்கள் நடத்தும் நிகழ்வுகளைச் சிங்கள மக்கள் சந்தேகக் கண்ணுடன் பார்க்கக்கூடாது என்பதாகவும் இதனை வலிந்து உள்வாங்கிக் கொண்டனர். இப்படியான நிகழ்வுகளைப் பெரும்பாலும் சிங்களக் கிராமங்களை அண்மித்துள்ள பெருந்தோட்டங்கள் யாவற்றிலும் வியாபித்திருந்ததைக் காணலாம்.

இவ்வாறு இந்நாட்டில் உள்ள பெரும்பான்மை மக்கள் மத்தியில் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தும் வகையில் ஏராளமான நிகழ்வுகள் மலையகம் எங்கும் இடம்பெற்றன. இவற்றில் நாட்டில் சமாதானம் வேண்டி நடத்தப்பட்ட பூசைகள், ஊர்வலங்கள், கூட்டங்கள் என்பவற்றை மலையகத் தமிழ் இளைஞர்கள் நடத்துவதும் அதில் சிங்கள மக்களை முக்கியஸ்தர்களாக வரவழைத்துக் கொள்வதும் சற்று வியாபித்து வீட்டில் அல்லது உறவினர்கள் சகிதம் ஏற்பாடுகள் செய்யும் திருமணம், மரணச் சடங்கு போன்ற நிகழ்வுகளுக்கும் அவர்களை இணைத்துக் கொள்ளல், அவர்களைத் திருப்திப்படுத்தும் வகையில் அவர்கள் விரும்பும் உணவுகளைத் தயாரித்து பரிமாற்றுதல் போன்றவையும் மலையக மக்களின் பண்பாட்டில் உட்புகுத்தப்பட்ட புதிய பண்பாட்டம்சங்களாக இருக்கின்றன. இவ்வாறான உட்புகுத்தல் நாளடைவில் வளர்ச்சியடைந்து சிங்களவர்கள் வருகைதராத நிகழ்வுகளிலும் சிங்களப் பாணியிலான நிகழ்வுகள் இடம்பெறுவதையும், உணவுகள் பரிமாறப்படுவதையும் சாதாரண நிகழ்வுகளாக மலையகத்தில் இன்று இடம்பெறவில்லை என்று கூறுவதற்கில்லை.

24.5 முடிவுரை

இலங்கையில் வாழும் தமிழர்களை இலங்கைத்தமிழர், இந்திய வம்சாவளித்தமிழர் அல்லது மலையகத் தமிழர் என வரைறுத்தல் பொதுவாக நிலவினாலும் மலையகத் தமிழர் என்போர் யார் என்ற வரையறுப்பில் பல முரண்பட்டு கருத்துக்கள் உண்டு. குறிப்பாக, மலையகத்

தமிழரின் சமூக அசைவியக்கம் பற்றிய தத்தமது புரிதலுக்கு ஏற்ப ஆய்வாளர்கள் மலையகத் தமிழர் என்பார் யார் என வரையறுக்க முனைந்துள்ளனர். அவ்வரையறைகளில் சிலர் மலையகம் என்பதை புவியியல் அல்லது பிரதேச வரையறையாகவும் பெருந்தோட்ட உற்பத்திமுறையோடு மட்டும் இணைந்ததாகவும் சுருக்க முனைந்துள்ளனர். மலையகத் தமிழரின் சமூக அசைவியக்கத்தை நூப்பமாக ஆராய்ந்து பார்த்தால், பெருந்தோட்ட உற்பத்திக்காகத் தென்னிந்தியப் பிராந்தியங்களில் இருந்து இலங்கை வந்தவர்களும் அவர்களது வம்சானியினரும் மலையகத் தமிழர் என்ற வரையறைக்குள் உள்ளடங்குபவர்கள் என்பது புரிய வரும். அவர்கள் நாட்டினுடைய, உலகத்தினுடைய எப்பாகத்திலும் வாழலாம். எத்தொழிலும் செய்யலாம். அதனால் மலையகம் என்பதும் மலையகத் தமிழர் என்பதும் புவியியல் வரையறுப்போ பெருந்தோட்ட எல்லைக்குள் மட்டுப்பட்டதோ அல்ல. பெருந்தோட்ட உற்பத்திமுறையின் அடியாகத் தோன்றி வளர்ந்து இன்று பல வர்க்கத் தட்டுக்களுடன் கிளைத்து வளர்ந்துள்ள சமூகமாக மலையகத் தமிழ்ச் சமூகம் விளங்குகின்றது. அதன் வெளிப்பாடாகவே மலையகத் தேசியம், இலங்கையின் தேசிய சிறுபான்மை இனங்களின் ஒன்று என்ற கருத்துநிலை வலுப்பெற்றுள்ளது.

மலையகத் தமிழ் மக்களில் ஒரு பகுதியினர் தொடர்ச்சியாகவும் தென்னிந்திய பண்பாட்டம்சங்களை இறுக்கமாகக் கடைபிடிப்பவர்களாகவும் தொடர்ந்து இருந்து வருகின்றனர். ஒருவகையில் நகரங்களில் குடியேறியவர்கள், அரசாங்கத் தொழில்களில் உள்வாங்கப்பட்டவர்கள், தொழிலதிபர்கள் என்று மற்றுமொரு சாராரும் தென்னிந்திய பண்பாட்டம்சங்களைத் தொடர்ந்தும் பேணுகின்ற நிலவரங்கள் தொடர்ந்தும் இருந்து வருகின்றன. இதேவேளை தங்களைச் சிங்கள மக்களாக அடையாளப்படுத்திக் கொள்வதில் பெருமைப்பட்டுக் கொள்பவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். இவ்வாறு மலையக மக்களின் புதிய பிரவாகம் எந்தளவில் தமது பாரம்பரியப் பண்பாட்டைப் பாதித்துள்ளது என்பது மட்டுமன்றி இதனாலான சவால்கள் என்ன என்பது பற்றிய ஆழமான ஆய்வுகள் நடத்தப்பட வேண்டும். இது இம்மக்களின் இன அடையாளம் தொடர்பான சர்ச்சைகளுக்குத் தீர்க்கமான ஆலோசனையை முன்வைக்க உதவியாக இருக்கலாம்.

References

- Chandrabose, A.S, (2009) Caste discrimination among Indian Tamil plantation workers in Sri Lanka. In: K.T. Silva et al, (eds), Casteless or caste blind. Colombo: Kumaran Book House.
- Daniel, Bass (2013) Everyday Ethnicity in Sri Lanka; Upcountry Tamil Identity Political. Colombo: Social Scientist Association.
- Mulholland, J, (1991) The Language of Negotiation. London: Routledge.
- Odduvar, Hollup (1994) Bonded Labour: Caste and Cultural Identity among Tamil Plantation workers in Sri Lanka. New Delhi: Sterling Publisher Private Limited.
- Rossi, De. Cristina, (2015) What is culture? Retrived from <http://decodedpast.com/author/cristina-de-rossi>. (accessed on 22/01/2018).
- Velupillai, C.V. (1970) Born to Labour. Colombo: M.D. Gunasena.
- Qurnterm, M, Stoplan. (2007) Racial and Ethnic Identity: Development perspective and Research. Journal of Councelling Psychology; Retrived from: <https://pdfs.semanticscholar.org/222c/0928a37cb065bace3491bc64760192f193ef>.

இமையவரம்பன், (1994) சுயநிர்ணய உரிமையில் முஸ்லிம்கள் மலையக மக்கள், சென்னை
புதியபூமி வெளியீட்டகத்துடன் இணைந்து சவுத் ஏசியன் பக்ஸ்.

கந்தையா, மு.சி, (2015) சிதைக்கப்பட்ட மலையகத் தமிழர்கள், கோவை, விடியல் பதிப்பகம்.
கீதபொன்கலன், ச, (1995) மலையகத் தமிழரும் அரசியலும், பண்டாரவளை, லியோ மார்க்கா
ஆசிரமம்.

குமாரி ஜயவர்தன, (2009) இலங்கையில் முதலாளித்துவத்தின் தோற்றம், கொழும்பு, குமரன்
புத்தக இல்லம்.

சந்திரசேகரன், சோ, (1989) இலங்கை இந்தியர் வரலாறு, வைரவன் பதிப்பகம்,

சாந்திகுமார். எஸ் (க.ஆ), (1980) மலையகம்-சில குறிப்புகள். தீர்த்தக்கரை. கண்டி:
தீர்த்தக்கரை வெளியீடு

க.ஆ), (1981) மலையகத்தின் வரலாறும் சமூக உருவாக்கமும், தீர்த்தக்கரை. கண்டி:
தீர்த்தக்கரை வெளியீடு

(க.ஆ), (2016) மலையக மக்கள் இலங்கைத் தமிழரா? தீர்த்தக்கரை. கண்டி: தீர்த்தக்கரை
வெளியீடு

சாரஸ்நாடன், (2003) மலையகத் தமிழர் வரலாறு, கொட்டகல், ஸ்டார் பப்ளிசர்

சிவத்தம்பி, கா (ப.ஆ), (1993) இலங்கை மலையகத் தமிழரின் பண்பாடும் கருத்துநிலையும்,
உதயம் நிறுவன வெளியீடு.

(க.ஆ) (1985) இலங்கைத் தமிழரது சமூகக் கட்டமைவின் சில அம்சங்கள் இலங்கையில்
இனத்துவமும் சமூக மாற்றமும், கொழும்பு: சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம்.

சிவராஜா, அம்பலவாணர், (க.ஆ), (1996) 'இலங்கைவாழ் மலையகத் தமிழரின் வரலாற்றின்
ஆரம்பம் பற்றிய சில குறிப்புகள், மலையகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, கண்டி, மத்திய
மாகாண கல்வி, இந்து கலாசார அமைச்சு.

சேனக்க பண்டாரநாயக்க (க.ஆ), (1985) 'இலங்கை மக்கள் வசிப்பிடமாதல் : தேசியப்பிரச்சினை,
வரலாறு, இனம் தொடர்பான சில கேள்விகள்' இலங்கையில் இனத்துவமும்
சமூகமாற்றமும். கொழும்பு: சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம்.

தம்பையா, இ, (1995) மலையக மக்கள் என்போர் யார்?, சென்னை புதிய பூமி
வெளியீட்டகத்துடன் இணைந்து சவுத் ஏசியன் பக்ஸ்.

தேவராஜ், பி (க.ஆ), (1985) இலங்கையின் இந்தியத் தமிழர்: தனித்துவ உறுதிப்பாடும்
இனங்களுக்கிடையிலான பரஸ்பர செயற்பாடும். இலங்கையில் இனத்துவமும் சமூக
மாற்றமும், கொழும்பு: சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம்.

மதிவானம், லெனின், (2010) மலையகம் தேசியம் சர்வதேசியம், கொழும்பு, குமரன் புத்தக
இல்லம்.

மோகன்ராஜ், க, (1984) இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீன அடிமைத்தனம். ஈழம் ஆய்வு
நிறுவனம்.

ரமேஸ், இரா, (2012) உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளும் பொருந்தோட்ட மக்களும் : ஒரு
கோட்பாட்டு ரீதியான விமர்சன நோக்கு, கொழும்பு: அமரர் இர. சிவலிங்கம்
ரூபகார்த்தக்குழு.

வேலுப்பிள்ளை. ஸி.வி, (1987) நாடற்றவர் கதை, ஐலண்ட் அறக்கட்டளை வெளியீடு.

ஜெயசீலன், எம்.எம் (க.ஆ) (2016) 'தேயிலை உற்பத்தியும் தெய்வ உருவாக்கமும்', இந்து தர்மம், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், இந்து மாணவர் சங்கம், எங்கெங்கும் அந்நியமாக்கப்பட்டவர்கள், (1984) கிராக் வெளியீடு.

மலையகத்தில் வாழும் கலை - காமன் கூத்து

சோதிமலர் இரவீந்திரன்

சுருக்கம்

கூத்துக்கள் உற்சாகப் பொழுதுபோக்கை மட்டுமல்லாது, தெய்வபக்தி, நல்லொழுக்கம், அழகுணர்ச்சி முதலானவற்றையும் புகட்டி, மக்களின் வாழ்வைப் பண்படுத்தும் நோக்கில் வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன. அந்தவகையில், பிரித்தானிய ராட்சியின்போது தென்னிந்தியாவிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தம்முடன் தாம் வாழ்ந்த கிராமங்களில் தொன்றுதொட்டு பின்பற்றிவந்த கலையம்சங்களையும் சுமந்து கொண்டே வந்தனர். அவற்றைத் தாம் குடியேறிய மலையகப் பகுதிகளில் வேரூன்றச் செய்தனர். அக்கலைகளில் ஒன்றாகவே 'காமன் கூத்து' இன்றும் நிலை கொண்டுள்ளது. அந்தவகையில், இக்கட்டுரையானது காமன் கூத்தில் மறைந்திருக்கும் கலை, பக்தி மற்றும் வாழ்வியல் அம்சங்கள் என்பவற்றை முதலாம் மற்றும் இரண்டாம் நிலை ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராய்கின்றது. இக்கட்டுரையானது காமன் வழிபாட்டுக்கும் மலையக சமுதாயத்துக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்புபட்பதனையும், காமன் கூத்தானது பக்திக்காகவும், நேர்த்திகளை நிவர்த்தி செய்யும் பொருட்டும், பிள்ளைப்பேறு கருதியும், மண வாழ்வின் சிறப்புக்காகவும் ஆடப்பட்டு வருகின்றது என அடையாளம் கண்டுள்ளது. குறிப்பாக, உலக மக்களை ஒன்றிணைக்கும் அன்பு என்ற உணர்வு குறியீட்டுவடிவமாக இக்கூத்தில் காட்டப்படுவதனையும், அதனால் இக்கூத்து இன்றும் இம்மக்களிடையே உயிர்ப்புடன் நிலைத்துள்ளதனையும் இக்கட்டுரை வெளிக்காட்டுகின்றது அதேபோல், காமனை, மலையக மக்கள் சிறு தெய்வமாகப் போற்றினாலும், காமனுக்கான விழா அல்லது 'காமன் கூத்து' ஒரு பெரும் பண்டிகையாகவே கொண்டாடப்படுகின்றது என்பது இக்கட்டுரையில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சிறுவச் சொற்கள்: காமன் கூத்து, மலையகம், கலை, காமன், ரதி, தூதன், காமன் தகனம்.

25.1 அறிமுகம்

கிராமியக் கலைகள் கிராமிய மக்களின் உணர்ச்சிகளையும் செயல்களையும் வெளிப்படுத்தும் சாதனங்களாகும். அவர்களின் உள்ளத்துக்கு அழகையும் இன்பத்தையும் அளிக்கும் ஆற்றல் அவற்றிற்குண்டு. இக்கூத்துக்கள் ஒரு நாட்டின் பாரம்பரியத்தை எடுத்துக் காட்டுவதில் முக்கிய பங்கினை வகிக்கின்றன. அன்றியும், நாட்டு மக்களின் உள்ளக்கருத்து, குணச்சிறப்பு, கலை, பண்பாடுகள், வாழ்க்கை முறைகள் என்பவற்றை எடுத்து விளக்குவதிலும் கிராமியக் கலைகளே முன்னிற்கின்றன. கூத்துக்கள் உற்சாகப் பொழுதுபோக்கை மட்டுமல்லாது, தெய்வ பக்தி, நல்லொழுக்கம், அழகுணர்ச்சி முதலானவற்றையும் புகட்டி, மக்களின் வாழ்வைப் பண்படுத்தும் நோக்கில் வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன. எழுதப் படிக்கத் தெரியாத பெருவாரியான மக்களுக்கு வேத தத்துவம், புராணம், இதிகாசம் என்பனவற்றின் வரலாறுகளை அறிந்துகொள்வதற்கு அவை பயன்பட்டு வருகின்றன. உதாரணமாக, 'காமன்கூத்து' கந்தபுராணக் கதையையும், 'அருச்சுனன் தபசு' பாரதக் கதையையும் நினைவூட்டுகின்றது. எனவே, கிராமியக் கூத்துகள் மிகப் பயனுள்ள

கலைகளாக பாமர மக்களைப் பண்படுத்தி வந்துள்ளன. பிரித்தானியராட்சியின்போது தென்னிந்தியாவிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் தம்முடன் தாம் வாழ்ந்த கிராமங்களில் தொன்றுதொட்டு பின்பற்றிவந்த கலை அம்சங்களையும் சுமந்து கொண்டே வந்தனர். அவற்றைத் தாம் குடியேறிய மலையகப் பகுதிகளில் வேரூன்றச் செய்தனர். அக்கலைகளில் ஒன்றாகவே காமன் கூத்து இன்றும் நிலை கொண்டுள்ளது காமன் வழிபாட்டுக்கும் மலையக சமுதாயத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்புகளுண்டு. காமன் கூத்தானது பக்திக்காகவும், நேர்த்திகளை நிவர்த்தி செய்யும் பொருட்டும், பிள்ளைப்பேறு கருதியும், மண வாழ்வின் சிறப்புக்காகவும் ஆடப்பட்டு வருகின்றது. காமன் வழிபாடானது மலையகத்துக்குரிய வழிபாடாகத் தக்கவைக்கப்பட்டுள்ளதையும் அவதானிக்கலாம். பொதுவாக நோக்குமிடத்து, அது எல்லா மனித சமுதாயத்துக்குமுரிய வழிபாடாகவே காணப்படுகின்றது. ஏனெனில் உணருதலின்றி உருவமற்ற அன்பின் இலக்கணத்தைப் புலப்படுத்தும் ஒரு வகையான ஆடலாகவே இது அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

காமனை, மலையக மக்கள் சிறு தெய்வமாகப் போற்றினாலும், காமனுக்கான விழா அல்லது 'காமன் கூத்து' ஒரு பெரும் பண்டிகையாகவே கொண்டாடப்படுகின்றது. பெருந் தெய்வங்களுக்கு விழா எடுக்கின்றபோது காப்புக் கட்டல், தெய்வங்களை ஊர்வலமாகக் கொண்டு செல்லல், தீர்த்தமாடல், கரகம், காவடி எடுத்தல் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெறுவது போலவே காமன் பண்டிகையிலும் இடம்பெறுகின்றன. எனவே காமன் சிறு தெய்வமாகக் கருதப்பட்டாலும் பெருந் தெய்வத்துக்குரிய மரியாதை இத்தெய்வத்துக்குண்டு. காமன் வழிபாட்டுக்கு மலையகத்தில் எந்தளவுக்கு செல்வாக்குண்டு என்பதை அச்சமூகத்தினரின் ஊடாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

தமிழரின் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தில் முருக வழிபாடானது எந்தளவிற்குப் பழைமையானதோ அதேயளவிற்கு காமன் வழிபாடும் பழைமையானது. முருகன் மலைப் பிரதேசத்துக்குரிய தெய்வம். அதேபோல், காமனும் மலைப்பிரதேசத்துக்குரிய தெய்வம். எனவே காமன் வழிபாட்டுக்கும் முருக வழிபாட்டுக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. இவ்விரு தெய்வங்களுமே காதல் தெய்வங்கள். காதலை ஏற்படுத்துகின்ற தெய்வங்கள். முருகனின் கதைகளின்படி முருகனுக்குத் திருமணம் நடப்பதைப் போலவே, காமன் பண்டிகையில் காமனுக்கும் இரதிக்கும் திருமணம் நடைபெறுகின்றது. எனவே, முருகனும் காமனும் தமிழரது பண்பாட்டில் இரு முக்கியமான தெய்வங்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

காமன் கூத்து இன்றுவரையும் பெரும்பாலும் பக்தி சார்ந்த சடங்கு முறைகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட கூத்துமுறையாகவே பயிலப்பட்டு வந்துள்ளது. அதனால் அது இன்றும் கோயில் சார்ந்த சமயச் சடங்காக நடைபெற்று வருகின்றது. புராணக் கதைமரபில் காமன் சிவபிரானால் எரிக்கப்பட்டு உருவமற்ற நிலையை எய்தினான் என்று கூறப்படுகின்றது. அன்புக்கு உருவமில்லல் அது உணர்வு ரீதியானது என்பது காமன் கதையில் புலப்படும் முக்கிய அம்சமாகும். 'இளம் வயதினர் தமது பருவத்திற்கேற்ப எதிர்பாலாரிடம் அன்பு கொள்வதுண்டு. அன்புக்கு உருவம் கிடையாது. உணருதலன்றி, இதற்கு விளக்கமோ வடிவமோ கிடையாது. வடிவமற்ற அந்த அன்பை விளக்கவே காமனாட்டம் இடம்பெறுகின்றது'.

25.2 காமன் பற்றிய கதைகள்

காமனைப் பற்றிய கதைகள் பல்வேறு விதமாக நிலவுகின்றன. காமனுக்கென்றே ஒரு பண்டிகையையும் இருப்பதாகப் புராணங்களும் வாய்மொழி மரபுக் கதைகளும் கூட்டுகின்றன. இன்றைய நிலையில், காமன் கூத்தாக இப்பண்டிகை கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்ற முத்தொழில்களைப் புரிவதற்கென்றும், கல்வி, செல்வம், வீரம் என்பவற்றிற் கென்றும் இந்து சமயத்தில் ஒவ்வொரு கடவுளர் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். அதேபோல ஆண்களும் பெண்களும் ஒருமைப்பட்டு ஒருமிற் சருடலாக இணைந்து இன்ப

வாழ்க்கையை நடத்தும்படி அருள் செய்வதற்கான கடவுளாகவும் காமன் கருதப்படுகின்றான். காமன் என்ற சொல் 'காமம்' என்ற சொல்லிலிருந்து வந்ததாகும். காமம் என்பதற்கு இச்சை, சிறின்பம், ஆசை, விருப்பம் என்று பல பொருள்கள் உள்ளன. எனினும் இச்சொல் இன்று சிறின்பத்தைக் குறிப்பதாகவே வழங்கி வருகின்றது. காமனது மனைவியின் பெயர் இரதி அவனுக்கு அநிருத்த என்ற மகனும், திரிசை என்ற மகளும் உள்ளனர்.

காமனைக் கிரேக்க இலக்கியங்களில் 'இரான்' என்றும், ரோமானியர்களின் கதைகளில் கூப்பிட் (ஊரினை) என்றும் அழைப்பர். இவன் போர்த்தேவனாகிய மார்ச்சுக்கும் காதல் தெய்வமான வீனஸுக்கும் பிறந்தவன். இவனின் அம்புபட்டவர் காதல் கொள்வர். இவனுடைய உருவம் ஆடையின்றி பொற் சிறுகுடைய அழகனாக அமைக்கப்படும். இவனின் இதழ்களில் முறுவல் தவழும். இவனிடம் வில்லும் அம்புறாந்தூணியுமுண்டு. இவன் ஒரு சமயம் தன் அம்பினால் தானே தாக்கப்பட்டதால் பூலோக இளவரசியாகிய 'சைக்கி' என்பவளிடம் காதல் கொள்ளவேண்டியேற்பட்டதாகவும். இவனைக் காதலிப்பதற்காகத் தேவர்கள் சைக்கிக்கு இறவாத வரமளித்தனர் என்றும் கதைகள் உண்டு.

25.2.1 காமன் பண்டிகை

இப்பண்டிகை இந்து சமயத்தவருள் ஒரு பகுதியினரால் கொண்டாடப்படும் ஒரு விழாவாகும். இவ்விழா இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும், குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டிலும் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. காமன் உயிர்களுக்குக் காமத்தைத் தோற்றுவித்து, உற்பத்திச் செயல் நிகழ்த்துவதற்குரிய தெய்வமாகக் கருதப்படுகின்றான். காமனைப்பற்றிய குறிப்பு பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. தமிழகத்தில் பழங்காலத்தில் காமவேளுக்குணத் தனிக்கோயில் காமவேள் கோட்டம் என்னும் பெயரில் இருந்ததைச் சிலப்பதிகாரம், பெருங்கதை முதலிய இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. காமனுக்குத் தனிக் கோயில் அமைந்திருக்கும் இடங்களிலுள்ள விளக்கு மாடம் போன்ற அமைப்பினுள் மன்மதனின் உருவம் ஓவியமாகத் தீட்டப்பட்டிருக்கும். கோயிலின் முன்பு கொடிமரம் நடப்பட்டிருக்கும். அம்மரத்தின் மீது உயர்த்தப்பட்ட வெள்ளைக் கொடியில் மன்மதன் இரதி ஆகியோரின் ஓவியம் வரையப்பட்டிருக்கும். கொடியேற்றிய ஒரு மாதத்திற்குப் பின் காமன் பண்டிகை நிகழும்.

தனிக்கோயில் இல்லாத இடங்களில், தெருமுனைகள், தெருச் சந்திகள் ஆகிய இடங்களில் அப்போதைக்கான மேடையமைத்து, அதில் கரும்பு முதலியவற்றை நட்டு வைக்கோற் பிரியினால் அதன் அடியினைச் சுற்றிவைத்து விழாக் கொண்டாடி விழாவிற் குப் பின், அதனை எரித்து விடுவர். தமிழகத்தில் பங்குனி மாதம் பெளர்ணமி நாளில் விழாவிற் குக் கால்கோள் செய்வர். விழா பொதுவாக ஏழு நாட்கள் நடைபெறுவதுண்டு. ஒரு திங்கடும், அதற்கு மேலும் அது தொடர்வதுண்டு. விழாவின் பின்னர் மழை பெய்யும் என்ற நம்பிக்கை இருந்து வருகின்றது.

காமனைப் பல்வேறு நோக்கங்கருதி வழிபடுகின்றனர். சிறந்த காதலனைத் தமக்கு அருள வேண்டும் எனவும், தம் காதலன் தம்மிடத்தே அன்புடன் பிரியாமலிருக்க வேண்டியே பெண்கள் காமனை வழிபடுவது என்பது வழக்கம். சிலப்பதிகாரத்திலே தேவந்தி என்பவள் கண்ணகியிடம், சோம குண்டம், சூரிய குண்டம் என்னும் இரு குளங்களில் மூழ்கி காமவேள் கோட்டம் சென்றுவழிபட்டால், கணவனோடு இன்புறுவான் என்று கூறியதாகவும் ஆனால், அச்செயல் தகுதியின்றனைக் கண்ணகி அதனை மறந்துவிட்டதாகவும் கூறப்படுகின்றது. 'இராசகிரியம்' என்னும் நகரிலே இவ்விழா நடந்ததாகப் பெருங்கதை கூறுகின்றது. கரமஞ்சரி என்பவள் சீவகனே கணவனாக வர வேண்டுமெனக் காமனை வழிபட்டாள் என சீவக சிந்தாமணி கூறுகின்றது. ஆண்டாளின் பாடல்களிலும் காமன் பண்டிகை பற்றியும், அது கொண்டாடப்படும் முறை பற்றியும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. 'நாச்சியார் திருமொழி' என்ற நூலில், அப்பண்டிகை கொண்டாடப்படும் மாதம், திசை என்பன கூறப்பட்டுள்ளமையினைக்

காணலாம். வருடத்தின் முதல் இரு மாதங்களில் காமன் பண்டிகைக்கான ஆயத்தங்கள் செய்யப்படுவது பற்றிக் கூறப் படுகின்றது. அதாவது, களம் அமைத்து, மெழுகி, கூட்டித் துப்புரவு செய்யப்படுவதும், மறுமாதமான மாசி மாதத்திற் பண்டிகை கொண்டாடப்படுவதைப் பற்றியும் பின்வரும் பாட லிற் கூறப்படுகின்றது.

“தையொரு திங்களும் தரைவிளக்கித்
தண்மண்டலமிட்டு மாசி முன்னாள்
ஐயநுண் மணற்கொண்டு தெருவணிந்து
அழகினுக் கலங்கரித் தனங்க தேவா
உய்யவு மாங்கொலோ வென்று
சொல்லி உன்னையு மும்பியையும்
தொழுதேன் வெய்யதோர் தழலுமிழ்
சக்கரக்கை வேங்கட வற்கென்னை
விதிக்கிறியே”

காமன் நோன்பும் பெண்களால் அனுட்டிக்கப்படுகின்றன. காமன் பண்டிகையைக் கொண்டாடுவோர், நீராடித் தம்மைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொண்டும், ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேளை மட்டும் உண்டும், ஏனைய வேளைகளில் விரதமிருந்தும் நாட்களைக் கழிப்பர்.

“மாசடை யுடம்பொடு தலையுலறி
வாய்ப்புறம் வெளுத்தொரு போதுமுண்டு
தேசடைத் திறலுடைக் காமதேவா
நோற்கின்ற நோன்பினைக் புறிக்கொள் கண்டாய்”

என, இதுபற்றி ஆண்டாளாற் பாடப்படுகின்றது. காமன் பண்டிகையின்போது, நுண்ணிய மணலாற் கோலமிட்டு, மலர்களால் அலங்கரிப்பதுண்டு. காமன் பண்டிகையின்போது, மலர்களும் முக்கியத்துவம் பெறுவதனை

“மத்த நன் னறுமலர் முருக்கமலர்
கொண்டு முப்போது முன்னடி வணங்கி”
என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

காமன் வழிபாட்டின் இறுதியில், காமனை முட்களாற்ற சுள்ளிகளால் எரிப்பதாக, நாச்சியார் திருமொழியில் காமன் பற்றிய பாடல்களில் வருகின்றது. காமன் வழிபாட்டின்போது, காமனுக்குரிய புராணப் பெயர்களை எழுதுவதும் வழக்கமாக இருந்துள்ளது. அத்துடன், அவிபாகங்கள் செய்து, வானவர்க்கென்று படைப்பதுண்டு. படைக்கப்படும் அவிபாகங்களாகக் காய்ந்த நெல்லிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட பொரி, கரும்பு, அவல் என்பன குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இறுதியில், அவனைப் பற்றிய மந்திரப் பாடல்களும் பாடப்படுகின்றன.

“காயுடை நெல்லொரு கரும்பமைத்துக்
கட்டி யரிசி யவலமைத்து
வாயுடை மறையவர் மந்திரத்தால்
மன்மதனே உன்னை வணங்குகிறேன்”

என்ற அடிகள் காமன் பண்டிகையில் இடம்பெறும் படையலைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. ஆண்டாளின் பாடல்களினூடாகக் காமன் பண்டிகை பெண்களுக்குரியதென்பது தெளிவாகின்றது.

25.3 காமதகனப் படலக் கதைச்சுருக்கம்

முற்காலத்தில் இராவணன், இந்திரசித்து மற்றும் இரணியன் போன்றோர் தம் தவவலி மையால் வரம் பெற்று தேவர்களுக்கும், மானிடருக்கும் தீங்கு விளைவித்து வந்தனர். இதைப் பொறுக்க முடியாத படைத்தல் கடவுளான பிரமதேவன் ஒரு முடிவிற்கு வந்தார். பிரமதேவன் மன்மதனைப் படைத்தார். அவனை திருக்கைலாய மலைக்கு அனுப்பி, சிவனின் மௌனத்தைக் குலைப்பதால் நன்மையுண்டாகும் என எண்ணினார். காமனை அழைத்து, திருக்கைலாய மலைக்குச் சென்று, சிவன் மீது பாணங்களைத் தொடுத்து வரும்படி உத்தரவிட்டார். சிவனின் மௌனத்தை குலைப்பதால் மட்டுமே அவர் உமாதேவியாரைத் திருமணம் செய்வாரென்றும், உயிர்களின் துன்பம் நீங்கும் என்றும் எண்ணினார். மன்மதனோ சிவனின் தவத்தைக் குலைக்குமளவுக்கு மனவலிமை கொண்டிருக்கவில்லை. பிரமனின் வார்த்தைகளைக் கேள்வியுற்ற அவன், இதற்குப் பயந்து 'சிவசிவ' என்று சொல்லி மனம் நொந்தான். 'இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்கவா உன்னிடம் வந்தேன்' என்றான். சிவபெருமான் தன்னை விட வலிமை மிக்கவர் என்பதை பிரமனுக்கு எடுத்துரைக்கலானான். 'சிவனை சாதாரணமாக நினைத்து விட்டாயா? அவரிடம் சென்றால், நான் மீண்டு வருவேனா? சிவனோ பெரிய சூரைக்காற்று, நானோ சிறுபூனை, சூரைக்காற்றின் முன் சிறுபூனை நிற்குமா?' என்றெல்லாம் உவமைகள் கூறி பிரமனின் வார்த்தையை மறுத்துரைக்கலானான்.

பிரமதேவன் எவ்வளவோ அறிவுரைகள் கூறி வழியனுப்ப முயன்ற போதும், காமன் துணியவில்லை. மீண்டும் காமனை நோக்கி 'தம்மை அடைந்தோரது துன்பத்தை ஒழித்தருளும் எம்பெருமானுடைய திருவருளினால் இக்கருமம் உன்னாலே முடியும் என்றார். ஒருவன் ஓர் உதவியை செய்ய வல்லானாயின் அவனே செய்தல் உத்தமம் என்றார். யாராவது ஒருவர் துன்பத்தில் இருந்து வருந்துவாராயின், அவர்களின் துன்பத்தைத் துடைத்தற் பொருட்டு தம் உயிரை விடும் அது தருமமாகும் என்றும், 'அதை விடுத்தாயாயின் பாவமும் பழியும் உன்னை விட்டு நீங்காது, ஒருவன் தானுய்தலே பொருளாகக் கொண்டு, பிறருக்கு உதவி செய்யாதொழிவானாயின், அவன், சிறியோனே, துன்பத்தை ஒழிக்கும் பொருட்டு உனக்கு மரணம்வரின் தவறாகக் கொள்ளாதே' என்றெல்லாம் உற்சாகப்படுத்தினார். பிரமதேவனின் அறிவுரைகளைக் கேட்ட காமன், நன்றாகச் சிந்தித்த பின்பு ஒரு முடிவிற்கு வந்தான். தான் இறந்தாலும் மீண்டும் உயிர்ப்பிக்கப்படுவேன் என்ற நம்பிக்கை அவனிடம் குடி கொண்டிருந்தது. எனவே, பிரமதேவனின் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து, பணிந்து, விடைபெற்றுக் கொண்டான். விரைந்து சென்று புட்பாணங்கள் இட்ட துணியை முதுகிலே கட்டி, மாந்தளிராகிய உடைவாளை அடையிலே வைத்து வில்லை கையிலே கொண்டு, தென்றலாகிய தேர்மீதேறி, இந்திரன், பிரமன், இரதி போன்றோருடன் திருக்கைலாய மலையை நோக்கிச் செல்லலானான். தூரத்திலே கைலாய மலையைக் கண்டு தேரின்னிறும் இறங்கி வணங்கிக் கொண்டு, புலியைத் துயிலெழுப்பப் போகும் மாணைப் போல சென்றான். கைலாய மலையேறி, அங்கே புணர்ச்சியுற்றிருந்த மிருகங்களுக்கும், பறவைகளுக்கும் காமப்பற்றை விளைவிக்க நினைத்து தம் கைவில்லை வளைத்து புட்பாணங்களைத் தொடுத்தான். இவற்றையெல்லாம் கோபுர வாயிலில் நின்று கவனித்துக் கொண்டிருந்த திருநந்தி தேவர் 'உம்' என்று காமனை எச்சரித்தார். இவரின் சத்தத்தைக் கேட்ட காமனின் பாணங்கள், உயிர்கள் மீது செல்லாது ஆகாயத்திலேயே நின்று விட்டன. இதை கண்ட காமன் பயந்து, கோபுர வாயிற் கண் காவலில் நிற்கும் திருநந்தி தேவரை அணுகி, அவரை வணங்கினான். சிவனிடம் செல்ல அனுமதி கோரினான். திருநந்தி தேவர் மறுத்தார். காமன் மீண்டும் மீண்டும் பணிந்து விடைபெற்றுச் செல்லலானான்.

காமன், தேவதேவராகிய சிவன் மலைபோல் விற்பிருக்கும் மௌனஸ் தலத்தை அடைந்தான். சிவனுக்குப் பயந்து உடம்பெல்லாம் வியர்க்க நடுங்கினான். தம் கையில் கொண்ட படையோடு விரைந்து வீழ்ந்தான். இதைக் கண்ட இரதி, அவனை கையால் தாங்கி தேற்றுவாளாயினான். காமன் மனைவிமீடம் 'பிரசண்ட வாயு முன்னே நிற்கும்

தீபத்தை போல நிற்கின்றேன். இன்னும் சிறுபொழுதுள்ளே பொடியாவேன். என்று குமுறத் தொடங்கினான். அவனை அறியாமலே அவனின் வில் கீழே விழுந்தது. விழுந்த வில்லை மீண்டும் எடுத்து புட்பாணங்களைப் பூட்டினான். சிவனை அண்மித்துச் சென்றான். 'நான் நினைத்ததை முடிப்பேன்.' என்று தனக்குத்தானே தைரியம் கூறிச் சென்றான். உடனே சிவன் மீது புட்பாணங்களைத் தொடுத்தான். பாணம் சிவன் மீது சென்றதும், சிவன் சற்றுத் திரும்பி காமனை நோக்கினார். பார்த்தவுடனே சிவனின் அக்கினி, கைலாயமலையெங்கும் புகையாகப் பரந்தது. கீழை கோபுரவாயிலின் கண் எழுந்தருளியிருந்த திருநந்தி தேவர்தம்மை சூழ்ந்த கணங்களை நோக்கி 'உள்ளே சென்ற காமன் இறந்து விட்டான்.' என்றும், அவன் 'சிவபெருமான் மீது பாணம் எய்துவதற்குத் துணிந்த செய்கையே அவனை அழித்தது' என்றும் கூறினார். கணவன் எரிந்ததைக் கண்ட இரதி அழுது புலம்பினாள். பூதகணங்களும் காமனுக்காக வணங்கித் துதித்தன. இரதியின் சோகத்தைக் கண்ட சிவன் ஓர் அசரீரி வாக்கைக் கொடுத்தருளினார். அவ்வொலியானது 'எம்பெருமான் காமனை உயிர்ப்பித்தருளுவார்' என்று ஒலித்தது. அதைக் கேட்டும் பெறுமையற்றவளாகத் திகழ்ந்தாள் இரதிதேவி. அவள் அறிவிழந்து கண்ணீர் சொரிய, உடம்பெங்கும் வியர்வை கொட்டிக் கீழே விழுந்தாள். அறிவு தெளியவே மீண்டும் மீண்டும் புலம்பத்தொடங்கினாள்.

'உன் சரீரமோ நீறாக, திருக்கைலாய மலையெல்லாம் நெருப்பாக, கவலை தேவருடைய நெஞ்சத்தாக ஆறாத பெருந்துயரம் எனக்காக நீ எங்கே ஒழிந்தாய்? நான் வழிமறித்தும் என்னை மீறிச் சென்றது இந்தச் சாவுக்காகவா? சொல்' என்று இரதி கலங்கினாள். சிவபெருமானுடைய யோகத்தைக் கலைக்க தேவர்களெல்லாம் இறந்தார்களா? நீ மட்டும் தான் இலக்காய் நின்றாய், மாங்கல்யம் தரித்து விவாகம் செய்தபோது 'பிரியேன்' என்று சத்தியம் செய்தாய். ஏன் இப்படி பிறிந்தாய்? பொடியாய் போன என்னை வாவென்று எழுப்ப மாட்டீர்களோ? என்றெல்லாம் அவளின் சோகக் குரல்கள் அடுத்தடுத்து அடுக்குத் தொடர் போலத் தொடர்ந்து கொண்டே சென்றன. இறுதியாக, இரதியும் மதனுடன் இறந்து போவதாகக் கூறி அழுதாள். இதுவே, காமதகனப் படலத்தில் இடம்பெறும் கதைச் சுருக்கமாக அமைகிறது. இங்கு காமன் உயிர்த்தெழுதல் பற்றிய விபரங்கள் இல்லை. ஆனால், வாய்வழிவந்த மரபுக்கதைகளில் காமன் உயிர்த்தெழுதல் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. எது எவ்வாறாயினும், காமன் பண்டிகையின் போது 'காமன் துயிலெழுப்புதல்' என்ற பகுதியும் நடிக்கப்படுவதைக் காணக்கூடியதாயுள்ளது.

25.4 காமதகனத்துக்கான கதை

ஆதியில் திருமால் உலகைப்படைக்கும் பொருட்டு, நான்முகனைத் தோற்றுவித்தார். பிரமனே காமனையும் சிருஸ்டித்தார். அக்காலத்தில் தவம் புரிந்த தபசிகள் தமக்கேற்பட்ட இடையூறுகளைத் தவிர்ப்பதற்காக மலைகளிலும் குன்றுகளிலும் யாகங்களை வளர்த்தனர். ஏனெனில் யாகத்தால் வரும் அக்கினி தேவர்களை அடைவதால், அவர்களிடமிருந்து வரங்களைப் பெற்றனர். அவ்வரத்தால் தேவர்களுக்கும், மானிடர்களுக்கும் தீங்குகள் செய்து வந்தனர். இதைப் பொறுக்காத விஸ்ணு, அவரவர்க்கு ஏற்றவகையில் அவதாரம் எடுத்து அழித்து வந்தார்.

இந்நாளில், பிரமனால் படைக்கப்பட்ட தக்கன் என்பானும் ஈசனை நோக்கி கடுந்தவம் செய்தான். பரமசிவன் இவனுக்கிரங்கி, என்ன நோக்கத்திற்காக அத்தவம் செய்யப்படுகின்றது என வினவினார். உடனே தக்கன் சிவனைப்பார்த்து 'கடவுளே உம்முடைய பார்வதி எனக் கொரு மகளாகப் பிறக்க வேண்டும், தாங்களே அவளைத் திருமணஞ் செய்து கொள்ளவும் வேண்டும்' எனக் கேட்டான். ஈசனும் அதற்கியைந்து, அந்த வரத்தைத் தருவதாக வாக்குறுதி அளித்தார்.

தக்கனின் விருப்பப்படியே, பார்வதி அவனுக்கு மகளாய்ப் பிறந்தாள். குழந்தை 'சஸ்வரி' என்ற பெயருடன் வளர்ந்து பருவமடைந்தாள். தக்கனின் விருப்பப்படியே சிவனும் அவனை மணமுடித்துச் சென்றார். பின்னர், ஒரு நாள் ஈசனின் மாமனான தக்கன், மகளையும் மருமகனையும் காணும் பொருட்டு கைலாய மலைக்குச் சென்றான். தக்கன் மனோகர்வத்துடன் சென்றதைக் கண்ட மகளும் மருமகனும் கண்டும் காணாதது போலிருந்தனர். இதைக்கண்ட தக்கன், தனது மகள் கூடத் தன்னுடன் பேசவில்லையே என்று கவலையுடன் திரும்பினான்.

சிருஸ்டி, திதி, சம்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரகம் என்ற ஐந்து தொழிலும் ஈசனின் செயல்கள் என்பதால்தானே, இவ்வளவு பெருமை அடைகிறார். அவரை எப்படியாவது மட்டுப் படுத்த வேண்டுமெனத் தக்கன் எண்ணினான் எல்லா தேவர்களையும் தன் வசப்படுத்தி யாவது இதை சாதிக்காமல் விடுவதில்லை எனக் கங்கணம் கட்டினான். பின்னர் பிரமா, திருமால் முதலியோரின் உதவியுடன் யாகம் செய்யத் தொடங்கினான். இவ்வேளையில், தகப்பனின் யாகத்தை அறிய வந்தாள் மகள் சஸ்வரி. மகளைக் கண்ட தக்கன் கோபம் கொண்டு துரத்தினான். தக்கன் மகளை பார்க்கச் சென்றபோது நடந்த அவமதிப்பை எண்ணி வருந்தினான். தகப்பனால் துரத்தப்பட்ட சஸ்வரி, தான் உயிரையே வைத்திருக்கக் கூடாதென்று தனது சரீரத்தை அவன் செய்யும் யாகத்தில் உதறிவிட்டு இமயவாணிமம் சென்று அம்மன்னனுக்கு மகளாகப் பிறந்து சிவவந்துதி செய்து வந்தாள். இவற்றையெல்லாம் ஞானதிருஸ்டியால் உணர்ந்த சிவனுக்கு கடுங்கோபம் தோன்றியது. உடனே, தனது நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்தார். நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து சிந்திய வியர்வையால் வீரபத்திரர் தோன்றினார். அவர் ஈசனின் கட்டளைப்படி தக்கனிடம் சென்று, அவனையும் அவனுடையிருந்த தேவர்களையும் தமது வாளால் வெட்டிக் கொன்றார். பின் ஈசன் மனமிரங்கி எழுப்பி விடும்படி உத்தரவிட, வீரபத்திரரே மீண்டும் அவர்களை உயிர் எழுப்பினான். தக்கனுக்கு மட்டும் ஆட்டுத்தலையை வைத்து உயிர் எழுப்பினார்.

பின்பு, பிரமா இமயமலைக்குச் சென்று சனகன், சனக்குமரன் போன்ற தொண்டர்களுக்குச் சிவமுத்திரையில் நின்று தபசு புரிந்தார். சிவன் செய்யும் தவாக்கினியைப் பொறுக்கமுடியாத இந்திரன், நாரத முனிவரால் நடந்த சூழ்ச்சிகள் யாவையும் அறிந்தான். இறுதியில், சிவனின் தவத்தினை அழிப்பதென முடிவு செய்தான். இதற்கு தகுதியுடையவன் காமன்தான் என எண்ணி, அவனை அழைத்து வந்து சிவனின் தவத்தை கலைத்து விடும்படி உத்தரவிட்டான். ஆரம்பத்தில் மறுத்த காமனோ, இறுதியில் இந்திரனின் வேண்டுகோளுக்குணங்கினானான். பின் மனைவி இரதிமிடம் விடைபெற்று செல்லலானான். காமன் தனது தென்றல் தேரிலேறி அமர்ந்து, கரும்பு வில்லைக் கரத்திலேநிதி, மலர்க்கணைகளை அம்பாறந்துாணியிலிட்டு, பெண்கள் சேனையுடன் பசுபதியிடம் சென்று, அவர் மீது மலர்க்கணைகளைத் தொடுத்தான். இதையறிந்த ஈசன், நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து அவனைப் பார்த்தவுடனேயே, காமனும் அவனது சாரதியும் தென்றல் தேருடன் எரிந்து சாம்பலாயினர். உடனே, அவனுடன் வந்த பெண்கள் புலம்பிக் கொண்டு இரதிதேவி, சிவனிடம் சென்று கணவனை எழுப்பித் தரும்படி வற்புறுத்த, பரமசிவன் மனமிரங்கி, இரதி தேவியின் கண்களுக்கு மட்டும் உருவமாகவும், ஏனையோரின் கண்களுக்கு அருவமாகவும் தோன்றும்படி அனுக்கிரகத்துக் காமனை எழுப்பி, ஆசிகூறி, அவனது இல்லத் திற்கு அனுப்பினான். இக்கதையே காமன் கூத்தாக நடத்தப்படுகின்றது. ஆனால், புராணக் கதைகளின்படி, காமன் எரிக்கப்பட்டதும், இரதி என்பவள் புலம்புவதுவும் மட்டுமே கூறப்படுகின்றது. வாய்வுழிக்கதைகளும் நடைமுறைக் கூத்தில் இடம்பெறும் கதைகளும், காமன் மீண்டும் உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. நடைமுறைக் கூத்திலும் குயிலெழும் காட்சி காண்பிக்கப்படுகின்றது. எது, எவ்வாறிருப்பினும், இக்கூத்தில் காமன் - இரதி ஆட்டமே முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றது. இறுதியில், காமதகனம் இடம்பெறும். இரதி காமனின் முரண்பாடான பேச்சுவார்த்தைகளும், பிரச்சினைகளும், காமன் - இரதியின் ஆட்டமாக இடம் பெறுகின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

25.5 மலையகத்தில் காமன் கூத்து

மலையகத் தோட்டங்களில் ஆடப்பட்டுவரும் காமன் கூத்தானது சமுதாய நோக்கையே குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளது. இக்கூத்து அம்மக்களிடையே வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளதாலேயே இன்றுவரை நிலைத்து நிற்கின்றது. பெருந்தோட்டங்களில் குடியேறிய தொழிலாளர்கள் பயபக்த்தியுடன் கொண்டாடும் பல்வேறு விழாக்களில் காமன் கூத்து ஒரு சிறப்பான விழாவாக நடத்தி வந்துள்ளனர். இவர்களுக்கு போதிய சுகாதார நல வசதிகள் எட்டாதிருந்த நிலையில் வைசூரி, அம்மை போன்ற நோய்களாலும் பாதிக்கப்பட்டனர். அத்தகைய நிலையில் அவர்களுக்குப் பற்றுக்கோடாகப்பட்டது தெய்வ வழிபாடொன்றே. எனவே, காமன் போன்ற கடவுளருக்கும் நேர்த்தி வைத்து விழாக்களை நடத்திவந்தனர். இதுவே இன்றுவரை தொடர்ந்தும் நடத்தப்பட்டுவருகின்றது.

மலையக மக்கள் கூத்துக்களில் ஈடுபடுவதற்கு அத்திபாரமாய் அமைந்தது அவர்களின் சமூக பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளையாகும். மலையக மக்களுக்கு அவர்களின் செலவிற்கேற்ற வருமானம் கிடைக்கவில்லை. வாழ்க்கைச் செலவை நிவர்த்தி செய்யும் பொருட்டு, நீரற்ற நிலங்களிலும் நீர்மிகு சக்திகளிலும் துன்பப்பட்டனர். தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில், ஒப்பீட்டளவில் வரட்சியான காலமாகிய தை, மாசி, பங்குனி மாதங்கள் வழிபாட்டுக்கும் விழாக்களுக்கும் உரிய ஓய்வு காலமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஏனெனில், இக்காலத்தில் கடுமையான வெயில் காரணமாக கொழுந்து பறிக்கும் தொழில் குறைந்துவிடும். அத்தகைய ஓய்வு காலப் பகுதியில் கூத்தாடி மகிழ்வது மலையக மக்களிடையே காணப்படும் மரபாகும்.

மலையகத் தோட்டப் பெண்கள் குடும்பநலன் கருதி வழிபடும் தெய்வங்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவனாவான். காமனை இப்பெண்கள், வெவ்வேறு நோக்கங் கருதி வழிபட்டு வருகின்றனர். பெண்கள், தமக்கு ஆண் குழந்தைகள் பிறக்க வேண்டுமெனவும் அழகான பிள்ளைகள் பிறக்க வேண்டுமெனவும் வேண்டி இக்கூத்திற் பங்குகொள்வதுமுண்டு. மேலும், பிள்ளைப்பேறு இல்லாதவர்கள் மகப்பேறு கருதியும் இக் கூத்திற் பங்கு கொள்வது முண்டு. மகப்பேறு கிட்டியவுடன் காமன், மன்மதன், ரதி, எஸ்வரி போன்ற பெயர்களை அப்பிள்ளைகளுக்குச் சூட்டுவதுண்டு. இவை தவிர, திருமணமான பெண்கள் தமது கணவன்மார்கள் தங்களமீது அதிக அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவும், இக் கூத்தைக் கரிசனையுடன் நடத்த முன்னிற்பதுண்டு. பக்தியோடு காமனை வழிபட்டால் மட்டுமே நினைத்த காரியம் நிறைவேறும் என்பது இம்மக்களின் நம்பிக்கையாகும்.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மாசிமாதம் ஏற்படும் தொடர்ச்சியான வரட்சியில் வெயிலின் கொடுமையைத் தவிர்த்து மழையை வேண்டியும், வேலைவாய்ப்பினைப் பெற்றுக் கொள்ளவும் காமனை வேண்டி வழிபட்டுக் கூத்தாடுவது நெடுங்காலமாக நடைபெற்றுவரும் செயலாகவுள்ளது. இவற்றையெல்லாம்விட, ஒரு முக்கியமான காரணம், இக்கூத்தினை ஆடுவதற்கு அடிப்படையாக அமைகின்றது. ஆரம்ப கால மலையக மக்களில் பெரும்பாலானோர் போதியளவு எழுத்தறிவற்றவர்களாக காணப்பட்டனர். ஆனாலும் இவர்களில் கணிசமானோர் செவிவழிக்கதை அனுபவங்களால் இதிகாச, புராண மரபுகளையே அறிந்திருந்தனர். இவ்வகையில் கந்தபுராணக் கதையினை அடிப்படையாகக் கொண்டமைந்த காமன் வழிபாடானது அவர்களின் மனதைக் கவர்ந்திருத்தல் வேண்டும். காமன் கூத்து மட்டுமன்றி, பொன்னர் - சங்கர், அருச்சுனன் தபசு போன்ற பல கூத்துக்களில் அவர்களுக்கு ஈடுபாடு தோன்றவும் அவர்களுக்கிருந்த இதிகாச புராண செவிவழிக் கதைகளின் அனுபவங்களை அடிப்படையாக அமைந்ததெனலாம். காமன் கூத்து ஆடுபவர்களுக்கு மலையக சமுதாயத்தில் இருந்த தனி மதிப்பும் இக்கூத்தின் வளர்ச்சிக்கு அடிகோலியதெனலாம். காமன் ஆட்டத்துக்கான காப்புக் கட்டியது முதலாக காமதகனம் முடிந்து மறுபடி குயிலெழும்வரை தோட்ட மக்களின் பெரும்பாலானோர் மரக்கறி உணவையே உண்பர். அத்துடன் பாவச் செயல்களிலும் ஈடுபடமாட்டார்கள். அத்தோடு காமன்

கூத்தை ஆடுபவர்களிடம் ஒற்றுமையுணர்வு காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. கூத்திற் பங்குகொள்ளும் ஒவ்வொருவரும் சமுதாய மட்டத்தில் நல்லவர்களாகவே கணிக்கப்படுகின்றனர். பிறருக்குத் தீமை செய்வோரும் நயவஞ்சகரும், பொய் பேசுபவர்களும் கூத்தாடத் தகுந்தவர்களல்லர். என்பது இச் சமுதாயத்தின் கருத்தாகும். தீயவர்கள் கூத்திற் பாத்திரமேற்று நடிப்பது அவர்களுக்குக் கெடுதியை ஏற்படுத்தும் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடையே உண்டு. மேலும், அரங்கின்றித் திறந்தவெளியில் அலங்காரம் அதிகமின்றி குறைந்த செலவில் ஆடக்கூடிய கூத்தாகக் காமன்கூத்து இருப்பதும், இக்கூத்து மலையக மக்களிடையே இன்றுவரை நிலைத்திருக்கக் காரணமெனலாம்.

25.6 காமன் கூத்தும் பாத்திரங்களும்

காமன் கூத்தில் இடம்பெறும் பாத்திரங்கள் பலவாகும். எனினும், காமனும் ரதியுமே முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றனர். இவ்விருவரின் பொறுப்பிலேதான் காமன் கூத்தே நடைபெறுகின்றது. அதேவேளை பிற சிறுசிறு பாத்திரங்களும் இப்பாத்திரங்களுக்குத் துணைப் பாத்திரங்களாக அமைகின்றன. காமன் கூத்திற் பாத்திரத் தெரிவானது மலையக சமுதாயம் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய தெரிவாகவே அமையும். இக்கூத்திற் பாத்திரமேற்று நடிப்பவர்கள் பெரும்பாலும் ஆண்களாகவே இருப்பர். மலையக மக்கள் பெரிதும் ஆண்வழிச் சமூகத் துக்கே முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றனர்.

மேலும் மலையகப் பெண்கள் மேடையேறிக் கூத்தாடுவதை இச்சமுதாயம் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டாது. அத்துடன் அவர்கள் சமூகத்துடன் நெருங்கிப் பழகுவதில்லை. மேலும், மேடைகளில் அல்லது கூத்தில் பெண்கள் ஆடுவதை, மக்கள் தரம் குறைந்த செயலாகவே எண்ணுகின்றார்கள். பெண்ணொருத்தி மேடையில் ஆடும்போது பல்வேறுபட்ட கண்ணோட்டங்களுக்கு இடமேற்படுகின்றது. பார்வையாளர் மத்தியிலிருந்து சீட்டி அடித்தல், பழித்து நடத்தல், பொறாமையுணர்வு முதலானவை தோன்றக்கூடியதாயிருக்கும். பக்தியுணர்வைக் காட்டுவதற்கு எடுத்துக்கொண்ட நோக்கம் அல்லது சொல்லவந்த விடயம் மாறி, வேறு உணர்வுகள் புலப்படலாமென இன்னொரு வகையினர் நம்புகின்றனர்.

பெண்கள் ஆடும் கூத்தில் கலைத்துவம் இருக்கும். ஆனால், சிலவேளைகளில் அவர்களால் கலையின் உயிர்த்துவத்தைக் காப்பாற்ற முடியாமல் போகலாம். இவையெல்லாவற்றையும் விட, பெண்கள் தொடர்ந்து ஆடக்கூடிய வலிமையற்றிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, இக்கூத்தில் பெண்களின் பங்கு குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. காமனின் பாத்திரத்துக்கு மட்டுமன்றி, இரதியின் பாத்திரத்துக்கும் காமனைவிடத் தைரியமான ஆணை தெரிவுசெய்யப்படுவதுண்டு.

25.6.1 இரதி

இரதி என்பவள் காமனின் மனைவியாகக் கருதப்படுகின்றாள். காமன் கூத்தில் இடம்பெறும் திருமண வைபவத்தின் போதே காமனுக்கு இரதி மனைவியாகின்றாள். காமன் எரிக்கப்பட்ட பின்பு 'அறுப்புப்பணம்' சேர்த்துத் திரிபவளும் இவளே. காமன் கூத்து ஆட்டத்துக்கே உயிர் நாடியாக இவள் விளங்குகின்றாள். இரதி பாத்திரமேற்று நடிப்பவர் பெரும்பாலும் ஆண்களே இருப்பார். ஏனெனில், ஆடிக்கொண்டிருக்கும்போது 'மருள்' வந்தால், விரைவில் மருள் நீங்கக்கூடியவரும், எதனையும் சமாளிக்கக்கூடியவரும் ஆணே. எனவேதான், ஆண் ஒருவரே இப்பாத்திரத்திற்கு தெரிவு செய்யப்படுகின்றார்.

25.6.2 காமன்

இவனே காமன்கூத்தின் அடிநாதமாவான். இவன் இரதிதேவியின் கணவனாகக் கொள்ளப் படுகின்றான். இவனே, தேவர்களின் வேண்டு கோள்களுக்கிணங்கிச் சிவனைத் தியானத்திலிருந்து குலைக்க முற்பட்டவன். ஆணவம் அழியும் பொருட்டு, காமன், சிவனது நெற்றிக் கண்ணால் எரிக்கப்பட்டான். இவனது மலர்க்கணைகள் வலிமை வாய்ந்தனவாகவும் அவற்றால் தாக்கப்படுவோரிடத்துக் காதலை ஏற்படுத்துவனவாகவும் அமைந்துள்ளன. இவன் சிவனால் எரிக்கப்பட்ட பின்பு, மூன்றாம் நாள் துயிலெழுப்பப்பட்டதாகவும் கூறப்படுகின்றது. வேறுசிலர், இவன் உயிரெழுப்பப்படவில்லை எனவும் நம்புகின்றனர். இவன் ஒரு சில நேரங்களில் வணக்கத்துக்குரிய தெய்வமாகவும் கொள்ளப்படுகின்றான். காமன் விஸ்ணுவின் மகனாகவும் கருதப்படுகின்றான். இவனே சிவனின் தவத்தைக் குலைப்பதற்குத் தனது மலர்க்கணையை எய்தியவனுமாவான்.

காமனாகப் பாத்திரமேற்று நடிப்பவர் நேர்த்திக்கடன்களை நிவர்த்திசெய்ய வேண்டிய ஒருவராகவே இருப்பார். எனவே, ஆட்டத்தின் போது அடிக்கடி மருள் வந்து தூடித்துக் கொண்டிருப்பார். காப்பு கட்டும் முன்னரும் ஆட்டம் இடம்பெறும் முன்பும் இவர் சாதாரண மாகவே இருப்பார். கூத்து தொடங்கிய காலம் தொட்டு, மரக்கறி உணவை உண்பவராகவே இருப்பார். மரண வீடுகளுக்கும், தீட்டு வீடுகளுக்கும் செல்லமாட்டார். புண்ணிய கருமங்களில் ஈடுபடுவார். இத்தன்மைகள் இவரின் பக்தி உணர்வையே காட்டுகின்றதெனலாம்.

25.6.3 தூதன்

இவனும் காமன் கூத்தில் இடம்பெறும் ஒரு பாத்திரமாவான். தேவலோக ஜீவன்களில் இவனும் ஒருவன். இவன் மூன்று முறை ஈஸ்வரனிடம் வரமெடுத்தான். இவனையே சிலர் வீரபத்திரனாகக் கொள்வதுண்டு. இவனின் உருவம் பயங்கரமானது. இவன் காமனின் தேவச பைக்கு வரும் தோற்றம் அதிலும் பயங்கரமானது. இவனின் பண்புகளை நோக்கும்போது, வீர உணர்வே வெளிப்பட்டு நிற்பதை அவதானிக்கலாம். இவனின் கரிய தோற்றமும், பந்தங்களும் இவனின் தோற்றத்திற் பயங்கரவுணர்வை ஏற்படுத்துகின்றன.

25.6.4 ஏனைய சிறு பாத்திரங்கள்

காமன் கூத்தில் பிற சிறு பாத்திரங்களாகச் சிவன், ஈஸ்வரி, சுப்பிரமணியர், விநாயகர், நந்திதேவர், குறத்தி போன்றோர் இடம்பெறுகின்றனர். இவர்கள் அனைவரும் தேவலோகப் பிரஜைகளாகக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். இவர்களின் குணப்பண்புகள் பொதுவாகப் புராணங்களிற் குறிப்பிடப் பட்ட பண்புகளாகவே இருக்கும். சிவன் பார்வதியுடன் காட்சியளிப்பார். இவர் உடல் முழுவதும் திருநீறு அணிவிக்கப்பட்டிருக்கும். சிவன் தனக்குரிய பாம்பு, கங்கை, பிறை என்பன தரித்துத் தவசாலையில் யோக நிலையில் அமர்ந்திருப்பார். இவரே, காமனை எரிப்பவர் என்பதால், இவரின் தியானநிலை அழகாகக் காட்டப்படுகின்றது. பின், இவர் காமனை எரிப்பதும் காட்டப்படுகின்றது.

விநாயகர் நீண்ட தும்பிக்கையுடன் காட்சியளிப்பார். இவர் கையில் மோதகம், கடலை போன்ற உணவுப் பொருட்கள் நிறைந்திருக்கும். இவரும் தேவர்சபையில் வேறு உறுப்பினருடன் அமர்ந்திருப்பார். மக்களும் இவரைச் சுற்றியிருந்து பாடல்களைப் பாடித் குறிப்பர். சுப்பிரமணியரும் விநாயகரின் பக்கத்தில் அமர்ந்திருப்பார். அவரின் கையில் வேலொன்று காணப்படும். அத்துடன், தலையிற் கிரீடத்துடன், சிறித்த வண்ணம் வேலைச் சரித்துப் பிடித்துக்கொண்டு இருப்பார். நந்திதேவர் பசுத்தலையுடன் கம்பீரமாகக் காட்சியளிப்பார். இவரே சிவனின் தவச்சாலைக்கு முன்புற வாயிற் காவலராக இருப்பார். குறத்தியும் காமன் கூத்தில் ஒருசிறு பாத்திரமாகக் கொள்ளப்படுகின்றார். சிவனே, தமது தவத்தைக் குலைக்கச் செல்லும் காமனின் பயணத்தைத் தடுத்து நிறுத்தும் பொருட்டு, குறத்தி வடிவமெடுத்தாரெனக்

கூறப்படுகின்றது. இவர்கள் அனைவரும் தேவலோக உறுப்பினர்களென்றும் தெய்வீகப் பண்பு கொண்டவர்கள் எனவும் கருதப்படுகின்றனர். இவர்கள் அனைவரும் தேவலோக உறுப்பினர்கள் என்றும் தெய்வீகப் பண்பு கொண்டவர்கள் என்றும் கருதப்படுகின்றனர்.

25.7 காமன் கூத்தின் நிகழ்ச்சி ஒழுங்குகள்

காமன் கூத்தின் நிகழ்ச்சிகள் ஓர் ஒழுங்குமுறையிலேயே நடைபெறுவதுண்டு பொதுவாக, தேவலோகத்தில் தேவர்களிடையே ஏற்பட்ட முரண்பாடுகள் என்பன காட்டப் படுவதில்லை. காமன், இந்திரனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கிச் சிவனின் தவத்தைக் குலைக்க ஒத்துக்கொண்ட பிறகு நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளே ஆட்டத்தில் இடம்பெறுகின்றன.

காமன் கூத்தில் முதல் நிகழ்ச்சியாகக் 'காப்புக் காட்டுதல்' இடம்பெறும். காமன் பொட்டலில் ஒரு குழியைத் தோண்டி, அக்குழியிலிருந்து எடுக்கப்படும் மண்ணைக் கொண்டு சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் நிரப்புவர். அவர் குழி தோண்டும் இடமானது கடந்த ஆண்டு காமனுக்கான கம்பம் ஊன்றப்பட்ட இடமாக இருக்கும். அவ்விடத்திலிருந்து கடந்த வருடத்தில் இடப்பட்ட காணிக்கையை 'மூப்பன்' அல்லது பெரியார் ஒருவர் எடுப்பார். அதன் பின்பு, தோன்றிய குழியில் நேர்த்தி உள்ளவர் ஒருவர் பால், தேன், நெய், எலுமிச்சம்பழம், முட்டை என்பனவற்றை ஊற்றி காணிக்கையையும் இட்டு தேங்காயையும் போட்டு அவற்றுக்கு மேல் காமன் கூத்துக்கான கம்பத்தைக் காமன் திடலில் நாட்டி விழாவைத் தொடக்கி வைப்பதுண்டு. இந்நிகழ்ச்சியே 'காப்புக் காட்டுதல்' எனப்படும்.

25.7.1 விநாயகர் துதி பாடல்

காமனுக்குக் காப்புக் காட்டி கம்பம் நடப்பட்டதையடுத்து, காமன் கூத்தினைக் கொண்டு நடாத்தும் பொருட்டும் நிறைவாக அதனைச் செய்து முடிப்பதன் பொருட்டும், அருள் வேண்டி விநாயகர் துதிப்பாடலை இந்தக் கூத்தினைத் தயாரித்தளிக்க முன்வந்த அண்ணாவியே பாடுவார். ஒரு குறிப்பிட்ட பாடல்தான் எல்லாத் தோட்டங்களிலும் பாடப்படுகின்றதென்பதில்லை. வெவ்வேறு பாடல்களை வெவ்வேறு இடங்களிலும் பாடுவர்.

25.7.2 இரதி - காமன் திருமணம்

இரதிகாமன் திருமணமானது காமன் கம்பம் நாட்டப்பட்டதற்குப் பின்பு, ஏழு, அல்லது பதினாறு நாட்கள் சென்ற பின்பு நடைபெறுவதுண்டு. எவ்வாறாயினும், காப்புக்கட்டிய நான்கு வாரத்துக்குள் காமனை எரிக்க வேண்டியிருப்பதால், அதற்குள் திருமணம் நடாத்தி முடிக்கப்படும். காமதகனம் நடைபெறும் தினத்தில், விழாவின் முதல் நிகழ்ச்சியாக இவர்களின் திருமணம் நடைபெறும்.

இந்நிகழ்ச்சி நள்ளிரவு ஒரு மணியளவிலேயே நடைபெறும். எனவே, அதுவரை இரவில் மக்களை விழிக்கச் செய்வதற்காக, வேறு நாடகங்களையும் நடத்துக் காட்டுவதுண்டு. நிகழ்ச்சியைச் சிறப்பிப்பதற்காக, இசைகளை மீட்டி, வேறு நடனங்களை மேடையேற்றுவதுண்டு. இறுதி நிகழ்ச்சியாகப் பாத்திரங்கள் அனைத்துக்கும், ஒப்பனை செய்யப்படும். அன்றைய தினவிழாவிற்கு பங்கு கொள்ளும் பாத்திரங்கள், அனைத்தும் விரதமிருப்பது வழக்கம். அத்தினத்தில் இரதிக்கும், காமனுக்கும் உண்மையான திருமணத்துக்கான உடைகள் அணிவிக்கப்படும். ஒரு திருமணத்தின் போது அணியப்படும் ஆபரணங்களும், பூமாலைகளும் அணிவிக்கப்படும்.

இரதியும் காமனும் தனித்தனியே திருமண மேடைக்கு அழைத்து வரப்படுகின்றனர். திருமணச் சடங்குகளில் மணமகனின் சடங்குகள் முதலில் செய்யப்படுவது போலவே, அங்கும் நடைபெறும். சடங்குகள் முடிந்த பின், காமன் திரும்பிப் போய் விடுவார். பின்பு,

ரதி திருமணமேடைக்கு அழைத்து வரப்பட்டு, அவளுக்கான சடங்குகள் செய்யப்படும். மீண்டும் இருவரும் மணமேடையிற் காட்சி தருவர். அத்துடன், காமன் ரதியின் கழுத்தில் தாலியைக் கட்டுவான். காமன் கூத்தின் போது கட்டப்படும் தாலி பெரும்பாலும் ஐம் பொன்னாற் செய்யப்பட்டதாக இருக்கும். வருடாவருடம் நடைபெறும். கூத்தின்போதும் ஒரே தாலியையே கட்டுவதுண்டு. திருமண ஆயத்தங்கள் செய்யப்பட்ட பின்னர், இரதி, காமன் ஆகிய இருவருமே 'மருள்' நிலையிலேயே மேடைக்கு வருவதுண்டு. அவர்களை அறியாமலே திருமண வைபவத்தின் போதும் கூட, மருள் வருவதுண்டு.

சாதாரண வைபவத்தின்போது உற்றார் உறவினர் கலந்து கொள்வதைப் போன்று, மக்கள் இவர்களின் திருமணத்திற் கலந்து கொள்வர். இந்நிகழ்ச்சியைச் சிலர் நாடகப் பாங்கிலும் நடத்துக் காட்டுவதுண்டு. சாதாரண திருமணங்களில், புதிய தம்பதிகளுக்கு அன்பளிப்புகள் வழங்குவது போலவே, காமன்-இரதி திருமணத்தின் போதும், மக்கள் 'மொய்' கொடுக்கின்றனர்.

காமன் ரதியின் திருமண நிகழ்ச்சிக்குப் பின்பு, காமன்கூத்தைத் தயாரித்து அளிக்கும் அண்ணாவியார், தம்பதிகள் இருவருக்கும் கரும்பாற் செய்யப்பட்ட வில்லைத் திருமணப் பரிசாகக் கொடுப்பதுண்டு. இது அரளிப் பூக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும். இந்நிகழ்ச்சியானது, இரதி-காமனின் எதிர்கால நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக் காட்டுவதாகவே அமைகின்றது. விசேடமாக, இரண்டு பேரிடமுமுள்ள முரண்பாடான கொள்கைகளையும், எதிர்த்துப் போராடும் இயல்பினையும் வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. அத்துடன், இது ஆடலின்போது அழகையும் கொடுக்கின்றது. இரதிக்கும் காமனுக்குமான திருமணம் ஒரு விநாயகர் கோமிலேயே நடைபெறும். திருமணம் முடிந்த பின்பு, மூன்றுமுறை கோமிலை வலம் வருவர். இதன் பின்னர் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள் யாவும் காமன் பொட்டிலேயே நடைபெறும். எனவே, இரதியும், காமனும் காமன் ஊன்றப்பட்ட காமப் பொட்டிலுக்கு அழைத்து வரப்படுவர்.

25.7.3 பெண்கள் காமனுக்கு தம் நேர்த்தியை நிவர்த்தி செய்தல்

காமனுக்கு நேர்த்தி வைப்பவர்கள் பெண்களாகவே இருப்பதுண்டு. எனவே அந்நேர்த்திகளின் நிவர்த்தியையும் பெண்களே மேற்கொள்வதுண்டு. இந்நேர்த்திக்கடனை நிவர்த்தி செய்யும் பூசைப் பொருட்களுள் 'மாவிலக்கு' முக்கியமாக வைக்கப்படுவதுண்டு.

25.7.4 காமன் பொட்டலில் காமன் - ரதி ஆட்டம்

திருமண நிகழ்ச்சிகளின் பின்னர் கோமிலை விட்டுத் திரும்பும் தம்பதிகள் காமன் பொட்டலில் வீற்றிருப்பர். அங்கே அவர்கள் இருவரதும் புகழ், மரபு ரீதியாகப் புராணக் கதைகளின்படி எடுத்துரைக்கப்படும். புகழ்ந்து பாடும் பாடல்களை அண்ணாவியார் பாட இப்பாடலின் இசைக்கேற்ப ரதியும் காமனும் ஆடுவர்.

25.7.5 காமன் - இரதி கல்யாண ஊர்வலம்

திருமணமான தம்பதிகள் தம் ஊரைச் சுற்றி வருவதைப்போல காமனும் இரதியும் தமது ஊரைச் சுற்றி வருவர். இத்தகைய செயல் உறவினரை நாடிச் செல்வதாகவே கருதப்படுகின்றது.

25.8 காமனைக் காண தூதன் வருதல்

காமன் - இரதி ஊரைச் சுற்றிக்கொண்டு வரும்போது காமனைக் காணத் தூதன் வருவான். தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, அவன் அவ்வாறு வருவதுண்டு. அவன் தான் கொண்டுவந்த தூது ஓலையைக் காமனிடம் கையளிப்பான். தூதன் காமனிடம் கையளித்த ஓலையின் மூலமாகப் பிரமன் கூறியனுப்பிய செய்தியைக் காமன் அறிந்து கொள்வான். ஆனால், பிரமனின் வேண்டுகோளை ஏற்று நடக்கக் காமனின் மனம் சஞ்சலப்படும். பிரமனின் வேண்டுகோளை மறுக்க முயற்சிப்பான். ஆனால், தூதன் மீண்டும் மீண்டும் காமனை வற்புறுத்துவான். இத்தன்மையை இப்பாடல் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

“குரந்தனில் வலிசேர் சூரபன்ம னேவலின்யாம்
ஆருந்துயர் கொண்டமுங்கினோ மன்னதினித்
தீரம்படிக்குச் சிவனொருசே யைத்தருவான்
ஓரைம் படைசெலுத்த வுன்னையும் வேண்டினமே”

காமன், தூதனின் செய்தியைச் செவிமடுத்துச் செய்வதறியாது முதலில் மறுப்பான். பின்னர் செய்வதறியாது இசைவான். பின்பு, அவன் தன் மாளிகைக்குச் சென்று இரதிக்குத் தூதனிடம் பெற்ற செய்தியை சொல்வான். பின்னர் இரதிமிடமிருந்து தான் காமனை அழிக்கப் போகவிருக்கும் செய்தியை எடுத்துக்கூறி அவளிடமிருந்து சம்மதம் பெற முயற்சிப்பான். காமன் தன் பக்கம் நியாயத்தை எடுத்துரைப்பதும் இரதி அதற்கு மறுத்து விடையளிப்பதுமாகவே, காமன் கூத்தின் பெரும்பகுதிப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவற்றை 'ஏசல் பாடல்கள்' என்றும் அழைப்பதுண்டு. இரதி காமனின் குலத்தைச் சுட்டியும், காமன் இரதியின் குலத்தைக் குறிப்பிடும் ஏசிக்கொள்ளும் பாடல்களாகவே இப்பாடல்கள் அமைகின்றன. பாடல்கள் தொடரவே, இரதி - காமன் ஆட்டம் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

காமனை அடுத்து இரதியும் இரதியை அடுத்து காமனும் வாக்குவாதம் இடம் பெற்றுக்கொண்டேயிருக்கும். இதை 'லாவணிமுறை' எனக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். காமன் - இரதியின் திருமணத்தை அடுத்துவரும் உரையாடல்கள் அனைத்துமே லாவணி முறையிலேயே அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம். லாவணிமுறையில் அமைந்த முரண்பாட்டினை பின்வரும் பகுதி விளக்குவதாக உள்ளது.

இரதிதேவிக்கும் காமனுக்கும் தர்க்கம் (இரதிதேவி லாவணி)

“அஞ்சாதே என்று எண்ணி அன்புடனே உரைக்கும்

அங்கஜா எந்தன் சொல்லை மீறாதீர் - வெகு

சஞ்சலம் நேருமையா சங்கரன் கண்ணொளியால்

சாம்பலாய் ஆகநேரும் போகதீர் - நாதா”

(காமன் லாவணி)

“என்னை மறித்திடாதே ஏந்திழைய பெண்மானே

ஏகுநேன் ஈசனிடம் ரதிமாதே - முக்

கண்ணனின் தபசதை கணப்பொழுதிலழித்துக்

கடுகிவருவேன் மனம் வாடாதே - பெண்ணே.”

இரதி சொல்லுதல்

“அழகும் முகவொளியும் அமைந்த திரேகத்தழகும்

அரனிடம் போனால் யானும் காண்பேனோ - உன்

கழலடி யான் தொழுதேன் கர்த்தரிடம் போகாதீர்

காதலா எந்தனுயிர் தரிக்கேனே - நாதா”

காமன் சொல்லுதல்

“மாதர் சொல் கேளேலென்று மாநிலத்தோர் சொன்னது
மெய்தானடி யதுவும் ரதிதேவி - கைலை
நாதனிடத்தில் சென்று நானே தபசுழிப்பேன்
நாயகியே தருவய் விடைதாவி - மானே.”

இரதி சொல்லுதல்

“மறுக்காதே யென்று சொன்னால் மனது சகித்திடுமோ
மாதுயெனக்கு சொல்லும் சிங்காரா - நீரும்
உருக்கமுடனே சென்றால் உம்பர் பிரானுந்தனை
உடனே எரித்திடுவார் ஓய்யாரா - ஐயா.”

இப்பகுதியானது காமனுக்கும், ரதிக்குமிடையே நடைபெற்ற தர்க்கமாகக் காணப் படுகின்றது. ஆரம்பத்தில் காமன் அன்பாக விடைதரும்படி கேட்டான். ரதிதேவியோ மறுத்தாள். பின் சமாதானமாகப் பேசிப்பார்த்தான். அதுவும் முடியவில்லை. இறுதியில், வாதிட்டாவது வெளியேறுவது என்ற எண்ணங்கொண்டு, தர்க்கத்துடன் இரதியை மீறி வெளியேற முற்படுகின்றான்.

இரதி காமனைப் போகவேண்டி ராமென்று எவ்வளவோ தடுத்தும் கேளாமல், கையை உதறிக் கொண்டு அரண்மனையை விட்டு, வெளியில் வந்து, தனது சாரதியாகிய, வசந்தனை அழைத்து, தேரை அலங்கரித்து என்முன்கொண்டு வந்து நிறுத்து’ என்றார். பின்பு காமன் தனது தேர்ச்சாரதியான வசந்தனை அழைத்துக்கொண்டு சிவனின் தவத்தைக் குலைக்கப் புறப்படுகிறான். சிவனைக் காணச் செல்லும் முன்பு விநாயகருக்குப் பூசை செய்துகொண்டே செல்வான். காமன் செல்லும் வழியில் பல அபசகுனங்கள் தென்பட்டாலும் அதனையும் மீறி தன் நோக்கினை அடைவதற்காகச் சிவதோத்திரம் செய்துகொண்டு மனவுறுதியுடன் சிவனை அணுகி சிவன்மீது தன் மலர்க்கணையைத் தொடுப்பான். அதனால் சிவன் கோபம் கொண்டு நெற்றிக் கண்ணைத் திறக்க காமன் எரிந்து சாம்பலாவான். பின்பு இரதி, காமன் எரிந்த செய்தியைக் கேட்டு மனம் நொந்து புலம்புவதும், அதைக் கேட்ட தோழியரும் மனம் வருந்திப் பதிலளிப்பதுமாக பாடல்கள் ‘லாவணி’ முறையில் அமைந்துள்ளன. காமன் இறந்த செய்தியறிந்த மக்கள் இரதியை முக்காடிட்டு வீட்டிற்கு அழைத்து வந்து தாலியைக் கழற்றுவர். அத்தோடு, தாலி அறுத்தமைக்காக ‘அறுப்பு’ பணத்தையும் திரட்டுவர். பின் கணவனை இழந்த இரதி, சிவனை நோக்கிக் கோபத்துடன் புலம்ப, சிவன் இரதியை நோக்கி காமனை எரித்தமைக்கான நியாயத்தைக் கூறுவார். இதனைப் புலப்படுத்துவதாகப் பின்வரும் பாடல்கள் அமைகின்றன.

“அன்னமே ரதியே கேளாய் அன்புடன் உரைப்பேனொன்று

மன்மதன் இங்குவந்து மிக்கவும் கர்வமாக

என்மீதில் கணைவிடுத்தான் ஏறெடுத்தவனைப் பார்த்தேன்

கண்மணி எந்தன் நாதன் கருகியே எரிந்தானம்மா”

சிலர் காமன் கூத்தில் காமன் எரியவில்லை என்கின்றனர். இன்னும் சிலர் காமனை எரித்துவிட்டான்? என்கின்றனர். எவ்வாறெனினும் காமன் கூத்தில் காமன் எரிக்கப்பட்டதும் மீண்டும் அவன் சிவனாரால் உயிரெழுப்பப்பட்டதும் காட்டப்படுகின்றது.

25.9 முடிவுரை

தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்து மலையகத்தில் குடியேறிய மக்கள் ஆரம்பகால காலம் முதலே பல்வேறு கலையம்சங்களில் பங்கு கொண்டனர். அத்தகைய கலை நிகழ்வுகளில் ஒன்றாகக் காமன் கூத்தும் அமைந்துள்ளது. இதிகாச புராணங்களை, செவிவழிக் கதை அனுபவங்களை வெளிப்படுத்தக்கூடிய கலையாகவும் இக்கலை அமைந்தமை, இக்கூத்து தொடர்ந்தும் உயிர்ப்புடன் நிலைக்கக் காரணமாயிற்று. மேலும், தமிழ் மக்கள் முற்காலங்களில் குறிஞ்சி நிலக் கடவுளாகிய முருகனுக்கு எந்தளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்தனரோ, அதேயளவுக்கு மலையக மக்கள் 'காமன்' என்ற மலைப்பிரதேச காதல் தெய்வத்திற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து வருகின்றனர்.

மலையகத்தின் இயற்கை அமைப்பும், காலநிலையும் காமன் வழிபாட்டிற்கு ஏற்றவகையிலேயே அமைந்துள்ளன. இக்கூத்தானது மாசிமாதம் அல்லது பங்குனி மாதமே ஆடப்பட்டு வருகின்றது. இக்காலத்தில் தோட்டப்புறங்களில் வெயில் காரணமாகப் பயிர்ச் செய்கை பாதிக்கப்படுகின்றது. எனவே தொழிலாளர்கள் வேலையின்றி ஓய்வாக இருக்கும் காலத்தில் இவ்வழிபாட்டினை நடாத்துகின்ற படியால், இக்கூத்து பெரு விழாவாகவே கொண்டாடப்படுகின்றது. மலையக மக்களின் வருமானத்திற்கேற்ற வகையிலேயே இக்கூத்துக்களுக்கான செலவுகளும் அமைந்துள்ளன. இயற்கை அலங்காரங்களைக் கொண்டு பாத்திரங்கள் நடிப்பதும் பாமரருக்கேற்ற கலையாக இக்கலை அமைந்திருப்பதும் இக்கலை தொடர்ந்தும் வளர வாய்ப்பாகவுள்ளது.

மேலும், இக்கூத்தில் கருவாகக் கொள்ளப்படும் விடயங்கள் நாளாந்த நிகழ்வுகளாக உள்ளன. திருமணம், குடும்ப வாழ்வு, குடும்ப முரண்பாடு, மரணம், காதலம்சங்கள் போன்றவையே வெகுவாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. தேவையற்ற அரச பரம்பரைக் கதைகளோ, கட்டுக்கதைகளோ கற்பனைக் கதைகளோ கருவாக அமையவில்லை. அன்றாட வாழ்க்கையே இக்கூத்தின் பொருளாக அமைகின்றது. அதேவேளை, ஏனைய கூத்துக்களைப் போல் கடுமையான விரதங்கள் எதுவும் இக்கூத்தில் கடைப்பிடிக்கப்படுவதும் இல்லை. இதுவும் இக்கலை மேலும் வளர காரணமாகின்றதெனலாம். இவையெல்லாவற்றையும் விட இக்கூத்துக்கும் மலையக மக்களுக்கும் இடையே நெருக்கமான தொடர்பு காணப்படுகின்றது. படிப்பறிவற்ற மக்களது மொழியறிவும், பக்தியுணர்வும், கடவுளைப் போற்றும் பண்பும், கலையம்சங்களும் இக்கலையினூடாக வெளிப்படுவதைக் காணலாம். அதேவேளை, பாமரருக்கேற்றதொரு கலை வடிவமாக அமைந்திருப்பதும், இக்கலை மேலும் வளர்ந்து செல்ல வாய்ப்பளிப்பதாகவுள்ளது. பொதுவாக எந்தவொரு கலையும் அரங்கேறுகின்றபோது அரங்கச் செலவுகள் காணப்படுகின்றன. மேடையமைப்பு எதுவும் காமன்கூத்தில் கிடையாது. இதுவொரு திறந்தவெளி ஆட்டமாக அமைந்திருப்பது இம்மக்களை செலவுகளிலிருந்து காப்பாற்றுவதாக உள்ளது.

மேலும் காமன் கூத்தினை ஆடுவதனுடாக காமனின் அருளால் தாம் வேண்டியவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளலாமென மலையக மக்கள் எண்ணுகின்றார்கள். அழகிய ஆண்மக்களைப் பெறல் கணவனுடன் இன்புற்று வாழ்தல், குழந்தையற்றவர்கள் குழந்தைகளைப் பெறல், நிறைவேற்றல் போன்ற அடிப்படைக் குடும்ப தேவைகளை பெறுவதற்கும் 'காமன்' என்ற தெய்வம் உதவுமென்ற நம்பிக்கையில் காமனை இம்மக்கள் வழிபட்டு வருகின்றனர். அத்தோடு, தமிழரைப் பொறுத்தவரை இரதியையும் மன்மதனையும் (காமன்) உலகப் பேரழகியாகவும் பேரழகனாகவும் கருதுகின்றனர். இப்பேரழகர்களைப் பாத்திரங்களாகக் கொண்டு காமன்கூத்து அமைகின்றபடியால், இம்மக்கள் இக்கூத்தினை நடத்துவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றனர். எனவே பெருமிதத்துடன் இக்கூத்தினைத் தொடர்ந்தும் நடாத்தி வருகின்றனர். அன்பு, அறம், அழகு போன்ற பண்புகள் இக்கூத்தினுடாக வெளிப்படுவதும் இக்கூத்தினுடைய இன்னொரு சிறப்பாகும். ஒட்டுமொத்தமாக நோக்குமிடத்து, உலகமக்களை ஒன்றிணைக்கும் அன்பு என்ற உணர்வு குறியீட்டுவடிவமாக இக்கூத்தில் காட்டப்படுகிறது. எனவே, காமன் கூத்து

அன்பின் தத்துவத்தை - பண்பினை விளக்கும் குறியீட்டு வடிவிலமைந்த கூத்தாகையால், இக்கூத்து இன்றும் இம்மக்களினையே உயிர்ப்புடன் நிலைத்துள்ளதெனலாம்.

உசாத்துணை நூற்பட்டியல்

- வித்தியானந்தன், சு. (1969). சமூத்தின் கிராமிய நடனங்கள், சென்னை: மலர் வெளியீட்டுக் குழுவினர்.
- வித்தியானந்தன், சு. (1963). தமிழர் சால்பு, கண்டி: தமிழ் மன்ற வெளியீடு.
- சண்முக சுந்தரம், சு. (1978). நாட்டுப்புற ஆடல்கள் நாட்டுப்புறவியல் ஓர் அறிமுகம், பெங்களூர்: இலக்கிய மாணவர் வெளியீடு.
- பெருமாள், சு. (1980). தமிழ்நாடகங்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், சென்னை: உலகத்தமிழராய்ச்சி நிறுவன வெளியீடு.
- சக்திவேல், சு. (1983). நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
- சொக்கலிங்கம், சு. (1977). சமூகத்தின் தமிழ் நாடக இலக்கிய வளர்ச்சி, யாழ்ப்பாணம்: முத்தமிழ் மன்ற வெளியீடு.
- சு.கி. சுப்ரமணியன், டி.என். (1979). தெருக்கூத்து ஆய்வுக்கோவை, பதினாராவது கருத்தரங்கு மன்றம், தொகுதி - 3. இந்தியப் பல்கலைக் கழகம் தமிழராய்ச்சி மன்றம்.
- சுதாசிவம், ஆ. (1969). பழைய கூத்துக்களைப் புதிதாக எழுதும் முறை. தினகரன் நாடக விழா மலர், கொழும்பு.
- தில்லைநாதன், சி. (1977). மலையகக் கிராமியக் கூத்துக்கள், இந்துதர்மம். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்: இந்துமாணவர் மன்றம்.
- துளசி, இராமசாமி. (1985). நெல்லை மாவட்ட நாட்டுப்புற தெய்வங்கள். சென்னை : உலகத்தமிழராய்ச்சி நிறுவனம்.
- காரத்திகேசு, சிவத்தம்பி (1993). இலங்கை மலையகத் தமிழரின் பண்பாடும் கருத்து நிலையும், உதயம் நிறுவனம்.
- வேலுப்பிள்ளை, சி. (1969). மலைநாட்டு மக்கள் பாடல்கள், சென்னை: கலைஞன் பதிப்பகம்.
- பத்மநாதன், சி. (பிரதம பதிப்பாசிரியர்) (1998). காமன், இந்துக் கலைக் களஞ்சியம், (தொகுதி - 3), சென்னை.
- வாழ்வியர் களஞ்சியம் (தொகுதி - 7) (1991). தஞ்சாவூர்: தஞ்சைப் பல்கலைக்கழகம்.
- வாழ்வியர் களஞ்சியம் (தொகுதி - 3) (1956). சென்னை.

நேர்காணல்

- துரைசாமி, எஸ் - டிக்கோயா, ஸ்ரோக்ஹோம் தோட்டம்.
- செல்லையா, எஸ் - லபுக்கல, கொட்டகல டிவிசன்.
- பெருமாள், என். - டிக்கோயா, ஸ்ரோக்ஹோம் தோட்டம்.
- சின்னையா, எஸ். - லபுக்கல, கொட்டகல டிவிசன்
- மெய்யநாதன், கே. - லபுக்கல, கொட்டகல டிவிசன்
- வனராஜன், எஸ். - லபுக்கல, கொட்டகல டிவிசன்
- வேல்காமன், ஆர். - லபுக்கல, கொட்டகல டிவிசன்
- கணேசன், எம். - லபுக்கல, கொட்டகல டிவிசன்

இனமுரண்பாட்டுச் சூழலும் மலையக இலக்கியமும்

இனமுரண்பாட்டுச் சூழலில் பாதிக்கப்பட்ட
மலையகத் தமிழர்கள் குறித்த இலக்கியப் பதிவுகளை
முன்னிறுத்திய ஓர் உசாவல்

பெருமாள் சரவணகுமார்

சுருக்கம்

இலங்கையில் இனமுரண்பாடு என்பது நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டது. இலங்கை புராதன காலந் தொடக்கம் பல்லின பண்பாட்டு நாடாகவே இருந்து வருவதன் ஒரு விளைவாகவே இனங்களுக்கிடையேயான முரண்பாடுகளும் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. இலங்கையில் இனமுரண்பாட்டு வரலாற்றை நோக்கும்போது, பின்காலனித்துவ காலப்பகுதி அதிக முக்கியத்துவம் உடையதாக விளங்குகின்றது. இக்காலப்பகுதியிலேயே இனத்துவ ரீதியிலான சட்ட வாக்கங்கள் உருவாக்கவும் பட்டன. இவ்வகையான சட்டவாக்கங்களில் அதிகளவு பாதிக்கப்பட்டவர்களாகச் சிறுபான்மை சமூகங்களே இருந்தன. சிறுபான்மை தமிழ்ச் சமூகங்கள் என்ற வகையில் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள், முஸ்லிம்கள், மலையகத் தமிழர்கள் காணப்படுகின்றனர். இந்தச் சமூகங்களுள் மலையக மக்கள் காலனித்துவ காலப்பகுதியிலிருந்தே தொடர்ச்சியான இனத்துவவாத கருத்துருவாக்கங்களால் பாதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளனர். பின்காலனித்துவ காலப்பகுதியிலும் மிக மோசமான வகையில் பாதிக்கப்பட்டனர். மலையக மக்களைப் பாதிக்கும் வகையில் உருவாக்கப்பட்ட சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தம், பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் என்பனவும், இலங்கையில் ஆயுத போராட்டம் நடைபெற்றபோது உருவாக்கப்பட்ட பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் என்பனவும் மலையக மக்களை வெவ்வேறு வகைகளில் பாதித்தன. இவ்வாறான இனத்துவ வாதச் செயற்பாடுகள் மலையக மக்களை எவ்வாறெல்லாம் பாதித்தன என்பதை வெளிப்படுத்தும் ஆவணங்களுள் இலக்கியப் படைப்புக்களுக்கும் முதன்மையான இடம் உண்டு. அவ்வகையில் இனமுரண்பாட்டுச் சூழலில் பாதிக்கப்பட்ட மலையகத் தமிழர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருப்பெற்ற இலக்கியப் படைப்புக்களை மையப்படுத்தி, அவ்விலக்கியங்களின் சமூக முக்கியத்துவத்தை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது. தெரிவுசெய்யப்பட்ட இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் படைப்புக்களை முன்னிறுத்தியதாகவே இக்கட்டுரை விளங்குகின்றது.

திறவுச் சொற்கள்: இனமுரண்பாடு, இலங்கை, பின்காலனித்துவம், மலையகத் தமிழர், இலக்கியப் படைப்புக்கள், கருத்துருவாக்கம்.

26.1 அறிமுகம்

இலங்கையில் இனத்தேசியவாதத்தின் வரலாறு நீண்ட பாரம்பரியத்தைக் கொண்டது. காலனித்துவத்திற்கு முன்பிருந்தே இனத்தேசியவாதச் சிந்தனைகள் இடம்பெற்று வந்துள்ளதனை அவதானிக்க முடிகின்றது. எனினும் காலனித்துவ காலப்பகுதியிலும் அதற்குப் பின்னரான பின்காலனித்துவ காலப்பகுதியிலும் இனத்துவ முரண்பாடும், இனத்தேசியவாதச்

சிந்தனைகளும் மிக முக்கியமான சமூக, அரசியற் பிரச்சினையாக மேற்கிளம்பியது. குறிப்பாக, பின்காலனிய இலங்கை வரலாறானது இனமுரண்பாட்டு வரலாறாகவே கட்டமைக் கக்கூடிய வகையில் அமைந்துள்ளது எனலாம். இதற்கான அடிப்படைக் காரணம் இலங்கை ஒரு பன்மைத்துவச் சமூகக் கட்டமைப்பைக் கொண்டிருப்பதும், இனத்தேசியவாதத்தின் எழுச்சி யுமே ஆகும். இலங்கையில் பெரும்பான்மைச் சமூகமாக சிங்களச் சமூகமே இருந்து வருகின்றது. சிறுபான்மைச் சமூகங்கள் என்ற வகையிலும் தமிழ்மொழியைத் தாய்மொழி யாகக் கொண்டவர்கள் என்ற வகையிலும் தமிழர்கள் வாழ்கின்றனர். தமிழ்ச் சமூகக் குழுமங்களுள் இலங்கைத் தமிழர்கள், முஸ்லிம்கள், மலையகத் தமிழர்கள் அடங்குகின்றனர். அவர்களுள் இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு நீண்ட வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் காணப்படுகின்றது. அதற்கு அடுத்தநிலையில் முஸ்லிம்களுக்கான வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் அமைகிறது. இதில் மூன்றாவது வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட ஒரு சமூகக் குழுமமாகவே மலையகத் தமிழ்ச் சமூகம் விளங்குகின்றது. ஏறக்குறைய இருநூறுவருடவரலாற்றுப் பாரம்பரியத்தைக் கொண்டது. இந்த இருநூறு வருட காலப்பகுதிக்குள் அச்சமூகத்துக்கெதிராக முன்னெடுக் கப்பட்ட இன ஒடுக்கல் நடவடிக்கைகள் நிறையவே உண்டு. இவர்களது வரலாறு இலங்கையில் தொடங்கும் காலப்பகுதியிலிருந்தே அவர்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகள் முன் னெடுக்கப்பட்டன. தோட்டத் தொழிலாளர் இலங்கையின் பொருளாதாரத்தைக் கட்டியெழுப்பு வதில் முக்கியமான பங்காற்றியபோதிலும் ஆரம்பத்திலிருந்தே சிங்களத் தேசியவாதிகள் இந்த நாட்டில் அவர்களின் இருத்தலுக்கு எதிராகவே இருந்தனர். இலங்கையின் முதலாவது பாராளுமன்றத்தில் பிரதமராகப் பதவிவகித்த டி. எஸ். சேனநாயக்க 1926 இலேயே இந்தியத் தொழிலாளரின் வருகைக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார். 'உரிய நடவடிக்கை எடுக்கப்படாவிட்டால் இந்த நாடு மிக விரைவிலேயே இந்தியக் குடியேறிகளால், பிரதானமான தேர்ச்சியற்ற தொழிலாளர்களால் நிறைந்துவிடும். இந்தியத் தொழிலாளர்களின் கட்டற்ற இந்த வருகை உள்ளூர்த் தொழிலாளர்களின் சம்பளத்தையும் தொழில் வாய்ப்பையும் மிக மோசமாகப் பாதிப் புது மட்டுமன்றி தேவைப்படும் தொழிலாளர்களின் வாய்ப்பையும் பாதிக்கும்' என அவர் கூறினார் (தேவராஜ், 2011: 234). இலங்கையில் முனைப்புப் பெற்ற இனத்தேசியவாதச் சிந்தனையால் தமிழ்ச் சமூகக் குழுமங்கள் அனைத்துமே பாதிப்புகளுக்கு உள்ளாகின. குறிப்பாக பின்காலனித்துவ காலப்பகுதிகளில் இனங்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகளும் இடைவெளிகளும் பாரிய அளவில் மேற்கிளம்பத் தொடங்கின. இனங்களுக்கிடையிலான விரிசல் அதிகரிக்கவும் தொடங்கியது. ஒவ்வொரு இனமும் இனத்துவ வாதத்தைப் பிரதான அரசியற் பொருளாகவும் பயன்படுத்தத் தொடங்கியது. இவ்வகையானதொரு சூழலில் சிறுபான்மைச் சமூகக் குழுமம் என்றவகையிலும், இந்தியத் தமிழர்கள் என்றவகையிலும், அவர்களது தாய்நாடு இந்தியா என்றவகையிலும் அதிகம் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு சமூகமாக மலையகச் சமூகமும் விளங்குகின்றது. இனத்தேசியவாதச் சிந்தனைகள் அரசியல் மட்டங்களிலும் வலுப் பெற்றமைமினால் அரசு ஆதரவோடு வளர்க்கப்பட்ட ஒரு சிந்தனையாகவும் இதனைச் சொல்ல லாம். அவ்வகையில், பாராளுமன்ற அரசியல் முறையினூடாக முன்னெடுக்கப்பட்ட இன ஒழிப்பு நடவடிக்கை ஒட்டுமொத்தத் தமிழ் பேசும் சமூகக் குழுமங்களையும் நிலைகுலைய வைத்தன எனலாம். வாக்குரிமைச் சட்டம் (1949), பிரஜா உரிமை சட்டம் (1958), தனிச்சிங்களச் சட்டம் (1956), சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் (1964) (இது குறிப்பாக மலையக மக்களுக்கு எதிராக நிறைவேற்றப்பட்டது) பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் முதலான சட்டவாக்கங்கள் தமிழ்ச் சமூகக் குழுமங்களை வெகுவாகப் பாதித்தன. இவற்றோடு, சிங்களப்பெருந்தேசிய வாதிகளின் சிறுபான்மைச் சமூகங்களுக்கெதிரான வன்முறைகளும் தமிழ்ச் சமூகங்களைப் பாதித்தன. குறிப்பாக, இலங்கையில் இனமுரண்பாடு ஆயுதவடிவம் பெற்றபோது, தமிழ்ச் சமூகங்களுக்கெதிரான வன்முறைகள் அரசு ஆதரவோடு முன்னெடுக்கப்பட்டன. இவ்வகையான வன்முறைகளில் அதிகமான பாதிப்புக்களை எதிர்நோக்கிய சமூகமாகவும் மலையகச் சமூகம் காணப்படுகின்றது.

இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கம் இனமுரண்பாட்டுச் சூழலில் பாதிக்கப்பட்ட மலையகத் தமிழர்கள் குறித்த இலக்கிய வெளிப்பாடுகளை முன்னிறுத்தி அவ்விலக்கிய வெளிப்பாடுகளின் சமூக, அரசியல் முக்கியத்துவத்தை அடையாளப்படுத்துவது ஆகும். குறிப்பாக, பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம், அதனோடு இணைந்த வகையில் நடைபெற்ற வன்முறைகள், கறுப்பு ஜீலை வன்முறைகள் முதலானவை குறித்த மலையக இலக்கிய வெளிப்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராய்வதாகவே இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

26.2 மொழிப் பிரச்சினையும் இன முரண்பாடும்

இலங்கையின் இனமுரண்பாடு தமிழ்ச் சமூகத்தின் சமூக அசைவியக்கத்தில் மிகப் பெரிய அளவிலான பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியது. இலங்கையில் வன்முறைகளும் முரண்பாடுகளும் பற்றி நோக்குகின்றபோது 1956 காலப்பகுதி மிக முக்கியமான பல திருப்புமுனைகளை ஏற்படுத்திய காலமாக அமைகின்றது என்று இலங்கையின் இனத்துவமும் வரலாறும் குறித்து எழுதியவர்கள் அடையாளப்படுத்துகின்றனர். இக்காலப் பகுதிகளில் மொழிப் பிரச்சினை மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெறத்தொடங்கியது. பல்வினச்சமூகப் பண்பாட்டில் மொழி எவ்வாறு ஒரு கலாசார ஆயுதமாகப் பயன்படுகின்றது என்பதற்கு இலங்கை மிகச் சிறந்த உதாரணமாகவும் விளங்குகின்றது. தனிச்சிங்களச் சட்டத்துக்கான முன்மொழிவுகள் இடம்பெற்ற காலப்பகுதிகளிலிருந்து இனங்களுக்கிடையிலான பகை வலுவடையத் தொடங்கிற்று. இதற்கு எதிராகவும் ஆதரவாகவும் பலர் செயற்பட்டனர். ஐம்பது ஆண்டுகளின் பின்னர் முதலாவது கொடுமையான வன்செயலுக்கு 1956 ஆம் ஆண்டில் மொழிப்பிரச்சினை தொடர்பான வற்புறுத்தல் வழிவகுத்தது. சமஸ்டிக் கட்சி (Federal Party) அங்கத்தவர்கள் யூன் 5ஆம் திகதி சத்தியாக்கிரகம் ஒன்றைத் தொடங்கியபோது (சிங்களம் மட்டும் மசோதா அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபோது.) சிங்களக் கும்பல் ஒன்றினால் தாக்கப்பட்டனர். கொழும்புத் தமிழருக்கு எதிராகவும், கிழக்கு மாகாணத்தில் கல்லையப் பள்ளத்தாக்குக் குடியேற்றத் திட்டங்களில் வசித்த தமிழருக்கு எதிராகவும் வன்முறைகள் நிகழ்ந்தன. இவ்வன்முறையின் போது 150க்கும் மேற்பட்ட மக்கள் கொல்லப்பட்டிருக்கலாம் என மதிப்பிடப்பட்டது (2011:100). எனக் குமாரி ஜயவர்த்தன சட்டிக்காட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இதற்குப் பின்னரே இனங்களுக்கிடையிலான முரண்பாடு கூர்மையடையத் தொடங்கியது எனலாம். சிங்களம் மட்டும் என்ற இனத்துவ நோக்கிலான அகநிலைப்பாட்ட சிந்தனையின் வளர்ச்சியும் விரிவுமே இனங்களுக்கிடையிலான இடைவெளியை மேலும் அதிகரித்தன. இது தொடர்பில் குமாரி ஜயவர்த்தன பதிவுசெய்த மேல்வரும் கருத்துக்கள் மிக முக்கியமானவை :

'சிங்கள மட்டும்' பிரசாரத்தின் வெற்றியும், 1958ஆம் ஆண்டின் கலவர நிகழ்வுகளும் சிங்களப் பௌத்த உணர்வின் உருவாக்கத்திற்கு உதவின என்பதை மீண்டும் இனங்காண முடிந்தது. சிங்கள மக்களின் முதன்மை, பௌத்தத்தைப் பேணும் அவர்களது தீவிரம் ஆகியன இக்கால கட்டத்தில் செயற்பட்டதுடன் இலங்கைத் தமிழருக்கெதிராக வன்முறையில் ஈடுபடவும் சிங்கள மக்களைத் தூண்டும் அளவுடையதாய் இருந்தன (குமாரி ஜயவர்த்தன, 2011: 102).

சிங்களவர்கள் மத்தியில் ஊட்டி வளர்க்கப்பட்ட இனத்துவ உணர்வின் உடன்விளைவாகவே தமிழர்கள் மத்தியிலும் இனத்துவ உணர்வு நிலைகள் மேற்கிளம்பத் தொடங்கின. பல நிலைகளில் அதற்கு எதிரான போராட்டங்களைத் தமிழர்களும் முன்னெடுத்தனர். இடதுசாரி சிந்தனையினூடாகவும் பாராளுமன்ற அரசியல் முறைமையினூடாகவும் போராட்டங்கள் நிகழ்ந்தன. எனினும் சிங்களப் பெருந்தேசியவாதிகளின் அரசியல் அதிகாரமும் அரசு வன்முறைகளும் தமிழர்களது செயற்பாடுகளை இல்லாதொழித்தன. இந்தப் பின்னணியில்தான் 1970 களில், இலங்கையின் இன முரண்பாடு ஆயுத வடிவம் பெற்றது. இதனால் தமிழ்ப் பேசும் சமூகங்கள் அனைத்துமே பாதிப்புக்களை எதிர்கொண்டன. அவ்வாறான தமிழ்ச் சமூகங்களுள் ஒன்றாகவே மலையகச் சமூகமும் இந்த இனத்துவ முரண்பாட்டுச்

குழலில் வெவ்வேறு அளவிலான பாதிப்புகளுக்கு ஆளாகியது. மலையகச் சமூகத்தின் வாழ்வியல் குழலும் (living environment) இந்தப் பாதிப்புகளுக்கு முக்கிய காரணமாக அமைந்தது. சிங்களவர்கள் அதிகமாக வாழும் பிராந்தியங்களிலே கலந்து வாழும் சமூகமாக மலையகச் சமூகம் இருந்தது; தொடர்ந்தும் இருந்து வருகின்றது. இதனால் தொடர்ச்சியாக இன வன்முறைக்கு முகங்கொடுக்கவேண்டிய குழலும் உருவானது. எவ்விதமான இன முரண்பாட்டுக் கலாசாரத்தோடும் சம்பந்தப்படாத மலையகச் சமூகம் பாரிய அளவில் பாதிப்புக்களையும் இழப்புக்களையும் சந்தித்த வரலாறு மிகவும் சோகம் நிறைந்தது. இலங்கையில் அரசு படைக்கும் விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்களுக்குமிடையிலான போராட்டங்களில் அரசுபடை பின்னடைவுகளைச் சந்திக்கின்றபோது, அதன் எதிரொலியாகத் தமிழர்களுக்கெதிரான வன்முறைகள் தென்பகுதியில் இடம்பெறல் வழமையானதாகும். இதன் போது இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு மாத்திரமன்றி, இலங்கைத் தமிழர்களிலிருந்து வேறுபட்ட தனித்துவமான சமூக, பொருளாதார, அரசியல், புவியியல் மற்றும் கலாசார பின்னணியைக் கொண்ட மலையகத் தமிழ் மக்கள் தொடர்ந்தும் பாதிக்கப்பட்டே வருகின்றனர் (2007: 4).

குறிப்பாக இரத்தினபுரி, பதுளை, அவிசாவளை, காலி முதலான இடங்களில் வாழ்ந்த மலையகத் தமிழர்கள் பாரிய அளவிலான வன்முறைகளுக்கு ஆளானார்கள். இவற்றோடு, கொழும்பைத் தொழில் புரியும் இடமாகக் கொண்ட பெருந்தொகையான மலையகத் தமிழர்களும் இனமுரண்பாட்டுக் காலப்பகுதிகளில் பாரிய அளவிலான பாதிப்புக்களை சந்தித்தனர். இரத்தினபுரியில் வேவல்வத்தை இன வன்முறை, பாம்காடன் தோட்ட வன்முறை, பம்பேகம் தோட்ட வன்முறைகள் (விஜயகுமார், 2007 : 7 - 10), மலையகத்திலிருந்து கொழும்புக்குச் சென்ற பெருந்தொகையான இளைஞர்கள் பல்வேறு வகையான பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுத்தனர். பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் என்ற பெயரில் பெருந்தொகையான மலையக இளைஞர்கள் எவ்வகையான விசாரணைகளும், முன்னறிவிப்புகளும் இன்றி கைதுசெய்யப்பட்டு துன்புறுத்தப்பட்டதோடு, கொலைசெய்யவும் பட்டார்கள். கொழும்பில் ஆப்பதிவைக் காட்டமுடியாத பல இளைஞர்கள் தொழில் இழந்தும் போனார்கள்.

இலங்கை அரசியல் வரலாற்றிலும் தமிழ்ச் சமூகத்தின் சமூக அரசியல் வரலாற்றிலும் மிகப் பெரிய வன்முறையாக அடையாளப்படுத்தப்படுவது 1983 ஆம் ஆண்டு கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட கறுப்பு ஜீலை வன்முறைகளாகும். விடுதலைப்புலிகளின் தாக்குதலால் கொல்லப்பட்ட 13 இராணுவ வீரர்களின் படுகொலையின் எதிர்வினையாக அரசு ஆதரவோடு முன்னெடுக்கப்பட்ட ஒரு வன்முறைக் கலாசாரமாக அது அமைந்தது. இந்த வன்முறை நடவடிக்கையில் மிகக் கொடுமையான பாதிப்புக்களை எதிர்கொண்டவர்களாகவும் மலையகச் சமூகத்தினர் விளங்குகின்றனர்.

இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் தனிச் சிங்களச் சட்டத்தின் உடன்விளைவாக உருவானது தமிழ்த்தேசிய வாதம் எனலாம். இலங்கைத் தமிழர்கள் மொழிவுரிமைக்காகவும் பிராந்திய சுயாட்சிக்காகவும் போராட்டங்களை நடத்தியபோதெல்லாம் மலையகத் தமிழர்களும் சிங்கள பெருந்தேசிய வாதிகளால் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டனர். சிங்கள பெருந்தேசிய வாதிகள் திட்டமிட்ட வகையில் இனக்கலவரங்களை உருவாக்கி, மலையகத் தமிழர்களை மிகக் கொடுமான முறைகளில் தாக்கினர். வடக்கு, கிழக்கு சுயாட்சி அதிகாரத்தை முன்னிறுத்திய ஆயுதப்போராட்டத்தின் காரணமாகவும் 1979இல் உருவாக்கப்பட்ட பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தினாலும் பெருந்தொகையான மலையக இளைஞர்கள் சந்தேகத்தின்பேரில் சிறையில் அடைக்கப்பட்டு, சித்திரவதை செய்யப்பட்டனர். (இது பின்காலனிய இலங்கைச் சூழலின் ஒரு கலாசாரமாகவே உருவானது) பயங்கர வாதத் தடைச்சட்டம் குறித்து பேராசிரியர் எம். ஏ. நு.:மான் குறிப்பிடும்போது இச்சட்டம் ஒரு குறுகிய கால எல்லைக்குள் யாழ்ப்பாணத்தில் 'பயங்கரவாதத்தை' அடக்குவதற்கு ஆயுதப்படைமினருக்கு அளவற்ற அதிகாரத்தை வழங்கியது. நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்கள் கைதுசெய்யப்பட்டார்கள்,

கடத்தப்பட்டார்கள், சித்திரவதை செய்யப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள். பொதுமக்கள் பீதிக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். இச்சம்பவங்கள் அரசாங்கம் எதிர்பார்த்ததுபோல பயங்கர வாதத்தை ஒழிக்கவில்லை. பதிலாக அரசு பயங்கரவாதத்தை வளர்த்தன (நு.:மான்,2014:40).

இவ்வகையான இனத்தேசியவாதச் சிந்தனைகள் தமிழ்ச் சமூக அமைப்பில் தோற்று வித்த சமூக அரசியல், பண்பாட்டுப் பிரச்சினைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலக்கியப் படைப்பாளிகள் மேற்கிளம்பத் தொடங்கினர். பின்காலனித்துவ இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் பிரதான கருப்பொருளாகவும் இது மாறியது. இலங்கையின் இனத்துவ முரண்பாடும் மோதலும் ஒப்பீட்டளவில் சிங்கள இலக்கியத்தைக் காட்டிலும் மிகப் பெருமளவில் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் நேரடியான தாக்கத்தைச் செலுத்திருக்கிறது. பின்காலனித்துவ காலகட்டம் முழுவதிலும் இனத்துவ மோதலினால் நேரடியாகவும் மிக மோசமாகவும் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் தமிழ்ப் பேசும் சமூகத்தவர்களே என்பது முக்கியமான காரணம் எனலாம் (2014: 35). இந்தப் பின்னணியில்தான் மலையக இலக்கியப் பரப்பிலும் இனத்துவ முரண்பாட்டைக் கருப்பொருளாகக் கொண்ட இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெறத்தொடங்கின. இலங்கையில் தோன்றிய இலக்கியங்களோடு ஒப்பிடும்போது மலையக இலக்கியப் பிரதிகள் மிகக் குறைவே எனலாம், அக்காலத்தில் இருந்த மிக இறுக்கமான இராணுவக் கட்டுப்பாடுகள் இவ்வகை இலக்கியப் பிரதிகள் உருப்பெருவதற்குத் தடையாக இருந்திருக்கலாம். எனினும் அது பற்றிய இலக்கியங்கள் உருப்பெறுவது அவசியமாகும்.

26.3 இன முரண்பாடும் இலக்கிய ஆக்கமும்

இலங்கையில் இடம்பெற்ற இன முரண்பாடு மலையகச் சூழலில் எவ்வகையான பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியது என்பதைக் கருவாகக் கொண்டு இலக்கிய உருவாக்கம் செய்தவர் கருள் மு.சிவலிங்கம் தனித்துவம் பெறுகின்றார். குறிப்பாக, பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம், மலையக மக்கள் மீது கட்டளித்து விடப்பட்ட வன்முறைகள் முதலானவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவர் எழுதியுள்ள வடதிசைக் காற்று, வெந்து தணிந்தது காலம், பூச்சிகள் முதலான கதைகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இக்கதைகள் இலங்கையில் கடந்த 40 ஆண்டுகளாக நடைபெற்ற இனமுரண்பாடு எவ்வெவ் வகைகளில் மலையக மக்களைப் பாதித்தன என்பதைச் சித்திரிப்பனவாக அமைகின்றன. மேலும், கோவிந்தராஜனின் குத்தகை, கப்பல் எப்பங்கு?, மலரன்பின் தார்மீகம், ஆனந்தராகவனின் நண்பனே என்றும் உன் நினைவாக முதலான சிறுகதைகளும் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் நாங்கள் பாவிக்காக இருக்கிறோம் அல்லது 1983 என்ற நாவலும் மிக முக்கியமான இலக்கியப் பிரதிகளாக அமைகின்றன. இந்த இலக்கியப் பிரதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே இக்கட்டுரை அமைகின்றது. இலங்கையில் இடம்பெற்ற இனத்துவ முரண்பாட்டை அடிப்பனையாகக் கொண்ட இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் வெவ்வேறுபட்ட கருத்துநிலைத் தளங்களைக் கொண்டுள்ளன. பல படைப்புக்கள் இனத்தேசியவாதச் சிந்தனைகளை மேலும் வளர்க்கும் வகையிலும் அமைந்துள்ளமையினை அவதானிக்கலாம். எனினும் ஒரு சில இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் இந்த குறுகிய, அகநிலைப்பட்ட சிந்தனைகளிலிருந்து விடுபட்டு, ஒட்டுமொத்த மானுட நேயத்தையும் சுதந்திரத்தையும், சமத்துவத்தையும் வெளிப்படுத்தும் வகையிலும் அமைந்துள்ளன. இந்தக் கருத்துநிலைப் புரிதலை அடிப்படையாகக் கொண்டு, மலையக இலக்கிய வெளிப்பாடுகளை உசாவுவதாகவும் இக்கட்டுரை அமைகின்றது எனலாம்.

26.4 பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டமும் இலக்கிய ஆக்கமும்

பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் தமிழ்ச் சமூக அமைப்பில் பாரிய அளவிலான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் என்ற பெயரில் சிறுபான்மை சமூகங்கள் மீது மிக மோசமான வகையில் வன்முறைகள் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன. இச்சட்டமும் மலையகச் சமூகப்

பரப்பிலும் அதிக தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினையாலும், அடையாள அட்டையின்மையாலும் பெருந்தொகையான இளைஞர்கள் கைதுசெய்யப்படுவதும், சித்திரவதை செய்யப்படுவதும், கொலைசெய்யப்படுவதுமான நிகழ்வுகள் இடம்பெற்றன. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலும் இச்சட்டத்தோடு இணைந்தவகையில் பல இலக்கியப் படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. மலையக இலக்கியப் பரப்பிலும் இவ்வகை படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளமை மனங்கொள்ளத்தக்கது. இவ்வகை அரசியல் பொருண்மையைக் கருவாகக் கொண்டு குறிப்பாக சிறுகதைகளை எழுதியவர்களுள் மு. சிவலிங்கம் தனித்துவம் மிக்கவர். பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தினால் மலையக இளைஞர்கள் எவ்வாறெல்லாம் சிங்கள இனத்தேசியவாதிகளினாலும், சிங்கள அரசு படைகளாலும் தாக்கப்பட்டார்கள் என்பதை வெளிப்படுத்தும் கதைகளுள் வடதிசைக் காற்று மிக முக்கியமானது.

அந்தக் கொலையைச் செய்தது யார்? அந்தப் பாலத்தை தகர்த்தியது யார்? அந்த வங்கிக் கொள்ளைப் பணத்தை என்ன செய்தாய்? உனது கூட்டத்து பெயர்களை யெல்லாம் சொல்லு... இன்னும் வேறு என்ன திட்டங்கள் இருக்கின்றன? உயிரின் மேல் ஆசையிருந்தால் எல்லா உண்மைகளையும் சொல்லு...

இந்தக் கேள்விக்கெல்லாம் பதில் தெரியாத, இதன் அரசியலே புரியாத ராஜகுமாரன் என்ற இளைஞனின் வாழ்க்கையைப் பின்னணியாகக் கொண்டு வடதிசைக் காற்று என்ற கதை நகர்ந்து செல்லுகின்றது.

பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் என்ற போர்வையில் சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்யப்பட்டு, பதினாறு வருடங்கள் சிறைச்சாலையில் சித்திரவதை செய்யப்பட்ட ராஜகுமாரன் என்ற இளைஞனுடாக பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் மலையகச் சமூகத்தில் ஏற்படுத்திய பாதிப்புக்களைக் கதாசிரியர் பதிவுசெய்கின்றார். பதினாறு வருடங்களுக்குப் பிறகு அந்தக் கைதியை விடுதலை செய்தார்கள். பத்தொன்பது வயதில் கைதுசெய்யப்பட்டு இன்று மூப்பத்தைந்து வயதில் வெளியே வருகிறான். அவன் நிரபராதி என்றுகூட நீதிமன்றம் சொல்லவில்லை. பயங்கரவாதத் தடுப்புச்சட்டத்தின் வழக்குமன்றம் இவன் மேல் சுமத்தப்பட்ட குற்றங்களுக்குத் தகுந்த ஆதாரங்கள் இல்லை என்ற உண்மையை பதினாறு வருடங்களுக்குப் பிறகே கண்டுபிடித்தது! பதினாறு ஆண்டுகளில் ஒவ்வொரு இருட்டறைக் கட்டிடத்துக்குள் அவன் மாறி மாறி அடைக்கப்பட்டிருந்தான் (2010, 25). என்று மு. சிவலிங்கம் சித்திரித்துக் காட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது. பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் அரசு படகளை எவ்வாறெல்லாம் இயங்கச் செய்திருந்தது என்பதை இக்கதைமீனூடு காணமுடியும். எவ்விதமான கேள்விகளும் விசாரணையும் இன்றி மலையக இளைஞர்கள் கைதுசெய்யப்பட்டு, சித்திரவதைக்குள்ளான முறைமையை வடதிசைக் காற்று என்ற ஒரு கதையிலேயே ஆசிரியர் பதிவுசெய்துள்ளார் எனலாம். வேட்டை நாய்கள் ஓடி வருவதைப் போல வீட்டுக்குள் பொலிஸ்காரர்கள் ஐந்தாறு பேர் நுழைந்தார்கள். வீட்டுக்கு மேல் ரோட்டில் ஆமி ஜீப் நிற்கிறது. வெறும் மேலோடு இருந்த ராஜகுமாரனை ஓய் கமிசய தாகன்னவா... ஓய் சட்னையை போடு! என்று ஆத்திரத்துடனும் இராஜகுமாரனை ஒருவன் இழுத்தான். ஒருவன் அவனை முதுகில் குத்தினான். நடக்க மறுத்த ராஜகுமாரனை ஒரு போலீஸ் உதைத்தான். மாறி மாறி போலீஸ்காரர்கள் அந்த அப்பாவியை அடித்து உதைக்கும்போது... ஆவேசம் கொண்டு அழுத அம்மா... மாரடைப்பால் மயங்கிவிழ அவன் நிமிர்... அவன் மரணமடைந்துவிட்டானோ என்பதைக்கூட தெரிந்துகொள்ள விடாமல் ஜீப்புக்குள் தள்ளி கடத்திச்சென்றார்கள் என்று கதாசிரியர் விபரிப்பது, பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் எவ்வாறு மலையகச் சமூகத்தை நிலைகுலையச் செய்தது என்பதைக் காட்டுவதாகவே அமைகின்றது.

பதினாறு வருடங்கள் சித்திரவதைச் செய்யப்பட்டு விடுதலை பெற்ற ராஜகுமாரன் வீட்டுக்காவலில் வைக்கப்படுகின்றான். பொதுவெளிகளில் நடமாடும் சுதந்திரமும் பறிக்கப்பட்டு விடுகின்றது. சிறையில் சித்திரவதைப்படுத்தப்பட்டது மட்டுமல்லாமல் சமூகத் தளத்திலும் அந்நியப்படுத்தப்பட்டவனாகவே ராஜகுமாரன் சித்திரிக்கப்படுகின்றான். அவன் பதினாறு

வருடங்கள் கட்டிடங்களுக்குள் சிறையிருந்தான்.... இப்போது வீட்டுக்குள்ளேயே சிறை..... வெளியில் நடமாட வெட்கம்... தயக்கம்... அவனைப் பயங்கரவாதி என்று பட்டமளித்து.... அவனை வாழ விடாமல்.... அந்த ஊர் பொலீஸ் ஸ்டேசனுக்கு அழைத்து, ராஜ்குமாரை என்ன நோக்கத்தில் வீட்டில் வைத்திருக்கிறாய்.... இங்கேயுள்ள இளைஞர்களுக்கு பமிற்சி கொடுக்கவா....? என்று கேட்டது. (மேலது,2010: 33)

மு.சிவலிங்கத்தின் பூச்சிகள் என்ற கதையும் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் இன்னொரு கொடூரமுகத்தைச் சித்திரித்துக்காட்டுவதாகவே அமைகின்றது. கருத்துறை, மத்துகம் இறப்பர் தோட்டத்தில் சிங்களவர்களோடு இணைந்து வாழ்ந்து வந்தவர்கள் இனமுரண்பாட்டுச் சூழலில் எவ்வாறு பாதிப்புகளுக்குள்ளானார்கள் என்பதைப் 'பூச்சிகள்' கதை வெளிப்படுத்துகின்றது. தயாபரன், மரகதம் ஆகிய இரு பாத்திரங்களைச் சுற்றியே கதை பின்னப்பட்டுள்ளது. பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் சிங்களவர்களுக்கு மத்தியில் வாழ்ந்த தமிழர்களை எவ்வாறெல்லாம் பாதித்தது என்பதை இக்கதை வெளிப்படுத்துகின்றது. ரைக்கில் 'பெச்' போன காரணத்தால் அதைத் தள்ளிக் கொண்டுவரும் வழியில், எதிரே கண்ட நண்பர்களுடன் ஆசையாக நின்று கதைத்துக்கொண்டிருந்தான். அவனையும், கதை கேட்டு ரசித்துக் கொண்டிருந்த நண்பர்களையும் ராணுவ வண்டி அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு ஓடியது. என்று கதாசிரியர் சித்திரிப்பது அரசு படைகளின் நிலையைக் காட்டுவதாகவே உள்ளது.

இவற்றோடு சிறையில் அடைத்துவைக்கப்பட்ட தமிழ்க் கைதிகளைத் திட்டமிட்ட அடிப்படையில் கொலைசெய்வதும் அரசு பயங்கரவாதத்தின் இன்னொரு முகமாக இருந்தது என்பதையும் 'பூச்சிகள்' என்ற கதைப் பதிவுசெய்கின்றது. இக்கதையின் இறுதிப் பகுதி மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளமை சுட்டிக்காட்டத்தக்கது:

'சேர்?'

போட்டக் இன்ட நங்கி (கொஞ்சம் இருங்கள் தங்கச்சி!) என்று இன்னொரு பக்கம் வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தார். ஒரு கட்டிட மறைவில் நயக்கமாக நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் எப்படி அந்த அபலையிடம் நேற்று நடந்த சம்பவத்தை சொல்லமுடியும்? அதையும் மனதுக்குள் போட்டுக் குமைந்து கொண்டிருந்தார். அனே பவ்.. சிறையில் அடைப்பட்டுக் கிடக்கும் தமிழ்க் கைதிகளெல்லாம் மிதி பட்டுச் சாகும் பூச்சிகள் மாதிரி... கைதிகளுக்கிடையே நேற்றிரவு இன மோதல் கடுமையாக நடந்தது திட்டமிடப்பட்ட வேயலோ தெரிய வில்லை. அன்றைய கை கலப்பில் படு காயமடைந்த தமிழ்க் கைதிகளுள் தயாபரன் மட்டும் உயிரிழந்திருந்தான் (2016 : 34).

பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் மலையகச் சமூக அசைவியக்கத்தில் ஏற்படுத்திய பாதிப்புக்கள் குறித்த இலக்கியப் படைப்புக்களுள் மு. சிவலிங்கத்தின் வடதிசைக் காற்று, பூச்சிகள் முதலான சிறுகதைகள் மிக முக்கியமானவை. பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தினால் மலையக மக்கள் குறிப்பாக மலையக இளைஞர்கள் எவ்வாறு கைதுசெய்யப்பட்டார்களோ கடத்தப்பட்டார்களோ கொலைசெய்யப்பட்டார் என்பதையே இக்கதைகள் பதிவுசெய்கின்றன. இத்தன்மைகளே இக்கதைகளின் முக்கியத்துவத்துக்கும் அடிப்படையான காரணம் என்றும் சொல்லமுடியும்.

26.5 கலவரங்கள் பற்றிய படைப்புக்கள்

மலையகச் சமூகத்தின் சமூக, பண்பாட்டு முறைகளில் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தியதில் திட்டமிட்டு முன்னெடுக்கப்பட்ட கலவரங்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவ்வகையான வன் முறைகளையும் கலவரங்களையும் மையப்படுத்தி இலக்கியப் பிரதிகளும் வெளிவந்துள்ளன. அவ்வகையில், மு. சிவலிங்கத்தின் கேட்டிருப்பாயோ காற்றே, கோவிந்தராஜனின் குத்தகை, கப்பல் எப்பங்க?, மலரன்பனின் தார்மீகம், ஆனந்த ராகவனின் நண்பனே என்றும் உன்

நினைவாக முதலான கதைகள் சிறுகதையின் உள்ளடக்கப் பொருண்மையிலும் கதையாக்க முறைமையிலும் சிறப்பிடம் பெறுவன எனலாம்.

மு. சிவலிங்கத்தின் கேட்டிருப்பாயோ காற்றே என்ற கதை 1977ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற கலவரத்தைக் கருவாகக் கொண்டது. இக்காலப்பகுதிகளில் நடைபெற்ற கலவரங்களும் மலையகச் சமூக, பண்பாட்டு அசைவில் மிகப் பெரிய அளவிலான பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தின. குறிப்பாக சிங்களவர்கள் மத்தியில் வாழ்ந்த மலையக மக்கள் தாக்கப்பட்டார்கள்னு கடத்தப்பட்டார்கள்னு கொலைசெய்யப்பட்டார்கள். காலி, தெனியா தோட்டம் இன வன்முறைகளால் எவ்வாறு பாதிப்புக்குள்ளானது என்பதையே மு. சிவலிங்கத்தின் கேட்டிருப்பாயோ காற்றே... என்ற கதை பதிவுசெய்கின்றது. 1977 இல் நடைபெற்ற வன்முறைகளால் பாதிக்கப்பட்டு பின்னர் செட்டிகுளம் சென்று அங்கும் எவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டார்கள் என்பதையே இக்கதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

வேலாயுதம் மாஸ்டர் காலி மாவட்டத்தில் நடந்த இனக் கலவரத்தில் அடிபட்டு, கட்டிய துணியோடு மனைவி, மக்களை இழுத்துக் கொண்டு, செட்டிகுளத்துக்கு வந்து சேர்ந்தவர்.

குருவி மாதிரி நாற்பது வருடங்கள் உழைத்துச் சேமித்த பணத்தில் வீடு கட்டி, தோட்டம், துறவு தேடி, இரண்டு மகன்மார்களையும் ஒரு மகளையும் வளர்த்தெடுத்த இறுமாப்பில் வாழ்ந்துக்கொண்டிருந்த போதுதான் 77ம் ஆண்டு ஆடிக்கலவரம் முதற் கட்டத்தை ஆடி முடித்தது. (2013: 28)

என ஆடிக்கலவரத்தின் கொடூர முகத்தை வெளிப்படுத்தும் கதாசிரியர், அதற்குப் பின்னர் முன்னிறுத்தும் சமூகப் பிரச்சினைதான் மிக முக்கியமானதாகவும் அமைந்துவிடுகின்றது. அதுவரை காலமும் சிங்களவர்கள் மத்தியில் வாழ்ந்து கொடுமைகளை அனுபவித்த மலையகத் தமிழர்கள், தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் எவ்வாறான பிரச்சினைகளுக்கு ஆளானார்கள் என்பதையும் இக்கதையினூடே சித்திரிக்கின்றார். சிங்களவர் மத்தியிலும் இப்போது இலங்கைவாழ் தமிழர்கள் மத்தியிலும் சிக்குண்டு பரிதவிக்கும் நிலையை மு. சிவலிங்கம் காட்டுகிறார். காலி தெனியாய் தோட்டத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டபோது மூட்டை, முடிச்சுக்கள் கிடையாது. கட்டிய துணியோடுதான் ஓடி வந்தனர். இன்று வவுனியா செட்டிகுளத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டபோதும், மூட்டை, முடிச்சுக்கள் கிடையாது. (2013: 29)

காலியில் சிங்களப் பேரினவாதிகள் நடந்துகொண்டது போல செட்டிகுளத்திலும் தமிழ்ப் பேரினவாதிகள் நடந்து கொண்ட முறைமையை இக்கதை மிகச் சிறப்பாகவே பதிவு செய்கின்றது எனலாம்.

இதுவரை காலமும் சிங்களச் சண்டியர்களின் அட்டகாசங்களையே அனுபவித்து வந்தவர்களுக்கு, இந்தக் காதையர்கள் புதுமையாகவும் நம்ப முடியாதவர்களாகவும் தெரிந்தார்கள்.....

ஐயோ தம்பிகளா! ஐயோ ராசா! என்று வயதானவர்கள் கூக்குரலிட்டார்கள்.... கண்மண் தெரியாமல், அடிகள் விழுந்தன... காய்ந்த ஓலைகளால் வேயப்பட்டிருந்த குடிசைகள் சுடர்விட்டு எரிந்து சாம்பலாகின....

விவசாயப் பயிர்களுக்கு எந்த சேதங்களையும் அவர்கள் ஏற்படுத்தவில்லை....

என்றவகையில் கதை நகர்ந்து செல்கின்றது (2013:33). பேரினவாதிகளின் பிடியிலும் தமிழ் மக்களிடம் காணப்பட்ட பிரதேசவாதச் சிந்தனைகளிலும் மலையகச் சமூகம் எவ்வாறு பாதிப்புக்களை முகங்கொடுத்தது என்பதைச் சித்திரித்துக் காட்டும் கதைகளுள் மு. சிவலிங்கத்தின் கேட்டிருப்பாயோ காற்றே தனித்துவம் பெறுகின்றது எனலாம்.

பின்காலனித்துவ இலங்கையில், மலையக மக்களுக்கெதிராக முன்னெடுக்கப்பட்ட இனத்துவவாதச் சட்டவாக்கங்களும், இலங்கையில் முனைப்புப்பெற்ற அரசு பயங்கரவாதமும், விடுதலைப்புலிகளுக்கும் அரசுக்கும் இடையே நடைபெற்ற ஆயுதமோதலும் பெருந்

தொகையான மலையக மக்களை பல்வேறு வகைகளிலும் பாதித்தன. இலங்கையில் பிரஜாவுரிமை இல்லாத காரணத்தினாலும், மலையகத்தில் நிலவிய மிக மோசமான தொழில் பிரச்சினை காரணமாகவும் இலங்கையில் தமிழர்கள் பூர்வீகமாக வாழும் பிரதேசங்களுக்கு அகதிகளாகச் சென்ற மலையகத் தமிழர்கள் அங்கும் எவ்வாறு அரசு பயங்கரவாதிகளால் தாக்கப்பட்டார்கள் என்பது குறித்த இலக்கியப் பதிவுகளும் வெளிவந்துள்ளன. அவ்வாறான இலக்கியப் பதிவுகளுள் கே. கோவிந்தராஜனின் 'குத்தகை' என்ற கதை மிக முக்கியமானது. குத்தகைக்குக் காணி வாங்கி விவசாயம் செய்யமுனைந்த ராமசாமி, ரெங்கன் ஆகியோர் என்ன ஆனார்கள் என்பதையே இக்கதை பதிவுசெய்கின்றது. பல வன்முறைகளால் மலையகத்தில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் வவுனியாவிலும் அதே வன்முறைக்குள் சிக்கிக்கொள்கின்ற துரப்பாக்கிய நிலையைக் 'குத்தகை' என்ற கதை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

வவுனியா நகரமே அல்லோல கல்லோலப்பட்டது. கடைகளை எல்லாம் அடைத்து விட்டனர். மக்கள் நாலா பக்கமும் சிதறி ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். யாருடைய வீடு என்றும் பார்க்காமல் ஓடியவர்கள் தஞ்சம் கேட்டு நுழைந்து கொண்டனர். சைக்கிளில் வந்தவர்கள் தங்களால் எவ்வளவு வேகமாக மிதித்து போக முடியுமோ, அவ்வளவு பலத்தையும் கொடுத்து மிதித்தோடினர்.

நாலா பக்கமும் வெடிச் சத்தம் காதுகளை துளைத்துக் கொண்டிருந்தன.

மன்னார் பாதையில் பயங்கரவாதிகள் வைத்த கண்ணி வெடியில், ஜீப்பில் சென்று கொண்டிருந்த போலீஸ்காரர்கள் ஆறுபேர் ஸ்தலத்திலேயே இறந்துவிட்டார்களாம்!

அவ்விடத்திற்கு விரைந்து சென்றனர் இராணுவத்தினர்.

வெடிச்சத்தம் ஓயவில்லை

அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு ஊரடங்குச் சட்டம் முடிந்து விட்டிருந்தது.

'ரெங்கா' 'ரெங்கா' எல்லாம் பேச்சே என்று கத்திக் கொண்டே ஓடிவந்தான் ராமசாமி. என்னாச்சு ஏன் இப்படி பேயரஞ்சவன் மாதிரி ஓடிவர?

ஐயோ ஐயோ எல்லாம் பேச்சே எல்லாம் பேச்சே. ரெங்கா நேத்து ராத்திரி கொஞ்சம் பேரு தோக்குகள தூக்கிகிட்டு வந்து பயங்காட்டி எங்கனையெல்லாம் ஓடச் சொல்லிட்டு வயலுக்கெல்லாம் நெருப்பு வச்சிட்டானுங்க.. நம்ம கிராமத்துல ஒரு குடும்பம் பாக்கியில்ல. எல்லாம் குடிசைகளும் ஐயோ.. (1996: 46-47)

என்று 'குத்தகை' எனும் கதையில் கே. கோவிந்தராஜ் சித்திரித்துக்காட்டும் பிரச்சினைகள், அரசு ஆதரவோடு, நிகழ்த்தப்பட்ட வன்முறைகளின் கொடுமையைக் காட்டுகின்றன.

கோவிந்தராஜனின் கப்பல் எப்பங்க..? என்ற கதையும் இவ்விடத்தில் சுட்டிக்காட்டத் தக்கது. இக்கதை மாத்தளைப் பிரதேசத்தில் நடைபெற்ற இனவன்முறைகளையும் அதற்கு அடிப்படையாக அமைந்த பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தையும் பதிவுசெய்வதாக அமைகின்றது. அதேநேரம், மலையகத்தில் வீறுகொண்டு எழுந்த இளைஞர்களை மலையகத்தில் இயங்கிய தொழிற்சங்கங்கள் எவ்வாறு இல்லாதொழித்தன என்பதையும் இக் கதை வெளிப்படுத்துகின்றது. வன்முறைகளின் கொடுமையும் இனவாதிகளின் பிற்போக்கு அரசியலும் மலையகத்தில் புதிய அரசியல் விழிப்புணர்ச்சியைத் தோற்றுவித்தது. இனவாத அரசியலைக் கடந்த இடதுசாரி அரசியலில் ஆர்வம் கொண்ட பலர் தோற்றம் பெறத்தொடங்கினர். இடதுசாரிகளின் வருகை மலையகத்தில் தொழிற்பட்ட தொழிற்சங்கங்களுக்கு மிகப் பெரிய சவாலாகவும் அமையத்தொடங்கிற்று. இவ்வாறான காலப்பகுதியில், பிற்போக்கு அரசியல் காய்நகர்த்தலை செய்த சில தொழிற்சங்கங்கள் இவர்களுக்கு பயங்கரவாதி என்ற பட்டத்தை அளித்து, அவர்களை சிறையில் அடைப்பதற்கும் காரணமாக விளங்கிய முறைமையை கப்பல் எப்பங்க..? கதை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

திடீரென வந்த போலீஸார் வீரையாவை கைது செய்தனர். மற்றவர்கள் செய்வதறியாது

திகைத்துப் போய் நின்றனர். அவர்கள் பேச்சு ஒன்றும் எடுபடவில்லை.

மறுநாள் பேப்பரில், 'மலையகத்திலும் பயங்கரவாதம் தலைதூக்கம் - லயக்காம்பறாவில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஏ.ஸ கே 47 ரக துப்பாக்கிகள் சகிதம் வாலிபர் கைது' என கொட்டை எழுத்தில் விரையாவின் படித்துப் செய்தி பிரகரமாகியது.

பேப்பரில் வந்த செய்தியை விரையா கேள்விப்பட்டு துடித்துத் துவண்டு போனான்.

'விழிப்புணர்ச்சி கொண்ட மலையக இளைய சமுதாயத்தை இந்த தொழிற்சங்கம் எந்தக் காலத்திலும் எழும்பவிடாது' என்பதை புரிந்து கொண்ட விரையா இனியும் இங்கு இருப்பதில் அர்த்தமில்லை என்று உணர்ந்தான்.... (1994:26). என்ற வகையில் கதையை நகர்த்துவதன் மூலம், இனவாத அரசியலை மலையகத் தொழிற்சங்கத் தலைமைகள் எவ்வாறு குறுகிய அரசியல் இலாபத்துக்காகப் பயன்படுத்திக் கொண்டன என்பதை கோவிந்தராஜ் முன்னிறுத்துகின்றார்.

மாத்தளை நோனாத்தோட்டத்தில் சிங்கள கிராமங்களுக்கு மத்தியில் வாழ்ந்த மலையகத் தமிழர்கள் இனவன்முறையால் பாதிப்புக்குள்ளான முறைமை வெளிப்படுத்தும் கதைகளுள் மலரன்பின் தார்மீகம் என்ற சிறுகதையும் ஒன்று. 'நோனாத் தோட்டத்தில் நாலு லயத்த அடிச்சி நொறுக்கி கொள்ளையடிச்சிட்டானுகளாம் தோட்டத்து ஆளுகெல்லாம் காட்டுக்கு ஓடிப் போய்ட்டாங்களாம்.' (1989 :110). என்று கதாசிரியர் சித்திரிக்கும் சமூகச் சூழல் நிகழ்த்தப்பட்ட வன்முறையின் கொடுமையைக் காட்டுகின்றது எனலாம். வீடுகளை உடைப்பது, எரிப்பது, கொள்ளையடிப்பது, கொலைசெய்வது என கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்ட வன்முறைகள், பெண்களைப் பாலியல் பலாத்காரம் செய்து கொலைசெய்யும் அளவுக்குத் தலைவிரித்தாடியது. இவ்வாறான பிரச்சினைகளைக் கருவாகக் கொண்ட கதைகளுள் மலரன்பின் தார்மீகம் என்ற கதை தனித்துவம் மிக்கது. இக்கதையில் இடம்பெறும் அலிஸ் நோனா, பொடி அப்புஹாமி முதலான சிங்களப் பாத்திரங்கள் இனவாத அரசியலைக் கடந்த, இன ஒற்றுமையை விரும்புகின்ற பாத்திரங்களாக வரக்கூப்பட்டுள்ளனர். இது குறித்து பேராசிரியர் கலைராசபதி பொடி அப்புஹாமி என்ற சிங்களத் தொழிலாளியின் வர்க்க உணர்வையும் ஒரு மின்னற் கீற்றாகக் காட்டுவதாயுள்ளது. இந்தப்பாருங்க இங்க உள்ளவங்க எல்லாம் தோட்டத்தில நாயாப் பாடுபட்டு கால்வயிறு, அரைவயிறு கஞ்சிக்குடிக்கிறவங்க. ஒருபாவமும் செய்யாத இவங்களு ஒன்னும்செய்ய வேணாம்.... நான் தமிழன் பக்கம் சேரலடா. நியாயம் பக்கம் சேர்ந்திருக்கேன் என்று சிங்களக் காதையர் கூட்டத்திற்குக் கூறும் அப்புஹாமியும் நமது நாட்டு யதார்த்தத்தில் ஒரு அம்சம் என்பதை மலரன்பன் காட்டியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதே (1980:IV) எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இலங்கையில் நடைபெற்ற இனத்துவ முரண்பாட்டை ஒரு கருத்துநிலைப் பின்புலத்திலிருந்து கொண்டு, விமர்சித்தும், படைப்பிலக்கியங்கள் ஆக்கியும், சஞ்சிகையினூடாக சமூக விடுதலையை அவாவியும் இயங்கியவர்களாக நந்தலாலாக் குழுவை அடையாளப்படுத்தலாம். இக்குழு வெவ்வேறான சஞ்சிகையில் பல கதைகள் இனத்துவ முரண்பாட்டுப் பிரச்சினைகளையும் வன்முறைகளையும் கதைப்பொருளாகக் கொண்டு விளங்குகின்றன. இக்கதைகள் மார்க்சிய முற்போக்குக் கருத்துநிலைத் தளத்தில் அமைந்தவை. இதனால், இக்கதைகளுக்கு மேலதிக பெறுமதியும் உண்டு. இன முரண்பாட்டையும் அதன் வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்தையும் புறநிலைப்பார்வை கொண்டு அணுகியவர்களாகத் தீர்த்தக்கரைக் கதைக்குழுவைச் சொல்லலாம். இத்தொகுப்பில் இடம் பெறும் நண்பனே என்றும் உன் நினைவாக, மீண்டும் வசந்தம் வரும் முதலான சிறுகதைப் படைப்புக்கள் உள்ளடக்கப் பொருண்மையிலும், கதைச்செழுமையிலும் தனித்துவம் பெறுகின்றன எனலாம்.

மலையகத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட வன்முறைகள் மலையக மக்களையும், மலையகத்தில் தொழில் நிமிர்த்தம் பணியாற்றிய பல யாழ்ப்பாணத்து ஆசிரியர்களையும் வெகுவாகப் பாதித்தன. மலையகத்தில் அர்ப்பணிப்பு உணர்வோடும், சமூக நோக்கோடும் ஆசிரியத் தொழில்

புரிந்தவர்களை இனத்தேசியவாதிகளின் வன்முறைகள் எவ்வாறு பாதித்தன என்பதையே ஆனந்த ராகவனின் 'நண்பனே' என்றும் உன் நினைவாக' என்ற கதை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. இக்கதையில் வரும் பிரதீப், கோதாண்டி, நளினி முதலான பாத்திரங்கள் முற்போக்குச் சிந்தனை கொண்ட வகையில் வார்க்கப்பட்டுள்ளன இங்கு மனங்கொள்வத்தக்கது. இக்கதையில் வன்முறையினால் கொலைசெய்யப்பட்ட கோதாண்டி பற்றிய கதாசிரியரின் சித்திரிப்பு மிக முக்கியமானது. கோதாண்டி இங்கு எங்கோ ஒளிந்திருந்து 'மாஸ்டர்' என மெதுவாகக் கூப்பிடக்கூடும். என் செவிகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். ஓடைக்கு அப்பால் இருக்கும் பாறையில் யாரோ படுத்திருப்பது தெரிகிறது. கோதாண்டியோ? மனதில் மகிழ்ச்சி தட்டுகிறது. மெல்ல அணுகுகின்றேன். கோதாண்டிதான், ஆனால்

அவனது கைகள் இரண்டும் வெட்டப்பட்டுப் பக்கத்தில் கிடக்கின்றன. ஒரு கண் பாதிவெளியில் வந்த நிலையில் வெருத்து நிற்கிறது. உடல் முழுவதும் குத்திக் குதறிய நிலையில்..... (1995: 19) என்று கதை விரிகின்றது. இக்கதையினூடே இனத்துவ உணர்வைக் கடந்த, மானுடத் தன்மையை வலியுறுத்துகின்ற, பிரதேசவாத வரையறைகளைக் கடந்த, வர்க்க முரண்பாடுகள் இல்லாத சமூகமொன்றை அவாவுகின்ற அம்சங்கள் இழையோடுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

26.6 கறுப்பு ஜீலையும் நாங்கள் பாவிகளாக இருக்கிறோம் அல்லது 1983

கறுப்பு ஜீலை வன்முறைகளைக் கருவாகக் கொண்டு வெளிவந்த புனை கதைகளுள் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'நாங்கள் பாவிகளாக இருக்கிறோம் அல்லது 1983' என்ற நாவல் அதிக கவனத்துக்குரியது. கறுப்பு ஜீலை வன்முறைகள் பற்றிய ஒரு சித்திரிப்பை இந் நாவலுடாகத் தரிசிக்க முடிகின்றது. இந்நாவல் 2016 ஆம் ஆண்டு, பாக்யா பதிப்பகத்தின் மூலம் வெளிவந்தது. இந்த நாவலின் கதைக்களம் பெரும்பாலும் கொழும்பை மையமாக வைத்தே நகருகின்றது. கொழும்பில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் இந்த வன்முறையால் எவ்வாறு சிதைக்கப்பட்டார்கள் என்பதை இந்நாவல் முழுதும் காணமுடிகின்றது. இலங்கைத் தமிழர் வரலாற்றில் கறுப்பு ஜீலை வன்முறைகளுக்கு அடிப்படையாக அமைந்த அம்சங்களை நாவலாசிரியர் மேல்வருமாறு பதிவுசெய்வது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

83 ஜீலை இனக்கலவரத்துக்கான காரணம் பலாலியில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் கோட்டையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த இராணுவ ஜீப்பும், ட்ரக்-க்கும், திருநெல்வேலிச் சந்தியில் விடுதலைப் புலிகளின் கண்ணிவெடிக்கும் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கும் இலக்காகி இராணுவ அதிகாரி உட்பட 13 இராணுவ வீரர்கள் கொல்லப்பட்ட சம்பவத்தின் எதிரொலி என்றே கூறப்பட்டாலும் சிங்கள இராணுவத்தினர் தமிழர்களால் கொல்லப்பட்டதற்கான சிங்கள வர்களின் குமுறல்களால் ஏற்பட்ட ஒரு திடீர் தாக்குதலாக இதைக் கொள்ளமுடியாது.

இலங்கை சுதந்திரம் அடைவதற்குக் கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்பிருந்தே சிறுகச்சிறுக கட்டமைக்கப்பட்ட ஒரு சிங்கள மேலாதிக்கத்தின் தொடர் நிகழ்வுகளின் உச்சம் இது (2016: xviii).

1983 வரைக்கும் நிலவிய சிங்கள இனத்தேசியவாதக் கருத்துக்களின் உச்சக்கட்ட இனவுணர்வு வெளிப்பாடே கறுப்பு ஜீலை வன்முறை என்று சொல்லமுடியும். இந்த வன் முறையில் பாதிக்கப்பட்டு, அது தந்த வடுக்களின் இலக்கியப் பதிவாகவே தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'நாங்கள் பாவிகளாக இருக்கிறோம் அல்லது 1983' என்ற நாவல் விளங்கின்றது. இது பற்றி நாவலாசிரியர் பின்வருமாறு பதிவுசெய்கின்றார். நேரடியாகவே இக்கலவரத்தில் சிக் குண்ட் நானும், மனைவி பிள்ளைகளும் குடும்பமும் தெய்வாதீனமாகக் காப்பாற்றப்பட்டோம். இக்கலவரத் தீயினால் கொல்லப்பட்டவர்கள், பாதிக்கப்பட்டவர்களின் நினைவுகளால் வேதனையுறும் மனம் அந்தநினைவுகளையும் நிகழ்வுகளையும் பதிவு செய்துவைக்க வேண்டும் என்னும் உள்ளுணர்வுகளைத் தந்தது (2016: XXII).

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் நாங்கள் பாவினாக இருக்கிறோம் அல்லது 1983 நாவலின் கதையானது பதுளையிலிருந்தே தொடங்குகின்றது. அவ்வகையில் இந்த வன்முறை நாடளாவிய ரீதியில் எவ்வாறு முன்னெடுக்கப்பட்டது என்பதை இக்கதையின் தொடக்கமும் பதுளையில் நடைபெற்ற வன்செயல்கள் பற்றிய சித்திரிப்புகளும் தெளிவுறுத்துகின்றன. கறுப்பு ஜீலை வன்முறை கொழும்பை எவ்வாறு சூழ்ந்திருந்தது என்பதை திருப்பிய வாகனத்தை வேறொரு பாதையால் போட்டுப் பாடசாலைப் பக்கம் போக எத்தனித்தோம். புறமெண்ணில் வீதியில் நேராகத் திருப்ப முயல்கையில் இதேபோல ஒரு கூட்டம் மறித்தது. ஆட்கள்தான் வேறே தவிர செய்கை, பேச்சு, கையில் பெற்றோல் கேள் இத்தியாதிகள் அதேதான்! (2016: 63) என நாவலாசிரியர் பதிவுசெய்கின்றார்.

சிங்களப் பேரினவாதிகள் கொழும்பில் இருந்த பெரும்பாலான தமிழர்களது கடைகளையும், சொத்துக்களையும் அழிப்பதோடு நின்றுவிடாமல் பெருந்தொகையான சொத்துக்களைச் சூறையாடியும் சென்றார்கள். தமிழர்கள் நடத்திய கம்பனிகளையும் அடித்து நொறுக்கினார்கள். கொழும்பு நகரமே வன்முறை நகரமாக உருவானது. இவை பற்றிய கதாசிரியரின் சித்திரிப்பு சர் ஆபத்து..... அலுமினியக் கடையை அடிக்கிறார்கள். ஈயப் பாணைகளைத் தூக்கி எறிகிறார்கள். தடுக்கப்போன இருவரில் ஒருவனை வாளால் வெட்டிவிட்டார்கள்.... வெட்டித் தொங்கும் கையுள் அவன் ரத்தம் ஒழுக ஒழுக பைத்தியக்காரன் போல் ஓடுகிறான் (2016:74). என்றவாறு அமைகின்றது. இவ்வாறு மிகக் கொடுமையான வன்முறைகள் நிகழ்ந்த காலப்பகுதியாக 1983 அமைந்தது. இந்நாவலில் இடம்பெறும் பின்வரும் சித்திரிப்புகளும் கறுப்பு ஜீலையின் கொடியமுகத்தைக் காட்டுகின்றன.

பெற்றோல் கேனைத் தூக்கி ஆட்டி ஆட்டி பக்தர்கள் தலைக்கு மேலாக சுவாமியார் தீர்த்தம் தெளிப்பது போல் வாகனங்களின் மேல் தெளித்து தீவைத்துவிட்டு ஓடி ஓடித் தூரத்தில் நின்று நெருப்பெரியும் அழகை ரசிக்கின்றனர்.

பந்துபோல் எதையோ தூக்கிக் கட்டிடத்தின் சுவர் மீது பலமாக எறிந்தான் ஒருவன் சுவரில் மோதிய வேகத்தில் 'டொம்' என்ற பெரும் சத்தத்துடன் வெடித்துத் தீப்பிழம்புடன் சிதறியடித்தது அவன் வீசிய பந்து.

'குபுகுபு' வென்று கரும்புகை மண்டி மண்டிக் கிளம்பிற்று. அந்தக் கருப்பின் நடுவே செந்தணல் மெதுமெதுவாகக் கிளம்பித் தனது கோரதாண்டவத்தை ஆடத் தொடங்கியது. (2016:119)

என்ற சித்திரிப்பு பேரினவாதிகளின் கொடியமுகத்தைக் காட்டுகின்றது.

கறுப்பு ஜீலை வன்முறை அரச ஆதரவோடு நிகழ்த்தப்பட்டது. வன்முறைகளில் ஈடுபட்ட சிங்களப் பேரினவாதிகளுக்கு பாதுகாப்பு வழங்கியவர்களாகவே அரச படைகளும் இருந்தன. வன்முறைகளுக்குப் பின்னர் கொழும்பில் தமிழர்கள் வசிக்கமுடியாத நிலையும் உருவாக்கப்பட்டது. தமிழர்களுக்கு வீடுகள் கொடுக்கக்கூடாது என்றவகையிலான சுவரொட்டிகள் ஒட்டப்பட்டன. இதனால் தொழிலிழந்தும் இருப்பிடம் இன்றியும் தமிழர்கள் பாதிக்கப்பட்டனர். தமிழர்களுக்கு வீடு கொடுக்காதே. குடியிருக்கும் தமிழர்களைக் காலி செய்யச் சொல். தமிழர்களையும் அடிப்போம். அவர்களுக்கு வீடு கொடுத்தவர்களையும் அடிப்போம்! என்றவகையிலான சுவரொட்டிகள் மூலமும் வன்முறைகள் பரப்பப்பட்டன என்பதை நாவல் பதிவுசெய்கின்றது.

கறுப்பு ஜீலை வன்முறை பெருந்தொகையான சிங்கள மக்களின் இனவுணர்வின் பின்னணியில் உருவானது என்று சொல்லமுடியாது. அது சிங்களவர்கள் மத்தியில் வாழ்ந்த இனதேசியவாதிகளிடம் உருபெற்றது. இந்த யதார்த்தத்தை நாங்கள் பாவினாக இருக்கிறோம் என்ற நாவலிலும் காணமுடிகின்றது. இந்த அம்சமே இந்நாவலின் மூலக் முக்கியத்துவத்திற்கு முக்கிய காரணம் என்றும் கூறமுடியும். இக்கதையில் வரும் ஒருசில சிங்களப் பாத்திரங்கள் தமிழர்களைப் பாதுகாப்பவர்களாகவும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனர். இதுவே யதார்த்தமும் கூட.

குறிப்பாக சொம்சா, குருணாதாச முதலான பாத்திரங்கள் இனவாதம் கடந்த மானுடத்தன்மை மிக்கவர்களாகவே இந்நாவலில் நடமாடுகின்றனர். 'தொற வஹண்ட, தொற வஹண்ட' என்றபடி, திறந்திருக்கும் வீடுகளுக்குள் காடையர்கள் நுழைகிறார்களாம். கதைவைப் பூட்டிக் கொள்ளுங்கள் (2016:175) என்று சொம்சா என்ற சிங்களப் பாத்திரம் கூறுவதாக நாவலாசிரியர் பதிவுசெய்கின்றமை மனங்கொள்ளத்தக்கது. இந்நாவலில் வரும் சைமன் முதலான பாத்திரங்களும் இனவாத வரையறைகளைக் கடந்தவர்களாக விளங்குகின்றன.

26.7 முடிவுரை

இந்தவகையில் நோக்கும்போது, இன முரண்பாட்டுச் சூழலில் வெளிவந்த மலையக இலக்கியப் படைப்புக்கள் குறிப்பிட்ட ஒரு காலகட்டத்தின் வரலாற்றுப் பதிவுகளாகவே இருக்கின்றன என்று சொல்லலாம். பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் அதன் விளைவாக இடம்பெற்ற வன்முறைகள் என்பவை மலையகச் சமூகப் பரப்பில் பாரிய அளவிலான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின என்பதை இப்படைப்புக்கள் பதிவுசெய்யத் தவறவில்லை. எனினும், இவ்வாறான அரசியல் பொருண்மைகளை மையப்படுத்திய இலக்கியங்கள் ஒருசிலவே தோற்றம் பெற்றுள்ளன. இலங்கையில் இடம்பெற்ற இனமுரண்பாட்டுச் சூழல் மலையக மக்களை பல்வேறு வகைகளிலும் பாதிப்புக்களைச் செலுத்தியுள்ளது. எனினும் அப்பாதிப்புக்கள் குறித்த இலக்கியப் பதிவுகள் ஒப்பீட்டளவில் மிகக் குறைவே எனலாம். மேலும், இவ்கையான இலக்கியப் படைப்புக்கள் வெவ்வேறுபட்ட கருத்துநிலைகளின் பின்புலத்திலிருந்து வெளிவந்துள்ளன என்பதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. இனவாதச் சிந்தனைகளை மேலும் தீவிரமடையச் செய்யும் வகையிலான கதையாக்க முறைகளும் உண்டு. இவ்வாறானதொரு நிலையில்தான் படைப்பாளியின் சமூகப் பொறுப்பும் கருத்துநிலைத் தெளிவும் அதிக முக்கியத்துவத்தை அடைந்துவிடுகின்றன. இனத்துவவாதம் மேலோங்கியுள்ள ஒரு சூழலில் உருப்பெறும் வன்முறைகள் குறித்த கதைகள் அவ்வகையான இனத்துவவாதச் சிந்தனைகளைக் கடந்து, ஒட்டுமொத்த சமூகக் குழுமங்களையும் அரவணைத்து, மானுடமேன்மையை வலியுறுத்த வேண்டும். இந்தவகையான புறநிலைப்பார்வைக் கொண்ட இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் மலையகத்தில் மிகக் குறைவே. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய ஒருசில இலக்கியப் பிரதிகளே தோற்றம் பெற்றுள்ளமை இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது. இந்தக் கருத்துநிலையை மையப்படுத்திய இலக்கியப் பிரதிகள் மலையகப் பரப்பில் உருப்பெறுவதும் அவசியமாகும்.

இந்தக் கட்டுரையானது, இனத்துவ முரண்பாட்டுச் சூழலில் தோற்றம் பெற்ற புனைகதைகளை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டமைந்தது. அதிலும் தெரிவுசெய்யப்பட்ட குறிப்பிட்ட சில படைப்பாளிகளை முன்னிறுத்தியதாகவும் அமைந்தது. குறிப்பாக முசிவலிங்கம், கே.கோவிந்தராஜ், மலரன்பன், ஆனந்த ராகவன், தெளிவத்தை ஜோசப் ஆகியோரது கதைகளை முன்னிறுத்தியதாகவே அமைந்தது. இந்த ஆய்வுப் பரப்பு மேலும் விரிவுபடுத்த வேண்டியதொன்று. மலையகத்தில் வன்முறைகளால் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்ட பல பகுதிகள் உண்டு. குறிப்பாக இரத்தினபுரி, அவிசாவளை, காலி முதலான பிரதேசங்கள் அதிக பாதிப்புகளை எதிர்நோக்கின. ஆயினும், இது குறித்த இலக்கியப் படைப்புகள் முழுமையாக இடம்பெற்றுள்ளன என்று சொல்லமுடியாது. இரத்தினபுரியில் இனவன்முறையால் பாதிக்கப்பட்ட தமிழர்கள் குறித்த இலக்கியப் பதிவுகள் இல்லையென்றே சொல்லலாம். வெளிவந்துள்ள ஒரு சில கதைகளும் இன்னும் நூலுருப் பெறவும் இல்லை. இவ்வகையான கதைகளைத் தேடித் தொகுப்பதும், அவற்றை ஆய்வுக்கு உட்படுத்துவதும் மிக முக்கியமானது. மேலும், மலையகத் தமிழ்க் கவிதைகளிலும், மலையகத்தில் செழுமைபெற்று இயங்கிய நாடகங்களிலும் இனமுரண்பாட்டுக் கருத்தமைவுகள் பற்றிய பதிவுகள் எவ்வாறு இருக்கின்றன என்பது குறித்து விரிவான ஆய்வுகளை நிகழ்த்த வேண்டியதும் அவசியமாகும்.

துணைநின்ற நூல்கள்

- குணவர்த்தன, ஆர். ஏ. எல். எச் (2000) இனமுரண்பாடும் வரலாற்றியலும், தமிழில் : எம். ஏ. நு.:மான்.சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம், கொழும்பு.
- ஜயவர்த்தன, குமாரி. (1995) (இரண்டாம் பதிப்பு) இலங்கையின் இன வர்க்க முரண்பாடு : சிங்கள - பெளத்த உணர்வு நிலையின் எழுச்சி 1883 - 1983, குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு.
- (2011) (இரண்டாம் பதிப்பு) இலங்கையில் இனத்துவமும் சமூக மாற்றமும், சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம், கொழும்பு
- தனராஜ், தை. சந்திரபோஸ், (2007) (பதிப்பு) இனத்துவ முரண்பாடுகளும் மலையக மக்களும் : பல்பக்கப் பார்வை, வெளியீடு : அமரர். இர. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக்குழு, ஹட்டன்.
- நு.:மான், எம். ஏ. (2014) 'இனத்துவ முரண்பாடும் இலக்கிய வெளிப்பாடும்' மணற்கேணி, இதழ் (நவம்பர் - டிசம்பர்)
- (2017) இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் இனத்துவ அடையாளம் : மலையக அடையாள உருவாக்கமும் மலையக இலக்கியமும் - சில குறிப்புகள் அரச இலக்கிய ஆலோசனைக் குழு, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு.
- சிவலிங்கம், மு. (2010) ஒப்பாரிக் கோச்சி, வெளியீடு : நாவல் நகர் சங்கம், கொட்டகலை.
- (2013) வெந்து தணிந்தது காலம், பாக்யா பதிப்பகம், கொழும்பு.
- (2016) சிறுவர் பண்ணைகள், குமரன் அச்சகம், கொழும்பு.
- கோவிந்தராஜ், கே. (1996) பசியா வரம், மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம், கொழும்பு.
- தெளிவத்தை ஜோசப், (2016) நாங்கள் பாவிகளாக இருக்கிறோம் அல்லது 1983, பாக்யா பதிப்பகம், கொழும்பு.
- மலரன்பன், (1989) கோடிச்சேலை, சுஜாதா பிரசுரம், மாத்தளை.
- நந்தலாலா (1995) (தொகுப்பு) தீர்த்தக்கரைக் கதைகள் அன்னம் வெளியீடு, சிவகங்கை.
- Nadesan, S. (1993) A History of the Up-Country Tamil People in Srilanka, Nandalala Publication.

மலையகத் தமிழரின் சமூக அசைவியக்கத்தில் தொழிற்சங்கங்களின் வகிபாகம்

சிறுகதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் ஆய்வு

எம்.எம். ஜெயசீலன்

சுருக்கம்

ஒரு சமூகத்தின் மேல் நோக்கிய அசைவில் அச்சமூகத்திலிருந்து தோன்றும் சமூக, அரசியல் இயக்கங்களுக்கு மிக முக்கிய பங்குண்டு. அந்தவகையில், மலையகத் தமிழரின் சமூக அசைவியக்கத்தில் அச்சமூகத்திலிருந்து தோற்றம் பெற்ற சமூக, அரசியல் இயக்கங்களின் செயற்பாடுகளும் முதன்மை பெறுகின்றன. மலையகத் தமிழர் என்ற பிரத்தியேக அடையாள உருவாக்கத்திலும் மலையகத் தமிழர் இலங்கையின் தேசிய சிறுபான்மை இனம் என்ற அங்கிகாரம் பெறுதலிலும் அவ் இயக்கச் செயற்பாடுகளின் விருத்தி வலுவான தாக்கத்தினைச் செலுத்தியுள்ளன. அவ்வகையில் மலையகத் தமிழரின் பிரதான சமூக அரசியல் இயக்கங்களான தொழிற்சங்கங்கள், அச்சமூகத்தின் அசைவியக்கத்தில் ஏற்படுத்திவரும் தாக்கங்களைச் சிறுகதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது. மலையகத் தமிழரின் தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகள் பற்றி வெளிவந்துள்ள சிறுகதைகளுள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பதினெட்டு சிறுகதைகளை முதன்மை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ள இவ்ஆய்வு, சமூகவியல் மற்றும் விபரண அணுகுமுறைகளின் அடிப்படையில் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. தொழிற்சங்க அரசியல் பற்றிய இச்சிறுகதைப் பதிவுகளை மொத்தமாக நோக்கும்போது, மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய அசைவின் எழுச்சியில் தொழிற்சங்கங்கள் தாக்ககரமான செல்வாக்கினைச் செலுத்தியுள்ளன. மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய அசைவின் வீழ்ச்சியில் தொழிற்சங்கங்கள் தாக்கம் செலுத்திவருகின்றன என்ற இரட்டை எதிர் முரண் பதிவுகள் உண்டு. மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய அசைவின் எழுச்சி எனும்போது, தொழிலாளர்களின் எழுச்சிக்கும் விழிப்புணர்வுக்கும் தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகள் அடிப்படையாக அமைந்ததோடு தமது உரிமைகளுக்காக ஒன்றிணைந்து போராடவும் அநீதிகளை எதிர்க்கவும் தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகள் மூலமே வாய்ப்பேற்பட்டன. அத்துடன் மலையகத் தமிழரின் அரசியல் அபிவிருத்தியில் தொழிற்சங்க அரசியலே முன்னிலை வகிக்கின்றன. இவற்றினால் மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய அசைவு வேகம் காணத் தொடங்கியது என்ற பதிவுகள் சிறுகதைகளில் உண்டு. மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய அசைவின் வீழ்ச்சி எனும்போது, நாளுக்குநாள் பெருகிவந்த தொழிற்சங்கங்களின் பெருக்கத்தினால் அவற்றுக்கு இடையேயான முரண்பாடுகள் பெருகி, தொழிலாளர் ஐக்கியத்தைச் சிதைத்தன. அதனால் பொது எதிரிக்கான போராட்டம் மழுங்கிப்போய் தொழிற்சங்கங்களுக்கு இடையிலும் தொழிலாளர்களுக்கும் முரண்பாடுகளும் எதிர்ப்புக்களும் வன்முறைகளும் பெருகின. தொழிற்சங்கங்கள் தமது உறுப்பினர்களையே சுரண்டிக் கொழுக்கும் நிறுவனங்களாக மாறியதோடு பொருளாதார வளத்தையும் அரசியல் அதிகாரத்தையும் கைப்பற்றுவதற்கான கருவியாக தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றின் தாக்கங்களால் மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய அசைவு வீழ்ச்சியைச் சந்தித்து வருகிறது என்ற பதிவுகள் சிறுகதைகளில் பரவலாக உண்டு. இம்முரணை வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் புரிந்துகொள்ளல் அவசியமாகும். இச்சமூகத்தின் எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு தொழிற்சங்க இயங்கங்களில் காணப்படும் பிற்போக்குத்தனங்கள் களையப்படுதலும் அவை மீதான நம்பிக்கையை வளர்த்தலும் அவசியமானதாகும்.

திறவுச் சொற்கள்: தொழிற் சங்கம், மலையக சமூகம், சமூக அசைவு, மலையகச் சிறுகதைகள், சமூக அரசியல் இயக்கங்கள்.

27.1 அறிமுகம்

ஒரு சமூகத்தின் மேல் நோக்கிய அசைவில் அச்சமூகத்திலிருந்து தோன்றும் சமூக அரசியல் இயக்கங்களுக்கு மிக முக்கிய பங்குண்டு. சமூகத்தின் மேல்நோக்கிய அசைவுக்கான உந்துதல்களை வழங்குவதிலும் அதற்கான செயற்பாடுகளைத் திட்டமிடுவதிலும் நடைமுறைப் படுத்துவதிலும் இவ்வியக்கங்கள் பங்குகொள்கின்றன. மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய சமூக அசைவிலும் அச்சமூகத்திலிருந்து தோற்றம் பெற்ற சமூக, அரசியல் இயக்கங்களின் செயற்பாடுகளும் முதன்மைபெறுகின்றன. அவ்வகையில் மலையகத் தமிழரின் பிரதான சமூக அரசியல் இயக்கங்களான தொழிற்சங்கம், அச்சமூகத்தின் அசைவியக்கத்தில் ஏற்படுத்திவரும் தாக்கங்களைச் சிறுகதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது. மலையகத் தமிழரின் தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகள் பற்றி வெளிவந்துள்ள சிறுகதைகளுள் என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் 'ரகுபதிராகன்', செ.கணேசலிங்கனின் 'சாயம்', சி.பன்னீர்செல்வத்தின் 'ஒரு கிழவியும் ஒன்றரை நூற்றாண்டும்', 'லங்காதகனம்', கே.கோவிந்தராஜின் 'என்னதான் கொடுத்தாலும்', மாத்தளை சோழுவின் 'கழுஞ்சுள்', கு. இராமச்சந்திரனின் 'மகராசன் வாழ்க', மு.சிவலிங்கத்தின் 'பன்றியோடு சேர்ந்த எருமை மாடுகளும்', பிரிட்டிஸ் முகாம்கள் தகர்க்கப்படுகின்றன', ஒரு ரட்சகனின் புறப்பாடு', மார்கழிப் பூக்கள், 'சங்ககாலம்', 'எங்க ஊர் தேர்தல்', 'வடதிசைக் காற்று', 'மேற்கில் தோன்றிய உதயம்', மல்லிகை சி.குமாரின் 'சிவப்பு மலர்கள்', மொழிவரதனின் 'மேகமலைகளின் ராகங்கள்', சுதவச்செல்வனின் 'வெறுங்கல்லும் வேட்டை நாய்களும்' ஆகிய பதினெட்டு சிறுகதைகளை முதன்மை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ள இவ்ஆய்வு, சமூகவியல் மற்றும் விவரணை அணுகுமுறைகளின் அடிப்படையில் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

தொழிற்சங்க அரசியல், மலையகத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் முக்கிய பேசுபொருட்களில் ஒன்றாக விளங்கிவருகின்றது. தொழிற்சங்கங்களின் செயற்பாடுகள், தொழிற்சங்கங்கள் மக்களை எவ்வாறு அணிதிரட்டின, தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளுக்குத் தோட்டங்களில் இருந்த தடை, தொழிற்சங்கங்களுக்கு இடையேயான முரண்பாடுகள், அம்முரண்பாடுகளால் தொழிலாளர் குழுமத்தினிடையே ஏற்பட்ட விரிசல்கள், தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளால் தொழிலாளர் மத்தியில் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்வும் எழுச்சியும், தொழிலாளர்களின் கொள்கைப் பிடிமானம், தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளால் தொழிலாளர்களின் வாழ்வில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் போன்ற பல அம்சங்கள் பற்றிய பதிவுகள் சிறுகதைகளில் உண்டு. அப்பதிவுகளை மொத்தமாக நோக்கின் மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய அசைவின் வளர்ச்சியிலும் அவ் அசைவின் வீழ்ச்சியிலும் தொழிற்சங்கங்கள் தாக்கம் செலுத்தி வருவதைக் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது. அவற்றைப் பின்வருமாறு பகுத்து நோக்கலாம்.

27.2 மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய அசைவில் தொழிற்சங்கங்களின் வகிபாகம்

மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய சமூகப் பெயர்வில் தொழிற் சங்கங்களின் வகிபாகம் கனதியானதாகும். அச்சமூகத்தின் இருண்ட பக்கங்கள் பல தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளாலேயே களையப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் அச்சமூகத்தின் அரசியல் எழுச்சிக்கும் வளர்ச்சிக்கும் அவர்களது தொழிற்சங்கங்களே அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன. அவ் வகையில் சிறுகதைகளில் வெளிப்படும் மலையகத் தமிழரின் எழுச்சியிலும் மேல்நோக்கிய அசைவிலும் தொழிற்சங்கங்களின் வகிபாகத்தைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தி நோக்கலாம்.

27.3 தொழிலாளர்களின் எழுச்சியும் விழிப்புணர்வும்

பெருந்தோட்டத்துறை உருவாக்கப்பட்ட காலம் முதல் பல்வேறு அடக்கு முறைகளுக்கும் ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் உள்ளாகிய தொழிலாளர்கள், அந்த அடக்கு முறைகளை வெறுப்போடு சுமந்தனர். சிலர் ஆங்காங்கு எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு தண்டனைகளை அனுபவித்துள்ளனர். அச்சமூகத்திலிருந்து தொழிற்சங்கம் உருவான பின்பே அத்தகைய அடக்குமுறைகளும் ஒடுக்குமுறைகளும் குறையத்தொடங்கின. இதற்கு அவர்கள் சார்பாகப் பேசக்கூடிய அதிகாரமிக்க அமைப்பின் தோற்றமும் கூட்டிணைந்த எதிர்ப்பும் முக்கிய காரணிகளாக அமைந்தன. அச்சங்கங்கள் தொழிலாளர் மத்தியிலே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தின. அதனால் தமக்கு பாதிப்பு ஏற்படப்போவதை உணரும் போதெல்லாம் அவர்கள் விழிப்புடன் செயற்படத்தொடங்கியதோடு அத்தகைய பாதிப்புக்களிலிருந்து விடுபடுவதற்கான செயற்பாடுகளையும் முன்னெடுக்கத் தொடங்கினர். அத்துடன் சில தொழிற்சங்கங்களின் செயற்பாடுகளால் முற்போக்குத்தளத்தில் சிந்திக்கின்ற இளந்தலைமுறையினர் உருவாக்கம் பெற்றனர். அவர்கள் தமது சமூகம் குறித்து தீவிர அக்கறையுடன் செயற்படத்தொடங்கியதோடு மொத்தச் சமூகத்தையும் வழிநடத்துபவர்களாகவும் மாற்றங்கண்டனர். அதனால் மலையகத் தமிழரிடையே விழிப்புணர்வும் எழுச்சியும் பெருகத்தொடங்கியது. அது இலங்கை முழுவதும் வாழும் உழைப்பாளர்கள் சார்பாக வரக்கூடிய விடுதலையைக் கோருவதாகவும் இந்தியாவம்சாவளி மலையகத் தமிழர்களின் விடுதலையைக் கோருவதாகவும் அமைந்தது. உதாரணத்துக்கு சிபன்னீர்செல்வத்தின் 'ஒரு கிழவியும் ஒன்றரை நூற்றாண்டும்' என்ற கதையில் தொழிற்சங்கத்தினால் தொழிலாளர்களிடையே விளைந்த விழிப்புணர்வு பின்வருமாறு பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது:

பச்சைக்காடு தோட்டத்தின் தொழிற்சங்க வளர்ச்சி, நிர்வாகத்துக்கு சவாலாகிவிட்டது. எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை பேசவே பயந்துகொண்டிருந்த தொழிலாளர்கள் மத்தியில், உரிமைகளுக்கான போராட்ட உணர்வு பற்றிக்கொண்டு விட்டது.

முதன்முதலாக அந்தப்பகுதியில் நடைபெற்ற தொழிற்சங்கக் கூட்டத்தில் பல தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் கலந்துகொண்டு எழுச்சிமிகு உரையாற்றினார்கள். முத்தையாவும் உரையாற்றினார்:

"நாம் வெறும் கூலிக்காரர்கள் இல்லை. ஒரு காலத்தில் இந்தியாவிலிருந்து நாம் இங்கே பிழைக்க வந்திருக்கலாம். ஆனால், இந்த மலையகப் பூமியை செல்வம் கொழிக்கச் செய்திருக்கின்றோம். அதற்காகக் கடந்த நூற்றாம்பது வருட காலத்தில் லட்சக்கணக்கான மனிதர்களைப் பலி கொடுத்திருக்கின்றோம். அட்டைகளுக்கும் கொசுக்களுக்கும் நாம் சிந்திய ரத்தம் கொஞ்சமல்ல ஆயினும் இந்த நாட்டில் எமக்கு எந்த உரிமையும் இல்லை. நாடற்றவர்கள் என்ற இழி சொல் சுமந்துதுதான் மிச்சம். உரிமைகளும் மரியாதையும் நிறைந்த சமூகமாக நாம் உருவாக வேண்டும். அதற்குத்தேவை நமது ஒற்றுமைதான். நாம் ஒற்றுமையாக நின்று போராடினால் வெற்றி வெகுதூரத்தில் இல்லை"

தொழிலாளர்கள் உணர்ச்சி பொங்க ஒருமித்துக் குரல் எழுப்பினார்கள் (பன்னீர்செல்வம், 2011: 122,123)

இந்தச் சித்திரிப்பும் தொழிலாளியான முத்தையாவின் உரையும் அதற்கு உடன்படும் ஏனைய தொழிலாளர்களின் கோசமும் தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளால் மலையகத்தில் விளைந்த விழிப்புணர்வினதும் எழுச்சியினதும் சாரத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. மு. சிவலிங்கத்தின் 'பன்றியோடு சேர்ந்த எருமை மாடுகளும்' என்ற கதையில் தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடும் புதிய தலைமுறையினரின் முற்போக்கு எண்ணமும் எதிர்கால மலையகம் குறித்த எதிர்பார்ப்புகளும் போராட்டத்துக்கு அவர்கள் தயார் செய்துள்ள பின்வரும் சுலோகங்கள் மூலம் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

உழைப்புக்கேற்ற சம்பள உயர்வு கொடு
வீடு கட்டுவதற்கு நிலம் கொடு
தோட்டப் பிரதேசங்களில் தொழிற்பேட்டைகளைத் திற
புதிய பரம்பரையினருக்குப் புதிய தொழிலைக் கொடு
தரிசு நிலங்களைச் சுயதொழிலுக்காக வழங்கு
எங்கள் பாரம்பரிய நிலத்தில் குடியேற்றங்கள் செய்யாதே
தோட்டத் தொழிலிலேயே எங்களை அடைத்து வைக்காதே

(சிவலிங்கம், 2005: 94,95)

இச்சிந்தனைகள் புதிய மலையகத்தின் வெளிப்பாடுகளாகும். மலையகத்தில் தொழிற்சங்கம் வேர்விட்டதும் தமது பிரச்சினைகளை நெஞ்சுக்குள் சுமந்துபுழுங்குவதால் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படாது என்பதை உணர்ந்த இளந்தலைமுறையினர் அப்பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணும் வழிவகைகளைச் சிந்திக்கத் தொடங்கினர். அந்தச் சிந்தனைக் கீற்றுக்களால் தொழிலாளர்களை விழிப்படையத் தூண்டினர். எடுத்துக்காட்டாக, ஆனந்தன் என்ற தொழிலாளி சிவப்பு மலர்கள் என்ற கதையில்,

“எம் தொழிலாளர்களின் அவலத்தைச் சொல்லி அழுவதைவிட அதற்கு தீர்வு காணணும். மக்குத்தனமா இருந்தா இந்த நிர்வாகம் நம்ம தொழிலாளிங்க தலையில அரப்பு தேய்பாணுங்க”

(குமார், 2001: 09)

என்று கூறுகின்றான். இவ்விழிப்பு தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளால் விளைந்ததாகும். அத்துடன் இளைஞர்கள் ஒன்றுகூடியும் சுயமாகவும் தமது பிரச்சினைகள் குறித்து சிந்திப்பதும் கலந்துரையாடுவதும் தொடர்வதற்கும் அவர்கள் தாமாகவே கற்றல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதற்கும் தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகள் துணைநின்றுள்ளன. குறிப்பாக, பல சிறுகதைகளில் வருகின்ற தொழிற்சங்கச் செயற்பாட்டாளர்கள் நூல்களை இரவல் வாங்கிச் செல்வதாகவும், இரவு வேளைகளில் வாசிப்பதாகவும், அந்நூல்கள் தொடர்பாகக் கலந்துரையாடுவதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவை அச்சமூக விழிப்புக்கும் எழுச்சிக்கும் துணைசெய்தன. இக்கதைய போக்கினால் தமது உரிமைகளுக்காகவும் தொழிலாளர்கள் மீதான வன்முறைகளை எதிர்த்தும் ஒன்றிணைந்தும் போராடத் தொடங்கினர். மலையகம் இருண்ட பக்கத்திலிருந்து வெளிச்சத்தை நோக்கி எழுச்சி காணத் தொடங்கியது.

27.4 தொழிலாளர்களின் உரிமைகளுக்காக ஒன்றிணைந்து போராடுதல்

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களிடையே தொழிற்சங்கங்கள் உருவாகும்வரை அவர்களின் விடுதலைக்காகக் குரல் கொடுக்கும் எவ்வித சமூகநல அமைப்புகளும் அவர்களிடையே தோற்றம்பெறவில்லை. அதனால், பெருந்தோட்ட நிர்வாகம் ஒன்றைப்படையாக எடுக்கும் முடிவுகளை தொடர்ந்தும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. தொழிலாளர்களின் நலன் சார்ந்து அன்றி முதலாளிகளின் நலன்நோக்கியே எல்லாத் திட்டங்களும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. தொழிலாளர்களுக்கு எவ்விதமான சுதந்திரமும் வழங்கப்பட்டிருக்கவில்லை. எதிர்த்துப் பேசுவதற்கே உரிமையில்லை. எதிர்ப்பவர்களும் பல்வேறு வகையிலும் வஞ்சிக்கப் பட்டுள்ளனர். இந்நிலையில் தோட்ட நிர்வாகத்தின் அடாவடித்தனங்களை எதிர்ப்பதற்கும் தொழிலாளர்களின் உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் பெற்றுக்கொள்வதற்குமான வாய்க்களைத் தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளே திறந்துவிட்டன. அதனால், தொழிலாளர்கள் ஒன்றுகூடி தமது பிரச்சினைகளைப் பேசுவதற்கும், உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்கும், அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளப் போராடுவதற்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அவ்வகையில் தொழிலாளர்களின் உரிமைப் போராட்டங்கள் பலவற்றைச் சிறுகதைகளில் காணமுடிகின்றது. எடுத்துக் காட்டாக செ. கணேசலிங்கனின் சாயம் என்ற கதை மலையகத் தமிழ்ச் சமூக அசைவியக்கத்தின்

முக்கிய வளர்ச்சியைச் சித்திரித்திருப்பதைக் காணலாம். அவ்வளர்ச்சி தொழிற்சங்கத்தினாலும் தொழிலாளர்களின் ஒன்றிணைந்த செயற்பாடுகளாலும் எய்தப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, தோட்ட நிர்வாகத்தின் அக்குழுவைகளுக்கு முடிவுகட்டி தமது உரிமைகளை வென்றெடுக்க முயலும் தொழிலாளர்கள் தமது தொழிற்சங்கம் மூலம் தொழில் கமிஷனுக்கு அவற்றை அம்பலப்படுத்த முனைகின்றனர். தமது கோரிக்கைகளை வென்றெடுக்கும் போராட்டத்துக்கான ஆதரவு அனைத்து தொழிலாளர்களிடையேயும் திரட்டப்படுகின்றது. அத்தகவல்கள் ஊடகங்களில் வெளியாகின்றன. உதவி தொழில் கமிஷனர் வந்து துறை, கண்டக்டர் முதலியோரையும் தொழிலாளர்களின் பிரதிநிதிகளான தங்கப்பன், வீரப்பன் ஆகியோரையும் விசாரிக்கின்றார். அவ்விசாரணையும் அதன் முடிவும் வருமாறு:

‘துறைக்கும் கண்டக்டருக்கும் எதிரே தங்கப்பனுக்கும் வீரப்பனுக்கும் நாற்காலிகள் போடப்பட்டன. தங்கள் மானம் போய்விட்டதாக இருவரும் வேதனைப் பட்டனர்.

‘நீங்கள் முதலாளிகளின் பிரதிநிதிகள். அவர்கள் தொழிலாளிகளின் பிரதிநிதிகள் என்று உதவித் தொழில் கமிஷனர் கூறினார்.

‘இந்தக் கூலிகளுக்கு..’ என்று துறை ஆத்திரத்தோடு ஆரம்பித்தார்.

‘அந்தச் சொல்லை வாயில் பெறவேண்டும்’ தங்கப்பன் இடைமறித்தான்.

‘வாயில் பெறுங்கள்’ உதவித் தொழில் கமிஷனர் உத்தரவிட்டார்.

‘வாயில் பெறுகிறேன். எப்படி அழைப்பது?’ துறை தலைகுனிந்தார்.

‘தொழிலாளர்களென்று’ தங்கப்பன் கூறினான்.

‘தொழிலாளர்களுக்கு லயங்கள் கட்டிக் கொடுத்திருக்கின்றோம்’ துறை கூறினார்.

‘1897ல் கட்டிய குகைகள்’ தங்கப்பன் அவற்றை வந்து பார்க்கும்படியும் கட்டிய ஆண்டுகள் லயத்தில் எழுதியிருப்பதையும் தெரிவித்தான்.

‘இதையாவது அவர்கள் வசிப்பதற்குக் கொடுத்திருக்கிறோமே..’

‘நாங்கள் குதிரைகளல்ல.’

துரையை எதிர்த்துத் தங்கப்பன் பேசுவதைக் கண்டு கண்டக்டரால் பொறுக்க முடியவில்லை.

‘டே தங்கப்பா’ என்று ஆரம்பித்தார்.

‘மிஸ்டர் தங்கப்பன்’ என்று கூறவேண்டும் எனக் கமிஷனர் திருத்தினார். கண்டக்டர் நாவை அடக்கிக் கொண்டார்.

பொடித் தேயிலைக்குப் பதிலாக நல்ல தேயிலை தொழிலாளர்கட்கு இனாமாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற வேண்டுகோள் எடுக்கப்பட்டது. கொழும்பிலிருந்து வந்த தோட்டத்தின் முதலாளி தங்கப்பனைக் கேட்டார்.

‘தேயிலை இனாமாகக் கொடுப்பதைப் பற்றிப் பேச நீ யார்? அது எமது சொத்து’

‘அல்ல. அது எமது இரத்தம்’ தங்கப்பன் இடைமறித்துப் பேசினான். முதலாளி ஒரு கேலி சிரிப்புச் சிரித்தார் முதலாளி மீண்டும் தங்கப்பனின் வாயை அடைக்க முயன்றார்.

‘தேயிலையின் நிறம்..’

‘தொழிலாளர்களின் தோலின் நிறம். அதனுள்ளே ஓடுவது இரத்தம். தேயிலைச் சாயத்தின் நிறம் இரத்தம். வெளிநாடுகளில் தேயிலையை விற்றுப் பணம் சேர்க்கும்போது எமது இரத்தத்தை விற்றுப் பணம் திரட்டுகிறீர்கள் என்று எண்ணுங்கள்’ தேயிலைக்காகத் தமது இரத்தத்தைத் தானம் செய்து இரத்தம் கண்டிப்பாய் எலும்பும் தோலுமாய் காட்சியளிக்கும் எம் வர்க்கத்தினரை வெளியே பாருங்கள். தங்கப்பன் தன் உள்ளக் கொதிப்பையெல்லாம் வார்த்தைகளாகக் கொட்டினான். பதில் சொல்ல முடியாது அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். விசாரணை முடிவடைந்தது. முதலாளிகள் சில உடன்பாடுகட்கு வந்தனர். பொடித்

தேயிலையுடன் நல்ல தேயிலையில் தலைக்கு மாதம் ஒரு இராத்தல் இனாமாகக் கொடுப்பதற்கு ஒப்புக்கொண்டனர். கூட்டங்களுக்கு இடம்கொடுப்பதற்கும், விளையாட்டிடம், தண்ணீர் வசதிகள் செய்வதற்கும் ஒப்புக்கொண்டனர். இருப்பிடம் பற்றி வசதிகள், திருத்தங்கள் பற்றிக் கவனிப்பதாகவும் ஒப்புக் கொண்டனர். (உழைக்கப்பிறந்தவர்கள், 1997: 400,401).

இந்த விசாரணையும் விசாரணை முடிவும் மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய அணுவின் சில அம்சங்களை வெளிப்படுத்தி நிற்பதைக் காணலாம். அரை அடிமையாகவும் கூலியாகவும் கருதி நிராகரிக்கப்பட்டவர்கள் தொழிற்சங்க அமைப்பின் செயற்பாடுகளால் இங்கு முழு மனிதர்களாக மதிக்கப்பட்டுள்ளனர். அத்துடன் நிர்வாகத்தின் எல்லா முடிவுகளையும் எட்ட நின்று குனிந்தபடியே ஏற்று நடந்தவர்கள், அம்முடிவுகளின் போதாமையையும் குறைபாடுகளையும் நேருக்கு நேர் நின்று விவாதிப்பதற்கும் தமது தேவைகளை வெளிப்படுத்துவதற்குமான துணிவினையும் தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகள் மூலம் பெற்றுள்ளனர். இவை யாவற்றுக்கும் மேலாக தமக்குரிய அடிப்படைத் தேவைகளைப் போராடிப் பெற்றுக்கொள்கின்றனர். அவை யாவும் தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளால் ஏற்பட்ட அபிவிருத்தியாகும்.

பெருந்தோட்டங்களில் தொழிற்சங்கம் பெற்றுவந்த செல்வாக்கினால் தொழிற்சங்கங்களின் எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் பெருகிவந்தது. அது பிந்திய காலத்தே தொழிலாளர்களின் ஒன்றிணைந்த போராட்டத்துக்குத் தடையாக அமைந்தாலும் சில சந்தர்ப்பங்களில் வெவ்வேறு தொழிற் சங்கங்களைச் சார்ந்தவர்களும் ஒன்றிணைந்து தொழிலாளர்களின் நலனுக்காய் போராடியுள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாக, மு.சிவலிங்கத்தின் பிரிட்டிஸ் முகாம்கள் தகர்க்கப்படுகின்றன என்ற கதையில் ஒரு தோட்டத்திலுள்ள ஐந்து தொழிற்சங்கங்களின் தலைவர்களும் ஒன்றுகூடலயன் வாழ்க்கைமுறையை ஒழித்து, வீடு, காணி, விவசாயம் என்ற கலாசாரத்தில் இறங்கி சுயமாக வாழ்வதற்கு பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் முன்வர வேண்டும் என்பது தொடர்பாகக் கலந்துரையாடுவதுடன் அவற்றை சாத்தியப்படுத்தும் செயற்பாடுகளிலும் இறங்குகின்றனர் (சிவலிங்கம், 2010, 119,120). இது தொழிலாளர்களின் ஒற்றுமையையும் ஒற்றுமையின் பலத்தையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. அவ் ஒற்றுமையால் தம் கூட்டுப் பலத்தை வெளிப்படுத்தி தமது தேவைகளையும் எதிர்ப்புக்களையும் வெளிப்படுத்தி வெற்றிபெறுகின்றனர். ஆகவே, தொழிற்சங்கங்கள் தொழிலாளர்களை ஒன்றிணைப்பதற்கும் ஒன்றிணைந்து தமது உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்கும் துணை நின்றுள்ளன.

27.5 தொழிலாளர்கள் மீதான வன்முறைகளை எதிர்த்துப் போராடுதல்

தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக அசம்பாவிதங்கள் நடக்கும் போதெல்லாம் அவற்றுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுவதற்கும் தொழிலாளர்கள்மீது வன்முறைகளை மேற்கொள்வதற்கு நிர்வாகத்தினர் அஞ்சுவதற்கும் தொழிற்சங்கங்களின் செயற்பாடுகள் வழிசமைத்தன. அதனால் முன்னைய காலங்களில் தொழிலாளர்கள்மீது முன்னெடுக்கப்பட்டுவந்த வன்முறைகள் பெரிதும் குறையத்தொடங்கியதோடு தொழிலாளர்கள்மீது மரியாதையும் அவர்களது உரிமைகள் மீதான கரிசனையும் பெருகியது எனலாம். சில சிறுகதைகளில் தொழிலாளர்கள்மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட வன்முறைகளை எதிர்த்துப் போராடும் செயற்பாடுகள் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக் காட்டாக: சிவப்பு மலர்கள் என்ற கதையில் மேதினக் கூட்டத்தின்போது அரச தரப்பினரால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட இரு தோழர்களின் (பஞ்சிநிலமே, ஆனந்தன்) படங்களைத் தாங்கியபடி அவ்வன்முறையைக் கண்டித்து தொழிலாளர்கள் ஆர்ப்பாட்டத்தில் ஈடுபடுவதை,

அதோ முன்னால் செஞ்சட்டை இளைஞர்கள் முஷ்டிகளை உயர்த்தி சுலோகங்களை உயர்த்தி பிடித்துள்ளனர் ஊர்வலத்தில் பஞ்சிநிலமே, ஆனந்தன் ஆகியோரின் உருவப்படங்கள் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன.

(குமார், 2001: 09)

எனப் பதிவு செய்துள்ளார் மல்லிகை சி.குமார். அத்துடன் செ.கணேசலிங்கனின்

சாயம் என்ற கதையில் தொழில் கமிஷனுக்கு தோட்ட நிர்வாகத்தின் அடக்குமுறைகளை அம்பலப்படுத்தி விசாரணையை மேற்கொள்வதற்கான தூண்டல், பெரியதுரையின் அத்து மீறல்களுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்த செயற்பாட்டின் விளைவே ஆகும்.

27.6 தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளும் மலையகத் தமிழரின் அரசியல் அபிவிருத்தியும்

மலையகத் தமிழரின் அரசியல் அபிவிருத்தியில் தொழிற்சங்கங்களின் வகிபாகம் கனதியானதாகும். ஒருவகையில் மலையகத் தமிழரின் அரசியல் அபிவிருத்தி தொழிற் சங்கங்களின் ஊடாகவே மேற்கிளம்பியது எனலாம். குறிப்பாக, தொடக்க காலத்தே எவ்வித அரசியல் உரிமையும் அற்றிருந்த பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் 1920களிலிருந்தே மெல்ல மெல்ல அரசியல் உரிமைகளைப் பெறத்தொடங்கினர். அவ்வுரிமைகளின் விரிவாக்கமும் மக்களின் விழிப்புணர்வும் 1930களின் பின்னர் மிகுந்த வளர்ச்சியடைந்தன. அதற்கு கோ. நடேசையரின் அகில இலங்கைத் தோட்டத் தொழிலாளர் சம்மேளனம், லங்கா சமசாஜக் கட்சியின் தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகள், இலங்கை-இந்திய காங்கிரஸ் போன்றவற்றின் செயற்பாடுகளே பிரதான காரணங்களாக அமைந்தன. இத்தொழிற்சங்கங்களின் செயற்பாடுகள் காரணமாகவே 1947ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் அதிகபடியான ஆசனங்களை மலையகத் தமிழர்கள் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. அதன்பின்னர் 1960களில் மலையகச் சமூக வரலாற்றில் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்படத்தொடங்கின. அம்மாற்றங்களுக்கும் தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகள் பின்னணியாக அமைந்தன. குறிப்பாக, பல இளந்தலைமுறையினர் வர்க்க நோக்கிலும், இன அடையாள நோக்கிலும் தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்து மக்களிடையே பாரிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தினர். அதன் தொடர்ச்சியே மலையகத்துள் இயங்கும் எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் தமக்கெனத் தொழிற்சங்கங்களை உருவாக்கிக் கொண்டன. இன்றும் மலையகத்தில் இயங்கும் எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் தொழிற்சங்கங்கள் ஊடாக தமது அரசியலை முன்னெடுப்பவையாகவே அமைந்துள்ளன. அவ்வகையில் மலையகத் தமிழரின் அரசியல் அபிவிருத்தியில் தொழிற்சங்கங்களின் பங்களிப்பு பிரதானமானதாக அமைகின்றது. என்றாலும் மலையகத்தில் தொழிற்சங்க இயக்க இலக்கியம் அதிக முனைப்புப் பெறாத காரணத்தினால் தொழிற்சங்கங்களின் அரசியல் செயற்பாடுகள் அல்லது மலையக அரசியலில் தொழிற்சங்கங்களின் வகிபாகம் குறித்த பதிவுகள் இலக்கியங்களில் அரிதாகவே கிடைக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாகச் சிலதைக் குறிப்பிடலாம். மலையகத்தில் அரசியல் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட முனைபவர்கள் யாவரும் ஒரு தொழிற்சங்கத்தைநிறுவி அதன் ஊடாக தமது அரசியல் பயணத்தை ஆரம்பிக்கின்றனர் என்பதை மு.சிவலிங்கம் 'ஒரு ரட்சகனின் புறப்பாடு' என்ற கதையில்:

"மலையகத்துல மொதலாவது யூனியன் உண்டாக்கணும். சங்கத்துக்கு ஆள் சேர்க்கணும்" அப்புறம் கட்சி போடணும் வரப்போற தேர்தல்ல நின்னு ஜெயிக்கணும் (சிவலிங்கம், 2013: 116)

எனப் பதிவுசெய்துள்ளார். இத்தகையதொரு நிலைமை மலையகத்தில் ஒரு மரபாக மாறியதால் பல அரசியல் கட்சிகளும் தமது கட்சியின் தொழிற்சங்கங்களில் அத்தொழிலாளர்களை இணைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டன. குறிப்பாக, தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்ட பின்னர் தோட்ட நிர்வாக அதிகாரிகளாக அரசியல் சிபார்சில் வந்த துரைமார்கள் தாம் சார்ந்த அரசியல் கட்சிக்கு மக்களைத் திருப்புவதில் தந்திரமாகச் செயற்பட்டுள்ளனர். பல சிறுகதைகள் இதனைப் பதிவு செய்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, மேகமலைகளின் ராகங்கள் என்ற கதையில் செங்கொடி சங்கத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளியை துரை அரசாங்க சங்கத்துக்கு இழுக்க வலைவிரிப்பதைப் பின்வருமாறு சித்திரித்துள்ளார் ஆசிரியர்:

“ஆ நீ என்ன சங்கம்? சிவப்பு சங்கம். சிவப்புக்கு வேலை செய்யிறது. அரசாங்க சங்கத்திலே சேரப்படாது? அரசாங்கம் எல்லா உதவியும் செய்யிறது தானே? ஆண்டுல சங்கத்தில தொரோமார் எல்லாம் இருக்கிறது. ஒனக்கு ஒதவி கிடைக்குந்தானே?”

(மொழிவரதன், 1988: 54)

இவ்வாறு பலர் முயன்றுள்ளனர். அதில் சிலர் வெற்றியும் பெற்றுள்ளனர். உதாரணத்துக்கு கே.கோவிந்தராஜின் ‘என்னதான் கொடுத்தாலும்’ என்ற கதையில் தொழிலாளர்களில் ஒரு பகுதியினரைத் துரை தான் சார்ந்துள்ள அரசாங்க சங்கத்துக்குள் ஈர்த்துக்கொண்டதோடு அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு அரசாங்க மேதினக் கூட்டத்துக்கும் சென்று வருகின்றான் (கோவிந்தராஜ், 1996: 6-17).

பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களிடையே தொழிற்சங்கங்கள் பெற்றுவந்த செல்வாக்கினாலும் தோட்ட நிர்வாகத்தினரின் அடாவடித்தனங்களுக்கு எதிரான செயற்பாடுகளாலும் மக்களின் விழிப்பினாலும் தொழிற்சங்கங்கள் மீது தோட்டநிர்வாகம் தீவிர வன்மத்தைக் கொண்டிருந்தது. அதனால் தொழிற்சங்கங்களை இயங்கவிடாமல் தடுப்பதிலும் தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளை நிர்மூலமாக்குவதிலும் தொழிலாளர்களைப் பிரித்தாளுவதிலும் தோட்டநிர்வாகங்கள் பல்வேறு வகைகளிலும் முனைப்புடன் செயற்பட்டுள்ளன. அவை பற்றிய பதிவுகளும் சில றிறுகதைகளில் உண்டு. எடுத்துக்காட்டாக, தொழிற்சங்கம் சார்ந்து இயங்குபவர்களுக்கு தோட்டநிர்வாகம் அவர்களது குறைந்தபட்ச தேவைகளையும் தர மறுப்பதை, ‘இந்தச் சிவப்புக் க’ சிக்காரன் இப்புடித்தான் டிறுபன் பண்ணுறது’ கம்பறா கிடையாது. (மொழிவரதன், 1988: 54) என மேகமலைகளின் ராகங்கள் என்ற கதையில் பதிவு செய்துள்ளார் மொழிவரதன். அத்துடன் தொழிற்சங்கச் செயற்பாட்டாளர்களுக்குச் சலுகைகளை வழங்கி அவர்கள் மூலமாக தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளைச் சிதைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாக, சிபன்னீர்செல்வத்தின் ‘ஒரு கிழவியும் ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளும்’ என்ற கதையில் தொழிற்சங்கத்தில் தீவிரமாகச் செயற்படும் முத்தையா, சின்னையா எனும் இரு தொழிலாளர்களையும் தோட்ட நிர்வாகம் தம்பக்கம் இழுக்க எடுக்கும் முயற்சியை,

“முத்தையாவுக்கும் சின்னையாவுக்கும் தோட்ட நிர்வாகம் வலைவிரித்தது. கங்காணி வேலையோ கணக்குப்பிள்ளை வேலையோ தருவதாக ஆசை காட்டியது”

(பன்னீர்செல்வம், 2011, 123)

எனப் பதிவு செய்துள்ளார். இத்தகைய சலுகைகளுக்கு மசியாதவர்களை இல்லாதொழிக்க வன்முறைகளைத் தோட்ட நிர்வாகம் பிரயோகித்துள்ளது உதாரணத்துக்கு, மேற்கூறிய கதையில் வரும் முத்தையாவும் சின்னையாவும் அவர்களது வலையில் சிக்காததால் தொழிற்சங்க வேலையாகக் கண்டிக்குச் சென்று திரும்பி வரும் வழியில் ஆயுதங்களுடன் வந்த நால்வர் அவர்களைத் தாக்குகின்றனர். முத்தையா அதில் கொலையுறுகின்றார் (மேலது: 123). தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளை முடக்கும் விதமாக தோட்டங்களுக்குள் கூட்டங்கள் நடாத்துவதற்கு அனுமதி மறுத்தல், தொழிற்சங்கச் சந்தாவை மாதாந்த சம்பளத்தில் பிடித்துக்கொள்ள மறுத்தல் போன்ற செயற்பாடுகளையும் தோட்ட நிர்வாகம் மேற்கொண்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக:

“தோட்டம் கார்ப்பரேசனுக்கு கைமாறி மூன்று மாதங்கள் உருண்டோடி விட்டன. நிர்வாகத்தில் எல்லாமே தலைகீழ் மாற்றங்கள். புதிய துரையின் முதல்வேலை, தொழிற்சங்க சந்தாவை செக்ரோலில் பிடிக்காமல் விட்டதுதான். நிமிர்ந்து நின்ற கொட்டைக் கோப்பி தேயிலைக்கு ஆணிவேரைப் பிடிங்கினாற் போல் ஆட்டங்கண்டு நின்றது தொழிற்சங்கம்”

(கோவிந்தராஜ், 1996:10)

என்ற சித்திரிப்பு தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளை முடக்குவதற்கு துரை மேற்கொண்ட செயற்பாட்டைக் காட்டுகின்றது. இவ்வாறு பல்வேறு தந்திரங்களைப் பயன்படுத்தி தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளைத் தடுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அவற்றுள் தொழிலாளர் வர்க்க விடுதலைச் செயற்பாடுகளுக்கு இனவாத முலாம் பூசி அதனை வேறுறுக்கவும்

முயன்றுள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாக: பன்னீர்செல்வத்தின் 'லங்கா தகனம்' என்ற கதையில் தொழிற்சங்கப் போராட்டத்தைத் தடுக்க நினைத்த தோட்ட மேனேஜர் அதனை இனவாத போராட்டமாக்கி சிங்களவர்களைக் கொண்டு பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களை அடித்துத் துன்புறுத்துவதுடன் அவர்களது சொத்துக்களையும் தீவைத்து அழிக்கின்றான். உதாரணமாக:

“அந்த டீ எஸ்டேட்டின் தொழிற்சங்கப் போராட்டத்தில் வடிவேலு முக்கியப் பங்கு வகித்திருந்தான்’ அன்று மாலை மேனேஜர் பியதாச, அடே தமிழ் நாய்க் எல்லாம் நமக்கு எதிரா போராடறதா? எல்லாத்துக்கும் நெருப்பு வச்சக் கொளுத்த வேணும் என்று பகிரங்கமாக முழங்கினான்”

(பன்னீர்செல்வம், 2011, 86)

என்ற இம்முழுக்கம் முழுத்தோட்டத்தையும் தீக்கிரையாக்கியதோடு பலரும் தமிழ்நாடு திரும்புவதற்கும் காரணமாக அமைந்தது. தோட்ட நிர்வாகத்தினரால் மேற்கொள்ளப்படும் அட்டுழியங்களை எதிர்த்துத் தொழிற்சங்கப் போராட்டங்கள் வெடித்துக்கிளம்பிய சந்தர்ப்பங்களில் நிர்வாகத்தினரின் கொடுஞ்செயல்களால் பல தொழிலாளர்கள் தம் இன்னுயிரைத் தியாகம் செய்துள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாக: மாத்தளை கோமுவின் 'கழுஞ்சுள்' என்ற கதையில் தோட்டத்து சுப்பனாசரின் ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கும் போராட்டத்தை முன்னின்று நடாத்திய ராமையா காவலர்களால் சுட்டுக்கொல்லப்படுகின்றான் (சோமு, 1989 : 129). இவ்வாறு பல்வேறு செயற்பாடுகளால் தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளை முடக்கும் முயற்சியை மேற்கொண்டாலும் அவை யாவற்றையும் எதிர்த்து தொழிற்சங்கங்கள் நிலைபெற்றன. தொழிலாளர்களின் நெஞ்சுரமும் ஒற்றுமையும் அச்சங்கங்கள் தொடர்ந்து நிலைப்பதற்கு பிரதான காரணங்களாக அமைந்தன.

27.7 மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய அசைவின் வீழ்ச்சியில் தொழிற்சங்கங்களின் வகிபாகம்

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் விழிப்பிலும் மேல்நோக்கிய அசைவிலும் தீவிரமாகச் செயற்பட்டு அத்தொழிலாளர்களிடையே பல முக்கிய மாறுதல்களையும் வளர்ச்சியையும் ஏற்படுத்திய தொழிற்சங்கங்கள் சில, பிந்திய காலத்தே அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்று வதற்கான சாதனமாகவும் தொழிற்சங்கத்தைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கின. அத்துடன் எண்ணிக்கை ரீதியில் பெருகத்தொடங்கிய தொழிற்சங்கங்கள் தொழிலாளரின் விடுதலை, உரிமைகள், போராட்டங்கள் என்ற தடத்திலிருந்து விடுபட்டு தமது செல்வாக்கைத் தக்கவைத்துக்கொள்வதற்காகத் தொழிற்சங்கங்களிடையே முரண்பாடுகளையும் மோதல்களையும் பெருக்கிக்கொண்டதோடு தொழிலாளர்களிடையேயும் பாரிய பிளவுகளை ஏற்படுத்தின. அதனால் தொழிலாளர் ஐக்கியம் சிதைந்ததோடு வர்க்கரீதியாக அணிதிரண்டு பொது எதிரியை எதிர்த்தல் என்ற தடத்திலிருந்து விலகி தமக்குள்ளே மோதிக்கொள்ளும் நிலை தோன்றியது. இந் நிலைமை மலையகத்தில் வர்க்க ரீதியான அணித்திரளலையும் தொழிலாளர்களின் உரிமைப் போராட்டங்களையும் சிதைத்தன. அத்தோடு தொழிற்சங்கம் மீதான மக்களின் நம்பிக்கையும் பற்றும் குறையத்தொடங்கியது. அதனால் மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய அசைவில் பல மட்டுப்பாடுகள் மேற்கிளம்பத் தொடங்கின. அவை பற்றிய பதிவுகளை சிறுகதைகளில் அதிகமாக வெளிப்பட்டுள்ளன. அவற்றைப் பின்வருமாறு தொகுத்து நோக்கலாம்.

27.7.1 தொழிற்சங்கங்களின் சுயலாபப் போக்கும் சுரண்டலும்

தொழிலாளர்களின் முன்னேற்றத்திலும் விழிப்பிலும் அக்கறை செலுத்திவந்த தொழிற் சங்கங்களில் சில பிந்திய காலத்தே பெரும் சுரண்டல் நிறுவனங்களாக மாறியுள்ளன. மலையகத்தில் தொழிற்சங்கம் அமைப்பதே ஒரு வியாபார உத்தியாகியுள்ளது. இன்றைய நிலையில் அரசு

சார்பற்ற தொண்டு நிறுவனங்களும் மலையகத்துள் தொழிற்சங்கம் அமைத்துவருவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. உதாரணத்துக்கு, தொழிற்சங்கம் அமைப்பதே ஒரு வியாபார உத்தியாக மாறியது என்பதை மு.சிவலிங்கம் பின்வருமாறு பதிவு செய்கின்றார்.

“இன்று யூனியன்காரர்கள்தான் சீரும் சிறப்புமாக வாழ்கிறார்கள். ஒரு தொழிற்சங்கவாதிக்கு இன்றைய மார்க்கட் ரேட் அங்கத்துவ சந்தா பணம் ஒரு தொழிலாளியின் நாள் சம்பளத்தில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு அறவிடப்படுகின்றது. அதாவது ஒரு தொழிலாளியிடம் 65 ரூபாய் கிடைக்கிறது. ஒரு தொழிற்சங்க உரிமையாளன் 100 தொழிலாளர்களைத் தனது சங்கத்துக்குள் பிடித்துக்கொண்டால் 65 ரூபாய் வீதம் 6500 ரூபாய் கிடைக்கும். 1000 தொழிலாளர்களைப் பிடித்தால் 65000 ரூபாய் கிடைக்கும் பத்தாயிரம் தொழிலாளர்களைப் பிடித்துக்கொண்டால் ஆறு லட்சத்து ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய் சுளையாக ஒவ்வொரு மாதமும் கிடைக்கும். இந்தப் பணத்தில் வீடு, வாசல், காணி, வண்டி, வாகனம் வாங்க முடிகிறது பிள்ளைகளை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பி படிக்க வைக்க முடிகிறது. இந்த ரகசியத்தை விளங்கிக் கொண்ட கிரிமினல் மூளைக்காரர்கள்தான் தொழிற்சங்கங்கள் அமைத்து 4 அல்லது 5 லட்சம் தேயிலை, இறப்பர் பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களின் வறுமைப்பட்ட வாழ்க்கையோடு விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்”

(சிவலிங்கம், 2010: 173)

இத்தகவல்கள் தொழிற்சங்கம் எனும் அமைப்பு எவ்வாறு ஒரு இலாபம் தரும் நிறுவனமாக மாற்றப்பட்டுள்ளது என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. அதனால் பலரும் தொழிற்சங்க அமைப்பினை இலாபம் தரும் தொழிலாகக் கருதும்நிலை பெருகியதோடு அரசியல் ரீதியாக எழுச்சி பெறுவதற்கும் தொழிற்சங்க அமைப்பினைத் துணை கொண்டனர். உதாரணத்துக்கு, மு.சிவலிங்கத்தின் மேற்கூறிய கதையில் வரும் மகேந்திரன் என்ற கிரிமினல் மூளைசாலி பாட்டாளி முன்னேற்ற சங்கம் என்ற அமைப்பைத் திட்டமிட்ட அடிப்படையில் உருவாக்கி பொருளாதார ரீதியாக வளம்பெற்றதோடு தேர்தலிலும் வெற்றி பெற்று பாராளுமன்ற உறுப்பினராகி, ஆளுங்கட்சிக்கு ஆதரவு வழங்கி அமைச்சராகின்றான். ஆனால், இந்த மகத்துவமான வாழ்க்கைக்கு அடித்தளச் சக்தியாக விளங்கும் பாமரத் தொழிலாளர் குடும்பங்களின் வாழ்க்கையை ஒரு நொடியேனும் நினைத்துப் பார்க்க மகேந்திரா விரும்புவதில்லை! (மேலது: 174) இத்தகைய போக்கினால் தொழிற்சங்கங்களின் தொழிலாளர் நலன் என்ற அம்சம் கறைந்துபோனதோடு மக்களும் தொழிற்சங்கம் மீதான பற்றினை மெல்ல மெல்லத் துறக்கத்தொடங்கினர். தொழிற்சங்கத்தை வியாபார நிறுவனமாக்கிய சில தொழிற்சங்கச் செயற்பாட்டாளர்கள் தமது நன்மைக்காக மக்களையும் மக்களின் போராட்டங்களையும் சொற்ப விலைக்கு விற்றுப் பிழைக்கும் நபர்களானார்கள் என்பதையும் சில கதைகள் பதிவு செய்துள்ளன. உதாரணத்துக்கு: ‘மார்கழிப் பூக்கள்’ என்ற கதையில் சம்பள உயர்வுக்காகப் போராடிய தொழிலாளர்கள் இறுதியில் போராட்டத்தில் தோல்வியடைகின்றனர். அத்தோல்வி பற்றி உரையாடும் பெண்கள் சிலரின் உணர்வுகளும் கருத்துக்களும் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளன.

“தோட்ட நிர்வாகத்தின் ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராகக் கிளர்தெழும்பும் அவர்கள், வேலியே பயிரை மேயும் கதையாக தொழிற்சங்கங்கள், அவர்களைக் காட்டிக் கொடுக்கும் துரோகங்களுக்கு எதிராகவும் போராட வேண்டிய நிலைமையை எண்ணி வேதனைப்பட்டார்கள்.

நம்மகிட்ட யூனியன் போட்டு, நம்ம கிட்ட சந்தா சேத்து, நம்மகிட்ட வோட்டு வாங்கி மந்திரியாகும் தலைவர்மார்க நம்ம போராட்டத்தைக் காட்டி குடுத்தாங்க’ நமக்குச் சொந்தமான தொழிற்சங்கத்தைக்கூட அவங்க சொந்த சொத்தா வச்சிக்கிட்டாங்க’ அவங்களுக்கு கொடும்பாவி எரிச்சி, கருமாதியும் செஞ்சிட்டோம்’ இனிமே யூனியன் வேணாமுன்னு சந்தாவ தோட்டம் தோட்டமா நிப்பாட்டுவோம்’

(ராஞ்சினி, மேலது : 158)

இந்த உணர்ச்சி வெளிப்பாடும், ஆக்ரோசமும் தொழிற்சங்கங்களின் சுரண்டலையும் போலீசையும் அம்பலப்படுத்தி நிற்பதைக் காணலாம். அவ்வாறே மு. சிவலிங்கத்தின் 'பன்றியோடு சேர்ந்த எருமை மாடும்' என்ற கதையிலும் தொழிற்சங்கம் மூலம் அரசியலில் உயர்ந்தவர்கள் மக்களை ஏமாற்றி அரசியலில் நிலைப்பதைக் காணமுடிகின்றது. அக் கதையில் பல்வேறு இன்னல்களுக்கு மத்தியில் ஒன்றிணைந்து தமது உரிமைக்காகப் போராடும் மக்களை, அம்மக்களினால் அமைச்சராக்கப்பட்டவர் போராட்டத்தைத் திசை திருப்பிச் சிதைக்கின்றார்.

தொழிற்சங்கங்களை அதிகாரத்தையும் பொருளாதார வளத்தையும் தரும் அமைப்பாக மாற்றிய தொழிற்சங்கவாதிகள் சிலர் தமது தொழிற்சங்க உறுப்பினர் தொகையைப் பெருக்கிக்கொள்ளவும் சங்கத்தின் பெயரை பிரபல்யமடையசெய்யவும் தந்திரமாகப் பல செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்துள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாக: மாத்தளை சோமுனின் 'கழுகுகள்' என்ற கதையில் தொழிலாளர்களின் விடுதலைக்கான போராட்டத்தில் இறங்கி உயிர்த்த தோழர் ராமையா எனும் தொழிலாளியின் மரணச் சடங்கைச் செய்து தமது சங்கத்தின் உறுப்பினர் தொகையை பெருக்க முனையும் தொழிற்சங்கச் செயற்பாட்டாளர்களைக் காணமுடிகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக,

"யார் ஹெட் ஆபீசர்" இங்க நான் பிரதிநிதி பேசுரேன். மட்டவத்தைத் தோட்டத்தில் குடுபட்டு ராமையாங்கிற தொழிலாளி செத்துப்போயிட்டான். நான்தான் பொணத்தை ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து எடுக்க ஒதவி செஞ்சேன். ராமையாவுட்டு மரணச் சடங்கை நம்ம சங்க கணக்கில் செஞ்சா நல்லது. இந்த மாவட்டத்தில் நம்ம சங்க மெம்பரும் இப்ப கொறைவு. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தினா மெம்பர் நெறைய சேரலாம். சாவுக்கு ஒ-எஸ்ஸாவது தலைவராவது வரணும்"

(சோமு, 1989: 129)

இங்கு உரிமைப் போராட்டத்தில் உயிர்த்த தியாகியின் மரணச் சடங்கைக்கூட தமது இலாபத்துக்குப் பயன்படுத்தும் அற்பமான அமைப்பாக தொழிற்சங்கம் மாறியதைச் சோமு சிறப்பாகப் பதிவு செய்துள்ளார். அதனால் தொழிற்சங்கம் மீதான நம்பிக்கையும் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளைத் தொழிற்சங்கம் தீர்க்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பும் தொழிலாளர்கள் மத்தியிலே வெகுவாகக் குறையத்தொடங்கின. இளந்தலைமுறையினர் தொழிற்சங்கச் செயற்பாட்டாளர்களையும் செயற்பாடுகளையும் வெறுக்கத்தொடங்கினர். எடுத்துக்காட்டாக: 'எங்க ஊர் தேர்தல்' என்ற கதையில் வரும் சங்கரன் என்ற பாத்திரத்தின் 'நாம இப்படியே நம்ம சமூகத்த விட்டுக்கிட்டு இருக்க முடியாது!' கம்பெடுத்தவனெல்லாம் பாம்படிக்கிற மாதிரி நென்ச நென்சவனெல்லாம் சங்கம் உணர் அக்குறான் நாங்க லெச்சம் லெச்சமாக சந்தா சேத்துக் குடுத்துக்கிட்டே இருக்கோம் நம்ம சந்தாவல சங்கம் உணர் அக்கி, நம்ம வோட்டுல மந்திரியாகி, நம்மலையே மேய்க்கிறத நாம ஒணரணும் (சிவலிங்கம், 2010: 96) என்ற உணர்ச்சித் தெறிப்பு புதிய தலைமுறையினரின் நிலைப்பாட்டினை வெளிப்படுத்திநிற்கின்றது. அத்துடன் இப்புதிய சமூக அமைப்பின் பிரதிநிதிகள், பல கதைகளில் நடமாடுகின்றனர். உதாரணத்துக்கு வடதிசைக் காற்று என்ற கதையில் வரும் ராஜகுமாரனின் பின்வரும் உணர்வலைகள் அவனின் நிலைப்பாட்டையும் புதிய சமூக எழுச்சியையும் வெளிப்படுத்துகின்றது:

"அந்தத் தொழிற்சங்கத்துக்கு பரம்பரை பரம்பரையாக அவனது பெற்றோர் சந்தாப் பணம் கட்டி வந்தார்கள். தேர்தல் காலங்களிலெல்லாம் அடி, உதை, வெட்டு, குத்து பட்டு ஓட்டு வாங்கிக் கொடுத்தார்கள். சங்கத்தலைவரை மந்திரியாக்கினார்கள். அன்று ஓட்டாண்டியாக பெட்டிக்கடையில் பீடி வாங்க வழியில்லாமல் கிடந்தவன் இன்று மாடமாளிகை கூட கோபுரத்தில் கார் வண்டி மெய்க்காப்பாளர் சகிதம் வாழ்க்கை நடத்துகின்றான். இவர்களால் சமூகத்துக்கு என்ன பாதுகாப்பு? சமூக அரசியலில் தூர நோக்கு இல்லாதவர்கள் தேர்தலில் மட்டும் ஜெயிக்கின்ற கெட்டிக்காரர்கள் இவர்களிடம் சமூகம் ஒப்படைக்கப்படுகின்றது. மக்களை வழிநடத்திச் செல்வதற்கு தலைமைகள் இல்லாதபோது நாங்கள் தான் இந்தச் சமூகத்தின் அரசியல் கொம்பன்

என்றும் தொழிற்சங்க மேதாவி என்றும் தம்பட்டம் அடித்துக்கொண்டு சமூகத்தை எதிரிகளிடம் தொடர்ந்து காட்டிக் கொடுத்துக்கொண்டு இருக்கும்போது இவர்களை நம்பி எப்படி சமூகத்துள் வாழ்வது?”

(மேலுது: 35)

இந்த உணர்வுகள் மலையகத்தில் மேற்கிளம்பும் புதிய சமுதாய அமைப்பின் பிரதிநிதிகளின் நிலைப்பாட்டையும் தொழிற்சங்கங்களினதும் அத்தொழிற்சங்கத்தை அடித்தளமாகக் கொண்டு மேற்கிளம்பிய அரசியல்வாதிகளின் போலிமையையும் சுரண்டலையும் வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகின்றன. தொழிற்சங்கங்களின் இத்தகைய சுயலாபப் போக்கும் சுரண்டலும் மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய அசைவில் பாரிய வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியதோடு மலையகத்தில் மேற்கிளம்பி முற்போக்குத் தளத்தில் இயங்கிய தொழிற்சங்கங்களின் இயங்குதிறமையையும் திசைமாற்றின. அத்துடன் தொழிற்சங்கத்தை அடித்தளமாகக் கொண்டு மேற்கிளம்பிய மலையக அரசியலும் அச்சமூகத்தின் எழுச்சியில் தாக்ககரமான பாதிப்பினைச் செலுத்தத் தவறியது. அதனால் தொழிற்சங்கம் மீதான மக்களின் நம்பிக்கை குறைந்ததோடு தொழிற்சங்க அரசியல் பிற்போக்குத் தனம் நிறைந்தது என்ற எண்ணமும் வளர்ந்து வருகின்றது.

27.8 தொழிற்சங்கங்களால் ஏற்படும் தொழிலாளர் பிரச்சினைகள்

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் விடிவுக்காக அமைக்கப்பட்ட தொழிற்சங்கங்களும் அத் தொழிற்சங்கங்களின் துணையினால் வளர்ச்சிபெற்ற அரசியலும் அத்தொழிலாளர்களிடையே பிளவுகளை உண்டுபண்ணி அச்சமூகத்தின் ஐக்கியத்தைச் சிதைத்ததிலும் அவர்களிடையே புதிய முரண்பாடுகளையும் வன்முறைகளையும் தோற்றுவித்ததிலும் முக்கிய பங்குவகிக்கின்றன. அதற்கு தொழிலாளர்களிடையே நாளுக்கு நாள் பெருகத் தொடங்கிய தொழிற்சங்கங்களும் தொழிற்சங்கங்களின் அதிகாரப் போட்டிகளும் அடிப்படையாக அமைந்தன. அவை பற்றிய பல பதிவுகளும் சிறுகதைகளில் உண்டு. எடுத்துக்காட்டாக, தொழிற்சங்கத்துக்குள் ஏற்பட்ட அதிகாரப் போட்டியினால் புதிய பல தொழிற்சங்கங்கள் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. இதனை கு. இராமச்சந்திரன் எழுதிய 'மகராசன் வாழ்க' என்ற கதையில் சிறப்பாகப் பதிவுசெய்துள்ளார். சங்கத்தின் தலைவர் இறந்த பிறகு, அடுத்த தலைவர் யார் என்பதில் நிதிச்செயலாளரும் பொதுச்செயலாளரும் கருத்து முரண்பாடு கொண்டு சங்கத்தை உடைத்து இரண்டாகப் பிரிக்கின்றனர். இதற்கு எவ்விதமான கருத்துநிலை மோதலும் காரணமாக இல்லை. வெறுமனே அதிகார ஆசையே இப்பிளவுக்கும் புதிய சங்கத்தின் தோற்றத்துக்கும் காரணமாக அமைகின்றது. (உழைக்கப்பிறந்தவர்கள், 1997: 60-63). இவ்வாறு பல சங்கங்கள் தோன்றியதால் அச்சங்கத்தைச் சார்ந்த அங்கத்தவர்களிடையே விரிசல்கள் பெருகின. தொழிலாளர்களின் அடிப்படை உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதில் கூட தொழிற்சங்கங்களிடையே ஒற்றுமை நிலவவில்லை என்பதை மு.சிவலிங்கம் தனது 'மேற்கில் தோன்றிய உதயம்' என்ற கதையில் பதிவு செய்துள்ளார். சின்னையா என்ற ஒரு குறிப்பிட்ட சங்கத்துத் தலைவர் தோட்டத்தில் உள்ள வீட்டுப் பிரச்சினைகளைப் பற்றிப் பேசுகின்றார். அப்போது மேனேஜர்,

“வீட்டுப்பிரச்சனை இன்னக்கி பேச ஏலாது, வேற தண்ணிப் பிரச்சினை கக்கூஸ் பிரச்சனை இருந்தா மத்த தலவருமாருங்க பேசலாம் என்கிறார் மற்ற யூனியன் தலைவர்மார்கள் சின்னையா தலைவர் கேட்டும் வீட்டுப்பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்கக்கூடாது என்றே எதிர்பார்த்தனர்”

(சிவலிங்கம், 2013: 58)

தொழிலாளர்களின் அடிப்படைத் தேவைகளுக்காக ஒன்றிணைவதைக்கூட தொழிற்சங்கங்கள் விரும்பவில்லை என்பதை இங்கு காணமுடிகின்றது. சில சந்தர்ப்பங்களில் இச்சங்க முரண்பாடுகள் முற்றி வன்முறைகளும் வெடித்துள்ளன. அதனை கூ.தவச்செல்வன் 'வெறுங்கல்லும் வேட்டை நாய்களும்' என்ற கதையில் யதார்த்தபூர்வமாகப் பதிவுசெய்துள்ளார். மேதினக் கூட்டங்களுக்கு இருவேறு இடங்களுக்குச் சென்றுவரும் இரண்டு சங்கத்தைச் சார்ந்தவர்களும் ஒரு இடத்தில் சந்திக்கின்றனர்,

“பேருந்து காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு சென்று மஸ்கெலியா நகரையும் தாண்டி மல்லியப்பு சந்தியை அடைந்தது. திடீரென்று பரவிய கூச்சல் ஒலிகளால் உறங்கிக்கொண்டிருந்த அனைவரும் திடுக்கிட்டு எழுந்து பார்த்தனர். எதிரே குறுக்காக இன்னொரு பேருந்து அது வேறொரு மேதின கூட்டத்துக்கு போய்வந்திருந்தது. தலைவர் கண்ணாயிரம் முன்னுக்கு வந்து கதவு வழியே பார்த்தார். எதிரேயுள்ள பேருந்திலிருந்து “சலங் குடுத்து தப்பு வாங்குனே டன் டன்” என்று தம்மையும் தமது கட்சித் தலைவரையும் நக்கல் பாட்டு பாடுவதாகவும் கூச்சல் போடுவதாகவும் உணர்ந்த கண்ணாயிரத்துக்குக் கோபம் கண்களைப் பொத்துக்கொண்டு வந்தது.

உடனே தமது ஆட்களை ஏவிவிட்டார். “ஆம்பளைகளா இருந்தா பஸ்ஸவூட்டு ஏறங்கி வந்து பாருங்கடா?” என்று கூக்குரலிட்டார். கல்லொன் வந்து பேருந்தின் கண்ணாடியொன்றைப் பதம்பார்த்தது. வெறுந் தேயிலைக்குள் கல்லெறிந்ததும் பாய்ந்தோடும் வேட்டை நாய்களைப் போல உடனடியாக வெளியே பாய்ந்த ஆட்கள் எதிரே உள்ள பேருந்தையும் ஆட்களையும் தாக்கத் தொடங்கினர்”

(தவச்செல்வன், 2014: 75,76)

இவ்வன்முறையில் பலர் காயமடைகின்றனர். சிலர் கைது செய்யப்படுகின்றனர். எனவே, தொழிலாளரின் உரிமைப் போராட்ட வெற்றியை நினைவுகூரும் மேதினத்தன்று தொழிலாளர்களே தமக்குள் மோதிக்கொள்ளும் அவலம். இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் சங்கங்களின் பெருக்கமும் அவற்றின் கொள்கை நோக்கற்ற செயற்பாடுகளும். அதனால் தொழிலாளர்கள் எல்லாம் ஒன்றிணைந்து தமது பொது எதிரியை எதிர்க்காமல் தமக்குள் சண்டையிட்டு தொழிலாளர் ஐக்கியத்தையும் சக்தியையும் போட்டுடைத்தனர். இத்தகைய தொழிற்சங்க முரண்பாடுகளால் தோட்டத்தின் கோயில் திருவிழாவினைக்கூடக் கொண்டாட முடியாத அவலம் தொடர்வதை என்.எஸ்.எம். ராமையா தனது ரகுபதிராகவா என்ற கதையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

ஒவ்வொரு தோட்டத்திலும் தொழிற்சங்கங்களின் எண்ணிக்கை பெருகிக்கொண்டே வருவதால் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகள் மேலும் மேலும் பெருகத் தொடங்கின. உதாரணத்துக்கு: மாத்தளை சோழ தனது கழுகுகள் என்ற கதையில் தோட்டங்களில் தொழிற்சங்கங்கள் பெருகிவருவதைப் பின்வருமாறு சித்திரித்துள்ளார்.

“இருப்பது அறுநாறு எழுநாறு தொழிலாளர்கள். அவர்களுக்கிடையே ஆறு, ஏழு தொழிற் சங்கங்கள்’ லயத்துக்கு ஒரு தொழிற்சங்கம். சில லயத்தில் இரு சங்கம். ஆயிரம் சங்கங்கள் இருக்கட்டுமே தொழிலாளிகளின் பிரச்சினைகள் தீர்ந்தனவா? அதுதான் இல்லை. சங்கம் பெருக பெருக தொழிலாளியின் பிரச்சினைகள் பெருகிக்கொண்டே வந்தன”

(சோழ, 1989: 127)

இவ்வாறு தொழிற்சங்கங்கள் பெருகியதோடு தொழிலாளரின் ஐக்கியமும் பலமும் பெரும் வீழ்ச்சியை அடைந்தது. அதனால் மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய அசைவு வெகுவாக மட்டுப்பட்டது.

27.9 முடிவுரை

சமூக, அரசியல் இயக்கங்கள் தமது கொள்கைகளுக்கு ஏற்ப மக்களை விழிப்புணர்வூட்டல், அணிதிரட்டல், போராடுதல் போன்றவற்றின் மூலம் தம் இலக்குகளை அடைய முனைகின்றன. இங்கு மக்களை விழிப்புணர்வூட்டல், அணிதிரட்டல், போராடுதல் போன்றவற்றைச் சாத்தியப் படுத்துவதற்கு பல்வேறு சாதனங்கள், வழிமுறைகள் அவசியமானதாகும். அவற்றுள் பிரதானமானதாக எழுத்துக்களும், இலக்கியப் படைப்புக்களும் அமைகின்றன. தமது கொள்கைகளையும் நோக்கங்களையும் மக்கள் மத்தியில் கொண்டு செல்லவும் அவற்றுக்குச் செயற்பாட்டு வடிவம் கொடுப்பதற்கும் எழுத்து முயற்சிகளே பிரதான துணைக்கருவியாக

அமைகின்றன. அதனால் எழுத்துச் செயற்பாடுகளின் துணையின்றி எந்தவொரு அமைப்பும் சமூகத்தில் ஆழமாக வேரூன்றவோ பரவலான ஏற்புடைமையைப் பெற்றுக்கொள்ளவோ முடியாதுள்ளது. இந்நிலையாலே உலகெங்கிலும் தோன்றிய சமூக - அரசியல் இயக்கங்கள் பத்திரிகைகளையும் சஞ்சிகைகளையும் வெளியிட்டுள்ளதோடு அவ் அமைப்புக்களின் முன்னணி செயற்பாட்டாளர்கள் எழுத்து முயற்சிகளில் தீவிர அக்கறை கொண்டவர்களாகவும் விளங்கியுள்ளனர். மலையகத்திலும் தொழிற்சங்க அரசியலில் ஈடுபட்டவர்கள் எழுத்து, பத்திரிகை போன்ற செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்தே வந்துள்ளனர். ஆனால், மலையகத் தொழிற்சங்க அரசியல் இலக்கியம் என்று தனித்து அடையாளப்படுத்தக் கூடியதாகவோ மலையக இலக்கியச் செல்நெறியின் ஒரு போக்கினை ஆக்குகின்ற தன்மை கொண்டதாகவோ அவை அமையவில்லை. அத்துடன் மலையகத் தொழிற்சங்கங்கள் சார்ந்து இயங்கும் படைப்பாளர் குழு ஒன்றும் மேற்கிளம்பவில்லை. எனினும் தனிப்பட்ட மற்றும் ஏனைய சமூக இயக்கப் படைப்பாளர்களின் படைப்புக்களில் தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகள் குறித்த பதிவுகள் பரவலாக உண்டு.

மலையகத் தமிழ்ச் சிறுகதைப் பரப்பில் தொழிற்சங்க அரசியலும் முக்கிய பேசு பொருளாக விளங்கிவருகின்றது. தொழிற்சங்க அரசியல் பற்றிய சிறுகதைப் பதிவுகளை மொத்தமாக நோக்கும்போது, மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய அசைவின் எழுச்சியில் தொழிற்சங்கங்கள் தாக்ககரமான செல்வாக்கினைச் செலுத்தியுள்ளன, மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய அசைவின் வீழ்ச்சியில் தொழிற்சங்கங்கள் தாக்கம் செலுத்திவருகின்றன என்ற இரட்டை எதிர் முரண் பதிவுகள் உண்டு. மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய அசைவின் எழுச்சி எனும்போது, தொழிலாளர்களின் எழுச்சிக்கும் விழிப்புணர்வுக்கும் தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகள் அடிப்படையாக அமைந்ததோடு தமது உரிமைகளுக்காக ஒன்றிணைந்து போராடவும் அநீதிகளை எதிர்க்கவும் தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகள் மூலமே வாய்ப்பேற்பட்டன. அத்துடன் மலையகத் தமிழரின் அரசியல் அபிவிருத்தியில் தொழிற்சங்க அரசியலே முன்னிலை வகிக்கின்றன. இவற்றினால் மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய அசைவு வேகம் காணத் தொடங்கியது என்ற பதிவுகள் சிறுகதைகளில் உண்டு. மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய அசைவின் வீழ்ச்சி எனும்போது, நாளுக்குநாள் பெருகிவந்த தொழிற்சங்கங்களின் பெருக்கத்தினால் அவற்றுக்கு இடையேயான முரண்பாடுகள் பெருகி, தொழிலாளர் ஐக்கியத்தைச் சிதைத்தன. அதனால் பொது எதிரிக்கான போராட்டம் மழுங்கிப்போய் தொழிற்சங்கங்களுக்கு இடையிலும் தொழிலாளர்களுக்குள்ளும் முரண்பாடுகளும் எதிர்ப்புக்களும் வன்முறைகளும் பெருகின. தொழிற்சங்கங்கள் தமது உறுப்பினர்களையே கரண்டிக் கொழுக்கும் நிறுவனங்களாக மாறியதோடு பொருளாதார வளத்தையும் அரசியல் அதிகாரத்தையும் கைப்பற்றுவதற்கான கருவியாக தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. தொழிற்சங்க அரசியலே வியாபாரமாக்கப்பட்டுள்ளது. தொழிலாளர்களின் போராட்டங்களும் தியாகங்களும் சொற்ப விலைக்கு தொழிற்சங்கங்களாலே விற்கப்பட்டு வருகின்றன. அதனால் தொழிலாளர் நலன் தொழிற்சங்கங்களுக்கு அந்நியப்பட்டதாக போய்விட்டது. இவற்றின் தாக்கங்களால் மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய அசைவு வீழ்ச்சியைச் சந்தித்து வருகிறது என்ற பதிவுகள் சிறுகதைகளில் பரவலாக உண்டு. இந்த இரட்டை முரணை வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் புரிந்துகொள்ளல் அவசியமாகும்.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் விடுதலைக்கான எவ்வித சமூகநல அமைப்புக்களும் அற்றிருந்த நிலையில் அச்சமூகத்திலிருந்து தோன்றிய தொழிற்சங்கங்களே அவர்களின் விடுதலைக்கான முதன்மை அமைப்புக்களாக இயங்கியுள்ளன. அவ்வமைப்புகளின் செயற்பாடுகளினாலேயே தொழிலாளர்கள் எழுச்சியும் விழிப்புணர்வும் பெற்றதோடு தமது உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் அநீதிகளை எதிர்த்துப் போராடவும் முடிந்தது. அதனால் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் மீதான அத்துமீறிய அதிகார குஸ்பிரயோகங்கள் தவிர்க்கப் பட்டதோடு தொழில் பாதுகாப்பு, வேலை நேரம், வேதனம் போன்றவற்றில்

முன்னேற்றங்கள் ஏற்படத்தொடங்கின. அத்தொழிற் சங்கங்கள் அரசியல்மயமாக்கத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளதால் மலையகத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல் விருத்தி தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளினூடே மேற்கிளம்பியது எனலாம். இத்தகைய தன்மைகளால் மலையகத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய சமூக அசைவு குறிதமாக இடம்பெறத் தொடங்கியது.

தொழிற்சங்கங்களின் தொடக்க காலத்தைவிட பிந்திய காலத்தே அவை அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கான நிறுவனங்களாகவும் மாற்றங்கண்டதோடு தொழிலாளர் களிடையே புதிய பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவிப்பனவாகவும் அமைந்தன. தென்னாசியப் பிராந்தியத்திலே குறிப்பிடத்தக்க அளவிலான உறுப்பினர்களைக் கொண்டு பெருந்தோட்டத் தமிழர்களிடையே சில தொழிற்சங்கங்கள் இயங்கிவந்தாலும் அவை அப்பலத்தினைத் தொழிலாளர்களுக்காகப் பயன்படுத்தாது தமது சுயலாபங்களுக்காகவே பயன்படுத்திவருகின்றன. இலங்கைவாழ் தொழிலாளர்களில் சமூக பொருளாதார ரீதியாக மிகவும் பிந்திய நிலையில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களே வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இன்றும் தினக்கூலி அடிப்படை மிலேயே வேதனம் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. சுகாதார வசதிகளோ உட்கட்டமைப்பு வசதிகளோ இன்னும் பூரணமாக வழங்கப்படவில்லை. தொழிலாளரின் உழைப்பு காலத்துக்குக் காலம் வெவ்வேறு வகைகளில் சுரண்டப்பட்டே வருகின்றது. இவை குறித்த என்னித கரிசனையும் தொழிற்சங்கங்களுக்கு இல்லை என்பதைச் சிறுகதைகள் தெளிவாகப் பதிவு செய்துள்ளன. அதுகுறித்து என்னித கரிசனையும் தொழிற்சங்கங்களுக்கு இல்லை என்பதைச் சிறுகதைகள் தெளிவாகப் பதிவு செய்துள்ளன. இந்நிலை தொடருமாயின் மலையகத்தில் தொழிற்சங்கங்களின் இருப்பு எதிர்காலத்தில் ஐயத்துக்குரியதாக மாறலாம். பெருந்தொகையானவர்கள் உழைக்கும் வர்க்கமாக இருக்கின்ற அச்சமூகத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றவையாகத் திகழ்கின்ற தொழிற்சங்கங்கள் யாவும் முதலாளித்துவப் பின்புலத்தினைக் கொண்டவையாக விளங்குவதால் அவற்றின் தலைமைகளின் செயற்பாடுகள் உழைக்கும் வர்க்கத்துக்கு விடுதலையைப் பெற்றுத்தராமல் தமது வர்க்க நலன் நோக்கியதாக அமைந்துள்ளன. அத்துடன் மலையகத்துள் இடதுசாரிய சிந்தனைக் கொண்ட தொழிற் சங்கங்களை வேர்கொள்ள விடாமல் தடுப்பதிலும் அவை தீவிர கரிசனைகாட்டி வருகின்றன. இம்முரணை உழைக்கும் வர்க்கமான பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சமூக நகர்வின் வேகத்தில் துளர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதற்கு முக்கிய காரணியாக அமைகின்றது. அச்சமூகத்தின் எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு அவ் இயங்கங்களில் காணப்படும் பிற்போக்குத்தனங்கள் களையப்பட்டு அவை மீதான நம்பிக்கையை வளர்த்தல் அவசியமானதாகும். அம்மாற்றம் இடம்பெறுமாயின் அச்சமூகத்தின் மேல்நோக்கிய எழுச்சி வேகமாக இடம்பெற வாய்ப்புண்டு.

உசாத்துணை நூற்பட்டியல்

கோவிந்தராஜ், கே (1996), பசியாவரம், குறிஞ்சி வெளியீடு.

சிவலிங்கம், மு, (2005) ஒரு விதை நெல், சென்னை: மணிமேகலைப் பிரசுரம்

(2010) ஒப்பாரிக்கோச்சி, நாவல் நகர்: தமிழ்ச்சங்க வெளியீடு.

(2013) வெந்து தணிந்தது காலம், மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம்.

தவச்செல்வன், சு, (2014) "வெறுங்கல்லும் வேட்டை நாய்களும், புதுவசந்தம், கொழும்பு: தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை.

பன்னீர்செல்வம், சி, (2011) ஜென்மபூமி, சென்னை: புத்தகம் வெளியிடுவோர்.

மல்லிகை சி. குமார், (2001) மனுஷியம், கொட்டகலை: சாரல் வெளியீட்டகம்.

மொழிவரதன், (1988) மேகமலைகளின் ராகங்கள், மலையக வெளியீட்டகம்.

ராமையா, என்.எஸ்.எம், (2014) ஒரு கூடைக் கொழுந்து, கொழும்பு: புனைவகம்.

உழைக்கப் பிறந்தவர்கள், (1997) துரைவி வெளியீடு.

இடப் பெயர்களும் மலையகத் தமிழர்களின் தனித்துவமான அடையாளமும்

ஏ.சி.ஆர்.ஜோன்

சுருக்கம்

மலையகத் தமிழர்கள் தங்களின் வாழ்வியல் பிரதேசங்களுக்கான இடப் பெயர்களை தங்களுடைய தாய்மொழியில் பாரம்பரியமாக வழங்கி வந்துள்ளனர். இவற்றில் சில வழக்கில் உள்ளன, சில பெயர்கள் வழக்கொழிந்து வருகின்றன. இந்த இடப் பெயர்களுக்கு பின்னணியில் பல்வேறு வரலாற்று தகவல்கள், பண்பாட்டு அடையாளங்கள் வெளிப்படுகின்றன. மலையகத் தமிழ் சமூகத்தின் இன அடையாளத்தை மீட்டுருவாக்கம் செய்வதில் செல்வாக்கு செலுத்துகின்ற பல்வேறு காரணிகளில் இடப்பெயர்களும் ஒன்றாக அமைகின்றன. தொழிலாளர்களின் உழைப்பினால் வெறுமையாகக் கிடந்த காடுகளை அழித்து பெருந்தோட்ட தொழிற்சாலைகளை உருவாக்கியதன் மூலம் மக்கள் வாழுகின்ற அர்த்தமுள்ள இடமாக மாற்றி அமைத்ததில் இச்சமூகத்தின் பாரம்பரியமான பண்பாட்டு அடையாளங்கள் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. மறுபுறம், தமிழகத்தில் இவர்கள் வாழ்ந்த பூர்வீக பிரதேசங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் மலைப்பாங்கான, வருடம் முழுவதும் மழைபெய்கின்ற புவியியல் பிரதேசத்தின் தன்மைகளும் இவர்களுடைய வாழ்க்கை முறையிலும் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தி இருக்கின்றன. எனவே, இவை இடப் பெயர்களில் எவ்வாறு செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன என்பதை இக்கட்டுரை ஆராய்கின்றது. பொதுவாக ஆங்கிலத்தில் உள்ள தோட்டப் பெயர்களே தொடர்பாடல்களுக்கு உத்தியோக பூர்வமாக பயன்படுத்தப் படுகின்றன. எனவே தமிழ் பெயர்களை இளம் தலைமுறையினருக்கு அறிமுகப்படுத்துகின்ற அல்லது ஞாபகப்படுத்துகின்ற முயற்சியாகவும் இக்கட்டுரை அமைகின்றது. இக்கட்டுரையானது எண்ணற்ற இரண்டாம் நிலைத்தரவுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு, போதிய நம்பத்தகுந்த ஆதாரங்களுடன் எழுதப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

திறவுச் சொற்கள்: மலையகத் தமிழர்கள், பண்பாட்டு அடையாளம், இடப் பெயர்கள், தோட்டப் பெயர்கள், பெருந்தோட்டத் தொழில் துறை.

28.1 பண்பாட்டு இடப்பெயரியல் (Cultural Toponymy)

மலையகத் தமிழர்களின் தேசிய அடையாளத்தினைக் கட்டியெழுப்புவதில் பண்பாட்டு அடையாளங்கள் பிரதான காரணிகளாக அமைகின்றன. இலங்கை நாட்டில் 200 வருட கால வரலாற்றினைக் கொண்டுள்ள இச்சமூகம் குறித்த பல வரலாற்றுப் பதிவுகள் ஆங்கிலம் மற்றும் தமிழ் மொழியில் காணப்படுகின்றன என்பது ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதுதான். இவர்களுடைய பண்பாட்டுக் காரணிகள் குறித்த பதிவுகளும், ஆய்வு முயற்சிகளும் சமூக அறிவியல் புலங்களிலே முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. இருந்தும் இச்சமூகத்தின் வரலாற்றினை முழுமையாக மீட்டுருவாக்கம் செய்வதற்கு பாமர மக்கள் மத்தியில் காணப்படுகின்ற பண்பாட்டு அடையாளங்களையும், வாய்மொழியான தகவல்களையும் பதிவுசெய்வதும் அவை குறித்த ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதும் இன்றியமையாததாகும். இதன் ஒரு முயற்சியாகவே மலையகத் தமிழர்களின் வாழ் விடங்களில் வழக்கில் உள்ள அல்லது வழக்கொழிந்த இடப்பெயர்கள் குறித்த இந்த கட்டுரை அமைகின்றது. நில அறிவியல் (Topography) என்பது நிலம், இயற்கை அமைவு தொடர்பான பௌதீகக்

காரணிகளை மையப்படுத்திய அறிவியலாகும். குறிப்பாக ஒரு நிலப்பகுதியில் காணப்படும் மலைகள், காடுகள், ஆறுகள், ஏரிகள் போன்ற அம்சங்களில் கவனம் செலுத்தும் இந்த நில அறிவியலில் ஒரு பகுதியாகவே இட பெயரியல் (Toponymy) காணப்படுகின்றது. அதேபோன்று பண்பாட்டு நில அறிவியல் ஒரு பண்பாட்டுக் குழுவுக்கும் அவர்களின் நிலத்திற்கும் இடையிலான உறவு மற்றும் இயற்கை அமைவு தொடர்பான மக்களுடைய மரபான அறிவினைக் குறிக்கின்றது. இது பொதுவாக நில அமைவு, காலநிலை, குறிப்பிட்ட நிலத்துடன் தொடர்புடைய தாவரங்கள், விலங்குகள் போன்றவை இடப்பெயர்கள் பற்றிய ஒரு பண்பாட்டுக் குழுவின் அறிவியல் விளக்கங்களைக் கூறுகின்றன.

ஒரு பொருளைப் பெயரிட்டு அழைக்கின்ற சிறப்புக் குணம் மக்களிடமே உள்ளது. பண்பாட்டு அடிப்படையில் ஒரு பெயருக்குப் பின்னால் பல்வேறு அனாயாசங்கள் இருப்பதோடு பண்பாடு, மொழி வரலாற்று நிகழ்வுகள் தொடர்பான வெளிப்பாடாகவும் உள்ளன. மக்களுடைய நம்பிக்கைகள், கடந்தகால செய்திகளை எடுத்துரைக்கும் வகையில் புராணங்கள், பழமரபுக் கதைகள் (Legends) இடப் பெயர்களின் விளக்கங்களாக அமைகின்றன. ஒவ்வொரு பண்பாட்டுக் குழுக்களிடையே தாவரங்கள், விலங்குகள் தொடர்பான வகைப்பாடுகள் இருப்பதைப் போன்று இடப்பெயர்களிலும் குறிப்பிட்ட நிலத்தைப்பற்றிய வகைமை மற்றும் வரையறைகள் காணப்படுகின்றன. இடப்பெயரியல் பொதுவாக வேர்ச் சொல்லாங்கு, இடப் பெயர்களுக்கான காரணங்கள், வரலாறு போன்றவற்றை ஆய்வு செய்கின்ற நெறியாக உள்ளது.

ஒரு வினைக்கும் எதிர்வினைக்கும் இடையிலான தாக்கத்தின் காரணமாகவே புதிய வினைவுகள் தோன்றுகின்றன. மனித வாழ்க்கையும் இயற்கைக்கும் மனிதனுக்கும் இடையிலான ஊடாட்டமாகவே உள்ளது. ஒரு குறிப்பிட்ட நிலத்தின் குணம் அங்குவாழும் மக்களின் வாழ்க்கை முறையினைத் தீர்மானிக்கின்றது. மறுபுறம் வெறுமையாக இருக்கின்ற தளத்தை (space) மக்களின் பண்பாட்டு வாழ்வியலே அர்த்தமுள்ள இடமாக (Place) மாற்றுகின்றது. அதேபோன்று ஒரு மக்கள் குழுவின் பண்பாட்டு வெளிப்பாடுகளே மண்ணுடன் அல்லது வரையறுக்கப்பட்ட நிலப்பரப்புடன் தம்மை அடையாளப்படுத்திக்கொள்ள உதவுகின்றன. உலகில் ஒவ்வொரு பண்பாட்டு தளத்திலும் நிலம், நில அமைவு தொடர்பான அறிவு மரபுகள் காணப்படுகின்றன. இவை நாளாந்த செயற்பாடுகளிலும் மக்களின் மனதிலும் செயற்பாடுகளிலும் மறைந்திருக்கும் காரண காரிய விளக்கங்களில் இருந்து அறியலாம். இடப்பெயர் தொடர்பான தேடல் மக்களுடைய பண்பாடு, மரபுசார் அறிவியல் (indigenous technoledge), வரலாற்றுத் தன்மைகளை அறிவதற்கு உதவும்.

மலையகத் தமிழ் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வியல் பிரதேசங்கள் தமிழகத்தில் உள்ள ஊர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் புவியியல் அடிப்படையில், காலநிலை அடிப்படையில் வேறுபடுவதையும் சில பண்பாட்டுத் தன்மைகளில் ஒன்றுபட்டுள்ளதையும் காணலாம். ஒரு ஊரின் அமைப்பில் பண்பாட்டு நிகழ்வுகளோடு இட அமைவுகள் நெருங்கிய தொடர்புடையதாக இருக்கின்றன. உதாரணமாக ஊரின் கிழக்கு திசையில் சுடுகாடு இருக்கவேண்டும், உயர்ந்த பகுதியில் கோவில், ஊரின் தொடக்கத்தில் காவல் தெய்வம் இருப்பதைப் போன்று மலையக மக்கள் வாழுகின்ற தோட்டங்களிலும் சில பண்பாட்டு அம்சங்கள் தமிழகச் சூழலை ஒத்து இருக்கின்றன. இதன் மூலமாக இந்த இடங்களைத் தங்களது பண்பாட்டுத் தளமாக உருவாக்கினர். உதாரணமாக, பாடமாத்தி, காமன் பொட்டல், கரகம் பாலிக்கும் இடம், வனத்து சின்னப்பர் மலை, மரியம்மன் தெப்பக் குளம், பிரட்டு களம், கொழுந்து மடுவம், சிந்தாக்கட்டி மலை, ரோதமுனி கோவில், போன்ற இடங்கள் இதனை வெளிப்படுத்துகின்றன. தமிழகத்தில் வறட்சியான தாழ் நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்து பழகிய மக்களுக்கு இலங்கையில் மலைப்பாங்கான செழிப்பான நிலப்பகுதி புதிய அனுபவத்தினை அதன் நில அமைவு, காலநிலை போன்றவை தொடர்பாக ஏற்படுத்தியது. குறிப்பாக தமிழர்கள் வாழுகின்ற குடியிருப்புக்களின் பெயர்கள் ஊர், அல்லது பட்டி என்ற சொல்லுடன் முடிவடைவதினை பொதுவாக பல

பெயர்களில் பார்க்கலாம். மலையகத் தமிழர்களிடையே இருப்பிடங்களின் பெயர்கள் பொதுவாக தோட்டம், காடு, மலை என்ற சொல்லுடன் முடிவடைகின்றன. ஆனால் இவர்களின் இருப்பிடங்கள் ஊர் என்று அழைக்கப்படுவதில்லை. ஊர் என்பது இந்தியாவில் உள்ள தங்களது பூர்வீகக் கிராமங்களையே குறிக்கின்றது. இந்த உதாரணம் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையில் ஊர் என்பதற்கான ஒரு வரையறை, அமைப்புமுறை, கருத்தியல் பின்புலம் ஆகியன முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன என்பதையே காட்டுகின்றது. மலையகத் தமிழர்கள் தங்களின் வாழ்விடங்களை தோட்டம் என்று அழைத்த அதேநேரம் தாம் வாழுகின்ற இடங்களுக்கு அண்மையில் உள்ள சிங்களக் கிராமங்களை நாடு என்றே அழைத்து வந்தனர். பெருந் தோட்டங்களுக்கு உழைப்பாளர்களாக அழைத்து வரப்பட்ட தொழிலாளர் வர்க்கத்தினர் இடையே இந்த புதிய நில அமைப்பு புதுவிதமான வாழ்வியல் பண்பாட்டு முறையினைத் தோற்றுவித்தது.

28.2 குடியிருப்புகளின் அமைவு

தமிழகத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட ஊரில் குழுக்களாக உறவினர்களாக அல்லது சாதி அடிப்படையில் சேர்ந்து வாழுகின்ற இருப்பிடத்தைத் தெரு என்று அழைக்கின்றனர். ஆனால் மலையகத்தில் இந்த அமைப்பினை ஒத்ததாக லயங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்த லயங்களைப் பல்வேறு பெயர்களிலே அடையாளப்படுத்தி அழைக்கப்படுவதினை நாம் பார்க்கலாம். உதாரணமாக, மேட்டுலயம், பணியலயம், நெட்டுலயம் தகரலயம், ஓட்டுலயம், குலுக்கலயம், தேவராத்தாலயம், குதுப்புலயம், கோவில்லயம், கங்காணி லயம் ஓத்தலயம், கருவாட்டு லயம், காட்டுலயம், தொங்கலயம் ஆலமர லயம், வாழ்க்கப்பாறை லயம் போன்றவை.

ஒரு விவசாயத் தொழிலுடன் இணைந்துள்ள மக்களின் வாழ்வில் வயல் எவ்வாறு முக்கியமோ அதேபோன்று தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வில் தேயிலை, இறப்பர் மலைகள் முக்கிய இடத்தினை வகிக்கின்றன. தமிழகத்தில் வறட்சியோடு குளங்கள், கால்வாய்கள், கிணறுகள் போன்ற நீர் நிலைகளுடன் பழக்கப்பட்ட மக்களுக்கு இலங்கையில் வருடம் முழுதும் மழை பெய்கின்ற செழிப்பான மலையகப் பகுதியில் ஆறுகள், நீர்வீழ்ச்சிகள் பீலிகள், கான்கள் போன்ற புதிய நீர் நிலைகள் வாழ்வியலில் புதிய அனுபவத்தினைக் கொடுத்திருக்கின்றது. மேலும் ஆறுகள், மலைகள், ஏரிகள் தொடர்பான புதிய சொற்களும் காரணப் பெயர்களாகக் கூறப்படுகின்றன. மாரியம்மன் தெப்பக்குளம் கொத்தமலை ஓயா ஆற்றில் உள்ள இயற்கையான நீர்க்கிடங்கு. மக்கள் இதில் இருந்து அம்மனுக்கு கரகம் எடுத்து செல்வதால் மாரியம்மன் தெப்பக்குளம் என்று அழைக்கின்றனர். நில அமைவு தொடர்பாக மலையகத் தமிழர்கள் மத்தியில் பல தனித்துவமான சொற்கள் காணப்படுகின்றன. சில சொற்கள் சிங்கள சொற்களில் இருந்து மருவிய அல்லது ஆங்கிலத்தில் இருந்து மருவிய சொற்களாகவும் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக, வரக்கட்டு, வங்கி அல்லது வாங்கி, பணிய, காண், நெத்திக்காண், பீலி, மொடக்கு, குதுப்பு, தலவாக்கலை பகுதியில் உள்ள மக்கள் நீர்வீழ்ச்சியினை குதுப்பு என்றே அழைக்கின்றனர். உதாரணமாக, ராயந்துரை தோட்டத்தில் உள்ள நீர்வீழ்ச்சியை (ST Clair Water fall) குதுப்பு என்று அழைக்கும் பழக்கம் இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. இந்த அருவிக்கு அருகில் உள்ள லயத்தினையும் குதுப்பு லயம் என்றே அழைக்கின்றனர். ஒரு தோட்டம் பொருளாரத்தை மையப்படுத்திய தொழிற்துறையாக இருந்தாலும் இங்கு உள்ள பல்வேறு பண்பாட்டு அடையாளங்கள் தொழிலாளர்களுக்கும் மண்ணுக்குமான உறவையே பிரதிபலிக்கின்றது. தேயிலைத் தொழிற்சாலை தொழிற்துறையோடு தொடர்புபட்டிருந்தாலும் ரோதமுனி கோவில் மக்களின் பண்பாட்டு அடையாளமாக அமைகின்றது.

28.3 தோட்டப் பெயர்கள்

பொதுவாக ஒரு இடத்தின் பெயர் அதன் நில அமைப்பு, நிலத்தின் சிறப்புக்குணங்கள் வரலாற்று நிகழ்வுகள், நிலத்தின் உரிமையாளர்கள், அதிகாரிகள், பண்பாட்டுக் காரணிகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இருக்கலாம். தோட்டங்களுக்கான பெயர்களைப் பின்வரும் சில வகைகளில் அடக்கலாம். சில தோட்டப் பெயர்கள் நேரடிப் பொருளைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத வகையில் சொற்கள் திரிந்தும் காணப்படுகின்றன. சில பெயர்கள் ஆங்கில மற்றும் சிங்கள பெயர்களில் இருந்து மருவியதாகவும் காணப்படுகின்றன. சிங்கள சொற்கலான கெல(காடு), கந்த (மலை) வந்த (தோட்டம்) போன்ற சொற்களையும் தங்களது மொழி வழக்கில் பயன்படுத்தும் தன்மையினையும் பார்க்கலாம்.

1. காடுகள் - பழையக்காடு, புதுக்காடு, யானைக் காடு, பெரம்புக்காடு, பெரவகாடு, காட்டு பங்களா, பச்சைக்காடு
2. மலை - மலைத்தோட்டம், சாமிமலை, மேமலை, அந்தோனிமலை, உச்சிமலை, வெள்ளிமலை, முகனமலை, பளிங்குமலை, தவர மலை, பசுமலை, கவால்மலை, பிலிகண்டான் மலை, தவசி மலை, காலமலை, நெல்லுமலை, சிங்கமலை, அக்கரமலை, வாடக்கிமலை, தங்கமலை, பிட்டரத்தாமலை, துரைசானி மலை, அம்மனி மலை, பசு மலை, பச்சைமலை, தேயிலை மலை, டிமலை, சாஞ்சமலை, வாழமலை.
3. கெல - கொட்ட கெல, அக்கெல,
4. கந்தை - அலுப்பிலாக் கந்தை, செல்வகந்தை, பீத்த கந்தை, பொயல் கந்தை, பூவாழ கந்தை, கண்டிலாகந்தை
5. வத்தை - குயில் வத்தை, மயில் வத்தை, சிங்கார வத்தை, ராணிவத்தை, அக்கரவத்தை, அதிகார வத்தை, அலுக்குவத்தை
6. பத்தனை - ராசாப்பத்தனை, தொங்கப்பத்தனை, அக்கரப்பத்தனை, பனிய பத்தனை, செந்தில் பத்தனை, அவரப்பத்தனை, அட்டபத்தனை, அரிசிப்பத்தனை
7. சேனை - கடுகஞ்சேனை, மிளகு சேனை, முக்கலாஞ்சேனை
8. வட்டக்கொடை - கிழவன் வட்டக்கொடை, ஸ்டேசன் வட்டக்குடை, புது வட்டக் கொடை, நாட்டு வட்டக்கொடை, லோகி வட்டக்கொடை, அன்ரசன் வட்டக் கொடை
9. நபர்கள், உரிமையாளர்கள், அதிகாரிகள் - கெப்டன் தோட்டம், கிழவித் தோட்டம், கிழவன் தோட்டம், கிழவன் கணக்கு, கிழவன் வட்டகுடை, இராமன் சுங்காணித் தோட்டம், அப்புச்சித் தோட்டம், பரங்கித்தோட்டம், மீனாச்சித் தோட்டம், ராசாத் தோட்டம், மேசன் தோட்டம், பெர்னாண்டோ தோட்டம், சில்வாத்தோ, ராயந்துரைத் தோட்டம், செட்டித் தோட்டம், முதலியார் தோட்டம், கண்டித்துரைத் தோட்டம், புரக்டர் தோட்டம், டொக் துரைத்தோட்டம், தனியர் துரைத் தோட்டம், வாடித்துரைத்தோட்டம், கைத்துரைத் தோட்டம், ருப்பித்துரைத் தோட்டம், புலித்துரைத் தோட்டம், பிராஞ்சிகாரத் தோட்டம், திப்பிலித் துரைத் தோட்டம், துரைசானி மலை, ஊட்டித்துரைத் தோட்டம், பிலிப் துரைத் தோட்டம், எகன் துரைத் தோட்டம், டொக்டர் தோட்டம், பாதிரி தோட்டம், தோமஸ் தோட்டம், துரைத் தோட்டம், சின்னத் துரைத் தோட்டம், கடுசாதி துரைத் தோட்டம், கட்டத் துரைத் தோட்டம், கடயன் துரைத் தோட்டம், ஜேயி தோட்டம், மார்சல் துரைத்தோட்டம், ஜொர்மன் துரைத் தோட்டம், ஆயாத் தோட்டம், அம்மனி மலை, நோனாத் தோட்டம், கம்பனித் தோட்டம், சாப்புத் தோட்டம்.
10. ஆயுதங்கள், உலோகங்கள் - மண்வெட்டித் தோட்டம், அரத் தோட்டம், முல்லுபரி, அலவாங்கு தோட்டம், அலவாங்கு குயினாத் தோட்டம், ஆணித் தோட்டம், பிரம்புத் தோட்டம்

11. உயிரினங்கள் - குாங்கு மலை, மந்தித் தோட்டம், குதிரை மலை, யானைத் தோட்டம், குயில் வத்தை, மயில் வத்தை, கிளி மலை, பசு மலை, பூச்சிக்காடு, குருவிக்கொலை
12. பூக்கள் - மல்லிகைப்பூ, ரோசாப்பூ, குரிய காந்தி, பூந்தோட்டம், ராணிப்பூ, சந்திர காந்தி
13. இலை (கொழை) - பெலாக்கொழை, கசப்புக்கொழை, ஞவாக்கொழை, மீனாக்கொழை, சீனாக்கொழை, தங்கக்கொழை, வெலாங்கொலை, ராசாக்கொழை, வட்டக் கொழை, கொட்டக் கொழை, கொண்டக்கொழை, வேருக்கொழை, கட்டுக்கொழை, பெருகொழை, விரலுகொழை, அன்னாசி கொழை, குருவ கொழை, எளிய கொழை, இங்கிலீஸ் கொழை, டி கொழை, தே கொழை, இருப்புக் கொழை
14. தாவரங்கள் உணவு பொருட்கள் - கொத்த மல்லி, அரிசித் தோட்டம், மிளகு சேனை, மொச்சக் கொட்டை, கோவாத்தோட்டம், மாமரத் தோட்டம், பப்பாளித் தோட்டம், பூவாழகந்தை, வாழமலை, இனுக்கு வத்தை, பிள்ளு மலை, சீனி கத்தாலை, உருழவள்ளி, கொடமல்லி, கோயலத் தோட்டம், கத்திரிக்காத் தோட்டம், பழம்பாசி, கருவாடு தோட்டம். கடலைத் தோட்டம், சொச்சிக்காத்தோட்டம், நெல்லுமலை, புது மரத்தோட்டம், எழமண்டி, பின்னக்கொடி, முள்ளங்கி, கரும்புத் தோட்டம், பட்டாம்பாசி, பரங்கிக்கா, கருங்காலி, சாதிக்கா
15. பணம் / செல்வம் - செல்வகந்தை, லெச்சிமித் தோட்டம், தங்ககொழை, ஞவாகொழை, தங்க மலை, வெள்ளிமலை, மாணிக்கவத்தை, இரத்தினகல், தங்காப்பு, ராசித் தோட்டம், மண் ராசி, ராணித் தோட்டம்
16. நில அமைவு - மே தோட்டம், பணியத் தோட்டம், தொங்கத் தோட்டம், நடு தோட்டம், நெடுத் தோட்டம், உச்சிமலை, அப்பதேக்கர், முப்பதேக்கப், பத்தேக்கர், நூத்தி முப்பதேக்கர், ஒன்னாங் கட்டை, மூனாங்கட்டை, ஐந்தாம் கட்டை, எட்டங்கட்டை, பணிய பத்தனை, மேட்டு புசலா, பள்ள புசலா, மேல் பின்னக்கொடி, கீழ்பின்னக்கொடி, மேமலை, வடக்கிமலை, கொனமலை, சாஞ்சமலை, முடுக்கு ரம்பொட, குறுக்கு வத்தை, கல்லுக்குழி, இரட்டை பாதை, ரெட்டவாய்கால், குளிராட்டி, மட்டத் தோட்டம், சப்பாத்தி, கீமலை
17. நீர், ஆறு - நல்ல தண்ணி, கல்லாறு, ஆத்தடி மல்லிகை பூ, வட்டக்காண், கல்லுபீலி, பெரியாறு, மழதண்ணி
18. ஆகாயம் - வானக்காடு, மேகமலை.
19. தாயக நினைவுகள் - தென் மதுரை, கல்மதுரை, நீலகிரி.
20. ஆங்கிலத்தில் இருந்து மருவிய சொற்கள் - ரென்ரகிலாஸ் (St. Regulars), செங்கும்ஸ் (St Coombs), ஜென்ஜோ (St John),பீரட்டு (Berat), பெத்திராசி (Fettersso), அஸ்பனை (Osborne), ரக்கூட்டு (Rockwood) வெஞ்சாகொழை (Venture) வெளாங்கிபனை (Blunkbonnie).
21. கட்டுமானம் - காட்டு பங்கலா, வட்டவங்கலா, குறுக்குவாடி, பச்சவங்கலா, கொடாப்புத் தோட்டம், ஆனபாலம், கம்பிப்பாலம், சங்கிலிப்பாலம், இரும்பிபாலம்.
22. பல பிரதேசங்களில் உள்ள ஒரே தோட்டப் பெயர் - லெச்சிமித் தோட்டம், செட்டித் தோட்டம், நோனாத் தோட்டம், செல்வகந்த, மல்லிகைபூ, பீத்தகந்த, மேமலை,தங்கமலை, வெள்ளி மலை, புது காடு, பழையக் காடு, மாணிக்கதோட்டம் /மாணிக்கவத்தை, கல்கந்தை.

28.4 இடப்பெயரின் பின்னணியாக உள்ள சில பழமரபுக் கதைகள் (Legend)

ஒரு ஊரின் பெயர் தோன்றியது தொடர்பாக வரலாற்று நிகழ்வுகள் கதையாக மக்கள் மத்தியில் கூறப்படுகின்றன. ஆபிரிக்காவை நோக்கிப் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த பார்த்தலோமியோ டயஸ் தனது கடல் பயணத்தில் ஒரு முனையில் புயலில் சிக்கியதால் அவரது இலக்கைத் தொடர முடியவில்லை. இதனால் அந்த இடத்துக்குப் புயல் முனை என்று பெயரிட்டார். இந்தியாவை நோக்கிய பயணத்தை மேற்கொண்ட வால்கொடகாமவுக்கு இந்தப் புயல் முனை தனது இலக்கினை அடைவதற்கான புதிய நம்பிக்கையைக் கொடுத்ததன் காரணமாக நன்னம்பிக்கை முனை எனப் பெயரிட்டனர். இன்றும் அவ்வாறே அழைக்கப்படுகின்றது.

கூனி அடித்த மலை

கோப்பிக் கன்று போட்ட மலை

அண்ணனைத் தொலைத்த மலை

அந்தா தெரியுதடி

என்று தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் நாட்டார் பாடல் ஒன்று உள்ளது. இப்பாடலில் அண்ணனை இழந்த தங்கை அவரின் நினைவாக மலையினைப் பார்த்துப் பாடுகின்றாள். இந்த நாட்டார் பாடலுக்குப் பின் ஒரு வரலாற்று நிகழ்வு அங்கியுள்ளது. ஆரம்பக் காலங்களில் காடுகளை அழித்து தோட்டங்களை உருவாக்கியபோது கொடிய விலங்குகளுக்கு பலியாகியோ அல்லது பள்ளத்தாக்குகளில் வழி தெரியாமல் விழுந்து இறந்த நிகழ்வினை ஒரு பெண் பாடலாகப் பாடுகின்றாள். இது ஒரு தங்கையின் சோகப் பாடல் மட்டுமல்ல இது போன்ற பல்வேறு நிகழ்வுகள் நடந்திருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட வரலாற்று நிகழ்வுகளைக் கூறும் பல இடங்கள் பெருந்தோட்டப் பகுதியில் உள்ளன.

28.4.1 சந்திவீரன் குறுக்குப் பாதை

தலவாக்கலைப் பகுதியில் உள்ள ராயன் துரை தோட்டத்தில் (St Clair Estate) சந்தி வீரன் குறுக்குப்பாதை என்ற ஒரு இடம் உள்ளது. நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சந்திவீரன் என்ற தொழிலாளி கமையினைச் சுமந்து செல்லும்போது இந்த இடத்தில் விழுந்து மாரடைப்பால் இறந்துவிட்டார். அதன் காரணமாக இந்த இடம் சந்திவீரன் குறுக்குப்பாதை என்று அழைக்கப்படுகின்றது. அதேபோன்று இத்தோட்டத்திற்கு ராயன் துரைத் தோட்டம் என பெயர் வரக்காரணம் அயர்லாந்து தேசத்தை சேர்ந்த டெட்ரிக் ரயன், ஜேம்ஸ் ரயன் என்ற இரு சகோதரர்களுக்கே இத்தோட்டம் சொந்தமாக இருந்தது. இதன் காரணமாகவே இப்பெயர் வந்துள்ளது. அதேபோன்று “St Clair என்ற ஆங்கிலப் பெயர் தோட்ட உரிமையாளர்களின் தாயாகிய கிளேராவின் நினைவாகச் சூட்டப்பட்டுள்ளது” (Suvernir St. Patrick's Church, 1972:68).

28.4.2 ஆபிரகாம் சிங்க மொடக்கு அல்லது அர்த்தால் மொடக்கு.

1956ம் ஆண்டு மே மாதம் 18ஆம் திகதி டயகம் தோட்டத்தில் புதிய தொழிற்சங்கம் அமைப்பதற்கான போராட்டம் நடந்தது. அப்போராட்டத்தை முடக்கும் நோக்குடன் இன்னொரு தொழிற்சங்கத்தை சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் தோட்ட நிர்வாகத்திற்கு சார்பாக வேலைக்குச் சென்றனர். அவர்களை வேலை செய்ய விடாது போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட தொழிலாளர்கள் தடுக்கவே இரு தரப்பினர்களுக்கு இடையே கலவரம் ஏற்பட்டது. அச்சந்தர்ப்பத்தில் தோட்ட துரை மேற்கொண்ட துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தில் ஆபிரகாம் சிங்க என்ற தொழிலாளி உயிர் இழந்தார். இறந்த உடலை மூன்று ரோட்டு சந்தி எனும் இடத்தில் கிடத்தி தொழிலாளர்கள் எதிர்ப்பினைத் தெரிவித்தனர். பின்பு அந்த இடத்தில் ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் கூடியதால் பெரும் பரப்பரப்பு ஏற்பட்டது. அதனால் அந்த இடம் ஆபிரகாம் சிங்க மொடக்கு அல்லது அர்த்தால் மொடக்கு என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

28.4.3 கங்காணி சுட்ட மொடக்கு

அப்புத்தலைப் பகுதியில் உள்ள பிட்டரத்தாமலை தோட்டத்தில் 'கங்காணி சுட்ட மொடக்கு' என்ற ஒரு இடம் உள்ளதாம். இப்பெயர் வருவதற்கான காரணத்தினை இப்பகுதி மக்கள் இவ்வாறு கூறுகின்றனர். பெரியாங்கங்காணிகளின் ஆதிக்கம் நிறைந்த காலத்தில் இத்தோட்டத்தில் இருந்த இரண்டு கங்காணிகளுக்கிடையே ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளின் காரணமாக ஒரு கங்காணி இன்னொரு கங்காணியை துப்பாக்கியால் சுட்டுவிட்டாராம். எனவே இச்சம்பவம் நடந்த இடத்தினை 'கங்காணி சுட்ட மொடக்கு' என்று இன்றும் அழைத்து வருகின்றனர்.

28.4.4 சுப்பையா விழுந்த பள்ளம்

இந்த சுப்பையா விழுந்த பள்ளத்தை மேல் கொத்மலை நீர் தேக்கம் விழுங்கி விட்டது. மேல் கொத்மலைத் திட்டத்தின் மூலமாக தலவாக்கலைத் தோட்ட மக்களுக்கு அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள மலையினை தோணி மலை என்றே எம்முன்னோர் அழைத்தனர். இந்த மலையின் கொத்மலை ஓயா நதி பகுதியில் உள்ள சரிவின் ஒரு பகுதி சுப்பையா விழுந்த பள்ளம் என்றே அழைக்கப்பட்டது. சுப்பையா என்ற தொழிலாளி மாட்டுக்கு புல் அறுப்பதற்காகச் சென்ற வேளையில் இப்பள்ளத்தில் எதிர்பாராத விதமாக வீழ்ந்து இறந்துவிட்டார். இதனால் இப்பெயர் வந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

28.4.5 தொப்பித் தோட்டம்.

சிக்குபுக்கு நீலகிரி

தொப்பித் தோட்டம்

நாங்க வந்த கப்பலில்

சனக் கூட்டம்.

என்ற நாட்டார் பாடல் கூறுவதைப்போன்று இதில் நீலகிரி என்பது நாநோயாவையும், தொப்பித் தோட்டம் அட்டனையும் குறிக்கிறது என்பதை நாம் அறிவோம். அட்டன் நகருக்கு தொப்பித் தோட்டம் என பெயர் வருவதற்கான காரணத்தை மக்கள் மத்தியில் காணப்படும் பழமரபுக் கதை பின்வருமாறு கூறப்படுகின்றது. தனது கண்காணிப்பில் இருக்கும் போது தொழிலாளர்கள் நன்றாக வேலை செய்கின்றனர். தான் இல்லாத நேரங்களில் தொழிலாளர்கள் அவ்வாறு செயற்படுவதில்லை என்ற மன நிலை இத்தோட்டத்தினை நிர்வகித்த துரையிடம் காணப்பட்டதாம். அதனால் தான் இல்லாதபோது மலை உச்சியில் ஒரு கம்பத்தினை நாட்டி அதில் தனது தொப்பியினை வைத்துவிட்டு சென்று விடுவாராம். தொழிலாளர்களும் துரை இருக்கின்றார் என்று நம்பி வேலை செய்வார்களாம். இந்த பின்னணியிலேயே தொப்பித் தோட்டம் என பெயர் வந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

28.4.6 ரவுன் பங்களா

கம்பனித் தோட்டத்திற்கு (Diyagama Estate) சேர்ந்த ஒரு தோட்டப் பிரிவே ரவுன் பங்களா. இத்தோட்டத்தில் அமைந்துள்ள பங்களாவின் கட்டுமானம் வட்ட வடிவில் அழகாக நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே இத்தோட்டத்தை இவ்வாறு அழைக்கின்றனர்.

28.4.7 தென்மதுரை வட்ட ரயில் பாதை

பகுளை பகுதியில் தென்மதுரை என்று மலையக தமிழர்களால் அழைக்கப்படும் பகுதியில் வட்ட வடிவிலான அனைவரையும் கவரக்கூடிய ரயில் பாதை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாதை அமைந்ததனைப் பின்னணியாகக் கொண்டு ஒரு கதை கூறப்படுகின்றது. இந்தியாவில் இருந்து வந்த தொழிலாளர்களே அக்காலத்தில் ரயில் பாதைகளை அமைத்தனர். இவ்வாறு பாதை அமைப்பு வேலை நடந்து கொண்டிருந்த சமயம் தென்மதுரை மலைப்பகுதியில் எவ்வாறு பாதையினை அமைப்பது என்று ஒரு பொறியியலாளர் ஆழ்ந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் ஒரு தொழிலாளி தலைப்பாலை கட்டுவதை அவதானித்திருக்கின்றார். எனவே தலைப்பாலை கட்டுவதினைப் போன்ற வடிவத்தில் பாதை அமைப்பது இம்மலையில் சாத்தியமாகும் என்ற சிந்தனை அந்த பொறியியலாளருக்கு ஏற்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

28.4.8 இடப்பெயர்களுடன் தொடர்புடைய புராணக் கதைகள்

தமிழர்களின் பண்பாட்டில் மதநம்பிக்கை சார்ந்த புராண நிகழ்வுகளுடன் தொடர்புடைய பல இடப்பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. அதேபோன்று சில இடங்களைப் புராணங்களுடன் தொடர்புபடுத்தி அழைக்கின்ற நம்பிக்கை மலையகத் தமிழர்கள் மத்தியிலும் காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக, பூண்டுலோயா பகுதியில் உள்ள சீன் தோட்டத்தில் 'தேருகல்லு மலை' என்ற ஒரு இடம் உள்ளது. இராமர் தனது படைகளுடன் சீதையை சிறை மீட்பதற்காக வந்தபோது இந்த மலையில் காணப்படும் பெரிய கற்பாறையின் மீது தனது தேரினை நிறுத்திவிட்டு பக்கத்தில் உள்ள குளத்தில் குளிக்கச் சென்றதால் இப்பெயர் வந்ததாக இப்பகுதி மக்கள் மத்தியில் நம்பிக்கையுள்ளது. அந்த இடத்தில் இன்றும் சிறிய கோவில் உள்ளது. அந்த கோவிலுக்கு சென்று வணங்கிவிட்டு பக்கத்தில் உள்ள குளத்தில் குளித்துவிட்டு வருகின்ற பழக்கம் உள்ளது. அதேபோன்று சிவனடிபாத மலையில் புத்தருடைய பாதச் சுவடு உள்ளதாக பௌத்தர்கள் நம்புவதைப் போன்று அதனை சிவனுடைய பாதம் என்ற நம்பிக்கை தமிழர்கள் மத்தியில் காணப்படுவதினை நாம் அறிவோம்.

மலையகத் தமிழ் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வாழுகின்ற பிரதேசங்களில் உள்ள இடப்பெயர்களில் பல காரணப் பெயர்களாகவே அமைந்துள்ளன. அவற்றை ஆய்வு செய்வதன் மூலமாகவே அவற்றின் காரணங்களை அறிய முடியும். சில இடப்பெயர்களின் காரணங்களை பார்க்கின்றபோது அவை ஒரு காலத்தில் நடைமுறையில் இருந்த காரணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன. கால ஓட்டத்தில் ஏற்படுகின்ற பல்வேறு மாற்றங்களின் காரணமாக அவை வழக்கொழிந்து விட்டாலும் இடப்பெயர்கள் அப்படியே மாறாது உள்ளன. ஊடகமே செய்தி (Medium is a message) என்பதற்கிணங்க அறிவியல் வளர்ச்சியின் காரணமாக ஏற்பட்ட தொழிநுட்ப வளர்ச்சியினால் பல்வேறு மாற்றங்கள் மனித வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்றன. இந்த மாற்றங்களுக்கு முன்னைய வரலாறுகளை அறிவதற்கு சில இடப்பெயர்கள், தடயங்கள், பொருட்கள் ஆதாரங்களாக இருக்கின்றன.

உதாரணமாக, கரிப்பொட்டல் என்ற ஒரு இடம் உள்ளது. இந்த இடத்தில் அந்தக் காலத்தில் தேயிலைத் தொழிற்சாலைக்கு நிலக்கரியினைக் குவித்து வைப்பார்களாம். அக்காலங்களில் இயந்திரங்களை இயக்குவதற்கு நிலக்கரி பயன்படுத்தப்பட்டது. இன்று மின்சாரத் தொழிநுட்பம் காரணமாக நிலக்கரி உபயோகத்தில் இல்லை. தற்போது பல ஆண்டுகளாகவே அந்த இடத்தில் கரி கொட்டுவதில்லை. ஆனாலும் 'கரிபொட்டல்' என்ற பெயர் மாறாது உள்ளது. அதேபோன்று நாவலப்பிட்டிக்கு அண்மையில் உள்ள அப்புகஸ்தலா பகுதியில் முன்பு இருந்த பல தோட்டங்கள் மகாவலி திட்டத்தின் கீழ் மூடப்பட்டுள்ளன. அப்பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் வேறு பகுதிகளுக்கு இடம் பெயர்த்தப்பட்டுள்ளனர். அப்புகஸ்தலா நகரில் உள்ள ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தினை அப்பலத்து கடை என்று இன்றும் இப்பகுதியில் வாழும் தமிழர்கள் அழைக்கின்றனர். இந்த பெயருக்குப் பின்னால் உள்ள தகவல்கள்

இப்பகுதியில் முன்பு காணப்பட்ட தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வரலாற்றை எடுத்துரைக்கும் ஒரு தகவலாக உள்ளது.

மக்கள் நடமாட்டம் இல்லாது வெறுமையாக இருந்த இலங்கையின் மத்திய பகுதியை அர்த்தமுள்ள பண்பாட்டு இடமாக மாற்றிய பெருமை மலையகத் தமிழர்களுக்கே உள்ளது. இலங்கையின் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பாக 1980கள் வரையிலும் பெருந்தோட்டத் துறையே இருந்து வந்தது. இன்றும் இலங்கையின் தேசிய வருமானத்தின் முக்கிய பங்குவகிக்கும் துறையாக இது காணப்படுகின்றது என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. இத்துறையில் உழைப்பாளர்களாகச் செயற்பட்ட மலையகத் தமிழ் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வரலாற்று அடிப்படையில் பல இனவாத நடவடிக்கைகளினால் பொருளாதார, அரசியல், சமூக, பண்பாட்டு காரணிகளிலே புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளனர். 18 லட்சம் ஏக்கர்களுக்கு மேற்பட்ட வாழ்விடப் பிரதேசங்களில் இருந்து இவர்கள் துரத்தப்பட்டுள்ளனர். 1960கள் வரையிலும் இலங்கையின் இரண்டாவது தேசிய இனமாக மொத்த சனத்தொகையில் 12 வீதத்திற்கு மேல் இருந்த சனத்தொகை இன்று 4ம் வீதமாக பல்வேறு காரணங்களால் குறைந்துள்ளது.

எனவே, இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பரந்து வாழ்ந்த இம்மக்களின் வரலாற்றுத் தேடலுக்கு இடப்பெயர்கள் முக்கிய ஆதாரங்களாக இருக்கின்றன. அமெரிக்காவில் அமைந்துள்ள கலிபோர்னியா பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியரும் மானிடவியலாளருமான வெலென்டன் டேனியல் அவர்கள் இலங்கையில் வாழும் மூன்று இனங்களின் மத்தியில் காணப்படுகின்ற வரலாற்றின்மீது உள்ள அக்கறை குறித்து கூறுகின்றபோது சிங்கள மக்கள் கால அடிப்படையிலான வரலாற்றிலும், தமிழர்கள் (இலங்கைத் தமிழர்கள்), மரபுகள் (Heritage) மீதும் பெருமை கொள்கின்றனர். மூன்றாவது முக்கிய இனமாகிய மலையகத் தமிழர்களின் வரலாறும் மரபுகளும் இவர்கள் மத்தியில் காணப்படுகின்ற வாய்மொழியான தகவல்களிலேயே மறைந்து காணப்படுகின்றன என குறிப்பிடுகின்றார். இவர் மலையக மக்கள் தொடர்பான ஆய்வுகளில் அதிகம் அக்கறை கொண்டவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1948ம் ஆண்டுக்குப்பின் இலங்கையை ஆட்சி செய்த பேரினவாத அரசாங்கங்கள் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார அடிப்படையில் இலங்கை மண்ணில் இருந்து இம்மக்களை அந்நியப்படுத்தும் பல்வேறு சம்பவங்களை இன்றுவரை நடாத்தி வருகின்றன. கொள்கை அடிப்படையில் மாற்றானதாய் மனப்பான்மையில் இம்மக்கள் பார்க்கப்பட்டாலும் உணர்வு பூர்வமாக இம்மண் தங்களுக்குரியது, தங்கள் உழைப்பால் உருவானது என்ற உணர்வு மக்கள் மத்தியில் ஆழமாகவே இருக்கின்றது. இதற்கான ஒரு பதிவாகவே இடப்பெயர்களுக்கான தேடல் முயற்சி அமைகின்றது.

28.4.9 சிங்களக் கிராமங்களை அண்மித்த தோட்டங்களின் பெயர்கள்

பாரம்பரியமான சுதேச மக்கள் வாழ்ந்த கிராமங்களை அண்டியும் பலதோட்டங்கள் உருவாக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இப்பிரதேசங்களில் காணப்படும் தோட்டங்களின் பெயர்கள் பெரும்பாலும் சிங்கள பெயர்களாகவும் சிங்களத்தில் இருந்து மருவியதாகக் காணப்படுவதைப் பார்க்கலாம். ஆனால் மத்திய மலை பிரதேசங்களில் பெரும்பாலும் இவ்வாறான பெயர்களைக் காண்பது அரிது. இருந்தும் இப்பகுதிகளிலும் பாரம்பரியமான கிராமங்கள் இருந்ததற்கான ஒரு சில சான்றுகளையும் கூட சில தோட்டப் பெயர்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. தலவாக்கலைப் பகுதியில் உள்ள 'மடக்கும்பரை' தோட்டத்திற்கருகில் பாரம்பரியமான கிராமங்கள் இருந்திருக்கின்றன. 'மெத்கும்பர' என்ற பெயரில் இருந்துதான் மடக்கும்பரை என்ற பெயர் வந்ததாகவும் கூறுகின்றனர். இப்பகுதியில் உள்ள இராவணாங்கொடையில் இருந்த மூடப்பட்ட தோட்டத்தை 'நாட்டுவட்டக்கொடை' (Belton Estate) என்றே முன்னர் அழைத்ததும் கூட இப்பகுதியில் பாரம்பரியமான கிராமங்கள் இருந்தன என்பதையே வெளிப்படுத்துகின்றது.

28.4.10 கால் நடைப் பாதைகள்

மலையகத் தமிழர்களின் ஆரம்ப கால வரலாற்றினைப் பார்க்கின்றபோது தலைமன்னாரில் இருந்து மத்திய மலைநாட்டுக்கு சுமார் 150 மைல்களுக்கு மேல் கால்நடையாகவே நடந்து வந்துள்ளனர் என்பதை நாம் அறிவோம்.

‘கண்டி, கம்பளை, கினிகத்தேன (ஒத்தக்கடை) சந்தியில் கருப்பாயி, மீனாச்சி, ராக்காயி என்ற பேர் போன பெண்கள் சேற்றுக்கடைகள் போட்டிருந்தாகத் தெரிகின்றது..

கண்டி கருப்பாயி

கம்பலத்து மீனாச்சி

ஒத்தக்கடை ராக்காயி உன்

உசிரிருந்தால் போதுமடி (வேலுப்பிள்ளை C.V, 1987:32).

கால்நடையாக வந்த எம்முன்னோர்கள் இக்கடைகளில் உணவருந்தி இளைப்பாறிச் சென்ற வரலாற்று தகவல்களையே இப்பாடல் எடுத்துரைக்கின்றதென கருதலாம்.

தொழிலாளர்கள் ஒரு பகுதியில் இருந்து இன்னொரு பகுதிக்குச் செல்வதற்கு பல மைல்கள் கால்நடையாகவே சென்றிருக்கின்றனர். தொழிற்சங்கப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதன் காரணமாக இராமலிங்கம் என்ற ஒரு தொழிலாளி நீலகிரி தோட்டத்தில் (இன்றைய நானோயா பகுதியில் உள்ள Edinburgh Estate) வேலை இழந்து பல்வேறு தோட்டங்களிலும் வேலை தேடி அலைந்து இறுதியில் அட்டனில் இருந்து கொட்டியாக்கலை, கல்பொடவு (Campion Estate) பெத்திராசி (Fetteresso) வழியாக பலாங்கொடைப் பகுதிக்கு காட்டு பாதைவழியே சென்ற தொழிலாளி நடுக்காட்டிலே தனது நிலையினை நினைத்து கதறினான் (வேலுப்பிள்ளை C.V, 1997) என்று வீடற்றவன் என்ற குறு நாவலில் விபரிக்கின்றார். இது வெறும் கற்பனை அல்ல அக்காலத்தின் யதார்த்தத்தினை எடுத்துரைக்கும் சம்பவமாக உள்ளது. இன்றையத் தொழிநுட்பம், போக்குவரத்து வளர்ச்சிகள் மற்றும் பொருளாதார அபிவிருத்திகள் காரணமாக சமூகத்தில் பல்வேறு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இம்மாற்றங்களால் முன்னோர் பயன்படுத்திய பல நடை பாதைகள் அல்லது குறுக்குப்பாதைகள் இன்று தடம் தெரியாத அளவு மறைந்துவிட்டன. ஆனாலும் இப்பாதைகளும் வரலாற்றினையும் அடையாளங்களையும் மீட்டுருவாக்கம் செய்வதற்கான தகவல்களாக இருக்கின்றன. பாதைகள் வழியே காவல் தெய்வங்களின் வழிபாட்டுத் தலங்கள், சுமைதாங்கிகள், ஊற்றுப் பீலிகள், வெற்றிலை இடித்து போடுவதற்காகக் கற்களில் குடையப்பட்ட துளைகள் போன்றவை இருந்திருக்கின்றன. உதாரணமாகக் கூறுவதானால் அக்காலத்தில் தலவாக்கலையில் இருந்து அட்டனுக்கு ரயில் பாதைவழியே நடந்தே வருகின்ற நடைமுறை இருந்திருக்கின்றது. இரவு நேரங்களிலும்கூட பந்தங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு காவல் தெய்வங்களை வணங்கிவிட்டு நடந்தே வருவார்களாம். சான்றாக சிங்கமலை சுரங்கத்திற்கு அண்மையில் சுரங்கத்துக் கருமாரியம்மன் கோவில், தலவாக்கலை சுரங்கத்திற்கு அண்மையில் சுரங்கத்து முனியின் கோவில்களை இன்றும் பார்க்கலாம். எனவே இவ்வாறான அடையாளங்களை தேடிப் பதிவு செய்வதும்கூட எமது வரலாற்றுக் கடமையாகும்.

28.5 திட்டமிட்டே தமிழ் அடையாளங்களை அழித்தல்

மலையகத் தமிழர்களின் வாழ்வாதாரத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்த பெருந்தோட்டப் பகுதி நிலங்கள் பல்வேறு அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் மற்றும் குடியேற்றத் திட்டங்களுக்காகப் பல்லாயிரம் ஏக்கர் தோட்டங்கள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறான திட்டங்கள் காலத்திற்கு ஏற்ப ஒரு நாட்டின் அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளில் தவிர்க்கமுடியாததுதான். இருந்தும்

இவ்வாறான நடவடிக்கைகளில் பின்னணியில் திட்டமிட்ட இனவாதச் செயற்பாடுகளும் பிரதான காரணிகளாக அமைந்திருந்தன. 1988ல் மொத்தம் கண்டியில் 2500 ஏக்கரும், மாத்தளையில் 2600 ஏக்கரும், நுவரெலியாவில் 2000 ஏக்கரும், பதுளையில் 2125 ஏக்கரும், இரத்தினபுரியில் 5485 ஏக்கரும் திட்டமிட்ட சிங்கள இனக் குடியேற்றத்துக்காக ஒதுக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. இந்த நிலங்கள் மலையகத் தமிழர்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை. மாறாக, வாழ்விடங்களில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர். (இராயாகரன், 2000, 85). ஆங்கிலேயர்கள் இலங்கை முழுவதும் தேயிலை, இறப்பர், தெங்கு போன்ற பெருந்தோட்டப் பயிர்கள் பயிரிடப்படும் பகுதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு 62 பெருந்தோட்ட மாவட்டங்களாகப் பிரிந்திருந்தனர். 52 மாவட்டங்களில் இந்திய வம்சாவளி மக்கள் செறிந்து வாழ்ந்து வந்தனர். அவற்றில் ஏறத்தாழ 20 வீதமான பெருந்தோட்ட மக்களின் வாழ்வியல் பிரதேசங்கள் முற்றாகவே மூடப்பட்டுவிட்டன. 50 வீதமான பெருந்தோட்ட பகுதிகளில் பகுதியளவில் மூடப்பட்டு, கைவிடப்பட்டு, முறையான முகாமைத்தும் குறைவடைந்த நிலைமைகள் மற்றும் தொழிலாளர் மத்தியில் இருந்த ஐக்கியம் சிதைவடைந்து உதிரியாக வாழுகின்ற நிலைமைகள் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறான பிரதேசங்களில் நாம் நமது அடையாளங்களை இழந்து வருகின்றோம். ஏறத்தாழ 30 வீதமான பிரதேசங்களிலேயே நமது அடையாளத்துடன் இருப்பினைத் தக்கவைத்துக் கொண்டுள்ளோம்.

அட்டவணை 28.1: பெருந்தோட்ட மாவட்டங்களில் மூடப்பட்டத் தோட்டங்கள் குறித்த ஒருபார்வை

25 வீதத்திற்கு குறைவு	25 - 75 வீதமான தோட்டங்கள்	75 வீதத்திற்கு மேல்
திம்புள்ள (தலாளக்கலை, நாளையா அக்கரபத்தளை)	கொத்தமல்லி (கொத்தமலை)	வலப்பனை
டிக்கோயா கீழ் (அட்டன், போகலத்தலா)	அம்புகொல (அம்பேலெல)	அம்புகாமம் (அம்பகமுவ)
	கட்டித்துறைப்படி (பூண்டிலையா)	தெல்தெனிய
டிக்கோயா மேல் (வட்டவளை)	மம்பொல	கல்கெதர்
மஸ்கெலியா	மந்துட்ட	கடுகண்ணாளை
உடபுலா	தொலஸ்பாகே	அல்கொலை
நுரான	கெலாபேக்க	பெருமயலுவர
பதுளா	நக்கிளம்	தூம்பலா
மடுவரீமை (மடுலீம்)	நில்லம்பை - கல்கா	அந்தோனீமலை (கண்டிபகுதி)
அப்பத்தளை	எவத்த (ஹெவாஹெட்ட) மேல்	பன்னாகம் (மாத்தளை) மேற்கு
பன்னரை	எவத்த (ஹெவாஹெட்ட) கீழ்	காலி
பூரளா	ரங்கல	குருணாகல்
	பன்னில	மொனராகல
	பன்னாகம் (மாத்தளை) வடக்கு	
	பன்னாகம் மேற்கு	
	பன்னாகம் கிழக்கு	
	உன்னஸ்கிய	
	ரட்டபுர	
	வெலாங்கொட (பலாங்கொட)	
	ரக்குவாளை	
	கேகாலை	
	சித்தா கலனிபெலி	
	தெனியாய	
	கருத்துறை	

ஆதாரம் : களத் தகவல், 2018

மலையகத் தமிழ் பெருந்தோட்ட மக்கள் ஒருகாலத்தில் வாழ்ந்து இன்று மூடப்பட்ட தோட்டங்களில் காணப்படுகின்ற ஒரு சில பண்பாட்டுக் காரணிகள் இம்மக்கள் அங்கு வாழ்ந்ததையும், அவர்களின் உழைப்பால் அம்மண்ணை பண்படுத்தியதையும் கூறி நிற்கின்றது. உதாரணமாக காடுகளிலும் மலைகளிலும் பாதை ஓரங்களிலும் காணப்படுகின்ற சிறு தெய்வங்களின் வழிபாட்டுத் தலங்களை இவற்றுக்கான உதாரணங்களாகக் கொள்ளலாம். அத்தோடு பிரதான நகரங்களில் நமது அடையாளத்தினைக் கூறுகின்ற சின்னங்களாக கோவில்களே காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக கண்டி, மாத்தளை, நாவலப்பிட்டி, கம்பளை, ரக்குவான, ரட்னபுர, எட்டியாந்தொட்ட, காலி இன்னும் பல இடங்களைக் காட்டலாம்.

நமது தொழிற்சங்க வரலாற்றில் நடு சய்யர் காலம்தொட்டு அட்டன் மல்லிகைப்பூ மிக முக்கிய இடம்பெறுகின்றது. மல்லிகைப்பூ சந்தி என்பது பல போராட்டங்களைச் சந்தித்த வரலாற்று முக்கியத்துவமிக்க இடமாகும். ஆனால் இவ்விடத்தில் புத்தரின் சிலையினை அமைக்கப்பட்டதன் மூலம் பௌத்த சிங்கள அடையாளத்தை நிலைநிறுத்த முயற்சிக்கின்றனர். எனவே இவ்விடங்களில் நடந்த வரலாற்றுத் தகவல்களை பதிவு செய்வதற்கு எதிர்கால சமூகத்திற்கு இதன் முக்கியத்துவத்தினை எடுத்துரைப்பதாக அமையும்.

மறுபுறம் பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் காணப்படுகின்ற தமிழ் அடையாளங்களைத் திட்டமிட்டி அழிக்கின்ற செயல்களையும் காணலாம். மலையக மக்கள் செறிந்து வாழுகின்ற மல்கெலியா பகுதியில் உள்ள சாமிமலை நகரத்திற்கு வர்த்தமானியில் அறிவிக்கப்பட்ட உத்தியோகபூர்வ பெயராக 'நிரங்கவுயன்' என பெயர் மாற்றப்பட்டுள்ளது. பெரும்பான்மையின அடையாளத்தினை ஏற்படுத்துவதற்கான உத்தியோக பூர்வமாக அறிவிக்கப்பட்டிருந்தாலும் நாளாந்த வாழ்க்கையில் இதன் பயன்பாடு இல்லாதிருப்பதுடன் வெகுவாக மக்களால் அறியப்படாதப் பெயராக உள்ளது. அதேபோன்று சிவனொளி பாதமலை அமைந்துள்ள கிராமசேவகர் பிரிவினை 'சீத்தக்கங்குல்' என்று வலிந்து பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது. நுவரெலியா மற்றும் ரட்னபுர மாவட்டங்களை பிரிக்கின்ற சிவனொளி பாதமலையில் உள்ள நதியே 'சீத்தக்கங்குல்'. இது ஒரு பாரம்பரியமான குடியிருப்புக்கான அடையாளம் இல்லை. ஆனால் நல்லதண்ணி என்ற பெயரே தொடர்பாடல்களுக்கு அறிமுகமான பெயராக இருக்கின்றது. இப்பகுதியில் தமிழ் மக்களே அதிகமாக வாழ்கின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அவிசாலை - அட்டன் பிரதான பாதையில் இருந்து நோட்டனை நோக்கிய பாதை பிரிகின்ற சந்தியில் 'தியகல்' என்ற ஒரு தோட்டம் உள்ளது. ஆரம்பகால தோட்டங்களின் பதிவில் இப்பெயர் இல்லை. இனுக்குவத்தை (Carolina Estate) தோட்டத்தின் ஒருபகுதியே இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் பல தமிழ்ப் பெயர்களை சிங்கள மயப்படுத்தும் முயற்சிகளும் நடக்கின்றன. உதாரணமாக சலங்கந்த (சலங்கண்டி) குரியகந்த (குரியகாந்தி), நோனா வத்த (நோனாதோட்டம்) சங்கிலிபாலம் (சங்கிலி பாலம்), ஏலக்கர (ஏலேக்கர்) பாரதேக்க (இரட்டைப் பாதை) என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

28.6 மலையகத் தமிழர்களின் புதிய கிராமங்களின் அடையாளங்கள்

சமூக மேல்நிலையாக்கத்தின் காரணமாக பொருளாதாரத்தில் உயர்ந்தவர்கள், கல்வி வளர்ச்சி பெற்ற மலையகத் தமிழர்கள் தோட்டங்களை விட்டு இடம்பெயர்கின்றமை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வருகின்றது. இவ்வாறு செல்பவர்கள் பல்லின மக்களுடன் சேர்ந்து வாழ்கின்ற புதிய பண்பாட்டு குழுவிலேயே வாழ்கின்றனர். இவ்வாறு வாழ்பவர்களின் குடியிருப்புகளின் பெயர்கள் மலையத் தமிழ் இன அடையாளத்தினை வெளிப்படுத்துகின்ற யதார்த்தங்கள் மிக அரிதானது. இருந்தும் கொட்டக்கலை பகுதியிலே காணப்படுகின்ற புதிய கிராமங்களிலே தமிழர்களே அதிகமாக வாழ்வதனால் அவை தமிழிலே அழைக்கப்படுகின்றன. உதாரணமாக செனடிய புரம், சமாதான புரம், தர்மபுரம் விஸ்னுபுரம் என்ற பல புதிய பெயர்களைக் காணலாம்.

இன்றைய அரசாங்கம் தோட்டங்களைக் கிராம மயமாக்குவதாக தங்களது தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் உறுதியளித்துள்ளது. இதற்கமைவாக மலைநாட்டு புதிய கிராமங்கள் உட்கட்டமைப்பு அபிவிருத்தி அமைச்சினை உருவாக்கி பல வீடமைப்புத் திட்டங்களை முன்னெடுத்து வருகின்றது. நிறைவு செய்யப்பட்ட வீடமைப்புத் திட்டங்களுக்கு மலையகத் தமிழர்களின் வரலாற்றில் நினைவு கூறவேண்டிய நபர்களின் நினைவாக பெயர்களைச் சூட்டுவதினை நாம் அவதானிக்கலாம். உதாரணமாக C.V.வேலுப்பிள்ளை புரம், இராசலிங்கம் புரம், வெள்ளையன் புரம் என்ற வகையில் பெயர்கள் சூட்டப்பட்டு வருவதனைக் காண முடியும்.

இச்சமூகத்தின் பண்பாட்டு, வரலாற்று அடையாளங்களை வெளிப்படுத்துகின்ற வாழ்விடங்களுக்கான தமிழ்ப் பெயர்கள் 'தோட்டம்' என்ற அடையாளத்துடன் இருப்பதனால் இதனை தங்களுடைய அடையாளமாக ஏற்றுக்கொள்வதைப் பலர் இழிவாகக் கருதுவதை மறுப்பதற்கில்லை. இப்பெயர்களின் பயன்பாடு குறைந்துணவருகின்றது அல்லது வழக்கொழிந்து வருகின்றது. இளம் தலைமுறையினர் இவ்வாறானபெயர்களைக் கேள்விப்படுவதைப் புதிதாகப் பார்க்கும் குழல்கள் அல்லது அறியப்படாத சூழ்நிலைகளும் காணப்படுகின்றன. ஆங்கிலப் பெயர்களை விரும்புவதும் உத்தியோகபூர்வ பயன்பாடுகளுக்கு இப்பெயர்களைப் பயன்படுத்துவதே நடைமுறையாக இருக்கின்றது. இப்பின்னணியில் பாரம்பரியமான தமிழ்ப் பெயர்கள் மீட்டுருவாக்கம் பெறவேண்டுமா? அல்லது மாற்றம் பெறவேண்டுமா? என்பது விவாதத்திற்குரிய விடயம். இதற்கு இளம் தலைமுறையினரே விடைதேடவேண்டும். ஆனால் பாரம்பரியமான அடையாளங்கள் பதிவு செய்யப்பட வேண்டும் என்பதில் மாற்றுக்கருத்து இருக்கமுடியாது.

28.7 முடிவுரை

மக்கள் நடமாட்டம் இல்லாது வெறுமையாக இருந்த இலங்கையின் மத்திய பகுதியை அர்த்தமுள்ள பண்பாட்டு இடமாக மாற்றிய பெருமை மலையகத் தமிழர்களுக்கே உள்ளது. இலங்கையின் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பாக 1980கள் வரையிலும் பெருந்தோட்டத் துறையே இருந்து வந்தது. இன்றும் இலங்கையின் தேசிய வருமானத்தின் முக்கிய பங்குவகிக்கும் துறையாக இது காணப்படுகின்றது என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. இத்துறையில் உழைப்பாளர்களாகச் செயற்பட்ட மலையகத் தமிழ் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வரலாற்று அடிப்படையில் பல இனவாத நடவடிக்கைகளினால் பொருளாதார, அரசியல், சமூக, பண்பாட்டுக் காரணிகளிலே புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளனர். பல்லாயிரம் ஏக்கர்களுக்கு மேற்பட்ட வாழ்விடப் பிரதேசங்களில் இருந்து இவர்கள் துரத்தப்பட்டுள்ளனர். 1960கள் வரையிலும் இலங்கையின் இரண்டாவது தேசிய இனமாக மொத்த சனத்தொகையில் 12 வீதத்திற்கு மேல் இருந்த சனத்தொகை இன்று 4.6 வீதமாக பல்வேறு காரணங்களால் குறைந்துள்ளது. எனவே, இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பரந்து வாழ்ந்த இம்மக்களின் வரலாற்றுத் தேடலுக்கு இடப்பெயர்கள் முக்கிய ஆதாரங்களாக இருக்கின்றன. கலிபோர்னியா பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியரும் மானிடவியலாளருமான வெலென்டன் டேனியல் அவர்கள் இலங்கையில் வாழும் மூன்று இனங்களின் மத்தியில் காணப்படுகின்ற வரலாற்றின் மீது உள்ள அக்கறை குறித்து கூறுகின்ற போது 'சிங்கள மக்கள் கால அடிப்படையிலான வரலாற்றிலும் தமிழர்கள் (இலங்கைத் தமிழர்கள்) மரபுகள் (Heritage) மீதும் பெருமை கொள்கின்றனர். மூன்றாவது முக்கிய இனமாகிய மலையகத் தமிழர்களின் வரலாறும் மரபுகளும் இவர்கள் மத்தியில் காணப்படுகின்ற வாய்மொழியான தகவல்களிலேயே மறைந்து காணப்படுகின்றன'. (Daniel E. Valentine, 1999:53).

1948ம் ஆண்டுக்குப்பின் இலங்கையை ஆட்சி செய்த பேரினவாத அரசாங்கங்கள் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார அடிப்படையில் இலங்கை மண்ணில் இருந்து இம்மக்களை அந்நியப்படுத்தும் பல்வேறு சம்பவங்கள் இன்றுவரை நடந்தே வருகின்றன. கொள்கை

அடிப்படையில் மாற்றான்தாய் மனப்பான்மையில் இம்மக்கள் பார்க்கப்பட்டாலும் உணர்வு பூர்வமாக இம்மண் தங்களுக்குரியது, தங்கள் உழைப்பால் உருவானது என்ற உணர்வு மக்கள் மத்தியில் ஆழமாகவே இருக்கின்றது. அரசியல் கொள்கை ரீதியான பல செயற்பாடுகள் இம்மக்களை இம்மண்ணில் இருந்து அந்நியப்படுத்துகின்றது. உதாரணமாக காணி உரிமையற்ற நிலை, அரச சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதில் காணப்படும் தடைகள், முழுமையாக தமிழ்மொழி அமுல்படுத்தாமை. ஆனால் நாளாந்த பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகள் இம்மண்ணுடன் மக்களுக்கு உள்ள உறவை ஆழப்படுத்துவதாக உள்ளன. இதனை டெனியல் பாஸ் என்ற ஆய்வாளர் பின்வருமாறு பதிவு செய்கின்றார்.

“The Spite of it all, Up – Country Tamils have been able to create place for themselves in modern Sri Lanka. Such a diasporic identification developed outside of legal debates over citizenship, but this was a gradual phenomenological process over the course of generation. By building temple, enacting ritual, celebrating festivals and performance other cultural activities Up Country Tamils made what initially an alien land into a meaningful place” (Bass ,2013:95).

மலையகத் தமிழர்களின் பண்பாட்டு, வரலாற்று அடையாளங்களைப் பதிவு செய்வதே இடப்பெயர்களுக்கான தேடல் முயற்சி அமைகின்றது.பல்வேறு பெருந்தோட்டப் பகுதிகளிலும் வாழுகின்ற மலையக தமிழர்களின்வாழ்விடங்களில் காணப்படுகின்ற அனைத்து இடப்பெயர் அடையாளங்களும் இதில் பதிவு செய்வதில் குறுகிய காலத்தில் பல தடைகள் காணப்பட்டன. இது முழுமை பெறுவதற்கு இவ்வாறான பல ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

ஆங்கில மற்றும் தமிழ் பெயர்களின் பட்டியல்

இடம் கருதி அனைத்து தோட்டங்களையும் குறிப்பிடவில்லை. மலையக தமிழர்களின் தனித்துவமான அடையாளத்தினைப் பிரதிபலிக்கின்ற வகையில் சில தோட்டங்களின் பட்டியல் பின்னிணைப்பில் தரப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் பல தோட்டங்கள் மூடப்பட்டுள்ளமையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

References

- Bass, Daniel. (2013). Every Day Ethnicity in Sri Lanka: Up – Country Tamil identity Politics. Colombo: Social Scientists' Association.
- Daniel, E. Valentine. (1999). Three Disposition Towards the Past: One Sinhala, Two Tamils Identity Consciousness and the Past: London: Oxford University Press.
- இராயாகரன், பி. (2002). இலங்கை யுத்தத்தின் பரிணாமமும், உலகமயமாக்கலில் படையெடுப்பு. சென்னை : எழில் மிண்டர்ஸ்.
- வேலுப்பிள்ளை, C.V. (1987). நாடற்றவர் கதை : கோத்தகிரி, Island Trust.
- வேலுப்பிள்ளை, C.V(1997). வீடற்றவன். கொழும்பு : குமரன் அச்சகம்.
- Jubilee Suvanior (1972), St. Patric Church, Talawakella.

தேயிலைத் துணுக்குகள்

1. 1839ம் ஆண்டு கல்கத்தா தாவரவியல் பூங்காவின் தலைவராக இருந்த Dr.Wallich அசாமில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தேயிலை விதைமினை பரிசோதனைக்காக பேராதனை தாவரவியல் பூங்காவிற்கு அனுப்பிவைத்தார்.
2. 1841ம் ஆண்டு வோர்ம்ஸ் சகோதரர்கள் (Worms Brothers) சீன தேயிலை செடியினை ரொட்சுமில்ட் (Rothschild), லபுக்கலை தோட்டங்களில் பயிரிட முயற்சித்தார்கள். சீனாவில் இருந்து தேயிலைத் தயாரிக்கும் ஒருவர் (Tea Maker) இதற்காக வரவழைக்கப்பட்டார். ஆயினும், அதிகரித்த செலவின் காரணமாக இத்திட்டம் கைவிடப்பட்டது.
3. 1840களில் Sir Anthony Oliphant என்பவர் தோட்டத்துறையில் இருந்துள்ளார். இவரின் பெயரே பின்னர் நுவரெலியாவில் அமைந்துள்ள Oliphant தோட்டமாக மாற்றம் பெற்றது.
4. 1854ம் ஆண்டு பெருந்தோட்ட முதலாளிகளின் சங்கத்தின் முதலாவது கூட்டம் கண்டியில் இடம்பெற்றது.
5. 1866ம் ஆண்டு ஜேம்ஸ் டேலர் ஜால்கந்தூர தோட்டத்தின் உரிமையாளரான G.D.B. Harrison என்பவரின் கட்டளைக்கிணங்க பேராதனை தாவரவியல் பூங்காவில் இருந்து தேயிலை விதைகளை கொண்டு சென்று, ஜால்கந்தூர தோட்டத்தின் பாதையோரங்களில் நாட்டினார்.
6. 1873ம் ஆண்டு ஜால்கந்தூர தேயிலையின் மூலம் 23 பவுன்களை சம்பாதித்த ஜேம்ஸ் டேலர் அதனை இலண்டனுக்கு அனுப்பி வைத்தார்.
7. 1883ம் ஆண்டு முதலாவது பொது தேயிலை ஏல விற்பனை சிலோன் வர்த்தக சபையின் ஆதரவுடன் கொழும்பில் இடம்பெற்றது.
8. 1894ம் ஆண்டு சிலோன் தேயிலை வர்த்தகர்கள் சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இன்று தேயிலை வர்த்தகம் முழுவதும் இச்சங்கத்தின் ஊடாகவும் சிலோன் வர்த்தக சபையின் ஊடாகவுமே இடம்பெறுகின்றன.
9. 1896ம் ஆண்டு கொழும்பு தரகர்கள் (brokers) சங்கம் உருவாக்கப்பட்டது.
10. 1932ம் ஆண்டு சிலோன் தேயிலை பிரசாரச் சபை உருவாக்கப்பட்டது.
11. 1925ம் ஆண்டு தேயிலை ஆராய்ச்சி நிலையம் தாபிக்கப்பட்டு அதன் செயற்பாடுகளும் அதே வருடத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.
12. 1944ம் ஆண்டு சிலோன் தோட்ட முதலாளிமார் சம்மேளனம் உருவாக்கப்பட்டது.
13. 1951ம் ஆண்டு தேயிலை மீதான ஏற்றுமதி வரி அறிமுகம் செய்யப்பட்டது.
14. 1965ம் ஆண்டு இலங்கை முதல் தடவையாக உலகின் மிகப்பெரிய தேயிலை ஏற்றுமதி செய்யும் நாடாகியது.

15. 1959ம் ஆண்டு கொழும்பு ஏலத்தில் விற்பனை செய்யப்பட்ட தேயிலையின் மீது Ad valorem வரி சுமத்தப்பட்டது.
16. 1963ம் ஆண்டு முதலாவது தேயிலை தினம் கொண்டாடப்பட்டது. இது இலங்கைத் தேயிலையின் 100 வருடத்தினை நினைவுகூறும் முகமாக இடம்பெற்றது.
17. 1971, 1972களில் பெருந்தோட்டங்கள் அப்போதைய பிரதமர் திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க அவர்களின் தலைமையிலான ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தால் தேசியமயமாக்கப்பட்டது. அப்போதைய பெருந்தோட்ட அமைச்சராக கொல்வின் ஆர்.டி.சில்வா காணப்பட்டார்.
18. 1975ம் ஆண்டு அரசாங்கம் ரூபி (rupee) மற்றும் Sterling கம்பனிகளை தேசியமயமாக்கியது.
19. 1976ம் ஆண்டு தேயிலை பைகள் (tea bags) ஏற்றுமதி செய்ய ஆரம்பிக்கப்பட்டது.
20. 1976ம் ஆண்டு இலங்கை தேயிலை சபை (tea board) உருவாக்கப்பட்டது. இது மக்கள் தோட்ட சபை, இலங்கை அரசு பெருந்தோட்ட கூட்டுத்தாபனம், தேயிலை சிறு உடமையாளர் அதிகார சபை என்பவற்றினை மேற்பார்வை செய்வதற்காக உருவாக்கப்பட்டது.
21. 1983ம் ஆண்டு தேயிலை உற்பத்திக்கான CTC (Crush, tear, curl) -வெட்டி துண்டுகளாக்கப்பட்டு சுருட்டப்பட்ட முறை அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. இதனை கருப்பு தேயிலை உற்பத்தி செய்வதற்காக அறிமுகம் செய்தனர்.
22. 1982ம் ஆண்டு இலங்கையின் தேயிலை உற்பத்தியாளர்கள் பச்சை தேயிலையை உற்பத்தி செய்து அதனை உலக சந்தைக்கு ஏற்றுமதி செய்ய ஆரம்பித்தனர்.
23. 1980ம் ஆண்டு ரஸ்யாவின் மொஸ்கோ தலைநகரில் இடம்பெற்ற கோடைக்கால ஒலிம்பிக் போட்டிகளின் போது இலங்கை உத்தியோகப்பூர்வ தேயிலை விநியோகத்தராக அங்கீகரிக்கப்பட்டது.
24. 1988ம் ஆண்டு முதல் தடவையாக தேயிலை உற்பத்தியாளர் ஒருவருக்கு உரித்துடைய வர்த்தக நிறுவனம் டில்மா (Brand) என்ற பெயரில் அவுஸ்திரேலியாவில் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது.
25. 1992ம் ஆண்டு தேயிலை ஏற்றுமதி மீதான வரி மற்றும் Ad valorem வரி என்பன நீக்கப்பட்டு அதன் மூலம் தேயிலை உற்பத்தியாளர்களுக்கு மிகப்பெரிய நிவாரணம் வழங்கப்பட்டது. இது பெருந்தோட்டங்கள் தனியார்மயமாக்கப்பட்டதன் பின் தனியார் கம்பனிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட மிகப் பெரிய சலுகையாகும். இந்த காலத்தில் தான் தேயிலை ஆராய்ச்சி சபை உருவாக்கப்பட்டது.
26. 1992, 1993களில் அரசுக்கட்டுப்பாட்டில் இருந்த தேயிலைத் தோட்டங்கள் தனியார்மயப்படுத்தப்படுகின்றது.
27. 1992ம் ஆண்டு 125 வருட நிறைவினை முன்னிட்டு இரண்டாவது தேயிலை சுமமேளனம் கொழும்பில் கொண்டாடப்பட்டது.
28. 1996ம் ஆண்டு இலங்கையின் தேயிலை உற்பத்தி 250,000 மெட்ரிக் தொன்களை தாண்டியது.
29. 2001ம் ஆண்டு போர்பஸ் மற்றும் வோகர் ஸிமிட் நிறுவனம் இணையத்தின் ஊடாக கொழும்பு ஏல விற்பனையில் தேயிலை விற்பனை செய்ய ஆரம்பித்தது.

30. 2002ம் ஆண்டு ஹந்தாணை தேயிலை தொழிற்சாலையினை இலங்கை தேயிலை சபையும் தேயிலை முதலாளிகள் சங்கமும் மறுசீரமைத்து அதனை தேயிலை நூதனசாலை-லயாக மாற்றியது. அதில் தேயிலையுடன் தொடர்புடைய பொருட்கள், சாதனங்கள், புகைப்படங்கள், இயந்திரங்கள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
31. 2002ம் ஆண்டு இலங்கை தேயிலை சங்கம் உருவாக்கப்பட்டது.
32. 2017ம் ஆண்டு நாட்டின் ஏற்றுமதி வருமானத்தில் ஒரு பில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களை பெற்றுத்தரும் இலங்கைத் தேயிலையின் 150வது வருடப் பூர்த்திக் கொண்டாடப்பட்டது.
33. 1893ம் ஆண்டு அமெரிக்காவின் சிக்காகோ நகரில் இடம்பெற்ற உலக தேயிலைச் சந்தையில் 1 பில்லியன் இலங்கை தேயிலை பைகள் விற்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.
34. Thomas Sir Lipton என்பாரே லிப்டன் தேயிலையின் ஸ்தாபகர். லிப்டன் தேயிலை ஆர்ஜன்டீனாவிலும் ஆபிரிக்காவிலுமே பயிரிடப்பட்டது. ஆனால் அவருக்கு சொந்தமான தேயிலை தோட்டங்கள் இலங்கையில் இல்லை. ஆனாலும், இலங்கை தேயிலையைத் தொடர்ந்தும் கொள்வனவு செய்கின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.
35. 1873-1880 இற்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் 23 பவுனிலிருந்து 813 தொன்னாக தேயிலை உற்பத்தி அதிகரித்தது. அது 1890ல் 22,889 தொன்னாக அதிகரித்தது.
36. 1824ம் ஆண்டு பிரித்தானியரால் சீனாவில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்ட தேயிலைச் செடி பேராதனை தாவரவியல் பூங்காவில் நாட்டப்பட்டது.
37. 1884ம் ஆண்டு Fairly land (Pedro) தோட்ட மத்திய தொழிற்சாலை அமைக்கப்பட்டது.
38. 1915 ஆம் ஆண்டு முதல் தடவையாக தோமஸ் அமரகுரிய என்ற இலங்கையர் ஒருவர் பெருந்தோட்ட முதலாளிமார் சங்கத்தின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார்.
39. 1934ம் ஆண்டு உலகின் மிகப்பெரிய தேயிலைச் செடி மடுல்சீமை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பட்டாவத்தை தோட்டத்தில் இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. ஒரு நாளைக்கு நான்கு கிலோ கிராம் பச்சை தேயிலை அச்செடியில் இருந்து பறிக்கப்பட்டது. அச்செடி 24 அடி விட்டத்தினையும் 67 அடி சுற்றளவையும் கொண்டிருந்தது.
40. 2000ம் ஆண்டு இலங்கையின் தேயிலை உற்பத்தி 300,000 மெட்ரிக் தொன்னை கடந்தது.
41. 3200 வருடம் பழமையான தேயிலைச் செடி சீனாவில் இருப்பதாக குறிப்பிடப்படுகின்றது.
42. அயர்லாந்து நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களே உலகில் அதிகம் தேனீர் பருகுவதாக குறிப்பிடப்படுகின்றது.
43. சராசரியாக மூன்று பில்லியன் தேனீர் கோப்பை உலகளாவிய ரீதியில் பருகப்படுவதாக குறிப்பிடப்படுகின்றது.
44. ஒரு நாளைக்கு நான்கு கோப்பை தேனீர் பருக முடியும் என்பது பொதுவாக பரிந்துரைக்கப்படுகின்றது.
45. ஒரு நாளைக்கு ஒரு கப் தேயிலைப் பருகுவது பல் வைத்தியரை விலக்கி வைக்கும் எனப்படுகின்றது. காரணம் தேயிலை பற்களை சக்திப்படுத்தும் புளோரைட்டைக் கொண்டுள்ளது.
46. ஸ்கொட்லாந்து நாட்டில் வண்டிச் சக்கரங்கள் செய்யும் குடும்பத்தில் பிறந்த ஜேம்ஸ் டேலர் தனது 16 வயதில் இலங்கை வந்தார்.

47. மகியாவையில் அமைந்துள்ள ஜேம்ஸ் டெலரின் கல்லறையில் 1892 மே 2ம் திகதி 57 வயதில் இறந்த இலங்கை தேயிலையின் மற்றும் சிங்கோனா உற்பத்தி துறையின் முன்னோடியான லூல்கந்தூர தோட்ட ஜேம்ஸ் டெய்லர் தெய்வீக நினைவில் என்ற வாசகம் அவரது கல்லறையில் எழுதப்பட்டுள்ளது.
48. ஜேம்ஸ் டேலரின் 40 வருட இலங்கை வாழ்க்கையில் ஒரே ஒரு தடவை மாத்திரம் விடுமுறைப்பெற்று இந்தியாவின் டார்ஜிலிங்கு சென்று தேயிலை உற்பத்தி தொடர்பான அனுபத்தினைப் பெற்றார். ஜேம்ஸ் டெய்லர் தனது இதயத்தையும் அத்தமாவையும் தேயிலை உற்பத்தியுடன் இரண்டாகக் கலந்தார். அவர் திருமணம் முடிக்கவில்லை. அவரின் முதலும் இறுதியுமான அன்றாக தேயிலையே காணப்பட்டது.
49. அவர் பயன்படுத்திய உபகரணங்கள் ஹந்தான தேயிலை நூதனசாலையில் ஜேம்ஸ் டேலர் பரிவில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

தோட்டங்களின் ஆங்கிலம் மற்றும் தமிழ் பெயர்கள்

தொகுப்பு : ஏ.சி.ஆர்.ஜோன்

நுவரெலியா மாவட்டம்

அட்டன் பகுதி

Abarcalerney	சின்ன கொட்டகொல
Abbotaleigh	கண்ணியப்பு
Abergeldie	குயில்வத்தை
Agrawatte	அக்கரவத்த
Agro Oya	அவரலுயா
Annfield	சலங்கண்டி
Barkindala	நுவாகொல
Bathford	தொங்கத் தோட்டம்
Battalgala	வட்டகொல
Benachie	மீனாச்சி
Berat	பீரூட்
Binoya	ரோசால
Blair Athol	சின்னதரவால
Blairgowrie	சுந்தரவத்தை
Blinkbonnie	வெலாங்கிப்பனை
Bogawana	தொங்கப்பத்தன
Bogowanthala	பொகவந்தலா
Bon Accord	வானக்காடு
Bridwell	செல்வகந்தை
Broad Oak	மந்தித்தோட்டம்
Campion	கல்பொடவு
Carfax	சமரவள்ளி புதுகாடு
Carolina	இனுக்குவத்த
Castlereagh	அக்கரை தோட்டம்
Chepelton	சீனாகொல
Claverton	மூலன் தோட்டம்
Comar	கொம்பனித்தோட்டம்
Dandukelawa	தண்டுகலா
Darrawella	தலவாழை
Devenford	ரைட்துரை புதுகாடு
Dickoya	டிக்வாச
Donnybrook	மல்லிகைப்பு
Dunbar	பெரிய டம்பார
Dunkeld	எமலாத்தோட்டம்

Dunlow	சுண்டலாகந்த
Elbedde	பெரிய எல்பொட
Elsmere	எலிஸ்மிரில் மாடன்தோட்டம்
Elstree	சின்ன டங்கல் தோட்டம்
Eltofts	முத்துலெச்சுமி
Erroll	பெரிய தொப்பித்தோட்டம்
Essex	சந்திரவத்தை
Fettoresso	பெத்தராசி
Florance	கழுக்கவத்தை
Fordyce	முப்பதேக்கர்
Friedland	மொடக்கு சீனாகொல
Frome	ஆத்தடி மல்லிகைப்பு
Fruit Hill	மல்லிகைப்பு
Gallebodde	கல்பொடவு
Glencairn	மணிக்கந்தட்டை
Glengariff	பம்பரபொல
Glengariffe	டீமலை
Goodnestone	கூறுவத்த
Gorthie	சின்ன கெந்தகொல
Green Hayes	கிரினிஸ்
Hadley	பெரியவேருகொலை
Halloowella	அலகொலை
Hardenhuish	அரினீஸ் அக்கரைத்தோட்டம்
Hatton	தொப்பித்தோட்டம்
Heidri	செட்டித்தோட்டம் / மைலாடி
Hornesey	புலித்துரைத்தோட்டம் / புலியாவத்தை
Inchyra	சின்ன முல்லுபரி
Ingestre	கிருமகொலை
Invery	சின்னவேருகொலை
Ireby	சின்ன நுவல
Kew	நுவாகொலை
Killarney	வெலாம்புத்தோட்டம்
Kirkoswald	லெச்சிமித்தோட்டம்
Koh-i-noor	ஆனத்தோட்டம்
Kotiyagalla	கொட்டியாகல
Kudaoya	குடாப்புத் தோட்டம்

Lathenty	செல்வகந்தை
Lawrence	சின்ன எலிபாட
Loinorn	நிலம்பே தோட்டம்
Lonach	அட்லாஸ் தோட்டம்
Lonmay	மட்டுகொலை
Lovat	குமரித்தோட்டம்
Lynford	கல்கந்த தோட்டம்
Lynsted	குயினாத்தோட்டம்
Manikkawatta	மாணிக்கவத்தை
Marlborough	களனி வத்தை
Marske	குரங்குமலை
Midford	அம்பதேக்கர்
Morar	மோரா
Morland	சித்திரவத்தை
Mount Jean	முல்லுப்பொருக்கி
New Valley	பெரிய நூவல
New Valley	புது காடு
Newton	நீட்டந் தோட்டம்
northCove	ராணியெரியகாடு
Norton	செல்வகந்த
Norwood	சின்னராசாதோட்டம்
Osborne	அஸ்பனை
Ottery	ஸ்காடு
Panmure	கிட்டித்தோட்டம்
Penechos	நோனாதோட்டம்
Poolbank	சிங்கமலை
Portree	பெரியராசாதோட்டம்
Poyston	அரிசிதோட்டம்
Rockwood	ரக்கூட்டு
Roscrea	மாடன்தோட்டம்
Roths	சின்னடம்பாரை
Shannon	பெரிய வேவாகொலை
Singarawatte	சிங்காரவத்தை
St.Heliers	எலயாஸ்
St.JohndelRey	தென்மதுரை
St.Leys	சங்கிலிஸ்
St.Vegeans	சமுத்திரவள்ளி
Stamford Hill	நோனாத் தோட்டம்
Strathdon	செம்புகவத்தை
Summerville	பழையகாடு
Taplow	கொமரித் தோட்டம்
Templestowe	குருக்குவாடி
Theresia	சின்ன அரத்தோட்டம்
Tillyrie	சாஞ்சமலை
Tinentsin	பெரிய அரத்தோட்டம்
Trafalgar	சாமி மலை

Vellai /oya	வெள்ளவா
Venture	வெஞ்சாகொலை
Wanarajah	பெரிய வனராசி
Wanarajah South	சின்ன வனராசி
Warieigh	பெரிய கொட்டகொலை
Watawella	பெரியவட்டவலை
Wiston	மொக்காத் தோட்டம்
Woodstock	குருவத்தை
தலவாக்கலைப் பகுதி	
Abbotsford	அரிசி வாழமலை
Agra	திஸ்பன வாழமலை
Agra Elbedde	அலுப்பு வத்த
Agra Ouhah	பெரிய மொரிசன் தோட்டம்
Agrakanda	அவரகந்த
Albin	சின்ன நாகவத்தை
Aldourie	பிராஞ்சிகாரன் தோட்டம்
Ardallie	தமிழ்கொலை
Ardlow	பொரடித்தோட்டம்
Argyll	கிழவித்தோட்டம்
Balmoral	ராசாபத்தன
Bambrekelly	பெரிய பம்பரகொலை
Bearwell	வேருகொலை
Belgravia	லோகிவட்டகொடை
Belton	நாட்டு வட்டகொடை
Bogahawatte	பொகவத்த
Breamore	கொடமல்லி
Cairnes	சின்ன மட்டுகொலை
Caldonia	திஸ்பன
Calsay	மெலகூசேன
Carlbeck	கிஸ்துரைத்தோட்டம்
Chalmers	செல்வகந்த
Chrystler's Farm	பளிங்குமலை
Clarendon	கண்டித் துரைத் தோட்டம்
Clydesdale	பெரிய நாகவத்தை
Conon	மொச்சகொட்ட
Coombewood	சின்ன மல்கைபு
Coreen	சின்னகட்டுக்கொலை
Craigie Lea	தங்காப்புத் தோட்டம்
Cranley	உருழவள்ளி
Cwm	பிலிகன்டாமலை
Cymru	கேம்பிரி
Dell	மேமலை
Derryclare	ராணிப்பு தோட்டம்
Dessford	சீனி கத்தால
Devon	பணிய பத்தன
Dimbula	கொண்டகொலை

Diyagama	கம்பனிதோட்டம்
Diynilakele	ஈமலை
Drayton	மண்வெட்டித் தோட்டம்
Easdale	புதுகாடு
East Hollyrood	அன்ரசன் புதுகாடு
Edinburgh	நிலகிரித் தோட்டம்
Elgin	மீனாகொல
Elldon Hall	நோனாதோட்டம்
Fairfield	மிளகு சேனை
Faithlie	சின்னகணக்கு
Ferham	பெரிய பசுமலை
Fessifern East	அவரபத்தனை
Fessifern West	கல்போக்கு
Forest Creek	மூங்கிக்கொட்டகொலை
Freshwater	நல்லதண்ணீர்
Galkandewatte	கல்கந்த தோட்டம்
Glasgow	லெச்சிமித் தோட்டம்
Glassaugh	சின்ன கல்கந்த
Gleneagles	சின்ன மொலகுசேன
Glenlyon	மண்ராசி
Glenomera	சின்ன கொத்தமல்லி
Great Western	மலைத்தோட்டம்
Harrington	ஐபதேக்கர்
Hauteville	ஊட்டுவெளி
Helbeck	கட்டபான் தோட்டம்
Henfold	றெட்டபூட்டு
Holbrook	சின்ன பசுமலை
Holmwood	பெரிய பொகவந்தலா
Holyrood	புதுகாடு
Iona	கிலா தோட்டம்
Katukelle	பெரிய கட்டுக்கொலை
Kelliewatte	நடுதோட்டம்
Kinloch	சின்னமணிக்கவத்தை
Kotagalaoya	சின்ன மம்பட்டித்தோட்டம்
Kottagallakelle	அந்தோணிமலை
Kowlehena	கௌலீனா
Lamilere	கிழவன்வட்டக்கொடை
Langdale	பழையதோட்டம்
Lindoola	செந்தில்பத்தன
Lippakelle	பீத்தகந்த
Lochiel	வெலாத்தாங்கொட
Logie	லோகித் தோட்டம்
Louisa	லூசா
Macduff	அமுந்தகங்கை
MahaEliya	நெல்லுமலை
Maria	சமூத்திரவள்ளி

Mattakelle	பெரிய மட்டுகொலை
Mayfeild	ஸ்காடு
Meddecombra	» மடக்கும்பர » அக்கரமலை » நடுகணக்கு » புதுகாடு » வடக்கிமலை
Melton	கோனவத்தை
Middleton	பெரியமல்லிகைபு
Morington	கௌவாலமலை
Mossend	மொரிசன்துரை பெரிய காடு
Mount Vernon	தொங்கத்தோட்டம்
Mousa Ella	மலைத்தோட்டம்
Nanu Oya	நானாவா
Nithsdala	கிலாபோக்கு
Nutbournne	நட்போன்
Oddington	சின்னப்பரகொல
Ouvahkelle	மீனாகொல
Palmerston	குஞ்சிபரி
Portmore	காட்மோர்
Powysland	ஆணித் தோட்டம்
Queenwood	சின்ன ராணிவத்தை
Rahanwatte	பெரியராணிவத்தை
Rathnilakelle	பணியகல்பா
Rosita	சின்னகொட்டக்கலை
Sackarawattie	சக்கரவத்தை
Sandringham	சந்திரிகாமம்
Scalpa	கல்பா
Scrubs	ஸ்குரொப்
Springfield	திபிலித்துரைத்தோட்டம்
St.Andrews	சின்னகடுகஞ்சேனை
St.Clair	ராயன்துரைத்தோட்டம்
St.Coombs	செங்குமுஸ்
St.George	பச்சபங்கலா
St.Margarets	தும்பவில
St.Reegulus	ரென்றகிலாஸ்
Stair	கல்முதுரை
Stonyclyff	கல்மதுரை
Striling	அலுப்பில்லாகந்தை
Sutton	அக்கரப்பத்தை
Talankanda	தொலாங்கந்தை
Talawakelle	பெலாகொலை
Tangakelle	தங்ககொலை
Taprobane	தகரமலை
Tasmania	கிழவன்துரைத் தோட்டம்
Thornfield	சின்ன நகவத்தை

Tillicoultry	நாகசேன
Torrington	அப்புச்சித் தோட்டம்
Troup	பெரிய கொத்தமல்லி
Wallaha	வலாபத்தனை
Waltrim	நெடுந்தோட்டம்
Wangie Oya	வங்கோயா மலைதோட்டம்
Wattegodde	ஸ்டேசன் வட்டகொட
Waverley	வெய்வெள்ளி
West Holyrood	அன்ரேசன் பழைகாடு
Wishford	சக்காவத்தை
Wootton	மணிக்கவத்தை
Yarravale	மேகமலை
Yathanside	கெலாத்தோட்டம்
Yoxford	புது வட்டக்குடை
Yullifeild	கல்கந்தை

நுவரெலியா பகுதி

Ambwela	அம்பகொல
Belmont	புரொக் துரைத்தோட்டம்
Blue land	புது ஏக்கர்
Braughing	மொரகொலை
Chilhampton	புதுகாடு
Concordia	கல்லல்வத்தை
Court Lodge	கட்லெஸ்
Denmark Hill	பனியத் தோட்டம்
Dovedala	ராஜாத்தோட்டம்
Fairyland	போர்லண்டா
Glenorchy	மாட்டின் துரை தோட்டம்
Goatfell	பகலவத்தை
Haddon	கடையன் துரைத்தோட்டம்
Hethersett	பூப்பனைத்தோட்டம்
Kandapola	தேயிலமலை
Kenmara	கேம்பிரி
Lover's Leap	ஸ்காடு
Mahagastotta	மார்காஸ் தோட்டம்
Monkswood	அமரவெல
Neseby	பரடுசன் தோட்டம்
Ollphant	வெள்ள காப்பித்தோட்டம்
Park	பாக்குத்தோட்டம்
Pedro	சின்னக்காடு
Portswood	நோனாத்தோட்டம்
Rosewood	கடிமன தோட்டம்
SingleTree	லீசிங்துரைத்தோட்டம்
Topaus	டொப்சன்காடு
Unique View	லபனமலை
Uva Ketakella	கட்டைகாலி
Westward	முனாங்கட்ட

ராகலைப் பகுதி

Dehigolla	டெகொல
Delmar	பெரிய உப்புராசி
Ellamulle	எல்லமலை
Eskadale	சந்திரகாந்தி
Galella	கலன
Gampaha	கம்பாயம்
Glen Devon	ரத்தினகல்
Gomale	ஒவடித் தோட்டம்
Gordon	மொரலித் தோட்டம்
Gracelyn	பெரிகல் தோட்டம்
Greymont	கிருமுண்டு தோட்டம்
Halgranoya	சின்ன உப்புராசி
Harasbedda	மல்லிகைபு
High forest 1, 2, 3	மொதம்பர், ரெண்டநம்பர், ..
Hopton	ஹெப்சிமித் தோட்டம்
Hugoland	மானாவலை
Keenagolla	கீனாகொலை
Kirklees	கம்பாயம்
Lauriston	அம்பதேக்கர்
Liddesdale	சூரியகாந்தி
Lucky Land	லக்கே தோட்டம்
Maha Uva	மாவா தோட்டம்
Mahacoodagalla	மாகொட
Mahawewa	அம்மாத்தோட்டம்
Mandara Nuwara	உடுவெர
Marigold	மாபூசா தோட்டம்
Mullalgalla	கொச்சிக்காத்தோட்டம்
Nikkagolla	நிக்கொல
Nilidandahena	நெலிதண்டா
Parsloes	புதுகாடு
Ramar	முத்துகங்காணித்தோட்டம்
Rappahannock	ரப்பான
Rillamulla	நிலமுள்ள
Seaton	பலம்பாசி
Silverkandy	செல்வகந்த
St Theresa	முதலியார்தோட்டம்
St.John	சென்ஜோத்தோட்டம்
St.Leonard	நடுகணக்கு
St.Margarets	பகலவத்தை
Starford	புலெக்கா தோட்டம்
Thangamalay	தங்கமலை
Tullose	மேதோட்டம்
Uva	கலுகொலை
Waldemar	தும்பவத்தை

மஸ்கெலியா பகுதி

Adam's Peak	பெரிய மஸ்கொல
Alton	அலுக்குவத்த
Annandale	தொங்கத் தோட்டம்
Bargany	மயில்வத்தை
Bargrove	ஏரனுர் ஏக்கர்
Beaconsfield	நிலாவத்த
Bitterne	சின்ன அக்கரத் தோட்டம்
Blairvon	சிங்கராவத்தை
Bloomfield	அக்கரத்தோட்டம்
Breamar	முத்துமலை
Brownlow	கிராப்துரை தோட்டம்
Brunswick	ரைட் துரைத்தோட்டம்
Bunyan	வன்னியன்
Caskleben	சின்ன நடு தோட்டம்
Cleveland	குமரித்தோட்டம்
Corfu	புதுகாடு
Cruden	சொலாங்கந்த
Dalhouse	நல்லத்தண்ணித் தோட்டம்
Deeside	பெரிய தேவகந்த
Dunnottar	அம்பதேக்கர்
Ekolsund	செக்டன் தோட்டம்
Elfindale	அலுவாத் தோட்டம்
Elloya	மணித்தோட்டம்
Emelina	பால்காமம்
Fairlawn	அரிசித்தோட்டம்
Forres	நுகவத்த
Frogmore	கல்கந்த
Gallowattie	பரவகொலை
Gangawatte	சின்ன கங்குவத்த
Gartmore	தும்பதன்ன
Geddes	இங்கிலிஸ் வத்த
Glencoe	மிலவத்த
Glentilt	காட்டு மஸ்கொல
Glenugie & Bargrove	மல்லிகைபூ
Kelaniya	கலனிவத்தை
Kincora	காகொலை
Kintyre	பெரிய கங்குவத்தை
Ladbroke	பெரிய சூரியகந்தை
Lammermoor	மொரத்தோட்டம்
Larchfeild	சின்ன காட்மோர்
Laxapana	லக்சிபானத் தோட்டம்
Laxapanagalla	அலுவா லக்சிபான
Luckyland	லக்காத் தோட்டம்
Maskeliya	பெரிய நடுத்தோட்டம்

Meeria Cotta	கல்தோணி
Midlothian	சீமைத்தோட்டம்
Mincing Lane	குயில்வத்தை
Minna	மீனாக் கொலைத் தோட்டம்
Moray	மரத் தோட்டம்
Mottingham	லெச்சிமித்தோட்டம்
Mousakellie	மாசாகொலை
Murutitenne	சீபாதம்
Ormidela	அவரவத்தை
Ovaca	லங்காத் தோட்டம்
Queensland	ராணித்தோட்டம்
Rajamally	ராஜமலை
Rickarton	லெச்சிமித்தோட்டம்
Scarborough	கொழும்புத் தோட்டம்
St. Andrews	முல்லுகாமம்
Stockholm	நூத்திமுப்பதேக்கர்
Strathspey	சின்னதேவகந்தை
Theberton	சந்தனவத்தை
Upper Gruden	பெரிய சொலாங் கந்தை
Warburton	பொடியன்தோட்டம்

பூண்டிலோயா மற்றும் ரம்பொடை

Broomhill	புதுகாடு
Camnethan	அரவித் துரைத்தோட்டம்
Choisy	கருனகல்
Condegalla	கொண்டகொலை
Dunsinane	டப்பி துரைத் தோட்டம்
Eton	மல்லிகைபூ
Fernlands	எகன் துரைத் தோட்டம்
Frotops	புரட்டாசி தோட்டம்
Glenloch	கட்டுக்குத்தால
Greacelands	குணவர்த்தன தோட்டம்
Harrow	தனியன் துரைத் தோட்டம்
Havenwewa	தெபகல்தோட்டம்
Kaipogalla	கசப்புக்கொலை
Kalapitiya	கலமிட்டி தோட்டம்
Karagastalawa	காட்டுக்கெல
Kumbaloluwa	செட்டித்தோட்டம்
Labookelle	ராவுகொல
Letchimi	லெச்சிமி
Lonach	ஆதிலெச்சுமி
Mary Hill	மேரிவில
Maussawa	மௌசா
Maymolly	மேமலை
Meddetenne	மெத்தன தோட்டம்
Pallarakelle	பவலவத்தை
Pinehill	மல்லியத்துரைத்தோட்டம்

Poojagodde	பூச்சிக்காடு
Pounduloya	கட்டத்துரைபட்டி
PounduloyaNorth	மெல்லரிதோட்டம்
Rangbodde	பெரிய ரம்பொட
Rushbrook	ராஸ்பொக்
Sheen	சீனித்தோட்டம்
South Punduloya	பழையத்தோட்டம்
Tavalamtenne	பச்சக்காடு
Wavendon	புச்சிக்கொடை
Weddemulle	முடுக்குரம்பொட

கண்டி மாவட்டம்

நாவலப்பிட்டி பகுதி

Accrawatte	அக்கரைமலை
Andangodde	அண்டாங்கொட
Arslena	அரிசிலாகந்த
Atherton	ஊமைத்துரைத் தோட்டம்
Baharrundrah	வாரண்டா
Balantotta	பலாந்தோட்ட
Banjo Land	பேபிமலை
Barcaple	உச்சிமலை
Barnagalla	வர்னகல்
Blackpool	சீத்தலெச்சிமி
Blackstone	செலந்தோட்டம்
Blackwater	பிலக்வெட்டு
Bowhill	அஞ்சாங்கட்ட
Brooklands	பாய் தோட்டம்
Cattarem	கோனமெடி
Cholankamda	சொலாங்கந்த
Cooroondoowatte	குருந்துவத்த
Craighead	மேரிவெலை
Dalena	முதல் தோட்டம்
Dambaglla	சம்புகொலை
Dedugalla	ரெடிகொலை
Delhena	முட்டால் தோட்டம்
Delleagles	சாயத்தோட்டம்
Dickland	பணியத்தோட்டம்
Donside	சின்ன கொரக்காவத்த
Doteloya	பிலகட் நொனா தொட்டம்
Eplawatte	எக்லவத்தை
Fiarlie	நோனாதோட்டம்
Galamuduna	கல்மதுரை
Gallaboda	கல்புடவு
Gallekelle	கல்லுகொலை
Galpaya	கல்பா
Gangwarily	பிரம்புத் தோட்டம்

Gingranoya	கிறும்கொலை
Glenfern	மெனேஜர் தோட்டம்
Gondanawa	கல்லுபீலி
Goorookoya	பெரிய கொரக்காவத்தை
Greenwood	முனாங்கட்டை
Halgolla	அல்கொலை
Hamdulkelle	கீரவலகந்தை
Handungla	சந்தனவத்தை
Hangran Oya	முக்கிலாஞ்சேன
Happugastenne	பஸ்பேஜ்
Hapugahamulla	அப்புகாமலை
Harangalla	கொத்தமல்லி தோட்டம்
Havilland	அவலம் தோட்டம்
Hennewella	மம்மட்டித்தோட்டம்
Hentley	மே தோட்டம்
Herondale	அட்டபத்தினி தோட்டம்
Hillside	ரஜாவத்த புது தோட்டம்
Hynford	புவாமுகந்த
Imboolpitya	செலந்தோட்டம் கல்லாறு
Ingurugalla	கருவாடு தோட்டம்
Kabantariwatte	செட்டித்தோட்டம்
Kabarakalla	கபரபட்டை
Kadienlena	கடுகஞ்சேன
Kalooopana	கல்லுபான
Kataboola	பிள்ளுமலை
Kitulgala	திப்பிலிக்கொலை
Knilworth	அல்லித் தோட்டம்
Kolapatana	கொலபத்தன
Koorocoodie	குரகண்டி
Lansland	புதுமரத்தோட்டம்
Letchimi Totum	லெச்சிமி தோட்டம்
Lindamula	பதியபலை
Maskeloya	மஸ்கொலை
Meddagodda	மெட்டேகெட்ட புது தோட்டம்
Monte Cristo	லெச்சிமித் தோட்டம்
Nagastenne	மாமரத்தோட்டம்
Norishland	பகத்துலவ
Oonoogalloya	ராசித்தோட்டம்
Parragala	பரகொலை
Pavalamalalai	பவலமலை
Penrhos	நோனாத்தொட்டம்
Pen-y-lan	பெரிய விலாந்திகந்த
Pitadeniya	தெபுக்கொலை
Queensberry	குஞ்சிபெரி
Rambukpitiya	ரம்பம்பிட்டிய
Ravenscraig	ரேந்தகாரன்தோட்டம்

Raxawa	ராசாவத்த
Rilagla	இருலகொல
Senthinamalay	புதுமரத்தோட்டம்
Shoreham	ஒஸ்பிட்டல் தோட்டம்
St Sebastian	தேவாழகந்தை
St.Clive	செங்கிலாஸ்
St.Helen	பச்சக்காடு மீனாக்கொலை
Stenshall	எஸ்வெல
Tamaravelly	தமரவள்ளி
Tebuwatte	செம்பவத்த
Tellisgalla	கெலசகல்
Theydon Bois	கபரகொலை
Tyspana	திஸ்பன
Ulapana	ஒலப்பன
WestHall	சின்னக்கடுக்குச்சேனை
Westmoreland	தேவாழவத்தை
Wevelkelle	வேவாகொலை
Weywatalawa	மெட்லா தோட்டம்
Yellabenda	எலமண்டி தோட்டம்
Berlin	அல்லுக்குலை
Coolbawn	அமிர்தவள்ளி
Kanthaloia	கந்தலா
Seaforth	பழம்பாசி
Stow Eas	நாகஸ்தென்ன புது தோட்டம்

புசலாப் பகுதி

Ambagshena	செட்டித்தோட்டம்
Andanadeniya	அந்தான தோட்டம்
Armitage	மல்லிகைபு
Ascot	குடாப்பு தோட்டம்
Athlone	செட்டித்தோட்டம்
Attabagie	அட்டபாலம்
Bass Rock	பெராக்ஸு
Beaumont	சோமாவத்த புது காடு
Black forest	வாழ்த்துரைத் தோட்டம்
Blackburn	பலேசுபேன்
Braesid	அழகுமலை
Brookside	நிரவியை தோட்டம்
Castlemk	பசு மலை
Chase	மருதபிள்ளை தோட்டம்
Choughleigh	வகாபிட்டி
Colgrain	அட்டோசனி
Dambagalla	தம்புகொல
Dartry	பெரிய காவத்த
Delgashenne	வெதமாததியா தோட்டம்

Delta	» பழைய தோட்டம் » பெரிய பச்சைக்காடு » டைசன் தோட்டம்
Doragalla	தண்டுகாமலை
Edward Hill	சாப்பத்துரைத் தோட்டம்
Erin	இரும்புக்கொலை
Galate	கல்லிடித்தோட்டம்
Galoya	உலப்பன
Galpeela	கல்பீல
Godawell	கொடவத்தை
Goorookelle	குறுக்குவத்த
Haloya	வட்டகொடை
Haloya old	சின்னத் தோட்டம்
Hayes	மூக்கலாஞ்சேனை
Helldodde	எலிபொட
Kanaprdiwattie	கன்னவத்தை
Koobooogalla	நடுத்தோட்டம்
Laurawatte	லூலுவத்த
Le Vallon	பெரிய முல்லுகாமம்
Lemagastenne	காவத்தை
Leo	தேவாழகந்தை
Leurawatte	லூலுவத்தை
Mahavilla	மாவிலத் தோட்டம்
Maymolly	மேமலை
Melfort	மேட்டுபுசலா
Moolgama	மஸ்கொல
Moragalla View	புது தோட்டம்
Mount Havannah	செல்வத்தோட்டம்
Nagahahona	புதுகாடு
New Forest	மனிகட்டி
New Peacock	இராமன்துரைத்தோட்டம்
Nillambe	நிலாம்பி
Oongalla	கம்பலவத்தை
Orion	சின்னகாவத்த
Orwell	மொரகொல
PeacockHill	மூக்கமலை
Peak	கவரகொலை
Peal's Land	முண தோட்டம்
Pooprassie	உப்புராசி
Pussetenne	புசாதென்ன
RajaEla	ராசமலை
Rierside	பஸ்பாத் தோட்டம்
Rothschild	பள்ளபுசலா
SamiMaly	சாமிமலை
Sanquhar	சங்குவாரி
St .Cuthbert	மாசன்தோட்டம்

St.Martin	மாட்டின்துரைத்தோட்டம்
Stellenbery	கந்தலா
StonyHurst	மொரகொல பணியகணக்கு
Syney Hill	அம்மனிமலை
Tample Land	கோவில் மலை
Tembilligalla	தமிலிக்கொலை
Tennawatte	கெந்தகொல
Vedehette Este	பெரிய நோனாத்தோட்டம்
Vedehette West	சின்ன நோனாத்தோட்டம்
Wariagoda	செட்டித் தோட்டம்
Werekelle	அழகமலை
Whyddon	மொரிசன் பச்சக்காடு
Winchfield	டம்பொடை
Yarrow	லயுலை பணிய கணக்கு

கடுகன்னா பகுதி

Abletten	துரைத்தோட்டம்
Allagalla	அலகொலை
Alptakande	கிழவன்தோட்டம்
Ambalawa	பூங்கந்த
Anniesland	பெரியகுருகல
Ashbourne	செட்டித்தோட்டம்
Atgala	அசலிபுதுகாடு
Belungala	வெளாங்கொலை
Caledonia	கல்தோனி
Cottagalla	கொட்டகல
Franklands	நோனாத்தோட்டம்
Gadadessa	கடதாசித் தோட்டம்
Gangaruwa	ராஜாத்தோட்டம்
Gona Adika	மாசிக்கும்பர
Kendagolla	கெந்தகொலை
Kituldeniya	பொயலத்தோட்டம்
Kotategodde	கொட்டகொலை
Letchimi	லெச்சிமி
Mariawatte	அம்செல்ல
Mercantile	மிளகுசேன
Mount Prospect B	கலுகொலை
Nugahene	நுகத்தோட்டம்
Ormodndale	பரங்கித்தோட்டம்
Parnawatty	மாணிக்கவத்தை
Rajatotam	ராஜாதோட்டம்
Ranawella	ரனவிலி
Ratgama	நோனாத்தோட்டம்
SchoolFarm	ராஜாதோட்டம்
SelaweKanda	செலவேமலை
Tambawitta	கொட்டகல

Tiverton	டிவடன்
Vellekande	பம்பிரிசெல
Wembly	பொயலகந்தை
Woodlands	செட்டித்தோட்டம்

ஹெவாஹெட்ட பகுதி

Bellwood	நல்லவத்தை
Bopitiya	போகபிட்டி
Bowland	வத்துலான
Columbia	கொழும்புத்துரைத் தோட்டம்
Delotte	டெல்தோட்டம்
Eastland	எஸ்கலவத்த
Gallahakelle	கல்லுக்குழி
Gomadiyapokuna	புது வெலத்தாங்கொட
Gonavy	மாணிக்கம் தோட்டம்
Great Valley	தேய்வகந்த
Hanguranketa	அங்குராக்கந்த
Hirisagalla	ராசாகல
Hope D	வம்பரகாம
Hythe	வில்சன்துரைமலை
Imbulpiyiya	லெச்சிமின் துரைத் தோட்டம்
Little /valley	கடதாசித் தோட்டம்
Loolecondera	நூல்கந்துரை
Maddegama old	பெரிய மத்துகாமம்
Maosakelle	மஸ்கெல
Mooloya	முல்லங்கி தோட்டம்
Mukeloya	முகல்வத்தை
Nagarak	கரிவத்தை
Ougaldow	அக்கரத்தோட்டம்
Rahatungoda	விலாத்தான்குடி
Rathmetiya	நெட்டமுடி தோட்டம்
Riverdala	புதுமரத்தோட்டம்
Rookwood	புட்டவல
Taunton	லெச்சிமித்தோட்டம்
Unuwinna	கல்லார்
Wewetenne	அலுவத்தை

பன்வில பகுதி

Allakolla	மணிக்கவத்தை
Alliaddy	அல்லி அட்டி
Angantenne	அங்கந்துரை தோட்டம்
Bambrella	அமுந்தவள்ளி
Galboda	கல்பொடவு
Gangamulla	சின்ன கொமரே
Goomera	பெரிய கொமர
Grindi Ella	கிரிண்டிசலி
Hagalla	அக்கொலை
Hatala	அத்தாலை

Hulugange Hill	தவரனத்தோட்டம்
Kallebokka	பெரிய கெலாபோக்கு
Katoolaoya	சின்ன கொமர
Knuckles	முரகொலை
Lebanon	செல்வகந்தை
Maddakelle	பெரிய கந்தகெட்டிய
Madulkelle	மலைத்தோட்டம்
Maria Land	பணி தோட்டம்
Natuwakele	சின்ன அரதென்ன
Nilloomally	நெல்லுமலை
Oonangalla	உருவகொலை
Rayamila	மேலை
St.John Hill	ரெட்டவாய்கால்
Tunisgalla	பெரிய தினுஸ்கொலை
Wattakelly	ஸ்காடு
Nellicollawette	கதிஸ் துரைத்தோட்டம்
Diyanilla	மேலை
Galahene	முதலாளித் தோட்டம்
Mahaousa	மலைத்தோட்டம்

ஏனைய கண்டி பகுதிகள்

Yalta	குளிராட்டி
Amblamana	அம்பலமணி
Amitiya	அம்பிட்டி தோட்டம்
Anniwatte	அன்னியவத்தை
Augusta	காட்டு பங்கலா
Balagola	பெலாகொலை
Batagahatenne	குளிராட்டி
Betworth	எம்பீலாத்தோட்டம்
Bollagalla	பெரிய பொல்கொலை
Bollagalla Lower	சின்ன பொல்கொலை
Burnside	அலவாங்குத்தோட்டம்
Citrus	நாரவத்தை
Dagenham	மலைத்தோட்டம்
Dea Ella	தீலத் தேராட்டம்
Delpotonoya	பச்சகாடு
Dotulkanda	டெசிகொலை
Dunally	வெரலிகொலை
Edengrove	லெச்சிமித்தோட்டம்
Ellagalla	எல்லகொலை
Emilton	புலுகஸ் தோட்டம்
Erlastenne	பெரியத்தோட்டம்
Ernestwood	ஆதிலெச்சிபீ
Ferndale	தங்காத்தோட்டம்
Fincham's land	மேயபுள்ளைத் தோட்டம்
Friesland	சின்ன பாலகல
Galaha	கிலா தோட்டம்

Gallakelle	கல்லுகொலை
Galphele	கல்லுப்பீலி
Gatagahawella	டாவர் தோட்டம்
Gonawella	கோனவத்த
Goonambil	புது மலை
Greenwood	வாழும்மை
Hantana	அந்தோனிமலை
Hayes	முக்கலாஞ்சேனை
Hermitage	நோனாத்தோட்டம்
Hirisagalla	ராசாகலை
Hopewell	உக்குவெல
Hyton	லெச்சிமித்தோட்டம்
Ingrogalla	இங்கிலிஸ்கொலை
Kahagalla	காகொலை
Kaladuria	புதுகாடு
Kandawatte	மலைத்தோட்டம்
Karandagalla	கரும்புத்தோட்டம்
Kiagawa	பச்சைக்காடு
Kingston	ராஜாத்தோட்டம்
Kinrose	இன்றோஸ்
Kitoolamoola	பச்சைக்காடு
Kondesalle	குண்டசாலி
Koobboogalla	நடுத்தோட்டம்
Koobooogalla	நடுத்தோட்டம்
Leangapella	ஆனமலை
Liy Valley	சின்ன நோனாத்தோட்டம்
Loolowatte	நூல்வத்தை
Luckland	மரக்கொலை
Maguradeniya	நோனாத்தோட்டம்
Mahaberiattenna	மாபெரித்தோட்டம்
Malgiri mol	மல்கரிமலை
Maria	பெத்தமலை
May Blossom	மாக்கொலைத் துரைத்தோட்டம்
Mayleen	பப்பாலித் தோட்டம்
Meegama	பொய்லாத்தோட்டம்
Meegastenne	மிளகுசேனை
Meenachi	மீனாச்சி
Meyampahoya	லெச்சிமித்தோட்டம்
Moragalla	அமுர்தமலை
Mount Fransion	கந்தவத்தை
Mount Plessant	அந்தோனிமலை
Mowbray	தொடங்கொலை
New Haven	தோமஸ் துரைத்தோட்டம்
Newlyn Hill	கரவலகடை
Nikwella	மீனாச்சி

Nugahena	நுகத்தோட்டம்
Oodewella	பெரிய அந்தோணிமலை
Ooragala	ஊவர
Pahurakanda	பாலகந்த
Palekelly	கப்பல்காரன்தோட்டம்
Panvila	கட்டுகுத்தால
Pathirada	பத்திராஜா
Pathrgalla	மாவிலைத் தோட்டம்
Pawragolla	பௌருகொலை
Pendleton	நடுமலை
Peru	ஆனப்பள்ளம்
Poodelgodde	பொடவகொலை
Poo rana	பூர்னவத்தை
Primrose	மம்பட்டித் தோட்டம்
Ranvila	கிழவித்தோட்டம்
Raxawa	ராசாவத்த
Richgrove	செட்டித்தோட்டம்
Richmont	லெச்சிமித்தோட்டம்
RockHill	அக்கரவத்தை
Rosawatte	ரோசாவத்தை
St John's Wood	பிளேட்டர் துரைத்தோட்டம்
St.Martin	மாட்டின்துரைத்தோட்டம்
Tavalamtenne	பச்சக்காடு
The Uplands	பிலித்துரைத்தோட்டம்
Ullandupitiya	பீத்தகந்த
Vedehette	அரிசித்தோட்டம்
Victoria	ராணித்தோட்டம்
Wattagalla	வட்டகொலை
Wattamuluwa	பொயலை தோட்டம்
Wattegoda	வட்டகொட
Weliwita	வனிலாவத்தை
West Harrow	புகாடு
Winchfield	டம்பொடை
Zululand	பெரிய குளிராட்டி
மாத்தளை மாவட்டம்	
Aalgooltenne	நாடு தோட்டம்
Alloowiharie	தாமரவள்ளி
Almond	ராஜசிங்கத் தோட்டம்
Altwood	அட்டவத்த
Ambanganga	வரடுமுன்ன
Ambokka	அம்போக்க தோட்டம்
Aroslen	கோனமுள்ள
Awliscombe	கொங்கமரம்
Balacadua	உருழவள்ளி
Bamragala	பம்பரகல
Barton	டிக்கமட்டே

Benveula	பட்டம்பாசி
Blackstone	கொச்சிக்காதோட்டம்
Brae	சுடுகொல
Brebelholz	ஊலத்துரை தோட்டம்
Brebelhoz	ஓலத்துரைத் தோட்டம்
CabroosabElla	கபரசெலை
Caton	மேமலை
Chelses	ராஜாதோட்டம்
Clodagh	பாடரிதோட்டம்
Conning	அட்டால
Craingilt	யாலுக்காமம்
Cranford	ஜோர்மன்தோட்டம்
Crystal Hill	பளிக்ருசிமலை
Dangan	ஏலெக்கர் தோட்டம்
Dangkande	பெரிய டங்கா தோட்டம்
Dawatagahtenne	கீன்துரைத் தோட்டம்
Dooroomadella	பெரியத்தோட்டம்
Dotalla	லொட்டாகந்த
Elkaduwa	அல்கடுவா தோட்டம்
Ellamawatte	நிலாவத்தை
Ellapitiyahena	பாஸ்மலை
Eppapolla	எட்டுபிள்ளகந்த
Eramenia	எரமினிக்கொலை
Gabragalla	பெரிய கபரகலை
Gammadua	கல்டுவு
Ganapathy Watte	லெச்சிமித்தோட்டம்
Glodagh	பாதிரி தோட்டம்
Granford	ஜோர்மன் தோட்டம்
Grove The	பார்பர் துரைத் தோட்டம்
Halgolla	அகலவத்தை
Hapuguahalande	கட்டத் துரைத் தோட்டம்
Hunasgeria	லெச்சிமித்தோட்டம்
Hunugalla	கல்கந்த
Hunugalla	பணியத்தோட்டம்
Hylton	லெச்சிமித்தோட்டம்
ingrogalla	இங்லிஸ்கொலைத் தோட்டம்
Inverleith	சின்ன இலகொடவத்த
Jambulande	ராஜாதோட்டம்
Kattukillol	கல்பூட்டுத் தோட்டம்
Kensington	சரிக்கை தோட்டம்
Kent	அம்போக்கத் தோட்டம்
Kirigama	கிரிணருவ
Koladatchy	காலட்சி
Lagalla	கோனமட
Lechimi	லெச்சிமித் தோட்டம்
Levakand	லேவல

Lochnagar	நோனாத்தோட்டம்
Longville	கூப்பர்தோட்டம்
Lower Dangan	லொடா
madawala	ஜோமன்தோட்டம்
Mahaoya	சென்காஸ்டு
Maharajah	ராஜா தோட்டம்
Mahatenne	சக்கரவத்தை
Mandolagirikanda	அழகுமலை
Marakona	மரகொன பணிய கணக்கு
Matala	ஒவல பொலத் தோட்டம்
Matala West	அஸ்கிரி / அந்தோனிகந்த
Maysland	மவுசாத் தோட்டம்
Mediwele	மத்தொல
Meegahawela	ஒவாலை பணிய கணக்கு
Midlanda	நடுத்தோட்டம்
Morakona	மொரகந்த பணிய கணக்கு
Mousasava	பரங்கிக்காத்தோட்டம்
Mousagalla	மௌசாகொல
Mousava	பரங்கித் தோட்டம்
Mukeloya	முக்கல்வத்தை
Nagalla	நாகவத்தை
Nalanda	கருங்காலி
Nichola Oya	மேகொல
Niendagala	இன்ஸ்பெக்டர் தோட்டம்
Nikakotna	பொயலத் தோட்டம்
Nikawella	மீனாச்சி
NorthMatala	கவடிப்பால
Opalgalla	பாசல
Owella	ஒவிலிகந்தை
Pansalatenne	கைவீச்சி
Polwatte	அஸ்கிரி பணிய கணக்கு
Ratwatte	டம்புகொட
Relugas	கட்டைகந்தை
Retinda	புரக்டர் தோட்டம்
Ross	அக்கரத்தோட்டம்
Somars Land	சின்ன லெச்சிமித் தோட்டம்
Spring Mount	சொரிங்காவத்த
Springhill	சஸ்டா தோட்டம்
Strathisla	அம்பலவத்தை
Sylvakande	பெரிய செல்வகந்த
The Glen	செட்டித் தோட்டம்
The Grove	பாபர்தோட்டம்
Tillyfour	இருபத்தொன்பதாம் கட்டை
Vicarton	காட்டுபொளகந்த
Viharakana	அஸ்கிரி
Wallsend	வேலன

Wana Ranee	பகலவத்தை
Warakamure	மட்டதோட்டம்
Watagoda	வட்டகொட
Wewelmadde	மாணிக்கவெல
Wewelmaditta	ஜொங்கலாசி தோட்டம்
Weygalla	உச்சிமலை
Wiltshire	அழகுமல்லி
Yelam Mallai	எலமலை

பதுளை மாவட்டம்

பதுளை பகுதி

Aislaby	தங்காப்பத்தோட்டம்
Amurthavally	அமுர்தவள்ளி
Angoda	அங்கொட
Angurumulla	அன்குருமுள்ள
Athicarawatte	அதிகாரவத்தை
Attampettia	அட்டாம்பெட்டி
Baganilla	பகனிலை
Balagalla	பிலாகொலை
Beddanmuwa	டிக்கவெல
Blue Spec	அன்டலாவ
Cheslea	ராசா தோட்டம்
Coba	கோவா தோட்டம்
Craigforest	காகட்டபட்டி
Craigmore	கொங்கதென்ன
Cullen	கொஸ்கொல
Deendland	அம்போக் தோட்டம்
Demodera	தென்மதுரை
Devanegalla	தேவகான்னி
Dyraaba	டையாப்பு
Elladallua	எல்லதலை
Ellawattie	கடைவத்தை
Ellawella	அம்பலம்பாத்தி
Elmshurst	எலிசுகொலை
Glen Alpin	அலுக்குவத்த
Gowerekelle	பெரிய நாவின
Graham's Land	செல்வகந்தை
Hidagalla	இந்துகொல
Hingurugama	குருந்துகொல
Kaloogalla	பெரம்புகாடு
Kandahena	மீனாக்கந்த
Keenakelle	கீனாகொல
Kinellan	போயிலகந்தை
Kingsland	சப்பாத்தி தோட்டம்
Kinross	கின்ரோஸ்
Lackland	மேலத்தோட்டம்
Ledgerwatte	ஓசாரவத்தை

Mahapatanhene	ராமன் கங்காணித்தோட்டம்
Maysland	கஸ்தூரித் தோட்டம்
Moragalla	மொறகொலை
Muttettuwa	முட்டெட்டுவ
Nahavilla	சின்ன நாவில
Napier	அப்புவெல்ல
Narangalla	நாராங்கொலை
Neluwa	நெலுவை
Netherville	நெதர்வள்ளி
Newburg	அங்கங்கேட்ட
Oethumbe	ஒதம்பை
Oliyamandy	ஒலியமன்டி
Oodooewre	உடுவெர
PeriaVawattenne	பெரியவெவடென்ன
Pettigallalands	பொயலகந்தை
Pingarawa	பதுவை வத்தை
Queenstown	அதிகாரவத்தை
Randeniya	ரன்டெனிய
Raseena	ராசீனா
Ravenswood	வேலகட்டி
Ridipana	ரிட்டிப்பன
Rockhill	இங்குரகாமம்
Rookattenne	ரொக்கதன்னை
Rossett	அரிசிப்பத்தனை
Southam	சுவதம்
Spring Valley I	பணியதோட்டம்
Spring Valley II	மே மலை
Spring Valley III	புது மலை
Spring Valley IV	நாவலவத்தை
Spring Valley V	சாமி மலை
Spring Valley VI	கோட்டகொடை
Spring Valley VII	பெரிய பாரவத்தை
St.Jemes	மொறத்தோட்டம்
Stratheden	கும்பால்வெல
Sutherland	சதுர்வண்டு
Talapitigala	தெல்பிட்டிகொலை
Telbedde	தெலவத்தை
Thangamalai	தங்கமலை
Tonecombe	தென்னகொமர
Unugalla	உனுக்கெல
Upper Balangoda	புது தோட்டம்
Uva Dickarawa	டிக்கரவ
Uva Highlands	மலிகதென்ன
Uva Ketakelle	கெட்டகலை
Uva Ketawella	ஊவா கட்டளை
Wellarawa	செல்வவத்தை

Westmorland	புது மொரகொலை
Weyawelikulla	வெவாகொலை
Wye	வைத் தோட்டம்
Yelverton	ஆறுகாமம்

அப்புத்தளைப் பகுதி

Acton	கொடுவவத்த
Ambatenne	மாங்காமரத்தோட்டம்
Ampittlakanda	மம்பட்டி கந்த
Arcadia	அர்கடை
Arnhall	குடெல்வத்த
Ballagalla Ella	பள்ளக்கொலை
BandaraElla	புது குாடு
Batdodde	பட்டகொட
Beauvais	பின்னகொடி
Black wood Upper	டே தோட்டம்
Blackwood	புது தோட்டம்
Broughton	மாப்பிட்டி
Cabaragalla	கபரகொலை
Craig	புது நாகவத்த
Dambatenne	தம்பதென
Daminittenne	கீனாபத்தனை
Deaculla	மகாமீரியவத்த
Deemaya	பணிய தோட்டம்
Fellside	கல்போக்கு
Gladstone	எல்லவத்தை
Glenanore	தங்கமலை
Golcond	கல்கந்தை
Gonamottava	செல்வகந்த
Haldummulle	மேல் தோட்டம்
Haputala	அப்புத்தலை
Hockworthy	கம்மடி துரைத் தோட்டம்
Idulgesheena	மேல் பின்னகொடி
Kahagalla	காக்கொலை
Kahambillia	கம்பிலி
Kalkanda	கல்கந்த
Kalupahane	கலுபானி
Karltan	கீமலை
Keenapitiya	கீனபத்த
Kelburne	நிக்கபொத்த
King's Lynn	நாகதொலை
Koslanda	கொஸ்லாங்கந்த
Leangawella	சியாம்கொலத் தோட்டம்
Letchmitodam	லெச்சிமித்தோட்டம்
Lunugalla	உனுக்கல
Lyegrove Lower	குடலுக்கந்தை
Mahakande	பொடிகொலை

Malvern	கருக்காபழம்
Manickawatte	மாணிக்கவத்தை
Meeriabedde	சின்னகணக்கு
Nagarak	கரிவத்தை
Nayabedde	பழைய நகாவத்தை
Needwood	பழையதோட்டம்
New Kingstone	புது ராணிவத்தை
Oakfeild	கம்பாயம்
OhiyaUpper	கொத்தமல்லி
Ougaldowa	அக்கரைத்தோட்டம்
Periasambugawatte	பெரியசம்புவத்தை
PitaRatmalie	பிட்டரத்தமலை
Rellside	கல்போக்கு
Roenampton	பங்கட்டிதோட்டம்
Roseberry	ரோசாபூ தோட்டம்
Rosswatte	புதுகாடு
Sherwood	சர்வத்தி
Singarawatte	சிங்காரவத்தை
Sinnacolconda	சின்னகல்கந்தை
St.Catherine	கல்கந்தை
Swamimali	சாமிமலை
Thotulagalla	தொட்டலாகொலை
Uda Tiriwanagama	மேசன் தோட்டம்
Udahena	உடவலவை
Wattegoda	வட்டகொட
West Haputala	வைஸ்ட் அப்பதலை
Wiharegalla	பச்சைகாடு
Yelletenne	விசாலத்தன்ன

மடுல் சீமை

Amalangoda	மவசா தோட்டம்
Amanadove	பெரிங்கல
Amandova	பெரிஸ்தோட்டம்
Annamallai	அண்ணாமலை
Aucklamd	இருமிபாலம்
Battawatte	பட்டவத்த
Clifton	கிலாவத்த
Cocoawatte	கொகவத்த
Corfu	புதுகாடு
Dagenham	மேல்த்தோட்டம்
Dehigolla	டிகொலை
Doomoo	டூமலகந்த
Doropotha	சந்தனகொட
Dunedin	கல்பே
Eldorado	மாயுசா புதுகாடு
Forest Hill	குருவிகொலை
Hopton	லெச்சிமித்தோட்டம்

Kingoda	கீனாகொட
Quedgeley	டொரபெத்த
Ranchory	பணிய புதுகாடு
Rathkele	ராக்கொலை
Showlands	சீன்கொலை
The Park	பாக்குத்தோட்டம்
Uvakellie	ஓரகொலை
Verellpantana	கட்டுகொலை
Yapame	யாப்பம்தோட்டம்

பஸ்சரை

Bandarabedde	பன்டரவத்தை
Base Rock	பெரம்புக்காடு
Blarneywatte	ராணிவத்தை
Cannavarella	பெரிய கண்டவாரித்தோட்டம்
Dammeria	டம்புகொலை
Deveick	அருத்துராங்காடு
El Tep	ஏலரிசி
Ella	மேமலை
Hanipha	அமினவத்தை
Kendagolle	கொண்டகொலை
Kitulkelle	கிங்கிரிவத்தை
Mahapahagalla	பவலவத்தை
Mortlake	காவத்தை
Poigahapahagalla	லெச்சுமிவத்த
Ury	ஏழுமலை
Vykumbara	வாக்கும்பர
Weliganga	அக்கரத்தோட்டம்
Wevekellie	அழுகுமலை

மொனராகலை மாவட்டம்

Buttala	நாமன்டி
Nakalla	சின்ன பெரியாறு
Monaragala	மீனாச்சிவத்த
Monerakelle	புதுகாடு

இரத்தினபுரி மாவட்டம்

Aberfoyle	கல்கந்த
Agraland	பம்பரபட்டி
Aigburth	சின்ன சூரியகந்த
Allerton	எலர்டொன்
Allington	கல்கந்தை
Alpha	அலுப்பா தோட்டம்
Barra	பெரிய பாரவத்த
Bere Forest	மூக்கலாஞ்சேனை
Bere Forest	கிளிமலை
Boscombe	முகனமலை
Bulathgama	புலத்தியாகாமம்
Caldonia	பெரிய கல்டோனி

Calton Hill	சின்ன கல்டோனி
Ceciton	இட்டுவல
Charleymour	லங்காவரணி
Chetnole	பழையமச்சு கந்தை
Clarendom	அளியொரத்தோட்டம்
Clivenden	காலமாலை
Dampitiya	தம்பிட்டி
Denegama	வல்லாப்பு
Depedene	ராசா தோட்டம்
Detenegalla	நாட்டு குயினாத்தோட்டம்
Dikmukalana	திக்குக்கலா தோட்டம்
Dolakanda	டொலகந்தை
Drumlanrig	புதுமரத் தோட்டம்
Duckwari	புதுக்காடு
Eariscourt	நாகவத்தை
Edengrove	லெச்சிமித்தோட்டம்
Errabodde	ஏரபத்தை
Ferndale	தங்கத்தோட்டம்
Fernlee	கல்மதுரை
Galbodde	எட்டங்கட்டை
Gammikkande	கார்கோத்தோட்டம்
Gilgirron	பெரிய சூரியகந்தை
Glenalvah	ஐபதேக்கர்
Halgahawatte	குயினாத்தோட்டம்
Hallayan	ஏரப்பத்த
Hapurugalla	அப்பூர்கொலை
Hathdaraganga	மூக்குவத்தை
Hatteragage	பழைய கோப்பித்தோட்டம்
Haughton	பெரம்புத்தோட்டம்
Hedgefield	முலெக்கந்த
Hetherleigh	நிலாவத்தை
Hopewell New	காமனித் தோட்டம்
Horamulla	ஒருமலை
Illbakanda	பெரிய எலவகந்தை
Karawwa	லெச்சிமித்தோட்டம்
Keenagaha Ella	கீனாகொலை
Keppoch	பஸ்மலை
Keragalla	கீரைக்கொலைத்தோட்டம்
Lanark	மாசிம்புல தோட்டம்
Letchumi Vassam	லெச்சிமி வாசம்
Mahakanda	பொடிக்கொலைத் தோட்டம்
Mahawale	கொடிகாமம்
Maratotum	மரத்தோட்டம்
Massena	மஸ்ஸன்னா
Medahinna	மெக்காகந்தை
Meddakanda	மச்சகந்தை

Meddakande	மொரகெலி
Morahela	மொரகொலை
Morningside	மோனிசிட்டி
New Hopewell	கம்மனித்தோட்டம்
Orangefield	ஜே.பீ தோட்டம்
Palamcotta	கொத்தமல்லி
Palmgarden	ஜெர்மன்துரைத் தோட்டம்
Pambagolla	பம்பகொலை
Pelmadulla	பள்ளிமடு
Pettiagalla	பழையபெட்டியாகொலை
Polwatte	பொல்வாட்டி
Putupahinna	புட்டுபாகின
Randola	ரன்டொலை
Rasagalla	ராசாகொலை
Ratmalawinna	ரட்மாலினா
Rye	ரைவத்தை
Selvakande	செல்வகந்தை
Sherwood	சை துரை தோட்டம்
SilvaLand	எட்டங்கட்ட பணிய்தோட்டம்
Springwood	பெரிய பம்பரவத்தை
St.Joseph	சாப்புத்தோட்டம்
St.Ronan:s	ரணீத்தோட்டம்
Stubton	சின்ன பாரவத்தை
Tibury	ஒரக்கட்டித் தோட்டம்
Udakande	உடுகாமம்
Udugalla	பீத்தகந்த
Upper Balangoda	புது தோட்டம்
Welawala	புதுகாடு
Welhinda	பாதித்தோட்டம்
Wellarawa	செல்வத்த
Wellihinda	பெரிய தோட்டம்
Welliaranawa	ஒரகொலை
West Toun	நோனாத்தோட்டம்
Wewawatte	வேவாவத்தை
Wewelketiya	மூனாங்கட்டை

கேகாலை மாவட்டம்

Alawwa	தின்பன பெரிய கணக்கு
Alupotta	நூராணி
Aluthene	புதுகாடு
Aluthene	புதுகாடு
Aramagh	அக்கரைத்தோட்டம்
Aranayaka	கல்போக்கு
Avisawella	வெரகொலை
Belga	தங்ககொலை
Bellair	நோனா தோட்டம்
Belmont	புரக் துரைத்தோட்டம்

Ben Y Bone	பெனிபோன்
Berryhill	பெரகொல
Bibilloyatenne	கெப்டன்தோட்டம்
Black Pearl	சந்தொசதுரைத்தோட்டம்
Brindaban	செல்வகந்த
cardoo	புது ஏக்கர்
Catsfield	பூனாத்தோட்டம்
Charie Hill	மாசல் துரை தோட்டம்
Clara	மொரவத்த
Cley	காமுல
Clunes	பெரிய குரினாத் தோட்டம்
Debatgama	நூாவெலத் தோட்டம்
Degalessa	எக்கலீச தோட்டம்
Dewalakanda	சின்னத்தோட்டம்
Digalla	டிகல
Diwela	பீத்தகந்த
Dunedin	கல்பாத்தோட்டம்
Edengrove	லெச்சிமித்தோட்டம்
Ederapolla	ஆணிமலை
Ernan	ஸ்மலை
Erracht	எரஸ்கின் தோட்டம்
Farnham	மலைத்தோட்டம்
Florance	பரக்கொலை
Forest Hill	நோனாத்தோட்டம்
Glassel	அலுக்குவத்த
Glenalmond	மொலகுசேன
Glencorse	காணுகொல
Glennalla	ரங்கல
Goolshaneakbari	பாய்தோட்டம்
Gorden	மலைத்தோட்டம்
Gwendale	துரைத்தோட்டம்
Hanwella	சின்ன அந்தோனிமலை
Hatala	அட்டாலை
Hilland	ஆத்தடித் தோட்டம்
Hindagalla	இந்துகொலை
Horanakande	ஒருமலை
Indigola	இரண்டுகொல
Ivies	ஆணித்தோட்டம்
Kanampella	ராஜாதோட்டம்
Kankirahena	கிங்கிரிய தோட்டம்
Knivesmire	உருழவள்ளி
Kudaoya	குடாவத்தை
Labugama	தென்மதுரை தோட்டம்
Lavant	லெச்சிமித்தோட்டம்
Liniyagala	லீனிகொல
Maladeniya	மழுத்தண்ணி

Merekelle	மிளகுக்கேனை
Moralioya	குமரித்தோட்டம்
Mount Micheal	கந்தகல
Munangalla	மூனான்கொலை
Narangoda	பூவாழை
Ninfeild	நாகவத்தை
Northumberland	தாமரவள்ளி
Nugahena	சாமித்தோட்டம்
Oakland	தங்ககொழைவத்தை
Orange	கரண்டகொலை
Pahalakanda	சரபாதோட்டம்
Panagula	பஞ்சங்கொலை
Parusella	புதுகாடு
Pen-Y-Bont	பெனிபோன்
Peter Hill	பீத்தகந்த
Pindenioya	பின்டானி
Pitakanda	முதலாலித் தோட்டம்
Reucastle	சார்ப் தோட்டம்
Rosewatte	புதுகாடு
Ruanwella	முல்லுகாமம்
Salawa	சலவாதோட்டம்
Sembawatta	செம்பவத்தை
Siddamulla	அட்டனகட்டி
Stinsford	வாவல்கொலை
Sunnycroft	சன்னிகுர்ப்
Sunnymead	வாழமலை
Tellisford	அழகுமலை
Tembilliyana	திப்பிலிகடை
Thana Letchumie	தனலெச்சுமி
Topton Wood	வலகாமம்
Troy	முரலிவத்தை
Tunmodera	தங்கத்தோட்டம்
Ullswater	பீத்தகந்த
Vellehinda	வெள்ளகண்டி
Veralupitiya	வெரலபத்தனை
Vincit	வரகல்
wagga	பெரிய பஞ்சகொலை
Welhella	வெள்ளாய்
Wevila	அழகுமலை
Yakdessa	பச்சக்காடு
Yataderiya	லூலி பெரிய காடு
Yatadola	ரட்டாரி

மாத்தறை மாவட்டம்

தெனியாய பகுதி

Allen Velley	உருலகொலை
Batahene	பட்டகொட

Beverley	கெப்டன்தோட்டம்
Campden Hill	கந்திரிபனி
Hanford	புது தோட்டம்
Hayes	மூக்கலாஞ்சேனை
Kobowella	செட்டித்தோட்டம்
Mugunthare	டொக்கடாதுரைத்தோட்டம்
Panilkanda	பணியகந்த
Pitabeddara	டொக்கடாதுரைத்தோட்டம்
Potumula	பத்தேக்கர் தோட்டம்

காலி மாவட்டம்

Aramagh	அக்கரத் தோட்டம்
Bean Sajour	குராங்குமலை
Bentota	ஊமவத்த
Captains garden	கெப்டன்தோட்டம்
Chase	மரகதவள்ளி
Diwela	பீத்தகந்த
Doone Vale	டொக் துரைத்தோட்டம்
Forest Hill	நோனாத்தோட்டம்
Ginniedominie	கொம்பனித்தோட்டம்
Kankirahena	கங்கியா தோட்டம்
Knavesmire	உருழுவள்ளி
Narangoda	புவாழை
Pati Raja	பத்திராசி
Ratagama Kellie	நோனாத்தோட்டம்
Riseland	அக்கரத் தோட்டம்
Rockhill	ரொக்கா
Samumares	கொம்பனித்தோட்டம்
Sunnymead	வாலெல்லை
Yatadola	ரட்டாரி

களுத்துறை மாவட்டம்

Apthorpe	ரோசாபூ தோட்டம்
Bihanimulla	பெனாண்டோ தோட்டம்
Caroline	இஞ்சிநீருவத்த
Daluwellagoda	பத்தக்கடை
Daphne	சின்னத் தோட்டம்
Demalakandawatta	தெமலாகேவத்த
Deviturai	தீவதுரை
Dodangahaowita	ஒப்பிச் தோட்டம்
Eagle's Land	சிங்காரவத்தை
Edwina	சின்ன செலவுகந்த
Epping forest	எப்பித் தோட்டம்
	பணியகணக்கு

Finzean	ரெட்டிசியெல பணிய கணக்கு
Frocester	ஆலட்டிகந்த
Fullerton	சாதிக்கா புது தோட்டம்
Ginniedomine	கொம்பனித் தோட்டம்
Glendon	கிரன்டன் சின்னத் தோட்டம்
Heatherley	நாக்ககண்ணி
Hinxton	புட்பவல்ல பணியகணக்கு
Horangala	ஓராங்கொடி
Josnell	வட்டகாவத்த
Kinnersley	ஐன்னாங்கந்த
Kituldeniya	பொயலத் தோட்டம்
Leeneyawa	டயஸ்தோட்டம்
Letchumi	லெச்சிமி
Mala	மலைத்தோட்டம்
Malaboda	மலைபொடவு
Marton	மார்டன் தோட்டம்
Monara-endukanda	புகாடு
Murraythwaite	முனமலை
Nellunuvyana	டேங்கா தோட்டம்
Nelsondale	காச்சமமலை
Neuchatel	மீதுரைத் தோட்டம்
Pahan	பால்தோட்டம்
Paiyagala	பால்தோட்டம்
Paranawata	மாணிக்கவத்தை
Parawela	நோனாத்தோட்டம்
Pelenda	பங்கலா தோட்டம்
Pembroke	சாழிக்காதோட்டம்
Putupaula	புட்பவல்ல
Queen's Bay	பழையக்காடு
Ratagama	நோனாத்தோட்டம்
Roseberry	முதலாளித்தோட்டம்
SelaweKanda	செலவேமலை
Simondale	பாஸ்தோட்டம்
Sindamany	சிந்தாமணி
St.Edwards	செல்வக்கந்தை
St.George'sGroup	சென்சோஸ்
St.Velerian	மாணிக்கத்தோட்டம்
Stenness	செல்வகந்தை
Stokesland	ரொபட் தோட்டம்
Tisgalle	துரைசானிமலை
Torwood	கல்கந்த
Walterland	கடலைத்தோட்டம்

கட்டுரையாளர்களின் விபரம்

எம். சின்னத்தம்பி: இவர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பேராதனை வளாகத்தில் பொருளியல் துறையில் இளங்கலைமாணிப் பட்டத்தினையும், இங்கிலாந்து நாட்டில் அமைந்துள்ள மென்செஸ்டர் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலைமாணிப் பட்டத்தினையும் பெற்றார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொருளியல் துறையில் பேராசிரியராகவும், துறைத் தலைவராகவும், அதே காலப்பகுதியில் தென்கிழக்கு மற்றும் இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்தில் பொருளியல் துறை ஆலோசகராகவும் செயற்பட்டுள்ளார். இவரின் பல கட்டுரைகள் சர்வதேச ஆய்விதழ்களிலும் தொகுக்கப்பட்ட நூல்களிலும் வெளிவந்துள்ளன. உலக வங்கி, சர்வதேச தொழிலாளர் தாபனம், உலக உணவுத் தாபனம், ஐக்கிய நாடுகள் அபிவிருத்தித் திட்டம், பொதுநலவாய செயலகம், மற்றும் பல அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களின் அனுசரணையுடன் பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளார். இவரின் ஆய்வுகளில் அதிகமானவை பெருந்தோட்டக் கைத்தொழில், தொழிலாளர்களின் வேதனம், தொழிலாளர் உரிமைகள் என்பவற்றுடன் தொடர்புடையவையாகும். அண்மையில் தேயிலையின் செழுமையும் தொழிலாளர்களின் ஏழ்மையும்: இலங்கையில் தேயிலைக் கைத்தொழில் ஒரு சமூக பொருளாதார ஆய்வு என்ற மிகச் சிறந்த நூலை வெளியிட்டதுடன், அதற்கான ஜனாதிபதி விருதினையும் பெற்றுக்கொண்டவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சோ. சந்திரசேகரன்: கல்வித்துறையில் ஓய்வுநிலைப் பேராசிரியரான இவர் நான்கு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றி தற்போது தேசிய மொழி ஆணைக்குழுவின் தலைவராகக் கடமையாற்றி வருகின்றார். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இளமாணிப் பட்டத்தினை கல்வித்துறையிலும், ஜப்பான் நாட்டில் முதுமாணிப் பட்டத்தினையும் பெற்றுக்கொண்டார். கொழும்புப் பல்கலைக்கழகக் கல்விப்பீட துறைத் தலைவராகவும், பீடாதிபதியாகவும் பணியாற்றியுள்ளார். கல்வி தொடர்பான முப்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களையும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். கல்வியியல் கோட்பாடுகளையும் சிந்தனைகளையும் தமிழ் மொழியில் பரப்புவதில் தொடர்ந்தும் முனைப்புடன் செயற்படும் பேராசிரியர் தேசிய கல்வி ஆணைக்குழு, தேசிய கல்வி நிறுவனம் மற்றும் கல்வி, உயர் கல்வி தொடர்பான பல உயர் மட்ட பதவிநிலைகளை வகித்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அண்மைக்காலங்களில் அறிவுப் பொருளாதாரம் தொடர்பான ஆய்வுகளுக்கு அதிகம் முன்னுரிமை வழங்கி வருகின்றார்.

எம். எஸ். மூக்கையா: ஆரம்பத்தில் பேராதனை மற்றும் கொழும்பு பல்கலைக் கழகங்களிலும் அவற்றை அடுத்து பிரித்தானிய பல்கலைக்கழகங்களிலும் புவியியல் சார்ந்து பட்டங்கள் பெற்ற பேராசிரியர் மா.செ.மூக்கையா கடந்த நான் குதசாப்தங்களாக (1969-2009) இலங்கை பல்கலைக்கழகங்களின் புவியியல் துறையில் விரிவுரையாளராக தனது பணியினை ஆரம்பித்து அத்துறையில் ஒரு முழுமையான பேராசிரியராகவும், துறைத்தலைவர், இணைந்த பல்கலைக்கழக கல்லூரியின் தலைவர் மற்றும் பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர் ஆகிய பல தரப்பட்ட பொறுப்புகளிலும் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். அக்காலப் பகுதியில் அரசாங்கத்தின் 'அரசு சேவைகளுக்கான' ஆணையாளராகவும் பணியாற்றிய (1995-99) அனுபவமிக்கவர். மலையக தமிழ் மக்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் பலவற்றை செய்துள்ள பேராசிரியர் அத்துறைசார்ந்து

பல நூல்களையும், கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டுள்ளார். இவற்றை விட சூழல் பாதுகாப்பும் பேணலும், அபிவிருத்தியும் திட்டமிடலும், சர்வதேச அகதிகள், போன்ற பல துறைகளிலும் கட்டுரைகள் மற்றும் நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். இத்துறைகளுடன் தொடர்பான தேசிய மற்றும் சர்வதேச மாநாடுகளிலும் பங்கேற்று கட்டுரைகளை சமர்ப்பித்துள்ளார். தற்போது இலங்கையில் நிலவும் அரசியல் முரண்பாடுகளை பேச்சுவார்த்தைகளின் வாயிலாகவே தீர்த்து வைக்கவேண்டும் என்பதனை ஊக்குவிக்கும் நிறுவனம் ஒன்றில் பணிப்பாளராக பணியாற்றி வருகிறார்.

சி. சிவசேகரம்: பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் எந்திரவியல் துறையில் நீண்ட காலம் கடமையாற்றி தற்போது ஓய்வுநிலைப் பேராசிரியராக விளங்குகின்றார். இடதுசாரிக் கோட்பாட்டு அணுகுமுறையைத் தமது கருத்து நிலைத்தளமாகக் கொண்டு இயங்கி வருகின்றார். விமர்சகர், கவிஞர், ஆய்வாளர், மொழிபெயர்ப்பாளர் என பல நிலைகளில் செயற்படுகின்றார். இவரது நூல்களுள் மரபும் மாக்கிய வாதிகளும், தமிழும் அயலும், தேசியவாதமும் தமிழர் விடுதலையும், நதிக்கரை மூங்கில், செப்பனிட்ட படிமங்கள், போரின் முகங்கள், மாசேதுங் கவிதைகள், ஏகலைவ பூமி முதலானவை குறிப்பிடத்தக்கவை.

தையமுத்து தனராஜ்: இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்தின் ஓய்வு நிலைப் பேராசிரியரான தனராஜ் தற்போது மாலபே ஹொரைஸன் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்விப்பீடத்தின் பீடாதிபதியாக பணிபுரிகிறார். மஹரகம தேசிய கல்வி நிறுவகத்தின் முன்னாள் பணிப்பாளர்களில் ஒருவரான இவர் இலங்கையின் கல்வித்துறையில் பல்வேறு பதவி நிலைகளில் பணியாற்றியுள்ளார். பல நாடுகளில் கல்விசார் செயலம்வர்கள், கருத்தரங்குகள் மற்றும் மாநாடுகளில் பங்குபற்றியுள்ள தனராஜ் பல்வேறு தேசிய, சர்வதேச ஆய்வுச் சஞ்சிகைகளில் தமது ஆய்வுக்கட்டுரைகளை பிரசுரித்துள்ளதோடு பல கல்விசார் நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். மலையகக் கல்வி, கல்வி முகாமைத்துவம், ஆசிரியர் கல்வி மற்றும் கலைத்திட்டக் கற்கைகள் தொடர்பாக ஆய்வு ஈடுபாடு கொண்டுள்ள இவர் பல கல்விசார் ஆவணங்களைப் பதிப்பிக்கும் மொழி பெயர்த்தும் உள்ளார்.

எம். வாமதேவன்: இவர் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் கொட்டகலை பிரதேசத்தில் பிறந்து அட்டன் ஹைஸ்கூல் கல்லூரியில் உயர்தரம் வரை கல்வி கற்று இலங்கை பல்கலைக்கழகத்தில் (1969) பொருளாதார சிறப்புப்பட்டம் பெற்றவர். அத்தோடு இங்கிலாந்தில் லீட்ச் பல்கலைக்கழகத்தில் (1975) எம்.ஏ பட்டத்தினையும், புது டெல்லி நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் (1987) எம்.பி.லட் பட்டத்தினையும் பெற்றவர். இவர் திட்டமிடல் மற்றும் நிதிதிட்டமிடல் அமைச்சுகளில் (1970-2004) 34 வருடங்களாக பல்வேறு பதவிகளில் சேவையாற்றி பின்னர் தோட்ட வீடமைப்பு உட்கட்டமைப்பு மற்றும் சமூக அபிவிருத்தி அமைச்சின் செயலாளராகவும் பதவி வகித்துள்ளார். பின்னர் மீள் குடியேற்ற அமைச்சரின் ஆலோசகராகவும் (2006-2009) கைத்தொழில் மற்றும் வாணிக அமைச்சரின் ஆலோசகராகவும் (2010-2015) கடமையாற்றி தற்போது மலைநாட்டு புதிய கிராமங்கள் உட்கட்டமைப்பு மற்றும் சமுதாய அபிவிருத்தி அமைச்சரின் ஆலோசகராகப் பணியாற்றி வருவதோடு தேசிய கொள்வனவு ஆணைக்குழுவின் அங்கத்தவராகவும் செயல்பட்டு வருகின்றார். 1968ல் இருந்து இவரால் எழுதப்பட்ட சமூகம், இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு மலையகம் சமத்துவ அபிவிருத்தியை நோக்கி என்ற தலைப்பில் நூலாக வெளிவந்துள்ளது. இவரது கட்டுரைகள் பல்வேறு சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்துள்ளன. அத்தோடு தமிழ் நாட்டில் இலங்கையிலிருந்து தாயகம் திரும்பியோர் பற்றிய இவரது ஆய்வு ஆங்கிலத்தில் நூலாக வெளிவந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

எம். ஏ. நுஃமான்: பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறையில் நீண்ட காலம் கடமையாற்றி தற்போது ஓய்வுநிலைப் பேராசிரியராக விளங்குகின்றார். மார்க்சிய இலக்கிய விமர்சகர், கவிஞர், பதிப்பாசிரியர், மொழிபெயர்ப்பாளர், மொழியியலாளர், சஞ்சிகை ஆசிரியர் எனப் பன்முக அடையாளம் கொண்டவர். இதுவரைக்கும் இவரது 31 நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. மார்க்சியமும் இலக்கியத் திறனாவும், பாரதியின் மொழியியற் சிந்தனைகள், மொழியும் இலக்கியமும், திறனாவ்வுக் கட்டுரைகள், அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம், மழை நாட்கள் வரும், தாத்தாமார்களும் பேரன்மார்களும், அழியா நாட்கள், சமூக யதார்த்தமும் இலக்கியப் புனைவும் முதலான நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

எஸ். விஜேசந்திரன்: பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொருளியல் மற்றும் புள்ளிவிபரவியல் துறையின் பேராசிரியராவும் துறைத் தலைவராகவும் விளங்குகின்றார். தனது இளமாணிப் பொருளியல் சிறப்புப் பட்டத்தைப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் முதுமாணிப் பட்டத்தினை நேர்வேயின் விவசாயப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பெற்றவராவார். இவர் பெருந்தோட்ட மக்கள், பெருந்தோட்ட கைத்தொழில் பற்றியும் மலையகச் சமூகம் மற்றும் பொருளாதாரம் தொடர்பாகவும் பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு அவற்றை நூல்களாகவும் வெளியிட்டுள்ளார். இவர் சமுதாய அபிவிருத்தி மற்றும் சமூக அநீதி ஒழிப்பு அமைச்சில் பணிப்பாளராகவும் பெருந்தோட்ட ஆய்வு நிலையத்தின் இணைப்பாளராகவும் கடமையாற்றியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன், புதிய அரசியலமைப்புக்கான பொது மக்கள் கருத்தறியும் குழுவிலும், மாகாண சபை தேர்தலுக்கான எல்லை நிர்ணயக்குழுவிலும் அங்கத்தவராகக் கடமையாற்றியுள்ளார்.

சோதிமலர் ரவீந்திரன்: பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறையின் தலைவராகக் கடமையாற்றி வருகின்றார். தமது கலாநிதி பட்டத்தினைப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பெற்றுக்கொண்டவர். மலையகச் சமுதாயத்தின் அடையாளங்களுள் ஒன்றான காமன்கூத்து பற்றியதொரு நூலை எழுதியுள்ளார். இலக்கியம், நாட்டாரியல், பண்பாட்டியல் முதலான துறைகளில் ஈடுபாடுடையவர். அத்துறைசார்ந்த ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும் எழுதி வருகின்றார்.

பி. ஏ. காதர்: நுவரெலியா மாவட்டத்திலுள்ள இராகலையில் பிறந்து பதுளை ஊவாக் கல்லூரியில் கல்வி கற்று ஆசிரியராக இருந்து பின்னர் இலங்கை ஆசிரியர் சங்கத்தின் துணைத் தலைவராகி 'காதர்மாஸ்டர்' என நன்கு அறியப்பட்ட இவர் மலையக மக்கள் முன்னணியின் ஸ்தாபக செயலாளராக இருந்து அதிலிருந்து விலகிய பின்னர் கட்சிசார்பற்ற முறையில் சமூக ஆய்வாளர் என்ற ரீதியில் தனது பணியைத் தொடர்ந்து வருகின்றார். இவர் 18க்கும் அதிகமான நூல்களை தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய மொழிகளில் வெளியிட்டுள்ளார். 'இலங்கையின் நவீன அடிமைத்துவம்' என்றத்தலைப்பில் இவர் எழுதிய நூலை மலையக தமிழ் மக்கள் பற்றிய முதலாவது வரலாறு நூலாகும். இவர் தற்போது பிரித்தானியாவில் சட்டத்தரணியாக தொழில் செய்வதுடன், அங்கேயே வசித்தும் வருகிறார். லண்டனில் புதிதாக உருவாக்கப்பட்டுள்ள Solidarity for Malayagam என்ற அமைப்பின் செயலாளராகவும் இருந்துவருகிறார்.

பெ.முத்துலிங்கம்: கண்டியைத் தளமாகக் கொண்டு இயங்கும் சமூக அபிவிருத்தி நிறுவனத்தின் நிறைவேற்று பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றும் பெ. முத்துலிங்கம் அவர்கள், 1984 இல் இலங்கை பொது சேவையாளர் சங்கம் சார்பாக தென்றல் என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியராக பணியாற்ற தொடங்கியதுடன் மலையக மக்களது அரசியல், சமூக, மற்றும் கலாசார விடயங்கள் பற்றி எழுத ஆரம்பித்தவராவார். 1989 ஆம் ஆண்டு முதல் இற்றைவரை தினகரன், வீரகேசரி, தினக்குரல், பத்திரிகைகளில் மலையக மக்களது அரசியல், சமூக, கலாசார விடயங்கள் தொடர்பாக எழுதிவரும் இவர், சர்வதேச அரசியல் தொடர்பாகவும்

கட்டுரைகளை எழுதி வருகின்றார். இவற்றுடன் ஆங்கில சஞ்சிகையான லங்கா கார்டியன், சிங்கள சஞ்சிகையான விவரண போன்றவற்றில் மலையக மக்களது பிரச்சினைகள் தொடர்பான கட்டுரைகளை எழுதி வருகின்றார். இவர் அறுபதுகளில் மலையக மக்கள் மத்தியில் செயற்பட்ட சீர்திருத்த இயக்கமான இலங்கை திராவிடர் கழகம் தொடர்பாக ஆய்வு மேற்கொண்டு 'எழுதாத வரலாறு' என்ற நூலையும் வெளிக்கொண்டுள்ளார். இவரது 'பரதேசம் போன தமிழர்களின் பரிதாபப் பாடல்கள்' என்ற தொகுப்பு நூல் மிக முக்கியமானது.

ஏ.எஸ். சந்திரபோஸ்: மலையகத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்தின் சமூக விஞ்ஞான கற்கைகள் துறையில் சிரேஸ்ட் விரிவுரையாளராக கடமையாற்றி வருகின்றார். தற்போது இரண்டு வருட விடுமுறையில் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தின் புவியியல் துறையில் கடமையாற்றி வருகின்றார் (2017-18). இவர் தனது கலைமானி மற்றும் முதுகலைமானிப் பட்டத்தினைப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் புவியியல் துறையிலும், பின்னர் இந்திய இலங்கை கலாசார திட்டத்தின் கீழ் புலமைப்பரிசிலினைப் பெற்று இந்தியாவின் புது டெல்லியில் அமைந்துள்ள ஐவகர்லால் நேருப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுதத்துவமானிப் பட்டத்தினையும் கலாநிதிப் பட்டத்தினையும் பிராந்திய கற்கைகளுக்கான துறையில் பெற்றுக்கொண்டார். நீண்ட காலம் கற்பித்தல் மற்றும் ஆய்வு அனுபவங்களைக் கொண்ட இவர் பெருந்தோட்டக் கைத்தொழில், கல்வி, குடித்தொகை, வேதனம், வெளியார் உற்பத்தி முறை தொடர்பாக பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளார். தேயிலையின் நிறம் சிவப்பு என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூல் ஐப்பானிய மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். உள்நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் இடம் பெற்ற பல சர்வதேச ஆய்வு மாநாடுகளில் தமது கட்டுரைகளை சமர்ப்பித்துள்ளார். இவர் விசேட அழைப்பை ஏற்று ஐப்பான் நாட்டின் Kyoto மற்றும் Utsunomia பல்கலைக்கழகங்களில் இலங்கையின் பெருந்தோட்டங்கள் தொடர்பாக ஆராயும் பட்டப்பின்படிப்பு மாணவர்களுக்கு விசேட விரிவுரைகளை நடத்துவதற்கு கடந்த ஜீன் மாதத்தில் (2018) அழைக்கப்பட்டிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அனரன் பியரத்னே: இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்தின் சமூகவியல் துறையில் முதுநிலை விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றி வரும் இவர், தனது கலாநிதிப் பட்டத்தினை 2014ம் ஆண்டு அவுஸ்திரேலியாவில் அமைந்துள்ள Macquarie பல்கலைக்கழகத்தில் பெற்றுக் கொண்டார். கடந்த 18 வருட காலமாக பெருந்தோட்ட மக்கள் கௌரவமான முழுமையான குடியரிமை அந்தஸ்த்துடன் வாழ்வதற்கான போராட்டத்தினை மையப்படுத்தி தொடர்ச்சியாக ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வருகின்றார். பெருந்தோட்ட மக்கள் தொடர்பான மூன்று முக்கியமான நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். அவை முறையே தோட்டங்கள், தொழிலாளர்கள் மற்றும் மாறிவரும் வாழ்வாதார பாங்குகள்: ஒரு சமூகவியல் பகுப்பாய்வு (2005), பெருந்தோட்டத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் மாறி வரும் சமூக அடையாளம் பற்றிய சமூகவியல் பகுப்பாய்வு (2008), பொதுத்தளத்தினைக் கட்டியெழுப்பதல்: இலங்கையில் இனத்துவ அரசியல் மயமாக்கத்துக்கு அப்பால்பட்ட நாளாந்த வாழ்க்கை (2017) என்பன குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும்.

பி.பி. சிவப்பிரகாசம்: கண்டியை மையமாகக் கொண்டு இயங்கும் மனித அபிவிருத்தித் தாபனத்தின் நிறைவேற்றப் பணிப்பாளராக கடமைப் புரிகின்றார். தனது சிறப்பு கலைமாணிப் பட்டத்தினைப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முகாமைத்துவ துறையில் பெற்றுக் கொண்டார். பின்னர் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்பின் மனித உரிமை டிப்ளோமா மற்றும் அதேத் துறையில் முதுக்கலைமாணிப் பட்டத்தினையும் பெற்றுக்கொண்டார். தற்போது இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்தில் அபிவிருத்தித் துறையில் கலாநிதிப் பட்டத்தினை மேற்கொண்டு வருகின்றார். இவர் ஒரு மனித உரிமைச் செயற்பாட்டாளர் என்பதுடன், சர்வதேச மனித உரிமை முறைமை தொடர்பாக ஐக்கிய நாடுகள் சபையினால் பயிற்றப்பட்ட ஒருவராகும்.

அருளரசி பாலகிருஷ்ணன்: பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் புவிமியற் துறையில் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றி வருகின்றார். புவிமியலில் சிறப்புக் கலைமாணிப் பட்டத்தினை பெற்றுக்கொண்ட மிகச் சிறந்த மானிடப்புவியியற் பெறுபேற்றிற்காக பேராசிரியர் பி. எல். பண்டிதரட்ணவின் தங்கப் பதக்கத்தினையும், மிகச் சிறந்த புவிமியற் துறைப் பெறுபேற்றிற்காக செங்கடகல் லயன்ஸ் கழகத்தின் ஸ்ரீ பத்திரண ஞாபகார்த்தப் பரிசினையும், கல்விச் சிறப்பிற்கான பல்கலைக்கழக விருதினையும் வென்றுள்ளார். நோர்வேயின் விஞ்ஞான மற்றும் தொழில்நுட்பப் பல்கலைக்கழகத்தில் இவர் அபிவிருத்தி கற்கைகளில் முதுதத்துவமாணிப் பட்டத்தினை 2008ம் ஆர்த்தி செய்துள்ளார். இவர் தற்போது கலாநிதிப் பட்டத்திற்கான கற்கை நெறியினை இந்திய பொதுநலவாய புலமைப்பரிசிலின் கீழ் பெங்களூர் பல்கலைக்கழகத்தில் மேற்கொண்டு வருகின்றார். நகரப்புவியியல், குடியிருப்புப் புவிமியல், நகர மற்றும் கிராமியத் திட்டமிடல், அபிவிருத்திக் கற்கைகள், பிராந்திய அபிவிருத்தியும் திட்டமிடலும், மருத்துவ மற்றும் சுகாதாரப் புவிமியல் ஆகிய துறைகளில் இவர் ஆய்வு நடவடிக்கைகளிலும் கற்பித்தற் செயற்பாடுகளிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றார். ஒரு மானிடப் புவிமியலாளராக, இலங்கையின் பின்தங்கியுள்ள சமூகங்களின் அபிவிருத்திக்காக கல்வியறிவினை பயன்படுத்துவதற்கு இவர் ஆர்வமாக உள்ளார்.

இரா. ரமேஷ்: பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசியல் விஞ்ஞானத்துறையில் விரிவுரையாளராக பணியாற்றும் இவர் தனது இளமாணிப் பட்டத்தைப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசியல் விஞ்ஞானத்துறையிலும், முதுகலைமாணிப் பட்டத்தினை அபிவிருத்தித் திட்டமிடல் துறையில் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் பெற்றுள்ளார். தற்போது நோர்வே அரசாங்கத்தினதும் ஐரோப்பிய கமிசனதும் கலாநிதிப் பட்டப்படிப்புக்கான புலமைப்பரிசிலைப் பெற்று தனது கலாநிதிப் பட்டத்தை நிறைவு செய்துள்ளார். சிறிது காலம் கனேடிய உலக பல்கலைக்கழக சேவையிலும், பின்னர் சப்ரகமுவப் பல்கலைக்கழகத்தின் சமூக விஞ்ஞானத்துறையிலும் பணியாற்றியுள்ளார். இவர் நிறுவன நம்பிக்கை, ஊழல், அரசாங்கத்தின் தரம், பொதுச் சேவை வழங்கல் மற்றும் பெருந்தோட்ட சமூகம் தொடர்பான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வருகின்றார். அண்மையில் Oxford பல்கலைக்கழக அச்சகத்தினால் வெளியிடப்பட்ட 'இலங்கையில் அரசியல் கட்சிகள்: மாற்றமும் தொடர்ச்சியும்' என்ற தொகுப்பு நூலில் 'மலையகத்தில் கட்சி அரசியல்: வளர்ச்சியும் மாற்றமும்' என்ற தலைப்பில் அத்தியாயம் ஒன்றில் பங்களிப்பு செய்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கௌசல்யா துரைசாமி: பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சமூகவியல் துறையில் விரிவுரையாளராக கடமையாற்றி வருகின்றார். தற்போது மருத்துவ மானிடவியல் துறையில் முதுதத்துவமாணிப்பட்டத்திற்கான கற்கை நெறியை மேற்கொண்டு வருகின்றார். சமூக அடுக்கமைப்பு, அபிவிருத்தியின் சமூகவியல், கல்வியின் சமூகவியல் மற்றும் மருத்துவ மானிடவியல் ஆகிய துறைகளில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வருகின்றார். இவர் இலங்கையில் அபிவிருத்தி, பெருந்தோட்டத்துறையில் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் அணித்திரட்டல், பால்நிலை வறுமை, போருக்குப் பின்னரான நல்லிணக்கம் மற்றும் மானிடவியல் நோக்கில் சுகாதாரம் மற்றும் மருத்துவம் தொடர்பாக பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கலைமகள் தங்கவேலு: இந்தியா மற்றும் இலங்கையில் கடந்த முப்பது வருடகாலமாக பல்வேறு சர்வதேச நிதி நிறுவனங்களின் அபிவிருத்தித் திட்டங்களில் பணியாற்றி வருகின்றார். அபிவிருத்தி, ஆட்சி மற்றும் பால் நிலை சமத்துவம், பெருந்தோட்ட மக்களின் பிரச்சினைகள் போன்ற துறைகளில் நிபுணத்துவம் பெற்றவர். தேசிய மற்றும் சர்வதேச ஆய்வு மாநாடுகளிலும் கருத்தரங்குகளிலும் ஆய்வேடுகளை சமர்ப்பித்துள்ளார். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொருளியல் துறையில் முதுகலைமாணிப் பட்டத்தினைப் பெற்றுள்ளார்.

எஸ். சித்ரா: பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் புவியியல் துறையில் விரிவுரையாளராக பணியாற்றுகின்றார். தனது சிறப்புக் கலைமாணிப் பட்டத்தினைப் புவியியல் துறையில் பெற்றுள்ளதான், கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் அபிவிருத்தி கற்கைகளில் முதுகலைமாணிப்பட்டத்தினைப் பெற்றுள்ளார். இவர் பௌதீக புவியியல் மற்றும் பெருந்தோட்டச் சமூகம் தொடர்பாக ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வருவதுடன், அது தொடர்பான பல செயற்திட்டங்களிலும் பணியாற்றியுள்ளார்.

எஸ். கருணாகரன்: தேசிய கல்வி நிறுவகத்தின் சமூக விஞ்ஞானத்துறையில் முதுநிலை விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றுகின்றார். இவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசறிவியலில் சிறப்புக்கலைமாணிப் பட்டத்தைப் பெற்றுள்ளார். கல்வித்துறையில் முதுமாணிப் பட்டத்தை பெற்றுள்ள இவர் 1997ஆம் ஆண்டு ஆசிரியராகவும் பின்னர் 2005 ஆம் ஆண்டு தேசிய கல்வி நிறுவகத்தில் இணைந்து, சமூக விஞ்ஞான பாடங்களின் கலைத்திட்ட அபிவிருத்திக் குழுவின் அங்கத்தவரானார். அத்துடன் வளவாளர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்களுக்கான பயிற்சிச் செயலம்வகையையும் நடாத்தி வருகின்றார். மேலும் தேசிய கல்வி நிறுவகத்தின் சிறப்புக் கல்விமாணி மற்றும் பட்டமேற்கல்வி டிப்ளோமா பாடநெறிகளைப் பயிலும் ஆசிரிய மாணவர்களுக்கு விரிவுரைகளை ஆற்றுகின்றார். இவர் புது டில்லியிலுள்ள தேசிய அனர்த்த முகாமைத்துவ நிலையத்தில் பாடசாலைசார் அனர்த்த முகாமைத்துவம் பற்றிய சிறப்புப் பயிற்சியைப் பெற்றுள்ளதோடு மலேசியாவில் கலைத்திட்ட அபிவிருத்தி தொடர்பான பயிற்சியையும் நிறைவு செய்துள்ளார். தற்போது தனது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொண்டு வருகின்றார்.

எஸ். ஜனஹா: இவர் இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்தில் சட்டக்கற்கைத் துறையில் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றி வருகின்றார். தனது சட்ட இளமாணிப் பட்டத்தினை கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்திலும், முதுகலைமாணிப் பட்டத்தினை புதுடெல்லியில் அமைந்துள்ள தென்னாசியப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பெற்றுக்கொண்டுள்ளார். சர்வதேச சட்டம், சர்வதேச முதலீட்டு சட்டம், பால்நிலை சட்டம் போன்ற பரப்புகளில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வருகின்றார். இளம் ஆய்வாளர் என்ற வகையில் தேசிய மற்றும் சர்வதேச ஆய்வு மாநாடுகளில் தொடர்ந்தும் தமது ஆய்வுகளை சமர்ப்பித்து வருகின்றார்.

பொன். இராமதாஸ்: துவரெலியா மாவட்டத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இவர், இளமாணிப் பட்டத்தினை கலைத்துறையில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பெற்றுக் கொண்டுள்ளார். அதனைத் தொடர்ந்து பட்டமேற்கல்வி டிப்ளோமா மற்றும் ஆசிரியர் கல்வியில் முதுமாணி பட்டங்களை இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்திலும் பட்டமேற்கல்வி முகாமைத்துவ டிப்ளோமாவினை தேசிய கல்வி நிறுவகத்திலும் கல்வி முதுதத்துவமாணிப் பட்டத்தினை கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பெற்றுக் கொண்டுள்ளார். இவர் தேசிய கல்விக் கல்லூரி விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றி, தற்போது இலங்கை திறந்த பல்கலைக் கழகத்தில் கல்விப்பீடத்தில் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றுகின்றார். ஆராய்ச்சி அனுபவங்களைப் பொறுத்தவரையில் பாடசாலை கலைத்திட்ட அமுலாக்கம், ஆசிரியர் கல்வி மற்றும் பாடசாலைக் கல்வியில் பிரபல்யம் பெற்று வருகின்ற கல்விசார் செயல்நிலை ஆய்வுகளில் ஆழமான ஈடுபாட்டினைக் கொண்டுள்ளார். பாடசாலைகள், கல்விக் கல்லூரிகள், பல்கலைக்கழகம் மற்றும் தேசிய மட்டங்களில் வெளிவரும் கல்விசார் சஞ்சிகைகளில் கட்டுரைகள் பலவற்றினை எழுதியுள்ளார்.

வசந்தகுமாரி செல்வநாயகம்: இவர் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் புவியியல் துறையில் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றுகின்றார். மாத்தளை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த இவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் புவியியல் பாடத்தில் சிறப்புக்கலைமாணிப் பட்டத்தையும் முதுதத்துவமாணிப் பட்டத்தினையும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலேயே

பெற்றுக்கொண்ட இவர் அதே பல்கலைக்கழகத்தில் இரண்டு வருடங்களுக்கு மேல் தற்காலிக விரிவுரையாளராகவும் பணி புரிந்துள்ளார். 2013 ஆம் ஆண்டு முதல் கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரையாளராக கடமையாற்றி வரும் இவர் பெளதீகப் புனியியலாளராவார். மலையக மக்களை அச்சுறுத்தி வரும் நிலச்சரிவு அனர்த்தம் தொடர்பாக தனது முதுதத்துவமாணி ஆய்வினை முன்னெடுத்தது ன், நிலச்சரிவு, மாற்றம் காலநிலை ஆகியன இவரது முக்கியமான கருப்பொருளாகும்.

பெருமாள் சரவணகுமார்: பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றி வருகின்றார். தமது இளங்கலைமாணி, முதுதத்துவமாணிப் பட்டங்களை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பெற்றுக்கொண்டவர். இலக்கிய விமர்சனம், பண்பாட்டியல், நாட்டாரியல் முதலான துறைகளில் ஈடுபாடுடையவர். 'எதிர்ப்பும் இலக்கியமும்' என்ற நூலின் ஆசிரியர். ஆய்வியல் துறையில் தொடர்ச்சியாக இயங்கி வருகின்றார்.

எம். எம். ஜெயசீலன்: பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றி வருகின்றார். தமது இளங்கலைமாணி, முதுதத்துவமாணிப் பட்டங்களை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பெற்றுக்கொண்டவர். இலக்கிய விமர்சனம், பண்பாட்டியல், நாட்டாரியல், கல்வெட்டியல் முதலான துறைகளில் ஈடுபாடுடையவர். தொடர்ச்சியாக ஆய்வியல் துறையில் ஈடுபட்டு வருகின்றார்.

ஏ. சி. ஆர். ஜோன்: தலவாக்கலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் நுவரெலியா பிரதேச செயலகத்தில் அபிவிருத்தி உத்தியோகத்தாராகப் பணியாற்றி வருகின்றார். தனது கலைமாணிப் பட்டத்தினை தமிழ்நாடு பாளையம் கோட்டை புனித சவேரியர் கல்லூரியில் பொருளியல் துறையில் பெற்றுக்கொண்டதுடன், அதே கல்லூரியில் நாட்டார் வழக்காற்றியல் துறையில் முதுகலைமாணிப் பட்டத்தினையும் பெற்றுக்கொண்டார். மலையக மக்களின் சமூகப் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக தொடர்ச்சியாக எழுதி வருவதுடன், பல்வேறு சிவில் சமூக அமைப்புகளுடன் இணைந்து செயற்பட்டு வருகின்றார்.

Ceylon Tea பிறந்து 150 வருடங்களாகின்றன. ஆனால் அந்த வரலாற்றின் பிரதான உந்து சக்தியான தோட்டத் தொழிலாளர்களின் இலங்கை மலைநாட்டை நோக்கிய புலப்பெயர்வு 200 வருடங்களுக்கு முன்னர் வந்த கோப்பிப் பமிர்ச் செய்கையுடன் ஆரம்பிக்கிறது. இவர்கள் கொலோனியத்தின் சுரண்டல்மிகு சர்வதேச தொழிற்பிரிவின் ஒரு அங்கமானார்கள். கொலோனிய காலத்திலிருந்து இன்றுவரையிலான இந்த வரலாற்றின் பல்வேறு பரிமாணங்களை ஆறு ஆய்வுப் பரப்புகளாக வகுத்து மொத்தமாக இருபத்தியெட்டுக் கட்டுரைகளையும் ஒரு விரிவான அறிமுகத்தையும் உள்ளடக்கும் இந்த நூல் தமிழ் சமூகத்தில் நீண்ட காலமாக உணரப்பட்ட அறிவுரீதியான இடைவெளியை நிரப்புவதற்கான ஒரு சிறப்பான பங்களிப்பு. தேமிலைத் தொழிற்றுறையின் மாற்றங்கள், கல்வியும் சுகாதாரமும், மலையகத்தமிழரின் மாற்றமும் சமூகநிலை, மனித உரிமை, ஆட்சிமுறை மற்றும் அரசியல், பெண்களின் சமூக நிலையும் தொழில் நகர்வும், பண்பாட்டு அடையாளமும் இலக்கியமும் ஆகியவற்றின் பல்வேறு அம்சங்கள் ஆராயப்படுகின்றன. இன்று மலையகத் தமிழரின் ஒரு சிறுபான்மையினரே (13வீதத்திற்குக் குறைந்தோரே) பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களாக இருக்கிறார்கள். வரலாற்று ரீதியில் இது முக்கியமான, பன்முகத்தன்மை மிக்க மாற்றப் போக்குகளின் பிரதிபலிப்பு என்பதை இந்தத் தொகுப்பின் பத்துறைசார் ஆய்வுகள் விளக்குகின்றன. உதாரணமாக, மலையகத் தமிழரின் சமூகரீதியான முன்னேற்றம், அதற்கெதிரான தடைகள், மாற்றத்துடன் கூடவரும் ஏற்றத்தாழ்வுகள், தோட்டத் தொழிலாளரின் சமூக-பொருளாதாரக் கோரிக்கைகளும் பேராபட்டங்களும், முழுமையற்ற குடியரிமையின் விளைவுகள், புலப்பெயர்வுகள் மற்றும் நாட்டின் மற்றைய இனங்களுடனான உறவுகளின் தன்மை போன்ற அம்சங்கள் தெளிவூட்டப்படுகின்றன.

இலங்கை அரசின் ஆவணங்களில் தொடர்ந்தும் 'இந்தியத் தமிழர்' என குறிப்பிடப்படும் மக்கள் இந்த நாட்டின் வரலாற்றுப் போக்குகளின் விளைவாக ஒருபுறம் மலையகத்தமிழர் எனும் கூட்டு அடையாளத்தின் உடைமையாளர்களானார்கள், மறுபுறம் ஒரு பகுதியினர் சிறும-சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் கீழ் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டனர், சமீப தசாப்தங்களில் இன்னொரு பகுதியினர் வடக்கு-கிழக்குக்கு நிரந்தரமாகப் புலம் பெயர்ந்தனர், இன்னொருபுறம் இளம் மலையகத்தமிழரின் நகர் நோக்கிய நகர்ச்சி தொடர்கிறது. மலையகத் தமிழ் சமூகத்தின் புவியியல் நாட்டிற்குள் மலையகத்திற்கும் அப்பால் பரந்து விரியும் யதார்த்தத்தை வெளிக்கொணரும் இந்தநூல் அந்த சமூகத்தின் இனரீதியான கூட்டு அடையாளம் பற்றியும் இலங்கையின் முரண்பாடுகள் மிகுந்த இனத்துவ அரசியல் சூழலில் அந்த சமூகம் எதிர்நோக்கும் சவால்கள் பற்றியும் புதிய ஆய்வுக்குரிய கேள்விகளைத் தூண்டுகிறது.

மலையகத் தமிழ் சமூகம் பற்றிய தரமான இந்தத் தொகுப்பு ஆய்வாளர்களுக்கு, மாணவர்களுக்கு மற்றும் அந்தச் சமூகம் பற்றி அறிய விரும்புபவருக்கு மிகவும் பயனுள்ள ஒரு பங்களிப்பு. இந்தத் தொகுப்பின் இரு பதிப்பாசிரியர்களும் கட்டுரைகள் வழங்கியுள்ளோரில் பெரும்பான்மையினரும் மலையகத்தவரென்பதும் மற்றைய கட்டுரையாளர்கள் நீண்டகாலமாக மலையகத் தமிழ் சமூகத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவர்களென்பதும் குறிப்பிடத்தகுந்தது. பாராட்டி வரவேற்கப்படவேண்டிய ஒரு பங்களிப்பு.

பேராசிரியர் ந. சண்முகரத்தினம்

நோர்வேஜிய உயிர் அறிவியல்கள் பல்கலைக்கழகத்தின் (Norwegian University of Life Sciences) குழல் மற்றும் அபிவிருத்தி கற்கைகள் நிறுவனத்தில் சர்வதேச அபிவிருத்திக் கற்கைகள் துறை தகைசார் ஓய்வுநிலைப் பேராசிரியரான ந. சண்முகரத்தினம் தென்னாசிய மற்றும் ஆபிரிக்க நாடுகளை மையப்படுத்தி அபிவிருத்தி, வாழ்வாதாரம், பேரினால் பாதிக்கப்பட்ட சமூகங்களை மீளக்கூடியெழுப்பதல், சமாதானத்தைக் கட்டியெழுப்பதல் போன்றன தொடர்பாக சர்வதேச மட்டத்தில் அறியப்பட்ட ஆய்வுகளைச் செய்துள்ளார். அத்துடன் நிறுவனத்தின் குழல் மற்றும் அபிவிருத்திக் துறைகளின் உயர்பட்டக் கல்வி மற்றும் ஆய்வுத் திட்டங்களின் தலைவராகவும் பணியாற்றியுள்ளார்.

9 789550 811151

Tea Plantation Community in Sri Lanka - 150 Years (1867-2017)

© 2018, Express Newspapers (Ceylon) (Pvt.) Limited.